

Ex Libris
**BIBLIOTEKI
PUBLICZNEJ**
IMIENIA

**STEFANA HEMPLA
SEJMIKU
RADOMSKIEGO
W RADOMIU.**

SOPHOCLES
TRAGOEDIAE SEPTEM

AC DEPERDITARUM FRAGMENTA

EMENDAVIT

VARIETATEM LECTIONIS, SCHOLIA

NOTASQUE

TUM ALIORUM TUM SUAS ADIECIT

CAROLUS GOTTLÖB AUGUSTUS ERFURDT

ANTIQQ. LITT. IN ACAD. REGION. PROF. ORD. SEMINARI
REGII PHILOLOGICI DIRECTOR ET BIBLIOTHECAE REGIAE
INSPECTOR TERTIUS.

ACCEDIT

LEXICON SOPHOCLEUM

ET

INDEX VERBORUM LOCUPLETISSIMUS.

VOL. VI.

A I A X.

LIPSIÆ,

APUD GERHARDUM FLEISCHERUM JUN.

CICIDCCCXI.

1811

343

S O P H O C L I S
A I A X

E M E N D A V I T
V A R I E T A T E M L E C T I O N I S , S C H O L I A

N O T A S Q U E

T U M A L I O R U M T U M S U A S A D I E C I T

C A R O L U S G O T T L O B A U G U S T U S E R F U R D T

A N T I Q Q . L I T T . I N A C A D . R E G I O M . P R O F . O R D . S E M I N A R I I

R E G I I P H I L O L O G I C I D I R E C T O R E T B I B L I O T H E C A E R E C I A E

I N S P E C T O R T E R T I U S .

A C C E D I T

L E X I C O N S O P H O C L E U M

E T

I N D E X V E R B O R U M L O C U P L E T I S S I M U S

L I P S I A E ,

A P U D G E R H A R D U M F L E I S C H E R U M J U N .

C I D I O C C C X I .

WOJEWODZKA
BIBLIOTEKA PUBLICZNA
26-600 RADOM

księgozbiór
przedwojenny

16023

z księgozbioru
Stefana Hempla

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

Τὸ δράμα τῆς τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὡς-
περ οἱ Ἀντηγορίδαι, καὶ Αἰχμαλωτίδες καὶ
Ἑλένης ἀρπαγὴ καὶ Μένων¹⁾. πεπτωκός τε γὰρ
ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως²⁾, ἐδόκουν Αἴας τε
καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλέον τι ἀριστεύειν περὶ
τὴν τοῦ σώματος κομιδὴν. καὶ κρινομένων περὶ
τῶν ὀπλῶν, κρατεῖ Ὀδυσσεύς, ὅθεν ὁ Αἴας τῆς
κρί-

1) In Codice Regio E. non Μένων scriptum, sed
Ἀγαμέμνων, librarii pro lubio aut errore. Me-
nnonis nusquam alibi, quod equidem sciam, oc-
currit mentio. Brunck.

2) πεπτωκός γὰρ Ἀχιλλέως ἐν τῇ μάχῃ Ien.
Idem mox post πλέον omittit τι.

κρίσεως μη τυχών 3), παρακεκίνηται καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην· ὥστε ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων 4), δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας διαχρήσασθαι 5). καὶ τὰ μὲν ἀνείλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δήσας, ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνήν. ἐν οἷς ἐστι 6) καὶ κριὸς τις ἔξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσέα, ὃν δήσας ἐμαστίγωσεν, ὃθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται ὁ Μαστιγοφόρος 7), ἢ πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ Λοκροῦ. Δικαίαρχος δὲ Αἴαντος θάνατον ἐπιγράφει 8)· ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς Αἴας ἀναγέγραπται.

Ταῦτα

3) ὃθεν ὁ Αἴας ἀποτυχὼν Ien.

4) καὶ τέμνων addunt Dresd. a. Turn. Steph. Cant.

5) διαχρήσασθαι. Codd. quidam διαχειρίζεσθαι. Brunck. Sic Ien. Dresd. a. Turn. Steph. Cant. Ex Mosqq. nihil enotavit Matthaei, ut hi quoque eandem praeberere scripturam videantur. Quae post διαχρήσασθαι legimus verba usque ad ἐν οἷς, in Ien. absunt.

6) ἦν Ien.

7) πρόσκειται Αἴας μαστιγοφόρος Dresd. a. Turn. Steph. Cant. Mox iidem et Ien. τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος.

8) θάνατος Αἴαντος ἐπέγραψεν Mosq. a. Idem mox ψιλὸς Αἴας ἐπιγέγραπται. Verba Δικαίαρχος — ἀναγέγρ. plane desunt in Dresd. a.

Ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας· μεταλαμβάνει δὲ Ἀθηναῖ Ὀδυσσέα 9) ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτρεύοντα, τί ποτε ἄρα πράττει ὁ Αἴας· καὶ δημοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα, καὶ προκαλεῖται 10) εἰς τὸ ἐμφανὲς τὸν Αἴαντα ἐτι ἐμμανῆ ὄντα, καὶ ἐπικομπάζοντα, ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνηρημένων. καὶ ὁ μὲν εἰσέρχεται ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν 11) τὸν Ὀδυσσέα. παραγίνεται δὲ Χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν, εἰδὼς μὲν τὸ γεγονός, ὅτι ποίμνια ἐσφάγησαν Ἑλληνικά, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα. ἔξεισι δὲ καὶ Τέκμησσα 12), τοῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος παλλακίς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τῶν ποιμνίων, ὅτι Αἴας ἐστίν, ἀγνοοῦσα δὲ τίνος εἶεν 13) τὰ ποίμνια. ἑκάτερος οὖν παρ' ἑκατέ-

ρου

9) τὸν Ὀδυσσέα Dresd. a. Turn. Steph. Cant. Paullo post iidem τί ἄρα ποτε, 'praeter Dresd. a. ποτε omittentem.

10) προκαλεῖται Ien. Mox Dresd. a. Turn. Steph. Cant. τοῦμΦανές.

11) ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν. Sic codd. plerique et melioris notae. Aldus ἐπὶ τὸ — Brunck. Ita etiam Brubach. Turn. Steph. Cant. probante Lobeckio. Ien. ὡς μαστιγώσων. Idem post παραγίνεται, pro quo impressi παραγίνεται, addit αὐτῷ et post χορὸς, τῶν.

12) δὲ ἡ Τέκμησσα Ien.

13) εἰσι Ien.

ρου μαθόντες τὸ ἀγνοούμενον, ὁ Χορὸς 14) μὲν παρὰ Τεκμήσεως, ὅτι Αἴας ταῦτα 15) ἔδρατε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τοῦ Χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικὰ τὰ σφαιρόντα ποίμνια, ἀπολοφύρονται καὶ μάλιστα ὁ Χορὸς. ὅθεν δὴ ὁ Αἴας προελθὼν, ἔμφρων 16) γενόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρεται. καὶ τούτου ἡ Τέκμησσα δεῖται παύσασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δὲ ὑποκρινόμενος 17) πεπαῦσθαι, ἔξεισι καθαρσίῳν ἐνεκεν, καὶ ἑαυτὸν διαχεῖται 18). εἰς δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς Μενέλαον, οὐκ ἔωντα 19) θάπτειν τὸ σῶμα. τὸ δὲ πέρας,

14) Dresd. a. Turn. Steph. Cant. sic: Μαθόντες οὖν παρ' ἀλλήλων τὸ ἀγνοούμενον, ὁ Χορὸς — Ien. τὸ ἀγνοούμενον ἀπολοφύρονται. καὶ δεῖται αὐτοῦ ἡ τέκμησσα τῆς ὀργῆς παύσασθαι. εἰς δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τ. δρ. Plura itaque, ut vides, in eo desiderantur.

15) ταῦτ' Dresd. a. Turn. Steph. Cant.

16) ἐντεῦθεν ὁ Αἴας προελθὼν καὶ ἔμφρων Dresd. a. Turn. Steph. Cant. In seqq. ante Τέκμησσαν omittunt articulum.

17) ὑποκριθεὶς Dresd. a. Turn. Steph. Cant. post ἔξεισι inserentes δῆθεν.

18) διαχειρίζεται Dresd. a. Turn. Steph. Cant. Mox Dresd. a. et Mosq. a. ἐν τῷ τέλει.

19) Μενέλαον (Dresd. a. Μενέλεων) καὶ πρὸς Ἀγαμέμνονα οὐκ ἔωντας Dresd. a. Turn. Steph. Cant. Mox

ρας, θάψας αὐτὸν Τεύκρος, ἀπολοφύρεται. παρίστησι δὲ ὁ λόγος τῆς τραγωδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας οἱ ἄνθρωποι ἤκοιεν 20) ἐπὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα, ὥσπερ ὁ Αἴας προσδοκήσας ἐγχεῖται εἶναι τῶν ὅπλων, καὶ ἀποτυχῶν, ἔγνω 21) ἑαυτὸν ἀνελεῖν. αἱ δὲ τοιαῦται νῆκαι 22) οὐκ εἰσὶν ἐπωφελεῖς, οὐδὲ τοῖς δοκοῦσι νενικηκέναι· ὅρα γὰρ καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὰ περὶ τῆς ἥττης τοῦ Αἴαντος πάντα διὰ βραχέων καὶ 23) περιπαθῶς (Ὀδυσσ. λ. 542.)

οἷη

Mox Ien. θάψαι pro θάπτειν et αὐτὸ pro αὐτόν, post quam vocem Turn. Steph. Cant. ὁ addunt.

20) Ien. ἐμπίπτουσι οἱ ἄνθρωποι, improbante Purgoldo propterea, quod non dicatur ἐμπίπτειν ἐπὶ νοσήματα. Dresd. a. Turn. Steph. Cant. Iocum sic exhibent: ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ λύπης ἄκρας οἱ ἄνθρωποι εἰς μανίαν περιτρέπονται, ὃ δὴ καὶ Αἴας πέπονθε, τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἀποτυχῶν. A quibus nonnisi in hoc discedit Mosq. a. quod ὃ δὴ καὶ ὁ Αἴας πέπονθε, τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων ἀποτυχῶν ἑαυτὸν ἀνείλεν scriptum praebet.

21) τῶν ὅπλων τῶν Ἀχιλλείων καὶ ἀποτυχῶν ἐμάνη, καὶ εἰς συναίσθησιν ἔλθων, ἔγνω —

22) Φιλονεικία Mosq. a. Totus locus inde a verbis αἱ δὲ τοιαῦται usque ad ἀποθανόντος in Dresd. a. Turn. Steph. Cant. abest.

23) Ien. πάντα βραχέως εἰρημένα. Mosq. a. καὶ λίαν —

οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
νόσφιν ἀφειστήκει κεχολαμένη εἵνεκα τευχέων.

εἶτα 24) αὐτοῦ ἄκουε τοῦ κεκρατηκότος· (547.)

ὥς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλω.

οὐκ ἔλυσιτέλεσεν ἄρα αὐτῷ ἡ νίκη, τοιοῦτου ἀν-
δρός διὰ τὴν ἦτταν ἀποθανόντος.

Ἡ 25) σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν τῷ ναυστά-
θμῳ πρὸς τῇ σκηνῇ τοῦ Αἴαντος. δαιμονίως δὲ
εἰσφέρει προλογίζουσαν τὴν Ἀθηναῖν. ἀπίθα-
νον γὰρ τὸν Αἴαντα προϊόντα εἰπεῖν περὶ τῶν αὐ-
τῷ πεπραγμένων, ὥσπερ ἐξελέγχοντα ἑαυτὸν.
οὐδὲ μὴν ἕτερός τις ἠπίστατο τὰ τοιαῦτα, ἐν
ἀπορρήτῳ καὶ νυκτὸς τοῦ Αἴαντος δράσαντος.

Θεοῦ

24) εἶτ' Mosq. a. Mox ἔλυσιτέλεσεν. Post ἀπο-
θανόντος addit: δεῖ δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις τὸν ὑπο-
κριτὴν πανταχόθεν περιβλέπειν, ὁδονομῶτα μὴ
ὄραθῃ.

25) Ἡ μὲν tum Ien. praebebat, tum Dresd. a. Turn.
Steph. Cant. qui post ναυστάθμῳ addunt κεῖται.
In illo praeterea sic scriptum: ὑπόκειται περὶ
ναυστάθμῳ ἐν τῇ σκηνῇ, pro quibus malit Purgol-
dus ἐν ναυστάθμῳ περὶ τῇ σκηνῇ.

Θεοῦ οὖν ἦν τὸ ταῦτα διασαφεῖσαι 26) καὶ Ἀθη-
ναῖς προκηδομένης 27) τοῦ Ὀδυσσεώς, ἐφεξῆς·

καὶ πάλαι Φύλαξ ἔβην
τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγία.

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Αἴαντος διαφόρως ἱστο-
ρήκασιν 28). οἱ μὲν γὰρ φασιν, ὅτι ὑπὸ Πάριδος
τρωθεὶς ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἰμορροῶν· οἱ δέ,
ὅτι χρησμός ἐδόθη Τρωσὶ πηλὸν κατ' αὐτοῦ βα-
λεῖν· σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτός 29). καὶ οὕτω
τελευτᾷ· οἱ δέ, ὅτι αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν 30),
ὦν

26) Θεοῦ δὲ ἦν τὸ τοιοῦτον διασαφεῖν Ald. Brub.
Θεοῦ λοιπὸν ἦν τὰ τοιαῦτα διασαφεῖν Ien. Se-
quentia usque ad κυνηγία in Dresd. a. Turn.
Steph. Cant. ac, putō, etiam Mosq. deside-
rantur.

27) προκηδομένης. Sic bene Ien. pro reliquorum
librorum scriptura προσκηδομένης. Totum locum
sic exhibet: καὶ Ἀθηναῖς Ὀδυσσεώς προκηδομέ-
νης. διό φησι· καὶ πάλαι —

28) Dresd. a. Mosq. a. διαφόρως δὲ ἱστορήκασιν τὰ
περὶ τοῦ (τοῦ omittit Mosq. a.) θανάτου τοῦ
Αἴαντος.

29) διὰ τὴν λεοντήν male addit Ien.

30) ἑαυτοῦ γέγονεν ἀναιρέτης Ien.

ων ἐστὶ 31) καὶ Σοφοκλῆς. περὶ δὲ τῆς πλευ-
ρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ
Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυψεν ἡ
λεοντῇ, ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν τρω-
τὸν ἔμεινε 32).

31) ὡν εἷς ἐστὶ Dresd. a.

32) Dresd. a. Turn. Steph. Cant. ὅπερ ἐκάλυπτεν
ἡ τοῦ Ἡρακλέους λεοντῇ, ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ
καλυφθὲν, ὅπερ ἦν ἡ πλευρά, τρωτὸν ἦν. τὸ νε-
φάλαιον δὲ τοῦ δράματος Αἴαντος μανία καὶ τελευ-
τῇ. Cum his conspirat Mosq. a. sed pro τρωτὸν
ἦν et quae sequuntur, habet τρωτὸν ἔμεινεν. ἡ δὲ
ἐπιγραφὴ Αἴας μαστιγοφόρος. In Ien. sic legitur:
ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, διὰ τομῇ (scr. τὸ μὴ) περι-
κεκαλυμμένην εἶναι τῇ λεοντῇ. Pindari locum
ex deperditis esse carminibus ait Purgoldus,
conferri tamen jubet Isthm. Carm. VI, 68. seqq.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ *).

ΤΕΚΜΗΣΣΑ β).

ΑΓΓΕΛΟΣ γ).

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

*) Χορὸς Σαλαμινίων γερόντων Ald. Brub. Χορὸς Σ.
ἀνδρῶν Dresd. a. Χορὸς Σ. γερόντων ναυτῶν Ien.
Χορὸς ἐκ Σ. ναυτῶν Turn. Steph. Cant. Χορὸς,
omissis, reliquis, Mosq. a.

β) Τέκμισσα Ien. ut fere semper per totum codicem.

γ) Post hunc in Turn. Steph. Cant. memoratur
Ἡμίχορος, in Mosq. a. Ἡμιχόριον, quae verior
est appellatio. Vid. Seidler. ad Eurip. Troad.
154.

Praeterea recensentur a Lobeckio

ΚΩΦΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΣΤΡΑΤΟΚΛΗΡΤΞ.

ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑ.

Ἄει μὲν, ὦ παῖ Λαέρτιου, δέδορκά σε
 πειρᾶν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον
 καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὄρω
 Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
 πάλαι κυνηγετοῦντα, καὶ μετρούμενον
 ἵχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς
 εἴτ' ἐνδον, εἴτ' οὐκ ἐνδον. εὐ δέ σ' ἐκφέρει
 κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὐρινὸς βάσις.
 ἐνδον γὰρ ἄνῃρ ἄρτι τυγχάνει, κάρσα

5

A 2

στά-

V. 6. τῆ κείνου Mosq. b. Dresd. a. Ald.

V. 7. σε φέρει Dresd. b.

V. 8. ἔστις Mosq. b.

V. 9. Ἰδὼν γὰρ ἄνῃρ. Perperam vulgo ἄνῃρ, quod absque articulo indefinitum est, et hominem quemvis significat. At ὁ ἄνῃρ est vir ille de quo sermo est, definite. Hujus nominis Homerus aliique primam producunt pro metri necessitate, quod Atticis poetis praeterquam in melicis non licuit. Vide ad Oed. Col. 1486. Brunck. Rectius est ἄνῃρ, quod in Euripideis tragoediis praetulit Porsonus, in nostra fabula Lobeckius.

στάζων ἰδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους.
καὶ σ' οὐδὲν εἶσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
σπουδὴν ἔδου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθης.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ φθέγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ὡς εὐμαθὲς σου, καὶ ἀποπτος ἦς, ὅμως
φώνημ' αἰκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενί,
χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.
καὶ νῦν ἐπεγνῶς εὐ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλῶντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.
κεῖνον γάρ, οὐδὲν ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι.
νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον
ἔχει περάνας, εἴπερ εἰργασται τάδε.
ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα
καγὼ Ἰελοντῆς τῶδ' ὑπεζύγην πόνω.
ἐφθαρμέναις γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν
λείας ἀπάσας καὶ κατηναρισμέναις
ἐκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.

10

15

20

25

τήνδ'

V. 10. Bar. 2. χύρας.

V. 21. ἄσκοπος Mosq. a. Seq. v. edit. Brubach. a. 1544. πρᾶγος habet, quod expresse Winshemius.

V. 23. ἴσμεν. Sic libri omnes. ἴσμεν, quod Etym. M. sub hac ipsa voce citat, Atticis inutilitatum est. Bar. 1. 2. τρανεύς.

V. 24. Bar. 2. θέλον τῆς.

V. 26. κατηναρισμέναις Ien. et Suidas in λείας.

τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
καὶ μοί τις ὀπτῆρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
πηδῶντα πεδία ζὺν νεοβράντῳ ξίφει,
φράζει τε καὶ δῆλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
κατ' ἵχνος ἄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοῦν ἔχω μαθεῖν ὅτου.
καιρὸν δ' ἐφήκεις. πάντα γὰρ τὰ τ' οὖν πάρος,
τά τ' εἰσέπειτα, σὴ κυβερνῶμαι χειρὶ.

30

35

ΑΘΗΝΑ.

εἴγων, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγία.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ καὶ, φίλῃ δεσποινᾷ, πρὸς καιρὸν πινῶ;

ΑΘΗΝΑ.

V. 28. αἰτίαν νέμει. Sic Aldus et veteres codd. Glossa eis αὐτὸν τρέπει, quod verbum in quibusdam codd. textum invasit. Vide Valckenarium ad Hippol. 1321. Brunck. νέμει est in Bodl. Bar. 1. 2. Hunter. Ien. August. a. c. Lectioni τρέπει, quam primus vulgavit Turn., in August. b. superscriptum glossema φέρεi. Pro τήνδ' Brunckius τήν δ'.

V. 29. καμὸι Brunck. αὐτὸν ὀπτῆρ εἰσιδὼν μόνος Suidas in ὀπτῆρας

V. 30. πεδία. gl. κατά. Codd. quidam recentiores habent πεδίῳ, quod rursus e glossemate ortum ἐν πεδίῳ. Vide quae notavimus ad Eur. Bacchas 303.

πηδῶντα σὺν πύκνισι δικόρυφον πλάκα. Brunck.

πεδίῳ August. b. Ante πηδῶντα in Ien. ex interpretamento additum τριῶς. συνεορᾶν τῷ monstrose Mosq. b.

V. 32. Bar. 2. κατίχνος.

V. 37. τῆς σῆς — κυνηγίας Turn. in marg.

ΑΘΗΝΑ.

ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τᾶρξα ταῦτά σοι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧδ' ἤξεν χεῖρα;

40

ΑΘΗΝΑ.

χόλῳ βαρυνθεῖς τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί δῆτα ποιμένας τήνδ' ἐπεμπίπτει βᾶσιν;

ΑΘΗΝΑ.

δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;

ΑΘΗΝΑ.

κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ.

45

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ποίαισι τόλμαις ταῖςδε καὶ φρενῶν θράσει;

ΑΘΗΝΑ.

V. 39. Mosq. b. ἔργα τοῦδε.

V. 40. Icn. ᾧδ', suprascr. ᾧδ'.

V. 44. βούλευμ' Laud. Bodl. Dorvillianus (apud Hemsterh. ad Plut. p. 141.) Mosq. a. Dresdd. August. c. Ald. Florent. Turn. et Brunckius. Ceteri βούλημ', in Dresd. b. suprascriptum, quod in antiquis exemplaribus fuisse testatur Schol. Aristophanis Plut. v. 490.

V. 45. Scholiastes pro var. lect. ἐξέπραξεν.

ΑΘΗΝΑ.

νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὀρμάται μόνος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἦ καὶ παρέστη, κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο;

ΑΘΗΝΑ.

καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;

50

ΑΘΗΝΑ.

ἐγὼ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὀμμασιν γνῶμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς, καὶ πρὸς τε ποίμνας ἐκτρέπω, ζύμμικτά τε λείας, ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα· ἔνθ' εἰσπεσὼν ἐκείρε πολύκερων φόνον, κύκλῳ ῥαχίζων· καδόμεν μὲν ἔσθ' ὅτε δισσούς Ἀτρεΐδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,

55

ὅτ'

V. 49. στρατηγοῖσιν Mosq. b. Dresd. b. Seq. v. August. a. σκεῖρα.

V. 50. διψῶσαν scriptum alicubi reperit Scholiastes. Vid. Adnotationes. Vulgarum habent Suidas in μαιμῶσαν et Eustathius p. 921, 18.

V. 51. σ' ἀπείργω Dresd. b. altera lect. suprascripta.

V. 52. ἀνεκίστου Turn. in margine.

V. 53. σύμμικτα August. b. c.

V. 57. Scholiastes variam lectionem affert, κτείνειν παρών.

ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτνῶν, στρατηλατῶν.
 ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιῶσιν νόσοις
 ὠτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρη κακὰ.
 κἄπειτ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου,
 τοὺς ζῶντας αὐ δεσμεῖσι συνδήσας βῶν,
 ποιμένας τε πάσας, ἐς δόμους κομίζεται,
 ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὐκερων ἄγρην ἔχων.
 καὶ νῦν κατ' οἴκους ξυνδέτους αἰκίζεται.
 δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδ' περιφρανὴ νόσον,
 ὡς πᾶσιν Ἀργεῖοισιν εἰσιδὼν Θροῆς.
 θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου
 τὸν ἀνδρ'. ἐγὼ γὰρ ὁμμάτων ἀποστρόφους
 αὐγὰς ἀπείρξω, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν.
 οὗτος, σὲ, τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
 δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ.
 Λιάντα φωνῶ, στείχε δαμάτων πάρος.

60

65

70

ΟΔΥΣ.

- V. 58. ἐμπίπτων Mosq. b. ἐμπίτνῶν Dresd. b. Vid. etiam Scholiaſtes.
- V. 60. εἰσέβαλλον Dresdd. ἐς ἐρινὺν κακὴν pro var. lect. Scholiaſtes.
- V. 61. τῶδ' Mosq. b. πόνου. Sic praeter Iohnſonianos Ien. Auguſt. c. Mosq. a. cum gl. ἦγουν τοῦ φόνου et Dresd. b. cum gl. κόπου. φόνου cum ceteris codd. praebent impreſſi veteres et Brunck.
- V. 63. Bar. 2. ποιμένας. εἰς Auguſt. b. c.
- V. 64. κοῦχ Ald. et margo Turn. εὐκαιοῶν Dresd. a. εὐκαιοῶν Dresd. b.
- V. 65. συνδέτους Auguſt. b. c.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τί δρᾷς, Ἀθάνᾳ; μηδαμῶς σφ' ἐξω κάλει.

ΑΘΗΝΑ.

οὐ σῖγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

75

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μὴ πρὸς θεῶν· ἀλλ' ἐνδον ἀρκεῖτω μένων.

ΑΘΗΝΑ.

τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐχθρὸς γε τῶδε τάνερόι καὶ τανῦν ἐτι.

ΑΘΗΝΑ.

οὐκ οὐν γέλως ἡδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾷ;

ΟΔΥΣ.

- V. 75. ἀνέξει Mosq. b. ἀρεῖς Iohnſoniani, Auguſt. a. c. Mosq. a. Scholiaſtes Waſſenbergh. ad Iliad. A. 148. et Brunckius, qui haec adnotavit: „Male in hoc veru libri quidam ſcripti et Aldus praeferunt ἀρεῖς, quod et ſoloecum eſt, et in metri legem incurrit. οὐ μὴ cum aor. I. ſubjunctivo conſtrui non patitur linguae indoles, et in aoriftis verbi αἶρω longum eſt α, quod in futuro corripitur.“ ἀρεῖς Ien. ἀρεῖς Dresd. b. Mosq. b. Auguſt. b. in quo οὐ abeſt. ἀρεῖς legiſſe videtur graecus metaphraſtes, per ἀφανίσεις explicans.
- V. 76. μέντιν Mosq. b. μένον Dresd. b.
- V. 77. ἀνὴρ ὅδ' ἦν Auguſt. a. Brunckius poſt ἦν ſignum ἀποσιωπήσεως poſuit.
- V. 78. Bar. I. τῷ δ' ἀνδρὶ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τούτων ἐν δόμοις μένειν.

80

ΑΘΗΝΑ.

μεμνηνὸτ' ἀνδρα περιφανῶς ὄκνεῖς ἰδεῖν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Φρονούντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνω.

ΑΘΗΝΑ.

ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρα;

ΑΘΗΝΑ.

ἐγὼ σκοτάσω βλέφαρα καὶ δεδερκότα.

85

ΟΔΥΣ.

V. 80. ἐν δόμοις. Sic Aldus et potiores codd. εἰς δόμους a Triclinio in vectum, tueretur Scholiastes, nec inelegans est. Verum praestat ἐν δόμοις. [Ex edit. rec.] Brunck. εἰς δόμους exhibent Ien. et Dresd. a. In priore versu edd. vett. οὐκ ὄν.

V. 81. Bar. 2. περιφανείς.

V. 82. οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνω. gl. οὐκ ἂν ἀπέφυγον φόβῳ ἰδεῖν. Hinc orta prava lectio, quae libros quosdam recentiores infedit, ἐξέστην ἰδεῖν, Triclinio recepta. Brunck. ὄκνω Iohnst. Hunterianus, August. a. c. Mosq. a. cum gl. φόβῳ, Aldus et Suidas in ὄκνω. ἰδεῖν Ien. August. b. et a rec. manu Dresd. b. in quo superscriptum φόβῳ ἰδεῖν. Dresd. a. ἰδὼν. νιν abest in August. b.

V. 83. August. b. ^{μὴ} καὶ. Ien. ἴδαι.

V. 84. ὀφθαλμοῖσι omisso γε Mosq. b. August. b.

V. 85. Bar. 2. τὰ βλέφαρα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

γένεοιτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου.

ΑΘΗΝΑ.

σίγα νυν ἐστώς, καὶ μὲν ὥς κυρεῖς ἔχων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μένειμι' ἂν· ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὧν τυχεῖν.

ΑΘΗΝΑ.

ὦ οὗτος, Αἴας, δευτέρὸν σε προσκαλῶ.

τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ζυμμάχου;

90

ΑΙΑΣ.

ὦ χαῖρ' Ἀθάνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον,
ὥς εὖ παρέστης· καὶ σε παγχχεύσεις ἐγὼ
στέψω λαφύροις, τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.

ΑΘΗΝΑ.

V. 86. In Aldina post ἂν incisum.

V. 87. August. a. κυρεῖ.

V. 89. ὦ οὗτος, Αἴας. Sic scriptum in E. [et Mosq. b.] ut apud Gregorium in libello de dialecto Attica §. LIII. Eustathius p. 1469. εὐθείαις δὲ ἀντὶ κλητικῶν κατακέχρηται οἱ Ἀθηναῖοι, ὦ Αἴας λέγοντες, ἀντὶ τοῦ ὦ Αἴαν, ὡς καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κεῖται, καὶ ὁ παῖς καὶ ὁ Πανθίας παρὰ τῷ κομικῷ, ἀντὶ τοῦ ὦ παῖ καὶ ὦ Πανθίας. Vide quae notavimus ad Comici Plauti 1099. Brunck. Αἴας etiam in Od. r. p. 130, 38. legit Eustathius monente Valcken. ad Phoen. 1332. eiusque scripturae vestigia in August. b. supersunt, ubi Αἴαν exstat. Reliqui codd. ut Ald. et Suidas (in ὦ οὗτος) Αἴαν. In fine versus Ien. προσμολεῖν καλῶ.

V. 90. Dresd. a. οὗτος. ἐντρέπει. Sic Mosq. b. Vulgo ἐντρέπει.

V. 91. Bar. 2. Διογενεύς.

ΑΘΗΝΑ.

καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῶ; 95

ΑΙΑΣ.

κόμπος πάρεστι, κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.

ΑΘΗΝΑ.

ἦ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἤχμασας χέρας;

ΑΙΑΣ.

ὥστ' οὐ ποτ' Αἴαντ', οἶδ', ἀτιμάσουσ' ἐτι.

ΑΘΗΝΑ.

τεθναῖσιν ἄνδρες, ὥς τὸ σὸν ζυνῆκ' ἐγώ.

ΑΙΑΣ.

θανόντες ἤδη τὰ μ' ἀφαιρείσθων ὅπλα. 100

ΑΘΗΝΑ.

εἶεν. τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου;
ποῦ σοι τύχης ἐστήκεν; ἦ πέφευγέ σε;

ΑΙΑΣ.

V. 94. ἐκεῖνον Mosq. b.

V. 96. γὰρ ἐστὶ August. a.

V. 98. Αἴαντ' οἶδ' — scribere potuit ὦδ', ut v. 449. (444.) vel Αἴαντ', οἶδ', ἀτιμῆσουσ' — Mediae sententiae sic insertum οἶδα frequenter occurrit, ut infra 560. 938. (555. 927.) Brunck. οἶδ', quod ut melius recepi, commemorat Scholiastes habetque Turnebus in margine.

V. 99. τεθναῖσιν ἄνδρες. Id est *ei* ἄνδρες. Articulus, ubi de certis et definitis personis agitur, abesse non potest. Perperam in libris scriptum τεθναῖσιν ἄνδρες. [Ex edit. rec.] Brunck. Praestat ἄνδρες.

V. 100. Dresd. a. θανόντος.

V. 101. Ien. τί γὰρ δὴ σοι παῖς. Bar. 2. Λαέρτιου.

ΑΙΑΣ.

ἦ τοῦ πτέρυπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου;

ΑΘΗΝΑ.

ἐγώ γ' Ὀδυσσεά, τὸν σὸν ἐνστάτην, λέγω.

ΑΙΑΣ.

ἦδιστες, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω 105
θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τι πω θέλω.

ΑΘΗΝΑ.

πρὶν ἂν τί δράσης, ἦ τί κερδάνης πλέον;

ΑΙΑΣ.

πρὶν ἂν δεθεῖς πρὸς κίον ἐρκίου στέγης —

ΑΘΗΝΑ.

τί δήτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;

ΑΙΑΣ.

μάστιγι πρῶτον νῶτα Φοινιχθεῖς θάνη. 110

ΑΘΗΝΑ.

V. 103. Ien. κίναδος. Sic etiam Scholiastes in margine codicis.

V. 104. ἐγὼ δ' Zonaras T. II. p. 1448.

V. 106. Mosq. a. αὐτῶ.

V. 107. Ien. δράσεις, fed Schol. in marg. δράσης. Dresd. a. δράσεις. Mosq. b. εἴ τι. Bar. 1. 2. Mosq. b. August. a. et a rec. manu Dresd. b. κερδανείς. Ien. κερδάνεις. Mosq. a. αἵ
κερδανής.

V. 109. Anonymus Atticista in Villoisoni Anecd. Vol. II. p. 83. hunc versum cum v. 111. per memoriae lapsum confundens citat μὴ δήτα τὴν δύστηνον ἐργάσει κακόν.

V. 110. Ien. θάνει.

ΑΘΗΝΑ.

μη δῆτα τὸν δύστηνον ᾧδ' ἄ' αἰκίσῃ.

ΑΙΑΣ.

χαίρειν, Ἀθάνα, τᾶλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι·
κεῖνος δὲ τίσει τήνδε, κοῦκ ἄλλην δίκην.

ΑΘΗΝΑ.

σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὰ δρᾶν,
χρῶ χειρὶ· φείδου μηδὲν ὧν περ ἐννεεῖς.

ΑΙΑΣ.

χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι,
τοιάνδ' αἰεὶ μοι ζύμμαχον παρεστάναι.

ΑΘΗΝΑ.

ὄρας, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχύν, ὅση;
τούτου τίς ἂν σοι τάνδρος ἢ προνούστερος,
ἢ δρᾶν ἀμείνων εὐρέθῃ τὰ καίρια;

115

ΟΔΥΣ.

V. 111. August. a. ᾧδ'.

V. 112. ἐγὼ γε Dresd. a. August. b.

V. 113. τήνδ' οὐκ alter Mosquensium et Dresd. b. τὴν οὐκ August. a.

V. 114. τέρψις ἦδε. Sic Aldus et codd. omnes praeter T. in quo ᾧδε. Brunck. ᾧδε Bodl. Barocc. 2. Mosq. a. Ien. Dresd. a. ᾧδε Mosq. b. et Dresd. b. in quo gl. οὕτως.

V. 117. Bar. 2. παριστάναι.

V. 118. In Ien. et Ald. recte hic versus interrogative accipitur. Brunckius post ὅση punctum posuit.

V. 119. ἢ προνούστερος. Sic quinque codd. inter quos T. In aliis, ut in impressis, minus bene ἦν. Brunck. ἦν Mosq. Ien. et Suidas in προνούστερος. ἢ προνούστερος Dresd. b.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐγὼ μὲν οὐδὲν αἶδ'· ἐποικτεῖρω δὲ νιν,
δύστηνον ἔμπας, καί περ ὄντα δυσμενῆ,
ἔθ' οὐνεκ' ἀτὴ συγκατέξευκται κακῇ,
οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τρυμὸν σκοπῶν.
ὄρῳ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν
εἶδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.

125

ΑΘΗΝΑ.

τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέρεκτονον
μηδὲν ποτ' εἶπης αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
μηδ' ὄγκον ἄρης μηδὲν, εἴ τινας πλέον
ἢ χειρὶ βεβήθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βλάβει·

130

ὥς

V. 122. ἔμπας e Scholiaste dedi, ut infra 1338. (1326.) Hic librariis placuit ἔμπης. Aeschylus Prom. 48.

ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ᾤφειλεν λαχεῖν. Brunck.

V. 123. δεινὴ (sic) Aug. c. cum gl. γρ. κακῇ.

V. 127. Ien. August. a. Schol. ad h. l. et Schol. Villosif. ad Iliad. E. 449. ὑπέρεκτονον. Mosq. b. ὑπέρεκτονον. Apud Stobaeum (p. 411. Schow.) olim ὑπέρογκον legebatur, quod in Ien. glossae loco adscriptum est.

V. 129. Iohnst. Mosq. a. et August. c. ἄρη praeferunt, exhibitum illud etiam a Suida in εἶδωλον, ubi tamen Kusterus ἄρης edidit. μηδὲν Mosq. b.

V. 130. μακροῦ πλούτου βλάβει. gl. περισσὴ καὶ μεγέθει. Codd. aliquot habent βλάβει: verum nullus est qui nostram lectionem vel in textu, vel in margine non exhibeat: eam agnoscit Stobaeus in Floril. Grotii p. 115. [Vid. etiam Schowiana editio Stobaei p. 411.] Brunck. βλάβει Bodl. Laud. duo Dorvilliani (v. ad Chariton. p. 232. ed. Lipf.) Mosqq. Dresdd. August. b. c. Edit. Florentina

ὥς ἡμέρα κλίνει τε καὶ ἀνάγει πάλιν
ἅπαντα τὰν θρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοὺς.

ΧΟΡΟΣ.

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγκυαίου,

σὲ μὲν εὖ πρᾶσσοντ' ἐπιχαίρω·
σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ Ζαμενῆς
λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι,

πτihnῆς ὡς ὄμμα πελείας.
ὥς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτός
μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἵππομανῆ
λειμῶν ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν

βοτὰ καὶ λείαν,
ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή,
κτείνοντ' αἰῶνι σιδήρεω.

τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσω

tina prior, Turn. Suidas in ἔδωλον. In Mosq. a. suprascriptum γε. βάρει, quod cum Aldina praebeant August. a. et Ien., hic quidem c. gl. πλήθει.

V. 131. τε abest in August. b.

V. 134. Bar. 1. 2. ἀμφιγύτου.

V. 143. Post ἵππομανῆ definit August. a.

V. 145. Mosq. b. βοτάν.

V. 148. πλάσσω. Sic Aldus et Brunck., ut scriptum in Bar. 1. Laud. Mosq. Dresd. b. qui cum Bar. 2. et Mosq. b. post hanc vocem addit ἀεὶ, πλάττων Dresd. a.

135

140

145

εἰς

εἰς ὧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ ἱὺν
εὐπίστα λέγει. καὶ πᾶς ὁ κλύων
τοῦ λέξαντες χαίρει μᾶλλον,

τοῖς σοῖς ἄχεσιν καδυβερίζων.

τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν εἰς
οὐκ ἂν ἀμάρτοι· κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ
τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι.

πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.

καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς,

σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται·

μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν,

καὶ μέγας ἔρδοιθ' ὑπὸ μικροτέρων.

ἀλλ' οὐ δυνατόν τοὺς ἀνοήτους

τούτων γνώμας πρεδιδάσκειν.

150

155

160

ὕπὸ

V. 151. εὐπίστα. Sic bene codex meus et D. [etiam Ien. Dresd. et Mosq. b.] Gl. εὐκόλως πειθόμενα, quae facile persuadentur, creduntur. Aldus εὐπιστα. Brunck. Aldo concinit Mosq. a. August. b. In August. c. πειστα (sic).

V. 154. Bar. 1. 2. Mosq. August. b. et Dresd. εἰς λόγους.

V. 159. χαλεπὸν Suidas in ῥῦμα.

V. 160. Mosq. a. ἂν δράς. August. b. ἂν δράση. Ien. et Stobaeus Serm. CXLI. p. 411. ed. Franc. 1581. ἂν δράσοι. Mosq. b. ἂν πράσσοι.

V. 161. ὑπὸ μικροτέρων. Sic Aldus [Bodl. Laud. Hunter. August. c. Mosq. a. Dresd. b.] et D. Gl. ἥγουν μικρῶν. Inde orta prava lectio, quam Triclinius invexit. Ceteri codd. mendose ὑπὸ σμικροτέρων, in quo pes bacchius

ὑπὸ τεινύτων ἀνδρῶν θυρυβειῖ,
 χήμεις οὐδὲν σθένεομεν πρὶς ταῦτ'
 ἀπαλέξασθαι, σοῦ χωρὶς, ἀναξ.
 ἀλλ' (ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
 παταγῶσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγελαί)
 μέγαν αἰγυπιὸν σ' ὑποδείσαντες
 τάχ' ἂν, ἐξαίφιν εἰ σὺ φανείης,
 σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.

165

170

Ἡ ῥά σε Ταυροπέλα Διὸς Ἀρτεμις
 (ὦ μεγάλα Φάτις, ὦ
 μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς),
 ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βεῦς ἀγελαίας,
 ἥ πού τις νίκας ἀνάρπυτον χάριν,
 ἥ ῥα κλυτῶν ἐνέεργον

στροφῇ.

175

ψευ-

est vice anapaesti. Brunck. ὑπὸ σμικροτέρων Bar. 1. 2.
 Mosq. b. Ien. August. b. Eustathius p. 1124, 27. οἱ μικροὶ τε
 κατὰ τὴν τραγῳδίαν μεγάλων χωρὶς σφαλεροὶ πολεμεῖν εἰσι, καὶ
 μέγας ὁρδοῖτο ὑπὸ σμικροτέρων. Item p. 864, 33. 970, 34. et
 Stobaeus Serim. CXLI. p. 411.

V. 165. Bodl. πρό.

V. 166. Mosq. a. ἀπαλέξασθαι. Mosq. b. Ien. August. b.
 Dresd. b. ἀπαλλάξασθαι. ἀναξ abest in Dresd. a. et edd.
 Triclinii recensionem confectantibus.

V. 167. August. c. ἀπέδρα.

V. 169. σ' vulgo abest. Vide notam.

V. 127. ἥ Bodl. Laud. Mosq. b. Ταυροπῶλα Bodl. Bar. 1.

V. 175. August. b. ὥρμασε.

V. 176. ἥ πού Mosq. b. Idem v. seq. ῥά.

ψευθεῖσα δώροισι, εἴτ' ἐλαφιβολίαις
 ὁ χαλκοθώραξ ἢ τιν' Ἐνυάλιος
 μομφάν ἔχων ξυνοῦ δορός, ἐννυχίοις
 μηχαναῖς ἐτίσατο λῶβαν.

180

οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά, ἀντιστρ.
 παῖ Τελαμῶνος, ἔβας

τόσσον ἐν ποίμαισι πιτνῶν

ἦκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
 καὶ Ζεὺς κακῶν καὶ Φοῖβος Ἀργείων Φάτιν·
 εἰ δ' ὑπεβαλλόμενοι

185

κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
 ἢ τὰς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς,

B 2

μή

V. 173. ψευθεῖσα δώρων citat recentior Grammaticus, Geor-
 gius Lecapenus in Matthaei Lectt. Mosq. Vol. I. p. 79.
 — εἴτ', Male Bar. 2. et Dresd. a. ἦτ'.

V. 179. ὁ χαλκοθώραξ. Hanc scripturam praebet Schol. cod.
 Ien. Vulgo ἡ χαλκ., quocum consistere nequit sequens ἢ
 τιν' a Iohnsono et Brunckio in ἦντιν' mutatum.

V. 180. Aldus μομφάν. August. b. δορός.

V. 181. August. c. μηχαναῖς.

V. 182. γ' omissum in Ien. Seq. v. Suidas ἐβης in ἀριστερά et δεξιὰ.

V. 184. τόσσον Bar. 1. Laud. Mosq. Dresd. August. b. c.
 edd. Brubach. et Suidas in φρενόθεν, ποίμαισι Bodl. Bar.
 Mosq. August. b. c. edd. Brubach. et Suidas l. c.

V. 186. Dresd. a. Ἀργείαν. Mosq. b. Φάτιν.

V. 183. Iohnff. Mosq. August. b. c. Ien. Dresd. b. Ald. et
 Suidas (in ὑπεβαλλόμενοι) βασιλῆς. βασιλῆς Dresd. a. Turn.
 Brunck.

V. 189. Ald. τὰς. Bar. 1. 2. et Suidas (in ἀσωτία et Σίσυφος)
 Σισυφιδᾶν. Schol. pro var. lect. Σισυφιδᾶν.

μή μοιγ', ἀναξ, εἴθ' ὡδ' ἐφάλοισι κλισίαις 190

ὅμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄρη.

ἀλλ' ἀνα ἐξ ἐδράνων, ὅπνυ μακραιώνι ἐπιδέ.
στηρίζει ποτὲ τὰδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ,

ἄταν οὐρανίαν φλέγων.

ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὡδ' ἀτάρβητα 195

ὀρμάται ἐν εὐανέμοις βάσσαις,

πάντων καυχάζοντων γλώσσαις

βαρυάλη.

V. 190. μή μοιγ'. Sic scribendum pro vulg. μή, μή μ.
Suidas μή μοι μ' in μή μοι.

V. 191. κακὰν φάτιν ἄρη. Sic Aldus et praestantiores codices, ut etiam laudat Henr. Stephanus Thesauri T. I. col. 208. D. Triclinius maluit ἄρη. Brunck. ἄρης
Dresd. a., August. b. cum gl. λάβης et Suidas in μή μοι,
ibidem φάτιν praebeens.

V. 192. Dresd. b. August. c. ἀν' ἐξ. Ien. ἀναξ. Mosq. b. et
Suidas (in ἐδράνων) ἀναξ. Sed vulgatam exhibet scripturam in ἀνα.

V. 193. στηρίζει. In D. στηρίζει, Attica forma, quam in
futuris tantum passivis et mediis admisimus. Vide ad
priorē Oedipum 336. (335.) Brunck. στηρίζει Dresd.
b. στηρίζει August. c. in quo ad ποτὲ gl. ἄρα.

V. 195. ἀτάρβητα. Adposita in quibusdam codd. varia lectio
ἀτάρβητοι, quae orta e glossa videtur, ἀτρώμω, ἀφόβως.
Neutrum est plurale pro adverbio. Brunck. ἀταρβήτως
omisso ὡδ' Suidas in ἀτάρβητος et Zonaras T. I. p. 338.

V. 196. ὀρμάται. Aldus et plerique codd. [etiam Iohnff.
Ien. August. b. c. Mosqq. et Dresd. b.] ὀρμάτ' ἐν. Brunck.
ὀρμά Suidas et Zonaras II. cc. βήσσαις Mosq. b. Dresd. b. Ien.

V. 197. August. c. καυχάζοντων. Seq. v. August. b. βαρυάλητα.

βαρυάλητ'.

ἐμοὶ δ' ἄχος ἔστακεν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ

ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος, 200

γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἑρεχθιδᾶν,

ἐχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι

τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.

νῦν γὰρ ὁ δεινός, μέγας, ὠμοκρατὴς

Αἴας Δολερῶ 205

κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας

νῦξ ἦδε βάρος;

παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος,

λέγ', ἐπεὶ σὲ, λέχος δουριάλωτον 210

στέρ-

V. 199. ἔστακεν. Sic Dresd. a. Vulgo ἔστακε. Alter Mos-
quensium ἔστηκε. Dresd. b. ἔστηκεν.

V. 201. Dresd. a. Ἑρεχθιδᾶν. August. b. Ἑρεχθιδᾶνων.

V. 204. Male vulgo ante μέγας articulus iteratur.

V. 207. Mosq. b. Dresd. b. ἐνήλλακται. Ad ἀμερίας, pro quo
variā lect. ἀμερίας commemorat Scholiastes, in Au-
gust. b. glossa: ἔχουν καταστάσεως.

V. 209. Τελεύταντος. Brunckius Τελλεύταντος edidit ex membr.
et E. quibus concordant Laud. et Mosq. a. In Aug. c.
mira depravatio τελευτήσαντος.

V. 210. δουριάλωτον. Sic ad metri rationem scriptum oportuit.
Perperam in libris δουριάλωτον. Infra 894. (883.)
δουριληπτος. Brunck. δουριάλωτον Suidas in ἀνέχει. δουρι-
άλωτον August. b. δουριάλωτον Mosq. b. et Favorinus in ἐνέχω.

στέρξας, ἀνέχει θούριος Λῆας,
ὥστ' οὐκ ἂν αἰδῆρις ὑπείποις.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

πῶς δῆτα λέγω λόγον ἀρρήτον;
θανάτω γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει.
μανία γὰρ αἰεὶς ἡμῖν ὁ κλεινὸς 215
νύκτερος Λῆας ἀπελωβήθη.
τσιαυτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἐνδον
χειροδαίικτα σφάγι' αἰμοβαφῇ,
κείνῳ χρηστήρια τάνδρός.

ΧΟΡΟΣ.

οἶαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἰθωπος ἀγγε-
λίαν 220
στραφῇ.
ἄτλατον, οὐδὲ φευκτάν,
τῶν

- V. 213. Dresd. a. δ' ἄρα λέγω. Supra scriptum ἄρα λέγω.
V. 214. πάθος. Sic Aldus et praestantiores codd. [etiam Bodl. Laud. Mosq. a. Ien. August. b. c. et Dresdd.] Triclinius, nescio quo prolubio, βάρος invexit. Brunck. Id legitur tamen in Barocc. 1. 2.
V. 215. Mosq. a. κλεινός.
V. 220. αἰθωπος. Sic membr. E. T. [Bodl. Laud. Mosq. a. August. b. c. Dresdd. et Suidas f. v.] metro adstipulante. Perperam Aldus αἰθωνος. Brunck. Ien. αἰθωπος, sed correctum in αἰθωπος. Prior pars versus ad ἀνδρὸς usque in August. c. abest.
V. 221. φευκτάν. Sic Aldus edidit, ut scriptum in Bodl. Bar. 1. Laud. et reliquis codd. Turnebus ac posteriores impressi φευκτῆν. φευκτὸν Suidas in αἰθωπος.

τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑποκληζομέναν,
τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.
οἶμοι, φοβεῦμαι τὸ προσέρπον. περίφαντος
ἀνὴρ
θανεῖται, παραπλήκτω χερὶ συγκατα-
κτάς 225
κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ, καὶ
βοτῆρας ἱππονόμους.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ μοι, κεῖθεν κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν
δεσμῶτιν ἄγων ἦλυθε ποίμναν.
ὦν τὰ μὲν εἶσω σφάξ' ἐπὶ γαίᾳ, 230
τὰ

- V. 222. ὑποκληζομέναν. Sic plerique codd., Aldus, Turn. Steph. et Suidas f. v. In D. et ed. Cant. ὑπο κληζομέναν.
V. 224. οἶμοι. Sic Bodl. Bar. 1. Mosq. August. b. c. Dresd. b. αἶμοι Dresd. a. edd. vett. et Suidas in τὸ προσέρπον.
V. 225. In Brunckii editionibus, ut in Aldina, male post χερὶ interpungitur. Bar. 2. Dresd. b. August. b. χερὶ. August. c. συγκαταβὰς.
V. 228. ὦ μοι κεῖθεν, κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν. Sic optime Aldus cum praestantioribus codd. [etiam Iohnst.] Absonum est in Triclinii recensione ἐκεῖθεν ἐκεῖθεν. Quo magis solutis numeris incedit versus anapaesticus, eo concinnior est. Maxime vero dipodiae per caesuram non miscantur, nisi cum insigni venustatis detrimento. Brunck. κεῖθεν semel Florent. prima et edd. Brub. ἐκεῖθεν Dresd. a. κεῖθεν κεῖθεν Mosq. a. Ien. ἐκεῖθεν bis Mosq. b. Dresd. b. August. b. κεῖθεν ἐκεῖθεν August. c.
V. 229. δεσμῶτην Mosq. b.
V. 230. ὦν τὰ μὲν εἶσω — τὰ δὲ — Aldus et veteres codd. perperam ὦν τὴν μὲν εἶσω — τὰς δέ. Brunck. Bodl. τὸν μὲν

τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνεβρέγνυ.
 δύο δ' ἀργίποδας κριούς ἀνελων
 τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
 ῥίπτει θερύσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
 κίονι δήσας

235

μέγαν ἵπποδότην ῥυτῆρα λαβῶν,
 παίει λιγυρὰ μάστιγι διπλῇ,
 κακὰ δεινάζων ῥ' ἑμὰθ', αἰ δαίμων,
 κούδεις ἀνδρῶν, ἐδίδαξεν.

ΧΟΡΟΣ.

ᾧρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψάμε-
 νον ἀντιστρ. 240
 ποδοῖν

μὲν ἔσφαξ'. Bar. 1. ἔσω σφαζ'. Bar. 2. Mosq. Dresd. b. ut
 Aldus. σφαζ' Mosq. b.) Laud. ὦν τὴν μὲν ἔσφαξ'. Τὰς δὲ
 praebeant etiam Bodl. Laud. τὴν μὲν — τὰ δὲ Ien. τὴν μὲν
 — τὰς δὲ August. b. c. et Turn. pro var. lect. Brunckia-
 na scriptura in Dresd. a. et edd. Turn. Steph. Cant. re-
 peritur.

V. 234. ῥίπτει Mosq. b. Idem v. 236. μέγα.

V. 238. Mosq. b. δὲ νάζων. Aldus δ' ἐννάζων. In Iohnf. edi-
 tione, omissa codicis mentione, adnotatur scriptura δαί-
 μων τις.

V. 239. Bar. 1. ἀνδρώπων.

V. 240. Ut apud Eustathium [ad Il. B. p. 237, 14.], sic in
 membr. aliisque codd. quibusdam et Aldina editione κρᾶ-
 τα legitur, non κῶρα, quod tamen, ut metro magis con-
 gruum, praeferri debet. Brunck. Aldus non κρᾶτα,
 sed κράτα exhibet, ut Mosq. b. et August. b. in quo est
 ἤδη τοι. ἤδη κρᾶτα Ien. August. c. ἤδη τοι κρᾶτα Bodl.
 Bar. 1. Laud. Mosq. a. Dresd. b. κρᾶτα κρυψάμενον omisso
 καλύμμασι Bar. 2.

ποδοῖν κλοπὰν ἀρεῖσθαι
 ἢ θεὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐζόμενον,
 πεντοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι.
 τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι
 καὶ ἡμῶν πεφύβηται λιθόλευστον ἄρην 245
 ζυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπεῖς,
 τὸν αἰὲς ἄπλατος ἔχει.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οὐκ ἔτι. λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς
 ἄξας ὅξυς νότος ὥς, λήγει.
 καὶ νῦν Φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.

250

τὸ

V. 243. Aug. c. νή.

V. 244. Mosq. b. ἐρέσσουσιν cum gl. λέγουσι.

V. 245. ἄρην. Sic Mosq. Ien. August. b. Dresdd. Aldus et
 edd. Brub. Brunckius ex membranarum et duobus aliis codd.
 dedit ἄρην, ut scriptum etiam in Bodl. Bar. 1. Laud.

V. 247. ἄπλατος. Sic Brunckius, ut legitur in Bodl. Laud.
 Mosq. Aldina et apud Suidam in αἶσα. ἄπλητος Bar. 1. 2.
 ἄπλατος Dresd. a. Turn. Steph. Cant. et Suidas in ἄπλα-
 τος

στος. ἄπλατος Dresd. b. ἄπλετος Ien. ἄπλατος August. b.
 Pro ἔχει, quod Turn. Steph. et Cant. habent, ἴσχει re-
 peritur in Iohnff. Mosq. Ien. August. c. Dresd. b. Al-
 dina et apud Suidam Il. cc. In August. b. Mosq. a. et
 Dresd. b. suprascripta vulgata, in hoc etiam a rec. ma-
 nu κρατεῖ.

V. 249. Bar. 1. 2. Αἶας δέξας.

V. 250. Φρόνιμος. Aldus et codd. nonnulli φρόνιμον. Brunck.
 φρόνιμον praeter ceteros dant Bodl. Bar. 2. Laud. Ien., in
 quo tamen ος a pr. m. suprascriptum, et Suidas in στε-
 ροπή. Φρόνιμος August. b. cum gl. γενόμενος δηλονότι.

τὸ γὰρ ἐςλεύσσειν οἰκεία πάθῃ,
μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' εἰ πέπαιται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ.
Φρύδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος. 255

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις,
φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς εἶχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνῶν;

ΧΟΡΟΣ.

τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μείζον κακόν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτῶμεσθα νῦν. 260

ΧΟΡΟΣ.

πῶς τοῦτ' ἐλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἥνικ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἦδεθ', οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς,

ἡμᾶς

V. 251. Bar. γ. λεύσσειν.

V. 256. πότερα δ' ἂν Mosq. νέμει Bar. γ. 2. Mosq. α. ἢ νέ-
μοι Dresd. α. αἵρεσιν ἢν νέμῃ τις, λάβῃς Icn. λάβῃς etiam
Dresd. b. Apud Stobaeum Serm. CCLVII. p. 849. mira
offenditur discrepantia haec: πότερα δέειπέ μοι, τίν' αἵρε-
σιν λάβῃς.

V. 258. August. b. α. Dresd. α. κοινῶς.

V. 260. Mosq. b. ἄρ' οἱ. Icn. Dresd. b. ἀτῶμεθα.

ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονεῦντας ἡνία ξυνῶν·
νῦν δ', ὥς ἔληξε, κἀνέπνευσε τῆς νόσου, 265
κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ,
ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἦσπον ἢ πάρος.
ἄρ' ἐστὶ ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακῶν;

ΧΟΡΟΣ.

ξύμφημι δὴ σοι καὶ δέδοικα, μὴ ἔθ' θεοῦ
πληγὴ τις ἦκῃ. πῶς γὰρ, εἰ πεπαυμένος 270
μηδὲν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὥς ᾧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
δήλωσον ἡμῖν, τοῖς ξυναλγούσιν τύχας.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἅπαν μαθήσει τούργον, ὥς κοινωνὸς ὢν. 275
κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτός, ἥνυχ' ἐσπεροὶ
λαμ-

V. 264. φρονεῦντας. Schol. pro var. lect. βλέποντας.

V. 265. August. c. ἔλεξε.

V. 266. Dresd. b. κεῖνας.

V. 268. Bodl. κακῶν.

V. 269. Dresd. α. μὴ ἐκ.

V. 270. ἦκῃ. Sic Icn. et Suidas in δέδοικα. Vulgo ἦκοι. Mox
August. b. πεπαυμένος c. gl. τῆς νόσου.

V. 271. τοι Mosq. b. μὴ δὲν τοι Dresd. b.

V. 272. εὐδὲ non in textu, sed suprascriptum habet Dresd. b.
σοι Mosq. b.

V. 273. Brunck. προσέπτετο.

V. 275. August. c. κοινοῖς.

λαμπτήρες οὐκέτ' ἦδον, ἄμφικες λαβὼν
 ἐμαίετ' ἐγχος ἐξόδους ἔρπειν κενάς.
 καὶ γὰρ πίπλήσσω καὶ λέγω, τί χρεῖμα δρᾷς,
 Αἴας; τί τήνδ' ἀκλήτος, οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων 280
 κληθεῖς, ἐφορμᾷς πείραν, οὔτε του κλύων
 σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὐδὲι στρατός.
 ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί, αἰεὶ δ' ὑμνούμενα,
 γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγῇ φέρει.
 καὶ γὰρ μαθούσ' ἐληξ', ὁ δ' ἐσσύθη μόνος. 285
 καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω φράζειν πάδας.
 ἔσω δ' ἐσηλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ

ταύ-

V. 277. Bar. 2. ἀμφικες.

V. 280. Αἴας, ut supra 39. Perperam in membr. Αἴαν.
 Brunck. Αἴας etiam Ien. et Ald. Αἴαν Suidas in χρέ-
 ματα. Idem οὐδ' l. c. et in πείραν.

V. 281. ἐφορμᾷς. Id est τί ὁρμᾷς ἐπὶ τήνδε πείραν; Aldus et
 membr. ἀφορμᾷς, quod in D. etiam alteri superscriptum,
 adposita glossa, ἐξορμᾷς. At istam explicationem scho-
 lion in margine damnat: ἀναχωρεῖς μάλλον. τὸ γὰρ ἐξορμᾷ
 ἐπὶ ἐτέρου λέγεται, οἷον ἐξορμᾷ τὸν δαῖνα. Brunck. ἐφορ-
 μᾷς Ien. August. b. ἀφορμᾷς August. c. et Suidas in χρέ-
 ματα. Idem ἀφορμᾷς in πείραν. ἀφορμᾷς ex Laudiano eno-
 tatum typographi negligentiae imputaverim.

V. 284. γυναιξί. Sic libri omnes, quibus adstipulantur Li-
 banus Μετ. πραγμ. T. IV. p. 146. Eumathius de Hysmen.
 L. V. p. 196. ed. Lips. Heliodorus Aethiopp. L. I. c. 21.
 ed. Paris. Eustathius ad Homer. p. 395. 1385. 1423. Sto-
 baeus S. CLXXIII. p. 589. Tzetzes ad Lycophr. 3. de-
 nique Suidas in βαιὶς et χρέματα. Singularem numerum
 substituit Aristoteles Polit. I. c. 13.

V. 286. πάδας. Sic Aldus et probatissimi codd. Triclinio
 placuit τυχας. Brunck. Posterius in uno Dresd. a. re-
 peritur.

ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὐκερῶν τ' ἄγραν.
 καὶ τοὺς μὲν νηχένιζε, τοὺς δ' αἶω τρέπων
 ἐσφαζε καὶ ῥάχιζε, τοὺς δὲ δεσμίους 290
 ἠκίζεθ', ὥστε φῶτας, ἐν ποίμναις πιτνῶν.
 τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν, σκιά τινὶ
 λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρεΐδων κάτα,
 τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, ξυντιθεῖς γέλων πολύν,
 ὅσῃ κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών. 295
 κάπειτ' ἐπάξας αὐθις ἐς δόμους πάλιν,
 ἐμφρων μόλις πως ζὺν χρόνῳ καθίσταται,
 καὶ πληρες ἄτης ὡς διοπτρεὺς στέγος,

παίσας

peritur. Apud Suidam in πάδας ita scriptus est versus:
 καὶ τὰς μὲν ἔνδον οὐκ ἔχω φράζειν πάδας. φράζειν pro vulga-
 to λέγειν habet etiam Ien. idque merito probant Villois-
 sonus ad Long. p. 5. et Porionus in Append. ad Tourpii
 Em. in Suidam p. 463.

V. 288. Aug. b. βροτῆρας. Ien. et August. c. εὐκαιρον, omis-
 sa hic quidem, ut in Bar. I. copula.

V. 289. August. c. τοὺς δὲ δ'. Dresd. a. ἀνατρέπων.

V. 291. Schol. cod. Bar. variam lect. affert πηνναῖς. Pro
 πιτνῶν Bar. 2. φοιτῶν.

V. 292. υπάξας. Sic optime membr. et duo alii codices.
 Aldus ἐπαίξας, quod temere huc retractum e quarto sub-
 sequente versu. Brunck. υπαίξας Bodl. Bar. 2. Laud.
 August. c. Mosqq. Dresd. b. In Mosq. b. gl. βοήσας. υπαί-
 ξας Cant. διὰ θυρίδος Ien.

V. 294. Ien. πολὺν γέλων.

V. 295. βριν omisum in Mosq. b.

V. 296. Bodl. Laud. August. c. Ald. ἀπαίξας.

V. 297. τῷ χρόνῳ Ien. Vid. Porion. ad Eurip. Med. 908.
 σύν χ. Bar. 2. August. b.

V. 298. Mosqq. August. c. et Aldus διοπτρεῖς. Sic, puro,
 etiam Bar. 2. et Laud. nam διοπτρεῖς, quod in Iohnf. ed.
 licet

παίσας κάρα θάωζεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
 νεκρῶν ἐρειφθεῖς ἔζετ' ἀρνείου φόνου, 300
 κόμην ἀπὲρ ἔσθ' ὄνυξι συλλαβῶν χερσὶν.
 καὶ τὸν μὲν ἦστο πλεῖστον ἀφθόγγος χρόνον·
 ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δεινὰ ἐπηπείλησ' ἐπη,
 εἰ μὴ φανείη πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
 κἀνήρετ', ἐν τῷ πράγματι κυρεῖ ποτέ. 305
 καὶ γὰρ φίλοι, δείσασα, τοῦ ξειργασμένου
 ἔλεξα πᾶν, ὅσον περ ἐξηπιστάμην.
 ὁ δ' εὐθύς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
 ἃς οὐ ποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσηκούσ' ἐγώ.
 πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους 310
 τοιοῦτ' αἰεὶ ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἐχειν.
 ἀλλ' ἀψόφητος ἔξεων κωκυμάτων
 ὑπεστέναζε, ταῦρος ὥς, βρυχώμενος.

νῦν

licet idem in textu expressum sit, dare perhibentur, haud dubie operatum errori tribuendum. στέγης praeter Suidam in θάουσας habet Mosq. b. et, superscripta altera lectione, Dresd. b.

- V. 299. Mosq. b. Dresd. b. ἐρειπίοις.
 V. 300. ἱερφθῆς Ien. Dresd. a. Suidas in ἐρειπίοις. ἱερφθῆς Zonaras T. I. p. 869. ἐρειφθεῖς pro var. lect. Scholiastes.
 V. 301. χερσὶν. Sic Mosq. a. Vulgo χερσὶ.
 V. 302. Mosq. b. τὸ.
 V. 304. φανείη. Sic D. et Dresdd. Vulgo φανείην. Brunckius ex E. φανοίην. August. c. τὸ πᾶν τὸ.
 V. 305. πράγματι Mosq. a. August. b. πράγματα August. c.
 V. 308. λυγρὰς Mosq. b. Dresd. b.
 V. 310. Fuisse, qui καὶ βαρυψύχον mallent, e Scholiis minoribus intelligitur.
 V. 313. βρυχώμενος. Sic Aldus et codd. omnes veteres, ut laudat Eustathius ad Il. 2. p. 1145. In solo D. huic supra-

νῦν δ' ἐν τοιαύτῳ κείμενος κακῇ τύχῃ
 ἄσιτος ἀνὴρ, ἄποτος, ἐν μέσσις βοτοῖς 315
 σιδηροκμήσιν ἡσυχος θακεῖ πεσών.
 καὶ δηλὸς ἐστὶν ὥς τι δρασεῖων κακόν.
 τοιαῦτα γὰρ πως καὶ λέγει κωδύρεται.
 ἀλλ', ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὐνεκ' ἐστάλην,
 ἀρῆζατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθ' ἐτι. 320
 φίλων γὰρ οἱ τοιοῦδε νικῶνται λόγοις.

ΧΟΡΟΣ.

Τέκμησσα, δεινὰ, παῖ Τελεύταντος, λέγεις
 ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

Αἴας.

ἰὼ μοί μοι.

ΤΕΚ.

supra scriptum μυκόμενος, quod Triclinius praetulit. Brunck. βρυχώμενος Bar. 2. Dresd. b. August. b. et Scholiastae. βρυχώμενος Mosq. b. August. c. et, superscripta correctione βρυχώμενος, Ien. In August. c. deest ταῦρος.

- V. 314. τοσαύτη Mosq. b. Dresd. b. τοιαύτη ex correct. Mosq. a.
 V. 315. Perperam in libris ἀνὴρ. Brunckius ἀνὴρ.
 V. 316. Ien. σιδηροκμήσιν.
 V. 318. Pro λέγει Ien. γελᾷ c v. 374.
 V. 319. Mosq. b. εἵνεκ', quod Tragicis inusitatum. Vid. Brunck. ad Aeschyli Prom. 345. Dresd. a. ἐνεκ'.
 V. 321. νικῶνται λόγοις. Sic recte apud Stobaeum legitur Floril. Grotii p. 469. [Tit. CXII. p. 850.] Tragicum exemplarium quae exstant inepta lectio est νικῶνται φίλοι. Brunck.
 V. 322. Τέκμησσα Bar. 2. et alter Mosquensis. τοῦ φρυγίου Τελεύταντος Ien. c v. 209. τελευτήσαντος August. c.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

τάχ', ὥς ἔσικε μάλλον, ἢ οὐκ ἠκούσατε 325
Αἴαντος, οἶαν τήνδε θάουσει βεήν;

ΑΙΑΣ.

ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

ἄνῃρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν ἢ τοῖς πάλαι
νοσήμασιν ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.

ΑΙΑΣ.

ἰὼ παῖ, παῖ. 330

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ μοι τάλαιν', Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ.
τί ποτε μενοινᾷ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.

ΑΙΑΣ.

Τεῦκρον καλῶ, ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεῖ
λεηλατήσῃ χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπώλλυμαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἄνῃρ φρονεῖν ἔοικεν· ἀλλ' ἀνοίγετε. 335
τάχ' ἂν τιν' αἰδῶ κάπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.

ΤΕΚ.

- V. 325. ἢ οὐκ. Brunckius celato lectore ἢ οὐκ.
V. 326. Aldus βοᾷν.
V. 328. Hic quoque, ut 315. perperam in libris ἀνῃρ.
V. 329. August. c. λειπεῖσθαι.
V. 331. Laud. οἶμοι. Seq. v. Mosq. b. ποτ' ἐμενοινῃ.
V. 333. ἢ. Sic recte Brunck. pro vulg. ἢ.
V. 336. Dresd. b. λάβη.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἰδοῦ, διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
τὰ τοῦδε πράγη, καυτὸς ὥς ἔχων κυρεῖ.

ΑΙΑΣ.

ἰὼ στροφὴ ἀ.

φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων, 340
μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ,
ἴδεσθ' ἐμ' αἶον ἄρτι κυ-
μα φοινίας ὑπὸ ζάλης
ἀμφιόρομον κυκλεῖται.

ΧΟΡΟΣ.

οἱ μ', ὥς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν. 345
δηλοῖ δὲ τοῦργον, ὥς ἀφροντίστως ἔχει.

ΑΙΑΣ.

ἰὼ ἀντιστρ. ἀ.

γένος ναίας ἀρωγὸν τέχνας,
αἴλιον ὃς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν,
σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορ- 350
κα

- V. 337. August. b. διήγω c. gl. ἀνοίγω. Mosq. b. προσβλέπειν.
V. 338. August. c. κυρεῖν.
V. 339. ἰὼ μοι Bodl. Dresd. a. Turn. Steph. Cant.
V. 340. ναυᾶται Dresd. b. ναυᾶται μεῦνοι — μούνοι Ien. Barba-
rum esse ναυᾶται ostendit Brunck. ad Aeschyli Persf. 373.
V. 341. τ' omittit Suidas in ἐρῶ νόμῳ. ὀρθῶν Mosq. b.
V. 347. ἰὼ μοι Bar. 1. Bodl. Ien. Dresd. a. Turn. Steph.
Cant.
V. 349. ἄλιον. Sic pro ἄλιαν metri causa correxit Her-
mannus de metris p. 440.

κα ποιμένων ἐπαρκέσονται.
ἀλλὰ με συνδαΐζον.

ΧΟΡΟΣ.

εὐφημα φώνει. μὴ κακὸν κακῶ διδούς
ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

ΑΙΑΣ.

ἔρως τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον, στροφὴ β'. 355
τὸν ἐν δαίοις ἀτρεστον μάχαις,
ἐν ἀφόβοις μεθησι δεινὸν χέρας;
οἱ μοι γέλωτος, οἷον υβρίσθην ἄρα!

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

μὴ δέσποτ' Αἴας, λίσσεμαί σ', αὐδαί τάδε.

ΑΙΑΣ.

οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορβον ἐκνεμεῖ πόδα; 360
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ πρὸς θεῶν, ὑπείκε καὶ φρονήσον εὖ.

ΑΙΑΣ.

V. 351. Mosq. b. ποιμαίνων. August. b. ἐπαρκέσονται.

V. 356. δαίοις. Sic Bodl. Laud. August. b. c. Mosq. a. Dresd. a. Ien. Brunck. Ceteri δαίαις, ut Turn. Steph. Cant.

V. 357. δεινὸν θέντα χέρας Ien. cum gl. βάλλοντα τὰς χεῖρας.

V. 358. οἱ μοι. Sic plerique codd. Ald. et Brunck. Alii ὅμοι.

V. 359. Male Choro tribuit Ien. In Aug. c. τόδε.

V. 361. αἶ tet Bodl. Laud. Mosq. a. August. b. c. sexies Dresd. b.

ΑΙΑΣ.

ὦ δυσμορος, ὅς χερσὶ μὲν στροφὴ γ'.
μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας,
ἐν δ' ἐλίκεσσι βουσί καὶ κλυ- 365
τοῖς πεσῶν αἰπολίοις,
ἔρεμνον αἶμ' ἔδευσα.

ΧΟΡΟΣ.

τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' εἶχειν.

ΑΙΑΣ.

ἰὼ πάνθ' ἔρων, ἀπάντων ἀεὶ ἀντιστρε. β'. 370
κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαερτίου

C 2

κακο-

V. 363. χερσὶ μὲν — Sic Aldus et praestantissimi codd. Gl. ἔντας, id est ἐν χερσὶν ἔντας τοὺς ἀλάστορας μεθῆκα. Ex Triclinii interpolatione legitur ὅς χερσὶν μεθῆκα. Brunck. Iω Dresd. a. Turn. Steph. Cant. mox cum Bar. 1. et Laud. scripturam χερσὶν a Brunckio nescio an recte pro Tricliniana habitam offerentes. χερσὶ μὲν Bar. 2. Rodl. Mosqq. Dresd. a. Ien. August. b. c. χερσὶ correxit Hermannus de metr. p. 372.

V. 364. Mosq. b. μεθῆκα et ἀλαστόρους.

V. 365. Laud Mosqq. Dresd. b. Ald. ἐλκεσι.

V. 366. Mosq. b. αἰπωλίοις.

V. 367. αἶμα in cod. Ien. omisum minio suppletur.

V. 368. August. c. λογίης. Dresd. b. et Lecapenus (Mathaei lectt. Mosqq. Vol. 1. p. 68.) una voce ἐπιχειργασμένοις.

V. 369. εἶχει Suidas in τί δῆτα.

V. 370. ἀπάντων τ' ἀεὶ. Copulam unius cod. auctoritate omisit Brunckius. Bar. 1. 2. ἀπάντων τ' αἰών.

V. 371. Bar. 1. 2. κακόν. Johnsoniani omnes, Mosqq. August. a. b. Dresd. a. et Suidas (in ἀλημα) Λαερτίου.

κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
ἢ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.

ΧΟΡΟΣ.

ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κωδύρεται.

ΑΙΑΣ.

ἴδοιμι δὴ νιν, καίπερ ὧδ' ἀτάμενος. 375
ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν μέγ' εἶπης. οὐχ ἔρᾳς, ἴν' εἴ κακοῦ;

ΑΙΑΣ.

ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ, ἀντίστρ' ὦ.
πῶς ἂν τον αἰμυλώτατον,

ἐχθρὸν

V. 372. τ' omittunt Mosq. b. et Ien. ἄλημα praebet Eustath. p. 126.

V. 373. που omissum in Ien. et Dresd. b. γέλων, Atticam formam, exhibent Mosq. b. et Suidas in ἄλημα. Sed a Tragicis illam, nisi metrum cogat, non usurpanti, monuit Lobeckius.

V. 374. πᾶς τις καὶ Mosq. b. et Suidas in ξὺν τῷ.

V. 375. δὴ omittunt Iohnsoniani, Mosq. August. b. c. Dresd. b. et Aldus.

V. 377. Dresd. b. εἴποις. Idem et August. b. ἦ.

V. 378. προπάτωρ Ien. August. b. ἰὼ Ζεῦ προγόνων πάτερ Dresd. a. Turn. Steph. Cant. πάτερ in libro aliquo a se repertum fatetur Triclinius.

V. 379. αἰμυλώτατον Mosq. b. αἰμυλότατον Suidas in ἄλημα. In Ien. verba sic distinguuntur: τὸν αἰμυλώτατον Ἐχθρὸν, ἄλημα —.

ἐχθρὸν ἄλημα, τοὺς τε δισσάρας 380
χας ἐλέσας βασιλεῖς,
τέλος θάνοιμι καὐτός.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ καμοὶ θανεῖν
εὐχου· τί γὰρ δεῖ ξῆν με, σοῦ πεθνηκότος;

ΑΙΑΣ.

ἰὼ σπέρμ' δ'. 385
σκότος, ἐμὸν φάος, ἔρεβος ὧ φαεν-
νότατον ὥς ἐμοί,
ἔλεσθ' ἐμ', ἔλεσθ' οἰκήτορα,
ἔλεσθ' ἐμ'

V. 380. ἄλημα στρατοῦ Mosq. August. b. Dresd. b. et Suidas l. c. e v. 372. δισσάρας Dresd. b. et Draco Stratonicensis περὶ μέτρων. v. Lex. Sophocl. in HΣ. διςσάρας August. b.

V. 381. βασιλεῖς. Sic bene Aldus et codd. omnes antiqui, quod Gregorii in libello de dialectis canonem confirmat. Triclinius dedit βασιλῆς. Vide Lexicon in HΣ. Brunck. βασιλῆς solum praebet Dresd. a. utpote Triclinianus, laudatque Draco Strat. l. c. ἐλέσας Bar. I. Laud. Mosq. Dresdd. August. b. c. Suidas l. c. et Draco Strat.

V. 383. καμοὶ omittit Dresd. a. καμῶ est in Bar. 2. θανῇ in Mosq. b.

V. 384. ξῆν δεῖ με August. b. μετὰ σοῦ August. c.

V. 386. φαεινότατον Ien. et, omisso ὡς, Suidas in ἰὼ σκότος, vulgatum neglecta vocula ὧ citans in ὡς γ' ἐμοί κριτῇ. Dresd. b. ὡς ἐμοί δοκεῖ.

V. 388. ἔλεσθ' ἐμ', ἔλεσθ' οἰκήτορα. Sic emendate in D. [Mosq. b. et Dresd. b.] Perperam Aldus et alii codd. pro-

ἔλεσθ' ἔ μ'. οὔτε γὰρ
 θεῶν γένος, εὖδ' ἀμερίων ἔτ'
 390 ἄξιός βλεῖπειν τιν' εἰς ὁ-
 νασιν ἀνθρώπων.
 ἀλλὰ μ' αἶ Διὸς
 ἀλκήμα θεός
 395 ὀλέθριον αἰκίζει.
 ποῖ τις οὖν φύγη;
 ποῖ μολὼν μενῶ;
 εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι,
 τοιοῖςδ' ὁμοῦ πέλας,
 400 μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα,
 πᾶς δὲ στρατὸς δίπλωτος ἂν με
 χεῖρὶ Φονεύοι.

TEK.

pronomen geminant contra metricam rationem. Brunck.
 Cum his consentit Suidas in ἰω σκότος. Ien. ἔλεσθ', ἔλεσθ'
 οἷκ. Dresd. a. Turn. Steph. Cant. ἔλεσθ' ἔλεσθ' οἷκ.

V. 391. ὄνησιν Bodl. Ien. August. b. c. Dresd. a. Aldus et
 Suidas in ἰω σκότος.

V. 393. γ' post Διὸς addunt Iohnsoniani praeter Bar. I.
 Seq. v. 922 scriptum in Mosq. b.

V. 396. ποῖ τις οὖν φύγη. Sic Aldus et veteres codd. So-
 loeae Triclinius φύγοι. Vide quae notavimus ad Comici
 Plutum 438. Brunck. φύγοι Bar. I. 2. Dresdd. August.
 b. φύγη supra scripto αἰ Ien. τράχη pro var. lect. Scho-
 liaſtes.

V. 397. μελῶν Dresd. b.

V. 399. τοιοῖςδ'. Sic scribendum putavi pro τοῖςδ'.

V. 401. Mosq. b. δίπλωτος.

TEKMHΣΣA.

ὦ δυστάλαινα, τοιαῦδ' ἄνδρα χρήσιμον
 φωνεῖν, ἃ πρόσθεν εὐτες οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν.

AIAΣ.

ἰὼ ἐντιστρ. γ. 405
 πόροι ἀλίερόθαι, πάραλά τ' ἄντρα καὶ
 νέμος ἐπάκτιον,
 πολὺν με, πολὺν, δαρὸν τε δὴ
 κατείχεται ἀμφὶ Τροί-
 αιν χρόνον· ἀλλ' οὐκ ἔτι μ', οὐκ ἔτ' 410
 ἀμπνοᾶς ἔχοντα. τοῦτο
 τις φρονῶν ἴστω.
 ὦ Σκαμάνδριοι
 γείτονες ῥεαὶ

εὐφρο-

V. 403. 4. male Ien. Choro adſignat.

V. 405. ἰὼ. Omiffa haec vocula in veteribus codd. et in
 Aldina. Brunck.

V. 406. Bar. 2. ἀλίερεται. Dresd. a. Turn. Steph. Cant.
 ἀλίεροι.

V. 408. πολὺν με, πολὺν. Sic diſpoſitis vocibus metra exa-
 muſſum congruunt. Perverſe Aldus et veteres codices
 πολὺν, πολὺν με—. Brunck. Brunckii rationem confir-
 mat Mosq. b. In Dresd. a. et Bodl. ſcriptum πολὺν, πο-
 λὺν, δαρὸν τέ με, quod itidem praebent Turn. Steph.
 Cant. In Ien. πολὺν, πολὺν, δαρὸν τε δὴ.

V. 410. μ' οὐκέτι Laud. Mosqq. Dresd. b. August. b. c. Al-
 dus.

V. 413. Σκαμάνδριοι. In Aldina operatum errore Σκαμάν-
 δριοι. Brunck. ἰὼ Bodl. Bar. 2. Mosqq. August. b. c.
 Dresd. b. Ald.

εὐφρονες Ἀργείοις, 415
 οὐκ εἴτ' ἄνδρα μὴ
 τόνδ' ἰδὴτ', ἔπος
 ἐξερέω μέγ', οἷον οὐ
 Τροία τινὰ στρατοῦ
 δέερχθῃ, χθονὸς μολόντ' ἀπὸ 420
 Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος
 ᾧδε πρόκειται.

ΧΟΡΟΣ.

οὔτοι σ' ἀπείργειν, οὐθ' ὅπως ἐὼ λέγειν
 ἔχω κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.

ΑΙΑΣ.

αἶ, αἶ· τίς ἂν ποτ' ᾧεθ' ᾧδ' ἐπώνυμον 425
 τουμόν· ξυνοῖσιν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
 νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάζειν ἐμοί,
 καὶ

V. 416. με Ien. August. b. Mosq. b. Ald. μη Dresd. b.

V. 417. Bar. 2. ἰδῆτε. Ien. ἰδοιτ'.

V. 418. Libri omnes et Suidas (in οἷον) ἐξερέω. Mosq. b.
 οὐτινα (sic).

V. 419. Codd. et edd. in οὐ τινὰ Τροία consentiunt. Eustathius p. 1133, 51. οἷον οὐ τινὰ στρατοῦ δέερχθῃ Τροία χθονὸς μ. &. 'Ε. In Bodl. deest χθονός, si fides habenda operis Londinensibus.

V. 421. August. b. ἑλλανίδος.

V. 422. Bodl. August. b. Turn. Steph. Cant. πρόκειται.
 Dresd. a. πρόκειται πάντων. Mosq. τανῦν ᾧδ' ἄτιμος πρόκειται.

V. 423. σοι pro σ' August. b.

V. 424. August. b. τοῖσδε. August. c. συμπεπτόκα.

καὶ τρεῖς. τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·
 ὅτου πατήρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς
 τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ, 430
 πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων.
 ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον
 Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσسونι σθένει,
 οὐδ' ἐργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
 ἄτιμος Ἀργείοισιν ᾧδ' ἀπόλλυμαι. 435
 καίτοι τοσούτον γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,
 εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι
 κρίνειν ἐμελλε κράτος ἀριστείας τινί,
 οὐκ ἂν τις αὐτ' ἐμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.
 νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντούργῳ φρέ-
 νας 440
 ἐπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.
 κεῖ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διαύτροφαί
 γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἂν ποτε
 δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ᾧδ' ἐψήφισαν.

νῦν

V. 428. Florent. prior et Brubach. τοσούτοις. August. c. γὰρ γὰρ.

V. 432. εἰς (sic vett. libri) omittit Mosq. b.

V. 434. ἀρκέσειν Suidas in ἐργα.

V. 436. γ' omittunt Mosq. b. Dresd. a. Turn.

V. 438. Bar. 1. Mosq. a. Dresd. a. August. b. κράτος. August. c. τινός.

V. 439. In August. c. abest τις. Mosq. b. ταῦτ'. Bar. 1. 2. ἐμαρψ'.

V. 440. ἀνδρὶ παντούργῳ citat Eustathius p. 524, 38. 647, 32. 1848, 51.

V. 443. ἀπῆξαν, ab ἀπάσσω, non ab ἀπάγῳ, unde si esset, verisimile est scripturum fuisse poetam γνώμης μ' ἀπῆξαν
 τῆς

νῦν δ' ἡ Διὸς γεργῶπις ἀδάμαστος θεῶν 445
 ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντείνοντ' ἐμὴν
 ἐσφίλεν, ἐμβάλλουσα λυσσῶδη νόσον,
 ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἰμάζαι βοτοῖς·
 κείνοι δ' ἐπεγγελάσιν ἐπεφευγότες,
 ἐμοῦ μὲν εὐχ' ἐκόντος. εἰ δέ τις θεῶν 450
 βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα.
 καὶ νῦν τί χρεὶ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
 ἐχθαίρομαι, μίτῃ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός·
 ἐχθρεῖ

τῆς. ἐμῆς. Aldus tamen et veteres codd. habent ἀπῆξαν, quod ambiguum non est, quum librariis mos constans fuerit ἀπαίσσω, ἀπῆξαν scribendi. In D. alia lectio est ἀπείρξαν, cum glossa ἀπῆγαγον, ἐκώλυσαν. Harum interpretationum prior ad ἀπῆξαν pertinet. Brunck. ἀπείρξαν legitur etiam in Bar. 1. Mosq. a. ex correct., Mosq. b. Dresd. b. et ed. Florent.

V. 445. Pro ἀδάμαστος Suidas in h. v. glossam habet παρ-
 θένος.

V. 446. χεῖρ' ἐπεντείνοντ' ἐμὴν. Sic liquido scriptum in E. cum glossa ἐπεμβάλλοντα. Et hoc etiam praefert codex Triclinii recensionem exhibens, tamen Turnebus Aldi lectionem retinuit ἐπεντείνοντ', quae manifeste vitiosa est. Conjecerat Valckenarius [ad Hippol. 1183:] ἐπεινύονοντ', quod et ipsum alium est. Brunck. ἐπεντείνοντ' habent etiam August. b. cum gl. ἐμβάλλοντα, Dresd. a. cum gl. εὐτρεπίζοντα, quae ad ἐπεντείνοντ' pertinet, item Dresd. b. et Mosq. a., in quibus supra scriptum ἐπεκτείνοντα. Mosq. b. ἐπτείνοντ'. Ien. ἐντείνοντ'.

V. 447. Mosq. b. βαλλούσα. Pro λυσσῶδη νόσον Suidas in ἀδάμαστος citat λυσσῶδης νόσῳ. Bar. 2. huic versui duos subternit, qui sunt nostrae fabulae 484, 85.

V. 451. τ' ἂν Mosq. a. τὸν κρείττονα Ien.

V. 453. August. c. ἐχθαίρομαι. Mosq. b. δ' ἐμ'.

ἐχθρεῖ δὲ Τροίᾳ πᾶσα καὶ πεδία τὰδε.
 ποτερεὰ πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἑδρας, 455
 μόνους δ' Ἀτρεΐδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
 καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεῖς
 Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῖν
 γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
 ὧν αὐτὸς εσχέ στέφανον εὐκλείας μέγαν; 460
 οὐκ ἐστὶ τούργον τλητόν· ἀλλὰ δητ' ἰὼν
 πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνις,
 καὶ δρῶν τι χρηστόν, εἴτα λίσσθιον θάνατον;
 ἀλλ' ὡδὲ γ' Ἀτρεΐδας ἂν εὐφραναιμὶ που.
 οὐκ ἐστὶ ταῦτα. πείρα τις ζητητέα 465
 τοιαῦδ', αἴψ' ἢς γέροντι δηλώσω πατρὶ,
 μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γέγως.
 αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χεῖρ' ἔχειν βίου,
 κακίστην ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
 τί γὰρ παρ' ἡμᾶς ἡμέρα τέρεπιν ἔχει 470
 πρὸς-

V. 454. August. b. Τροία πᾶσα.

V. 460. August. c. μέγα. Seq. v. August. b. omittit ἐλπίδα.

V. 463. Mosq. b. χρηστὸν cum gl. ἀγαθόν.

V. 464. εὐφραναιμὶ. Sic membr. codicesque alii omnes et Turnebus. In Aldina εὐφράνομι, quod Stephanus revocavit. Brunck. Legitur etiam in August. c. et Ien. Ceterum pro ὡδὲ γ' Dresd. a. ὡδ', Mosq. b. autem ὡδ' ἂν deletο ἂν post Ἀτρεΐδας.

V. 467. Mosq. b. August. b. et Suidas (in ἄσπλαγχνος) ἐκείνου. August. c. ἐκ μὴ κείνου. Ien. μή τι ἐκείνου.

V. 469. Mosq. b. εὐδύν.

V. 470. Male Aldus ἡμᾶς. Vid. Suidas in ἡμᾶς.

προσθείσα, κἀνθεύσαι τοῦ γε κατθανεῖν;
οὐκ ἂν περιείμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν,
ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.
ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
τὸν εὐγενῆ χρεῖ· πάντ' ἀκήκοας λόγον. 475

ΧΟΡΟΣ.

οὐδεὶς ἐρεῖ ποδ', ὥς ὑπόβλητον λόγον,
Αἴας, ἐλεξας, ἀλλὰ τῆς σουτοῦ φρενός.
πανταὶ γε μέντοι καὶ ὅς ἀνδράσιν φίλοις,
γνώμης κρατῆσαι, τάςδε φροντίδας μεθεῖς.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ δεσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης 480
οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν.

ἐγώ

V. 471. κἀνθεύσαι. Sic Bodl. in textu et Brunckii membr.
pro var. lect. Reliqui omnes κἀναθεύσαι, pariterque Sto-
baeus Floril. Tit. VII. p. 45. In A. gust. c. ubi versus
bis exstat, a rec. manu scriptum est κἀναθεύσαι, ab anti-
quiore κἀνθεύσαι cum gl. ἀφεθεύσαι.

V. 472. βροτὸν Mosq. b.

V. 473. Apud Stobaeum quum olim legeretur καλαῖσιν, no-
stram lectionem ex quatuor libris restituit Schow. p. 185.

V. 474. Scholiastes Hermogenis p. 371. citat ἢ γὰρ καλῶς
ζῆν, quod sibi praeplacere ait Musgravius. Vulgatam
tuentur Suidas in ἀλλ' ἢ et εὐγενῆς et Schol. Platon. p.
142. Rubnk.

V. 476. ὑπόβλητον praeter Schol. cod. Bar. dant Mosq. a.
ex corr. et b. a prima manu. In illo tamen glossa: ὑπο-
βληματον, νόθον.

V. 477. Αἴαν Suidas in ὑπόβλητον. Sic etiam v. 480. in
ἀναγκαία.

V. 478. Mosq. b. δούς. Seq. v. August. b. φροντίδους.

ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξ' ὦν πατρός,
εἴπερ τις, σθένοντος ἐν πλούτῳ, Φρυγῶν
νῦν δ' εἰμὶ δούλη' ἑαῖς γὰρ ὠδ' ἐδοξέ πευ,
καὶ σὴ μάλιστα χειρὶ. τειγαροῦν, ἐπεὶ 485
τὸ τὸν λέχος ξυνηλθόν, εὐ φρονῶ τὰ σά,
καὶ σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφεστίου Διός,
εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἥς ξυνηλλάχθης ἐμοί,
μὴ μ' ἀξιώσης βᾶξιν ἀλγεῖν ἡ λαβεῖν
τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφείς τινι. 490
ἦν γὰρ θάνης συ, καὶ τελευτήσας μ' ἀφῆς,
ταύτῃ νόμιζε καὶ μετ' ἐπὶ τῷ ἡμέρας,
βίον ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο,

ζύν

V. 483. Dresd. b. εἴπερ τις.

V. 487. Mosq. b. ἀντιάζω.

V. 488. ἦς. Sic Brunckii membr. et duo alii, Mosq. b.
Ien. et Dresd. b. in quo ceterorum et scriptorum et im-
pressorum exemplarium lectioni ἢ suprascriptum est.

Idem ἐμῆς. Dresd. a. τε σῆς, ἢ συνηλλ.

V. 489. Mosq. b. ἰδεῖν.

V. 490. Hic versus in Ien. totus desideratur. Dresd. a.

ἀφῆς. Dresd. b. χειρίαν. Suidas in χειρίαν hunc locum ita
profert: μὴ με τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν χειρίαν ἀφῆς τινι.

V. 491. τελευτήσας μ' ἀφῆς. Infertum pronomen in omni-
bus libris perperam omisum. Brunck. Addiderat jam
Battierius in Museo Helvetico P. XXIV. p. 612. sup-
pletque in August. b. glossa: καταλείψας με. Dresd. b.
ἀφείς cum gl. ἀποθανών. In versus initio εἰ suprascrip-
tum ἦν praebet August. b. εἰ γὰρ θάνεις Dresd. a. εἰ γὰρ θάνεις
Mosq. b. et Ien.

ξὺν παιδί τῷ σῷ δουλίαν ἔξιν τροφήν.
 καὶ τις πικρὸν πρὸς φθῆγμα δεσποτῶν ἔρεϊ, 495
 λόγοις ἰάπτων, ἴδετε τὴν ὁμευέντιν
 Λίκαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσεν στρατοῦ,
 οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.
 τοιαῦτ' ἔρεϊ τις. καμὲ μὲν δαίμων ἔλα,
 σοὶ δ' αἰσχρὰ τάπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει. 500
 ἀλλ' αἰδεσθαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
 γῆρα προλείπων· αἰδεσθαι δὲ μητέρα
 πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἢ σε πολλάκις
 θεοὺς ἀράται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν.
 οἴκτειρε δ', ὦ νᾶξ, παῖδα τὸν σόν, εἰ νέας 505
 τροφῆς στέρηθεῖς, σοῦ διοίsetαι μόνος
 ὑπ' ὀφθαλμῶν μη φίλων, ὅσον κακὸν
 κείνω τε καὶ μοι τοῦδ', ὅταν δάνης, νεμεῖς.
 ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἐστὶν εἰς ὃ τι βλέπω,

πλὴν

- V. 494. Dresd. a. ξὺν παιδί. Mox Ald. δουλίαν. August. b.
 δουλείαν. Bar. I. Mosq. b. δουλίαν. Dresd. b. δουλίαν γ'.
 V. 496. B. Mosq. b.
 V. 498. ἀνθ' οἷου Suidas in ζήλος.
 V. 501. ἐν μακρῷ Schol. Seq. v. Mosq. b. et Dresd. b. προ-
 λυπῶν.
 V. 504. Mosq. b. θεοῖσιν.
 V. 507. ατ Suidas in ὀφθαλμῶν. Post φίλων comma cum Lo-
 beckio pro pleniore posui distinctione. August. c. pla-
 ne non interpungit.
 V. 508. νεμεῖς August. b. cum gl. παράσχῃ, Ien. et Mosq.
 b. in quo, ut in Dresd. b. gl. παρέξῃς ad νεμεῖς pertinens.
 V. 509. August. b. βλέπω.

πλὴν σοῦ. σὺ γὰρ μοι πατρίδ' ἤστωσας δορί, 510
 καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
 καθεῖλεν· Αἰδοῦ θανασίμους οἰκήτορας.
 τίς δ' ἦτ' ἐμοὶ γένεαι ἀν' αὐτῇ σοῦ πατρίδι;
 τίς πλούτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἐγώ γε σώζομαι.
 ἀλλ' ἴσχε καὶ μοῦ μνηστῖν. ἀνδρὶ τοι χρεῶν 515
 μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἰ τι που πᾶσι.
 χάρις χάριν γὰρ ἐστὶν ἡ τίκτουσ' αἰεὶ
 ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνηστῖς εὐ πεπονθότες,
 οὐκ ἀν' γένεαι ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ.

XO.

- V. 510. μοι πατρίδ'. Sic Aldus et codd. veteres. Tricli-
 nius μου dedit invenisse. Brunck. μου legitur in Iohn-
 sonianis, practer Laud. μοι agnoscunt Suidas in ἡστώσας
 et Zonaras T. I. p. 982.
 V. 511. ἀλλ'. Sic bene August. b. Vulgo ἀλλ' ἢ, prac-
 gressa interpunctione. In fine versus τε pro με dedi cum
 Lobeckio.
 V. 514. August. b. c. Dresd. a. πᾶσιν, ut primitus etiam
 Mosq. b.
 V. 516. August. b. πᾶσιν.
 V. 519. γένεαι εἴθ'. Sic optime August. b. et Mosq. b. Vul-
 go γένεαι ποθ', eadem permutatione, quae deprehendi-
 tur Eurip. Herc. F. 97. ubi pro ἔλθαι τέ ποθ' ἂν unus co-
 dex recte ἔλθαι τ' ἐτ' ἂν. De Sophocleo versu duplex
 disputatio est Porioni, Praef. ad Hec. p. XI. ejusque
 Supplem. p. LXV. seq. edit. sec. Lips. Priore loco,
 „cum nihil, inquit, mendi in singulis verbis
 haereat, cogitandum est an commoda trans-
 positione metro succurri queat. Et hoc
 quidem tot modis fieri potest, ut propter
 copiam difficilis sit electio. Legi nempe
 potest

vcl

ΧΟΡΟΣ.

Αἶας, ἔχειν σ' ἂν οἶκτον, ὡς καὶ γῶ, Φρενὶ 520
θέλοιμ' ἂν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἐπη.

ΑΙΑΣ.

καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύχεται πρὸς γυν' ἐμοῦ,
εἰ μὴ μόνον τὸ ταχθεὶν εὐ τολμᾷ τελεῖν.

ΤΕΚ-

vel Οὐκ ἂν ποθ' οὗτος εὐγενὴς γένοιτ' ἄνθρω.
vel Οὐκ ἂν γένοιτ' ἄνθρω ποθ' οὗτος εὐγενής.
vel Οὐκ ἂν γένοιτ' οὗτος ποτ' εὐγενὴς ἄνθρω.

Et huic quidem ordini quodammodo fa-
vet Suidae v. μνηστis editio Mediolanensis,
quae ποτε omittit. Sed omnes numeros im-
plet Suidae MS. in Collegii Corporis Chri-
sti Bibliotheca apud Oxonienses servatus,
modo levis et solennis error corrigatur,
legendo Οὐποτε pro οὐπω.

Οὐποτε γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἄνθρω.

Altero loco sic scribit: „Satis erat in Sophocl.
Aj. 524. vulgatae lectioni controversiam
e Suida movisse. Postea duorum Parificien-
sium Suidae codicum collationem nactus
sum, quorum unus habet cum principi-
bus editionibus, Οὐκ ἂν γένοιτ' οὗτος εὐγενὴς ἄνθρω,
alter (Kusteri scilicet MS. A.) Οὕτως γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγε-
νὴς ἄνθρω. Sed cum ex Augustano codice Her-
mannus Praef. ad Hec p. 65. protulerit, Οὐκ
ἂν γένοιτ' οὗτος, (unde depravata videri pos-
sit edd. Med. Ald. et unius MS. Par. lectio)
non equidem intercedam, quominus hoc
adoptes.“ Bothius veram lectionem non aliunde as-
sumptam proprio Marte restituit.

V. 521. τὰ omittit Dresd. a. Seq. v. Mosq. b. κάρτ' ἂν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἀλλ', ὦ φίλ' Αἶας, πάντ' ἐγώ γε πείσομαι.

ΑΙΑΣ.

κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω. 525

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.

ΑΙΑΣ.

ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἢ τί μοι λέγεις;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

μὴ σοὶ γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.

ΑΙΑΣ.

πρέπον γε τὰν ἦν δαίμονος τοῦ μοῦ τότε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι. 530

ΑΙΑΣ.

ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἦν ἐθου.

ΤΕΚ-

V. 524. Mosq. b. ἐγώ.

V. 526. γ' omittit Mosq. b. Seq. v. August. c. τοῖσι τοῖς.

V. 528. θάνη Bodl. August. b.

V. 529. τ' ἂν ἦν. (Rectius scribitur τὰν) Sic praeter vetu-
stas Scholiorum editiones August. b. Vulgo τ' ἦν ἂν.
Mosq. b. πρέπον γ' ἂν ἦν. In fine versus Dresd. b. τὰς
correctum postea in τότε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

τί δ' ἤτ' αὖν ὡς ἐκ τῶνδ' αὖν ὠφελοῖμί σε;

ΑΙΑΣ.

δός μοι προσειπεῖν αὐτόν, ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.

ΑΙΑΣ.

τί δ' ἤτα μέλλει μὴ οὐ παρούσιαν ἔχειν; 535

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ παῖ, πατήρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
ἀγ' αὐτόν, ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.

ΑΙΑΣ.

ἔρποντι Φωνεῖς, ἢ λελειμμένω λόγου;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.

ΑΙΑΣ.

αἶρ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσῃ γὰρ οὐ, 540
νεοσφαγῇ πευ τόνδε προσλεύσσω φόνον,
εἴπερ

V. 532. Bar. 1. τί δ' ἤτα ὡς. Vulgatam confirmat Herodianus in Fragmento, quod cum Moeride Atticista edidit Pierfonus, p. 459. Eldiekii conjecturam, τί δ' ἤτα δρῶς, Brunckianae edd. exhibent.

V. 535. Bar. 1. 2. οὐ male omittunt Dresd. b. August. b. et edd. Florent.

V. 537. οὐπερ Florent. secunda. Seq. v. Dresd. a. et Mosq. b. λελειμμένω.

V. 541. νεοσφαγῇ πευ τόνδε. Sic Aldus et plerique codd. veteres.

εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
ἀλλ' αὐτὴν ὥμοις αὐτόν ἐν νόμοις πατρός
δεῖ παλοδαμνεῖν, καζομοιῦσθαι φύσιν.
ὦ παῖ, γένοιο πατρός εὐτυχέστερος, 545
τὰ δ' ἄλλ' ὁμοιός καὶ γένοι' αὖν οὐ κακός.
καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
ὅθ' οὐνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μὴδὲν, ἡδιστος βίος,

ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης. 550

D 2

ὅταν

veteres. In quibusdam νεοσφαγῇ τοῦτόν γε. Brunck. Id praebent Iohnst. Mosqq. Dresdd. Mox Mosq. b. προσλεύ-
σων.

V. 542. August. c. ἔστ' οὐμός. Seq. v. Ien. ὥμοις ἐν νόμοις, omisso αὐτόν.

V. 547. Ien. καὶ τοι γε, omissa in seqq. vocula γε.

V. 549. Post hunc versum codd. et impressi istum exhibent, qui forte olim margini adscriptus, ab indocto librario in textum illatus fuit:

τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν.

Qui hanc sententiam excerptit Stobaeus Flotil. Grotii p. 335. additum illum versum non agnoscit. Vide Valckenarium ad Hippol. 247. [cui adstipulatur etiam Porson. ad Med. 140.] Brunck. Utrumque versum cum duobus antecedentibus et sequente affert Suidas in ζηλοῦν, ubi τὸ μὴ φρονεῖν δὲ citat; spurium solum cum sequente in κάρτα. Illum, observante Lobeckio, laudavit etiam Tzerzes Chiliad. VI, 69. et, qui plurimas sententias ex nostra fabula collegit, Eumathius de Ism. et Ismen. p. 52.

V. 550. Bar. 2. et Mosq. b. μάθης, quod in August. c. superscriptum. Seq. v. Dresd. b. ἔκκη.

ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ', ὅπως πατέρες
 δείξεις ἐν ἐχθροῖς, οἷος ἐξ αἵου τράφης.
 τέως δὲ κοῦφοις πνεύμασιν βόσκει, νέαν
 ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
 οὗτοι σ' Ἀχαιῶν, εἶδα, μὴ τις ὑβρίσει 555
 στρυγναῖσι λάβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
 τοῖον πυλῶρον φύλακα Τευκρον ἀμφὶ σοὶ
 λείψω, τροφῆς ἔοικον ἐμπα, καὶ τανῦν
 τηλω-

V. 552. ὅπως δείξεις. Sic emendate membr. [Laud. Mosq. a. Dresdd. August. b. c.] et plerique alii codd. etiam ille qui Triclinii recensionem exhibet. In membr. adposita observatio, quam in minoribus scholiis edidimus. In impressis exstat δείξης, quod plane soloecum ex mera purioris hellenismi ignorantia retinuit Turnebus. ὅπως ut finale significans cum subiectivo recte construitur, ac numquam, quando, ut hic, a suppresso verbo pendet. Vide quae notavimus ad Comici Nubes 490. Dawesio, qui canonem hunc graece loquendi adstruxit, stolidè obloquitur Parisinus Professor, exempla excitans, quae nihil ad rem faciunt. Quippe eorum nullum est in quo ἵνα vel ὅπως non positum sit pro ut finali. Brunck.

V. 553. Dresd. a. βόσκε.

V. 555. οὐ μὴ τις ὑβρίσει. Sic E. [August. b.] et meus ex emendatione inter lineas: nam in contextu, ut ceteri, habent ὑβρίσῃ, quod plane soloecum est. Glossa ἀτιμάσει nostram lectionem spectat. Brunck. οὗτις 'Α. — μὴ τις σ' ὑβρίσει Mosq. b. Ien.

V. 556. Mosq. b. λῶραισι. Ien. λῶραισιν.

V. 558. ἔμπα, καὶ — Hanc lectionem a Reiskio jam occupatam e Scholiis Romanis et Suida in τηλωπός, ubi καὶ τὸν τηλωπός οἶχιν, eruit Hermannus in Museo antiq. stud. Vol. I. p. 184. probante Schaefero in Indice Dion. Hal. p. 163. Vulgata ἔμπακ, εἰ — occasione dedit fingendo nomini ἔμπακ, quod inauditum et nihili est.

τηλωπός οἶχιν, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
 ἀλλ' ἄνδρες ἀπιστήρες, ἐνάλιος λεώς, 560
 ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν,
 κείνω τ' ἐμὴν ἀγγεῖλατ' ἐντολήν, ὅπως
 τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμούς ἄγων
 Τελαμῶνι δείξει, μητρί τ', Ἐρίβοιαν λέγω,
 ὥς σφιν γένηται γηροβοσκός εἰσαεῖ, 565
 ἔς τ' ἂν μυχέως κίχῃσι τοῦ κάτω θεοῦ.
 καὶ

V. 559. οἶχιν. Sic libri omnes, praeter Dresd. b. in quo ἰχιν. Pro τηλωπός Scholiastes τηλουργός repperit, manifestò illud ex τηλευρός depravatum; pro θήραν autem φρουράν.

V. 560. Mosq. b. Dresd. a. Ien. et Suidas (in ἀσπιδηφόροι) ἐνάλιος, quod parum Atticum est. Vid. Porson. ad Hec. 38.

V. 561. ὑμῖν τε κοινήν. Sic Mosq. b. August. b. c. et Aldus. Agnoscunt Suidas in ἐπισκήπτω et Zoharas T. I. p. 842. recepitque Brunckius de suis libris nihil quidquam adnotans. Ceteri codd. ac Turnebus ὑμῖν τε κοινῇ. Ab istis omnibus et a se ipso discrepat Suidas in ἀσπιδηφόροι, ὑμῖν τ' ἐκείνῃ exhibens, ubi ὑμῖν τε κοινῇ substituit Kulterus.

V. 562. August. b. ἐμόν. Idem seq. v. omittit ἐμούς.

V. 564. Τελαμῶνι δείξει. Sic membr. et E. bene. Quippe etiam quum ut finale significat, ὅπως cum futuro indicativi construere amant Attici. Vide Oed. T. 1518. (1504.) Brunck. δείξει praebent etiam Mosq. a. et August. c. δείξεις Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 25. — Ἐρίβοιαν. Sic pro Ἐρίβοια dedi auctore Schaefero in Indice Dion. Halic. p. 163.

V. 565. σφιν Suidas in μυχός. In γηροτροφῶν versum sic citat: ὅπως γένηται γηροβοσκός αὐτοῖς εἰς αἶ.

V. 566. ἔς τ' ἂν. Sic legendum ad mentem Hermannii Praef. ad Hec. p. LIV. Libri vel μέχρις οὐ, vel μέχρις ἂν, utrumque

καὶ τὰ μὰ τεύχη μὴτ' ἀγωνάρεχαι τινες
 Δήσουσ' Ἀχαιοῖς, μὴθ' ὁ λυμεῶν ἐμός.
 ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβῶν, ἐπώνυμον,
 Εὐρύσακες, ἴσχε, διὰ πολυβράβου στρέφων 570
 πέρπακος, ἐπτάβροιον ἄρρήκτον σάκος.
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.
 ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
 καὶ δῶμα πάκτου, μὴδ' ἐπισκῆνους γόους
 δάκρυε· κάρτα τοι Φιλοκτίστον γυνή. 575
 πύκαζε

que contra morem Tragicorum. Illud praeter Aldum et Scholiastam cum plerisque ac probatissimis Brunckii codd. exhibent Bar. 1. in quo mendose μυχοῦ, Mosq. et Ien. denique August. c. sed ex correctione demum. Posterius agnoscit Suidas II. cc.

V. 568. Mosq. b. θήσωσ'.

V. 569. αὐτός Mosq. b. Ien. et Suidas in πέρπαξ. Idem in Εὐρύσακας citat σὺ λαβῶν ὦ παῖ ἐπών.

V. 571. ἐπταβροῖον Suidas II. cc.

V. 574. καὶ δῶμα πάκτου. Haud infrequens librariorum error in distinguendis vocibus monstrum lectionis peperit, quod codices nostros omnes insidet, καὶ δῶμ' ἀπάκτου. Adposita in plerisque glossa ἀπαγε. [in August. b. ἀπέρχου.] Et hoc quidem plerique interpretes arbitrari sunt a vetere Scholiasta confirmari, quibus fraudi fuit scholiorum editio interpolata. Falsa derivatio verbi ἀπακτοῦ recentioris Graeculi commentum est, scholiis antiquis insertum ab Ant. Francino, qui luntinam editionem curavit. Verbum istud ne graecum quidem est. Eustathius plurimis in locis Sophocleam hanc excitat χρῆσιν, semperque laudat καὶ δῶμα πάκτου. Sic ille p. 742. Τὸ πακτοῦν, ὃ ἐστὶν ἀσφαλίζεσθαι, οὐ χρῆσις παρὰ τε Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Καὶ δῶμα πάκτου, ἤγουν σύγκλειε ἀσφαλῶς, καὶ παρὰ τῷ καμικῷ ἐν τῷ (Vesp. 128.) Κἀπακτώσαμέν γε, ἤγουν καὶ

πύκαζε θαῖσσον· οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ,
 θρηνεῖν ἐπαδάς πρὸς τομῶντι πῆματι.

ΧΟΡΟΣ.

δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν,
 οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.

TEK.

καὶ ἐπακτώσαμεν. Vide eundem p. 1532. l. 59. ubi Herodoti verba profert, quae exstant L. II. p. 146. l. 7. ad quae videndus omnino Valckenarius. [item p. 1937, 62.] Comicus in Lysistrata 265.

μοχλοῖς δὲ καὶ κληθροῖσι
 τὰ προύλαια πακτοῦν. Brunck.

Decipi se passus est Suidas in ἀπάκτου.

V. 577. θρηνεῖν. Sic B. quod etiam membr. in contextu exhibent, superscripta varia lectione, γρ. θροεῖν. Hoc sequitur Suidas in ἐπαδάς, [et in πύκαζε, ubi ed. Basil. a. 1544. vitiose θροεῖν] illud in θρηνεῖν. At θροεῖν ex glossafemate ortum est. Quin θρηνεῖν scripserit Noster, dubitare non finit Eustathius, qui duobus in locis lectionem hanc confirmat, quod quidem serius animadverti. Sic ille p. 648. Τὸ γούωσα, καθὰ καὶ τὸ αὐτῆς θέμα, τὸ γούωσαι, ἐστὶ μὲν ἐξ ὀνομασμοῦ, ἀφ' ἧς καὶ ὁ γόος· παρὰ γὰρ καὶ τὸν παρὰ τοῖς ὑστερον γόντα, εἰπεῖν δὲ ταυτὸν, θρηναδὴ ἐπασιδόν, καθὰ Σοφοκλῆς ὑποθαλῇ ἐν τῷ, Οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπαδάς πρὸς τομῶντι πῆματι. Eandem χρῆσιν excitat rursus p. 1147. ubi subjicit· πάντως γὰρ τὸ θρηνεῖν ἐπαδάς ταυτὸν ἐστὶ τῷ γούωσι ἐπαδῶν, ὃ καὶ γόος ποιεῖ. Brunck. θρηνεῖν exhibent etiam August. b. ac, teste Kustero ad Suidam T. I. p. 846. duo Mss. Parisiensia, cum quibus concordat Aldus. θροεῖν citatur a Favorino in θανατώω p. 883. 30. Moschopulo περὶ σχεδῶν p. 25. et Schol. Aristoph. Plut. 355. Pro πῆματι Bar. 1. et Moschopulus l. c. τραύματι, quam glossam esse ex Scholiis Romanis apparet.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασεῖς Φρενί; 580

ΑΙΑΣ.

μὴ κρῖνε, μὴ ἔεταζε, σωφρονεῖν καλόν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἱ μ', ὡς ἀθυμῶ καὶ σε πρὸς τοῦ σου τέκνου
καὶ θεῶν ἰκνῶμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη.

ΑΙΑΣ.

ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοιςθ', ἐγὼ θεοῖς
ὡς εὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι; 585

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

εὐφημα φώνει.

ΑΙΑΣ.

τοῖς ἀκούουσιν λέγε.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

σύ δ' οὐχὶ πείσει;

ΑΙΑΣ.

πόλλ' ἄγαν ἤδη θρεεῖς.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ταρβῶ γὰρ, ὦ ἄναξ.

ΑΙΑΣ.

V. 580. Mosq. b. et Aldus *δρασεῖς*. August. b. *δραστιας*.

V. 584. *με* pro *γε* August. c.

V. 587. *σοι δ'* Dresd. b. *ἄγαν γ'* Dresd. a. *πολλὰ γ' ἂν* Mosq. b. Seq. v. August. c. *συνέρξεσθ'*.

ΑΙΑΣ.

οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

πρὸς θεῶν μαλάσσου.

ΑΙΑΣ.

μῶρό μοι δοκεῖς Φρονεῖν,
εἰ τευμὸν ἦτορ ἄρτι παιδεύειν νοεῖς. 590

ΧΟΡΟΣ.

ὦ κλεινὰ Σαλαμίς, σὺ μὲν που στροφὴ ἄ-
ναίεις ἀλίπλακτος, εὐδαίμων,
πᾶσιν περιφαντος αἰεὶ·
ἐγὼ δ' ὁ τλάμων,
παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος 595
Ἰδαία μίμνω
λειμωνίδι ποία μήλων,
ἀνήρι-

V. 590. Bar. 1. *εἴτ' οὐμὸν*.

V. 592. *ἀλίπλακτος*. Sic dedi ex utroque Dresd. August. b. et Florent. secunda. In Dresd. b. gl. *πλησίον τῆς θαλάσσης*. Ceteri et Eustath. p. 306, 19. *ἀλίπλακτος*.

V. 593. Bodl. Bar. 1. 2. Ald. *πᾶσι*. Iidem cum Dresdd. Mosqq. et August. *ἀνί*.

V. 597. *λειμωνίδι*. Hoc ut metro convenientius pro vulg. *λειμωνία* reposui ex Bar. 1. 2. in quibus tamen accentus perperam notatus est. Proxima sine meliorum codicum ope vix possunt restitui. Quod igitur Iohnsoniani omnes, Mosqq. August. b. et Florent. prior cum Brunckii membr. et plerisque aliis codd. exhibent, *ποία μήλων*, licet corruptum, servare placuit. *πόα μήλων* Ien. August. c. Dresd. b. et Aldus. *μήλων πόα* Triclinii est emendatio.

ἀνὴρίθμος, αἰὲν εὐνόμας,
 χρεὼν τρυχόμενος,
 κακὴν ἐλπίδ' ἔχων, 600
 ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν
 τὸν ἀπώτροπον αἰδήλον Ἴδαν.
 καὶ μοι δυσθεράπευτος Αἴας ἀντιστρ. α.
 ζύνεστιν ἐφεδρος, ὦ μοι μοι,
 θεία μανία ζύναιλος, 605
 ὃν ἐξεπέμψω
 πρὶν δὴ ποτὲ θουρίῳ
 κρατοῦντ' ἐν Ἀρεί·
 νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰσβάτας,
 φίλοις

V. 598. Libri tantum non omnes, invito metro, εὐνόμας, Ien. vitiose εὐνομή. Illud in August. c. mutatum in εὐνώμας, quod in antiquis, ni fallor, exemplaribus repertum suffecit Triclinius. Ad hanc certe scripturam pertinet glossa εὐκινύτω, quae tum in Mosq. et Dresd. b. tum in Scholiis Romanis exstat.

V. 604. id Laud. Bodl. August. b. c. Dresd. b. Aldus. In Bodl. μοι ter scriptum.

V. 605. Ien. θεία μοίρα, quod vulgatae minime praestat.

V. 607. δὴ omittunt Mosq. b. et Dresd. b. Triclinio debetur πρὶν εὖ, perinde ac seq. v. νικῶντ' ἐν Ἀρεί.

V. 609. φρενός γ' — Particulam ob metrum insertam non agnoscunt codd. nec Aldus. — οἰσβάτας. gl. ἡγουν ἀποπληνθίς τῆς φρενός. ἀπὸ μεταφοράς τῶν πλανηθέντων προβάτων, καὶ μόνων βοσκομένων. Turnebus Triclinii pravam scripturam secutus est οἰσβάτας. Brunck. Hoc legitur in Dresd. a. et August. b. Quod recepi, οἰσβάτας, habet August. c. ex correctione. In versu initio δ' omittit Suidas s. v. οἰσβάτης.

φίλοις μέγα πένθος εὐρηται. 610
 τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσὶν
 μεγίστας ἀρετὰς,
 ἀφιλα παρ' ἀφίλοις
 ἔπεσ' ἔπεσε μελέοις Ἀτρεΐδαις.
 ἢ που παλαιῶ στροφή β'. 615
 μὲν ἐντροφος αἰμέρα,
 λευκῶ δὲ γήρα,
 μάτῃς, νιν ὅταν νεσοῦντα
 φρενομόρως ἀκούσῃ,
 αἴλινον, αἴλινον, 620
 εὐδ' οἰκτρῶς γόνιν ὄρνιθος αἰδοῦς
 ἥσει δύσμορς, ἀλλ' ὀξύτόνους μὲν ᾠδὰς
 θρη-

V. 610. Mosq. b. πένθος μέγα. Pro εὐρηται variam lectionem γεγένηται memorat Scholiasies.

V. 611. τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσὶν μεγίστας ἀρετὰς. Aldus et veteres codd. habent τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσὶ (vel χερσίν) μέγιστ' ἀρετὰς. quod salvo metro neutiquam retineri potuit. Triclinio seu probata, seu excogitata lectio [quam Bodl. exhibet] usquequaque praeferenda est. Brunck. τὰ δὲ πρὶν ἔργα χερσὶ μέγιστ' Suidas in τὰ δὲ πρὶν. In Mosq. a. gl. ad χερσίν: ἀντὶ τοῦ χερῶν. Dresd. a. μέγιστα. Mosq. b. et August. c. ἀρετῆς.

V. 613. παρὰ φίλοις Suidas l. c. quod habuit etiam vetus Scholiasies.

V. 614. ἔπεσε. Libri omnes, ruente metro, ἔπεσαν. Pro μελέοις Mosq. b. et Dresd. b. μελαίοις.

V. 616. August. c. et Ien. ἡμέρα.

V. 619. Bodl. Bar. i. Laud. Mosq. b. Dresd. a. et Aldus φρενομόρως.

V. 622. ἄσει Mosq. b. et Suidas in ἀγδάν, mox omittens μὲν. ὀξύτόνως August. b.

θρηνήσει, χερόπλακτοι δ'
ἐν στέροισι πεσσύνται·
δοῦποι, καὶ πολίᾳς ἄμυγμα χαίτας. 625

κρείσων γὰρ Ἰδα ἀντιστρε. β'.
κεύθων ὁ νοσῶν μάταν,
ὅς ἐκ πατρώας
ἦκων γενεᾶς ἀριστος
πολυπόνων Ἀχαιῶν, 630
οὐκ ἐτι συντρόφοις
ὀργαῖς ἐμπέδως, ἀλλ' ἐκτὸς ὀμιλεῖ.
ὦ τλάμων πάτερ, εἴαν σε μένει πυθέσθαι
παιδὸς

V. 623. χερόπλακτοι. Sic pro χερόπλακτοι dedi cum Lobekio. August. c. χερόπλακτοι.

V. 624. Bar. 1. Laud. Mosq. b. Dresd. b. uterque August. Aldus, et, omisso ἐν, Suidas l. c. στέροις exhibent.

V. 625. ἄμυγμα. Sic scribendum esse viderunt etiam Boethius et Lobekius. Vulgo ἄμύγματα, non respondente versus antistrophici metro. August. c. ἄμύματα.

V. 626. Mosq. a. κρείσων. Laud. κρείσων. γὰρ omittit Mosq. b. Tum Johnsoniani omnes ἰδα γε.

V. 627. ὁ. Sic, metro jubente, scripsi pro ἦ. In idem incidit Lobekius. Mox Bar. 1. 2. et alter Mosquensium μάτην.

V. 629. ἀριστος. Haec vox nec in Aldina nec in codicum veterum ullo comparet. Eam Triclinius se reposuisse fatetur ex antiquissimo exemplari. Elegantius esset ἀριστα, quod a Scholiasta adsumi poterat. Brunck. Legitur ἀριστος in Laud. et Dresd. a. In Mosq. b. superscriptum est.

V. 631. August. b. συντρόφοις.

V. 633. τλάμων. Sic Aldus et pars codicum. Brunckius celato lectore τλάμων edidit, quod Bar. 1. habet. Ex August-

παιδὸς δὲ φορον ἄταν,
ἀν οὐπὼ τις ἐθρεψεν
αἰὼν Δακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε.

635

ΑΙΑΣ.

Ἄπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
φύει τ' ἀδῆλα καὶ φανεῖντα κρύπτεται·
κούκ ἐστ' ἀελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
χῶ δεινὸς ἐρκος καὶ περισκελεῖς φρένες. 640
κἀγὼ γὰρ, ὅς τὰ δεινὸν ἐκαρτέρουν τότε,
βαφῇ σιδήρεος ὥς, ἐδηλύνθην στόμα
πρὸς τῆςδε τῆς γυναικὸς· εἰκτεῖρω δὲ νιν
χήραν

gustanis nihil ab Hermanno enotatum, ut cum Bar. 1. conspirare videantur. Paullo post Mosq. b. μένειν.

V. 635. οὐπὼ August. b.

V. 636. ἄτερθε γὰρ τοῦδε. Insertam ob metrum a Triclinio particulam omittunt veteres codd. et Aldus. Brunck. Male addunt Laud. Bar. 2. Bodl. et Dresd. a. In August. c. ἀτερθεν scriptum. Quod praecedat, Αἰακιδᾶν, pro eo Johnsoniani, Mosq. a. et Dresd. b. Αἰακιδᾶν exhibent.

V. 638. Stobaeus Ecl. I, 9. p. 234. Heer. substituit ποιεῖ τ'. Vulgatam tuctur Tzetzes hunc verum cum praecedente laudans ad Hesiod. p. 244. a. 280. b. τῶδῃλα Bar. 1. Dresd. b. et Aldus.

V. 639. Stobaeus l. c. εὐκ. Mosq. b. ἐστιν.

V. 640. καὶ αἱ περισκελεῖς φρένες Sic scribi debuisse nemo non sentiat: male in libris καὶ περισκελεῖς — Brunck. Hoc revocavi. φρένας ex correct. Mosq. b.

V. 641. Varia lectio Scholiastae ἐπηπείλησ' ἐπη retracta est c v. 303.

V. 642. Mosq. a. ἐδηλύνθην.

χῆραν παρ' ἐχθροῖς, παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἰμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους 645
 λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμά,
 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς·
 μολῶν τε, χῶρον ἐνθ' ἂν ἀστιβῇ κίχῳ,
 κρύψω τὸδ' ἔγχος τοῦμόν, ἐχθιστον βελῶν,
 γαίᾳς ὀρύζας, ἐνθα μὴ τις ὄψεται. 650
 ἀλλ' αὐτὸ νύξ' Αἰδῆς τε σωζόντων κάτω.
 ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τούτ' ἐδεξάμην
 παρ' Ἑκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,
 οὐπὼ τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἐστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, 655
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, καὶ οὐκ ὀνήσιμα.
 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθαι μὲν θεοῖς
 εἴκειν, μαθησόμεσθαι δ' Ἀτρεΐδης σέβειν.

ἄρχον-

V. 647. ἐξαλύξωμαι ex Hesychio reposui. Vide Lexicon.
 Aldus et codd. plerique omnes ἐξαλεύσωμαι. Sincerae le-
 ctionis vestigia in solo meo exstant, in quo scriptum
 ἐξαλλώξωμαι. Glossa φυλάξωμαι, ἐκφύγω. Brunck. Alter
 Mosquensium ἐξελεύσωμαι. August. c. ἐξαλεύσωμαι θεᾶς c.
 gl. ἐκφύξωμαι.

V. 648. αὖ pro τε Bodl. 1. 2. Turn. cum recentt. et Sui-
 das in ἐχθρῶν. τ' ἐς χῶρον Mosq. b. et Suidas in ἀστιβῇ.
 ἀστυβῇ Dresd. b.

V. 650. γαίαν Suidas in ἐχθρῶν. Seq. v. Mosq. b. αὐτόν.

V. 652. καὶ γὰρ Suidas in κεδνός.

V. 657. Ab hoc versu incipit secunda manus in Mosq. b.
 qui τοὶ γὰρ τοὶ λοιπὸν εἰσόμεθα exhibet. εἰσόμεθα etiam
 August. b. c. quorum prior omittit μὲν.

V. 658. μαθησόμεθα Bar. 1. 2. Mosq. b. August. c. Ien. εἰσό-
 μεθα Suidas in ἐχθρῶν et εἰσομαι. Ἀτρεΐδης Mosq. b. quod
 in Ien. superscriptum.

ἄρχοντες εἰσιν, ὥςθ' ὑπεικτέον· τί μή;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα 660
 τιμαῖς ὑπείκει· τούτο μὲν, νιφοστιβεῖς
 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκαίρῳ θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
 τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέραι φλέγειν.
 δεινῶν δ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισεν 665
 στένοντα πέντον· ἐκ δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος
 λύει πεδήσας, οὐδ' αἰεὶ λαβὼν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
 ἐγὼ δ', ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως, ὅτι
 ὁ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος, 670
 ὥς

V. 659. ὑπεικτέον. τί μή; Male Aldus τιμή. Glossa: ἀξίον
 εἴκειν ἐηλονότι. διὰ τί οὐχί; Brunck. τιμή etiam Bar. L. 2.
 (Sic in ed. Iohnf. excusum) et August. b. in quo tamen
 Scholion: γὰρ τί μὴ ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ οὐχ ὑπεικτέον. Nec
 discrepat Suidas in ἐχθρῶν.

V. 663. αἰανῆς. Et hanc scripturam et αἰανῆς refert Sui-
 das in hac ipsa voce.

V. 665. Suidas in ἄημα, Ien. et, altera lectione superscri-
 pta, Mosq. b. δεινὸν praebent. Bar. 2. ἐκοίμης.

V. 666. ἐκ. Sic bene Bothius pro vulg. ἐν.

V. 668. γνωσόμεθα alter Barocc. August. b. c. Dresd. b. et
 Mosq. b. in quo etiam δὲ πῶς scriptum.

V. 669. ἐγὼ δ'. Ita cum libris omnibus Suidas in ἄημα et
 Triclinius ad Oed. T. 221. August. b. (δ' — ὅτι). ἐγὼ γ' ab
 Heathio occupatum reposuit Brunck. γ' ἀρτίως Dresd. b.

V. 670. ἡμῖν. Sic Suidae ed. Basil. in ἐχθραντέος, sed ἡμῖν,
 ut ante Brunkium legebatur, in ἄημα. Posterius utro-
 que loco exstat in ed. Mediol. Mox ἐχθαρτέος, quod
 Iuntina secunda in margine habet, pro ἐχθραντέος repo-
 sui suadente Porfona ad Eurip. Med. 555.

ὥς καὶ φιλήσων αὐτοῖς· ἐς τε τὸν φίλον
 τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσμαι,
 ὥς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
 βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἐταιρείας λιμήν.
 ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὐ σχήσει· σὺ δὲ 675
 ἔσω θεοῖς ἐλθούσα, διὰ τέλους, γύναι,
 εὐχου τελεῖσθαι, τούμον ὦν ἔρα κέαρ.
 ὑμεῖς δ', ἐταῖροι, ταῦτά τῇδε μοι τάδε
 τιμᾶτε, Τεύκρω τ', ἣν μόλη, σῆμναι τε
 μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα. 680
 ἐγὼ γὰρ εἰμ' ἐκεῖσ', ὅποι πορευτέον·
 ὑμεῖς δ' αὖ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μ' ἴσως
 πύθοισθε, κεῖ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

XO.

- V. 671. August. b. φιλήσων.
 V. 672. τοιαῦθ' Suidas in *ἐχθραντέος*, τοσαῦθ' in *ἄημα*. Seq.
 v. August. c. πολλοῖς.
 V. 674. ἐταιρείας dedi ex altero Mosq. ac Suida in *ἄημα* et
 λιμήν. ἐταιρείας minus probat Porson. ad Eurip. Orest.
 1070.
 V. 676. Bar. 2. Mosqq. Dresd. b. εἴσω. August. c. ὦ γύναι.
 V. 678. Dresd. b. ^ἡυμεῖς. August. b. ^{εν}τῇδε μοι.
 V. 679. Bar. 2. σῆμναι τε.
 V. 680. Pro ὑμῶν (August. b. ὑμῶν) ἅμα variam lect. *ὑπερμέ-*
γα affert Scholiastes.
 V. 681. ^ἡὅποι Mosq. b.
 V. 683. Dresd. b. *πύθοισθε*.

XOPOΣ.

"Εφριξ' ἔρωτι, περιχαρὲς δ' ἀνεπτόμεν. *στροφῇ.*
 ἰὼ ἰὼ Πᾶν, Πᾶν, 685
 ὦ Πᾶν, Πᾶν ἀλίπλαγκτε Κυλ-
 λανίας χιονοκτύπου

πε-

- V. 684. ἀνεπτόμεν. Sic emendate scriptum in E. [et Aug-
 gust. b.] ut quater citat Eustathius. Sic enim ad Odysf.
 A. p. 1419. τοῦ δὲ ἔπατο, ἔστι καὶ δεύτερος μέσος ἀόριστος,
 οὐ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Περιχαρὲς δ' ἀνεπτόμεν. ἐξ
 αὐτοῦ δὲ καὶ πτέσθαι ἀπαρέμφατον ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράννῳ, καὶ
 παρ' Ὀμήρῳ δὲ (Il. Δ. 126.) ἐν τῷ, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι
 μενεαίνων. Ad Il. Δ. p. 452. τοῦ δὲ πτέσθαι, ὃ ἔστι πετά-
 σαι, χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι. εἰκοι δὲ τῇ κινή-
 σει τοῦ σχέσθαι. ὥς γὰρ ἰσχύμην, σχέσθαι· οὕτω καὶ ἐπτό-
 μην, πτέσθαι· οἷον Περιχαρὲς δ' ἀνεπτόμεν. δῆλον δέ, ὡς ἔστι
 καὶ ἐπτάμην πρῶτος ἀόριστος, ἐξ οὗ καὶ τὸ τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ
 τοῦ κακοῦ προσέπατο, καὶ ἀπαρέμφατον παρὰ γε Εὐριπίδῃ τὸ
 διαπτάσθαι. Nos tamen in versu 282. (273.) ad similitudinem
 normam reposuimus *προσέπτετο*. Integrum hunc qui
 prae manibus est versum laudat Eustathius pag. 473. καὶ
 χαρὰν δὲ ποτε σημαίνει τὸ ΦΡΙΞΕΙΝ, καὶ οἶον ἐρωσιν ἐκ λυ-
 πῆρας καταπτώσεως, ὡς τὸ "Εφριξα ἔρωτι, περιχαρὲς δ' ἀνεπτό-
 μην. Brunck. Quartus Eustathii locus a Lobeckio
 indicatus legitur pag. 1679, 50. Accedit, quod no-
 stram scripturam tuctur Suidas MS. Oxoniensis in *ἐφρι-*
ξα, teste Porson ad Eurip. Med. init. In versu ini-
 tio post *ἐφριξ'* Britannii codd. quantum quidem ex Iohn-
 soni silentio fuscipari licet, nec non Dresd. a. Turn.
 Steph. Cant. addunt *ἐν* a Triclinio illud invecutum.
 V. 685. ἰὼ semel Bar. 2. Dresd. b. et August. c. in quo
 hic, non item sequ. versu πᾶν πᾶν scriptum.
 V. 686. Πᾶν semel Bar. 2. Dresd. b. *ἀλίπλαγκτε* Mosq. b.
 Dresdd. August. c. et Turn. in margine.
 V. 687. Bodl. Bar. 1. Laud. Mosq. a. Dresd. b. August. c.
 consentiunt in *χιονοτύπου*.

πετραίας ἀπὸ δειράδος
 Φάνηθ', ὦ θεῶν χοροποι' ἀναξ,
 ὅπως μοι Νύσια Κνώσι' ὀρ- 690
 χήματ' αὐτοδαῆ ξυνὸν ἰάψης.
 νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι * * *
 Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μολῶν
 ἀναξ Ἀπόλλων
 ὁ Δάλιος, εὐγνωστος, 695
 ἐμοὶ ξυνεῖης διὰ παντὸς εὐφρων.

ἔλυστε γὰρ αἰνὸν ἄχος ἀπ' ἐμμάτων Ἄ-
 ρης. ἀντιστρε.
 ἰῶ, ἰῶ. νῦν αὖ,

νῦν,

V. 689. Codd. Iohnsoniani et Ald. χοροποιῖ. August. c. χοροποι' cum gl. χοροστάτα.

V. 690. Perperam in impressis Νύσια, κνώσι' — Unico σ scribi debet utrumque nomen, et sic in plerisque codicibus. Brunck. Νύσια Bodl. Bar. I. Mosqq. Dresd. b. August. b. c. Ien. et Suidas f. v. — Κνώσι' Mosq. b. August. c. Ien. Κνώσια August. b. ἐρχήματα Bar. 2.

V. 691. τοῦτο δ' ἀν ξυνὸν ἰάψης Suidas in ἰάψης. ἰάψης Dresd. b.

V. 692. In fine hujus versus lacunae signa posui. Exciderunt fortasse voces χαρῆς ὑπαι, verbo χορεῦσαι propter apicum similitudinem ablorptae.

V. 693. Dresd. b. πελαγαίων μολῶν. Illud etiam Turn. habet.

V. 696. August. b. ξυνεῖη. c. εὐφρων cum gl. ἡδύς, quae in Mosqq. et Dresd. b. vulgatae superscripta est.

V. 697. August. c. ἔλυσεν γὰρ.

νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐ-
 ἄμερον πελάσαι φάος 700
 θεῶν ὠκυάλων νεῶν,
 ὅτ' Αἴας λαθίπονος πάλιν,
 θεῶν δ' αὖ πάνθ' οὐτα θέσμι' ἐξ-
 ἦνυσ' εὐνομία σέβων μεγίστα.
 πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε
 καὶ φλέγει 705
 κούδεν ἀναύδατον φατίξαιμ' ἄν, εὐ-
 τέ γ' ἐξ ἀέλπτων
 Αἴας μετανεγνώσθη

E 2

θυμῶ

V. 699. August. b. παλλευκόν.

V. 701. August. c. ὠκυάλων θεῶν.

V. 702. Mosq. b. λαθίπονος cum glossa, quae et in Dresd. b. existat: ἐπιλήσιμον τῆς λύπης ἐγένετο.

V. 703. Laud. Dresd. a. θέσμια. ἐξήνυσεν Dresd. a. August. b. c. Aldus.

V. 705. πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει. Aldus et codd. addunt tres voces τε καὶ φλέγει, cum glossa ἀφανίζει καὶ φανερόν [in aliis φανερόν] ποιεῖ. Istas addititias esse metri ratio ostendit. Qui margini eas olim adscripserat, eandem sententiam exprimere voluisse videtur, quam Ajaci tribuit poeta v. 647. (638.) Brunck. Vid. ad v. 692. In August. b. ad φλέγει gl. ἀνάπτει. In Ien. vobis μαραίνει et φλέγει superscriptum φθίρει et ἄλλον ποιεῖ. Pro μέγας Bar. 1. 2. μακρός.

V. 706. Codd. aliquot et edd. καὶ οὐδέν atque ἀναύδατον. Mox εὐτ' ἐξ Ien. εὐ γ' ἐξ alter Mosquensium.

V. 708. Brunckius ex Ald. Suida in μετανεγνώσθη et codd. suis μετεγνώσθη, ut scriptum etiam in Laud. Bodl. Ien. Mosq. b. cum gl. μετεμνήσθη, atque August. b. cum gl.

μετ

Θυμοῦ τ' Ἀτρεΐδαις μεγάλων τε νε-
κέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἄνδρες φίλοι, τοπρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω, 710
Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ
κημνῶν. μέσον δὲ προσμολῶν στρατήγιον
κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.
στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
μαθόντες, ἀμφέστησαν, εἴτ' ὀνείδεσιν 715
ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν, οὔτις ἔσθ' ὅς οὐ,
τὸν τοῦ μανέντος ἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ
ζύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὡς οὐκ ἀρκέσοι

τὸ

μετεβλήθη, quam Dresd. b. in textu habet. Nostri le-
ctio per μεταβεβούλευται explicatur in August. c.

V. 709. Θυμοῦ τ'. Sic Hermann. de metr. p. 44. Brunckii
membr. Θυμόν τ'. Reliqui Θυμόν absque copula. Gl. in
aliis κατὰ, in August. c. κατὰ τὴν ὁρμήν. Triclinius Θυ-
μῶν dedit.

V. 710. Brunck. τὸ πρῶτον.

V. 713. Κυδάζειν Σοφοκλῆς φησι ἐν Αἴαντι. Schol. brev. ad
1a. XXIV, 592.

V. 714. γὰρ in August. c. a rec. manu.

V. 715. Bar. 2. ὀνείδεσιν. Seq. v. κοῦτις August. b. c. Ien.
Dresd. a. καὶ οὔτις Bodl. Mosq. a.

V. 718. συναιμον Bar. 1. 2. Mosq. a. ὁς August. c. — ἀρκέ-
σοι. Brunckius: „ἀρκέσει. Sic Turnebus e Triclinio edi-
dit recte. Aldus et codd. antiqui, ἀρκέσοι.“ Improbata
a Criticis recentioribus lectionem praebent Bar. 1.
2. Ien. Mosq. b.

τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξενθεῖς θανεῖν.
ὥστ' ἐς τοσοῦτον ἤλθον, ὥστε καὶ χερσὶν 720
κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφει.
λήγει δ' ἕρις δραμῦσα τοῦ προσωτάτω
ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
ἀλλ' ἡμῖν Αἴας πεῦ στίγ, ὡς φράσω τάδε;
τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρηθ' ἀποδοῦν λόγον. 725

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ ἔνδον. ἀλλὰ Φροῦδος ἀρτίως, νέας
βουλας νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἰού, ἰού!

βραδεῖαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ἐδὸν
πέμπων ἔπεμψεν, ἡ φάινειν ἐγὼ βραδύς. 730

ΧΟ-

V. 719. μ' αὐ August. b. πέτροισι Ien. August. b. Dresd. b.

V. 720. εἰς August. b. c. Dresd. a. Ald. Sic etiam infra
v. 742.

V. 721. κολεῶν. Sic membr. et plerique alii codices. Per-
peram Aldus κολεῶν. Brunck. κολεῶν existat etiam
in Bodl. Bar. 1. 2. et Ien.

V. 722. προσωτάτω. Sic dedi ex Bar. 2. August. c. et
Suida in ξυναλλαγῇ. Vulgo προσωτάτου.

V. 724. ἡμῖν Bodl. ἡμῖν Mosq. b. ἀλλ' ὑμῖν αἴει Ien.

V. 728. ἰού ter Iohnsoniani, Mosq. August. b. et Brun-
ckius; octies Dresd. b.

V. 730. πέμψας August. c. Seq. v. recte Dresd. a. Turn-
Steph. Cant. ἐστὶ pro ἰού.

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἐστὶ χρεῖας τῆς δ' ὑπεσπανισμένον;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τὸν ἄνδρ' ἀπηύδα Τεύκρος ἐνδοθεν στέγης
μὴ ζῶ παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχη.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οἴχεται τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπέις
γνώμης, θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου. 735

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ταῦτ' ἐστὶ τὰ πῃ μαρτίας πολλῆς πλέα,
εἴπερ τι Κάλχας εὐ φρονῶν μαντεύεται.

ΧΟΡΟΣ.

ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοσοῦτον οἶδα καὶ παρὼν ἐτύγχανον.
ἐκ γὰρ ξυνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου 740
Κάλχας μεταστάς, οἷος Ἀτρείδων δίχα,
ἐς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως
θεῖς, εἶπε κατέσκηψε παντοία τέχνη
εἰρξάι

V. 732. Aldus ἀπηύδα.

V. 733. αὐτὸς παρὼν ^{οἱ}τύχη Mosq. b.

V. 734. τι pro τοι Bodl. Mosqq.

V. 738. τοῦδε τοῦ Mosq. b. Dresd. b.

V. 741. Bar. 2. οἷος.

εἰρξάι κατ' ἡμᾶρ τοῦμφανές τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, μηδ' ἀφέντ' ἔαν, 745
εἰ ζῶντ' ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.
ἐλα γὰρ αὐτὸν τῇ δ' ἐν ἡμέρᾳ μόνη
δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς εφη λέγων.
τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα
πίπτειν βαρεῖαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις 750
ἐφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
βλαστῶν, εἵπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ.
κεῖνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος,
ἄνους καλῶς λέγοντος εὐρέθη πατρός.
ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει· Τέκνον, δορὶ 755
βούλου κρατεῖν μὲν, ζῦν θεῶ δ' αἰεὶ κρατεῖν.
ὁ δ' ὑψικόμπως καὶ φρόνως ἡμείψατο.

Πά-

V. 744. ἡμεῖς Suidas in ἐμφανές, vulgatam praebens in εἰ-
μαρμένη.

V. 746. θέλει Mosq. b. Dresd. a. b.

V. 747. Vulgo τῇ δ' ε' (gl. in altero Mosq. τοι) ἡμέρᾳ. Brun-
ckius θῆμέρᾳ.

V. 748. ὡς cum gl. οὕτως Mosq. a. consentientibus Augu-
stani et Aldina.

V. 749. περιττὰ August. c. — κἀνόνητα. Sic praeter codd.
et edd. exhibent Stobaeus Ecl. Phys. L. I. p. 114. Heer.
et S. XLIII. pag. 131. Suidas in ἀνόνητα et Eustath. p.
415, 13. κἀνόνητα Suidas in τὰ γὰρ.

V. 750. πίπτειν August. c.

V. 751. οἷος pro ὅστις Stobaeus p. 412. Schow. φύσει et seq.
v. φρονεῖ idem Ecl. Phys. p. 114. Heer.

V. 752. βλαστῶν cum codd. nonnullis Turn. Steph. Cant.
et Stobaeus.

Πάτερ, θεοῖς μὲν κὰν ὁ μὴδὲν ὦν ἐμοῦ
κράτος κατακτῆσαιτ'· ἐγὼ δὲ καὶ δίχῃ
κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. 760
τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον. εἶτα δεῦτερον
δίας Ἀθάνᾳ, ἥνικ' ὀτρύνουσά νιν
ἠυδᾷτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
τότ' ἀντιφώνει δεινὸν ἀρξήτόν τ' ἔπος·
Ἀνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας 765
ἴστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὐποτ' ἐκρήξει μάχη.
τοιοῖςδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῇ θεᾷς
ἐκτῆσθαι ὀργήν, οὐ κατ' ἀνδρῶν φρονῶν.
ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ, τάχ' ἂν
γυνοίμεθ' αὐτοῦ ζυγὸν θεῶν σωτήριοι. 770
τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'. ὁ δ' εὐθύς ἐξ ἑδρας
πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολάς
Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
οὐκ ἐστὶν ἀνὴρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.

XO-

V. 759. κατακτῆσαιτ' ἂν August. c.

V. 766. οὐποτε κρήξει Mosq. b.

V. 768. φρονεῖν Mosq. b.

V. 769. ἐστὶ August. b. c. Gl. in b. ἐν τῇ σκηνῇ. in c. ἀντὶ τοῦ περιέσθιν ἦτοι ζῆ. — τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ. Sic August. c. Vulgo τῆδε θ' ἡμέρᾳ Brunck. θῆμέρᾳ.

V. 770. θεοῖς Turneb. in marg.

V. 771. τοιαῦθ' Mosq. b. Ien. Ald. In Dresd. a. suprascriptum τοιαῦτα. εἶπεν et εὐθύς ἀναστὰς Mosq. b. et Ien.

V. 772. ἐπιστολάς Mosq. b.

V. 773. ἀποστερήμεθα August. b.

V. 774. ἴστω August. c. Pro ἀνὴρ male libri ἀνὴρ. Brunck. ὦν ἡς.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δαῖα Τέκμησσα, δῦςμορον γένος, 775
ὄρα μολοῦσα τόνδ', ὅποι' ἔπη θροεῖ.
ξυρεῖ γὰρ ἐν χρεῶ τοῦτο, μὴ χαίρειν τιναί.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

τί μ' αὖτάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
κακῶν ἀτρεύτων, ἐξ ἑδρας ἀνίσταται;

ΧΟΡΟΣ.

τοῦδ' εἰσάκουε τάνδρός, ὥς ἤκει φέρων 780
Αἴαντος ἡμῖν προᾶξιν, ἣν ἤλγῃσ' ἐγώ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἱ μοι, τί φῆς, ὦ ἄνθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ οἶδα τὴν σὴν προᾶξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
Θυραῖος εἰπέρεστιν, οὐ θαρσύνω πέρι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

καὶ μὴν Θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φῆς. 785

ΑΓΓΕ-

V. 777. Voci μὴ in Mosq. b. suprascriptum ὡς. χρεῶ ὥστε μὴ citat Suidas in ξυρεῖ.

V. 779. ἀνίσταται Dresd. a. ἀνίσταται Dresd. b.

V. 782. ἀνθρώπε August. b. c. Dresd. a. Turn.

V. 785. In August. b. c. Ien. et Ald. sic interpungitur:
ὥστε μ' ὠδίνειν. τί φῆς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐκεῖνον εἰργεῖν Τεῦκρος ἐξεφίεται
σκηνῆς ὑπαυλον, μηδ' ἀφίεναι μόνον.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

πῶ δ' ἔστι Τεῦκρος; καὶ πῶ λέγει τὰδε;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι· τήνδε δ' ἐξοδον
ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν. 790

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἱ μοι τάλαινα, τῷ ποτ' ἀνθρώπων μαθῶν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τῷ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἱ γὰρ, φίλοι, πρέσστητ' ἀναγκαίας τύχης·
καὶ

V. 788. λέγεις Mosq. b.

V. 789. πάρεστι κεῖνος Turn. Steph. Cant. Sic etiam ed.
Johnstoniana, ubi nihil varietatis e codd. memoratur.
τήνδ' ἐξοδον August. b. c.

V. 791. ἀνθρώπου August. b.

V. 792. Θεστορείου Mosq. b. Ien. Θεστορείου August. b.

V. 793. ἢ τ' Mosq. b. et Ien. in quo gl. ἦτις. ἦτ' Florent.
secunda.

V. 794. οἱ γὰρ. Sic August. b. Vulgo οἱ ἐγὼ. οἱ ἐγὼ Mosq. a.
August. c.

καὶ σπεύσασθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μῶ
λεῖν, 795

οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίου
ζητεῖτ' ἰόντες τάνδρὸς ἐξοδον κακὴν.
ἐγνώκα γὰρ δὴ φῶτὸς ἠπατημένη,
καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
οἴμοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἰδρυτέον. 800
ἀλλ' εἰμι καὶ γὰρ κεῖς, ὅποιπερ ἂν σθένω.
χωρῶμεν, ἐγνοῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμή,
σῶζειν θέλοντες ἄνδρα γ', ὃς σπεύδει θανεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

χωρεῖν ἔτοιμος, καὶ λόγῳ δείξω μόνον.
τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἐψεται. 805

ΑΙΑΣ.

Ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν, ἡ τομώτατος
γένοιτ' ἂν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
δῶρον μὲν ἄνδρὸς Ἐκτορος, ζένων ἐμοὶ
μῶ.

V. 796. ἐσπέρους Bodl. Ien. Mosqq. Dresd. b. — „ἀντηλίου.
Hanc scripturam probant Grammatici, quam exhibent
codices aliquot. Plures cum Aldo ἀνθελίου.“ Brunck.
ἀντηλίου Bodl. Laud. Bar. 2. Mosq. a. Dresdd. ἀντολίου
August. b.

V. 797. ἄνδρὸς Ien. Mosqq. August.

V. 798. δὴ omisum in August. b. ἠπατημένη et seq. v. ἐκβε-
βλημένην Dresd. a.

V. 801. ὅπη Ien.

V. 803. θέλοντες Dresd. b. ἄνδρα γ' ὃς ἂν σπεύδῃ August. c.

μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὄρῳ.
πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμία τῇ Τρωάδι, 810
σιδηροβρώτι θηγάνη νεηκονής.
ἐπηξα δ' αὐτὸν εὐ περιστείλας ἐγώ,
εὐνούστατον τῶδ' ἀνδρὶ δια τάχους θανεῖν.
εὐτῶ μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδ' ἐμοί
σύ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον. 815
αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν.
πέμψον τιν' ἡμῖν ἀγγελον, κακὴν φάτιν
Τευκρῷ φέροντα, πρῶτος ὡς με βασιτάσῃ
πεπτωτα τῶδε περὶ νεοβράντῳ ξίφει,
καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν τοῦ κατοπτευθεῖς
πάρος 820
ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος, οἰωνοῖς θ' ἔλωρ.
τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω· καλῶ θ' ἄμα
πομπᾶϊον

V. 809. θ' ὄρῳ Ien. Mosq. b.

V. 811. σιδηροβρώτῃ Ien. Seq. vf. αὐτὸ Dresd. b.

V. 814. εὐσκευοῦμεν Dresd. a. εὐσκευοῦμεν Dresd. b.

V. 815. γὰρ omissum in Mosq. b.

V. 816. λαχεῖν. Sic membr. et praestantiores quique codd. cum Aldo. Triclinius λαβεῖν. Haec verba saepissime permutantur. Brunck. λαχεῖν Bar. I. 2. August. c. probatum etiam Valckenario ad Phoen. p. 444. et Porfiono ad Hec. 41. λαχεῖν γέρας Ien. Mosq. b. Dresd. a.

V. 817. κακὴν Mosq. b. Ien. φάτιν Bar. 2.

V. 819. νεοβράντῳ una voce Dresd. b.

V. 821. ῥιφ ὦ (sic) August. b.

V. 822. προστρέπω. Sic scribi debuisse fidem facit vetus Scholiastes. Male in libris nostris προτρέπω. — In tribus

πομπᾶϊον Ἑρμῆν χθόνιον, εὐ με κοιμίσαι,
ξύν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι,
πλευρὰν διαβρῆξαντα τὰδε φασγάνῳ. 825
καλῶ δ' ἄρωγους τὰς αἰεῖ τε παρθέτους,
αἰεῖ θ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθῃ,
σεμνάς Ἑρινῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμέ,
πρὸς τῶν Ἀτρείδων ὡς διόλλυμαι τάλας.
καὶ σφας κακὸς κάκιστα καὶ πανωλέθρως 830
ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶς ἐμὲ
αὐτοσφαγῇ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
πρὸς τῶν Φιλίστων ἐγγόνων ολοίατο.
ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποῖνιμοὶ τ' Ἑριννύες,
γεύεσθε, μὴ φεῖδεσθε παιδὴμου στρατοῦ. 835
σὺ

bus codd. scriptum καλῶ θ' ἄμα. Vulgo καλῶ δ' ἄμα. Brunck. σ' omittit Mosq. b. τοσαῦτ' ὦ Ζεῦ προτρέπω scriptum in Dresd. a. cui concinunt Ien. et August. c. sed ita, ut ille τοιαῦτα praebeat in Scholiis pro var. lect. commemoratum, hic post Ζεῦ addat καὶ. προστρέπω Turn. refert in margine; θ' ἄμα exhibent etiam Dresd. a. et Augustani.

V. 825. ἀναβρῆξαντα legisse videtur Scholiastes.

V. 827. αἰεῖ θ' ὀρώσας. Sic bene Turnebus. In codd. eodem errore, quem paullo ante correximus, αἰεῖ δ' ὀρώσας. In membr. hic versus omisus est. Brunck. αἰεῖ θ' etiam Ien. et Mosq. b. Ex Britannis codd. nihil a Iohnfsono enotatum. τῇ βροτοῖς August. b.

V. 829. παρὰ Ἀτρείδων suprascripto τῶν Dresd. a.

V. 830. καὶ σφας August. b. καὶ σφας August. c. πανωλέθρους Ien. πανωλέθρως Dresd. b. et sic dedi pro vulgato πανωλέθρους.

V. 833. Codd. aliquot Brunckiani πρὸ, cum gl. ἐμπροσθεν. ἐγγόνων Ien. et Mosq. b.

σύ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν,
 Ἥλιε, πατρώων τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἴδῃς, ἐπισχῶν χρυσόνωτον ἡνίαν,
 ἄγγελιον ἄτας τὰς ἐμαῖς μορον τ' ἐμὸν
 γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ. 840
 ἣ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
 ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην·
 ἀλλ' ἀρεκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
 ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι
 μολῶν. 845

καίτοι σὲ μὲν καίκεϊ προσαυδήσω ξυνῶν.
 σὲ δ', ὦ Φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 καὶ τὸν διφρευτήν Ἥλιον προσεννέπω,
 πανύστατον δῆ, κοῦποτ' αὖθις ὕστερον.
 ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον 850
 Σαλαμῖνος, ὦ πατρώων ἐστίας βάθρον,
 κλειναὶ τ' Ἀθῆναι καὶ τὸ σύντροφον γένος,
 κρηναὶ τε, ποταμοὶ θ' οἷδε καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 πεδία

V. 836. σύ δ' τὸν Ien.

V. 837. πατρώων ἐμὴν Ien. τ' ἐμὴν Mosq. b. ὅταν ἐστίαν Suidas in διφρηλατῶν, fed, ut vulgo, in αἰπύ et ἐπισχῶν.

V. 839. desideratur in August. b.

V. 842. ἥσει Dresd. b.

V. 845. μολῶν Bar. I. Seq. vf. σύ μὲν August. b.

V. 847. φαεννῆς Ien. φαεινῆς Mosq. b.

V. 850. πέδον οἰκείας August. b. Seq. v. πατρώας Ien.

V. 853. τὰ omittit August. c.

πεδία προσαυδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
 τοῦθ' ὑμῖν Αἴας τοῦπος ὕστατον θρεεῖ. 855
 τὰ δ' ἄλλ' ἐν Αἰδοῦ τοῖς κάτω μυθήσομαι.

HMIXORION.

πόνος πόνῳ πόνον φέρει.
 πᾶ, πᾶ,
 πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;
 κοῦδεὶς ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος. 860
 ἰδού, ἰδού,
 δοῦπον αὖ κλύω τινά.

HMIXORION.

ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουι ὀμιλίαν,

HMIXORION.

τί οὖν δῆ;

HMIXORION.

πᾶν ἐστὶ βηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν. 865

HMI.

V. 854. τροφῆς. Vulgo τροφεῖς. Vide ad priorem Oedipum 18. Brunck. ἐμοί abest in August. c.

V. 857. πόνος πόνον πόνῳ φέρει Dresd. b.

V. 858, 59. πᾶ ter exhibent plerique codd., in his Bodl. et Laud., itemque Aldina; bis Dresd. a. Turn. Steph. Cant. semel Dresd. b.

V. 862. αὖ. Sic Bodl. Ien. Mosqq. August. Dresd. b. Aldus et Brunck. Reliqui cum Turnebo γὰρ.

V. 863. νηὸς August. c. Pro ὀμιλίαν Ien. παρρησίαν. Patet librum voluisse παρανοήσαν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ἔχεις οὖν;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

πόνου γε πληθός, κούδεν εἰς ὄψιν πλέον.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ, τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
κέλευθον, ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ Φανείς.

ΧΟΡΟΣ.

τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων στροφὴ 870
ἀλιαδᾶν, ἔχων αὐπνους ἄγρας,

ἦ

V. 867. πόνων Ien. et Mosq. b.

V. 868. τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον. In Aldina excusum μολῶν typosetae errore: in Iuntina recte βολῶν, ut liquido sine ulla ambiguitate scriptum in C. D. E. [Iohnsonianis, Ien. Mosq. b. August. c.] et meo. De hoc loco iam egi ad Euripidis Or. 1263. μολῶν Triclinio debetur, ac proinde recentissimi Graeculi est scholion quod hanc lectionem spectat. Brunck. οὐδὲ μὲν δὴ Dresd. a. et August. b. in quo glossa supra μέν: μὴν. ἐμοὶ τὴν omisso δὴ Dresd. b. τῶν pro τὴν Ien. et Mosq. In hoc gl. ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς. μολῶν uterque Dresd. μολῶν August. b. cum gl. ἐλθῶν.

V. 869. Perperam vulgo ἀνὴρ. Brunckius ὦν ἦρ.

V. 870. δῆτα. Sic pro δὴ, quod Brunckius ut metro repugnante infertum eiecerat, reposuimus ex conjectura Hermanni.

V. 871. ἀλιαδᾶν Bar. 1. 2. Mōsq. b. Dresd. b. — „ἄγρας. Sic codd. plerique et praestantiores. [etiam Iohnn. Ien. Mosqq. Dresdd. August. b.] In aliis ἔδρας, quod Aldus praetulit. Brunck. Voci ἔδρας in August. c. superscripta glossa: κατ' ἔδρας.

ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεῶν, ἢ ῥυτῶν

Βοσπορίαν ποταμῶν,
τὸν ὠμόθυμον, εἴ ποθι,
πλαζόμενον λεύσσω
ἀπύοι; σχέτλια

875

γὰρ ἐμὲ τὸν μακρῶν ἀλάτταν πόνων
οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,
ἀλλ' ἀμενηνὸν ἀνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.

TEK-

V. 872. θεῶν August. b.

V. 874. Additam vulgo post ποταμῶν vocem ἔδρας omisi ex auctoritate utriusque Mosquensis, iamque compositi sunt, quos loci difficultas concitaverat, Criticorum tumultus. Ineptam Triclinii interpolationem, εἴ ποθι πλαζοιτ' ἂν προσβλέπων ἀπύοι merito repudians Brunckius nihil ipse profecit correctione audacissima:

ἔδρας, τὸν ὠμόθυμον εἰ
που ποτε πλαζόμενον
προσβλέπει, ἀπύοι;

V. 875. λεύσσω Bar. 1. 2. Laud. Mosq. b. Gl. βλέπων.

V. 877. Libri ἐμὲ γε, versu exuberante. τῶν Mosq. b. August. b. in quo glossa: τὸν διὰ μακρῶν πόνων ἀλήτην. Triclinius vocem ἀλάτταν expulit idemque, ni fallor, ἐμὲ in ἐμοὶ mutavit, quod praebent codd. et edd. recensionibus hominis adhaerescens. Nihilo modestiorem se gessit Brunckius, cuius notam vide in Commentario.

V. 878. προσπελάσαι August. c.

V. 879. λεύσειν Bar. 1. 2. alter Mosq. et Dresd. b. λεύσει August. b.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἰὼ μοί μοι.

880

ΧΟΡΟΣ.

τίνος βοή πάραυλος ἐξέβη νάπους;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἰὼ τλήμων.

ΧΟΡΟΣ.

τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὄρω
Τέκμησαν, οἶκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἴχων', ὀλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι. 885

ΧΟΡΟΣ.

τί δ' ἔστιν;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Αἴας ὃδ' ἡμῖν ἀρετίῳ νεοσφαγῆς
κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς.

ΧΟ.

V. 880. ἰὼ bis Iohnff. Mosqq. Augustt. Brunckius, ter Dresd. b. Qui semel dant, faventem habent v. 926.

V. 881. Hunc versum Hemichorio tribuit Ien., alteram Chori partem versibus 883. 84. impertiens.

V. 882. ἰὼ τλήμων Ien. Sep. vf. δουρίληπτον Mosq. b.

V. 884. Τέκμησαν Bar. 2. οἶκτῳ pro var. lect. Scholiastes Ien.

V. 888. κρυφαίῳ Mosq. b.

ΧΟΡΟΣ.

ἦ μοι ἐμῶν νόστων

ἰὼ μοι, ἀναξ, κατέπεφνες,

890

τόνδε συνναύταν,

ἦ τάλαις

ἦ ταλαίφρων γύναι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ὥς ὠδε τοῦδ' ἔχοντες, αἰάζειν πάρα.

ΧΟΡΟΣ.

τίνος ποτ' ἄρ' ἐπραξε χεῖρὶ δύσμορος; 895

F 2

ΤΕΚ.

V. 889. ἦ μοι. Sic bene Dresd. et Scholiastes. Ex Bar. 1. 2. Laud. Iohnsonus affert ἰὼ μοι, quod nostri etiam codd. et Aldina praebent. In uno Dresd. b. Brunckianam reperi scripturam, ἰὼ μοι μοι. Ien. et Mosq. transmisit vocibus ἐμῶν νόστων ἰὼ hunc versum cum sequente sic exhibent: ἰὼ μ. μοι κατέπεφνες κατέπεφνες in Purgoldi obs. operarum incuriae tribuo) ἀναξ

V. 890. ἰὼ μοι. Sic major pars codd. In aliis, ut in Dresd. a. ἦ μοι. Dresd. b. et Brunck. ἰὼ μοι μοι. Sequentium verborum inversus in libris ordo est: κατέπεφνες (Dresd. a. κατέπεφνες) ἀναξ, quem nos praecedente Hermannō (de metr. p. 441.) mutavimus.

V. 891. τόνδε τὸν σ. Dresd. a.

V. 892. ἰὼ Bodl. Bar. 1. Augustt., Mosq. a. Dresd. b. Ald. Brunck.

V. 893. ἰὼ Bodl. Bar. 1. Ien. Augustt., Mosqq. Ald. ταλαίφρων. Sic Bodl. Bar. 1. Mosq. a. Dresd. b. Aldus, Brunck. Reliqui ταλαίφρον.

V. 894. τοῦδ'. Sic libri prope omnes, ut legendum esse censuerat Valcken. ad Herodotum p. 690. n. 63. Pauci admodum τοῦτ', quod Stephani ed. exhibet.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ· δῆλον. ἐν γάρ οἱ χθονὶ
πηκτὸν τόδ' ἐγχῶς περιπετὲς κατηγορεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ μοι ἐμᾶς ἄτας,
οἷος ἄρ' αἰμάχθης
ἄφρακτος φίλων· 900
ἐγὼ δ', ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάντα αἰδεῖς,
κατημέλησα. πᾶ, πᾶ
κεῖται ὁ δυστράπελος,
δυσάνυμος Αἴας;

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οὗτοι θεατὲς· ἀλλὰ νιν περιπτυχεῖ 905
φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
οὐδεῖς

V. 896. πρὸς αὐτοῦ Mosq. b. Dresd. b.

V. 898. ἰὼ μοι Bar. 2. Mosqq. Augustt. Ald. ἰὼ μοι μοι
Dresd. b.

V. 899. αἰμάχθης sine augmento, quod in melicis negligi-
tur. In E. ἡμάχθης. Brunck. αἰμάχθης Bodl. Laud.
Ien. Mosqq. Dresd. b. August. b.

V. 900. τῶν φίλων Dresd. a. Turn. Steph. Cant.

V. 903. ὁ abest in Dresd. a.

V. 904. ὁ, quod vulgo ante δυσάνυμος additur, recte omit-
tunt Mosqq. et Bar. 2. quem innuere videtur Porlonus
ad Orest. 1297.

V. 905. Dresd. b. οὔτι. Ien. περιπτυχῇ cum gl. περικαλυμ-
μένον.

V. 906. τῷδε abest in Mosq. b.

οὐδεῖς ἀν' ὅστις καὶ φίλος τλαίῃ βλέπειν
φυτῶντ' ἀνω πρὸς θῖνας, ἐκ τε Φοινίας
πληγῆς, μελανθὲν αἶμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
αἶμοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων; 910
ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖ' ἀν, εἰ βαίῃ, μῶλοι,
πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαταρμόσαι.
ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ἀν' οἷος ἔχθης,
ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

ἐμελλες τάλας, ἐμελλες χρόνῳ ἀντιστε. 915
στε-

V. 910. τίς σε βαστάσει. Membr. et quidam alii codd. βα-
στάση, adposita observatione, quam inter minora scholia
retulimus. Melior est Aldi lectio βαστάσει. Brunck.
βαστάση scriptum etiam in Bar. 1. Bodl. Laud. Mosq. a.

August. b. et a recent. manu in Dresd. a. Ien. βαστάσει.
ἥ

V. 911. ποῖ Dresd. a. sed supra ποῦ. — ἀκμαῖ' ἀν. Sic dedi
ex emendatione Wakefield. Silv. Crit. T. II. p. 127. et
Hermannii in Notis ad Viger. p. 784. Libri ἀκμαῖος, de-
ficiente contra morem particula ἀν, quam in ed. recen-
tiss. sic addidit Brunckius, ut anapaesto versum conde-
coraret. Pro βαίῃ Dresd. b. βαίῃ ex correct.

V. 913. Hunc versum cum sequente perperam Choro tri-
buit Ien. — ὦ Mosq. b. Αἴαν Suidas in εἰός et ὦ δύσμορ'.

V. 914. ἐχθρῶν Mosq. b.

V. 915. seq. Hos versus ex Triclinii interpolatione, omisso
tamen δὴ ante τάλας, ita excudi iussit Brunckius:

ἐμελλες τάλας
ποτὲ χρόνῳ στερεόφρων
ἄρ' ἐκνήσειν κακῶν —

Codicum est, quod nos recepimus; unicum ὦδ' metri
caussa de nostro additum. Pro στερεόφρων Ien. Mosq. b.
August.

στερεόφρων ἄρ' ὧδ' ἐξανύσειν καὶ
μοῖραν ἀπειρεσίαν πόνων τοῖά μοι
πάννυχα καὶ Φαέδοντ'
ἀνεστέναζες, ὠμόφρων,
ἐχθρόδοπ' Ἀτρεΐδαις
οὐλίῳ σὺν πάθει.

μέγας ἄρ' ἦν ἐκείνος ἄρχων χρόνος
πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ
* * ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

χωρεῖ πρὸς ἥπαρ, οἶδα, γενναῖα δῦη.

ΤΕΚ-

August. b. et Aldus στερεόφρων. In August. b. glossa:
σκληρόφρων.

V. 918. φαέδοντα August. c.

V. 919. ἀναστέναζεις August. c. Dresd. b. ἄρ' ἐστέναζεις Icn.
et Mosq. b. ὠμόφρων Dresd. a. et August. c. in quo gl.

σκληρογῶμων. ὠμόφρων Mosq. b.

V. 922. ἄρα γ' ἐκείνος Dresd. a. Turn. Steph. Cant. χρόνος
ἄρχων inverso ordine Dresd. b.

V. 924. Lacunam explevit cum Triclinio Brunckius, ad-
dita voce Ἀχιλλέως, quae ne metro adversetur, τρισυλ-
λάως efferrī debet. τοῦ Ἀχιλλέως in Icn. glossae loco su-
pra scriptum.

V. 925. ἰὼ bis August. c. Sic etiam altero abhinc versu,
in quo tamen prius ἰὼ deletum.

V. 926. Pro οἶδα Bar. 1. 2. ἔδω.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδὲν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶξαι, γύναι,
τοιούδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἐστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρο-
νεῖν.

930

ΧΟΡΟΣ.

ζυναυδῶ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἶμοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
χωρῶμεν, οἷοι γὰρ ἐφρεστώσιν σκοποῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ῶ μοι, ἀναλγήτων
δισσῶν ἐθρόησας ἀναυδόν

935

εργον

V. 928. οἰμῶξαι Mosq. b. οἰμόξαι Dresd. b.

V. 929. Gl. in August. b. στερεθῆσαν. βίβλαπται γάρ, φ
ἐστέρηται τις. August. c. ἀποβληθεῖσαν cum gl. ἤγουν σφα-
λεῖσαν, ἀπ' αὐτοῦ.

V. 930. ἐστίν August. c.

V. 932. πρὸς οἷαν δουλείαν ζυγῶ Icn. et Mosq. b. in quo gl.
ἐπὶ οἷαν δουλασύνην ἀνάγκη.

V. 934. ἰὼ μοι μοι Brunck. nescio unde. ἀναλγημάτων Dresd.
a. cum quo mox Turn. Steph. Cant. ἀναυδόν γ' Ἀτρεΐδων
εργον exhibent. Ἀτρεΐδων etiam Mosq. b. August. b. et,
ut videtur, Bar. 2.

ἔργον Ἀτρειδᾶν
τῷδ' ἄχει.
ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οὐκ ἂν τὰδ' ἔσται τῇδε, μὴ θεῶν μετὰ.

ΧΟΡΟΣ.

ἄγαν δ' ὑπερβριθεὶς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν. 940

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πῆμ', Ὀδυσσεῶς χάριν.

ΧΟ-

V. 940. ἄγαν δ' ὑπερβριθεὶς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν. Sic omnino legendum, nec aliter a poetae manu esse potuit. In membr. ἄγαν δ' ὑπερβριθεὶς ἀχθος ἤνυσαν. Alii e veteribus habent, ut Aldus, ἄγαν γ' ὑπερβριθεὶς ἀχθος ἤνυσαν: [Sic etiam Mosq. b. Dresd. b. et Ien.] reliqui post ἄγαν neutram particulam agnoscunt. In omnibus mancus est versus omissione pronominis demonstrativi τόδ'. Qui legitur in Turnebi editione et ejus traducibus versus, Turnebum auctorem non habet, cui eum adscribit Parisinus Professor; sed ab ipso Triclinio cusus fuit et est longe pessimus, quippe qui fractis incedat pedibus. Ultima in ἄγαν semper longa est: vide quae notavimus ad Comici Nubes 199. et 1120. Proinde imperitiae arguuntur, quicumque senarium istum Sophocleum esse propugnant:

καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθεὶς ἀχθος ἤνυσαν. Brunck.

Voces καὶ μὴν, si fides Iohnsono habenda, in Bodl. tantum et Laud. absunt. ἤνυσας Ien. et Mosq. b. In illo gl. ἐτελείωσας.

V. 941. θιᾶ Dresd. b.

ΧΟΡΟΣ.

ἡ ῥα κελαινῶπαν
θυμὸν ἐφυβρίζει
πολύτλας ἀνὴρ,
945
γελᾷ δὲ τοῖσι μαινομένοις ἄχρουν
πολὺν γέλωτα, Φεῦ, Φεῦ,
ζύν τε διπλοῖ βασιλῆς
κλύοντες Ἀτρείδαί.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

οἷδ' οὖν γελώντων ἀπιπχαίρόντων καιοῖς 950
τοῖς

V. 943. κελαινῶπαν legit Eustathius p. 74. et Hesychius, apud quem pro Κελαινοπάθμον cum Lobeckio scribendum κελαινῶπα θυμὸν, non, ut Albertio videbatur, κελαινῶπαν.

V. 945. Ante πολύτλας libri omnes articulum addunt, quem deleri iubet Porsonus ad Orest. 1297. Omissum in Bar. 2. perperam suspicatur Lobeckius, decipi se passus Iohnsoni nota: Bar. 2. Ald. πολύτλας, quae non alio pertinet, quam ad πολυτλας ex edd. illo tempore probatis a Britanno receptum.

V. 946. τῆς Bar. 1. 2. Bodl. Mosqq. Dresd. b. August. b. c. Aldus. ἄχρουν Aldus. Brunckius ἄχρουν.

V. 948. ζύν τε διπλοῖ βασιλῆς. Sic emendate scriptum in D. Perperam in ceteris veteribus, ut in Aldina, βασιλῆες. Brunck. βασιλῆς, nisi conjectura fallit, in Laud. quoque legitur. Quippe sic habet Iohnsoni nota, typographi vitio deturpata: „Bar. 1. 2. B. ζύν τε διπλοῖ βασιλῆες. L. βασιλῆες.“ βασιλεῖς Dresd. b. βασιλέες Dresd. a. Turn. Steph. Cant. iidem omittunt τε.

V. 950. Hic versus et qui sequuntur XII. sunt omnes Tecmeslae, cui, nulla interposita alia persona, continuatur.

τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεί βλέποντα μὴ πόθουν,
θαίοντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρεῖαι δόρυς.

οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τὰ γὰρ χερσὶν
ἔχοντες, οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλῃ.
ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς, 955

αὐτῷ δὲ τερπνός. ὦν γὰρ ἡράσθη τυχεῖν,
ἐκτησαθ' αὐτῷ, θάνατον, ὅνπερ ἤθελεν.

πῶς δὴ τα τοῦδ' ἐπεγγελάων ἂν κάτα;
θεοῖς τέθνηκεν εὖτος, οὐ κείνοισιν, οὐ.
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεύς ἐν κενεῖς ὑβριζέτω. 960
Αἴας

nuantur in membr. et in D. [His concinunt August. c. et Ien. in quo librarius quam versui 950. adpinxerat Chori notam, ipse statim absterit et Tecmessae nomen praefixit.] In aliis veteribus codd. [etiam Dresd. a.] ut in Aldina versui 960. [958.] praefixa est Chori persona, quem Triclinius sermonem ordiri fecit a versu 971. [960.] Brunck.

V. 951. ἴσως τ' εἰ καὶ Ien. ἴσως τεῖ (i. c. τε, punctis abolitionem significantibus) καὶ Mosq. b.

V. 953. τὰ γὰρ χερσὶν. In meo emendatum a secunda manu τὰ γὰρ ἐν χερσὶν, quod vulgatae lectioni praefertur dum non est. Brunck. τὰ γὰρ ἐν Mosq. b.

V. 954. ἴσησι Bar. 2. ἐκβάλῃ Ien.

V. 956. αὐτῷ August. b. Seq. vs. ἔθελον Dresd. a. Aldus. ἔθελον Brunck.

V. 958. πῶς δὴ τα. Sic membr. D. E. [Bodl. Laud. Mosq. a. Dresd. b. August. c. et utraque Iuntina.] In aliis, ut in Aldina, τί δὴ τα. Brunck. ἂν omittit August. c.

V. 960. κενεῖς Dresd. b. cum gl. καταλοις.

Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν· ἀλλ' ἐμοὶ
λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διόχεται.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ἰὼ μοί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

σίγησεν. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν,
βροῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος. 965

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξυΐαιμον ὅμμ' ἐμοί,
ἄρ' ἡμπόληκας, ὥσπερ ἢ φάτις κρατεῖ;

ΧΟΡΟΣ.

ὄλωλεν ἀνὴρ, Τεύκερ, τοῦτ' ἐπίστασο.

ΤΕΥ.

V. 962. λιπὼν ἀνίας καὶ γόους. Quam profodiae peritus fuerit Triclinius, cum ex superiore nota ad v. 951. [940.] tum ex hoc versu existimare licet. Fulcro verum indigere ratus scripsit ἀνίας τε καὶ γόους. Atqui nomen ἀνία apud Tragicos mediam semper, ni fallor, producit. Sic supra 266. [257.] verbum ἀνίαν, et mox v. 994. [983.] Vide infra 1005. 1138. [994. 1127.] Brunck. Illud τε abest in Ien. Dresd. b. et utroque August.

V. 963. Tecmessae tribuit August. b. — ἰὼ bis Bodl. Laud. Mosq. a. Dresd. b.

V. 966. ἐμὲν alter Mosquensium.

V. 967. ὡς August. c. — Pro κρατεῖ Dresd. b. δοκῶ, glossa tamen ἐπικρατεῖ ad alteram lectionem spectante.

V. 968. Perperam vulgo ἀνὴρ, neque aliter v. 980. Brunckius ὦνὴρ. Altero abhinc versu codd. nonnulli male ὦ τάλας. Vid. Schaefer. ad Long. p. 343.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ὦ μοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης.

ΧΟΡΟΣ.

ὥς ὦδ' ἐχόντων —

970

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ὦ τάλας ἐγώ, τάλας.

ΧΟΡΟΣ.

πάρα στενάζειν.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ὦ περισπερχές πάθος.

ΧΟΡΟΣ.

ἀγαν γε, Τεῦκε.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

Φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον

τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;

ΧΟΡΟΣ.

μόνος παρὰ σκηναῖσιν.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

οὐχ ἔσον τάχος

δῆτ' αὐτὸν ἄλξεις δεῦρο, μή τις, ὥς κενῆς 975

σκύμνον λεαίνης, δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;

ἰθ',

V. 971. ὥς pro ὦ Suidas in περιστέρχης.

ἰθ', ἐγκόνει, ζύγκαμνε. τοῖς θανούσι τοῖς
φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελαῖν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ μὴν ἐτι ζῶν, Τεῦκε, τοῦδέ σοι μέλειν,
ἐφίεθ' ἀνὴρ κείνος, ὥσπερ σὺν μέλει. 980

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
ἄλγιστον, ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ·
ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ
μάλιστα τοῦμὸν σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην,
ὧ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὥς ἐπῆσθόμην 985
μόρον, διώκων, κἀχινοσκοπούμενος.
εἴετα γάρ σου βάξίς, ὥς θεοῦ τινός,
διήλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, ὥς οἴχει θανῶν.
ἀγῶ

V. 977. ἐγκόνει Bar. I.

V. 980. Bodl. Laud. Mosq. b. Dresd. a. et pro var. lect.
Turn. ἐκεῖνος, tamquam si scriptum fuisset ἐφείτ'. Pro
σὺν August. b. αὐ.

V. 983. ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν. Sic membr. D. E. T. [Bar. I.
Bodl. Mosq. a. Dresdd. et pro var. lect. Turn.] In C.
meo, [len. Mosq. b. August. b. c.] et in Aldina ἀπασῶν,
reclamante metro. Invenisti sunt hujus versus nume-
ri, in quo nulla caesura est. Emendationis, quam olim
feceram, haud me poenitet:

ὁδῶν θ' ἀπασῶν ὁδός ἀνιάσασα δὴ.

Turnebus nescio unde edidit:

ὁδός τ' ἀνιάσασα δὴ πασῶν ὁδῶν. Brunck.

Ne literula quidem mutanda.

V. 984. μάλιστα ἐμὸν August. c. σπλάγχνιον alter Mosq. ἔβαν
Dresd. a.

ἄ γὰ κλύων δέιλαιος, ἐκποδὼν μὲν ἄν,
ὕπεστ' ἐναρξον, νῦν δ' ὀρῶν, ἀπόλλυμαι. 990
οἴμαι.

Ἰθ', ἐκκάλυψον, ὥς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τέλμης πικρᾶς,
ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις.
ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, ἐς ποίους βρο-
τούς, 995

τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμῶ;
ἢ πού με Τελαμῶν, σὺς πατήρ ἐμός θ' ἄμα,
δέ.

V. 989. ἄ γὰ κλύων δέιλαιος. Sic membr. D. E. [Bar. a. Mosq. a. et Dresd. b.] In aliis, ut in Aldina, δύστηνος. gl. ἄλτος. Brunck.

V. 991. οἴμαι omittunt Ien. et Mosq. b. οἴμαι habet August. c. Seq. vf. August. b. ἴδων.

V. 994. Ut in v. 973. [902.] imperita Triclinii audacia τε inferferat, ita in hoc ex ejusdem recensione legitur ὅσας ἀνίας γέ μοι. Sic in codice scriptum est. At hic Turnebus parum sibi constans particulam omisit. Brunck. Non repererat nimirum in suo codice, quemadmodum et abest in Dresd. a.

V. 995. Suidas in ποῖ legit μολεῖν με. Brunck. eis Dresd. a. August. b. c. alique, ut Aldus.

V. 997. ὁ σὺς πατήρ. Sic est apud Suidam loco modo laudato. At in εὐπρόσωπος, ubi hic verus etiam proferatur, omisus est, ut in Tragici exemplaribus, articulus ὁ, qui salvo metro abesse non potest. Utroque in loco Suidas legit ἐμός τ' ἴσως, quod praeferunt codices aliquot, qui in fine sequentis verus pro varia lectione habent ἄμα. [Horum e numero sunt Ien. et Mosq. b.] Vide Toupium ad Suidam l. 160. et ill. 94. Viro doctissimo fraudi fuit Kusteri editio. Mediolanensem in-
spexisset,

δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος, ἱλεῶς τ' ἴσως,
χωροῦντ' ἀνευ σοῦ; πῶς γὰρ εὐχ; ὅτ' ἄρα
μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελαῖν. 1000
οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν;
τὸν ἐκ δόξης γεγῶτα πολεμίου νόθον,
τὸν δειλία προδόντα καὶ κακανδρεία
σέ, φίλτατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὥς τὰ σά
κράτη θανόντος, καὶ δόμους νέμοιμι σοῦς. 1005
τοιαύτ' ἀνὴρ δύσεργος, ἐν γῆρᾳ βαρὺς,
ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς εἰρήνην θυμούμενος.
τέλος δ', ἀπώστος γῆς ἀποβριφθήσομαι,
δούλος λόγιοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς.
τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Γροῖᾳ δέ μοι 1010
πολλοὶ μὲν ἐχθροί, πᾶντα δ' ὠφελήσιμα.

καὶ

spexisset, alteram suam conjecturam, quam praetuli-
mus, confirmatam auctoritate Suidae vidisset. Cete-
rum quod illi magis adridebat, ἢ πού με Τελαμῶν, σὺς
πατήρ, haud deterius est, immo numerosiorem concin-
nat versum. Brunck.

V. 998. δέξαιτ' August. b.

V. 999. γὰρ omittit August. c.

V. 1000. ἴδιον August. b. cum gl. οἰκίον. ἡδιστον Mosq. b.

V. 1004. Αἴαν Suidas in κακανδρεία.

V. 1008. Recentiore formam ἀποβριφθήσομαι praebent Bar.
I. Laud. Mosq. a. Dresd. b. August. b.

V. 1010. μὲν μοι Mosq. b.

V. 1011. πολλοὶ μὲν ἐχθροί, πᾶντα δ' ὠφελήσιμα. Sic omni-
no legendum. [ut jam conjecerant Johnsonus et qui
curavit editionem Lond. 1722. in 12. proditam.] Scri-
pti libri habent πᾶντα δ' ὠφελήσιμοι: Aldus vero πᾶντοι δ'
ὠφε-

καὶ ταῦτα πάντα, σοῦ θανόντος, εὐρόμην.
οἶμοι, τί δρᾶσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, ᾧ τάλας, ὕφ' οὗ
φανεῶς ἄρ' ἐξέπνευσας; εἶδες, ὡς χρόνῳ 1015
ἐμελλέ σ' ἔκτωρ, καὶ θανῶν, ἀποφθίσειν;
σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.

ἔκτωρ

ᾠφελήσιμοι. [Sic etiam Augustani.] Hoc metri lex plane respicit: illud paene absurdum sensum efficit: πολλοὶ μὲν ἐχθροί, κατὰ δὲ τὰ ὀλίγα ᾠφελήσιμοι. Sic qui hostes essent, iidem, licet parum, iuvarent tamen; quod a sententia alienum est. Quam hic nemo non intelligit esse debere oppositionem, nulla erit, si *παῖρα* adverbialiter vel elliptice accipitur, ut in Soliphani versu quem citavi supra [ad v. 131]:

ὦ δυστυχεῖς μὲν πολλὰ, παῖρα δ' ὀλίγη
βροτοί.

Cui simile est istud in Euripidis Medea,

ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατούντες.

In istis oppositio est, non inter personas, sed inter personarum earundem status diversos. Hic vero oppositio esse debet non inter ejusdem rei diversos modos, sed inter res ipsas: multi mihi sunt inimici: pauca autem adjuncta, quibus confusus, audeam resistere. Brunck.

V. 1012. ταῦτα πάντα. Sic codices, quos novi, omnes neque aliter edd. veteres. Brunckius nescio unde ταῦθ' ἀπαντα. — εὐρόμην Ien. et Mosq. b.

V. 1013. σ' omittunt Dresdd. et August. c. δ', quod ed. Johnf. exhibet, operarum negligentia irrepsisse videtur. πυκνοῦ pro πικροῦ citat Suidas in κνώδοντος, seq. vi. pro ἐξέπνευσας memorabilem promens lectionem, ἐξέπραξας.

V. 1017. τὴν τύχην. Articulum hic abesse non paritur linguae indoles: in impressis male omisus est: at eum exhibent

ἔκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
ζωστῆρι περισθεῖς ἵππικῶν ἐξ ἀντύγων,
ἐγνάπτει αἶν, ἐς τ' ἀπέψυξεν βίον 1020
οὗτος δ' ἐκείνου τῇδε ὄρωρεάν εχῶν,
πρὸς τοῦδ' ὅλωλε θανάσιμῳ πεσέματι.
ἄρ' οὐκ Ἴριγνυς τοῦτ' ἐχάλκευεν ξίφος,
καὶ κτεῖνεν Ἄιδης, δημιουργὸς ἀγχιος;
ἐγὼ μὲν οὐν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἶ 1025
φάσκουσιν ἂν ἀνδρώποισι μηχανᾶν θεοῦ.
ὅτω δὲ μὴ τὰδ' ἐστὶν ἐν γνῶμῃ φίλα,
κεῖνος τ' ἐκεῖνα στεργέτω, καγὼ τὰδε.

XO.

hibent codices omnes, etiam is, qui Triclinii recensionem habet, unde cum Turnebus revocare poterat. θεῶν, ut millies, monosyllabon est. Brunck. Praebent articulum etiam Bodl. Ien. Mosqq. August. Dresd. a. et Suidas in τύχη.

V. 1018. ἔκτωρ Schol. cod. Ien. αὐ Suidas in ἀντιγες.

V. 1019. Vulgo post περισθεῖς interpungitur, improbante Lobbeckio.

V. 1020. ἐγνάπτει. Sic Aldus et praestantiores codd. etiam Triclinianus. In E. [Bar. 2. Ien. Mosqq.] ἐγάμπτει. In Augustano [i. e. August. b. pariterque Dresd. b.] ἐκνάπτει, ut legitur apud Suidam in ἀντιγες. Postrema haec forma praefenda videri possit, si vera est Grammaticorum observatio, quam protuli ad Comici Plutum 166. ἐκνάπτει etiam hic legisse videtur Eustathius, qui verbum κνάπτω e Sophocle citat pag. 150. Brunck. ἐκνάμπτει Suidas in περισθεῖς. ἀντέψυξε Ien.

V. 1025. μὲν αὐ Laud. Mosq. a. August. b. c. Ald. πάνθ' ὁμοῦ Ien. Mosq. b.

V. 1028. τ' ἀκείνου Ien. τὰ κείνου Mosq. b.

G

ΧΟΡΟΣ.

μη τεινε μακράν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ
φράζου τὸν ἄνδρα, χῶ τι μυθήσει τάχα. 1030
βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

τίς δ' ἐστίν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσεις στρατοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

Μενέλαος, ὃ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ὄρῳ· μαθεῖν γὰρ, ἐγγὺς ὢν, οὐ δυσπετής. 1035

MENEΛΑΟΣ.

οὗτος, σὲ φωνῶ. τόνδε τὸν νεκρὸν χερσὶν
μη ζυγχομίζειν, ἀλλ' εἶν, ὅπως εχει.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον;

ME-

V. 1029. μακρὸν citatur in libello de construct. verb. apud Hermann. de emend. rat. Gr. Gramm. p. 390. Ibidem, ut in Mosq. b. scriptum est κρύψῃς.

V. 1031. Mosq. b. ἂν ἐν.

V. 1032. γελῶντ' Dresd. a. τ' ab alia manu additō.

V. 1037. με August. b.

V. 1038. ἀνάλωσας. Sic Augustanus [b.] et meus recte. In reliquis, ut in impressis, ἀνήλωσας. Thomas Mag. ἀνάλωσα καὶ ἀνάλωκα, Ἀττικίζι. τὸ δὲ μετὰ αὐξήσεως ταῦτα λέγειν,
γειν,

MENEΛΑΟΣ.

δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντά θ', ὅς κερταίνει στρατοῦ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

εὐκουν ἂν εἴποις, ἦντιν' αἰτίαν προθεῖς; 1040

MENEΛΑΟΣ.

ὅθ' οὐνεκ αὐτὸν ἐλπίσαντες οἰκοθεν
ἄξειν Ἀχαιοῖς ζύμμαχόν τε καὶ φίλον,
ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθρίῳ Φρυγῶν.
ὅστις στρατῷ ζύμπαντι βουλευσας φόνον,
νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὥς ἐλοιδόρει. 1045
κεῖ μη θεῶν τις τήνδε πείραν εσβεσεν,
G 2 ἡμεῖς

γειν, ὅσον ἀνήλωσα καὶ ἀνήλωκα, κοινόν. Vide Valckenarium ad Phoenissas pag. 222. et quae notavimus ad Comici Plutum 380. Brunck. τὸν σὸν δ' Dresd. b.

V. 1039. δοκοῦντά θ'. Sic scriptum in C. T. [August. b. c. Dresd. a.] quod aliorum librorum lectioni praestat δοκοῦντα θ' — Brunck. len. δοκοῦν τ' ἐμοί. δοκοῦνθ', ὅς κερταίνει στρατοῦ. Mosq. b. δοκοῦν δ' ὅς κερταίνει στρατοῦ.

V. 1040. εὐκουν Dresd. a. Aldus. προθεῖς len. August. b. et alter Mosquensium.

V. 1042. ἀγειν Bar. 2. Laud. Mosq. a. Dresd. b. August. c. Aldus. ζύμμαχον August. b. et Aldus. Alii σύμμαχον. φίλων Bar. 2.

V. 1043. Mosq. b. ἐξεύρομεν αὐτὸν ἐχθρίῳ Φρυγῶν ζητοῦντες.

V. 1044. στρατὸν Dresd. b.

V. 1045. ὥς ἐλοιδόρει. Praeclaram hanc lectionem fervavit Scholiafles meritoque recepit Rothius. Libri ὡς εἶποι δορεῖ.

ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν οὐδ' εἰληχεν, τύχην,
θανόντες ἂν προκυείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ·
οὗτος δ' ἂν ἔξῃ. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς
τὴν τοῦδ' ὕβριν, πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας
πεσεῖν.

1050

ὣν οὐνεκ' αὐτὸν οὐτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων
τοσούτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ,
ἀλλ' ἀμφὶ χλαρὰν ψαμαθον ἐκβεβλημένος,
ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται.

πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρχης μένος. 1055

εἰ γὰρ βλέποντος μὴ δυνήθηνεν κρατεῖν,
πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, καὶ μὴ θέλῃς,
χερσὶν παρευθύνοντες, σὺ γὰρ ἔσθ' ὅπου
λόγων ἀκούσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν.

καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρῆς, ἀνδρα δημότην 1060
μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφ'esτώτων κλύειν.

οὐ γὰρ ποτ' οὐτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς

φέ-

V. 1047. εἰδ' abest in Dresd. b.

V. 1048. αἰσχίστῳ. Sic membr. et tres alii codd. e probatoribus cum Aldo. Triclinius praetulit ἐχθίστῳ. Brunck. αἰσχίστῳ Bar. 1. Ien. Mosq. August. Dresdd.

V. 1052. τοιοῦτον, quod utraque praebet Iuntina, reperitur in Ien. August. c. et Mosq. a. b. quorum tamen prior τοσούτον ex correctione, posterior superscriptum exhibet.

V. 1055. δεινὸν omittunt Ien. Mosq. b. Dresd. a.

V. 1057. πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν. Particulam γε, quam libri omnes veteres agnoscunt, expunxit Triclinius. Brunck. Abest ea in Bar. 1, 2.

V. 1062. ποτ' pro ποτ' August. c. οὐτ' desideratur in Ien. et Mosq. b. Iidem dant καλῶς νόμοι.

φέρουσιν ἂν, ἐνθα μὴ καθέστηκεν θεός·
οὐτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἀρχοῖτο ἔτι,
μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων. 1065
ἀλλ' ἀνδρα χρεὶ, καὶ σῶμα γεννήσῃ μέγα,
δοκεῖν πεσεῖν ἂν καὶ ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
θεὸς γὰρ ὧ πρός ἐστιν αἰσχύνῃ θ' ἑμοῦ,
σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο.

ὅπου

V. 1063. καθέστηκεν. Sic ex indole linguae legendum. Aldus καθέστηκεν dedit, Turnebus καθέστηκεν, ut scriptum est in membr. pro varia lectione, seu emendatione; nam a prima manu est καθέστηκεν. In D. καθέστηκεν cum glossa ὑπάρχει. In Stobaei codice est καθέστηκεν, cuius vice Grotius in Floril. p. 165. dedit, nescio qua gratia, παρεστίκει. [παρεστίκει habet iam Stobaei ed. princeps cum reliquis.] In E. scriptum fuerat a prima manu καθέστηκεν, quod ad tempus vere, sed titubante metro, cui melius consulimus, quam emendator, qui in fine vocis i addidit. Brunck. καθέστηκεν Iohnst. Ien. Dresd. a. et August. b. in quo gl. ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει. κα-

θέστηκεν August. c. cum gl. ὑπάρχει. καθέστηκεν Mosq. a.

V. 1064. Stobaeus S. CXLII. p. 410. οὐτ' ἂν στρατός τε σωφρόνως ἔχοιτο (in margine ἀρχοῖτο) ἔτι. Ien. οὐτ' ἂν στρατηγὸς σωφρόνων ἀρχοῖτο τις. Sic etiam Mosq. b. nisi quod γε addit post στρατηγός. Codex Lipsienlis teste Reiskio (Animadvv. ad Soph. p. 7.) οὐτ' ἂν στρατὸν γε σωφρόνως ἀρχοῖτο τις.

V. 1065. αἰδοῦς Bar. 2.

V. 1066. γεννήσῃ Mosq. b. κακοῦ σμικροῦ August. c. Seq. vf. Dresd. b. δοκεῖ.

V. 1069. ἐπίστασο Mosq. b.

ὅπου δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ', ἃ βούλεται,
 πάρα, 1070
 ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρένω ποτὲ
 ἐξ οὐρίων δραμούσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν.
 ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
 καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἅ' ν' ἡδόμεθα
 οὐκ ἀντιτίσειν αὐτοῖς, ἅ' ν' λυπώμεθα. 1075
 ἔρπει παραλλάξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
 αἰψὸν ὑβριστὴς· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ,
 καὶ σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
 μὴ τόνδε θάπτων, αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς.

ΧΟΡΟΣ.

Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς, 1080
 εἴτ' αὐτὸς ἐν θανούσιν ὑβριστὴς γένη.

ΤΕΥ-

V. 1070. παρ' Dresd. a. August. b. et Stobaeus περὶ πολι-
 τείας, p. 411. ed. Francof. παρ' Stobaei ed. princeps et
 Tigur. 1543.

V. 1071. τὴν πόλιν νόμιζε August. c.

V. 1072. ἡ οὐρία Stobaeus loco ad v. 1070. citato. ἐς
 Dresd. a. et Brunckius. Alii εἰς.

V. 1073. ἐστάτω Dresd. b. Seq. vñ. Dresd. b. August. et
 Aldus ἄν. Sed ἄν suprafer. in August. b. ἅ' ν' Dresd. a.

V. 1074. Ien. et Mosq. b. μὴ οὐκ ἀντιτίσειν. — „ἅ' ν', quod
 divisim scribitur pro ἅ' ἄν, et ob crasin producitur, in
 Aldina perperam excusum ἄν. Itidem peccatum fuit in
 Stobaeo Floril. Grotii p. 167. at in Regio cod. [ut in
 August. b.] scriptum ἄν.“ Brunck. τυτώμεθα Bar. 1.

V. 1079. ἡ Brunck. Codd. et edd. vett. εἰς, ut v. 1098.

V. 1081. μήτ' pro εἴτ' Stobaeus Serm. CCLXXIX. p. 900.
 Verba ἐν θανούσιν August. c. non in textu exhibet, sed
 minio

ΤΕΥΚΡΟΣ.

οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
 ὅς μηδὲν ὦν γοναῖσιν, εἰθ' ἀμαρτάνει,
 εἴθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι,
 τσιαυθ' ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγῳ ἔπη. 1085
 ἄγ' εἰπ' ἀπ' ἀρχῆς αὐτοῖς, ἡ σὺ φῆς ἄγειν
 τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;
 οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὥς αὐτοῦ κρατῶν;
 πεῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δέ σοι λεῶν
 ἔξεστ' ἀνάσσειν, ὦν ὁδ' ἡγεῖτ' εἰκοθεν; 1090
 Σπάρτης ἀνάσσειν ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.
 οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμήσαι πλέον
 ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἡ καὶ τῷδε σέ.
 ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπλευσας, οὐχ ὅλων
 στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαι ποτε. 1095
 ἀλλ' ὦν περ ἀρχεῖς ἀρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
 κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς,
 εἰθ' ἄτερος στρατηγός, ἐς ταφὰς ἐγὼ

θήσω

minio suprascripta. ἐν θανούσιν una voce Mosq. a. Dresd.
 b. atque, ut videtur, Iohnst.

V. 1087. δεῦρο desideratur in Ien.

V. 1089. σὺ abest in Mosq. b. Bar. 2. 'στρατηγέεις. Pro τοῦ-
 δε textus Scholiorum τῷδε. August. c. λαῶν.

V. 1092. κοσμίσει August. b.

V. 1093. τυῶδε σοι pro var. lect. Scholiastes.

V. 1096. ὦν August. c.

V. 1097. κόλαζε κείνους Ald.

Θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα.
οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὐνεκ' ἐστρατεύσατο 1100
γυναικός, ὥς περ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω·
ἀλλ' οὐνεχ' ὄρκων, εἴσιν ἦν ἐνώμοτος,
σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἤξιου τούς μηδένας.
πρὸς ταῦτα, πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν,
καὶ τὸν στρατηγόν, ἦκε. τοῦ δὲ σοῦ ψό-
φου 1105
οὐκ ἂν στραφείην, ὥς ἂν ἦς, οἷός περ εἶ.

ΧΟΡΟΣ.

οὐδ' αὖ τραιύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς Φιλῶ.
τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κὰν ὑπέρδικ' ἦ, δάκνει.

ME-

V. 1099. τοι Dresd. a.

V. 1100. εἴνεκ' Dresd. a.

V. 1102. ἐνώμοτος. Sic membr. D. E. [Laud. Mosq. a. August. c. et utraque Iuntina.] Sic etiam in C. ex correctione, seu pro varia lectione. In aliis, ut in impressis, ἐπώμοτος. Brunck. ἐνώμοτος (sic) Dresd. a.

V. 1104. δεῦρο πλείους August. b. c. Seq. vf. δὲ abest in Bar. 2.

V. 1106. ὥς ἂν. Sic libri omnes. In August. c. glossa: ἀντι τοῦ ἔως. In b. superscriptum ὥς. Brunckius ἔς τ' ἂν. ἦς omittunt Ien. et Mosq. b. ac praeterea pro εἶ ille ὦ, hic εἶ ὦν (sic) exhibent.

V. 1107. Ad Chori partes hunc versum et sequentem pertinere manifestum est, quorum prior vulgo Menelao tribuitur, alter Teucro. Brunck. οὐκ ἂν Dresd. a. οὐκ αὖ Turn. Seq. vf. τοι omittit Dresd. b.

MENEΛΑΟΣ.

ὁ τοξότης εἰσικεν αὐ σμικρὰ φρονεῖν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην. 1110

MENEΛΑΟΣ.

μέγ' ἂν τι κομπάσεις, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

κὰν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὠπλισμένω.

MENEΛΑΟΣ.

ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὥς δεινὸν τρέφει.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ζὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν.

MENEΛΑΟΣ.

δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με; 1115

ΤΕΥΚΡΟΣ.

κτείναντα; δεινὸν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών.

ME-

V. 1109. φρονεῖ Mosq. a.

V. 1111. ἦν λάβοις Mosq. b.

V. 1113. ὥς δεινὸν τρέφει. Sic libri veteres. glossa μίγαν, quod Triclinius in textum intulit, ὥς μίγαν τρέφει. Brunck. δεινὸν Bodl. Land. Mosq. Augustani, Aldus et Stobaeus Serm. LXVI. p. 248. (p. 314. Schow.) ὥς August. c. ὥς b. cum gl. λίαν.

V. 1115. δίκαιον Mosq. b.

V. 1116. κτείνοντα August. c.

MENEΛΑΟΣ.

Θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

μὴ νῦν ἀτίμα Θεούς, Θεοῖς σεσωσμένους.

MENEΛΑΟΣ.

ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;

ΤΕΥΚΡΟΣ.

εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔῃς θάπτειν παρών. 1120

MENEΛΑΟΣ.

τούς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους. οὐ γὰρ καλόν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἦ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ;

MENEΛΑΟΣ.

μισοῦντ' ἐμίσουν. καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.

ΤΕΥ-

V. 1117. Voci *Θεοῖς* in August. b. *supra*scr. ζω. Idem *ἐκσώ-*
ζει habet. γὰρ omittit Mosq. b. cum Ien. mox τῷδε γὰρ
οἴχομαι praebente.

V. 1119. γένος August. b. in textu, sed νόμους pro var. lect.

V. 1120. Voci *εἰ* in utroque August. *supra*scr. ναί (sic). —
Bar. I. 2. παρών.

V. 1121. Bar. 2. et Mosq. a. αὐτοῦ.

V. 1122. σοί γ' Mosq. b.

V. 1123. *μισοῦντ' ἐμίσουν*. Sic liquido in C. [Bar. I. 2.
Mosq. b. Ien.] absque varietate, et in D. pro varia le-
ctione vulgatae *ἐμίσει* superscripta. Brunck. *ἠπίστα-*
σαι Mosq. b. *ἠπίστατο* August. b. Dresd. b.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

κλέπτῃς γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὐρέθης.

MENEΛΑΟΣ.

ἐν τοῖς δικάσταῖς, οὐκ ἐμοί, τόδ' ἐσφάλη. 1125

ΤΕΥΚΡΟΣ.

πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακὰ.

MENEΛΑΟΣ.

τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινί.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

οὐ μάλλον, ὥς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.

MENEΛΑΟΣ.

ἐν σοὶ φράσω· τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον,

ΤΕΥΚΡΟΣ.

σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὥς τε θάψεται. 1130

MENEΛΑΟΣ.

ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασὺν,
ναύτας

V. 1125. οὐκ ἐμοί. Sic quatuor codd. In aliis, ut in im-
pressis, οὐκ ἐμοί. Brunck. οὐκ Bar. I. Ien. Mosq. b.
August. b.

V. 1127. Hic rursus Triclinius particulam γε inserit post
ἀνίαν, quam vocem pro anapaesto habebat. Brunck.
Istud γε ex uno Dresd. a. enotatum in chartis meis vi-
deo. Pro var. lect. habet Turnebus.

V. 1130. ἀλλ' ἀντακούση Dresd. b. τοῦτο Mosq. b. τοῦθ' Ien.

ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
ὦ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὖρες, ἥνικ' ἐν κακῷ
χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυβεῖς,
πατεῖν παρῆχε τῷ θέλοντι ναυτίλων. 1135
εὐτὼ δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα,
σμικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας
χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἐγὼ δὲ γ' ἄνδρ' ὅπως μωρίας πλέων,
ὅς ἐν κακοῖς ὑβρίζε τοῖσι τῶν πέλας. 1140
κατ'

V. 1132. ναύτας. Sic libri omnes veteres. Triclinius in-
erte ναύταις per ellipsin praepositionis σύν. Brunck.
ναύτας Laud. August. b. c. Dresd. b. Ald. et Iunt. ἐφορ-
μήσαντα Mosq. b.

V. 1133. Prius ἂν abest in Mosq. b. mox ἂν κακῷ exhi-
bente.

V. 1134. κρυβεῖς. Mendose in Aldina et compluribus codd.
κρυφίς, quod e glossa κρυφίς ortum. At seq. v. ναυ-
τίλω in sola Aldina operarum forte peccatum est.
Brunck. ὑφ' εἵματος una voce Dresd. a. κρυφίς Bodl.
Laud. Mosq. a. Dresd. b. et August. c. Gl. ἀντὶ τοῦ κρυ-
βεῖς κρυφίς Ien. et Mosq. b. ναυτίλω autem tantum ab-
est ut Aldinis tribuendum sit operis, ut non solum a
Scholiaftis et Io. Diacono ad Hesiod. Theog. p. 252.
Heinsf. agnoscatur, verum exstet etiam in Bar. i. Bodl.
Laud. Ien. Mosq. et August. c. in quo tamen vulgata
suprascripta.

V. 1136. λαῦρον Mosq. b. Gl. σφαδρόν, ὄρεον.

V. 1137. μικροῦ Dresd. a. τι August. c.

V. 1140. κακοῖσιν et τισὶ Ien. Mosq. b. τὸν Dresd. a. Au-
gust. b.

κατ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμφερῆς ἐμοί,
ὀργήν θ' ὁμοῖες, εἶπε τοιούτον λόγον·
Ἄνθρωπε, μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς.
εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος.
τοιαῦτ' ἀνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών. 1145
ὄρῳ δὲ τοῖ νιν, κάστιν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μὼν ἡνιξάμην;

MENEΛΑΟΣ.

ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρόν, εἰ πύθοιτό τις,
λόγοις κολάζειν, ὦ βιάζεσθαι πάρα.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἄφερπέ νυν. καὶ μοι γὰρ αἰσχιστον κλύειν 1150
ἀνδρὸς ματαίου, Φλαυρ' ἔπη μυθευμένου.

ΧΟΡΟΣ.

ἔσται μεγάλης ἐριδὸς τις ἀγών.
ἀλλ', ὥς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας,
σπεῦσεν κίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν

τῷδ',

V. 1141. τις εἰσιδὼν August. c. et alter Mosq.

V. 1143. ἄνθρωπε. Sic membr. et tres alii codd. [etiam
Mosq. et Eustath. p. 681, 6.] In reliquis, ut in Aldi-
na, ὦ ἄνθρωπε. Brunck. τεθνηκότας Mosq. b.

V. 1144. ποιμανόμενος August. b.

V. 1147. ποτ' abest in Mosq. b.

V. 1149. παρ' August. b. ut olim legebatur apud Stobaeum
περὶ κακίας. (p. 65. Schow.)

V. 1154. εἰσιδεῖν τινα Ien. Mosq. b. Seq. v. f. τόνδ' Au-
gust. c.

τῶδ', ἐνθα βροτοῖς τὸν αἰμῆνηστον 1155
τάφον ευρώεντα καθέξει.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν εἶδε πλησίον
παίρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ.
ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεῖς πέ-
λας, 1160

ἱκέτης ἔφαψαι πατρός, ὅς σ' ἐγγίνατό.
θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χερσὶν ἔχων
κόμας ἐμας, καὶ τῆσδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου,
ἱκτῆριον θησαυρόν. εἰ δὲ τις στρατοῦ
βία σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ, 1165
κακὸς κακῶς ἄθαρπτος ἐκπέσοι χιθονός,
γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος,
αὐτῶς, ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
ἔχ' αὐτὸν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδὲ σε

κινή-

V. 1157. Teucris personam non huic versui, sed tertio
demum abhinc praefigit August. c. αὐτὸν τὸν Mosq. b.

πλησίον Iohnff. Dresdd. August. b. πλησί (i. c. πλησίον)
August. c. in quo, ut in Dresd. b. glossa: ἀντὶ τοῦ πλησίον.

V. 1158. τα abest in August. b.

V. 1159. περιστελοῦντες Bar. 1. 2. Ien. Dresd. a. August. b.

V. 1166. ἐκπέσει August. c. quo spectare videtur gl. in
August. b. ἐκρηφίσεται. Sequentem versum omittit
Mosq. b.

V. 1168. ὅπως August. c. περιτένδ' Mosq. b.

κινήσάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου. 1170
ὕμεις τε μὴ γυναιῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἐς τ' ἐγὼ μόλω,
τάφου μεληθεῖς τῶδε, καὶ μὴδεῖς ἐᾶ.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς ἄρα νέατος; ἐς πότε λή- στροφή δ.
ξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός, 1175
τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ
δορυσσόντων
μοχθῶν ἅταν ἐπάγων
ἀνὰ τὰν ευρώδην Τροίαν,
δύστηνον ὄνειδος Ἑλλάνων. 1180

ὄφελε πρότερον αἰθέρᾳ δύ- ἀντιστρ. δ.
ναι μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον Ἰδαίαν
κεῖνός

V. 1170. νικήσάτω Mosq. b.

V. 1172. παρίστατ' et ἀρήγεσθ' Dresd. a.

V. 1173. August. c., puncto post μεληθεῖς posito, ὡς καὶ ex-
hibet. Ad τῶδε refertur gl. χάριν τούτου. Pro τῶδε Dresd.
b. τοῦδε.

V. 1175. πολυπλάγκτων August. b. c.

V. 1176. γ' post ἄπαυστον inferunt Dresd. a. Turn. Steph.
Cant. In uno Bodl. deesse scribit Iohnfonus.

V. 1178. ἅπαν August. b. Gl. βλάβην, κακοπάθειαν.

V. 1179. ἠνεμόεσσαν post Τροίαν addit Ien. ἠνεμόεσαν Mosq.
b. cum gl. τὴν ἀνέμοις ἡχτικῆν. (sic)

V. 1180. δύστηνον August. b.

V. 1181. ὄφελε Mosq. a. Dresd. b. August. b. c. Aldus,

^{ει}
ὄφελε Mosq. b.

κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερῶν
ἐδείξ' ὀπλῶν

Ἑλλασιν κοινὸν Ἄρην. 1185

ὦ πόνοι πρόγονοι πόνων.
κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνδρώπους.

ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων, στροφὴ β.

οὔτε βαθεῖαν κυλίκων

νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμίλειν, 1190

οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον,

δύσμορος, οὔτ' ἐννυχίαν

τέρψιν λαύειν.

ἐρώτων δ', ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὦ μοι!
κεῖ-

V. 1183. στυγερόν Suidas in ὠφελεν.

V. 1184. ἐδείξεν Bar. 2. Mosqq. Dresd. b. August. b. c.

V. 1185. Ἑλλησι August. b. c. Ἄρη Laud. Ien. Mosq. a.
Dresd. b. August. c. Aldus et Brunck.

V. 1186. ἰὼ Iohnff. Mosqq. Dresd. b. August. b. c. Ald.
Brunck. Gl. διὰ μέσου τοῦτο.

V. 1188. ἐκεῖνος. Sic Bodl. Laud. Mosqq. August. Ald. et
Brunckius. Reliqui κεῖνος.

V. 1189. Bar. 1. August. c. Ald. βαθεῖαν. Gl. πολλήν, με-
γάλην. Dresd. a. κυλίκων. August. b. κυκλίων.

V. 1191. August. b. αὐτῶν. Laud. Mosqq. August. Dresd.
b. Aldus et Suidas eadem in voce ὄτοβον, solenni er-
rore. Vid. Porson. ad Orest. 1386.

V. 1194. Hermannii emendationem recepinus. Vulgo
λαύειν ἐρώτων. ἐρώτων δ' — ἐρώτων semel exhibent Dorvil-
lianus, Lipsiensis et Dresd. b. ὦ μοι μοι August. b.

κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως, 1195

αἰεὶ πυκιναῖς δρόσοις

τεγγόμενος κόμας,

λυγρᾶς μνήματα Τροίας.

καὶ πρὶν μὲν οὖν ἐννυχίου ἀντιστ. β.

δείματος ἦν μοι προβολαῖ 1200

καὶ βελέων θούριος Αἴας·

νῦν δ' οὗτος ἀνείται στυγερῶ

δαίμονι. τίς μοι, τίς ἐτ' οὖν

τέρψις ἐπέσται;

γενοίμαν, ἵν' ὑλᾶεν ἐπεσσι πόντου 1205

προβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν

ὑπὸ πλάκα Σουνίου,

τάς

V. 1195. οὕτως Dresd. b.

V. 1196. αἰεὶ Dresd. a. Pro πυκιναῖς Scholio in August. b.
præfixum πυκνοῖς.

V. 1198. λυγρᾶς μνήματα Τροίας. Vulgo λυγρᾶς ad κόμας re-
latum: quod Triclinius tuctur advocata hypallage, cu-
jus exemplum est in Antig. 974. (963.) sed mendosum
et plane ineptum mihi videtur. Brunck. μνήματος
Dresd. b.

V. 1199. καὶ abest in Dresd. a. Turn. Steph. Cant. οὖν in
Iohnff. Mosqq. August. Dresd. b. Ald.

V. 1200. Bar. 2. προβολαῖ.

V. 1202. ἐγκείται Lips. August. sed superscriptum in Au-
gust. b. γὰρ ἀνείται.

V. 1205. γένοισι ἂν Mosq. b. γενοίμην Bar. 1. 2. ὑλᾶεν Dresdd.
ὕλῃεν Mosq. b.

ταῖς ἱεραῖς ὅπως
προσείπομι' ἄν' Ἀθάνας.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

καὶ μὴν ἰδὼν ἐσπευσά τὸν στράτηλάτῃν 1210
Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δευρο τόνδ' ὀρμώμενον·
δῆλος δέ μοι ὅτι σκαιὸν ἐκλύσαν στόμα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σέ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
τλήναι, καὶ ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτεῖ χανεῖν;
σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω. 1215
ἢ που τραφεῖς ἂν μητρος εὐγενους ἄπο,
ὑψηλ' ἐκόμπεις, κατ' ἄκρων ὠδοιπόρεις,

ὅτ'

V. 1209. ὅπως προσείπομι' ἄν. Mendose vulgo προσείπομεν. Scriptum primo fuerat ab incauto librario προσείπομι, quod in meo remansit, absque ἄν: unde, ut hiatum tolleret, corrector fecit προσείπομεν. Brunck.

V. 1210. μὲν August. b.

V. 1214. ἀνοιμωκτεῖ. Sic in C. in August. et meo, ut apud Eustathium etiam legitur p. 723. Sic ἀστακτεῖ ultimam producit in Oed. Col. 1646. ἀστενακτεῖ in Comici Concion. 464. Brunck. Adstipulantur Dresd. a. et, quantum e Purgoldi silentio conijcere licet, Ienensis. Merito tamen ἀνοιμωκτεῖ praetulit Lobeckius.

V. 1215. σέ τοι σέ τὸν August. b. In c. et Mosq. b. abest ἔκ. Dresd. b. σέ τοι σέ τὸν τῆς —

V. 1216. εἴπου legitur apud Schol. Aristoph. Acharn. (p. 401.) v. 638.

V. 1217. ὑψηλ' ἐκόμπεις. Quidam codd. ἐφρόνεις, reclamante metro. Inde ortum quod in aliis et in Aldina est, ἐφώνεις.

ὅτ' οὐδὲν ἄν, τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὑπερ.
κοῦτε στρατηγούς, οὔτε ναυάρχους μολεῖν
ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σοῦ, διωκόμεν, 1220
ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὥς σὺ Φῆς, Αἰῶς ἐπλει.
ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;
ποῖου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα;
ποῖ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὐπερ οὐκ ἐγώ;
οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἀνδρες εἰσὶ, πλὴν ὅδε; 1225
πικρὺς εοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων

H 2

ἀγῶνας

ἐφώνεις. Hoc habet D. in contextu, et supra γρ. ἐκόμπεις. gl. ἐμεγαλορρήμονεις. Helychius itidem κομπεῖ. μεγαλορρήμονεῖ, ψοφεῖ. Nostram lectionem agnoscit Comici Ichniastes ad Acharn. 638. Brunck. ἐφρόνεις August. b. c. et Suidas in ὑψηλοτέραις. In Dresd. a. haec lectio Brunckianae suprascripta. ἂν φρονεῖς Ien. ἂν φρόνεις Mosq. b. ἐφώνεις Rar. 2. Bodl. Laud. Mosq. a. Dresd. b. et in marg. Turnebus. ὠδοιπόρεις in fine versus August. b.

V. 1218. τοῦ μηδενός Ien. Mosq. b. et Suidas in ὑψηλοτέραις.

V. 1220. διωκόμεν Schol. pro var. lect.

V. 1221. ἔπλεν August. b.

V. 1223. ποῖον August. b. κέκραγας Mosq. b.

V. 1224. ποῖ βάντος, ἢ ποῦ στάντος. Sic bene cod. meus. [et Dresd. b.] In aliis ποῦ βάντος. Cum verbis motus adhibetur ποῖ, non ποῦ. Supra 10. 6. [9. 5.] ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν; Ista, ut ἔποι et ὅπου, a librariis saepissime commutata. Vide ad Oed. Col. 23. et Philoct. 833. [823.] Glossa: βάντος, πορευθέντος. [Ex edit. ric.] Brunck. ποῖ probavit etiam Porson. ad Hecub. 1070.

V. 1225. ἄρ' οὐκ Ien. et Mosq. b.

εἰ

V. 1226. Ἀχιλλέων Mosq. b.

ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε,
εἰ πανταχοῦ φανοῦμεθ' ἐκ Τεύκρου κακί,
οὐκ ἀρκέσει ποθ' ὑμῖν, οὐδ' ἡσημένιοις,
εἴκειν, ἂ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς. 1230
ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που,
ἢ ζῆν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι.
ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε
κατάστασις γένεαιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
εἰ τοὺς δίκη νικῶντας ἐξωθήσομεν, 1235
καὶ τοὺς ὀπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
ἀλλ' εἰρκτέον τὰδ' ἐστίν. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς,
οὐδ'

V. 1228. εἰ πανταχοῦ φανοῦμεθ'. Sic bene membr. alique
codd. cum Aldo. In quibusdam φανοῦμεθ'. In T. φανοί-
μεθ', et v. seq. ἀρκέσοι, ne modi varientur scilicet. Im-
mo in C. βάλοιτε: quae omnia sunt librariorum ludi-
bria. Brunck. φανοῦμεθ' Bar. I. Augustani. φανοῦμεθ'
Mosqq. Dresd. b. Ien. in quo, ut in Mosq. b. scriptum
φανοῦμεθα Τεύκρου κακοί. φανοῦμεθ' Dresd. a.

V. 1229. ἀρκέσοι Dresd. a. a manu recentiore. ἡμῖν Au-
gust. c. ἡμῖν August. b. In c. praefixum: κατ' ἐρώτησιν. —
ἡσσωμένιοις Mosq. b. Dresd. b.

V. 1230. ἤρεσκεν August. c. ἤρεσκε August. b.

V. 1231. βάλλοιτε Mosq. b.

V. 1232. ζῆν Brunck. Libri σύν. δόλοισι Ien. κεντήσεσθ' Au-
gust. c. Idem λελημμένοι. Dresd. b. λελειμμένοι.

V. 1235. ἐξωθήσομεν Mosq. b. Sequens versus in August.
b. desideratur.

V. 1237. Apud Stobaeum περὶ φρονήσεως quum εἰκτέον olim
legeretur, εἰρκτέον e tribus libris restituit Schow. p. 70.

οὐδ' εὐρύνωται φῶτες ἀσφαλέστατοι
ἀλλ' οἱ φρονούντες εὐ κρατοῦσι πανταχοῦ.
μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς, ὑπὸ σμικρᾶς ὀ-
μως 1240
μά-

V. 1239. Post hunc versum a S. Abbate Maximo in Eclo-
gis, Tiguri anno 1546. editis, c. 2. p. 166. additur si-
milem continens sententiam, ὃ γὰρ φρονῶν εὖ, πάντα
συλλαβῶν ἔχει. Idem, notante Villosino ad Long. p.
274. scriptus est p. 11. folio recto, in Cod. Coisliniano
CCCLXXI. Operum S. Maximi, de quo Codice vid.
Montfaucon in Bibliotheca Coisliniana p. 574. Ut So-
phocleum laudat Mich. Apostolius p. 171. sed Chaere-
monis est apud Stobaeum p. 71. Schow. Omittitur et,
ut Lobeckius refert, in Maximi ed. Cant. *) S. XXII.
pag. 36. et a Stobaeo p. 70. ejusd. edit. denique in An-
tonii Monachi Melissa L. I. c. 8. p. 11. ed. quae cum
Maximi Eclogis prodit Tiguri, 1546.

V. 1240. μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς. In T. ut apud Stobaeum
Floril. Grotii p. 15. πλευρὰ. In D. et in meo πλευρὰν,
quod ob jucundiores sonum praeferrī poterat. Brunck.
πλευρὰν Bodl. Laud. Ien. Mosqq. Dresd. b. et utraque
Iuntina. πλευρὰς Bar. I. 2. August. b. c. Stobaeus S.
XXVIII. p. 75. ed. Francof. 1581. item, auctore Lobe-
ckio, Aphthonius Progymn. p. 90. **) Ald. Turn. Steph.
Cant. πλευρὰ cod. Coislin. operum Maximi. Nos cum
Porfano ad Hec. 820. Schaefero ad Longum p. 414. et
Lobeckio praefendum duximus πλευρὰ, quod habent
Dresd. a, Eustathius ad Od. E. p. 1524, 51. Maximi
edi-

*) Vellem hanc Maximi editionem Lobeckius noster accuratius
significasset. Mihi quidem plane incognita est. Schaefer.

**) Non ipse Aphthonius, ut visum est Lobeckio, sed Camera-
rius, qui Aphthonio suo subnexuit Syllogen florū e poet-
is Graecis collectorum, ubi p. 50. illum versum legas.
Schaefer.

μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὄδον πορεύεται.
καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
ὀρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτῇσει τινά.
ὅς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,
θαρσῶν ὑβρίζει, καὶ ξελευθεροστομεῖς. 1245
οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὅς εἰ φύσιν,
ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δευρ' ἐλευθερον,
ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ.
τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαίω. 1250

ΧΟΡΟΣ.

εἶθ' ὕμιν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν.
τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶον φράσαι.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

φεῦ· τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
χάρις

editio Tigur. et Antonii Excc. S. XXV. p. 73. ac Stobaei ed. Basil. 1549. et Schow.

V. 1241. ὀρθὸς δ' August. b. ὀρθῶς Mosq. b.

V. 1243. Codex Lips. καταστήσει, probante Reiskio.

V. 1246. σωφρονήσεις Dresd. b. οὐκ εὐφρονήσεις Ien. οὐκ εὐφρονήσεις Mosq. b.

V. 1250. γὰρ abest in Dresd. b.

V. 1253. τοῖς βροτοῖς August. c. Dresd. b. Stobaei edd. Tigur. 1543. Bas. 1549. Francof. 1581. S. CCLXXX. p. 901. Sed ed. Trincav. ταχεῖά τις βροτοῖς, quemadmodum etiam S. CCLXXI. p. 877. qui sermo ex Antonio et Maximo est, legitur, ubi Gesnerus corrigit τοῖς.

χάρις διαρρεῖ, καὶ προσδοῦσ' αἰλίσκεται,
εἰ σοῦ γ' ὁδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λό-
γων, 1255
Αἴας, ἔτ' ἴσχει μνήστιν, οὐ σὺ πολλάκις
τὴν σὴν προτείνων προῦκαμες ψυχὴν δορί.
ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐξριμμένα.

V. 1255. οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων. Sic Aldus et veteres codd. recte. Triclinius inepte aliam lectionem fecutus est, nisi ipse eam excogitavit, οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν πόνων. [Hanc in solo reperi Dresd. a.] Ignoravit scilicet nomina ἔπος, λόγος facpe nihil aliud significare quam rem in genere, quod observavimus ad Oed. Col. 443. Sic Comicus in Concion. 750.

οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἰδρῶτα καὶ φειδωλίαν
οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνέχτως ἐμβαλῶ.

pro nulla re, nulla de caussa. Supra v. 477. [472.] ubi Ajax ait,

οὐκ ἂν πρῆλαμην οὐδενὸς λόγου βροτόν,

non plus haec verba minusve valent, ac si comico sermone dixisset οὐκ ἐρεβίνθου πρῆλαμην, vilissimo pretio non emerem. Ita hīc οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων vallet ne minimum quidem. Legitur vulgo initio hujus versus εἰ σοῦ γ' ὁδ' ἀνὴρ, quod mendosum esse alibi declaravimus. In D. superscripta est glossa, ἔδε ὁ ἀνὴρ, quod sane mirum videri debet: nam voces ὁδ' ἀνὴρ neque illa, nec quavis alia explicatione indigebant. Verum refertur ista glossa ad veterem scripturam, quam restituvimus, ἔδε ὡνὴρ. Brunck. Vid. ad v. 9.

V. 1258. ταῦτα πάντ' Dresd. a. et August. b. in quo mox ἐξριμμένα (sic).

ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
 οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν, ἦνίκα 1260
 ἐρέων ποδ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλεισμένους,
 ἦδη το μὴδὲν ὄντας, ἐν τροπῇ δορός
 ἐρβύσαστ' ἐλθὼν μῦθος· ἀμφὶ μὲν νεῶν
 ἄκροισιν ἦδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις
 πυρὸς φλέγοντος, ἐς δὲ ναυτικά σκάφη 1265
 πηδῶντος ἄρδην Ἑκτορος τάφρων ὕπερ;
 τίς ταῦτ' ἀπείρξεν; εὐχ' ἐδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε,
 ὃν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;
 ἄρ' ὑμῖν οὗτος ταῦτ' ἐδρασεν ἔνδικα;
 χῶτ' αὖθις αὐτὸς Ἑκτορος μόνος μόνου, 1270
 λαχῶν

V. 1259. κἀνόνητ'. Membr. [Bodl. Mosq. a. Dresdd.] et E. κἀνόνητ'. In D. litura deleta litera ν, et glossa super-scripta *μωρὰ καὶ ἀνόνητα*. In T. κἀνόνητ' est a prima manu; postmodo ν superne additum fuit, cum glossa *μωρὰ καὶ ἀνωφελῆ*. Bona est utraque lectio; sed nostra, quam tinentur alii probati libri et Aldus, genuina videtur. ὦ πολλὰ λέξας καὶ ἀνόνητα ἔπη, eodem sensu dictum, ac [scr. *αιque*] apud Comicum ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, quod hic alibi dicit *μάτην ἀναλίσκειν*. Altera lectio ex glossa orta est, quae ἀνόνητα explicat per *μωρὰ καὶ ἀνόνητα*. Brunck.

V. 1261. Bar. 1. ὑμᾶς ἐντός ἐγκεκλεισμένους.

V. 1265. Libri vetri. *εις*. *εις* δὲ τὰ ν. σ. August. b.

V. 1267. *ἔπη* Dresd. b.

V. 1268. οὐδαμοῦ σὺ φῆς; Ien. Mosq. b.

V. 1270. χῶτ' habet utraque Florentina. Seq. v. ἤλθ' ἐναντίος Ien. Dresd. a. Mosq. b. August. b. c. Ald. Brunck. Reliqui ἤλθον ἀντίος.

λαχῶν τε καὶ κέλευστος, ἤλθ' ἐναντίος,
 οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς
 ὑγρὰς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὅς εὐλόφου
 κυνῆς ἐμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν;
 ἐδ' ἦν ὁ πρᾶσσαν ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ πα-
 ρῶν 1275

ὁ δούλος, οὐκ τῆς βαρβαρίου μητρὸς γεγώς.
 δύστηνε, ποῦ βλέπων περ' αὐτὰ καὶ θροεῖς;
 οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὅς προῦφυ πατήρ,
 ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάριβαρον Φρύγα;
 Ἀτρεΐα δ', ἐς αὐτὸν σ' ἐσπειρε, δυσσεβέστα-
 τον, 1280

προθύντ' ἀδελφῶν δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
 αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ἣ
 λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ Φιτύσας πατήρ,

ἐφῆκεν

V. 1272. ἐς μέσον ἀφείς Ien. et Mosq. b. in quo gl. *καταλείψας*.

V. 1273. ἐκλόφου Dresd. b.

V. 1275. *τάδε* Mosq. b. *παρῆν* August. b.

V. 1277. *ποῦ βλέπων*. Sic Aldus et codd. veteres bene. Triclinius *ποῦ βλέπων*. Vide supra ad v. 1237. [1224.] Brunck. *ποῦ* Bar. 1. 2. Bodl. Dorvillianus, Lips. Ien. Mosq. b. Dresd. b. August. b. c. αὐτὸν καὶ Mosq. b.

V. 1278. σοῦ μὲν πατρὸς Dresd. b. Idem cum Bar. 2. *προῦφυ*.

V. 1283. ὁ Φιτύσας πατήρ. Sic liquido scriptum in D. T. [Dresd. b.] et ex emendatione in E. Mendosie in ceteris *Φυτεύσας*. Fallitur Heathius, et qui cum sequitur, Parisinus editor ad Antig. 645. [637.] quum *Φιτεύσας* hic, et illic *Φιτεύει* reponendum esse statuit. Graeco non *Φιτεύειν*, sed *Φιτεύειν* dicitur. Brunck. *Φιτεύσας*, quod

ἔφηκεν ἑλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.
 τοιαῦτος ὢν, τοιῶδ' ὀνειδίζεις σποράν; 1285
 ὅς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
 ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας, ἐμὴν
 ἴσχει ζύνευνον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν
 βασιλεια, Λαομέδοντος; ἐκκριτον δέ νιν
 δώρημα κείνω ἔδωκεν Ἀλκμήνης γόνος. 1290
 ἄρ' ὦδ' ἀριστος ἐξ ἀριστεῶν δυοῖν
 βλαστῶν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος;
 οὗς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
 ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων;
 εὖ

quod Toupius quoque reponi volebat Em. in Suid. I. p. 155. ed. Ox. exhibet Iuntina prior; φητέσας Thomas M. in ζυτεύειν.

V. 1284. ἑλλοῖς in membr. [Bodl. Laud. Dresd. a. August. b. c.] aliisque codd. aliquot notatum spiritu tenui, ut recte excudi fecit Turnebus. Brunck. ἐλοῖς Ien. ἐλοῖς Mosq. b.

V. 1285. τοιάνδ' Mosq. b.

V. 1288. ἴσχει. gl. ἔσχε, quod in contextum transtulit codicis mei librarius. Brunck.

V. 1290. δώρημα κείνω. Sic codd. et impressi veteres, praeter Bar. 1. Ien. Dresd. a. in quibus κείνω. Brunckius, nescio unde, δώρημ' ἐκείνω. δέδωκεν Mosq. b. Pro γόνος Bodl. Bar. 2. Dresd. a. Turn. Steph. Cant. τόκος, quod Brunckius a Triclinio profectum censet.

V. 1292. βλαστῶν August. b. c. Dresd. b. αἰσχύνοιμι Mosq. b. ἐξ αἵματος Dresd. a.

V. 1293. τοιοῖσδε π. Mosq. b.

V. 1294. ἐπ' αἰσχύνη Ald. ἐπ' ἐσχύνῃ August. b.

εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που, 1295
 βαλεῖτε χήμας, τρεῖς ὁμοῦ ζυγκειμένους.
 ἐπεὶ καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένω
 θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὑπερ
 γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ γ' ὁμαίμενος λέγω.
 πρὸς ταῦθ', ἔρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ
 σὺν. 1300
 ὥς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ ἂν ἐμοὶ θρασύς.

ΧΟΡΟΣ.

ἀναξ' Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς,
 εἰ μὴ ζυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.

ΟΔΤΣΣΕΤΣ.

Τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἡσθό-
 μην 1305
 βοὴν Ἀτρειδῶν τῶδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.

ΑΓΑ.

V. 1295. εὖ νῦν Turn. Steph. Cant.

V. 1296. τρεῖς συγκειμένους Ien. omisso ὁμοῦ, quod superne scriptum.

V. 1299. Male vulgo σοῦ θ'.

V. 1301. πημανεῖς, τί βουλήσει August. c. Glossa ad τί: κατά.

V. 1302. μᾶλλον omittit Dresd. b. praebetque ἢ ἐμοί. ἢ γ' ἐμοί Ald. ἢ ἐμοί Bar. 1. ἢ μοι August. c.

V. 1303. ἡσθ' Dresd. b.

V. 1306. ἀλάμῳ Mosq. b.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους,
ἀναξ' Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρετίῳ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
κλύοντι φλαυῖρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά. 1310

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἤκουσεν αἰσχερά, θεῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὐ Φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἐξεστὶν οὖν εἰπόντι τάληθ' ἢ φίλῳ, 1315
σοὶ μηδὲν ἥσσον ἢ πάρος ζυνηρετμεῖν;

ΑΓΑ-

V. 1311. Hic versus in Ien. Dresd. a. et Aldina Choro tribuitur, quo facto perturbari certum et aequabilem diverbii ordinem scite monuit Lobeckius.

V. 1316. ζυνηρετμεῖν. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Turnebus ineptissime pravam lectionem sinceræ prætulit, ζυνηρετμεῖν, quam unica Triclinii recensio exhibet, cum mentione tamen alterius: nam supra scriptum est γρ. ζυνηρετμεῖν. Illud autem vel ex oscitantia librarii est, vel ex imperiti hominis circa metrum cura. Penultima in hoc verbo corripitur ante tenuem et liquidam, ut

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

εἴπ' ἢ γὰρ εἶην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ
φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἄκουε νυν. τὸν ἀνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν,
μὴ τλῆς ἄθραπτον ὧδ' ἀναλήγτως βα-
λεῖν. 1320

μηδ' ἢ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν.
καί μοι γὰρ ἦν ποδ' οὗτος ἐχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ κ' ἐράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὀπλων.
ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ 1325
οὐκοῦν ἀτιμάσαιμ' ἂν, ὥστε μὴ λεγείν

ἐν

ut in ὄκνος, ἀκμή, πότμος et similibus. Aeschylus Persis 374.

ἐτροποῦτο κόπην σκαλὸν ἀμφ' εὐήρετμον. Brunck.

συνερετμεῖν Bar. 1. Laud. Vid. Valcken. ad Eurip. Hippol. 1223.

V. 1317. εἴπ' August. b. ἂν omittit Dresd. a. transponit post γὰρ Mosq. b. utroque loco exhibet August. c. ἐπεὶ in August. c. non legitur in textu, sed superscriptum est primæ vocis versus seq.

V. 1318. Bar. 2. φίλων.

V. 1323. αἰσχίστος August. c. Seq. vl. Ἀχιλλέων Mosq. b.

V. 1325. ἔμπας Ien. Mosq. b. Dresd. a.

V. 1326. οὐκοῦν ἀτιμάσαιμ' ἂν. Sic bene membr. [Mosq. a. Dresd. b.] et Aldus. In reliquis veteribus οὐκ ἂν ἀτιμάσαιμ' ἂν, labante metro, cui fulciendo Triclinius γ in-

ἐν ἄνδρ' ἰδεῖν ἀριστον Ἀργείων, ἔσοι
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.
οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νό-
μους 1330

Φθείροισι ἂν. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' εἰ μισῶν κυρῆς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σύ τ' αὐτ', Οὐσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔγωγ' ἐμίσουν δ', ἥνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

οὐ γάρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρεή; 1335

ΟΔΥΣ.

inferunt. Eandem particulam in tertio abhinc versu omiserunt plerique librarii, quam tuerentur praeter Aldum membr. [Bar. 1. Mosq. a. Dresd. b. August. b. c.] et D. E. Brunck. οὐκοῦν, non οὐκ οὐν, scribendum. Vid. Hermann. ad Viger. p. 770. οὐκοῦν August. c. Ex Britannis codd. nihil enotatum, ut habere videantur οὐκ ἂν γ', quod Iohnsonus e Turnebiana eamque subsequutis editionibus assumpsit.

V. 1327. ὅση Dresd. b.

V. 1330. τοι Mosq. b. August. b.

V. 1331. ἄνδρ' αὐ Dresdd.

V. 1332. οὐδ' ἂν August. c. κυρεῖς Dresd. b.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδῃ, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥάδιον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀλλ' εὐ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

κλύειν τὸν ἐσθλὸν αἰὶορα χρεὶ τῶν ἐν τέλει.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

παῦσαι κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικώμε-
νοί. 1340

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

μέμνησ' ὅποι' αὖ φωτὶ τὴν χάριν δίδως.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὅδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.

ΑΓΑ-

V. 1336. τοῖς ^{αὐ} August. c.

V. 1337. Post ἔπειτα in Ald. interrogandi signo distinguitur. Sic etiam v. 1341. post δίδως.

V. 1338. τιμὰς August. b.

V. 1340. τι Dresd. b. ἡττωμένοις citat Aristides T. II. p. 334. (l. p. 536, 3. Iebb.)

V. 1341. μέμνησ' ὅποι' αὖ August. b. μέμνησ' ὅποι' αὖ August. c.

V. 1342. Vulgo ἀνὴρ. Brunckius, transpositis vocibus, ἀνὴρ
ὅδ' ἐχθρὸς.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ᾧδ' αἰδεῖ νέκυν;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

νικά γάρ η' ῥετή με τῆς ἐχθρας πολυ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτοῖς. 1345

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἡ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, καυθῆς πικροί.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ φανεῖς.

ΟΔΥΣ-

V. 1343. αἰδᾶ. Sic August. b. Vulgo αἰδᾶ.

V. 1344. ἡ ῥετή. Sic plerique codd. Aldus et Brunckius. ἄρετή August. b. ἡ ἄρετή Bodl. Laud. Mosq. b. Dresd. a.

V. 1345. ἐμπληκτοὶ βροτοῖς. Sic membr. D. [Iohann. Mosq. a.] et meus, ut et veteres criticos legisse perspicuum est. In aliis, ut in impressis, βροτῶν. Brunck. Idque praebet Suidas in ἐμπληκτοὶ et Zonaras T. I. p. 698. αἷς ὧν

βροτ. August. c. Utrumque etiam in Dresd. a. existat. ἐκπληκτοὶ Aldus.

V. 1346. νῦν πολλοὶ August. b.

V. 1347. δῆτα abest in Mosq. b. συγκτᾶσθαι August. c.

V. 1349. τῇδε θῆμερα, id est τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. Perperam hic et

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἄνδρας μὲν οὖν Ἑλλήσι παῖσιν ἐνδίκους. 1350

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἑᾶν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἔγωγε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵζομαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἡ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

τῷ γὰρ με μᾶλλον εἰκός, ἢ μαυτῷ πονεῖν;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὸν γ' ἄρα τοῦργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται. 1355

ΟΔΥΣ-

et aliis in locis, ut supra 756. 778. [747. 769.] in Turnebi editione et ejus traducibus excusum τῇδε θ' ἡμέρα, quasi si plene esset τῇδε τε ἡμέρα Brunck. τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ rescripti cum Lobeckio. δειλοὺς σὺ August. b. φανείς Dresd. b.

V. 1350. ἔλλοισι Dresd. b. Ἑλλήνας August. b.

V. 1353. len. et Mosq. b. ὁμοῖα et pro πονεῖ, φιλεῖ cum gl. ἀποδέχεται.

V. 1354. εἰ pro ἡ August. b.

V. 1355. σὸν γ' ἄρα. Sic scripsi cum Porfsono ad Phoen. 1366. et Hermanno ad Orph. Argon. 1176. Vulgo σὸν ἄρα. σὸν γὰρ ἄρα MS. Trin. apud Porfson. l. c. August. c. et utraque Iuntina. σὸν γὰρ ἄρα Mosq. a. σὸν γὰρ Dresd. b.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὥς ἂν ποιήσῃς, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὥς ἐγὼ
σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
οὗτος δὲ κακῆϊ κἀνθάδ' ὦν, ἔμοιγ' ὁμῶς
ἐχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἅ χρεή. 1360

ΧΟΡΟΣ.

ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνὴρ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τὰπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
ὅσον τότε ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω, 1365
καὶ

V. 1356. πανταχῇ. Sic D. Augustanus [Mosq. a. Dresd. b.] et meus. Perperam in aliis, ut in Aldina, παντα-
χῶ. Vide notam ad Comici Lyfistr. 1230. πανταχῇ jam

lectum fuerat in utraque Iuntina. Brunck. ποιήσεις
Mosq. b. γ' omittunt Bar. 1. 2. August. b.

V. 1357. γε abest in Mosq. b.

V. 1359. ἔμως Dresd. a. August. b. c. Gl. ὁμοίως.

V. 1361. σ' omittit Mosq. b. λέγη dat August. b. γνώμην
Dresd. b.

V. 1362. τοσούτον Dresd. b. μῶρός Mosq. b.

καὶ ζυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον
χρεὶ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
λόγισι. καὶ μ' εἴψευσας ἐλπίδος πολὺ.
τούτῳ γὰρ ὦν ἐχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ, 1370
μόνος παρέστης χερσίν, οὐδ' ἔτλης παρῶν
θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα,
ὥς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολῶν,
αὐτὸς τε χῶ ζύναιμος, ἠδ' ἐλησάτην
λαβητὴν αὐτὸν ἐκβαλεῖν, ταφῆς ἄτερ. 1375
τοίγαρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ,
μνήμων τ' Ἐρινύς, καὶ τελεσφόρος Δίκη
κακὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἠθέλον
τὸν ἀνδρα λάβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
σὲ δ' ὦ γεραιῷ σπέρμα Λαέρτου πα-
τρός, 1380

I 2

τάφου

V. 1366. Bar. 1. ἐλείπειν.

V. 1368. Post ἐπαινέσαι August. b. versus loco habet: οἷς
ὑπὲρ ἡμῶν ἐχρήσω πρὸς Ἀγαμέμνονα. Idem post ἐλπίδος πο-
λύ, continuato in margine versu addit: ἦν εἶχον ὥς καὶ
αὐτὸς ἡμῶν ἀντιστάτης (i. e. ἀνισταίης), ὥσπερ οἱ ἄλλοι.

V. 1373. ὁ abest in August. c. οὐπιβρόντητος Bar. 2.

V. 1376. τοῦδε Mosq. b.

V. 1380. σπέρμα Λαέρτου. Sic Aldus et codd. veteres. In
Triclinii recensione Λαέρτιου. Brunck. Λαέρτου e fo-
lo Rodl. adnotavit Johnsonus. σπέρματος Dresd. b.

τάφου μὲν ἐκνῶ τοῦδ' ἐπιψάυειν ἔαν,
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ.
τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε· κεί τινα στρατοῦ
θέλεις κρμίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
ἐγὼ δὲ τὰλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ 1385
ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὧν ἐπίστασο.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ἀλλ' ἤθελον μὲν· εἰ δὲ μή' στί σοι φίλον
πράσσειν τὰδ' ἡμᾶς, εἴμ', ἐπαινέσας τὸ σόν.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ἄλις. ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
χερόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλῃν κάπετον 1390
χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων
δέσθ' ἐπίκαιρον· μία δ' ἐκ κλισίας
ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον

κόσμον

- V. 1381. τάφον et τοῦδ' (sic) Dresd. b.
V. 1382. τούτῳ Ien. Dresd. a. Mosq. b. ποῶ August. b. cum
Scholio: ἀντί ποιῶ διὰ τὸ μέτρον.
V. 1383. ξύμπρασσε. Perperam vulgo ξύμπραττε. Brunck.
V. 1385. δὲ post ἐγὼ abest in August. b. σὺ δ' ἀνὴρ Mosq. b.
V. 1389. γὰρ desideratur in August. c. ἐκτέταται Dresd. b.
V. 1391. ταχύνετε. Sic Bar. 2. Bodl. Laud. August. b. c.
Dresd. b. alter Mosquensium, Aldus et Brunckius. Re-
liqui ταχύνετε. τόνδ' Suidas in ἀμφίπυρον.
V. 1393. δ' ἐκ κλισίας Ien. Mosq. b. et Suidas in ἴλη.

κόσμον φερέτω. 1395
παῖ, σὺ δὲ πατέρος γ', ὅσον ἰσχύεις,
Φιλότῃτι Δίγῳν, πλευρὰς ζύν ἐμοὶ
τάςδ' ἐπικουφίζ'. ἐτι γὰρ θερμαὶ
σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ἔστις ἀνὴρ 1400
φῆσὶ παρεῖναι, σούσθῳ, βάτῳ,
τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ
κουδενὶ πῶποτε λῶνι θνητῶν
Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φῶιῳ.

ΧΟ.

- V. 1396. καὶ pro παῖ Scholiorum editio Romana. γ' omit-
tit Ien. In Dresd. a. et edd. Turn. Steph. Cant. ver-
sus sic legitur: σὺ δὲ παῖ τοῦ πατρὸς ὁ. i.
V. 1397. θιγῶν πλευρὰς Bodl. Laud. Mosq. a. πλευρὰς etiam
August. c. πλευρὰς August. b.
V. 1398. τὰςδ' Laud. August. c. τὰςδ' August. b.
V. 1400. ἔστις τ' Mosq. b.
V. 1403. Aldus et veteres codd. habent κουδενὶ πῶ λῶνι
θνητῶν, syllaba ad integritatem versus deficiente. Prava
est Triclinii lectio καὶ κουδενὶ — Ante diphthongum καὶ
elidi debet. Proinde retinenda antiqua lectio, vel le-
gendum κουδενὶ πῶ λῶνι τῶν θνητῶν. Brunck. Hanc
emendationem quum proponeret, non recordabatur V.
D. eorum, quae de dipodis per caesuram non miscen-
dis ipse dixerat supra ad v. 233. (218.) Mihi verum vi-
detur κουδενὶ πῶποτε λῶνι θιγῶν, in quod Hermannus
etiam incidit. Ceterum voci πῶ in August. b. supra-
scripta glossa: ἀργόν. Pro θιγῶν autem in Ien. et Mosq.
b. legitur βροτῶν.
V. 1404. ποτε Ien. Dresd. b. ποτὲ Mosq. b.

ΧΟΡΟΣ.

ἡ πολλὰ βροτοῖς ἐστὶν ἰδοῦσιν 1405
γνώναι· πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις
τῶν μελλόντων ὅ τι πράξει.

V. 1405. βροτοῖσιν Mosq. b. Idem cum Icn. *εἰδοῦσι* pro
ἰδοῦσι sive, quod rectius exhibet August. c. *ἰδοῦσιν*.

V. 1406. πρὶν δ' ἰδεῖν August. b. πρὶν δ' ἂν ἰδεῖν Icn. et Mosq. b.

V. 1407. *οι* πράξαι Icn. πράξει Mosq. b.

Σ Χ Ο Λ Ι Α

ΕΙΣ

ΑΙΑΝΤΑ ΤΟΝ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΝ.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ

ΑΙΑΝΤΑ ΤΟΝ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΝ.

No t. Scholia minutioribus literis exscripta sunt ea, quae
Purgoldus e codice Ienensi publicavit.

[ΜΕΤΡ. Ι. ἈΕΙ ΜΕΝ. Ἡ εἰς θεοὺς τοῦ
δράματος ἐκ συστηματικῶν ἐστὶ περιόδων. οἱ δὲ στί-
χοι εἰσὶν ἰαμβικοί τρίμετροι ἀκατάληκτοι, ῥυθ. ὧν
τελευτή, Θεοὶ Φιλῶσι καὶ στυγῶσι τοὺς κακοὺς.
ἐξ ἧς ἡ κερωνὶς ἐξίόντων τῶν ὑποκριτῶν. Τ.]

Ι. ἈΕΙ ΜΕΝ ὦ ΠΑΙῒ ΛΑΨΤΙΟΥ
ΔΕΔΟΡΚΑ' ΣΕ ΠΕΪΡΑ'Ν ΤΙΝ' ἘΧΘΡῶΝ
ἈΡΠΑ'ΣΑΙ ΘΗΡῶΜΕΝΟΝ. Πάρεστιν Ὀδυσ-
σεὺς ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀγωνιῶν καὶ πολυπραγμονῶν,
μήτι ἀπὸ ἔχθρου πάθῃ. πάντα δὲ τὰ τῆς ὑποθέ-
σεως συνεκτικῶς ἐδήλωσεν ἐν τῷ προοιμίῳ, πρὸς τίνα
ὁ λόγος, καὶ ποῦ ἡ σκηνή, καὶ τί πράττει ὁ Ὀδυσ-
σεὺς. ἐν δὲ τῷ ΠΕΪΡΑ'Ν ΤΙΝ' ἘΧΘΡῶΝ
λείπει ἡ κατὰ. ἤδη ἵχνος τι κατέθετο τῆς ὑποθέ-
σεως, ὡς παρ' ἐχθρὸν ἦκει. δεῖ δὲ τὰ τῆς ὑποθέ-
σεως συνεκτικὰ εἶναι ἐν ἀρχῇ. ἀεὶ ὀρῶ σε, ὦ Ὀδυσ-
σεῦ, πείρα καὶ δόλῳ μετιόντα τοὺς ἐχθρούς. πείρα
δὲ ἡ βλάβη, ὡς καὶ ἐν Δαινάῃ.

Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πείραν, ἐν δ' ἐπίσταμαι,
τῷ^{α)} παιδὸς οὗτος τοῦδ', ἐγὼ διέλλυμαι.

τὸ δὲ ἈΕΙ εἶπεν, ἀναφέρουσα εἰς ἐκεῖνο, ὅτι καὶ
μετὰ Διομήδους κατὰσκοπος γενόμενος ἐπὶ τοὺς
Τρῶας, οὐκ ἔλαθεν αὐτήν, ὡς αὐτὸς μαρτυρῶν φησι
(Ιλ. Κ. 278.).

ΚΛΥΘΙ μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἥ τε μοι αἰεὶ
ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδὲ σε λήθω.
δυσχεραίνει δὲ ἡ Ἀθηναῖ τῷ Αἴαντι, ὅτι ἀπώσατο
τὴν συμμαχίαν αὐτῆς. Εἰς τὸ αὐτό. β) αἰεὶ ὁρῶ σε,
ὦ Ὀδυσσεῦ, τὴν παρὰ τῶν ἐχθρῶν σοι γινομένην
βλάβην ζητοῦντα προῦφαρπάσαι. οἷον, ἐπιβου-
λεύει σοὶ τις; σπουδάξεις τὴν ἐπιβουλήν τὴν κατὰ
σοῦ γινομένην αὐτῷ τῷ ἐπιβουλεύσαντι βλαβεράν
γενέσθαι. ἐκ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν, οἱ τὰ μικρὰ
θηρία φονεύουσι, προφυλαττόμενοι τὴν ἐξ αὐτῶν
ἐσομένην βλάβην. Πείρα δὲ Ἀττικῶς γ) δόλος καὶ
τέχνη, ὅθεν καὶ πειραταί, οἱ κατὰ θάλασσαν κα-
κούργοι.

α) „Σοῦ παιδὸς legit Koppiersius Obs. Philolog. p. 85. et
ne Graecum quidem esse quod vulgatur affirmat. Sed
frustra. Pisce sanior est altera lectio a Toupio recte
explicata.“ Porson ad Toup. Em. in Suid. p. 467.
„Verba sunt Acrisii, (sic Toup. Vol. II. p. 66.) qui sal-
vo puero negat se saluum futurum.“ Apud Suidam in
πῆρα male legitur οὐδ' ἐπίσταμαι.

β) Ἄλλως edd. Steph. et Iohnf. a. 1758.

γ) Ἀττικῶς. Omisit hoc verbum Suidas, qui nostra scho-
lia admodum contraxit s. πείρα et πειρατῶν. — Ὅθεν κα,
πειραταί. v. Valcken. ad Amm. III. 8. p. 194. Lobeck.

κούργοι. ΛΑΨΤΙΟΥ. κητικὸν ἀντὶ κυρίου. ΘΗ-
ΡΩ ΜΕΝΟΝ. ἀντὶ τοῦ ἀνιχνεύοντα. ἐπήνεγκε^{δ)}
καὶ τὰ ἄλλα μεταφορικῶς, καὶ τὸ ΜΕΤΡΟΥ-
ΜΕΝΟΝ, ἀριθμοῦντα, ζητοῦντα, ἀκολουθοῦντα
τὰ ἔχνη τὰ ἐκείνου.

[Ι. ΑΕΙ ΜΕΝ. ὦ υἱὲ τοῦ Λαερτίου, αἰεὶ
ὁρῶ σε μετιόντα τοὺς ἐχθροὺς πείρα καὶ βλάβη.
τοῦτο δὲ καλῶς εἶφη, ὅτι καὶ μετὰ Διομήδους κατὰ-
σκοπος ἐγένετο ἐπὶ τοὺς Τρῶας. ἰστέον δὲ, ε) ὅτι
οὐδὲν ἄλλο δυσχεραίνει ἡ Ἀθηναῖ κατὰ τοῦ Αἴαν-
τος, ἢ διότι ἀπώσατο τὴν συμμαχίαν αὐτῆς, ὡς
πρὶν ὁ λόγος δηλώσει. ΔΕΔΟΡΚΑ. δέρω, ὁ
μέλλων, δέρξω, ὁ παρακείμενος, δέδορκα, ε) ὁ μέ-
σος, δεδορκα. λαμβάνεται δὲ ὡς πλατὺς ἐνεστώ-
ς. αἰκείως ἔχουσιν οἱ παρακείμενοι ἀντὶ ἐνεστώτων λαμ-
βάνεσθαι. οὐ μὴν β) πάντες παρακείμενοι οὕτω
λαμβάνονται, ἀλλ' εἰσὶ μὲν οἱ ἐπὶ σημασίας ἐνεστώ-
τος αἰεὶ λαμβάνονται, ὡς ὁ δέδορκα, δέδοικα, πε-
φρικα, καὶ ἕτεροι. εἰσὶ δὲ οἱ οὐδέποτε ἐπὶ ἐνεστώτος
λαμβάνονται, ἀλλ' αἰεὶ ἐπὶ παρεληλυθότος, ὡς ὁ
πέπονθα, πεποίηκα, καὶ ἕτεροι. εἰσὶ δὲ οἱ ἐνίστε-
μὲν ἐπὶ ἐνεστώτος, ἐνίστε δὲ ἐπὶ παρεληλυθότος
λαμβάνονται, ὡς ὁ πεποίημαι, οἷον πεποίημαί τινα
φίλον, ἢ ἀντὶ τοῦ ποιῶμαι, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐποίησάμην.

2. ΠΕΙ-

δ) Post ἐπήνεγκε Brunckius addidit δέ.

ε) δὲ et mox τοῦ οmissum in ed. Iohnf.

φ) δέδερχα ed. Iohnf.

ς) μὲν ed. Iohnf.

2. ΠΕΙΡΑΝ. προσβολήν, ἐπιχείρησιν. πειρῶμαί σου καλῶ, ἀντὶ τοῦ διὰ πείρας σε καταλαμβάνω καλόν. καί, πειρῶμαι τῆς γνώμης σου, εἰ μὴ μεταβείβληται, ἀντὶ τοῦ, θελῶ διὰ πείρας καταλαβεῖν αὐτήν. καί, πειρῶμαι βλάπτειν σε, ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρῶ. ἀφ' ὧν πείρα, ἣν δίδωσί τις τινὶ ἢ λαμβάνει. καὶ ἡ προσβολὴ καὶ ἐπιχείρησις, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα.

3. ΕΠΙ ΣΚΗΝΑΙΣ, παρὰ ταῖς σκηναῖς. σκηνὴ ἡ πρόσκαιρος κατοικία, ἣν Ὅμηρος κλισίην λέγει, καὶ ἡ τῶν δραματοῦργων σκευή, ἥγουν τὰ προσωπεῖα, οἱ ἐμβάται, καὶ αἱ τοιαῦται στολαί, καὶ τὰλλα. καὶ ἀπὸ τούτων σκηνή, πᾶσα ὑπόκρισις καὶ ὑπουλότης.

4. ἘΝΘΑ ΤΑΞΙΝ ἙΣΧΑΤΗΝ ἔΧΕΙ ταῦτα διὰ μέσου. ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΟΝ. στοχαζόμενον. ΝΕΟΧΑΡΑΧΘ', νεωστὶ κεχαρσάγμενα ἢ σεσημασμένα.]

[2. ΠΕΙΡΑΝ ἈΡΠΑΞΑΙ. ἡ πειραθῆναι τῶν ἐχθρῶν, καὶ ὧν κατὰ σοῦ μηχανῶνται προλαβεῖν ζητοῦντα, τῷ, πρὶν ἢ παθεῖν, μαθεῖν καὶ φυλάξασθαι. ἢ οὕτως· ἀρπάσαι καὶ συντόμως λαβεῖν πείραν τῶν ἐχθρῶν, τί κατὰ σοῦ μηχανῶνται.

4. ΤΑΞΙΝ ἙΣΧΑΤΗΝ. ὅτι ἐν μὲν τῷ ἐνὶ μέρει Ἀχιλλεὺς ἦν τοῦ στρατοῦ, ἐν δὲ τῷ ἄλλῳ Αἴας οὕτως, ἵνα, ὡς κρείττους τῶν ἄλλων τὴν ἰσχύν, φύλακες ᾖσιν· ἐν δὲ τῷ μεταξύ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος καὶ οἱ λοιποὶ στρατηγοί. Τ.]

1. ΔΕ΄

1. ΔΕ΄ΔΟΡΚΑ΄ ΣΕ. οἰκείως ἔχουσιν οἱ παρήμενοι ἀντὶ ἐνεστῶτων λαμβάνεσθαι· παρῴκεινται γὰρ αὐτοῖς· οὐ μὴν πάντες ἀπλῶς, ἀλλ' ὅσοι τὴν ἐνέργειαν, ἢ τὸ πάθος ἔχουσιν, ἐκείνοις παρακείμενα· ὡς ὁ δέδοικα, ^{h)} πέφρικα, δέδοικα. εἰσὶ γὰρ οἱ ἐπὶ ἐνεστῶτος οὐδέποτε λαμβάνονται, οἷον πέπονθα, δέδρακα· ὧν τὸ μὲν, πάθος, τὸ δέ, ἐνέργειαν δηλοῖ. τῶν δὲ παθητικῶν παρῴκειμένων τινὲς ποτὲ μὲν ἐπὶ ἐνεστῶτος, ποτὲ δὲ καὶ ἐπὶ ἀορίστου λαμβάνονται· οἷον πεποίημαι, δηλονότι ἐποίησάμην σε, ἢ ποιῶμαι σε φίλον.

2. ΠΕΙΡΑΝ ΤΙΝ' ἘΧΘΡΩΝ. ἐκ τοῦ πειρῶμαι γίνεται. Φαμὲν δέ, πειρῶμαί σε καλόν, ἀντὶ τοῦ, διὰ πείρας καταλαμβάνω καλόν. καί, πειρῶμαι τῆς σῆς γνώμης, ἀντὶ τοῦ, ἀπὸπειραν ποιῶμαι. καί, πειρῶμαι βλάπτειν σε, ἀντὶ τοῦ, ἐπιχειρῶ· ἀφ' οὗ πείρα, ἣν δίδωσί τις τινι, ἢ λαμβάνει. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐπιχείρησις.

3. ΣΚΗΝΑΙΣ ΣΕ ΝΑΤΤΙΚΑΙΣ. σκηνὴ λέγεται ἡ πρόσκαιρος κατοικία, ἣν Ὅμηρος λέγει κλισίαν, ὡς ἀπὸ τοῦ κλίνω, τὸ κατατίπτειν ποῖω. λέγεται σκηνὴ καὶ ἡ τῶν δραμάτων σκευή. οἷον τὰ προσωπεῖα, οἱ ἐμβάται καὶ τὰ ἄλλα. καὶ ἐκ τούτου σκηνά, πᾶσα ἡ ὑπόκρισις καὶ ὑπουλότης.

6. ΝΕΟΧΑΡΑΚΤΑ. εὐφύως. ὁπότεν γὰρ νεωστὶ αἱ ἀποχαράξεις τῶν ζώων γέγονται, μᾶλλον ἐπακολουθοῦσιν αἱ κυνηγεταί, πρὶν ὑπὸ ἀνέμου ἀφανισθῇ ἡ ὁδμή. ΝΕΩΧΑΡΑΚΤΑ. νεωστὶ κεχαρσάγμενα. ⁱ⁾ προσσχὴν δὲ ἐργάζεται τῷ ἀκροατῇ περὶ τῶν δηλωθησομένων.

7. ΕΙ' Τ'

^{h)} Scr. δέδοικα.

ⁱ⁾ νεωστὶ κεχ. Haec Brunckius, omisso altero ΝΕΩΧΑΡΑΚΤΑ, supra posuit ante εὐφύως.

7. ΕΙ'Τ' ἘΝΔΟΝ ΕΙ'Τ' ΟΥ'Κ ἘΝΔΟΝ. οὐκ ἀναγκαῖον τὸ πολυπραγμονεῖν ἐτι, εἰ ἔνδον ὁ Αἴας. ἔνδον γάρ. ἀλλὰ λέγε, διὰ τί τὴν σπουδὴν ταύτην ἔδου, ἵνα παρ' ἐμοῦ μάθῃς τὰ ἀγνοούμενά σοι. ΕΥ' ΔΕ' Σ' ἘΚΦΕΡΕΙ. ἔξω τῆς σκηνῆς τοῦ Αἴαντος ἐπάγεται σε ἡ βιάσις τοῦ Αἴαντος, δίκην κυνὸς εὐσφρήτου ἀπὸ τοῦ ἵχνους. κ) ζητοῦντα, εἰ ἔνδον γέγονεν ὁ Αἴας. προσέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα, παρ' ὃ καὶ ἐπακτῆρας θέλουσιν ἔνιοι αὐτοὺς καλεῖσθαι, ὡς ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν κυνῶν ι). Ὅμηρος (Ὀδ. Τ. 435.)· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν ἵχνη ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν. ιι)

[7. ΕΥ' ΔΕ' Σ' ἘΚΦΕΡΕΙ. καλῶς δὲ εἰς τέλος ἐξάγει σε, ἡ βιάσις ἀπὸ κοινοῦ, ἡγουν πο-

κ) In edd. Iohnf. et Brunck. recte sic interpungitur: εὐσφρήτου, ἀπὸ τοῦ ἵχνους ζητοῦντα, —

ι) Haec exscripsit Suidas f. ἐπακτῆρες. Apollonius Lex. Hom. Τ. Ι. p. 332. non ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν κυνῶν, sed ἐπάγοντας τοὺς κύνας ταῖς τῶν θηρίων κοίταις. Ipse secum dissentit Eustathius p. 1098, 60. et p. 1871, 56. Lobeck.

ιι) Omisit Brunckius duo scholia codicis Bar., quae in ed. Iohnf. leguntur:

6. ἵχνη.] ἵχνος γίνεται ἀπὸ τοῦ ἴω τὸ πορεύομαι σὺν τῷ χνός· ἡγουν τὸ ἐν κινήσει καὶ χνοὶ γινόμενον καὶ τυπούμενον.

9. Ἐνδον γὰρ ἀνὴρ] δεικνύει ἐνταῦθα ὅτι οὐκ ἦν ἐκεῖ ὁ Αἴας, ἀλλὰ μετ' ἡλθε.

πορεία, ὡς τις εὐόσφρητος βάσις η) Λακαλῆς κυνός.

10. ΧΕ'ΡΑΣ ΞΙΦΟΚΤΟΝΟΥΣ. ὅσον κατὰ τὴν ἀναλεσίαν τοῦ ἀνθρωποκτόνου καὶ ἀνθρωποκτόνος, (ἀνθρωποκτόνος γάρ, τὸ προπαροξύτονον, ὃ ὑπὸ ἀνθρώπου φονευθεῖς· ἀνθρωποκτόνος δέ, ὁ ἀνθρώπον φονεύσας·) ξιφοκτόνος ὠφείλει εἶναι ὁ ὑπὸ ξίφους φονευθεῖς· ξιφοκτόνος δὲ ὁ ξίφος φονεύσας, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον. ἐνταῦθα δὲ ξιφοκτόνους λέγει χεῖρας, τὰς διὰ ξίφους φόνον ἐργασαμένας.]

10. ΣΤΑ'ΖΩΝ ἸΔΡΩΤΙ. τοῦτο καθ' ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΣΤΑ'ΖΩΝ, ὅλον· τὸ δὲ ΚΑ'ΡΑ ΚΑΙ ΧΕ'ΡΑΣ, μέρος. καὶ οὐχ, ὡς τινές φασι, ΣΤΑ'ΖΩΝ καὶ σταζόμενος. καὶ ἔξωθεν τὸ ἔχων λαμβάνουσι, λέγοντες οὕτω, σταζόμενος τὸ κάρα, καὶ ἔχων τὰς χεῖρας ξιφοκτόνους. Τ.]

6. ἸΧΝΗ ΤΑ' ΚΕΙ'ΝΟΥ. ἵχνος ο) ὁ τύπος τοῦ ποδός. καὶ ἀπὸ τούτου καὶ αὕτη ἡ πορεία. κινουμένου γὰρ ποδός, ἡ τῶν ποδῶν, ἡ τε πορεία καὶ τὰ ἵχνη γίνονται.

8. ΚΤΝΟ'Σ ΛΑΚΑΙ'ΝΗΣ. φασίν, ὅτι αἱ ἰχνηλατικαὶ κύνες τῶν Λακεδαιμονίων ἀρισταὶ ἦσαν τῶν ἄλλων κυνῶν τῶν Ἑλληνικῶν.

10.

η) Sic etiam Suidas f. εὐρίνος. Lobeck. Pro βάσις Suidas βάδισις.

ο) Scr. ἵχνος.

10. ΚΑΙ ΧΕΨΑΣ ΞΙΦΟΚΤΟΝΟΥΣ.

ὥςπερ ἀνθρωπόκτονος ἀνθρωποκτόνου διαφέρει, οὕτω καὶ ξιφοκτόνος ξιφοκτόνου. ξιφοκτόνος μὲν γὰρ εἴη ἂν ὁ Φο-
νεύσας ξίφος, ὅπερ ἐστὶν ἀχρηστον σημαίνονμενον, οὐδὲ
γὰρ ξίφος Φονεύει τις). ξιφοκτόνος δὲ ὑπὸ ξίφους Φονευ-
θεῖς. ἐνταῦθα δὲ χεῖρας Φησὶ ξιφοκτόνους κατ' οὐδέτε-
ρον σημαίνονμενον, ἀλλὰ τὰς διὰ ξίφους ἐργασαμένους τὸν
Φόνον.

[11. ΠΑΠΤΑΪΝΕΙΝ, ἀτενίζειν, ὁρᾶν.
ἀπὸ τοῦ ὅπτω τὸ βλέπω γίνεται παπταίνω ποιητι-
κῶς, καὶ σημαίνει τὸ ἐπιτηρῶ, καὶ στοχάζομαι, καὶ
περισκοπῶ.]

12. ΟΥΔ'ΕΝ ἜΤ' ἜΡΓΟΝ ἜΣΤΙΝ,
ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀναγκαῖον ἐστίν.

[12. ἜΡΓΟΝ ἜΣΤΙΝ, χρεῖα ἐστίν. τὸ
ἔργον τρία δηλοῖ, τὸ πρᾶγμα, τὴν χρεῖαν, τὴν δυσ-
κολίαν, ἡγουν ^{ρ)} τὴν ἐνόχλησιν. ἜΡΓΟΝ, ἡ πρᾶ-
ξις, καὶ ἡ δυσκολία καὶ ἡ χρεῖα, καθ' ὃ λέγεται
ἐνταῦθα. καὶ, ἔργον λιμοῦ ἐγενόμην, ἡγουν ἀγώ-
νισμα, ἀφ' οὗ καὶ, πάρεργον λιμοῦ ἐγενόμην, ἡγουν
πάρεργον ἀγώνισμα, ὡς τοῦ λιμοῦ δηλονότι ὁραστη-
ριωτέρου ὄντος, ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν ἀπώλειαν. κατὰ
τοῦτο λέγεται καὶ τὸ παραανάλωμα, ἡγουν παρερ-
γον ἀνάλωμα. ^{ρ)}]

12. ἜΤ' ἜΡΓΟΝ ἜΣΤΙΝ. ἔργον τρία ση-
μαίνει. ἔργον γὰρ ἢ χρεῖα, ἢ δυσκολία, καὶ ἢ πρᾶξις.
καὶ

ρ) καὶ pro ἡγουν ed. Iohnf.

η) Vide de hac locutione Wernsdorf. ad Himcr. Orat.
XIV. p. 664. Lobeck.

καὶ ἐτι τὸ παρανάλωμα. ἔργον γάρ, Φαμέν, ἐγένετο ἢ
πόλις λιμοῦ. ἐνταῦθα τὴν χρεῖαν σημαίνει.

14. Ὡ ΦΘΕΓΜ' ἈΘΑΨΑΣ. καὶ του-
το ἄριστα πεποιήται. Φθέγμα γὰρ εἶπεν, ὡς μὴ
θεασάμενος αὐτήν. δηλον γὰρ, ὡς οὐκ εἶδεν αὐτήν,
ἐκ τοῦ ΚΑ'Ν ἈΠΟΠΤΟΣ ἦΙΣ ὍΜΩΣ, του-
τέστιν ἄσφατος. ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΨΩ ΦΡΕ-
ΝΙ. ἦτοι ὀξέως συνήμι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. τῆς
δὲ Φωνῆς μόνης αἰσθάνεται, ὡς ἐδάδος αὐτῷ οὐσης.
ἔστη μέντοι ἐπὶ τῆς σικηνῆς ἢ Ἀθηνᾶ. δεῖ γὰρ τοῦτο
χαρίζεσθαι τῷ θεατῇ. προθεραπεύει δὲ τὴν θεὸν
ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ οὕτω λέγει τὰ Αἴαντος. ΚΩ' ΔΩ-
ΝΟΣ. ἢ κώδων Θηλυκῶς Ἀττικῶς. κώδων δὲ κα-
λεῖται τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος. ἀπὸ μέρους δὲ
τὴν σάλπιγγά φησι. πολλὰ δὲ εἶδη σαλπιδων.
εἰσὶ γὰρ Λιβυστικά καὶ σάλπιγγες· εἰσὶν Αἰγυπτιοὶ
εἰσὶ Τυρσηνικαί. πρῶτος δὲ Ἀρχωνδας ^{ι)} συμμα-
χῶν τοῖς Ἡρακλείδαις ἡγάγεν εἰς Ἑλλήνας τὴν Τυρ-
σηνικὴν σάλπιγγα. ^{ς)} ὁ δὲ νοῦς· καὶ σὺ τὸ Φώνη-
μα ἀκούω, ἐξαιρέτως, ὡς Τυρσηνικῆς σάλπιγγος
ὀξύφωνοτάτης οὐσης. σακεσφόρος ^{ι)} δὲ ὁ Αἴας οὐχ'
ἀπλῶς, ἀλλὰ κατ' ἐξοχήν. Ὅμηρος (Ἰλ. Η. 219.)

Αἴας

ι) Ἀρχωνδας Brunck.

ς) Suidas f. κώδων. Cf. Valcken. ad Schol. Phoen. p. 766.
Lobeck. Mox Brunck. καὶ σοῦ.

ς) ΤΩ, ΣΑΚΕΣΦΟΡΩ. σακεσφόρος Brunck.

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντα
πύργον.

δικεῖον δὲ τοῦτο τοῦ Αἴαντος.

[14. ΦΙΛΤΑΪΗΣ ἙΜΟΪ. εἰκότως τοῦτ' εἶπε. δεῖ γὰρ τοὺς συνετωτάτους, οἷος οὗτος, τὴν Ἀθηνᾶν περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, φρονήσεως ἐφορον οὖσαν. Τ.]

14. Ὡ ΦΘΕΓΜ' ἈΘΑΪΝΑΣ. ιστορεῖται Ὀδυσσεὺς τῶν συνετωτάτων εἶναι ἀνθρώπων, ὡς καὶ Ὀμηρος πολλαχοῦ τοῦτο φησιν. εἰκότως οὖν ἑαυτῷ Φιλτάτην φησὶ τὴν Ἀθηνᾶν τῶν ἄλλων θεῶν, εἰς ¹⁾ τὴν φρόνησιν ἀλληγορουμένην.

[17. ὩΣ ΤΥΡΣΗΝΙΚΗΨ. ὡς, ἀπὸ κοινοῦ φώνημα, σάλπιγγος. ^{*)}

19.

α) Annon scribendum ὡς? Purgold. Minime. εἰς τὴν φρόνησιν ἀλληγορουμένην est, per quam allegorice significatur prudentia. Sic Eustathius ab H. Stephano Thef. T. I. p. 34. f. ἀλληγορῶν citatus: σημειῶσαι ὅτι εἰς τὸν θυμὸν ὁ κύκλωψ ἀλληγορεῖται.

α) In ed. Iohnf. haec adduntur Scholia codicis Bar. :

13. Ὡς παρ' εἰδυίας] εἰδῶ, εἰδῶ τὸ γινώσκω. ὁ μέλλων εἰδῆσαι. ὁ παρακείμενος εἶδον, καὶ κατὰ συγκοπὴν εἶδα. ἡ μετοχὴ ὁ εἰδώς, τοῦ εἰδότης· τὸ θηλυκὸν ἡ εἰδυία, τῆς εἰδυίας. ἐκ δὲ τοῦ εἶδα, εἶδας, εἶδε προστίθεται τῆς ναὶ γίνε-
ται εἰδῆσαι τὸ ἀπαρέμφατον.

14. Ἀθάνας.] ἡ Ἀθήνη καὶ ἡ Ἀθηναία, ποιητικῶς· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ κοινῶς.

17. Κώωνος] κώων ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ κινεῖν ἀδύην.

19. ΒΑΪΣΙΝ ΚΥΚΛΟΥΝΤ', περιερχόμενον.

22. ἘΧΕΙ ΠΕΡΑΪΝΑΣ. περαίνειν, τὸ τελειοῦν, καὶ τὸ συνουσιάζειν. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἔχει περάνας ἐστὶ κατὰ σύνηθες Ἀττικόν. λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπέρανε, εἰς τὸ ῥῆμα διαλυομένης τῆς μετοχῆς. ¹⁾ τὸ ὅλον οὕτως· ἐπὶ γὰρ τῆς νυκτὸς τῆςδε εἰργάσατο ἡμᾶς πρᾶγμα ἀσκοπον, τουτέστιν ἀπροσδόκητον. Εἴ' περ εἴ' ργασται, τουτέστιν, εἰ πεποίηκε ταῦτα τὰ ἔργα ὁ Αἴας, ²⁾ ὡς ἐδόθη φήμη.]

[17. ὩΣ ΤΥΡΣΗΝΙΚΗΨ. τούτων γὰρ αἱ σάλπιγγες κρείττους τῶν παρ' ἑτέροις εὖρημένων· ἢ ὅτι πρῶτοι Τυρσηνοὶ τὴν σάλπιγγα εὗρον. βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον. αἱ γὰρ τῶν Τυρσηνῶν σάλπιγγες, ἐξαίρετόν τι τῶν παρ' ἑτέροις εὖρημένων ἀπετέλουν μέλος, ὡς μόνον ἀκούσαντά τινα γινῶναι Τυρσυνικὴν εἶναι τὴν ἡχοῦσαν σάλπιγγα. λέγει οὖν ¹⁾ Ὀδυσσεὺς ἐνταῦθα πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν· Ὀντως ἀκούω τὸ σὸν φώνημα ΕΥΜΑΘΕΣ καὶ εὐκατάληπτον, καὶ ὁξέως νοῶ ὅτι σὸν ἐστίν, εἰ καὶ ἀθέατος ὑπάρχεις· ὥσπερ καταλαμβάνω τὸ φώνημα τῆς Τυρσηνικῆς σάλπιγγος, ἀκούων ἡχοῦσαν αὐτὴν δηλονότι.

K 2

Σ Γ.

γ) Bar. ἐπέρανε. εἰς τὸ ῥῆμα τῆς μετοχῆς γὰρ διαλύεται ὁ λόγος.

α) Bar. ἐὰν εἰσὶν (sic) εἰργασμένα ταῦτα τὰ ἔργα παρ' ἐκείνου τοῦ Αἴαντος.

α) λέγει οὖν καὶ edd. Turn. Steph. Iohnf.

21. ἈΣΚΟΠΟΝ, ἀνέλπιστον, ἀπροσδόκητον. οὐ γὰρ ἐστὶ συνιέναι τίνος χάριν ἐποίησε. Τ.]

17. ὩΣ ΤΥΡΣΗΝΙΚΗΨ. ὅτι ἐν τῇ Τυρρῇ πλείους σάλπιγγας Τυρρῆνοὶ κατεσκευάζον τῶν ἄλλων Ἰταλῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων.

18. ἈΝΔΡΙ ΔΥΣΜΕΝΕΙΨ. ἡ ὅτι ἀνδράσταντο ὁ Αἴας τῷ Ὀδυσσεΐ, καὶ ἐφιλονεῖναι λαβεῖν τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅπλα, διὰ τοῦτο εἶπεν ἐχθρὸν καὶ δυσμενῆ, ἡ ὅτι ἀποτυχὼν ἐπεινῶν, καὶ μανείς, ἐζήτηε αὐτὸν τε καὶ τοὺς Ἀτρεΐδης ἀποπεινῶναι.

19. ΣΑΚΕΣΦΟΡΩΙ. ἦτοι ἀσπίδοφόρῳ. εὐχῇ ὅτι δὲ σάκος ἔφερεν ὁ Αἴας ἀπλῶς, λέγει σακεςφόρον αὐτόν, (ἐπεὶ εἰ κατὰ τοῦτο, εἴη ἂν σακεςφόρος καὶ πᾶς ὁ φέρων σάκος, ἦτοι ἀσπίδα,) ἀλλ' ὅτι ἐξοχος ἦν ἡ τοῦ Αἴαντος ἀσπίς.

22. ἘΧΕΙ ΠΕΡΑΊΝΑΣ. ἀντὶ τοῦ, ἐπέρανεν ἀνυπόπτον καὶ ἀνέλπιστον πρῶτα καὶ ἄδηλον, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς ταύτης. ἐστὶ δὲ Ἀττικὴ τοῦτο περίφρασις.

23. ΤΡΑΝΕΨ. σαφές, ἀληθές. καλῶς δὲ τοῦτο ἐποίησεν, ἵνα ἐπιμεμῆς ἢ ἔτι ἡ υπόθεσις, καὶ τὸ ἀπίστον εἰς ἀμφίγνοιαν ἀγῆται. δι' ὃ ἘΘΕΛΟΝΤΗΣ τοῦτον υπέστην τὸν κίνδυνον, ἵνα γνῶσι τὰληθές, πάντων τὴν αἰτίαν τοῦ γεγονότος εἰς αὐτὸν ἀναγόντων. ἈΛΩΜΕΘΑ. τῷ νῶ πλανώμεθα.

[23. ΤΡΑΝΕΨ, φανερόν, σαφές. ἈΛΩΜΕΘΑ. ἀλῶμαι, τὸ πλανῶμαι, ἀφ' οὗ ἄλλη, ἡ πλάνη, καὶ ἀλύειν, τὸ ἐν τινὶ χρεΐα γενόμενόν τινα ἀπορεῖν. καὶ ἀλύουσα κόμη, ἡ ἀτακτοῦσα καὶ πλανώμενη.]

[23. ἈΛΩΜΕΘΑ, τῇ διανοίᾳ, οἰόμενοι τοῦτον ταῦτα ποιῆσαι, ἀπὸ τοῦ θεαθῆναι ὑπὸ τίνος κατασκόπου ξιφηφόρον ἐν τῷ πεδίῳ νυκτός. ἐνεστὶ δὲ ἀπιστεῖν, διὰ τὸ μαινομένῳ τὸ ἔργον δοκεῖν. ἐκεῖνος γὰρ ἐν τοῖς σάφροσι.

24. ΤΩΓΔ' ὙΠΕΖΥΓΗΝ, ὑπῆλθον. ἀπὸ τῶν ζώων τῶν ὑπὸ τῷ ζυγῷ δουλεύοντων. Τ.]

23. ΤΡΑΝΕΨ. τάξιν μὲν ὅποιον ἔχειν τοῦτο τριγενούς οὐδετέρου ονόματος, ὥσπερ καὶ τὸ, ἀληθές, καὶ ὑγιές· τῇ δ' ἀληθείᾳ οὐκ ἔχει. οὐ γὰρ ἔχει καὶ τὰ λοιπὰ δύο γένη.

24. ὙΠΕΖΥΓΗΝ. τοῦτο οὕτω κανονιστέον· ζεύγω ἄχρηστον. ζεύγνυμι δὲ ἐν χρῆσει καὶ ζευγνύω ὁμοίως. ὁ μέλλων ζεύξω. ὁ ἐνεργητικὸς ἀόριστος ἔζυγεν. ὁ παθητικὸς ἐζύγην, καὶ ὑπεζύγην. ἐθελοντὴς ὑπεζύγην, φησί, τῷ πῶνι τούτῳ, ἦτοι ἔταξα ἐμαυτόν. ἐν μεταφορᾷ τῶν ζώων τῶν ζευγνυμένων τῇ ἀμαξί, ἵνα πονῶσι τὴν ἀμαξὴν ἐλκοντα.

26. ΛΕΊΑΣ ἈΠΑΊΣΛΣ. τὰ ποίμνια, τὰ βοσκήματα, ^{b)} λείας φησίν. ἐνθεν καὶ ληστής ^{c)} κατὰ τὸ κύριον Ὅμηρος (Ἰλ. Α. 675.)

Ληίδα δ' ἐκ πεδίου συνηλάσαμεν.

ΚΑΤΗΝΑΡΙΣΜΕΊΝΑΣ. ἄκυρον. τὸ γὰρ σκυλεύειν, ἐναρτίζειν, ὅτι τὰ ἑναρτα, σκύλα, παρὰ τὸ ἀρῆ-

^{b)} Suidas f. λείας. v. ad Diod. Sic. T. II. 334. Lobeck.

^{c)} Post ληστής Brunnicius punctum scripsit. Idem mox dedit συνελάσαμεν.

ἀρηρῆναι, καὶ ἐντὸς αὐτῶν εἶναι ἡμᾶς. καὶ τὸ παρ'
'Ομήρῳ τοιοῦτόν ἐστιν' (Ἰλ. Φ. 485.)

Ἦτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὐρεα θήρας ἐναί-
ρειν.

πῶς γὰρ οἷόν τε ἐστὶ σκυλεύειν τοὺς λέοντας, εἰ μὴ
εἴη καὶ ἐπὶ αλόγων ζώων τὸ σκυλεύειν; Καλλιμαχος
ἐπὶ τῆς λεοντεῖας δοῖας·

τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτει
γιγνόμενον νιφετοῦ καὶ βελῶν ἔρυμα. ^{d)}

27. ΕΠΙΣΤΑΤΑΙΣ. τοῖς ποιμέσι. κα-
λῶς δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ παραγένοιτό τις ἀπαγγέλλων
τὸ σαφές. πόθεν ^{e)} οὖν αὕτη ἡ ὑπόνοια; ὅτι εἶδὲ
τις αὐτὸν ἐν τῷ πεδίῳ πηδῶντα μετὰ τοῦ ξίφους νεω-
στὶ βαινόμενου ὑπὸ τοῦ αἵματος.

[29. ΟΠΤΗΡ. κατάσκοπος. ΝΕΟΡ'ΡΑ'Ν-
ΤΩΙ, νεωστὶ ἐβραντισμένῳ, ὑπὸ αἵματος δηλονότι.
ΦΡΑΖΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἔφρασε. ΚΑΤ' ἸΧΝΟΣ
ἸΙΣΣΩ, κατὰ πόδας ἡΐξα. ΣΗΜΑΪΝΟΜΑΙ,
στοχάζομαι, συμβάλλω. ἘΚΠΕ' ΠΛΗΓΜΑΙ,
ἐξίσταμαι, θαυμάζω.]

28. ΤΗ'ΝΔ' ΟΥ'Ν ΕΚΕΪΝΩΙ. ταύτην οὖν
τὴν αἰτίαν πᾶς τις νέμει ἐκεῖνῳ, ἡγουν αἴτιον ἡγεῖται αὐτὸν
τοῦ ὀλέθρου τῶν ζώων, ἀκούων, οἷα πεποιήκεν.

30.

d) Fragm. CXLII. p. 498. Ern. — Pro σκύλον Brunckius
dedit σκύλος.

e) Vocī πόθεν praefixit Brunckius: ΕΚΕΙΝΩΙ ΠΑΣ ΤΙΣ ΑΙ-
ΤΙΑΝ ΝΕΜΕΙ.

30. ΣΥ'Ν ΝΕΟΡ'ΡΑ'ΝΤΩΙ ΕΪΦΕΙ. ἁ-
λειπτικὸν τοῦτο. ζητεῖ δὲ ἐξῶθεν τὸ, ὑπὸ τοῦ αἵματος,
ἐν ᾧ, νεωστὶ ἐβραντισμένον ὑπὸ τοῦ αἵματος.

31. ΚΑΙ' ΤΑ' ΜΕ'Ν ΣΗΜΑΪΝΟΜΑΙ.
ἡγουν σηματοῖμαι, διὰ σημείων γιγνώσκω. οἷον,
σημεῖα ἐμαυτῷ τινα συντίθηναι ἀπὸ τοῦ ἰχνους· τὰ
δὲ ἀπορῶ. τοιοῦτον γὰρ συμβαίνει ἐπὶ ^{f)} τοὺς
ἰχνευτάς, ἐπιταραττομένων τῶν ἰχνῶν. διὰ δὲ τὴν
μανίαν δυσίχνευτος καὶ ἐπιτεταραγμένη ἡ βάσις γέ-
γονε τοῦ Αἴαντος. καὶ ὅλως Ὀδυσσεὺς ἀναμένει τὸ
ἀκριβὲς γινῶναι, ἵνα μὴ δοκοῖη κατ' ἐχθροῦ προπε-
τεῖς τι πράττειν. ΚΑΙΡΟ'Ν Δ' ΕΦΗΚΕΙΣ.
εὐφυῶς ἄρχεται τῆς ὑποθέσεως ὁ ποιητής, ὥστε
τρανῶσαι τὸ πᾶν διὰ τῆς Ἀθηνᾶς. θεραπεύει δὲ
Ὀδυσσεὺς τὴν Ἀθηνᾶν, ἵνα καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς ἐξῇ ^{g)}
αὐτὴν εὐμενῇ.

[33. ΟΤΟΥ. οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὑποτακτι-
κοῦ ἄρθρου τῆς γενικῆς τῶν ἐνικῶν τοῦ οὗ, καὶ ἀντὶ
τοῦ υποτακτικοῦ τῆς δοτικῆς τοῦ ὦ, τὸ οὔτου λέγου-
σι καὶ τὸ ὄτω, συντιθέντες τὰ προτακτικὰ ἄρθρα
τὸ τοῦ καὶ τὸ τῷ μετὰ τοῦ ὁ. τούτοις ἀκολουθή-
σαντες οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν τοῦτο
ποιοῦσι. λέγουσι γὰρ ὅτων, ἀντὶ τοῦ ὧν τινῶν, ὁ
μόνον καὶ παρὰ ῥήτορσι, καὶ ὁτέσις, ^{h)} ἀντὶ τοῦ οἷς
ΤΙΣΙΝ.

f) περί pro ἐπὶ et mox ἐπιτατουμένων pro ἐπιταραττομένων
Suidas in σημαίνομαι.

g) ἔχη ed. Steph.

h) ὅτοις corrigit Anonymus in ed. Iohnf.

τισιν. ἐπὶ δὲ τῶν αἰτιατικῶν οὐδέποτε τὸ τοιοῦτο γίνεται, οὔτε παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς, οὔτε παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

34. ΚΑΙΡΟΝ. κατὰ καιρόν, τουτέστιν ἐγκαιρῶς.

35. ἜΓΝΩΝ, ὅπως ἀκήκοας δηλονότι, καὶ ἐξήλθες ζητῶν ἃ ἐπραξεν ὁ Λίας. ΤΗΤ ΣΗΤ ΚΤ ΝΗΓΙΑΙ. ἀντὶ τοῦ τῆς σῆς κυνηγίας.]

[32. ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΝ. κατὰ τινὰ μὲν σημειοῦμαι, ὥς αὐτός ἐστιν ὁ δράσας· κατὰ τινὰ δὲ εἰς ἐκπληξιν πίπτω καὶ ἀπορίαν, ἐν δυνάμενος συνιέναι τὸν δράσαντα, σώφρων γὰρ ὁ Λίας. τὸ δὲ ἔργον μαينوμένου καὶ παραπλήγος. οἱ δὲ λέγοντες ΤΑ ΜΕΝ τῶν ἰχνῶν, ἐν καλῶς λέγουσι. Τ.]

33. Κ' ΟΥΚ ἘΧΩ ΜΑΘΕῖΝ ὍΤΟΥ. οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τῆς γενικῆς τῶν ἐνικῶν τοῦ, οὐ, καὶ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ τῆς δοτικῆς τῶν ἐνικῶν τοῦ, ὧ, τό, ἔσθι Φασι καὶ τό, ὅτῳ, ἐκ τοῦ, ο, καὶ τοῦ, τ, τοῦτο ποιοῦντες. ὅθεν οἱ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν ἐνίοτε τοῦτο ποιοῦσι. ὅταν γὰρ Φασι ἀντί, ἂν τι νων. ἐπὶ δὲ αἰτιατικῆς οὐδέποτε τοῦτο ποιοῦσι οὔτε ποιηταί, οὔτε ῥήτορες.

34. ΤΑ Τ' ΟΥΤ' ἘΠΕΙΤΑ. ἐπιβήματικῶς ἐκλαμβάνονται ταῦτα. εἰ καὶ χρόνους δηλοῦσιν, ἀντί, ἐξαρχῆς μέχρι τέλους, ἥτοι διὰ παντός.

36. ἜΓΝΩΝ ὍΔΥΣΣΕΥ. ταῦτα πρὸς τὰ ἐξ ἀρχῆς, ἵνα μὴ δόξῃ ἀγνοεῖν ἢ θεᾶ τὸ πρᾶγμα.

38.

38. Ἡ ΚΑΙ ΦΙΛΗ ΔΕΣΠΟΙΝΑ. ἐν τοῖς ἀμοιβαίοις κατὰ βραχὺ δηλοῦται ἡ ὑπόθεσις. πυνθάνεται δὲ πρῶτον, εἰ ἄρα πρὸς καιρὸν ποιεῖ. εἰ γὰρ αὐτός ἐστιν ὁ τὸν Φόνον δράσας, πρὸς καιρὸν ἂν εἴη ποιῶν ὁ Ὀδυσσεύς. τὸ δὲ ¹⁾ ἐν τῷ ὩΣ ἜΣΤΙΝ ἈΝΔΡΟΣ, ἀντὶ τοῦ ὄντως καὶ ἀληθῶς κεῖται.

40. ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΙ ΔΥΣΛΟΓΙΣΤΟΝ. ἐπύθετο πρῶτον, εἰ αὐτός ¹⁾ ὁ δράσας. εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν πυνθάνεται. τὸ δὲ ΔΥΣΛΟΓΙΣΤΟΝ ὁμοιον τῷ (21.) ΠΡΑΓΟΣ ἈΣΚΟΠΟΝ. ἀγνοεῖ γὰρ ἔτι τὴν μανίαν.

[40. ΠΡΟΣ ΤΙ, βλέπων, ἀφορῶν δηλονότι, πρὸς ποῖον σκοπὸν ἀφορῶν ἩΙΞΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἤξε, καὶ ἐκίνησεν αὐτῷ χεῖρα ΔΥΣΛΟΓΙΣΤΟΝ. ¹⁾ ἐστὶ δὲ ἀντὶ ἐπιβήματος, ἀντὶ τοῦ δυσλογιστῶς, ὥσπερ ταχύς ἤλθεν, ἀντὶ τοῦ ταχύως.]

[39. τὸ ΣΟΪ οὐ παντᾶπασι ἀργόν· ἀλλὰ καὶ τινα χρειαν παρέχει, εἰ τις ἀκριβῶς σκοποίη. ἐπεὶ γὰρ ὁ Ὀδυσσεύς, ὅς ἐστιν ὁ πράξας, μαθεῖν ἐβούλετο, διὰ τοῦτο Ἀθηναῖ πρὸς τὴν ἐρώτησιν τοῦτο

1) τὸ δὲ ὩΣ Brunck.

2) αὐτός Brunck.

1) In Laud. Bodl. Bar. additur: ἥγουν δυσκατόνητον, δυσλογιστον. Aliud Scholion in Bar. existat: πρὸς ποῖον σκοπὸν ἀφορῶν ἐκίνησεν αὐτῶς ἐχθρῶδῶς.

τό φησιν, ὡς ΤΑΥΤΑ ΤΑ ἜΡΓΑ τοῦ Αἴαντος ἔστι σοί, τῷ περὶ τούτων μαθεῖν ζητοῦντι. εὐρήσεις δὲ τοῦτο πολλάκις προῖών. Τ.]

37. Εἰς ὁδοῦν κτηνηγίαι. πάλαι ἤλθον Φύλαξ μετὰ προθυμίας εἰς ἐδηγίαν ἐπὶ τῇ σῇ κυνηγίᾳ, ἣν οὖν τῇ ζητήσει τοῦ Αἴαντος.

40. Καί προ'ς τί δαυλοῖσιν. ἡγοῦν δυσκόλως δυναμένου νοηθῆναι. ἀφορῶν δηλονότι ὁ Αἴας ἐκίνησεν οὕτως, Φονικῇν δηλονότι, χεῖρα. ἢ τό, χεῖρα, ἀντὶ τοῦ, Φορᾶν ἰσχυράν καὶ μεγάλην ὡδε.

41. Χόλω, βαρύνθεις. ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς πυνθάνεται, πρὸς τί αὐτῷ χρήσιμον· ἢ δὲ τὴν αἰτίαν ἐπήγαγεν, ὑφ' ἧς κινήσεις εἰς χόλον ἤχθη. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ λείπον τῆς ὑποθέσεως. ἤδη δὲ τὴν μανίαν αὐτοῦ σημαίνει, ὅθεν αὐτῷ ἡ πλάνη γεγένηται. ἡμεῖς δὲ ὡς ^{m)} προσπιστάμενοι τὰ πράγματα ἀμβλύτερον κατανοοῦμεν.

[42. Τί δὴ τα. πῶς δὴ κατὰ τῶν ποιμνίων βαρεῖαν ἐποίησατο τήνδε βᾶσιν; ποίμναις ἐπεμπίπτει. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ταῖς ποίμναις, τουτέστι κατὰ τῶν ποιμνίων. βᾶσιν ἐποίησατο ὥφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ καὶ τὴν ὑπόθεσιν ⁿ⁾ αὐτοῦ θέλων δηλῶσαι, ἐμπίπτει λέγει. τοιοῦτον καὶ τό, ἐκείρε φόνον, καὶ τό, κυκλοῦντα βᾶσιν.]

[42. Ἐπεμπίπτει βᾶσιν. οἱ λέγοντες τὸ ἐπεμπίπτειν ἀντὶ τοῦ ἐπιβάλλειν, ἵνα συντάξωσι

^{m)} ὡς οὐ Brunck.

ⁿ⁾ Laud. Bodl. ἐπίθεσιν, ut legitur in Scholio codicis Icn.

ζῶσι τὴν αἰτιατικὴν, τὰληθὲς ἀγνοοῦσιν. ἀλλ' ὡς περ φαμέν, πολεμῶ σοι πόλεμον, καί, ἤλθον ἐνταῦθα καλλίστην πορείαν, ^{o)} οὕτω καὶ νῦν, ἐπεμπίπτει ταῖς ποίμναις τήνδε τὴν βᾶσιν. τουτέστι, τίνος ἕνεκα ἐπὶ ταύταις ὁρμαὶ ὁρμήν τήνδε; ^{p)}

43. τοῦτο καθ' ὅλον καὶ μέρος, τὸ μὲν Δοκῶν, ὅλον· τὸ δὲ χεῖρα, μέρος. Τ.]

42. ποίμναις τήνδε. ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ταῖς ποίμναις, ἢ καί, κατὰ τῶν ποιμνίων. ὥφειλεν δὲ εἰπεῖν, ἐποίησατο, ἢ ἄλλο τι ῥημα· ὁ δὲ, τὴν βιάσαν καὶ σφοδράν ἐπίθεσιν αὐτοῦ θέλων δηλῶσαι, τό, ἐπεμπίπτειν εἶπε. τοιοῦτα καὶ τό, ἐκείρε φόνον (55), καὶ τό, κυκλοῦντα βᾶσιν (19).

44. Ἡ καὶ τὸ βούλημα. ^{q)} ἐρωτᾷ, πῶς μόνος ὢν πρὸς πλῆθος ἐδύνατο μάχεσθαι. μὴ λέγε βούλευμά φησιν. οὐ γὰρ ἦν βούλημα, ^{r)} ἀλλὰ πρᾶγμα.

[44. Ὡς. συνυπακούεται τὸ οὕτως. ὁ δὲ καὶ αὐξήσιν ἔχει τῆς ὑποθέσεως. τὸ πᾶν οὕτως· ἄρα καὶ αὕτη ἡ βουλή κατὰ τῶν Ἀργείων ἦν, οὕτω μεγάλη δηλονότι οὕσα;]

45.

^{o)} In edd. Turn. Steph. Iohns. additur: τὸ γὰρ ἐλθεῖν ἐνταῦθα καλλίστην πορείαν λέγω.

^{p)} Edd. Turn. Steph. Iohns. addunt: τὰ διαφθεῖραι λέγω αὐτάς.

^{q)} βοῦλεται Brunck.

^{r)} Brunck. μάχεσθαι. βοῦλεται φησὶ. μὴ λέγε βούλημα, οὐ γὰρ ἦν, —

45. ΚΑ'Ν ΞΕΠΡΑ΄ΞΑΤΟ ΕΙ' ΚΑΤΗ-
ΜΕΛΗΣ' ΕΓΩ'. γράφεται καὶ ΞΕΠΡΑ-
ΞΕΝ.

[46. ΠΟΪΑΙΣΙ ΤΟ'ΛΜΑΙΣ ΤΑΙ'ΣΔΕ.
ποῖαί εἰσιν αἱ τόλμαι αὐται, αἷς ἐμελλε τοῦτο ποιή-
σειν; ὅμοιον τῷ, Τίνας ποθ' ἔδρας τάςδε μοι θοάζε-
τε; ἐρωτᾷ ὁ Ὀδυσσεύς, πῶς μόνος ὢν πρὸς πλῆθος
ἐδύνατο μάχεσθαι, ἤγουν τίνες ἦσαν αἱ τόλμαι, αἷς
ἐθάρρει, τί ἦν τὸ θράσος τῶν φρενῶν, δι' οὗ ἐθάρρει
ποιῆσαι τοῦτο.]

47. ΔΟΛΙΟΣ ὈΡΜΑΤΑΙ ΜΟΝΟΣ. δο-
λίως ἐνταῦθα τό, δόλιος· ὥσπερ καὶ τό, ἥσυχος, ἀντί,
ἡσύχως, καὶ τό, ἐκηλος παρ' Ὀμήρῳ (Il. I. 376. O. 194.
π. ἄλλοθι).

48. Ἦ ΚΑΙ ΠΑΡΕ΄ΣΤΗ. ἀντὶ τοῦ ἐπλη-
σίασεν ἡμῖν, καὶ ἐπὶ τὸ τέρμα, τῆς ὁδοῦ δηλονότι,
ἀφίκετο.

49. ΣΤΡΑΤΗΓΊΣΙ ΠΥΛΑΙΣ. ταῖς τῶν
σκηνῶν. ⁵⁾

50. ΜΑΙΜΩΞΣΑΝ. γράφεται καὶ ΔΙ-
ΨΩΞΣΑΝ.

[50. ΞΕΠΕ΄ΣΧΕ. ἐκάλυψε τοῦ φόνου τὴν
χεῖρα μανικῶς ὀρμῶσαν. ἐπέχω, τὸ κωλύω· καὶ
ἐπέχει ἡ οἰκία τοσοῦτον διάστημα, ἀντὶ τοῦ ἐπικρα-
τεῖ· καὶ ἐπέχει τις τοῦ διδασκάλου τάξιν.]

50.

5) τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Μενελάου. addit Brunckius.

50. ΚΑΙ' ΠΩΞ ΞΕΠΕ΄ΣΧΕ ΧΕΪΡΑ.
ἐπέχω τό, κωλύω, καὶ κρατῶ. καὶ ἐπέχει οἰκία τοσοῦτον
διάστημα. ἢ τόπον, ἀντὶ ἐπικρατεῖ. καὶ ἐπέχει ὁ μαθη-
τὴς τὴν τοῦ διδασκάλου τάξιν.

51. ΕΓΩ' ΣΦ' ἈΠΕΊΡΓΩ. ὅτι προσκο-
ρὲς ἦν διηγηματικά εἶδει το πᾶν διεξελθεῖν. τὸ δὲ
ἐξῆς· ἐγὼ σφ' ἀπείργω τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. χα-
ρὰν φησι, τὴν ἐπὶ τῷ δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας ἀνηρησθαι.
ταύτης οὖν αὐτὸν τῆς χαρᾶς ἀπείρξα, δυσφορεῖς
γνώμας ἐμβαλοῦσα τοῖς ὅμμασι. καλῶς δὲ εἶπε
ΓΝΩΜΑΣ. εὐ γὰρ κλέψαι φησὶ τὴν ὄψιν, ὥστε
μὴ ἐρεῖν, ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ γνώμῃ δυσφορεῖν ἐπιβαλεῖν,
ὡς οἶσθαι ἰδεῖν τὰ μὴ ὄντα. τοῦτο δὲ οὐ τῶν ὀφθαλ-
μῶν ἀμάρτημα, ἀλλὰ πολὺ πρότερον τῆς διανοίας.
ΣΥΜΜΙΚΤΑ' ΤΕ καὶ τὰ ἐξῆς. περιφραστῆ-
κώς τὰ βουκόλια. ἈΔΑΣΤΑ, ἀδιαίρετα, ἀμέ-
ριστα. πιθανὸν δὲ καὶ πρὸς τὸ πλῆθος. ἐλάσσονα
γὰρ εἶναι εἰκὸς τὰ μεμερισμένα.

[51. ΕΓΩ' ΣΦ' ἈΠΕΊΡΓΩ. ἤγουν ἐγὼ
αὐτὸν ἀπείρξα ἀπὸ τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς, ἐμβαλοῦ-
σα τοῖς νοητοῖς αὐτοῦ ὅμμασι γνώμας, ὑπολήψεις
δυσφόρους. εὐφορεῖν τὸ ἐλαφρὸν· δύσκολον δέ, τὸ
δυσκόλως φερόμενον. ἀπὸ τοῦ μέν, εὐφόρως, ἀντὶ
τοῦ εὐχερῶς, παρ' Ἱπποκράτει· ἀπὸ τούτου δέ, εὐ-
κόλως φέρειν, ὃ ἐναντίον τὸ δυσφόρως, ἤγουν δυσβα-
στάκτως. ἐνταῦθα δὲ ΔΥΣΦΟΡΟΥΣ ΓΝΩ-
ΜΑΣ λέγει, τὰς κακῶς φερομένας, καὶ μὴ εὐόδου-
μένας, ἤγουν παραφόρους.]

54. ΒΟΥΚΟΛΩΝ ΦΡΟΥΡΗΜΑΤΑ.
Βουκόλια, περιφραστικῶς. τὸ δὲ πᾶν τῆς συντά-
ξεως· σύμμικτα βουκόλια τῆς λείας, τὰ ἘΔΔ-
ΣΤΑ, ἡγουν τὰ ἀμέριστα.]

[51. ἐπειδὴ Φησιν ἡ παροιμία, Νους ὄρα, καὶ
νοὺς ἀκούσει· ὁ δὲ Αἴας ὑπ' Ἀθηνας τὸν νοὺν κατε-
σέσειστο, διὰ τοῦτό Φησι τὸ ΔΥΣΦΟΡΟΥΣ ἘΠ'
᾽ΟΜΜΑΣΙ ΓΝΩΜΑΣ ΒΑΛΟΥΣΑ, τουτέ-
στι, τὸν νοὺν αὐτοῦ διαφθείρασα, ὥστε ὁρῶντα μὴ-
δὲν αἰσθάνεσθαι, πασχόντος τοῦ αἰτίου τῆς ὁρά-
σεως, ἀλλ' οὐ τῆς ὁράσεως.

54. οὐδεὶς πρὸς τὸ ΛΕΙΪΑΣ ἐξῶθεν τὴν ἀπὸ
λαμβάνειν, ἀλλ' οὕτω λέγειν· πρὸς τὰ σύμμικτα
Φρουρήματα τῶν βουκόλων, τὰ ἀδάστα τῆς λείας,
ἥτοι τὴν ἀμέριστον λείαν. Τ.]

51. ΔΥΣΦΟΡΟΥΣ ὅ) ἘΠ' ᾽ΟΜΜΑΣΙ.
εὐφορον παρ' Ἱπποκράτει τό, εὐφώρας ὅ) Φερόμενον, καὶ
εὐφώρας ἐπίρρημα ἐπὶ τούτου τοῦ σημαυνομένου. ὡς ἐναν-
τίον τό, δυσφώρας. ἐνταῦθα δὲ δυσφόρους γνώμας Φησὶν,
ἐντὶ τοῦ, κακῶς Φερομένας, καὶ μὴ εὐδοουμένας.

55. ἘΚΕΙΡΕ. ἀντὶ τοῦ, κείρων ἐπήγει. ΚΥ-
ΚΛΩ, ῬΑΧΙΖΩΝ. κατὰ πάντα τόπον τῆς
ἐπαύ-

ὅ) ἀκούει edd. Turn. Steph. Johnf.

η) Sic in Cod. manifesto librarii errore, pro δυσφόρους.
Purgold.

α) Scribendum videtur εὐκλῶς, id quod Brunckii editio
praestat. Idem. εὐφώρας φέρειν ex Hippocr. assertit H.
Stephanus Thef. T. IV. p. 85.

ἐπαύλεως σφάζων καὶ διακόπτων. διὰ τὸ τὴν πρῶ-
την καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ βράχιν γίνεσθαι. ἐκ
μεταφορᾶς καὶ τοὺς μεγάλως ὅ) κακουργούντας,
βραχίστας Φαμέν.

[55. ἘΚΕΙΡΕ. ἀντὶ τοῦ, κείρων ἐποίησε
Φόρον πολλῶν κεραςφόρων ζώων.]

55. ἘΚΕΙΡΕ ΠΟΛΥΚΕΡΩΝ ΦΟΝΟΝ.
πρὸς μὲν τό, Φόνον, ἄλλο τι ῥῆμα ὠφείλεν εἰπεῖν. ἐποίη-
σε τυχόν, ἡ ἐτέλεσε. τὸ γὰρ, ἐκείρειν, ἀνάρμοστον ἐστι
παντελῶς. νῦν δὲ, ἐπειδὴ κειρομένα τὰ ζῶα τὸν Φόνου
ὑπέστησαν, ἐκείρειν εἶπε καταχρηστικῶς, καὶ διὰ τὸν Φό-
νον. πρὸς μὲν γὰρ τὸ κατακοπέντα ἀποθανεῖν καλῶς ἔχει
τό, ἐκείρει, πρὸς δὲ τὸ ἀπλῶς ἀποθανεῖν οὐκέτι.

57. ΔΙΣΣΟΥΣ ἈΤΡΕΪΔΑΣ. πιθανῶς
τούτων τὰ ὀνόματα εἶπεν. κατ' αὐτῶν γὰρ πλείων
ἢ ἀγανάντησις, ὡς τῆς ἀδικίας προκαταρξάμενων.
τὸ δὲ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐταμιεύσατο τῷ Αἴαντι, ἵνα καὶ
μείζον εἴη τὸ πάθος, αὐτοῦ φανερώς παραπαίοντος,
κάπειδ' ἡ γέλοιον, πρὸς τὸν Αἴαντα λέγειν καὶ
παρενο-

η) Suidas in βραχίστων, τοὺς μεγάλα κακουργούντας. Ista διὰ τὸ —
γίνεσθαι transcripsit Helychius f. βραχίστων. Ῥαχιδάς,
quod habent veteres Scholiorum editiones, Brunckius
sive emendavit sive emendatum invenit βραχίστας, admo-
nente Suida: nec aliter visum est Albertio ad Helych.
l. l. Sed hoc jam fuisse perperam vetusta H. Iunii et Con-
stantini Lexica. Glossaria Stephani βραχιστής, dissector,
quod verbum a Ducangio transmissum est. Illud Poly-
bio restituere conatus est Toupus in Suid. T. III. p. 104.
I. obeck.

παρενοχλεῖν τοῖς θεαταῖς, εἰ προειρήκει πάντα ἢ Ἀθη-
γα. ΚΤΕΪΝΕΙΝ ἘΧΩΝ. γράφεται ΠΑΡΩΝ.

58. ἘΜΠΙΠΤΩΝ. γράφεται ἘΜΠΕ-
ΣΩΝ, ἢ ἘΜΠΙΤΝΩΝ. ²⁾

[57. ΑΥΤΟΧΕΙΡ ΚΤΕΪΝΕΙΝ. αὐτο-
χείρως ἔδει εἰπεῖν· πρὸς δὲ τὸ ἘΧΩΝ ἐπήνεγκε.
καὶ τὸ ὍΤ' ἈΛΛΟΤ' ἈΛΛΟΝ δὲ ἀσυνδέτως
εἴρηκε. ἘΜΠΙΤΝΩΝ. οἱ γράφοντες ἐμπιπτων,
οὐ καλῶς γράφουσι. βραχὺ γὰρ εὐφείλει εἶναι τὸ
ΠΙ, ὡς ἐν τῇ τετάρτῃ ἐν χώρᾳ. Τ.]

59. ἘΓΩ ΔΕ ΦΟΙΤΩΝΤΑ. ἀντὶ τοῦ,
μαϊνόμενον. ²⁾ Φοῖτος γάρ, ἢ μανία. ἢ περιεχό-
μενον ἐν τοῖς ποιμνίοις διὰ τὴν μανίαν. λέγει γὰρ
ΜΑΝΙΑΣΙ ΝΟΣΟΙΣ. ἢ ἀναστρεφόμενον ἐν τῇ
μανίᾳ. Εἰς Ἑρκὴ κακὰ. γράφεται ἘΣ
ἙΡΙΝΝΥΝ ΚΑΚΗΝ.

[59. ΦΟΙΤΩΝΤ', ὁρμῶντα. Φοιτᾶν γὰρ
λέγεται τὸ ἐπὶ τι συχνῶς πορεύεσθαι, καὶ τὸ μαί-
νεσθαι.]

[59. ΜΑΝΙΑΣΙΝ ΝΟΣΟΙΣ ταυτὸν
τῷ ³⁾ Εἰς Ἑρκὴ κακὰ. ἢ οὕτω λέγε· ἐγὼ
δὲ

²⁾ In ed. Iohnf. additur Scholion codicis Bar. Ὅτ' ἄλλοτ'
ἄλλον] ποτὲ δὲ ἄλλοτε ἔδοκει κτείνειν εἰσερχόμενος ἄλλον ἀπὸ
τῶν στρατηλάτῶν, ἤγουν τῶν βασιλέων, Ἀγαμέμνωνος καὶ Με-
νελάου.

³⁾ Suidas f. φοιτῶντα.

⁴⁾ Edd. Turn. Steph. Iohnf. τό.

δὲ φοιτῶντα καὶ ἀλόγως ὁρμῶντα καθ' ὑμῶν ἄνδρα
ᾧ τρυνον, εἰσέβαλον ⁵⁾ εἰς ἔρκη κακὰ, ἐν μανιάσι νό-
σοις. τουτέστιν, οὐκ ἄλλως ἐποίησα αὐτὸν δυστυ-
χῆσαι, (τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ εἰς ἔρκη κακὰ) ἀλλ' ἢ
ἐν τῷ ποιῆσαι αὐτὸν μαϊνόμενον. Τ.]

59. ΦΟΙΤΩΝΤ' ἈΝΔΡΑ. Φοιτᾶν κυρίως
τό, ἐπὶ τι συνεχῶς πορεύεσθαι, ὅθεν καὶ Φοιτῆς, ⁴⁾ ὁ
παρὰ τῷ διδασκάλῳ συνεχῶς ἀπερχόμενος. ἐνταῦθα δὲ τό,
φοιτῶντα, ἀντὶ τοῦ, ὁρμῶντα ἐκληπτέον.

61. ἘΛΩΨΗΣΕΝ. ἐπαύσατο, ἀπὸ τῶν
ὑποζυγίων. ὅθεν καὶ τό, εὐλόφως ⁵⁾ φέρειν. ΤΟΥΣ
ΖΩΝΤΑΣ τῶν βεῶν δήσας, ὡς
αἰχμαλώτους ἄνδρας, ἄγει, καὶ τὰ λοιπὰ ποιμνία.
πιθανὸν δὲ καὶ τοῦτο προειρησθαι, ἵνα, ὅταν εἴπῃ ἡ
Τέκμησσα περὶ τοῦ κριοῦ, προεπιστώμεθα τοῦτο.

[62. ΣΥΝΔΗΣΑΣ. συνδεῖν, τὸ ἀμφοτέ-
ρας τὰς χεῖρας δεσμεῖν.

63. ΚΟΜΙΖΕΤΑΙ. κομίζω τὸ φέρω· κομί-
ζομαι δὲ, τὸ λαμβάνω.

64. ΕΥΚΕΡΩΝ ἈΓΡΑΝ, ἤγουν εὐφυῶς
ἔχουσιν ἐπὶ τοῖς κέρασι, τουτέστι κεραιφόρον. καὶ
εὐκερως ταῦρος, ὁ καλὰ κέρατα ἔχων. Αἰκίζε-
ται, μαστίζει.]

63.

⁵⁾ Edd. Turn. Steph. Iohnf. εἰσέβαλλον.

⁴⁾ Scr. φοιτητής. Mox Purgoldus ἀπερχόμενος in ἐπερχ. mu-
tat.

⁵⁾ Vitiose Suidas εὐλόγως φέρειν f. ἐλώφησαι. Lobeck.

63. ΚΟΜΙΖΕΤΑΙ. κομίζω ἐνεργητικῶς μὲν τὸ φέρω, παθητικῶς δὲ τὸ λαμβάνω καὶ δέχομαι. ἐνταῦθα οὖν παθητικόν, ἀντὶ ἐνεργητικοῦ.

66. ΔΕΙΞΩ ΔΕ ΚΑΙ ΣΟΙ. πιθανὴ ἡ παρέρουδος τοῦ Αἴαντος, οὕτω γὰρ μείζον γίνεται τὸ πάθος τῆς τραγωδίας, τῶν θεατῶν γυν μὲν παρὰ φρονούντα, ὀλίγω δ' ὕστερον ἔμφρονα θεαμένων. καὶ ἵνα ἴδων ὁ Ὀδυσσεὺς ἐξείπῃ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν. οὕτω δὲ καὶ ἡ εὐνοία τῆς Ἀθηνᾶς ἐκδείκνυται εἰς τὸν Ὀδυσσεῆα.

[67. ΘΡΟΗΤΣ. θραῶ, τὸ λέγω, ποιητικῶς] καὶ θραῶ, τὸ θορυβῶ, κοινῶς.

68. ΣΥΜΦΟΡΑΝ ΔΕΧΟΥ. τούτεστι, μὴ ἴδων τὸν Αἴαντα, δέξῃ συμφορὰν οἰκείαν. ἡγοῦν βλέπων αὐτὸν τοῖσδε διακείμενον, μὴ λυπηθῆς ἐπ' αὐτῷ. ἄλλοι δὲ οὕτως ἐξηγοῦνται: ^{ι)} μὴ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα, τούτεστι μὴ οἰηθῆς παθεῖν ^{η)} τι κακὸν ἐξ αὐτοῦ.

69. ἈΠΟΣΤΡΟΦΟΥΣ. εἰς τοῦπίσω ἐστραμμένους. διάστροφοι ὀφθαλμοί, οἱ τοῦ μαινομένου, καὶ οἱ ἐπ' ἄλλο βλέποντες, εἴτα κατ' ^{η)} ἄλλο δοκοῦντες βλέπειν. ἀπὸστροφοὶ δέ, οἱ ὅπισθεν ἐστραμμένοι.

ἜΓΩ

f) Bar. ἐξηγοῦσι.

g) παθῶν omittit Bar

h) Pro κατ' Bar. ἐπ'.

ἜΓΩ ΓΑΡ. ἐγὼ γὰρ διεστραμμένας ποιήσασα τὰς αὐγὰς τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ, ἀπείρξω θεάσασθαι τὴν σὴν πρόσοψιν.]

67. ΘΡΟΗΤΣ. θραῶ ποιητικῶς, τὸ λέγω, κοινῶς δὲ, τὸ θορυβῶ. ὅθεν καὶ θροῦς, ὁ θορυβος.

68. ΜΗΔΕ' ΣΥΜΦΟΡΑΝ ΔΕΧΟΥ. μὴ δὲ δέχου τὸν ἄνδρα, τὸν Αἴαντα, εἰς συμφορὰν, ἥτοι βλάβην σὴν. ἐγὼ γὰρ, τὰς αὐγὰς τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ ἀποστροφους, ἥτοι διεστραμμένους, ποιήσασα ἀπείρξω αὐτόν, μὴ βλάψαι σε δηλονότι. τούτο γὰρ τό, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν.

72. ἈΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑ. ἀντὶ τοῦ τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα, ἢ ἐπιβαλόντα ^{ι)} μετὰ εὐθύνης. ΠΡΟΣΜΟΛΕΪΝ. τούτεστιν ἐξελθεῖν.

[72. ἈΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑ. εὐθύνα, τὸ κατ' εὐθεῖαν ἄγω, καὶ κυβερνῶ, καὶ τὸ κολάζω· καὶ ἀπευθύνω ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὁμοίως. καὶ τὸ ΠΡΟΣΜΟΛΕΪΝ οὐκ ἀπὸ τοῦ μολέω, μολῶ γίνεται· ἀχρηστον γὰρ τοῦτο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μόλω.]

72. ἈΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑ. εὐθύνα τὸ κατ' εὐθεῖαν ἄγω, καὶ κυβερνῶ. καὶ τὸ κολάζω καὶ ἐξετάζω. καὶ ἀπευθύνω ὁμοίως ἐπὶ τούτου. ΠΡΟΣΜΟΛΕΪΝ ΚΑΛΩ. οὐκ ἀπὸ τοῦ μολέω, μολῶ τοῦτο, ὥσπερ εὐρίσκομαι ^{η)} ἄλλα ἐξ αὐτοῦ, (οἶον, σὴν μολήσαντ' ἐφ' ἑδραν καὶ αὐτομολῆσαι,) ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μόλω.

ι) ἐπιβάλλοντα Steph. Iohnf

η) Leg. εὐρίσκομεν.

75. ΟΥ' ΣΙΓΓ' ἈΝΕΞΗ. ἐπιστρέφει ἡ Ἀθηνᾶ, ὡς οὐδενὸς ἐσομένου κακοῦ.

[75. ΟΥ' ΣΙΓΓ' ἈΝΕΞΗ. σίγα, ῥήμα, ἀντὶ τοῦ σιώπα· καὶ σίγα, ἐπιῤῥήμα, ἀντὶ τοῦ σιωπηλῶς, ὅπερ ἔχει βραχεῖαν τὴν λήγουσαν.]

[75. Τὸ ΣΙΓΓΑ, τὸ μὲν προστακτικόν, σπονδειακὸν ὄν, παροξύνεται, ὡς τό, (87.)

σίγα νυν ἐστῶς, καὶ μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων.

καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, (Ἑκάβ. 533.)

σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον.

τὸ δὲ ἐπιῤῥήμα, τρεχαῖκόν ὄν, προπερισπᾶται, ὡς τό,

οὐ σῖγ' ἀνέξῃ, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;

καὶ παρ' Αἰσχύλῳ· (Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. 252.)

οὐ σῖγα; μηδὲν τῶνδ' ἔρεῖς κατὰ πτόλιν.

τὸ μὲντοι ἈΡΕΙΨ οὐκ ἄρης ἀφείλει γράφεσθαι ἐπὶ ἀορίστου, ἀλλ' ἀρεῖς ἐπὶ μέλλοντος. ὁ μὲν γὰρ ἀορίστος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, φύσει ἢ θέσει, μακρὰ παραλήγεται. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἴρηται, οὐκ ἐπὶ τὸ ἐπὶ ἡμεῖς, καὶ ἐγέλασα, καὶ ἤροσα, καὶ ἐφρασα, καὶ ὅσοι λοιποὶ ἀόριστοι ἀπὸ μελλόντων γίνονται βραχεῖα συλλαβὴ παραληγομένων. ὁ δὲ μέλλων τῇ πέμπτῃ συζυγίᾳ τῶν βαρυτόνων τὰ ἀμετάβοла τηρεῖ μετὰ συστολῆς τῆς παραληγούσης καὶ περισπωμένου τόνου· ὥστ' ἐπεὶ ἡ ἑκτὴ τοῦ ἰάμβου χώρα ἢ ἰάμβῳ ἢ πυρῖνῳ ἐκφέρεται, οὐ χρη' ἄρης γράφειν, ὡς ἐν πολλοῖς τῶν βιβλίων εὖρηται. μακρόν

κρὸν γὰρ ὃν τὸ αὖ τὸν τοῦ μέτρου διαφθεῖρει κανόνα· ἀλλ' ἀρεῖς, διὰ τὸ ἰάμβον εἶναι τὸν τοιοῦτον μέλλοντα. εἰ δὲ τις εἴποι, ὡς ἐπεὶ ὁ ἦρα ἀόριστος μεταβάς εἰς ὑποτακτικόν, συνέστειλε τὴν παραλήγουσαν κατὰ τὸν κανόνα, ἴστω ὅτι πάντες οἱ ἀόριστοι, κἂν τε δισύλλαβοι ὦσι, κἂν τε τρισύλλαβοι, τὴν μὲν κλιτικὴν ἐκτασιν κινήθοντες ἀποβάλλουσι, κἂν τε συλλαβικὴ ἔστι, κἂν τε χρονικὴ· οἷον ἐτυψα, εἰάν τύψω· ἤκουσα, εἰάν ἀκούσω· εἶδον, ἰδὼν· ἤλθον, ἑλθὼν· πλὴν τοῦ εἶπον, εἰπὼν· καὶ ἤκον, ἤκων, ἤγουν ἑλθὼν. τὴν δὲ παραλήγουσαν μακρὰν ἔχουσι, πλὴν τῶν εἰρημένων. καὶ τὸ ἄρης οὖν εἰ καὶ συνέστειλε τὴν κλιτικὴν ἐκτασιν, ἀλλὰ τὴν φυσικὴν διεφύλαξε μακρότητα. οὐ μόνον δὲ τὸ ἄρης, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄρον. διὸ καὶ προπερισπᾶται. ὅτι δὲ μακρὰ εἰσι φύσει καὶ ἀμφοτέρω, δῆλον ἐντεῦθεν· (129.)

μηδ' ὄγκον ἄρης μηδὲν, εἴ τις πλέον —

(Τραχ. 799.)

ἀλλ' ἄρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν μέθες. — Τ.]

75. ΟΥ' ΣΙΓΓ' ἈΝΕΞΗ. ἀνέχομαι τὸ ὑπομένω. καὶ συντάσσεται γενικῇ οἶον ἀνέχομαι σου. ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἀποδίδεται πρὸς τινα πτώσιν. οὐκ ἀνέξῃ καὶ ὑπομενεῖς σίγα, ἦτοι σιωπηλῶς, ἵνα μὴ δὲ δειλίαν ἄρης, καὶ λάβης, οἶον εἰ μέμψιν, ὅτι δειλός.

76. ΜΗ' ΠΡΟΣ ΘΕΩΝ. παραιτεῖται Ὀδυσσεύς, οὐχ ὡς κωμωδῶντος τοῦ ποιητοῦ δειλίαν τοῦ ἥρωος· οὕτω γὰρ ἀφαιρεθεῖν¹⁾ τῆς τραγῳδίας το

1) ἢ ἀφαιρεθεῖν Brunck.

τὸ ἀξίωμα· ἀλλὰ τὸ εὐλαβὲς ἐνδείκνυται, ἔμφρονος γὰρ ἦν τὸ τῷ μεμνηνῶτι παραχωρεῖν. ὅρα γάρ, οἷον ἦν προσελθόντα ^{η)} ἐκεῖνον θεάσασθαι τὸν νεκρόν.

77. ΤΙ ΜΗ ΓΕΝΗΤΑΙ; μὴ τί γένηται φοβῆ; οὐχ ὁ αὐτὸς ἦν καὶ πρότερον ἄνθρωπος; ἀλλ' οὐδὲν ὑμᾶς εἰργάσατο κακόν, ἡμῶν ἐπιμελουμένων.

[77. ΠΡΟΣΘΕΝ ΟΥΚ ἈΝΗΡ. πρότερον μὲν οὐκ ἦν οὗτος ἐκεῖνος, ^{η)} ὅς ἐστι καὶ τανῦν;]

[77. ἡ σύνταξις· ΟΥΚ ἮΝ καὶ ἐστὶν ὍΔΕ καὶ οὗτος, ἡγουν ὁ Αἴας, ἈΝΗΡ ὁ ΠΡΟΣΘΕΝ. ἡγουν, οὐκ ἐστὶ τοιοῦτος, οἷον ἡπίστασο πρότερον, φρενῶν καὶ λογισμοῦ μέτοχος, ἀλλὰ μαινόμενος, ὥστ' οὐκ ἂν ἐπιγνοίῃ σέ. Γ.]

78. ΤΩΙΔΕ Τ'ΑΝΔΡΙ. δεικτικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐμοί, τῷ Ὀδυσσεῖ.

[78. ναί, αὐτὸς ἐκεῖνός ἐστιν· ἀλλ' ὅμως ἐχθρὸς ἦν ἐμοί καὶ πρότερον, καὶ τανῦν ἔτι μᾶλλον ἐχθρὸς ἐστί μοι.]

79. Εἴς ΕΧΘΡΟΤ'Σ ΓΕΛΑῖΝ. γελῶ σε, καὶ γελῶ εἰς σε. τοῦτο δὲ Ἀττικόν· ὡς καὶ τό, ὑβρίζω σε, καὶ ὑβρίζω εἰς σε. οὐκοῦν ἐπεὶ ἐχθρὸς σοι ὁ Αἴας, ἐξεῖς μεθ' ἡδονῆς καταγελαῖν αὐτοῦ.

79. ΟΥΚΟῦΝ ΓΕΛΩΣ ἩΔΙΣΤΟΣ. σκληρόν μὲν, τὸ λέγειν ἐπεγγελαῖν τοῖς ἐχθροῖς. ἀλλὰ

η) προσελθόντα Brunck. Mox idem ἐχθρόν pro νεκρόν.

η) Bar. οὗτος ὁ ἀνὴρ αὐτὸς ἐκεῖνος.

λὰ θεός ἐστιν, οὐκ εὐλαβουμένη τὸ νεμεσητόν. ἀλλως τε καὶ παροξύνουσα τὸν Ὀδυσσεῖα φησὶν.

80. ἘΜΟΙ ΜΕΝ ἈΡΚΕΙ. μέτριον διεφυλάχθη τὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἦθος, διὰ τὸ μὴ ἐντρυφᾶν τοῖς κακοῖς. ἘΣ ΔΟΜΟΥΣ. ποιητικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ, ἐν δόμοις.

81. ΜΕΜΗΝΟΤ' ἈΝΔΡΑ ὈΚΝΕΊΣ. ἀντὶ τοῦ φοβῆ. πυκνῶς γὰρ τίθησι τὸ ὀκνεῖν, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι.

[81. ὈΚΝΕΊΣ. ὀκνῶ, τὸ φοβοῦμαι, καὶ τὸ ῥαθυμῶ.]

82. ΦΡΟΝΟΥΝΤΑ ΓΑΡ ΝΙΝ. ἑκατέρῳ τὸ οἰκεῖον παρᾶκειται, καὶ οὐ χρεὶ τὰ τοῦ Ὀδυσσεῶς φρονιμώτερα εἶσθαι τῶν τῆς Ἀθηναῖς· ἀλλ' ἐκεῖνο σκοπεῖν, ὅτι ἡ μὲν μετὰ παρρησίας διαλέγεται, ὡς θεός· ὁ δὲ ὑπεσταλμένως, ὡς θνητός, τὸν καιρὸν ἑρᾷ, ὅτι ὁμοσε χωρῆσαι τῇ μανίᾳ τοῦ ἐχθροῦ οὐχ ἀρμόζει. φρονούντα γὰρ αὐτὸν οὐκ ἂν ἐξέστην δι' εὐλάβειαν. τὸ δὲ νῦν ἐκστῆναι, οὐ τῷ Αἴαντι, ἀλλὰ τῇ μανίᾳ.

85. ΕἴΩ ΣΚΟΤΩ'ΣΩ ΒΛΕΨΑΡΑ ΚΑΙ ΔΕΔΟΡΚΟΤΑ. εἰ καὶ βλέποντα, τὰ βλέφαρα αὐτοῦ ποιήσω μὴ δεδορκέναι.

[88. ΤΥΧΕῖΝ. ἀντὶ τοῦ εἶναι. τὸ τυχεῖν καὶ τὸ τυγχάνειν μετὰ μετοχῆς τάττονται. λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ κατὰ τύχην. ἰστέον δὲ, ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων εἰς τὸ ῥήμα τῆς μετοχῆς αἰεὶ συνάγεται

ἀγεται ὁ λόγος· οἷον, ἔτυχε ποιήσας, ἀντὶ τοῦ ἐποίησε, καὶ, ἔτυχεν ἀναλώσας, ἀντὶ τοῦ καταναλώσει. ἔνταῦθα δέ, ἤθελον ἂν εἶναι ἐκτός. °)]

[85. ΒΛΕΨΑΡΑ ἔνταῦθα τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. βλέφαρα γὰρ κυρίως, οἱ τοὺς ὀφθαλμούς περιέχοντες ὑμένες.

87. τὸ ΝΥΝ τοῦτο, εἰ καὶ ἀντὶ τοῦ δὴ ἐστίν, ἀλλ' ἔχει καὶ τινα ἐμφασιν καιροῦ, ὥσπερ φαμέν καὶ τὸ ὅτε, τὸ τὴν αἰτίαν δηλοῦν. τοῦτο γὰρ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ ἐστίν, ἀλλὰ καὶ καιρὸν δηλοῖ. T.]

85. ἘΓΩ' ΣΚΟΤΩ' ΣΩ ΒΛΕΨΑΡΑ. ἡγουν σκότος ἐπιθήσω τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, καὶ σκοτεινοὺς αὐτοὺς ποιήσω, ὥστε μὴ δύνασθαι ὄραν, καίπερ δοκούντας °) ὄραν, σύγχυσιν δηλονότι ἐμβαλοῦσα τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ, ἐξ ἧς διάστροφοὶ γενήσονται, καθάπερ οἱ τῶν μαινομένων.

89. Ὡ ΟΥΤΟΣ. διὰ τοῦ ΟΥΤΟΣ καὶ τοῦ Αἴ' ΑΣ δισσὴ ἢ κλησις. ἢ ὅτι καὶ πρότερον ἐκάλε-

ρ) Laud. Bodl. Bar. sic: λαμβάνονται ἀντὶ τοῦ κατὰ τύχην. δεῖ δὲ εἰδέναι, ὅτι ἐπὶ — μετοχῆς ὁ λόγος ἀναλύεται, οἷον ἔλαθε ποιήσας ἀντὶ τοῦ ἐποίησε, καὶ ἔτυχεν ἀναλώσας ἀντὶ τοῦ ἀνήλωσεν. Solus autem Bar. haec habet: ἠθέλον δ' ἂν ἐκτός ἂν τυχεῖν] τὸ ἂν ἔνταῦθα ἀναλύεται εἰς ἀπαρέμφατον, τὸ δὲ τυχεῖν οὐ συνακούεται, ἡγουν ἠθέλον δ' ἂν εἶναι ἐκτός.

ρ) Purgoldus conjicit δοκούντας. Male. δοκούντας est, qui videntur, non, qui putant.

ἐκάλεσεν αὐτόν, ὅτε καὶ Ὀδυσσεύς φησι, Τί δρᾷς Ἀθάνα· ἢ ὥς καὶ πρότερον, ὅπότε ἐδόκει συλλαμβάνειν αὐτῷ πρὸς τὴν ἀναίρεσιν.

90. ΤΙ ΒΑΙΟΝ. οὐδέν, ὀλίγον, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ ὅλως. σύμμαχον δὲ αὐτὴν νομίζει, ὥς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς φησιν, Ὡς εὖ παρέστης.

[90. ΒΑΙΟΝ. τὸ μικρόν. λέγει δὲ ἔνταῦθα ἀντὶ τοῦ οὐδέν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν οὕτως· τί οὐδ' ὅλως ἐντρέπη, ἡγουν ἐπιστρέφη οὕτως, ἐμοῦ δηλονότι, τῆς συμμάχου;]

90. ΤΙ ΒΑΙΟΝ ΟΥΤΩ. βαῖον, τὸ μικρόν, ὃ καὶ ἡβαιὸν λέγεται. ἔνταῦθα ἀντὶ τοῦ, οὐδέν, ἐκληπτέον. διὰ τί ἐπιστρέφη, ἡγουν ἐπιστροφῇ ποιεῖς, οὕτω βαῖον ἐμοῦ, τῆς σῆς συμμάχου. ἐστὶ δὲ ἐπιρρηματικόν. (διὰ τί οὐκ ἐπιστροφῇ καὶ φρεντίδα ἐμοῦ τῆς σῆς συμμάχου.) °)

91. Ὡ ΧΑΪΡ' ΑΘΑΝΑ. ἐπέγνων μὲν τὴν Ἀθηνᾶν· τὰ δὲ ἐξῆς τοῦ παραπαίοντος· οὕτω γὰρ ἂν προκόψειεν ἢ ὑπόθεσις. οὐ παντελῶς δὲ ἀπώλετο αὐτοῦ τὸ ἡγεμονικόν, ἀλλ' ἡ μανία γέγονε περὶ τὸ λογιστικόν. ἐμέμνητο μὲν γὰρ ὥς ἐχθροὺς ἀνελών, περὶ τὸ πρόσωπον δὲ ἐσφάλλετο, ὅτι ποίμνια ἀνεῖλε καὶ διελογίζετο ἄνδρας ἀνηρηκέναι.

[92.

q) διὰ τί — συμμάχου. Haec verba a novissimo librario, qui Scholia describebat, adfuta esse videntur. Nam pertinent ad ἐπιστροφῇ ποιεῖς, quibuscum nullo modo cohaerent. Itaque uncis ea inclusi. Purgold.

[92. ΠΑΡΕΣΤΗΣ, ἡγουν παραστάτις καὶ βοητὸς ὑπῆρξας ἐμοί, ἵνα τοὺς ἐχθροὺς ἀνέλω. Τ.]

96. ΚΟΥΚ' ἈΠΑΡΝΟΥΜΑΙ ΤΟ' ΜΗ'.
τὸ μὴ οὐχὶ βάψαι τὸ ξίφος εἰς τὸν στρατόν.

[96. ΚΟΥΚ' ἈΠΑΡΝΟΥΜΑΙ ΤΟ' ΜΗ'.
ᾠφειλεν εἰπεῖν, οὐ λέγω τὸ οὐχί. ἐπεὶ δὲ ἄρνησιν
ἔχει τὸ οὐχί, λέγει τὸ ἀρνούμαι, οἷον ^{γ)} ἀρνούμενος
λέγω. τοῦτο δὲ σύνηδες καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς.]

[96. αἱ δύο στερήσεις ἐνταῦθα ἀντὶ μιᾶς κατα-
φάσεως. μία γὰρ στέρησις τὸ ΟΥ', καὶ ἑτέρα τὸ
ἈΠΑΡΝΟΥΜΑΙ. Τ.]

96. ΚΟΥΚ' ἈΠΑΡΝΟΥΜΑΙ ΤΟ' ΜΗ'.
ᾠφειλεν εἰπεῖν· οὐ λέγω τὸ μὴ βάψαι. εἶπε δὲ τὸ ἀρνού-
μαι, ἵν' ἢ οὕτω ἀρνούμενος λέγω, ἀρνούμενος τὸ μὴ βά-
ψαι. λέγω δὲ βάψαι.

97. ΗΪΧΜΑΣΑΣ. σὺν αἰχμῇ ἐκίνησας.

98. ὩΣΤ' ΟΥ' ΠΟΤ' ΛΙ' ΑΝΘ' ΟΙ' ΔΕ.
εἰάν δασυνθῇ τὸ ΟΙ, ἐστὶν ἐπὶ τῶν Ἀτρειδῶν· εἰάν
δὲ ψιλόν, τὸ εἶδα, ἀντὶ τοῦ ἐπίσταμαι.

[98. ἈΤΙΜΑΨΟΥΣ'. καταφρονήσουσι. ἀτι-
μάζω, τὸ καταφρονῶ· ἀτιμῶ δέ, τὸ ἀτίμον ποίω.]

100. ΤΑ' Μ' ἈΦΑΙΡΕΪΣΘΩΝ. καλῶς
τὰ ἐμὰ ἔφη, ἀντὶ τοῦ, τὰ ἀνήκοντά μοι, οὐχ, αἶ
θεῖ με λαβεῖν· ὥς ἰδίων ἀπεστερημένος.

[100.

γ) ἵν' ἢ pro οἷον Laud. Bodl.

[100. ΤΑ' Μ'. τὰ ἀνήκοντα ἐμοὶ ἀφαιρείσθω-
σαν ὅπλα. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀφαιρείσθωσαν τὸ ἀφαι-
ρεῖσθωσαν κατὰ συγκοπὴν, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ λεγέτω-
σαν, τὸ λεγόντων, καὶ ὅσα τῆς ἀκολουθίας ταύ-
της. ^{ς)}]

[101. τὸ ΓΑΡ οὐκ ἐστὶ κατασκευαστικόν,
ἀλλ' ἐστὶ κάλλος τοῦ λόγου, ἐν ἀρχῇ ἐννοίας τιθέ-
μενον, ᾧ καὶ οἱ λογοποιοὶ χρωῶνται πολλαχού. Τ.]

102. ΠΟΥ' ΣΟΙ ΤΥΧΗΣ; ἢ ΠΕ-
ΦΕΥΓΕ' ΣΕ. οὐχ ὥς διαστέλλουσά φησιν, ὥς
ἂν εἴποι τις, ἔθανεν ἢ πέφευγέ σε; ἀλλὰ παροξύ-
νουσα. φησὶ γάρ, πέφευγε δὴ σε ὁ Ὀδυσσεύς.

[102. ΠΟΥ' ΣΟΙ ΤΥΧΗΣ. ἐν ποίῳ μέ-
ρει τῆς τύχης, ἡγουν ἐν ποίᾳ τύχῃ ἐτάχθη ὑπὸ
σοῦ;]

102. ΠΟΥ' ΣΟΙ' ΤΥΧΗΣ. ἐν ποίᾳ τύχῃ
ἐστὶν ὑπὸ σοῦ διωκόμενος. ζητεῖς γὰρ αὐτὸν ἀνελεῖν.

103. ΤΟΥ' ΠΙΤΡΙΠΤΟΝ ΚΙΝΑΔΟΣ.
τὸ ἐξῶλες θηρίον καὶ πανούργον. κίναδος γὰρ ἡ ἀλώ-
πηξ. πάνυ δὲ κατατρέχει τοῦ Ὀδυσσεως, ὥς ἐχθρί-
στου.

ς) Bar. haec habet: Θανόντες ἤδη] οἱ θανόντες ἤδη ἀφαιρείσθω-
σαν τὰ ἐμὰ προσήκοντα ὅπλα. αἶρομαι καὶ ὁ παρατατικὸς ἡρό-
μην ἡρου, καὶ τὸ προστατικὸν ἀφαίρου ἀφαιρέσθω, ἀφαιρέσθων,
ἀφαιρέσθων, ἀφαιρέσθε, ἀφαιρέσθωσαν, καὶ κατὰ συγκοπὴν
ἀφαιρείσθων πλειονασμῷ τοῦ ι. ἐστὶ γὰρ συνήθεια αὕτη τῶν Ἀτ-
τικῶν.

στου. ΕΞΗΡΟΥ Μ' ΟΠΟΥ. ὅπου τῆς τύχης
ἐστὶ δηλονότι. *)

[103. ΤΟΥ ΠΙΤΡΙΠΤΟΝ ΚΙΝΑΔΟΣ.
τὸ ἐπίτριπτον κίναδος ὡς ἐπίθετον λαμβάνεται, ἡ-
γουν τὸ πανούργον καὶ ἐπιτριβῆς ἄξιον θηρίον.]

[103. εἰ καὶ δοκεῖ τὸ ἘΠΙΤΡΙΠΤΟΝ ΚΙ-
ΝΑΔΟΣ εὐθεῖα, διὰ τὸ ξαδίως οὕτω συντάσσασθαι,
ἀλλ' οὐκ ἐστὶν οὕτως· ἀλλ' ἐστὶν αἰτιατικὴ πρὸς
εὐθεῖαν προσχωροῦσα, ὥσπερ καὶ παρὰ τῷ Κωμικῷ
(Νεφ. 95.)

οἱ τὸν οὐρανὸν

λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἐστὶν πνιγεύς.

καὶ πάλιν· (Νεφ. 145.)

ψύλλαν, ὅπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πό-
δας.

εἰ καὶ τινες τῶν ἀμαθῶν τὴν διὰ πρόθεσιν λαμβά-
νουσιν ἐξωθεν. ἐστὶ δὲ τὸ ΟΥΡΑΝΟΝ αἰτιατι-
κὴ πρὸς εὐθεῖαν τὸ ΠΝΙΓΕΥΣ προσχωροῦσα.
οὕτω δὴ καὶ τοῦτο. προῖων δὲ εὐρήσεις αὐτίς τήνδε
τὴν σύνταξιν. ἀλλὰ καὶ τό, (118.)

ὄρας, Ὀδυσσεῦ, τὴν ὕ) θεῶν ἰσχύν, ὅση.

καὶ τό, (1131.)

σὺ δ' ἀντακούσῃ τοῦτον, ὡς τεθάψεται.

οὐχ

*) Suid. et Favor. f. κίναδος. Lobeck.

υ) τὴν abest in ed. Iohnf.

οὐχ ἕτερα ἐστὶ. μὴ μόνον δὲ παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ
καὶ λογοποιόις πολλὰ τοιαῦτα εὐρήσεις. Τ.]

103. Ἡ ΤΟΥ ΠΙΤΡΙΠΤΟΝ. ἐπίθετον δο-
κεῖ ἐν ταύτῳ ἐπίτριπτον, οἷτό, *) κίναδος τὸ ἐπίτριπτον
καὶ ἄξιον ἀφανισμοῦ. λέγεται δὲ ἐπὶ τινῶν αἰλούρων τὸ
κίναδος, ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ αἰδοῖα.

104. ΤΟΝ ΣΟΝ ἘΝΣΤΑΤΗΝ. ἀντὶ
τοῦ ἐχθρόν καὶ ἀντίπαλον. ἦτοι κατὰ πάντα ἐν-
στάμενόν σοι, ἢ ἰδικῶς ἐπὶ τῆς κρίσεως μόνον, οἷον,
τὸν ἀντίδικον. κυρίως δὲ ἐνστάτης, ὁ ἐν τῇ ὁδῷ ἀν-
τεστήκων ὕ) τινι, ὡς εἰ λέγοι τις τὸν Οἰδίποδα τοῦ
Δαίου ἐνστάτην γεγεννημένον.

[104. ἘΓΩΓ' ΟΔΥΣΣΕΑ. οἱ Ἀττικοὶ ἐν
τοῖς λόγοις τοῖς δεομένοις ἀποκρίσεως διὰ τοῦ ναί, λέ-
γουσι τὸ ἘΓΩΓΕ, ἢ ΜΑΛΙΣΤΑ, ἢ τοιοῦτόν τι,
καὶ ἀρκοῦνται τούτοις. ἐν οἷς δὲ τὸ οὐχ ἀρμόζει ἐν
τῇ ἀποκρίσει, λέγουσι τὸ ΜΑ' ἀπωμοτικὸν καὶ ἀρ-
κοῦνται τούτῳ. ἘΝΣΤΑΤΗΝ, τὸν ἐχθρόν, τὸν
ἀντίπαλον, τὸν ἐμποδὼν σοι ἰστάμενον.]

104. ΤΟΝ ΣΟΝ ἘΝΣΤΑΤΗΝ. ἐνστά-
της, ὁ ἐνιστάμενος καὶ ἀνταγωνιζόμενός τινι καὶ ἐναντιού-
μενος.

105. ἩΔΙΣΤΟΣ, Ὡ ΔΕΨΠΟΙΝΑ.
καθ' ἡδονὴν μοι. ΔΕΣΜΩΤΗΣ λέγεται καὶ
αὐτός

*) Leg. δεκεῖ ἐνταῦθα τὸ ἐπίτριπτον, οἷον τὸ —.

υ) Brunck. ἀντεστηκός. Idem mox omisit verba ἐνστάτην γε-
γεννημένον, quae Suidas etiam servavit f. ἐνστάτης.

αὐτὸς ὁ δέσμιος, ὡς ὁ δεσμώτης Προμηθεύς· καὶ ὁ δεσμῶν, ὡς Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ἐπὶ τῶν δεσμοφυλάκων·

ᾠψει γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς οὐ πολλῷ χρόνῳ
παρὰ τοῖσι δεσμώτησι καταπιττουμένην. ²⁾

107. ΠΡΙΝ ἂΝ ΤΙ ΔΡΑΣΗ.Σ. πρὸ τοῦ θανεῖν αὐτόν, τί δράσεις αὐτῷ, ἥτοι τί πλέον κερδανεῖς τοῦ θανεῖν αὐτόν;

108. ἘΡΚΙΟΥ ΣΤΕΓΗΣ. τοῦ περιφράγματος τῆς αὐλῆς, ἢ τῆς τοῦ δώματος στέγης. ἔρκιον γάρ, τὸ δῶμα.

[108. ΠΡΟΣ ΚΙΟΝ. πρὸς τῷ κίονι τοῦ δώματος. ὁ κίων ἀρσενικῶς. παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσιν ἢ κίων θηλυκῶς, καὶ πολλὰ ἕτερα ἀρσενικῶς γραφόμενα, θηλυκῶς οὗτοι προφέρουσιν. ³⁾

109. ΤΙ ΔΗΤΑ ΤΟΝ ΔΥΣΤΗΝΟΝ ἜΡΓΑΣΗ ΚΑΚΟΝ. ταῦτα διὰ μέσου. ἐκκόπτει γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Αἴαντα τοῦ λόγου. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως· ἕως ἂν δεθῇς πρότερον πρὸς τὸν κίονα τοῦ ἐρκίου τῆς στέγης, μάστιγι φοινηχθεὶς τὰ νῶτα Δαίη. ἐργάζομαι σε κακὸν μετὰ δύο αἰτιατικῶν, καὶ

2) Suidas in δεσμώτης et Brunck. exhibent οὐ πολλοῦ χρόνου et δεσμώταισι. Conf. de his versibus, Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 413.

3) V. [Schol. Pind. Olymp. I, 10. Wessell. ad Herod. IV. 362. Lobeck.

καὶ ποιῶ σε κακόν· καὶ μετὰ ἐπιρρήματος, ποιῶ σε κακῶς, καὶ ἐργάζομαι σε κακῶς.]

110. ΜΑΣΤΙΓΙ ΠΡΩΤΟΝ. ἐντεῦθεν ἡ ἐπιγραφή τοῦ δράματος. οὐ πρότερον φονεύω αὐτόν, πρὶν ἂν μαστίξω.

[111. ὩΔΕ Γ' Αἰκίσῃ. τοιῶδε τρόπῳ μαστίξῃς.]

112. ΧΑΪΡΕΙΝ ἈΘΑΝΑ Τ' ἌΛΛΑ. τὸ ἦθος τῆς ἀπαγγελίας ἀρχαῖον. ἐστὶ δὲ νῦν τὸ χαίρειν ἀντὶ τοῦ, χαρτῶς ἐμοὶ λέγεις. ⁴⁾ Φησὶ δέ, ὡς κατὰ τὰ ἄλλα εἶκον τῇ θεῷ, τοῦτο δὲ ἀντιβαίνων. ὑπεροπτικὸν δὲ τὸ ἦθος αὐτοῦ ἐντεῦθεν ἐνδείκνυται ὁ ποιητής, ἐπεὶ πάνυ πρόσκειται ὁ ἀκρατής τῷ Αἴαντι διὰ τὴν συμφορὰν, καὶ μονονουχὶ χαλεπαίνει τῷ ποιητῇ, ἵνα δόξῃ ἀξιοπαθεῖν ὁ Αἴας, μὴ ὑποτεταγμένος τῇ δαίμονι. ἜΓΩΓΕ' Σ' ΕΦΙΕΜΑΙ. ⁵⁾ ἐφίεμαί σε εἰς τὰ ἄλλα κελεύειν μοι, καὶ χαίρειν ὡς πειθομένου μου· εἰς τοῦτο δὲ μόνον οὐκ ἀκούσομαι σου.

[112. ΧΑΪΡΕΙΝ ἈΘΑΝΑ. ἐγὼ σοὶ ἐφίεμαι, ὦ Ἀθάνα, χαίρειν κατὰ τὰ ἄλλα, ὅσα με κελεύεις· κατὰ τοῦτο δὲ μόνον οὐχ ὑπακούσομαί σοι. ⁶⁾ κατὰ τὰ μὲν ἄλλα ὑπέκω σοι, ὥστε χαίρειν,

4) λέγειν Brunck.

5) Pro ἜΓΩΓΕ' Σ' ΕΦΙΕΜΑΙ Brunck. Ἄλλως,

6) κατὰ τοῦτο μόνον δὲ οὐκ εἰσακούσομαί σου Bar.

ρειν, ἀντὶ τοῦ ἵνα χαίρῃς. ἐφίεμαι, τὸ ἐπιθυμῶ· καὶ ἐφίεμαι, τὸ ἐντέλλομαι, ποιητικῶς, ἀφ' οὗ ἐφετμή, ἢ ἐντολή. ἐφίεμαι χαίρειν σε, ἀντὶ τοῦ εὖνοῶ σοι, καὶ ὑκείκω σοι. σύμβολον γὰρ ἡ προσαγόρευσις τῆς εὖνοιας.]

[112. ΧΑΪΡΕΙΝ. ἡγουν, ἄλλα λέγε, καὶ ὑπακούσομαί σοι. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ΧΑΪΡΕΙΝ. ὅταν γὰρ τις εἰπὼν τι εἰσακουσθῇ, διὰ τὸ πεπληρωσθαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ^ε) ἡδεταί. Τ.]

112. ΤΑ'ΛΛ' ΕΓΩ' Σ' ΕΦΙΕΜΑΙ. ἐφίεμαι, τὸ ἐπιθυμῶ, ἀφ' οὗ ἐφεσις, καὶ ἐφετόν. ἐφίεμαι, τὸ ἐντέλλομαι, ἐξ οὗ καὶ ἐφετμή ποιητικῶς, ἢ ἐντολή. ἐνταῦθα δὲ κατ' οὐδέτερον σημαίνονμενον δοκεῖ εἶναι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ βούλομαι. ταύτην γὰρ πῶς ἐμφαίνει τὴν ἐννοιαν· ὦ Ἀθηναῖα, κατὰ τὰ ἄλλα, ἐμὴ δηλονότι ἔργα, βούλομαι χαίρειν σε, κατὰ τοῦτο δὲ οὐ βούλομαι. οὐ γὰρ ἐλευθερώσω αὐτόν, τὸν Ὀδυσσεά, τῶν τιμωριῶν.

115. ὩΝ ΠΕΡ' ΕΝΝΟΕΙΣ. γράφεται ΕΝΝΕΠΕΙΣ.

[115. ΦΕΪΔΟΥ ΜΗΔΕ'Ν. μηδενὸς Φείδου ἀπὸ πάντων ὧν ἐννοεῖς. ἢ καὶ οὕτως· χρεῶ τῇ σῇ χειρί, μηδαμῶς Φείδου, καὶ ἀκριβολεγοῦ τῶν ἔργων ὧν περ' ἐννοεῖς.

116. ΧΩΡΩ. πορεύομαι. χωρεῖν καὶ τὸ διεχέσθαι, οἶον, χωρεῖ τὸ ἀγγεῖον τοσοῦτον ὕδωρ.

117.

^ε) διὰ τὸ τὸ θέλημα αὐτοῦ (αὐτῷ Turn.) πεπληρωσθαι c.l.d. Turn. Steph. Iohnd.

117. ΠΑΡΕΣΤΑΝΑΙ. παρίσταται δοῦλος δεσπότη, καὶ παρίσταται τις τινὶ ἀντὶ τοῦ συμμαχεῖ, ἀφ' οὗ παραστάτης. παρίσταται δὲ ὁ ἐμπροσθεν ἰστάμενος καὶ βοηθῶν τοῖς ἐπισθεν, ἀφ' οὗ προστάτης.]

[115. ΧΡΩ ΧΕΙΡΙ', ἡγουν ἀπόλαυε τῆς χειρὸς πρὸς τὸ σὸν θέλημα, ὅσον ἔξεστι, τοῦτον κολλάζων. Τ.]

117. ΣΥΜΜΑΧΟΝ. σύμμαχος καὶ πρόμαχος διαφέρει, καὶ ἐτι ὑπέρμαχος. σύμμαχος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ σὺν ἐτέρῳ μαχόμενος, ὃ δηλονότι βοηθεῖ. πρόμαχος δὲ ὁ ἐμπροσθέν τινος ἄλλου ἐν τῷ πολέμῳ ἀγωνιζόμενος. ὑπέρμαχος δὲ ὁ ὑπὲρ ἄλλου.

118. ὍΡΑΙΣ ὈΔΥΣΣΕΥ. παιδευτικὸς ὁ λόγος, καὶ ἀποστρεπτικὸς ἀμαρτημάτων, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιτήδης καὶ τῷ Ὀδυσσεὶ καὶ τῷ θεατῇ ὑπέδειξε τὸν Αἴαντα, δηλῶν ὡς ὁ πρότερον φρόνιμος καὶ πρακτικὸς, νῦν ἔξεστη διὰ τὸ θεομαχεῖσθαι. καὶ τοῦτο δὲ Ὁμήρου παιδεύμα, ὅτι ἐφ' οἷς ἀνχοῦσι τινές, τούτων στεροῦνται παρὰ θεῶν, ὡς καὶ Θάμυρις τῆς μουσικῆς, καὶ Νιόβη τῶν τέκνων. ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ. προνοίας μᾶλλον ἐχόμενος.

[119. ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ. ἀπὸ τοῦ εὐμορίου καὶ τοῦ νοῦς, γίνεται εὖνοος· καὶ ἀπὸ τῆς ἐν καὶ τοῦ νοῦς, ἐννοος, ὁ φρόνιμος, ἢ ὁ ἔχων νοῦν· καὶ ἐπὶ τοῦ α καὶ τοῦ νοῦς, ἄνοος, ὁ ἀνόητος, ἢ ὁ μὴδ' ὅλως ἔχων νοῦν. ἀπὸ δὲ τῆς πρὸ καὶ τοῦ νοῦς, πρόνοος ἀχρηστον, ἀφ' οὗ προνούστερος, M συγκρι-

συγκριτικόν, ὁ μᾶλλον προνοούμενος, ἢ ὁ προνοητικώτερος. ^{f)}]

[119. τὸ ἈΝΔΡΟΣ πρὸς τὸ ΠΡΟΝΟΥΣΤΕΡΟΣ καὶ πρὸς τὸ ἈΜΕΙΝΩΝ ἔχει τὴν δύναμιν. T.]

122. ἙΜΠΗΣ. Ἰωνες ἔμπης φασίν. Ἀττικοὶ δέ, ἔμπας καὶ ἔμπα. ^{g)}

[122. τὸ ἙΜΠΗΣ καὶ τὸ ΚΑΪΠΕΡ σύνδεσμοὶ εἰσιν ἐναντιωματικοί, καὶ λαμβάνονται ἐνταῦθα ἐκ παραλλήλου. ὁμοίως καὶ τὸ ὍΤΙ καὶ τὸ ΟΥ΄ΝΕΚΑ σύνδεσμοὶ εἰσιν αἰτιολογικοί, καὶ λαμβάνονται ἐνταῦθα ἐκ παραλλήλου. ΞΥΓΚΑΤΕΖΕΥΚΤΑΙ, συνεζεύχθη. ἀπὸ τῶν ἐν ἐνὶ ζυγῶ ζώων.]

[122. τὸ ἙΜΠΗΣ οὐ πρὸς τὸ ὀπισθεν νοητέον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἘΠΟΙΚΤΕΪΡΩ. ἔστι δὲ ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος. ἔστι δὲ καὶ ὁ λόγος τοιοῦτος, οἷον, εἰ καὶ ἐχθρὸς ἐστίν, ὅμως οὕτως ἔχοντα αὐτὸν ἐλεεῖν μᾶλλον ἄξιον ἢ μισεῖν. T.]

124. Ἡ ΤΟΥΜΟΝ ΣΚΟΠΩΝ. οἷον, ἀφορῶν εἰς τὰ ἀνθρώπινα τὰ πάντων κοινά. ὍΡΩ ΓΑΡ ἩΜΑΣ. πρὸς τὸ Πινδαρικόν (Π. ἡ. 135). Τί δέ τις; τί δὲ οὗτις; ^{h)} σκιας ἑναρ ἀνθρώποι. ἀντι

f) Suidas f. προνούστερος. Lobeck.

g) Transcription hanc glossam Varinus. Lobeck. Pro ἙΜΠΗΣ Brunck. ΕΜΠΑΣ.

h) τί δ' οὗτις; Brunck.

τὸ ἀνυπάρκτου τὸ ἀνυπαρκτότερον. ἐνταῦθα μέντοι ὁ λόγος ἐστὶν ἐγγυτέρω τῆς ἀληθείας, ἥπερ τὸ Πινδαρικόν. ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρος ἐν τοῖς ἀσυστάτοις πεποιήται τὴν ὑπερβολὴν· ὁ δὲ ἐν τοῖς φαινομένοις καὶ δοκοῦσιν, οὐχ ὑπάρχουσι δὲ κατὰ ἀλήθειαν. ὁ δὲ Ὅμηρος δι' ἐνὸς αὐτάρκως τοῦτο δεδήλωκεν (Ὀδ. Σ. 129.)

οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώπειο.

Εἴδωλα, ἀπεικασμένα. ⁱ⁾

[126. Εἴδωλα, τὰ φαινόμενα ἐν τῷ αἰέρι φαντάσματα, ἅπερ ἅμα τῷ φανῆναι ἀφανίζονται, ἄστατα ὄντα καὶ ἀβέβαια.]

124. ΟΥΔ'ΕΝ ΤΟ ΤΟΥΤΟΥ ΜΑΛΛΟΝ. οὐδὲν μᾶλλον τὴν τοῦ Αἴαντος φύσιν σιοπῶν, ἥπερ καὶ τὴν ἐμὴν. μία γὰρ ἐστὶ καὶ ἡ αὐτή, παντοῦ πάθος δεκτικὴ.

126. Εἴδωλα. εἶδωλα, τὰ ὁμοιώματα. καὶ εἰς τι σχῆμα ὁμοιωμένα, καὶ τυπωθέντα. καὶ τὰ ἐν αἰέρι φαντάσματα, ἅπερ ἅμα τῷ φανῆναι ἀφανίζονται καὶ διαλύονται, ὥς μὴ δυνάμενα συνίστασθαι.

127. ὙΠΕΡΚΟΠΟΝ. ἀντὶ τοῦ ὑπέροκτον. φασὶ τὸν Αἴαντα τρίτον ἡσεβηκέναι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν ἐκβαλεῖν τοῦ δίφρου τὴν Ἀθηνᾶν, βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαυκὰ τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἐθους

M 2

πα-

i) εἶδωλα. Suidas ἀπεικασμένα. Lobeck.

πατρώου· τρίτον, ὅτι οὐκ ἐπείσθη τῷ πατρὶ συμβου-
λεύοντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς.

[127. ὙΠΕΡΚΟΠΟΝ. ἤγουν ὑπέροκνον. ¹⁾
ἀφείλε δὲ τὸ μ διὰ τὸ μέτρον. ὑπερξημένον.

129. ΜΗΔ' ὈΓΚΟΝ ἌΡΗΙΣ. ἀντὶ τοῦ
μηδὲ ἐπαρθῆς. ὄγκος δηλοῖ δύο, τὴν ἐπαρσιν, ἤγουν
ὑπερξηφανίαν, καὶ τὸ βάρος.]

[27. ΤΟΙΑΥΤΑ. ὡς τοὺς μεγαλαύχους
οὕτω θεοὶ κολάζουσι, καὶ πρὸς αὐτοὺς οὐδὲν ἐστὶ τὸ
ἀνθρώπινον. ὅτι δὲ ὁ Αἴας τοιοῦτος, προϊόντες εὐρῆ-
σομεν. Τ.]

128. ΜΗΔΕ' ΠΟΤ' Εἴ' ΠΗΙΣ. ὄρχ, Φη-
σίν, ἵνα μὴ εἴπῃς αὐτὸς κομπῶδη καὶ ἀλαζονίας μεστόν λό-
γον εἰς τοὺς θεοὺς. τοιοῦτον γὰρ ποτε ὁ Αἴας εἰπων θεο-
μηνίᾳ περιέπεσεν.

130. ΧΕΙΡΙ΄. δυνάμει.

[130. ΒΡΙΘΕΙΣ. τὸ βρίθω κοινῶς τὸ βα-
ροῦμαι σημαίνει· ἐνταῦθα δὲ, ὑπερέχεις.]

131. ὩΣ ἩΜΕΡΑ ΚΛΙΝΕΙ. ἡμέρα
γὰρ μία ἐλαττοῖ καὶ πάλιν αὖξει. ΤΟΥΣ ΔΕ
ΣΩΦΡΟΝΑΣ. τὸ συναγόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι
δεῖ θεοφιλεῖς μόνον εἶναι τοὺς σώφρονας, καὶ μὴ ἐπὶ
ἄλλῳ ἀλαζονεύεσθαι.

[131.

k) In Mosq. a. legitur: ἀντὶ τοῦ ὑπέροκνον, ἤγουν ὑπερξημέ-
νον. Bar. haec habet: ἵκεν, λέγειν, ὑπέροκνον, ἀλλ' ἐξε-
βλήθη τὸ μ, διὰ τὸ μέτρον, ἵνα ἔῃ ἔκτος ποὺς ἐνταῦθα πυρρί-
χιος.

[131. ἩΜΕΡΑ. μία δηλονότι. ΚΛΙΝΕΙ,
κατάγει, κάμπτει ἅπαντα τὰ ἀνθρώπεια πράγμα-
τα, καὶ ἀνάγει, ΤΟΥΣ ΔΕ ΣΩΦΡΟΝΑΣ.
τοὺς τὴν ἀρετὴν μεταχειριζομένους (τὸ σωφρονεῖν γὰρ
ἐπὶ πάσης ἀρετῆς λέγεται) οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, καὶ
εἰσὶν ἀκλινεῖς δηλονότι καὶ βέβαιοι. λέγεται οὖν τὸ
σωφρονεῖν, ὡς εἵπομεν, ἐπὶ πάσης ἀρετῆς, ἐπεὶ τὸ
σωφρονεῖν ἐναντίον ἐστὶ τῷ μαίνεσθαι. τὸ μαίνεσθαι
δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀμέτρως χρημάτων ἐρωτῶν,
καὶ ἐπὶ τῶν φιλοδοξῶν καὶ φιληδονῶν· ὥστε τὸ σω-
φρονεῖν οὐ τῷ φιληδονεῖν μόνον ἐστὶν ἐναντίον, ἀλλὰ
καὶ τῷ φιλοδοξεῖν καὶ τῷ φιλοχρηματεῖν. τὸ δὲ τού-
τοις ἐναντίον, ἐφ' οἷς πᾶσα κακία παρίσταται, ¹⁾
ἐπὶ πάσης ἀρετῆς οἰκείως ἀν' λέγοιτο.]

[131. τὸ ὩΣ ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐνταῦθα, καὶ ἀν-
τὶ τοῦ καθά· νοητέον. καὶ τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ καθά οὕτω
νοητέον· ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ πίπτει,
καὶ ἀνάγει καὶ ἀναφέρεται, καθάπερ ἡμέρα ἀρ-
χομένη τε καὶ πάλιν λήγουσα, τοῦ μὲν ἡλίου, ὅποτε
πρὸς τὰ κάτω χωροῖ, λήγουσαν ταύτην παρασκευά-
ζοντος, ὅποτε δὲ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω πάλιν
ἀνειτὶν, ἀρχομένην δεικνύοντος καὶ φαίνουσιν. οὐδὲν
γὰρ ἄλλο ἡμέρα, ἢ παρουσία ἡλίου, ὡς περ καὶ του-
ναντίον ἡ νύξ, ἀπουσία. εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ ὅτι, πρὸς
τὸ ἄνω συνάψεις· ὅτι ἡμέρα καὶ καιρὸς εἰς ἅπαντα
τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ μεταβάλλει, καὶ ἀνάγει
καὶ ἀνορθοῖ, ὡς περ καὶ Φίλων φησί· „Τύχης γὰρ
εἵσταθμῆ-

1) Laud. Bodl. παρίσταται.

„ἀσταθμητότερον οὐδέν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώ-
„πεια πεττευσούσης.“ Τ.]

132. ἘΠ' ΑΠΑΝΤΑ Τ' ἈΝΘΡΩΠΕΙΑ. ἄπαν-
τα, Φησί, τὰ ἀνθρώπινα ἡμέρα ἀνάγει καὶ κατάγει, ὡς
ἐν γενέσει καὶ Φθορᾷ ὄντα. τοὺς δὲ σωφρονας, ἡγουν τοὺς
τὴν ἀρετὴν μετερχομένους (τὸ γὰρ σωφρονεῖν ἐπὶ πάσῃ
ἀρετῇ λέγεται,) οἱ θεοὶ φιλοῦσι, καὶ τοὺς μὴ τοιοῦτους
ἀποστρέφονται καὶ μισοῦσι. λέγεται δὲ τὸ σωφρονεῖν ἐπὶ
πάσῃ ἀρετῇ, ἐπεὶ ἐναντίον τούτῳ ὑπάρχει τὸ μάλιστα θά-
ναι, τὸ δὲ μάλιστα θάνατον πλούτου καὶ χρημά-
των, ἢ ἄλλου τινος ἐρώντων, καὶ ἐπὶ τῶν φιλοδοξῶν καὶ
φιληδόνων λέγεται, ὥστε οὐ τὸ φιληδονεῖν μόνον ἐστὶν ἐναν-
τίον τῷ σωφρονεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ φιλοδοξεῖν καὶ τὸ φιλοχρη-
ματεῖν, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ τούτοις ἐναντίον ἐπὶ πάσῃ
ἀρετῇ αὐτὰ λέγοιτο.

[ΜΕΤΡ. 134. ΤΕΛΑΜΩΝΙΕ. Τὰ τοιαῦ-
τα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται συστηματικὰ ἐξ ὁμοίων.
σύστημα δὲ ἐστίν, ὡς Ἡφαιστίων Φησί, μέτρων συν-
αγωγή, ἢ δύο ἢ πλείονων, ἢ ὁμοίων ἢ ἀνομοίων· ἀνο-
μοίων μὲν, ὡς τὰ ἐλεγεῖα· ἐξαμέτρου γὰρ ἐστὶ πρὸς
πεντάμετρον κοινωγία· καὶ ἡ ἐπωδὴ· ἐξ ὁμοίων δὲ
ἐστίν, ὥστε ὑπὸ ποδῶν ἢ συζυγίας ἢ περιόδου κατα-
μετρεῖται, ἄνευ ἀριθμοῦ τινος ὀρισμένου. τὸ δὲ πα-
ρὸν μέτρον ἀναπαιστικόν ἐστίν, Λακωνικὸν καλούμενον,
διὰ τὸ τὸν Λάκωνα Ἀλκμᾶνα πολλῶν τούτῳ χρησα-
σθαι. εἰσὶ τὰ μὲν δίμετρα ἀκατάληκτα· τὰ δὲ τῶν
ἀποθέσεων, δίμετρα καταληκτικά, ἥτοι ἐφθημιμε-
ρῇ, ὃ μέτρον καλεῖται παροιμιακόν, διὰ τὸ πολλὰς
παροιμίας τῷ τοιούτῳ μέτρῳ γεγράφθαι. τὸ μὲν-
τοι δωδέκατον κῶλον μονόμετρον ἐστὶν ἀκατάληκτον,
ὃ καὶ ἀναπαιστικὴ ὀνομάζεται βάσις. τὰ δὲ πάν-
τα

τα κῶλα τοῦ συστήματος εἰσὶ λη, ὡς τελευταῖον·
Σιγῇ πτῆξιαν ἄφωνοι. ἡ παράγραφος ἐν ταῖς ἀπο-
θέσεσι. Τ.]

134. ΤΕΛΑΜΩΝΙΕ ΠΑΙΪ. πιθανῶς
αὐτῷ ὁ Χορὸς ἐσκεύασται ἀπὸ Σαλαμινίων ἀνδρῶν,
τούτο μὲν παρρησιαζομένων, ὡς ἐλευθέρων, τούτο δὲ
συμπαθῶς ἔχοντων, ὡς πολιτῶν, καὶ αἰδημόνως λα-
λούντων, ὡς ὑπηκόων. οὐ γὰρ πιθανόν ἐξ Ἀχαιῶν
εἰσάγειν, καὶ διὰ τὸ μὴ συνάχθαι, καὶ διὰ τὸ
μὴ προσκρούειν τῷ βασιλεῖ. τὸ δὲ τῶν αἰχμαλώτων
κηδεμονικόν μὲν, ὡς Λισχύλος ἐν Θρηῖσσις, οὐ μὴν
εὐπρόσωπον. ^{μ)} ἔρα γὰρ οἷον τοὺς αἰχμαλώτους
ἐπιτιμᾶν τῷ Μενελάῳ. ^{ν)} πιθανὴ δὲ καὶ ἡ εἰσόδος.
ἀκούσας γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς,

δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς.

καὶ μαθὼν τὸ σαφές, δεδήλωκε τοῖς Ἀχαιοῖς. ταύ-
της οὖν τῆς φήμης ἀκούσαντες οἱ Σαλαμῖνιοι παρὰ-
γεγόνασιν, μηδέπω ὑπὸ τῆς εὐνοίας πεπεισμένοι, ὡς
αὐτὸς εἶη ὁ πρᾶξας, ἀλλ' ἀπιστοῦντες καὶ ὑπὸ ἔχ-
θρου πεπλάσθαι οἰόμενοι. ὁ δὲ νοῦς· σοῦ μὲν εὖ
πράσσοντος ἐν χαρᾷ ἔσμεν, καὶ τὸ ἀνάπαλιν. τὸ
δὲ ὅλον, ἐν σοὶ ἔσμεν. τὰ δὲ πρᾶγματα νῦν τοῦ
Αἴαν-

μ) Haec verba Scholiaetae Bothius in Fragm. Aeschyl. p.
572. magno artificio ad versuum iambicorum numeros
redegit. Lobeck. Post εἶον Brunckius addidit τὸ.

ν) v. 1091. h. f. Lobeck.

Αἶαντος Φαυλά εἰσι, καὶ οὐκ ἐνεχώρει αὐτῷ ο) διηγήσασθαι τὰ ἀνδραγαθήματα.

135. ΒΑΪΘΡΟΝ ἈΓΧΙΑΛΟΥ. τὸ θεμέλιον, τὸ ἐδρασμα· ρ) ἀντὶ τοῦ, δι' ὃν ἵσταται ἡ Σαλαμίς. οὐ πάντως δὲ αἱ ἀγκυαλοὶ καὶ ἀμφίαλοι εἰσιν, οἷα ἐστὶ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἀγκυαλος μὲν, οὐκ ἀμφίαλος δέ. αἱ δὲ νῆσοι καὶ ἀγκυαλοὶ καὶ ἀμφίαλοι εἰσι.

136. ΣΕ' ΜΕΝ ΕΥ' ΠΡΑΨΣΟΝΤ' ΕΠΙΧΑΪΡΩ. ἀντὶ τοῦ συγχαίρω. τουτέστι, σοῦ μὲν εὖ πράσσοντος. ἢ οὕτως· εἰς σέ μὲν εὖ πράσσοντα ἐπιχαίρω. ἵνα λείπῃ ἡ εἰς. ΣΕ' Δ' ΟΤΑΝ. ἐπὶ σέ δέ, καὶ τὰ ἐξῆς. ΖΑΜΕΝΗ'Σ. ἀντὶ τοῦ δυσμενῆς. ΕΠΙΒΗ'Ι. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐπιβῆ. εἰς σέ δὲ ὅταν νόσος ἐπιβῇ. κακῶθρους δέ, οἷον ἐστί καὶ τὸ ἐξῆς. ΠΤΗΝΗ'Σ ὩΣ ὍΜΜΑ. ς) ἐπεὶ περιδεῖς τὸ ζῶον. ὍΜΜΑ δὲ ΠΕΛΕΪΑΣ. περιφραστικῶς ἡ πέλεια. ι')

[136. ΕΥ' ΠΡΑΨΣΟΝΤ'. καλῶς διακείμενον. πράττω γὰρ τὸ διάκειμαι, καὶ τὸ ἐνεργῶ.

139.

ο) Brunck. αὐτῷ.

ρ) Suidas f. βάθρον et sequentia f. ἀγκυαλοὶ.

ς) Brunck. ΠΛΗΓΗ ΔΙΟΣ. ἀπὸ κοινῷ — ἡ νόσος ἐπιβῇ. ΖΑΜΕΝΗ'Σ. ἀπὸ τοῦ δυσμενῆς. ΚΑΚΟΘΡΟΣ δὲ — ἐξῆς. ΠΕΛΕΙΑΣ.

ι) Suidas f. πελειάδες. Lobeck.

139. ΠΕΦΟΒΗΜΑΙ. φοβέσθαι. τὸ σχῆμα ἀλλοίωσις κατὰ χρένον, ὃ καὶ ἀντιχρονισμός καλεῖται. ὍΜΜΑ ΠΕΛΕΪΑΣ, ἡγουν ὡς περιστερά. περιφρασις, ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐφ' οἷς μάλιστα δέκνυται ἡ δειλία. ς)]

[136. ΕΠΙΧΑΪΡΩ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται· νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ κείται, τῆς ἘΠΙ πρὸς τὸ ΣΕ' συντασσομένης· ὅπερ καὶ εἰς τὸ ΕΠΙΒΗ'Ι ποιήσεις. βούλεται δὲ δείξαι, ὅτι καὶ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ εἰς αἰὶν λογίζεται.

140. ΠΕΛΕΪΑΣ. τοῦτο γὰρ τὸ ζῶον πάνυ δειλόν. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ὍΜΜΑ. ὁπόταν γὰρ αἰσθημένη τινος ψόφου καμμένη τοὺς ὀφθαλμούς, παλλομένην ἐστὶν αὐτῆς τὴν καρδίαν φράσαι. Τ.]

136. ΣΕ' ΜΕΝ ΕΥ' ΠΡΑΨΣΟΝΤΑ. δοκεῖ μὲν ἐνταῦθα εἶναι πλαγισμός. οὐκ ἐστὶ δέ, ἀλλ' ἔχει οὕτως. χαίρω μὲν σέ ὁρῶν δηλονότι πράσσοντα εὖ, ἢ εὐτυχίαν ἔχοντα. ὅταν δὲ ἐπιβῇ, ἡ ἐπέλθῃ ἐπὶ σέ πληγὴ ἐκ τοῦ Διός, ἡ λόγος ὀργίλος ἐν τῶν Ἑλλήνων κακῶς ταραττων τοὺς ἀκούοντας, ἔχω μεγάλην δειλίαν καὶ φοβέσθαι, ὡς περ ἡ πέλεια, ἡ ἵπταμένη.

141. ὩΣ ΚΑΙ ΤΗ'Σ ΝΥ'Ν. ὡς καὶ τῆς παρελθούσης νυκτός ἐν φόβῳ γεγόναμεν ἐπὶ τῇ σῇ δυσκλείᾳ. πιθανῶς δὲ οὐκ ἐλέγχει τὸν βασιλέα, ὡς ἡμαρτη-

ς) Bar. πτηνῆς ὡς ὄμμα] τὸ σχῆμα περιφρασις. περιφροβὸν δὲ τὸ πτηνόν. εἶπε δὲ ὄμμα, ὅτι ὁ φοβούμενος ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ δειλός.

ἡμαρτηκότα, ἀλλὰ τὴν δυσπραγίαν προσέλαβεν ὡς ἀπὸ τῆς εἰμαρμένης. πάνυ δὲ εὖνοι ὄντες εἰπιστοῦσι, καὶ ὑπολαμβάνουσιν αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν συκοφαντεῖσθαι. ἐν δέει οὖν κατέστηκα, ὅταν ἤ τι τοιοῦτον περὶ σέ.

[141. ΤΗΨ ΝΥΝ ΦΘΙΜΕΝΗΣ. ἐπὶ τῆς ἀρτίως παρελθούσης νυκτός. ΘΟΥΡΥΒΟΙ, ταραχαί. ΔΥΣΚΛΕΪΑΙ, κακὴ φήμη. ΤΟΝ ΙΠΠΟΜΑΝΗ, τὸν ἵπποις χαίροντα, ἡγουν ἵππασίαις. λειμῶν ὁ ὕδασι κατάρχυντος τόπος. ἀπὸ τοῦ λείβω, ἀφ' οὗ καὶ λιβάδιον. λειμωνία δὲ ἡ ἐν τῷ λειμῶνι χλόη.]

[141. μὴ λάβης εἰς τὸ ΝΥΚΤΟΣ ἐξωθεν ἐπὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ΘΟΥΡΥΒΟΙ σύντασσε. ἐπειδὴ γὰρ ταῦτα νυκτὶ γέγονεν, ἀριστ' ἂν εἶχαι λέγειν τῆς νυκτός τουτουσὶ τοὺς θορύβους. μὴ διστάσης δὲ, εἰ πρὸς τὸ ΦΘΙΜΕΝΗΣ, ὅπερ ἐστὶ παρωχημένου χρόνου, τὸ ΝΥΝ συντάξεις. ¹⁾ διὰ γὰρ τὸ πάνυ ἀρτίως, καὶ μὴ ἐκ πολλοῦ, γεγονέναι τὴν φθίσιν, τὸ ΝΥΝ τεθεῖται, τὸ σύννεγγυς τῆς φθίσεως παριστῶν. Τ.]

141. ὩΣ ΚΑΙ ΤΗΨ ΝΥΝ ΦΘΙΜΕΝΗΣ. ἐπεὶ καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς παρελθούσης νυκτός μεγάλοι θορύβοι κατέσχον ἡμᾶς ἐπὶ κακῇ φήμῃ σῇ, ὥστε διολεῖται τὰ βοτὰ καὶ τὴν λείαν τῶν Ἑλλήνων σε, τὸν ἵππικόν ἐπιβάντα εἰς τὸν λειμῶνα, κτείνοντα τῷ σιδήρῳ τῷ αἵθω-

1) Edd. vet. συντάσεις.

νι τὰ τε τοιαῦτα βοτὰ καὶ τὴν λείαν, ἥτις οὐσα θορύληκτος, ἦν ἐτι λοιπὴ ἀμέριστος.

143. ΣΕ' ΤΟΝ ΙΠΠΟΜΑΝΗ. τινὲς τὸν μεγαλομανῆ ἐξεδέξαντο, ¹⁾ ὡς βούπεινα, ἤτοι τὸν μέγας μαινόμενον. ἀλλ' οὐκ ἐπίστευσεν ὁ Χορός, ὅτι ἐμαίνεται ὁ Αἴας. σέ, ²⁾ τὸν ἵπποις μαινόμενον, καὶ ἵππικόν. ἀλλ' οἱ νησιῶται οὐχ ἵππομανοῦσιν, οὐδὲ ἱππήλατοί εἰσιν αἱ νῆσοι. τὸ ΙΠΠΟΜΑΝΗ τοίνυν πρὸς τὸν λειμῶνα ἐκληπτέον. Ἄλλως. ἵππομανῆ ἢ αὐτὸν λέγει τὸν Αἴαντα, ὡς μέγας μαινόμενον, ἀπὸ μεταφορᾶς. ἢ γὰρ τῶν ἵππων μανία χαλεπωτέρα ἐστίν. ἢ ἐπὶ ἵπποις μαινόμενον. τὸ γὰρ ἵππος ἐπὶ μεγάλῳ τάσσεται, ὡς ἵπποσέλινον, καὶ ἵππογνώμονα, τὸν μεγαλογνώμονα. ³⁾ ἢ ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, εἶον, τὸν εὐανθῆ, ἐφ' ᾧ ⁴⁾ οἱ ἵπποι μαίνονται, ἢ τὸν ἄγαν μεμνηκότα καὶ ἀνθούντα, καὶ ἐνυβρίζοντα τῇ χλόῃ διὰ τὸ πληθός.

[143. τὸ ΙΠΠΟΜΑΝΗ ἢ πρὸς τὸ ΛΕΙΜΩΝΑ νόει. ἵππομανῆς γὰρ λειμῶν, ἐν ᾧ ἵπποι μαίνονται καὶ βακχεύουσιν. ἢ μὴ συναπτε πρὸς τὸ λειμῶνα, ἢ ἡ τὸ ΙΠΠΟΜΑΝΗ πρὸς τὸ ΣΕ, οὕτως, ἐπὶ τὸν λειμῶνα βάντα σέ. ποταπόν; ἵππομανῆ,

1) Brunck. τὸ μεγαλομανῆ ἰδέξαντο.

2) ἢ σὲ corrigit Anonymus in ed. Iohnf.

3) τὸ γὰρ — μεγαλογνώμονα. Haec apud Brunckium supra post μέγας μαινόμενον leguntur. Vid. Suidas in ἵππομανῆ.

4) Brunck. ἐφ' ᾧ et mox ἐνυβρίζοντα.

μανῇ, ἥτοι μεγάλως καὶ σφοδρῶς μαινόμενον καὶ θυμούμενον. ἴν' ἡ παραπλήσιον τῷ βούπαις, ἀντὶ τοῦ μέγας παῖς. ἡ ἸΠΠΟΜΑΝΗ, τὸν ἵππικόν. Τ.]

147. Αἴ' ΘΩΝΙ ΣΙΔΗΡΩΙ. λαμπρῶ. ΤΟΙΟΥΤΣΔΕ ΛΟΓΟΥΣ. ὁ νοῦς· οὐδὲν ἐνέχουρον ^{α)} εἰδῶς ὁ Ὀδυσσεὺς πλάττεται ψευδεῖς λόγους, ἀκούσας μόνον, ὡς ἴης σὺν νεοβράντῳ ξίφει. καλῶς δὲ καὶ τὸ ΨΙΘΥΡΟΥΣ λόγους, ἀντὶ τοῦ διαβόλους, ὡς διὰ πανουργίαν ἀδεῶς οὐ λέγοντος, ἀλλὰ πρὸς ἐν ^{β)} ἐκάστον ἐξαπατῶντα λάθρα.

[148. ΨΙΘΥΡΟΥΣ. κρυφίως, ἡρέμα λεγομένους.]

148. ΨΙΘΥΡΟΥΣ ΠΛΑΣΣΩΝ. πλάττειν λόγους φαρμέν τὸν ψευδόμενον. μὴ γὰρ ἀλήθειαν λέγων ὁ πλάττων, ψευδῇ καὶ συντεθειμένα διέξεισιν. ἐνταῦθα δὲ πλάσσειν, ἀντὶ ἀπλῶς, συντιθέναι. οὐ γὰρ πλάσμα ἦν, ὡς ὁ Αἴας διώλεσε τὰ ποίμνια κτείνας αὐτά.

151. ΠΕΡΙ ΓΑΡ ΣΟΥ ΝΥΝ ΕΥ' ΠΙΣΤΑ ΛΕΓΕΙ. ὅτι ἐν αὐτυχίᾳ καθέστηκας, δηλονότι τῆς ἥττης χάριν. ἡ ἐπεὶ μέγας εἶ, εἶχες ^{ε)} τὸν φθόνον συμπράττοντα.

154. ΤΩΝ ΓΑΡ ΜΕΓΑΛΩΝ. τροπικῶς, ὡς ἐπὶ τῶν ^{δ)} τοξευόντων κατὰ μεγάλου σώματος,

^{α)} Brunck *ἐχυρόν*. Idem paullo post *πλάττει* et *ἴαις*.

^{β)} Brunck *ἴνα*, ut coniecit Anonymus in ed. Iohnf., qui et *ἐξαπ-τῶντα* in *ἐξαπατῶντος* mutat.

^{ε)} Brunck *εἶχε*.

^{δ)} τῶν omisit Brunck.

ματος, οἱ αὖχ ἀμαρτάνουσι. πιστὰ οὖν τοῖς ἀκούουσιν κατὰ τῶν μεγάλων, διὰ τὸν φθόνον. Πίνδαρος (N. η. 36.) ὅψον δὲ λόγοι φθονεροῖς· ἰαπτεται δ' εἰδῶς, ^{ε)} χερσίνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει. ἸΕΙΣ, ἀφιεῖς, τοξεύων. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἸΙΣ. κατὰ μὲν τῶν μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς τις, οὐκ ἂν ἀμάρτοι· κατ' ἐμοῦ δὲ ἰεῖς τις, οὐ πείθει ^{ε')} τὸν ἀκούοντα. ΚΑΤΑ Δ' ἌΝ ΤΙΣ ἘΜΟΫ, τοῦ δημοτικοῦ καὶ εὐτελοῦς. ΠΡΟΣ ΓΑΡ ΤΟΝ ἘΧΟΝΤΑ. λείπει τὸ εὐ.

[50. εἰκότως εἶπε τὸ ΝΥΝ, παριστῶν τὴν ἐνεστῶσαν αὐτῷ ἐχθραν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ μάλιστα τοὺς αὐτῶν προὔχοντας, ἡδίκηκότας αὐτὸν τῇ περὶ τῶν ὄπλων κρίσει· ὥστε ἂ κατ' αὐτοῦ ^{ε)} ἀκούοιεν, εἰ καὶ ψευδῇ, ἀλλ' ὡς ἀληθῇ δεχόμενοι ἡδονταί.

154. μὴ λάβῃς ἐξωθεν τὸ κατὰ εἰς τὸ ΜΕΓΑΛΩΝ, ὡς τινες τῶν ἀμαρτῶν, ἀλλ' οὕτω λέγε· εὐ γὰρ ἂν ^{β)} τις δηλονότι ἀμάρτοι τῶν μεγάλων ψυχῶν, ἸΕΙΣ καὶ πέμπων κατ' αὐτῶν, λόγους δηλονότι ἐχθίστους. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξευόντων. ὅταν γὰρ μείζων ὁ σκοπὸς ἦ, ἥκιστα τούτου ἀποτυγχάνουσιν. οἱ δὲ προστιθέντες τῷ κώλω

^{ε)} Brunck. vel codices, vel receptum Pindari textum sequutus, *ἀπτεται δ' ἰσλῶν ἀεί*.

^{ε')} οὐκ ἂν πείθῃ Suidas in *ἰεῖς*. οὐ πείθῃ ed. Steph.

^{ε)} Edd. vett. αὐτῶν.

^{β)} ἂν abest in vett. edd.

λω τούτω τὸ λόγους, ἤγουν ἰεῖς λόγους, ἀμαρτάνουσι, μὴ εἰδότες τὰ μέτρα τῶν στίχων· νοεῖται δὲ τὸ λόγους κατὰ συνεκδοχὴν, ἀπὸ τοῦ ΔΕΓΩΝ. T.]

154. ΤΩΝ ΓΑΡ ΜΕΓΑΛΩΝ ΨΥΧΩΝ.
τῶν γὰρ μεγάλων ἀνδρῶν, ἦτοι κατὰ τῶν ἐνδόξων καὶ ἐπιφανῶν εἴ τις ἐπιφέρει κατηγορίαν, οὐκ ἂν ἀμάρτοι καὶ ἀποτύχοι. κατὰ δὲ ἀφανοῦς καὶ ἀδόξου καὶ μικροπρεποῦς, οἷος ἐγώ, οὐκ ἂν πείσοι τοὺς ἀκουσοντας. πρὸς γὰρ τοὺς εὐτυχοῦντας ἀντιτρέχει καὶ ἔρχεται ὁ Φθόνος. ἐπεὶ χεῖρονι καὶ ἐλάττονι ἑαυτοῦ οὐδεὶς Φθονεῖ, ἀλλὰ τῷ ἑαυτοῦ κρείττονι. τὸ δὲ, ἰεῖς, ἐν μεταφορᾷ εἴρηται τῶν τοξεύοντων, ὅπερ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἦμι. ὁ παρατατικὸς ἦμι, ἢ μετοχὴ ὁ ἰεῖς.

[155. ἈΜΑΡΤΟΙ. ἀμαρτάνω, τὸ ἀμαρτίαν ποιῶ, ἀμεταβάτως· ἀμαρτάνω δὲ τὸ ἀποτυγχάνω, μεταβατικῶς, καὶ συντάσσεται γενικῇ.

157. Φθόνος, νόσημα ψυχῆς ἀνθρωπίνης, καὶ ἐσθίον ψυχὴν, ἣν ἂν καταλάβῃ, ὥσπερ ἰὸς τὸν σίδηρον. καὶ φθονερός, ὁ λυπούμενος ἐπὶ ταῖς τῶν ἐπικεικῶν εὐπραγίαις. ἀλλότριον δὲ τῶν σπουδαίων, τὸ λυπεῖσθαι ἐπὶ ταῖς τῶν ἀγαθῶν εὐπραγίαις. ἔσον δὲ ἐστὶ κακὸν ὁ Φθόνος, καὶ ἰάμβοις τις ἐδήλωσεν·

τὸ δεύτερον δὲ τοῦ Φθόνου γράμμα ξέσας,
εὗρισ ἐν αὐτῷ τὸν φάνον γεγραμμένον. ¹⁾]

[157.

i) Haec eadem leguntur apud Suid. s. φθόνος, quorum fontem ignorabat Kusterus. Lobeck.

[157. εἰκότως τὸ ἜΡΠΕΙ ἐπὶ Φθόνου εἴρηκε, θίκην ὄφews, τοὺς φθονομένους βλάπτοντες. ἐπὶ τούτου γὰρ τὸ ἔρπειν λέγεται. T.]

158. ΚΑΙ ΤΟΙ ΣΜΙΚΡΟΙ. πάνυ αἰδήμονως ὁ Χορὸς ἐξελέγχει τὴν ἀδικίαν τῶν Ἑλλήνων, οὐ τοῦτο ἀντικρυς ποιεῖ, ^{k)} ἀλλὰ ψιλῶς γνωμολογῶν. βούλεται γὰρ ἐπιτιμᾶν, ὅτι κακῶς πράττουσι καθαιρουντες τὸν Αἴαντα, καὶ ἑαυτοῖς ἀσυμφόρως. Φησὶ γὰρ, ὅτι ἀσθενὴς φυλακὴ τοῖς μικροῖς ἀνευ τῶν μεγάλων. τοῦτο δὲ τείνει καὶ ἐπὶ τὸν Αἴαντα, ὅτι δεηθήσονται αὐτοῦ. ΣΦΑΛΕΡΟΝ ῬΥΜΑ, ἀντὶ τοῦ ἀσθενὴς φυλακῇ.

[159. ΣΦΑΛΕΡΟΝ. ἐπισφαλὴς φυλακὴ πόλεως ὑπάρχουσιν.]

[160. οἱ προστιθέντες εἰς τὸ ἈΡΙΣΤ' ἂν, τὸ ΔΡΑΣΗ, καὶ λέγοντες, ἄριστ' ἂν δράσῃ, ἀγνοοῦντες τὰ μέτρα τούτου προστιθέασιν· σὺ δὲ τὸ ὍΡΘΟΙ ΤΟ ἀπὸ κοινῆ λέγε. ὁμοίως ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ὍΡΘΟΙ Θ' ὙΠΟ ΜΙΚΡΩΝ λέγε, οὐ ΜΙΚΡΟΤΕΡΩΝ. ἐφθήμερες γὰρ ὀφείλει εἶναι τὸ τοιοῦτο κῶλον, ὡς ἀποθετικόν. ἀλλὰ καὶ τὸ ἈΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ ΣΟΥ ΧΩΡΙΣ τοιοῦτον ὀφείλει εἶναι ἐφθήμερες, ὡς ἀποθετικόν· διὸ τὸ ἌΝΑΞ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. οἱ δὲ γράφοντες ἀπαλλάξασθαι, ἀμαρτεῖς τῶν μέτρων. Χρὴ οὖν ἀπαλέξασθαι γράφειν, ἢ ἔχῃ ὀρθῶς. T.]

159.

k) Brunck. ποιῶν.

159. ΣΦΑΛΕΡΟΝ ΡΥΜΑ. ρῦμα, ἤτοι φυλακή, εἰσὶν οἱ πύργοι τῶν πόλεων. ἐν δὲ τοῦ ρύομαι, ἢ τοῦ ἐρύμαι παθητικοῦ παρακειμένου γίνεταί τὸ ρῦμα. ὅτερ μεταφερόμενον λέγεται δυναμῖς, ἢ ὠφέλεια. καὶ γὰρ τοῦτο ἐνταῦθα βούλεται· ἐπισφαλῆς, ἢ καὶ σαθρὰ ὑπάρχει ἢ ἐν τῶν σμικροπρεπῶν ἀνθρώπων ὠφέλεια τινὶ πόλει χωρὶς τῶν μεγάλων καὶ ἐπιφανῶν.

161. ΚΑΙ ΜΕΓΑΣ ὉΡΘΟΪΘ' ὙΠΟ ΣΜΙΚΡΟΤΕΡΩΝ. οὐκ ἔστιν ἐναντίος ὁ λόγος, ἀλλὰ καὶ αὐξήσιν ἔχει. εἰ γὰρ ὁ μέγας ὑπὸ τοῦ ἐλάττονος διασώζεται, πόσω μᾶλλον τῶν μειζόνων ἐχέσθαι χρή; κοινωνικὸς δὲ ὁ λόγος καὶ φιλάνθρωπος. καὶ Ὁμηρος (Ιλ. Ν. 237.)

Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα
λυγρῶν.

162. ἈΛΛ' ΟΥ ΔΥΝΑΤΟΝ ΤΟΤ'Σ ἈΝΟΗΤΟΥΣ. τοὺς Ἑλληνας ἀνέητους, καὶ φθονερούς, καὶ διατρεῖν τὰ τοιαῦτα ἀνεπιστήμονας. καὶ νῦν δὲ τὸ ΘΟΥΡΥΒΗΪ σύμφωνόν ἐστι τῷ, τοιοῦτος δὲ λόγους ψιθύρους πλάσσαν. μέχει γὰρ νῦν ἐν λόγοις ἐστὶν ἡ ἀδικία καὶ θορύβω, τῷ ἀπὸ τῆς βλασφημίας. ΤΟΥΤΩΝ. τῶν λεχθέντων. ΓΝΩΜΑΣ. ὁρθὰς δηλαδὴ τὰς κρίσεις. ἈΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ. ἀντιτάξασθαι.

[164. ὙΠΟ ΤΟΙΟΥΤΩΝ. τοιοῦτοι ἄνδρες θορυβοῦσι κατὰ σοῦ, λοιδοροῦσί σε.]

[162. τοῦτο διπλῶς λέγε. ἈΛΛ' ΟΥ ΔΥΝΑΤΟΝ ΤΟΤ'Σ ἈΝΟΗΤΟΥΣ ΠΡΟΔΙΔΑΣΚΕΙΝ

ΔΑΣΚΕΙΝ ΓΝΩΜΑΣ ΤΟΥΤΩΝ, ἡγουν τὴν περὶ τούτων διάνοιαν. τουτέστιν, οὐδεὶς ἂν δύναίτο διδάσκειν τοὺς ἀσυνέτους Ἑλληνας τοὺς τοὺς λόγους, ὥς δεῖ περὶ πλείστου ποιῆσθαι τοὺς μεγάλους. καὶ πάλιν, ΟΥ ΔΥΝΑΤΟΝ ΠΡΟΔΙΔΑΣΚΕΙΝ ΤΟΤ'Σ κατὰ τὰς ΓΝΩΜΑΣ ἈΝΟΗΤΟΥΣ ΤΟΥΤΩΝ, ἡγουν τοὺς μαροὺς τὴν διάνοιαν, καὶ μηδὲν τούτων ἂν ἔφην αἰσθανομένους.

165. ἀλέξω ἀλεξήσω, αὐξω αὐξήσω, καὶ ἐψω ἐψήσω, ἐνεστώτες καὶ μέλλοντες. ἀλέξω καὶ ἀλέξομαι, ἐνεστώς, τὸ ἀντιτάττομαι καὶ βοηθῶ. Τ.]

162. ἈΛΛ' ΟΥ ΔΥΝΑΤΟΝ ΤΟΤ'Σ ἈΝΟΗΤΟΥΣ. ἀλλ' οὐκ ἔστι δυνατόν προδιδάσκειν τοὺς ἀνοήτους, ἤτοι ἀπλουστέρους κατὰ τὰς γνώμας, ἀπὸ τούτων, τὰ τοιαῦτα δηλονότι. ἡγουν ὅτι οἱ σμικροὶ ἄνευ τῶν μεγάλων σφαλερὸν ρῦμα πέλονται, καὶ τὰ ἐξῆς. ὑπὸ γὰρ τῶν τοιούτων εἶναι διαφημίζεσθαι τὸ ἤδη περὶ τινὸς ἢ κατὰ τινὸς ἀγγελθέν.

165. ΧΗΜΕΙΣ ΟΥΔΕΝ. καὶ ἡμεῖς, ὡς ἄναξ, οὐδαμῶς δυνάμεθα πρὸς ταῦτα, ἃ φασι κατὰ σοῦ, ὥστε ἀπαλλάξασθαι τούτων. ταῦτόν δ' εἰπεῖν, ὥστε μὴ ἀκούειν ταῦτά.

168. ἈΤΕ ΠΤΗΝΩΝ ἈΓΕΛΑΙ. θηλυκῶς ¹⁾ τῷ ἈΓΕΛΑΙ ἐπήγαγεν ἀρσενικὴν μετοχὴν, τὴν ὙΠΟΔΕΙΣΑΝΤΕΣ, πρὸς τὸ νοητόν. ἐν γὰρ ταῖς ἀγέλαις εἰσὶ καὶ ἀρσενες καὶ θήλειαι.

¹⁾ Brunck. θηλυκῶ.

ο νοῦς· διὰ τοῦτο κομπάζουσι, σοῦ ἀφανοῦς ὄντος, ὡς πτηνῶν ἀγέλαι παταγοῦντες. καὶ τοῦτο εἰς τὸν κενὸν φόβον.

[169. Αἰγυπῖος, εἶδος αἰετοῦ, ὃν φασιν ἐν με-
θορίῳ εἶναι αἰετοῦ καὶ γυπῶς, ὡς καὶ τὸ ὄνομα μαρ-
τυρεῖ.]

[167. τὸ πᾶν οὕτως· ἈΛΛΑ' ΓΑΡ ὙΠΟ-
ΔΕΪΣΑΝΤΕΣ οἱ Ἀχαιοὶ σε, ἤγουν φοβηθέντες,
ὅΤΕ ΔΗ' ἈΠΕΔΡΑΝ ΤΟ' ΣΟ'Ν ὍΜΜΑ,
ΠΑΤΑΓΟΥΣΙΝ, ἤγουν θορυβοῦσι, καθὰ Ἀ-
ΓΕΛΑΙ ΠΤΗΝΩ'Ν ἀποφυγοῦσαι ΜΕΓΑΝ
ΑἶΓΥΠΙΟ'Ν. πάταγος δι' ἐνός τ. ὀττοβος δέ, τὸ
αὐτό, διὰ δύο.

ἡ σύνταξις οὕτως· ἈΛΛ' Εἰ ΦΑΝΕΪΗΣ
ΣΥ' τούτοις ΕΞΑΪΦΝΗΣ, ΤΑ' Χ' ἈΝ ΠΤΗ-
ΞΕΙΑΝ καὶ φοβηθεῖεν ἈΦΩΝΟΙ, ἐν σιγῇ· του-
τέστιν, ὑπὸ τοῦ φόβου σιγὴν καὶ ἀφωνίαν ἐξουσιν·
ὙΠΟΔΕΪΣΑΝΤΕΣ καὶ φοβηθέντες, ἈΤΕ
καὶ καθὰ ἈΓΕΛΑΙ ΠΤΗΝΩ'Ν ΜΕΓΑΝ
ΑἶΓΥΠΙΟ'Ν καὶ αἰετόν, ὑποδείσασαι δηλονότι.
ΠΑΤΑΓΟΥΣΙ ΓΑΡ καὶ θορυβοῦσιν, ὅΤΕ
ἈΠΕΔΡΑΝ καὶ ἀπέφυγον ΤΟ' ΣΟ'Ν ὍΜ-
ΜΑ. καὶ μὴ νομίσης λέγειν τὸν Χορὸν τοῦτο, διότι
ἐξέφυγον οἱ Ἕλληνες τὸ τοῦ Αἴαντος ξίφος μανέντος,
καὶ πρὸς τὰς ποιμένας χωρήσαντος, καὶ οὐκ ἀπώ-
λοντο· πῶς γὰρ ἔλεγεν ἄν, ὅπερ οὐκ ἠπίστατο,
ἀλλ' ὕστερον ὑπὸ Τεκμήσεως καὶ αὐτοῦ Αἴαντος ἔμα-
θεν ἐλθόντος εἰς αἰσθήσιν; ἐνδεικνύμενος δὲ τὸ τοῦ
Αἴαντος

Αἴαντος φοβερόν, τοῦτό φησιν. οἱ δὲ τὸ ΓΑΡ ἀρ-
γὸν λέγοντες ἀγνοοῦσι τὴν σύνταξιν. καὶ γὰρ στί-
ζουσι μὲν πρὸς τὸ ΠΑΤΑΓΟΥΣΙ, τὸ δὲ ἈΤΕ
ΠΤΗΝΩ'Ν ἈΓΕΛΑΙ ἀσυνδέτως ἐκφέρουσι. τὸ
δὲ ὅΤΕ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ὁπότε ἐστίν· ἐπεὶ δὴ
καθολικῶς, ὡς ἔφαμεν, ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ Χοροῦ λέ-
γεται. ἢ μὴ λάμβανε πρὸς τὸ ΠΤΗΝΩ'Ν Ἀ-
ΓΕΛΑΙ τὸ ὑποδείσασαι, ὡς ἔφαμεν· ἀλλ' ἐκ τοῦ
ἈΠΕΔΡΑΝ, ἀποδρεῖσθαι κατὰ συνεκδοχὴν νείε,
ἢν ἢ, ἀποδρεῖσθαι μέγαν αἰγυπῖον. Τ.]

168. ΠΑΤΑΓΟΥΣΙΝ. πάταγος ὁ κτύπος
ποιητικῶς, καὶ γράφεται δι' ἐνός τ. ὀττοβος δὲ τὸ αὐτό,
καὶ γράφεται διὰ δύο.

169. Αἰγυπῖος εἶδος ὀρνέου, ὃν φασὶ μέσον αἰετοῦ
καὶ γυπῶς εἶναι.

[ΜΕΤΡ. 172. Ἡ ῬΑ' ΣΕ. Τὰ τοιαῦτα
εἶδη τῶν Χορῶν εἰσὶν ἐπαδικά. ἐπαδικὰ δὲ καλεῖται,
ὡς Ἡφαιστίων φησὶν, ἐν οἷς ὁμοίοις ἀνέμοιόν τι ἐπι-
φέρεται δηλονότι. ἐπ' ἑλαττον μέντοι τοῦ τῶν τριῶν
ἀριθμοῦ, ἤτοι στρεφῆς καὶ ἀντιστροφῆς καὶ ἐπαδου,
οὐκ ἂν γένοιτο τὸ τοιοῦτον· ἐπὶ πλείον δὲ οὐδὲν αὐτὸ
κῶλυε ἐκτείνεσθαι. γίνεται δὲ ὥσπερ τριᾶς ἐπαδι-
κῇ, οὕτω καὶ τετραῖς καὶ πεντὰς καὶ ἐπὶ πλεόν, ὡς
τὰ πλείστα Πινδάρου καὶ Σιμωνίδου πεποιήται. τῆς
παρέρσης δὲ στρεφῆς τὰ κῶλᾶ εἰσιν ἰα, καὶ τὰ τῆς
ἀντιστροφῆς τῶσαῦτα. τὸ α δακτυλικὸν τετράμε-
τρον· κατὰ μονοποδίαν γὰρ μετρεῖται τὰ δακτυλι-
κά. τὸ β δακτυλικὸν πενθήμερον· τὸ γ τροχαϊ-
κόν

κόν ἐφθημιμέρες· τὸ δ' ἀσυνάρτητον ἐξ ἱαμβικοῦ διμέτρου βραχυκαταλήκτου καὶ ἀναπαιστικοῦ πενθήμερους· τὸ ε ἱαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ε ὅμοιον τῷ β· τὸ ζ ἀσυνάρτητον ἐξ ἱαμβικοῦ καὶ δακτυλικῷ πενθήμερων, ὃ καλεῖται ἱαμβέλεγος· τὸ η ὅμοιον, ἥτοι ἱαμβέλεγος· τὸ θ ἱαμβικὸν μονόμετρον ἀκατάληκτον· τὸ ι προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίανος δευτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ χοριάμβου καὶ τροχαϊκῆς κατακλήδος· καλεῖται δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς ἐορταῖς, ἐν αἷς προσοδοὶ ἐγένοντο, τοιούτοις μέτροις ἐχρῶντο· τὸ ια ἱαμβικὸν πενθήμερες, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαίστου. εἴτα παράγραφος. Τ.]

172. Ἡ ῬΑ' ΣΕ. ὁ Χορὸς οὐδέπω πεπιστευκώς, ὅτι Αἴας τὰ τεθρυλλημένα διεπράξατο, ἀλλ' οἰόμενος ἐκ τινος ὀργῆς θεῶν ταύτην τὴν φήμην γεγενῆσθαι, ποιεῖται πρὸς τὴν φήμην τὸν λόγον. ΤΑΥΡΟΠΟΛΑ. ἡ ὅτι ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας τιμᾶται· ἡ ἀπὸ μέρους, τῶν ποιμνίων ἢ προστάτης· ἡ ὅτι ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ ἐστὶ καὶ ἐποχεῖται ταύροις, ἣν καὶ ταυρωπὸν ὀνομάζουσιν. τὸ ἐξῆς· ἡ ῥά σε Ταυροπόλα ὤρμησεν ἐπὶ βούς ἀγελαίας. τοὺς πολλοὺς γὰρ τῶν μαινομένων ἐκ σελήνης νοσεῖν ὑποτίθενται, διὰ τὸ ^{π)} νυκτερινῶν δεσπόζειν φασμάτων. Ἄλλως, τὴν μὲν ἀναίρεσιν τῶν ποιμνίων ὁ Χορὸς πιστεύει ὑπὸ Αἴαντος γενέσθαι, οὐκ ἐξ ἰδίας δὲ προνοίας.

173.

π) διὰ τὸ τῶν νυκτερινῶν Suid. in ταυρίων. Lobeck.

173. Ὡ ΜΕΓΑΛΑ ΦΑΤΙΣ. διὰ μέσου ἡ ἀναφώνησις. ὦ θαυμαστὴ φήμη, ἥτις ἐγέννησάς μοι ταύτην τὴν ^{η)} αἰσχύνην. κακὴ γάρ, φησὶν, ὑπῆρξε περὶ τοῦ Αἴαντος.

[173. Ὡ ΜΕΓΑΛΑ — ΕΜΑΣ. διὰ μέσου οἱ δύο στίχοι οὗτοι. τὸ δὲ ἐξῆς· ἡ ῥά σε Ἀρτεμις ὤρμησε πανδήμους ἐπὶ βούς. τὸ πᾶν τοιοῦτον ἐστὶν· ὥντως δὴ ἡ Ἀρτεμις τοῦ Διός, θυγάτηρ δηλονότι, παρῶρμησέ σε ἐπὶ τὰς πανδήμους βούς τὰς ἀγελαίας, ἡ διὰ χάριν τινος νίκης ἀκερδῆ, καὶ ἀχάριστον, καὶ ἀδυσίαστον, ἡ ψευσθεῖσα, ἡ γοῦν μὴ τυχοῦσα, ἐν τοῖς δώροις καὶ κέρδεσι τῶν ἐνδοξῶν σκυλῶν, ἡ ἐν ταῖς ἐλαφηβολίαις, ἡ γοῦν μὴ μετέχουσα ^{ο)} θυσιῶν ἐκ τῶν γενομένων ἐλαφηβολιῶν, ἡ ὁ χαλκοθώραξ Ἀρης, ποίαν ^{ρ)} μομφάν ἔχων κατὰ σοῦ ἐνεκα κοινῆς συμμαχίας, ἀπέδακέ σοι βλάβην νυκτερινῶν μηχαναῖς. οὐ γὰρ οἶκοθεν ἔβης ἐπὶ τὰ ἀριστερά.]

[172. εἰκότως Ἀρτεμιν, καὶ Ἀρην, καὶ τὸν ὑπουργὸν αὐτοῦ Ἐνυάλιον αἰτίους τῶν παρόντων ἡγείται κακῶν, ὅτε πολεμικοὺς θεοὺς, καὶ βοηθητικούς ὥσως ἀν' αὐτῷ πρὸς μάχην, καὶ μὴ παρ' αὐτοῦ τυχόντας ὧν ἔδει· ταῦτα δὲ ἦν θυσίαι καὶ ἀναθήματα.

η) τὴν male omisit Brunck.

ο) Bar. ἡ οὐ μετέχει.

ρ) Bar. ἡ ὁ χαλκοθώραξ Ἀρης ψευσθεῖς δώροις κλυτῶν ἐνάρων ἢ ἐλαφηβολίαις, ὤρμησέ σε ἐπὶ τὰς βούς τὰς ἀγελαίας· ἡ ποίαν —

τα. οἶεται δὲ καὶ ἐν ἐλαφιβολίαις καὶ κυνηγεσίαις
συμμαχῆσαι αὐτῷ τὴν Ἀρτεμιν· τούτων γὰρ ἔφορος
ἡ θεὸς· καὶ διὰ τὸ μὴ ἀντιτυχεῖν χάριτος, ὀργισθῆ-
ναι αὐτῷ. μὴ λάβῃς δὲ ἔξωθεν εἰς τὸ ΧΑΡΙΝ
διὰ, ὥς τινες φασὶν ἀπατῶμενοι πρὸς τὴν αἰτιατι-
κὴν. οὐ γὰρ μόνον, ἐψεύσθημεν τοῦδε, Φαμέν, ἀλ-
λὰ καί, τότε· ὥσπερ καί, μέτεστί μοι τοῦδε, καί,
μέτεστί μοι τότε. οὐ μόνον δὲ οὕτω Φαμέν τὸ ψεύ-
δεσθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς δοτικὴν πλαγιάζομεν, ὥς
ἔχει κἀνταῦθα. πρῶτον γὰρ εἰς αἰτιατικὴν συνέ-
ταξε, ΨΕΥΣΘΕΪΣΑ ΧΑΡΙΝ ἈΚΑΡΠΩ-
ΤΟΝ λέγων· εἶτα πρὸς δοτικὴν ἐπλαγίασε ΚΛΥ-
ΤΩΝ ἘΝΑΡΩΝ ΨΕΥΣΘΕΪΣΑ ΔΩ-
ΡΟΙΣ.

173. Ὡ ΜΕΓΑΛΑ ΦΑΤΙΣ. οὕτω πε-
πιστευκῶς ὁ Χορὸς, ὥς Αἴας τὸ διατεθρυλλημένον
διεπράξατο ἔργον, ἀλλ' οἰόμενος ἐκ τίνος μῆνιδος τῶν
θεῶν ταύτην τὴν φήμην γεγενῆσθαι, πρὸς ταύτην
ἀποτείνει τὸν λόγον. Τ.]

175. ΠΑΝΔΑΜΟΥΣ. ἡ τὰς παντὸς τοῦ
δήμου, ἡ τὰς συνηγμένας. Ἡ ΠΟΥ ΤΙΝΟΣ
ΝΙΚΑΣ. ἡ διὰ χάριν τίνος νίκης. ἈΚΑΡΠΩ-
ΤΟΝ δέ, ἥς καρπὸν οὐκ ἐδέξατο. οἶονται ἐκ τού-
των αὐτὸν ἐμμανῆ εἶναι. ἄρα οὖν, Φησί, χαρίζομέ-
νη σοι τὸ νικᾶν, καρπὸν καὶ ἀπαρχὰς οὐκ ἐδέξατο
τῆς νίκης, ἢ ἀπὸ κυνηγεσίων δῶρα οὐ λαβοῦσα· ὥς
καὶ Ὅμηρος ἐπιλελησμένους ^{q)} τινὰς Φησι, καὶ δι-
κὴν παρέχοντας τῆς λήθης.

[176.

q) ἀπολελησμένους edd. Steph. et Iohnf.

[176. τὸ ΠΟΥ οὐ μόνον δηλοῖ τόπον, ἀλλὰ
καὶ ἀντὶ τοῦ ἴσως τίθεται, ὥσπερ ἄλλοι τε πολλοὶ
μαρτυροῦσι, καὶ Φιλόστρατος λέγων ἐν ταῖς Εἰκά-
σιν οὕτως· Οὐκ οὖν τίς που οἱ Θηβαῖοι ἀρξαι μάχης.
Τ.]

175. ὩΡΜΑΣΕ ΠΑΝΔΑΜΟΥΣ. τοῦτο
τὸ ῥῆμα ἀμετάβατον ἐστίν. ἐνταῦθα δὲ μεταβατικῶς κεί-
ται. ὀρμάω γὰρ, ὀρμῶ ἐγὼ ἐπὶ τῆς κατ' ὀρμὴν κινήσεως.
ἐνταῦθα δὲ, ὤρμησεν, ἀντὶ τοῦ, παρεκίνησεν. ἀρα ἡ
Ἀρτεμις, ἡ θυγάτηρ τοῦ Διός, ἡ ἐπὶ ταύρου ὀχουμένη,
διηγείρε σε ἐπὶ τὰς βοῦς, τὰς ἀγελαίας, τὰς πανδημας,
ἦτοι τὰς κοινὰς. ἡ διὰ χάριν ἀπερδῆ τίνος νίκης, ἣν δηλον-
ότι νικήσας, οὐκ ἐτίμησας αὐτήν, ἡ ἐνεκεν ἐνάρων κλυτῶν,
ἢ τε καὶ ἐν ἐλαφιβολίαις, ψευσθεῖσα δηλονότι. ἡ ὁ Ἐνυα-
λῖος, ἦτοι ὁ Ἄρης, ἐτίσατο, ἦτοι ἀνταπέδωκέ σοι, λῶβην,
ὁ χαλκοθώραξ διὰ τῶν νυκτερινῶν μηχανῶν, δι' ὧν ἐκτεινας
τὰ ποίμνια, ἔχων κατὰ σοῦ μέμψιν τινα τοῦ κοινοῦ πολέμου
ἐνεκεν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τρώων. οὐ γὰρ ἀπὸ σεαυτοῦ
ἔβρης, ἤγουν ἐκινήθης καὶ ἦλθες ἐπὶ τὰ ἀριστερά, ἤγουν τὰ
ἄριστα ἔργα ταῦτα, ὡς οὐδὲ τοῦ Τελαμῶνος.

179. Ἡ ΧΑΛΚΟΘΩΡΑΞ Ἡ ΤΙΝ'
ἘΝΤΑΛΙΟΣ. διαστέλλει τὸν Ἄρεα ἀπὸ τοῦ
Ἐνυαλίου, ὥς ἕτερον δαίμονα ὑπουργόν τοῦ μείζονος
θεοῦ, ^{r)} καὶ δῆλον ἐκ τῶν συνδέσμων. δηλοῦται γὰρ
ὁ Ἄρης ἐκ τοῦ χαλκοθώραξ. ἡ καὶ ὁ Ἄρης μεμφό-
μενός σοι, ὥς ἀπαρχὰς δόξης οὐ λαβὼν, ἐτίσατό σε
τῆς λῶβης, τῆς εἰς αὐτὸν γενομένης λήθης. ἐτίσατο
δὲ ἐννυχίοις μηχαναῖς ἐπὶ σοῦ ταύτης τῆς νυκτός.
πιθανῶς δὲ πλείονας αἰτίας τιθέασιν ἀποροῦντες.
οἱ γὰρ στοχαζόμενοι οὐ κατ' ἐν ἴστανται.

[180.

r) Transcripsit haec Suidas f. Ἐνυάλιος. Lobbeck

[180. ΜΟΜΦΑ'Ν ἘΧΩΝ, ἤγουν μεμφόμενός σοι διὰ τὸ ἴσως ἐν πολέμῳ συμμαχήσαι, καὶ μὴ τυχεῖν θυσίας εἰς αἰμοιβήν. τὸ δὲ ἔννυχίοις εἶπε, διὰ τὸ ἐν νυκτὶ γενέσθαι τὴν μανίαν αὐτά. T.]

179. Ὁ ΧΑΛΚΟΘΩ'ΡΑΞ. ἦτοι ὁ ἰσχυρὸς καὶ οἶον ἀκαταμάχητος, ἐνδεδυμένος, ὥσπερ θώρακα, τὴν ἰσχύν.

[ΜΕΤΡ. 182. ΟΥ' ΠΟΤΕ. Ἀντιστροφὴ κώλων ια. T.]

182. ΟΥ' ΠΟΤΕ ΓΑ'Ρ ΦΡΕΝΟ'ΘΕΝ. οὐ γὰρ ἐπὶ τοσοῦτον ἀφρονεῖς, ὥς ἀνευ αἰτίας θέλειν ἐμπεσεῖν τοῖς ποιμνίοις. ἈΡΙΣΤΕΡΑ οἱ παλαιοὶ τὰ μαρὰ*) ἐκάλουν· δεξιὰ δὲ τὰ συνετά. ἮΚΟΙ ΓΑ'Ρ ἌΝ ΘΕΙ'Α ΝΟ'ΣΟΣ. ἔσκει γὰρ εἶναι νόσος θεία, ἢ ἐκ θεοῦ κατασκήψασα εἰς αὐτόν. τὴν δὲ νόσον αὐτοῦ, φήμην Ἀργείων ὠνόμασεν. ὙΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ. πειθόμενοι, ἢ ὑποβλήτως λέγοντες. ἢ ἰδιοποιησάμενοι. εἰ δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθὴ ταῦτα, ἀλλὰ πεπλασμένα ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἢ Ὀδυσσεώς — —.

[182. ΦΡΕΝΟ'ΘΕΝ ἤγουν οἰκοθεν, ἀπὸ οἰκείας γνώσεως. ἈΡΙΣΤΕΡΑ, ἄτοπα, καὶ ἀπρεπῆ, μωρὰ.

184.

s) Brunck. μῶρα. Paullo ante edd. Steph. et Iohnf. οὐνε ἀνίας.

184. ἘΝ ΠΟΙ'ΜΝΑΙΣ ΠΙΤΝΩ'Ν. ἐμπύπτων, ἐπιτιθέμενος ταῖς ποίμναις. τὸ δὲ πιτνῶν ἐμφασιν ἔχει καταφορᾶς.

185. Τὸ δὲ ἮΚΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἦλθεν ἄν. *)

187. ὙΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ. ὑποσπείραντες. ΚΛΕΨΙΤΟΥΣΙ, λανθάνουσι. ἤγουν εἰ δολίως καὶ λάθρα σπείρουσι λόγους Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, ἢ ὁ τῆς γενεᾶς τῶν Σισυφιδῶν τῆς ἀσώτου, τουτέστι τῆς φαύλης, τῆς ἐξώλους, ἤγουν ὁ Ὀδυσσεύς.]

[181. ἘΤΙ'ΣΑΤΟ, ἤγουν ἀντέδωκεν, ἢ ἔλαβεν, ἢ ἔδωκεν ἀπλῶς, ἢ ἐτιμώρησε τοιαύτην ΛΩΒΗΝ, ἤγουν ὕβριν.

188. ΒΑΣΙΛΗΪΣ. τοῦτο Ἀττικῆς ἐστὶ διαλέκτου, τὸ τρέπειν τὴν εἰ δι' ὀρθογών εἰς η. οἱ βασιλῆς γὰρ λέγουσι καὶ οἱ ἱππῆς. καὶ τὸ ἤδη παρ' Ὀμήρῳ, ἀντὶ τοῦ ἠπίστατο, τῆς αὐτῆς ὃν διαλέκτου, σαφέστερον τοῦτο δείκνυσιν. T.]

182.

s) Omisit Brunckius duo Scholia, quae in cod. Bar. leguntur:

186. Ζεύς] καλεῖ γὰρ ἐνταῦθα ὁ Χορὸς τὸν Δία, ἵνα ἐπαγορεύσῃ τὸν νοῦν αὐτοῦ τοῦ Αἴαντος. ἀλληγορεῖται γὰρ ὁ Ζεὺς εἰς πολλὰ τινα, καὶ πρὸς τούτοις, εἰς τὸν νοῦν ψυχικῶς. — Φοῖβος] καλεῖ δὲ καὶ τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα, ἵνα τὸ λογιστικὸν τοῦ νοῦ Αἴαντος τὸ σκοτισθὲν ἐπὶ τῆς μανίας φωτίσῃ. ἀλληγορεῖται γὰρ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸν ἥλιον.

182. ΦΡΕΝΟ΄ΘΕΝ. ἐν τῇ σῆς διανοίᾳ, ἐξ ἰδίας, οικείας βουλῆς ἐκινήθης. τοσοῦτον, βερέως καὶ σφοδρῶς δηλονότι, προσπίπτων ταῖς πόμυναις.

189. ΤΑΨ ἈΣΩ΄ΤΟΥ, τῆς ἐξώλους, καὶ σώζεσθαι μὴ δυναμένης. ΣΙΣΤΦΙΔᾶΝ. γράφεται ΣΙΣΤΦΙΔΑ. λέγεται γὰρ ἡ Ἀντίκλεια ἀποστελλομένη ἀπὸ Ἀρκαδίας ἐπὶ Ἰθάκην πρὸς Λαέρτην ἐπὶ γάμον, κατὰ τὴν ὁδὸν Σίσυφω συνελθεῖν, ἐξ οὗ ἦν φύσει ὁ Ὀδυσσεύς. ὁ δὲ Σίσυφος Κερῖνδου βασιλεὺς, πανοῦργος ἀνὴρ, περὶ οὗ Φησὶν Ὅμηρος (Ἰλ. Ζ. 153.) ὅς ὃ) κέρδιστος γένητ' ἀνδρῶν. ὅστις ὑπὸ τοὺς ὄνυχας καὶ τὰς ὀπλὰς τῶν ζῶων ἑαυτοῦ μονογράμματον ἐγράψε τὸ ὄνομα αὐτοῦ. *) Αὐτόλυκος δὲ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ (Ὁδ. Τ. 395.) ἐκείναστο κλεπτοσύνη θ' ὄρκω τε, καὶ αὐτὰ τὰ κλεπτόμενα παρ' αὐτοῦ τὴν μορφήν ἠλλάσσε. γ) κλέψας οὖν καὶ Σίσυφου θρέμματα καὶ μεταβαλὼν, ὁμοίως ζ) οὐκ ἔλαθε τὸν Σίσυφον. ἐπέγνω γὰρ αὐτὰ διὰ τῶν μονογραμμάτων. ἐπὶ τούτοις δὲ ἐξευμενιζόμενος τὸν Σίσυφον, ἐξένισεν αὐτόν, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντίκλειαν συγκατέκλινεν αὐτῷ, καὶ ἐγκυον ἐξ αὐτοῦ γενομένην τὴν παῖδα συνώκισε Λαέρτῃ, δι' ὃ Σίσυφον

υ) Brunck. 3.

*) Suidas minus recte μονογράμματα ἔγραψεν ὀνόματα. Di-fertius de hoc artificio exposuit Tzerz. ad Lycophr. Cass. v. 344. Lobeck.

γ) Autolycus τὰ χρώματα ἤμειβε τῶν βοῶν. Themist. XXIX. p. 344. Lobeck.

ζ) Rectius Suidas ὅμως.

σύφου ὁ Ὀδυσσεύς. τὸν δὲ Ὀδυσσεῖα Σίσυφου συνήδως φησὶ Σοφοκλῆς καὶ ἐν Συνδείπνῳ.

Ω πάντα πράσων, ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς ἐνδηλος ἐν σοὶ πανταχοῦ μητρός πατήρ. α) καὶ Δίσχυλος ἐν Ὅπλων κρίσει.

Ἀλλ' Ἀντικλείας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, β) τῇ σῇ λέγω τοι μητρός, ἥ σ' ἐγείνατο. καὶ Εὐριπίδης ἐν Κύκλωπι (102.).

ΣΙΛ. Χαῖρ', ὦ ξέν' ὅστις δ' εἶ, φράσον, πά-
τραν τε σὴν.

ΟΔΥ. Ἰθακος Ὀδυσσεύς, γῆς Κεφαλήνων ἀναξ.

ΣΙΛ. οἶδ' ἄνδρα κρόταλον, δριμὺν Σίσυφου γόνον. ε)

φαίνεται δὲ τὸ κακῶδες αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς γενέσεως.

[189. τινὲς εἰς τὸ ΤΑΨ ἈΣΩ΄ΤΟΥ ΣΙΣΤΦΙΔᾶΝ ΓΕΝΕΑ΄Σ τὸ ὁ ἄρθρον λαμβάνουσιν ἔξωθεν, λέγοντες· οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, καὶ ὁ ὑπάρχων τῆς αἰώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς Ὀδυσσεύς· οὗς,

α) Brunckius μητρός φθορεὺς. Vide citatos a Lobeckio Leopardum Emendatt. L. XIII. c. 5. et Bergler. ad Nubb. 289.

β) v. Valcken. ad Herod. L. VI. 63. p. 468.

ε) δριμὺν Σ. γένος et superiore versu Κεφαλλήνων Steph. et Brunck.

ους, ὡς ἀγνοούντας, αὐτοὺς ἐάσας, οὕτω λέγε· εἰ δὲ ὑποβαλλόμενοι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς κλέπτουσι καὶ ἀπατάσι τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὑπάρχουσιν οἱ μῦθοι τῆς ἀσώτου γενεᾶς τῶν Σισυφιδῶν, ἦγουν τοῦ πανεύργου Ὀδυσσεώς, τοῦ ἐκ Σισύφου τοῦ γένος κατάγοντος, καὶ τὸ ἐξῆς. κυρίως [δὲ ἀσώτος, ὁ τὸν πατρῶον κακῶς δαπανήσας κλῆρον. α)] T.]

189. Ἡ ΤΑΣ ἈΣΩΤΟΤ ΣΙΣΤΦΙΔΑΝ. τινὲς προστιθέασιν τὸ ἄρθρον ἐν τῇ συντάξει ἐπὶ τῆς ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς, οὕτω λέγοντες· εἰ δὲ κλέπτουσιν, ἦτοι ἀπατάσι τοὺς πολλοὺς ὑποβαλλόμενοι λόγους, κατὰ σοῦ δηλονότι, οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, καὶ ὁ ἐκ τῆς γενεᾶς τῆς ἀσώτου καταγόμενος Ὀδυσσεύς. ἄλλοι δὲ οὕτως· εἰ δὲ κλέπτουσι τοὺς πολλοὺς οἱ μεγάλοι βασιλεῖς ὑποτιθέντες μύθους, ἢ οἱ μῦθοι δηλονότι εἰσὶν ἐκ τῆς ἀσώτου γενεᾶς τῶν Σισυφιδῶν, ἦγουν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ὀδυσσεώς, ἐπὶ μέγα δηλονότι προχωρῆται αὕτη ἢ κατὰ σοῦ φημι. λέγεται δὲ Ὀδυσσεύς ἀπὸ Σισύφου κατάγειν τὸ γένος οὕτως· Ἀντίκλειαν τὴν Ὀδυσσεώς μητέρα ἐξ Ἀρκαδίας εἰς Ἰθάκην ἀπερχομένην πρὸς γάμον Λαέρτη, Σίσυφον ἐν τῇ ὁδῷ καταλαβόντα λυμήνασθαι. διὰ τοῦτο καὶ ἀσώτον τὴν γενεάν ταύτην καλεῖ, ἢ ὅτι ὑπονοεῖ τὸν Ὀδυσσεά ἐκ Σισύφου εἶναι, ἀλλ' οὐκ ἐκ Λαέρτου.

190. ΜΗ' ΜΗ' Μ' ἈΝΑΞ. τὸ πλήρες· μὴ μὴ μοι· ὁ δὲ νοῦς· εἰ δὲ πλάσσουνσι ταῦτα, καὶ οὐκ ἀληθεῖα συνέδρασας, μηκέτι κρυπτόμενος ἐν ταῖς ἐφάλοις

δ) In vett edd haec adduntur: λέγεται δὲ Ἀντίκλειαν τὴν Ὀδυσσεώς μητέρα ἀπὸ Ἀρκαδίας εἰς Ἰθάκην ἐρχομένην πρὸς γάμον Λαέρτη, ὑπὸ Σισύφου κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυχόντος ἐφθάρθαι.

ἐφάλοις κλισίαις κακὴν φάτιν ἄρη, καὶ περιποιήσῃ, ἦτοι ἐπάρης, αὐξήσης ἀπὸ σοῦ. ἀλλὰ προσελθὼν δείξον ψευδῆ τὰ λογοποιούμενα.

[ΜΕΤΡ. 192. ἈΛΛ' ἈΝΑ. Τοῦτο καλεῖται ἐπώδος, διὰ τὸ ἐπάδεσθαι τῇ τε στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, ἦγουν μετὰ τὴν στροφὴν ἀδεσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὴν μὲν στροφὴν κινούμενοι οἱ Χορευταὶ πρὸς τὰ δεξιὰ ἦδον, τὴν δὲ ἀντιστροφὴν, πρὸς τὰ ἀριστερά· τὴν δὲ ἐπώδον ἰστάμενοι ἦδον. ἐσθλὸς δέ, ὡς φασιν, ἡ μὲν στροφὴ τὴν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν ἑάων πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη κίνησιν· ἡ δὲ ἀντιστροφὴ τὴν τῶν πλανήτων, ὡς ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἑω γινομένην· ἡ δὲ ἐπώδος τὴν τῆς γῆς στάσιν, ἰσταμένων τῶν Χορευτῶν ἀδομένη. ἐστὶ δὲ τῆς παρουσίας ἐπώδου τὰ κῶλα ζ' τὸ α' ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικῆς πενθημιμεροῦς καὶ ἱαμβικῆς διμέτρου βραχυκαταληκτοῦ· καλεῖται δὲ τοῦτο διπενθημιμερές· ἀλλ' ἐνταῦθα ἠλλεῖπει τὸ ἱαμβικὸν μιᾷ συλλαβῇ· τὸ β' ὁμοῖον· τὸ γ' τροχαϊκὸν διμέτρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθημιμερές, τοῦ γ' ποδὸς δακτύλου· τὸ δ, τὸ ε καὶ τὸ ς ἀναπαιστικά διμέτρα ἀκατάληκτα· τὸ ζ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον καταληκτικόν, τοῦ β' ποδὸς παῖωνος δευτέρου, τοῦ δὲ τρίτου ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς καὶ παραγγραφοῦς. T.]

192. ἈΛΛ' ἈΝΑ ἘΞ ἙΔΡΑ' ΝΩΝ, ἀνάστα ἐκ τῶν θρόνων, ὅπου πολὺν χρόνον σεαυτὸν ἐνεστήριζας, τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν αἴτην αὐξων, καὶ οἷον ἐμπυρρῶμενος ὑπὸ τοῦ πάθους, καὶ ἐν ἀγωνίᾳ πολλῇ ὦν. ΟΠΟΥ ΜΑΚΡΑΪΩΝΙ ΣΤΗ-

ΣΤΗΡΙΨΗ. ὅπου στηρίξῃ μακράϊωνι σχολῇ, ὃ ἐστὶ πολυχρονίῳ, ^{ε)} βραδύν τον ἀγῶνα ἐμποιοῦσῃ σοι· μακράϊων δὲ αὐτοῖς δοκεῖ διὰ τὴν εὐνοίαν. ἌΤΑΝ ΟΥΡΑΝΙΙΑΝ. τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν, ἡγουν μετέωρον καὶ μεγάλην. ΦΛΕΓΩΝ δὲ, ζωπυρῶν, ἀνεγείρων. ^{ε)}

[192. ἌΝΑ, ἀνάστηθι. ἈΓΩΝΙΪΩ, ΣΧΟΛΑΪ, ἀγωνίαν ἐμποιοῦσῃ ἀνέσει. ἌΤΑΝ ΟΥΡΑΝΙΙΑΝ ΦΛΕΓΩΝ. εἰς οὐράνιον ὕψος ἀνάπτων τὴν βλάβην. ^{β)}]

[193. ἈΓΩΝΙΪΩ, ἡγουν ἐναγωνίῳ· ἐνταῦθα γὰρ διατρίβοντες τοῖς Τρωσὶ πολεμοῦμεν. ἡ ἀγωνίῳ, τῇ ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιοῦσῃ σχολῇ καὶ διατρίβῃ, διὰ τὸ εἰς μῆκος τσοῦτον τετάσθαι τὸν πόλεμον, καὶ ὑποψίαν πᾶσιν ἡμῖν εἶναι τοῖς Ἑλλησιν ἐκ τούτου, ὡς οὐ παλινσστήσομεν οἴκαδε. Τ.]

195. ἘΧΘΡΩΝ Δ' ὙΒΡΙΣ. ἡ δὲ τῶν ἐχθρῶν ὕβρις, τῶν ταῦτα ἐπὶ σοὶ λεγόντων, οὕτω μᾶλλον ἀφοβός ἐστι, καὶ ἀδεῶς ^{η)} εἰς τὸ βλασφημεῖν σε, διὰ τὸ μὴ φαίνεσθαι σε τοῖς Ἀχαιοῖς. ἈΤΑΡΒΗΤΑ. ἀντὶ τοῦ ἀταρβήτως, ἀνειμένως. ἘΝ ἘΤΑΝΕΜΟΙΣ ΒΑΣΣΑΙΣ. ὡς πῦρ ἐν εὐανέμοις βήσσαις, τούτέστιν ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις, ὅπου

ε) Suidas in μακράϊωνι. Lobeck.

β) Suidas f. φλέγων. Lobeck.

γ) Bar. ἡγουν μεγίστην καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ φλέγουσαν ἀνάπτων.

δ) Brunck. ἀδεῖς.

ὅπου τὰ ὑπὸ σοῦ ἀνηρημένα ποιμνία ὀρέωντες ἐπεγύγαντο. ἡ ἐν εὐανέμοις βήσσαις, ὅσον ἐν εὐδία καιρὸν ἔχοντες διαβάλλουσι. ΚΑΓΧΑΖΟΝΤΩΝ. γελῶντων. ΒΑΡΤΑΛΓΗΤΑ. βαρέα καὶ ἀλγεινά.

[195. ἘΧΘΡΩΝ Δ' ὙΒΡΙΣ. ἡ κατὰ σοῦ φήμη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν λεγομένη. ^{ι)} ΚΑΓΧΑΖΟΝΤΩΝ. ἐπιγελῶντων, βλασφημούντων. ἈΧΟΣ, λύπη.]

[ΜΕΤΡ. 200. ΝΑΟΣ ἈΡΩΓΟΪ. τὰ τοιαῦτα εἶδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀνομοιόστροφαι· ἀνομοιόστροφα δ' ἐστὶ, καθὰ Ἡφαιστίων Φησὶν, ὅσα πάντως διαιρεῖται, ἡ κατὰ πρῶτον ἀμοιβαῖον, ἡ Χορῶ πρὸς ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν, ἡ κατὰ ἐφύμνιον, ἡ κατὰ ἐπαδόν, ἡ κατ' ἄλλο ἀναφώνημα. διαιρεῖται δὲ ἡτοι εἰς δύο, ἡ εἰς πλείω. εἰάν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται ἑτερόστροφον· εἰάν δὲ εἰς πλείω, ἀλλοιόστροφον. εἰσὶ δὲ τὰ παρόντα ἑτερόστροφα καὶ συστηματικά. τοῦ πρώτου τούδε συστήματος τὰ κῶλα ζ. τὸ α, τὸ β, καὶ τὸ γ ἀναπαιστικά· δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δ δακτυλικὸν τετράμετρον, ἡτοι δίμοιρον ἔπος· τὰ γὰρ δ τῶν ε δίμοιρον· τὸ ε ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικῆς καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως· τὸ ε ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ ζ ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἡτοι ἐφθ-

δ) Bar. ἀντὶ τοῦ ἡγεμονῆ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, Anonymo in ed. Iohni. ἡ τιμὴν ἀπὸ corrigente. Idem Bar. insuper habet: βάσαις] ἡγουν ἐν τοῖς βατοῖς τόποις τοῦ ὄρους, τούτέστι πανταχού.

ἑφθήμερες, ὃ καλεῖται παροιμιακόν. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. T.]

200. ΝΛΟΨ ἈΡΩΓΟΪ. ἔξεισι Τέκμησσα καὶ διδάσκει τὸν Χορόν, ὅτι Αἴας ἐστὶν ὁ σφάξας τὰ ποίμνια. πυνθάνεται δὲ παρὰ τοῦ Χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικά ἦν τὰ σφαγέντα. ἑκάτερος οὖν παρ' ἑκατέρου τὸ ἀγνοούμενον μαρτάνει. ἡ δὲ Τέκμησσα, αἰχμάλωτος γυνὴ τοῦ Αἴαντος· πιθανῶς δὲ ἐξείσιν. οὐ γὰρ ἐπὶ πολὺ δεῖ ἀπολοφύρεσθαι τὸν Χορόν, ἀλλὰ προκόπτειν τὰ τῆς υποθέσεως. ἡ δὲ διάθεσις εὐ ἔχει τῷ ποιητῇ. ἐπεὶ γὰρ ἄπεστι Τεῦκρος καὶ ὁ Εὐρυπύκων ἐτι νήπιος, Τέκμησσα κατολοφύρεται. οὐ γὰρ ἕτερον πρόσωπον γνήσιον τῷ Αἴαντι. αἱ δὲ τοιαῦται γυναῖκες ὑποτίθενται εὐνοίαν πρὸς τοὺς δεσπότας, ὡς Βρισηΐς πρὸς Ἀχιλλέα. ΓΕΝΕΑΣ ΧΘΟΝΙΩΝ. διὰ τὸ τὴν Σαλαμῖνα συνήφθαι τῇ Ἀττικῇ, καὶ περισπούδαστον τοῖς Ἀθηναίοις αὐτὴν κτήσασθαι. πρὸς εὐνοίαν οὖν τῶν ἀκρωμένων τοῦτο φησιν. ἢ ἐπεὶ ἐξ Αἰγίνης ἐλθὼν ὁ Τελαμὼν ἐβασίλευσε Σαλαμῖνος· ἢ δὲ Αἰγίνα τῆς Ἀττικῆς.

[200. ἈΡΩΓΟΪ. ἐπιμεληταί. ^κ) ΧΘΟΝΙΩΝ. αὐτοχθόνων. ἘΡΕΧΘΕΙΔΑΝ, οὐτέστι τῶν Ἀθηναίων. Ἐρεχθεῖδαι δὲ οὗτοι ἀπὸ τοῦ Ἐρεχθέως. ΣΤΟΝΑΧΑΣ. στεναγμούς. ΚΗΔΟΜΕΝΟΙ. φροντίζοντες. ὩΜΟΚΡΑΤΗΣ. ὁ ἐν τοῖς ὤμοις κράτος ἔχων. ΘΟΛΕΡΩΪ, τεθολωμένω.]

[202.

κ) Νάος] ἰστέον, ὅτι ἀπὸ μιᾶς νηὸς περιλείγεται καὶ τὰς ἄλλας ναῦς. Bar.

[202. Οἱ ΚΗΔΟΜΕΝΟΙ. ἡ πρὸς μόνον τὸν Χορόν νοητέον, διὰ μέσου τὸ ἔΧΟΜΕΝ ΣΤΟΝΑΧΑΣ λαμβάνοντας. οὗτος γὰρ πατρόθεν τῷ Αἴαντι ὑποχείριος ἦν, καὶ διὰ τοῦτο μάλιστα πάντων αὐτοῦ ¹) ἐκήδετο. ἢ συμπαραληπτέον καὶ τὴν Τέκμησσαν, ὡς αὐτὴν μετὰ τοῦ Χοροῦ κηδομένην τοῦ Αἴαντος, ἅτε γαμετὴν οὖσαν αὐτῷ. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΤΗΛΟΨΕΝ ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ Τροίας, φροντίζοντες Σαλαμῖνος, τὰληθές ἀγνοοῦσιν. οὐδεὶς γὰρ λόγος ἐνταῦθα τῆς Σαλαμῖνος. ἡπάτηνται δὲ ἀπὸ τοῦ λέγειν ΤΟΥ ΤΕΛΑΜΩΝΟΣ ΟΪΚΟΥ. τὸ δὲ ἐστὶ ταιούτων· οἱ φροντίζοντες τῶν Αἴαντος πραγμάτων τοῦ Τελαμῶνος ΤΗΛΟΨΕΝ, ἐκπαλαι. T.]

201. ἈΠ' ἘΡΕΧΘΕΙΔΩΝ. οἱ Ἀθηναῖοι Ἐρεχθεῖδαι ἐλέγοντο ἀπὸ τοῦ Ἐρεχθέως, ὃς αὐτόχθων ἦν, ὡς ἡ μυθώδης ἱστορία φησὶν. ὅθεν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι αὐτοχθόνες. οὐδὲ γὰρ ἄλλοθεν ποθεν ἐλθόντες ὤκισαν τὴν Ἀττικὴν. ἡ δὲ Σαλαμῖς νησὶς ἐστὶν Ἀθηναίων, ἀφ' ἧς ὁ Αἴας καὶ οἱ ναῦται αὐτοῦ. εἰκότως οὖν αὐτοὺς λέγει ἀπὸ τῆς γενεᾶς κατὰγεσθαι τῶν Ἐρεχθεῖδων. ^m)

203. ΤΗΛΟΨΕΝ ΟΪΚΟΥ. μακράν γὰρ Φρυγίαν Σαλαμῖνος. ἢ οἱ πρὸ πολλοῦ κηδόμενοι, καὶ οὐχὶ

l) Edd. vett. τούτου.

m) Vett. edd. hoc scholion exhibent inter Tricliniana: Ἀπ' Ἐρεχθεῖδων] Ἐρεχθεῖδαι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ ἐκεί ἐκ γῆς γεννηθέντες κατὰ τὸν μῦθον Ἐρεχθέως. ὅθεν καὶ οἱ ναῦται αὐτοῦ. εἰκότως ἄρα Αἴας τούτους ἀπὸ τῆς Ἐρεχθεῖδων γενεᾶς κατὰγεσθαι λέγει.

οὐχὶ νῦν μόνον. ἢ οἱ τηλόθεν ὄντες, ὃ ἔστι, ξένοι κατὰ γένος, καὶ ὁμως τοῦ Τελαμῶνος οἴκου Φειδόμενοι, ^{η)} εἰ καὶ μὴ προσήκομεν. ὩΜΟΚΡΑΤΗΣ ΑΙ΄ΑΣ, ὃ δυσπέπαντον καὶ αἰτιώνυμον ἔχων πάθος. ἢ ὁ ὠμὸς καὶ καρτερός. ^{ο)} ἢ ὁ ὑπὸ ὠμότητος κεκρατημένος. ἢ ὁ γενναῖος, ὃ καὶ τῶν ὠμῶν κρατεῖν δυνάμενος.

204. ὩΜΟΚΡΑΤΗΣ. ὃ ἰσχυρὸς κατὰ τὸ σῶμα. ἀπὸ μέρους γὰρ λέγεται τὸ ὅλον· ὃ κατὰ τοὺς ὠμούς ἔχων τὸ κράτος, τουτέστιν ὁ ἰσχυρὸς καὶ ἀνδρείος.

[ΜΕΤΡ. 207. ΤΙ΄ Δ' ἘΝΗΛΛΑΚΤΑΙ. ἑτέρα στροφὴ μονόστροφος ἐξ ὁμοίων κάλων ἀναπαιστικῶν, ὧν τὸ δεύτερον μονόμετρον, τὸ δὲ τ' ἐφθιμμερές, τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. εἴτα παράγραφος. Τ.]

207. ΤΙ΄ Δ' ἘΝΗΛΛΑΚΤΑΙ. τί αὐτῷ περὶ τὴν ἡμερινὴν ὄχλησιν γέγονε βάρος; οἶον, ἐν τίνι γέγονεν ὁ Αἴας βάρει, ὥστε ἀλλοῖος γενέσθαι πρόσθεν ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν; τί αὐτῷ βάρος ἐνήλλακται αὕτη ἡ νύξ. ΤΗ΄Σ ἈΜΕΡΙ΄ΑΣ. γράφεται ΤΗ΄Σ ἈΗΜΕΡΙ΄ΑΣ. ἀντὶ τοῦ, τῆς ἀηδούς φορεῖς. καὶ ἔστιν ὁ νοῦς· ποῖον βάρος ἐλάβεν αὕτη ἡ νύξ ἀπὸ τῆς προτέρας ἀηδίας.

[207.

^{η)} Anonymus apud Iohnsonum corrigit κηδόμενοι.

^{ο)} Brunck. καρτερίκος.

[207. ΤΙ΄ Δ' ἘΝΗΛΛΑΚΤΑΙ. κατὰ τὴν βάρος ἐνήλλακται ἥδε νύξ τῆς ἡμέρας; ^{ρ)} ΔΕΧΟΣ ΔΟΥΤΡΙΑ ἈΩΤΟΝ, γυναῖκα αἰχμάλωτον. ΣΤΕΡΞΑΣ, ἀγαπήσας. ἈΝΕ΄ΧΕΙ, τιμᾷ. ΘΟΥΡΙΟΣ, ὁ ἐρηγικός· Θούριον δὲ οὐδετέρως, πόλις, ἢ καὶ Σύβαρις. Αἴ΄ΔΡΙΣ, ἀγνοῦσα, μὴ εἰδυῖα. ὥστ' ἀκριβῶς ἂν εἴποις, τὸ πᾶν εἰδυῖα. ^{q)}]

[207. μὴ εἴπῃς τὸ ἘΝΗΛΛΑΚΤΑΙ ἀντὶ τοῦ, ἐνήλλαγμένως ἤνεγκεν, ὥς τινες οἰοῦνται, συντάσσειν ἐθέλοντες πρὸς τὸ ΒΑ΄ΡΟΣ· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ, ἐνηλλάγη, ὥσπερ φαμέν, ἡλλοιώθην ἀλλοιώσιν, καὶ μετεβλήθην μεταβολήν. οὕτω κἀνταῦθα δεῖν εἰπεῖν, τίνα ἐναλλαγὴν ἥδε ἡ νύξ ἐνήλλακται τῆς ἈΜΕΡΙ΄ΑΣ καὶ τῆς ἡμερινῆς καταστάσεως, ὃ δὲ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐναλλαγὴν, ΒΑ΄ΡΟΣ εἶπε, δεικνύς τὸ τῆς ἐναλλαγῆς δυσχερές. ὥσπερ γὰρ βαρὺ φορτίον οὐ δυνάμεθα φέρειν, οὕτω καὶ τὴν ἀπροσδόκητον μεταβολήν. εἰ μὲν οὖν συνάψῃς πρὸς τὸ ἈΜΕΡΙ΄ΑΣ τὸ ἘΝΗΛΛΑΚΤΑΙ, τὸ ἀμερίας ἀντὶ τοῦ, πρὸ αὐτῆς ἡμερινῆς καταστάσεως νεήσεις. εἰ δὲ τὸ ΒΑ΄

Ο 2 ΡΟΣ

^{ρ)} Bar. τί δὲ] ἀρα ἐνήλλακται ἥδε ἡ νύξ τῆς χθιστῆς ἡμέρας κατὰ τὸ βάρος, λέγει. ἤρουν κατὰ τὴν χθὲς ἡμέραν βαρέως διέκιντο ὁ Αἴας μαϊνόμενος, ὅθεν καὶ τὸ βάρος τῆς μανίας τοῦ Αἴαντος, τῆς ἡμέρας ἐπιτίθεμεν. διὸ καὶ φαμέν, ἀρα ἐνήλλακται ἡ παρούσα νύξ τῆς χθιστῆς ἡμέρας κατὰ τὸ βάρος. — In Scholio Romano ad h. v. Anonymus ap. Iohnf. legit ἢ κατὰ τὴν πρόσθεν ἡμέραν.

^{q)} Bar. ὥστε οὐκ ἂν λαλήσεις ὡς ἀπαθὴς (l. ἀμαθὴς) καὶ ἀγνώστος.

ΠΡΟΣ πρὸς τὸ ἈΜΕΡΙΊΑΣ ἔρεις, τὸ ἀμερίας, ἀντὶ τοῦ, τῆς νῦν ἡμερινῆς καταστάσεως νοήσεις. τοῦτο δὲ εἶποις ἂν, διὰ τὸ ἅμα πρῶτ' τὴν περὶ τοῦ Αἴαντος κακὴν φήμην τούτους ἀκούσαι, ἀντεῦθεν βάρος λύπης δεδέχθαι, ὥστε ἡ κατὰ τὴν νύκτα συμβῆσσε ἀναλλαγὴ τῆς μετ' ἐκείνην ἡμέρας ἦν. Τ.]

210. ἘΠΕΙ ΣΕ ΛΕΧΟΣ ἐπεὶ σε ἔχει *) ὁ Αἴας, δοριάλωτον στέρξας τὸ λέχος σου. ἡ ἄλλως, ἐπεὶ σε ἀνέχει ὁ Αἴας, τὸ δοριάλωτόν σου στέρξας λέχος. ἈΝΕΧΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἔχει. παρέλκεται *) γὰρ ἡ ἀνά. ἀμεινον ΣΤΕΡΞΑΣΑΝ γράφειν. ἡ ἈΝΕΧΕΙ, ἀντὶ τοῦ ἀνυψοῖ, τιμᾷ.

[212. τὸ ὙΠΕΊΠΟΙΣ ἀντὶ τοῦ, προεῖποις. εἰς ταύτην γὰρ τὴν σημασίαν τῶ ὑπείποις χρῶνται ἅπαντες. ἡ γὰρ ὑπὸ ἀντὶ τῆς προ, ὡς ἔχει καὶ τὸ ὑποτίμησις. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 213. ΠΩΣ ΔΗΤΑ. ἕτερον σύστημα κατὰ περικοπὴν κώλων ζ, ὧν τὰ γ ἀναπαιστικά διμετρα ἀκατάληκτα· τὸ δ ἀσυνάρτητον ἐκ δακτυλικῆς καὶ ἀναπαιστικῆς βάσεως· τὸ ε ὁμοιον τοῖς πρώτοις· τὸ ς ὁμοιον τῶ δ· τὸ ζ ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῶ τέλει παράγραφος. Τ.]

213.

*) Suid. f. ἀνέχει — ἐπεὶ σε τιμᾷ ὁ Αἴας δοριάλωτον, (sic etiam in scholiis distinguendum) στέρξας τὸ λέχος σου. Στέρξασαν in edit. Brunck. depravatum est. Recte vet. editt. στέρξας. Lobeck.

ς) παρέλκει edd. Steph. Iohnf. Brunck. Mox post ΣΤΕΡΞΑΣΑΝ Anonymus apud Iohnsonum addit ἘΧΕΙ.

213. ΛΟΪΓΟΝ ἈΡ'ΡΗΤΟΝ. κακὸ φημον, μὴδὲ λέγεσθαι ὀφείλοντα. ΜΑΝΙΑ, ΓΑΡ. τὸ κεφάλαιον τοῦ κακοῦ πρῶτον ἐκτίθεται, ὅτι ἐφύβριστα εἰργασται, μανία περιπεσών. ἈΠΕΛΩΒΗΘΗ. ἀντὶ τοῦ ἐφύβριστα εἰργασται, *) ἡ οὕτως, ἐνυβρίσθη καὶ λωβητὸς γέγονε. ΧΕΙΡΟΔΑΪΚΤΑ. ὑπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ δαίχθέντα. ΚΕΪΝΟΤ ΧΡΗΣΤΗΡΙΑ. **) ἃ διεχρήσατο ἐκεῖνος. τὰ τολμήματα καὶ πράξεις, ἡ τὰ διεφθαρμένα ποίμνια. παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ μαντεῖον καὶ τὸν χρησμόν, καὶ τὸ ἱερεῖον.

[213. ἈΡ'ΡΗΤΟΝ. Τὸ μὴ δυνατόν ῥηθῆναι, καὶ τὸ μὴ ἄξιον ῥηθῆναι. ΜΑΝΙΑ, ἈΛΟΥΣ. ὑπὸ μανίας κρατηθεῖς. ΝΥΚΤΕΡΟΣ, ἀντὶ τοῦ νύκτωρ, ὅμοιον τῶ, ἡσυχοὶ θάσσουσιν, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἈΠΕΛΩΒΗΘΗ. ἐφύβριστα ἔπαθε, ἐνυβρίσθη, καὶ λωβητὸς γέγονε. ΧΕΙΡΟΔΑΪΚΤΑ. χειρὶ κατατετμημένα. ΑΪΜΟΒΑΦΗ, ὑφ' αἵματος βεβαμμένα, ἃ ἐκεῖνος ἐσφαγίατε.]

[215. τὸ ἩΜΙΝ οὐ παντελῶς ἀργόν· ἀλλ' ἔχει καὶ τινα χρείαν, εἶπερ συνάψεις οὕτως, Ο ΑΪ'ΑΣ ἩΜΙΝ. φίλτρων γὰρ ἐμφαίνει καὶ σχέ-
σιν

ε) Suidas f. ἀπελωρήθη, insequentia f. χειροδαίκτη et χρηστήρια. Lobeck.

υ) Valcken. ad Ammon. p. 236. Scholia hunc in modum separanda esse iudicat: ΔΡΑΣΤΗΡΙΑ. (sic enim legi vult pro χρηστήρια.) τὰ τολμήματα καὶ πράξεις ΚΕΙΝΟΙ ΧΡΗΣΤΗΡΙΑ. ἃ διεχρήσατο ἐκεῖνος. ἡ τὰ διεφθαρμ. η. τ. λ.

σιν τὸ ἐμοὶ καὶ ἡμῖν, ἐνθα ἂν εὐρηται οὕτως κείμενον. ὁ δὲ καὶ εὐρήσεις ἐν τε ποιηταῖς καὶ λογοποιοῖς πολλαχοῦ, ἀκριβῶς σκοπῶν. τὸ δὲ ΝΥΚΤΕΡΟΣ ἢ πρὸς τὸ ΑΠΕΛΩΒΗΘΗ σύντασσε, ἢ πρὸς τὸ ἈΛΟΥΣ. Τ.]

213. ΛΟΓΟΝ ἈΡ'ΡΗΤΟΝ. ἄρρητος λόγος οὐ μόνον ὁ μὴ δυνατὸς ῥηθῆναι, ἀλλὰ καὶ ὁ μὴ ἄξιος ῥηθῆναι.

219. ΚΕΪΝΟΥ ΧΡΗΣΤΗΡΙΑ ΤΑ'ΝΔΡΟΣ. χρηστήρια, τὰ μαντεύματα. ἐνταῦθα δὲ τὰ γεγενημένα ἔργα ὑπὸ τοῦ Αἴαντος χρηστήρια καλεῖ. ὡς γὰρ διὰ τῶν μαντευμάτων, ἢ ἐκ τῶν μαντευμάτων, τὰ μέλλοντα ἐγένοντο δηλα, οὕτω καὶ *) τὰ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος γεγενημένα ἐδήλου τὴν μανίαν αὐτοῦ.

[ΜΕΤΡ. 220. ΟΙ'ΑΝ ἘΔΗ'ΛΩΣΑΣ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη καλεῖται κατὰ σχέσιν. κατὰ σχέσιν δὲ ἐστίν, ὡς Ἡφαιστίων φησίν, οἷς ἀνταποδίδονται καὶ ἀνακυκλεῖται ἕτερα παρόμοια. εἰσὶ δὲ τὰ κῶλα τῆς παρεύσης στροφῆς ιβ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τσαυτά. τὸ α ἀσυνάρτητον ἐξ ἱαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς βάσεως, ὁ καλεῖται περίσδος. δύο γὰρ ἱαμβοὶ καὶ δύο τροχαῖοι περίσδος καλεῖται, ὅτι οὐκ ἐστὶ μέτρου τι εἶδος, ἀλλ' ἀπλῶς περίσδος καλεῖται τὸ ὑπεράνω τῶν τεσσάρων συλλαβῶν σύστημα. τὸ β δακτυλικὸν πενθημιμέρες· τὸ γ ἱαμβικὸν ἐφθη-

*) Lobeckius, nescio quo modo, citat οὕτω δὲ καὶ, quod certe exquisitum est. Vid. Schaefer. Append. ad Bastii Epist. crit. p. 51.

ἐφθημιμέρες· τὸ δ' ὅμοιον τῷ β· τὸ ε ἀναπαιστικὸν μονόμετρον· τὸ ς ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμέρες· τὸ ζ ὅμοιον τῷ α, ἦτοι περίσδος· ἔχει δὲ δάκτυλον ἀντὶ τροχαίου· τὸ η ἱαμβικὸν πενθημιμέρες· τὸ θ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθημιμέρες, ὁ καλεῖται Φερεκράτειον ἀπὸ Φερεκράτους τοῦ ἐφευρόντος αὐτό· τὸ ι ὅμοιον τῷ η· τὸ ια ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὁ καλεῖται Γλυκῶνειον ἀπὸ Γλυκῶνος τοῦ ἐφευρόντος αὐτό· τὸ ιβ τροχαϊκὸν ἐφθημιμέρες, τὸν γ ἔχον πόδα δάκτυλον. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ, διὰ τὸ εἶναι τῶν ἀνταποδιδόμενων. Τ.]

220. ΑΓ'ΘΟΠΟΣ. διαπύρου, θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις, ἢ τὸ θερμὸν νῦν ἐπὶ τοῦ παρακεκνηκότος κείσθω. γ)

[220. ἈΝΔΡΟΣ ἈΓΓΕΛΙΑΝ. ἀγγελία τινος λέγεται, ἣν ἂν ἀγγείλῃ τις ὑπ' ἐκείνου πεμφθεῖς, καὶ ἣν εἴπῃ τις περὶ ἐκείνου, οὐχ ὑπ' αὐτοῦ ἀποσταλείς. ΑΓ'ΘΟΠΟΣ, διαπύρου. ἈΤΛΑΤΟΝ, ἀνυπομόνητον, ἀφόρητον. Ο ΜΕΓΑΣ ΜΥΘΟΣ. ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα φήμη. ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΟΝ, τὸ ἀκόλουθον, τὸ ἐπόμενον. ΠΕΡΙΦΑΝΤΟΣ, φανερός. ζ) ΘΑΝΕῖΤΑΙ ΠΑΡΑΠΛΗΚΤΩ, ΧΕΡΙ, ἡγουν διατῆς

γ) Suidas f. αἰθρος. Lobeck.

ζ) Bar. ὁ περιφανὴς καὶ γνώριμος καὶ περίφημος ἐνὶ φανερόσιν.

τῆς αὐτοῦ ἰδίας χειρὸς τῆς μανικῆς. ἐμπληκτος, καὶ ἀπόπληκτος, καὶ παραπληξ ταυτόν.]

[221. ἈΤΛΑΤΟΝ, ἡγουν ἐν φορητόν, ἀλλ' ἀνυπομόνητον τοῖς ἀκούουσι, καὶ μάλιστα τοῖς φίλοις. ΟΥ ΦΕΥΚΤΑΝ, ἦν οὐ δύναται τις φυγεῖν, καὶ μὴ κατακλασθῆναι τῷ ἀκούσματι. Τ.]

222. ΚΛΗΙΖΟΜΕΝΑΝ. φημιζομένην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, οὐ θεόθεν. ΤΑΝ Ὁ ΜΕΓΑΣ ΜΥΘΟΣ. ἦν ἀγγελίαν πᾶς λόγος αὖξει. πρῶτην μὲν γὰρ μόνοι οἱ Ἕλληνες ἔλεγον ταῦτα περὶ Αἴαντος, ἡμεῖς δὲ ἠπιστοῦμεν. νῦν δὲ καὶ ἡμεῖς ἐγνωμεν. ὩΙ ΜΟΙ ΦΟΒΟΥΜΑΙ. ^{α)} τὸ ἐκ τούτου, φησὶν, ἀποβησόμενον. εἰκὸς γὰρ τὸν νοῦ ἐξεστηκότα μὴδὲ ἑαυτοῦ ἀνασχέσθαι. οὐ γὰρ, φησί, φοβοῦμαι, μὴ τιμωρηθῇ ὑπὸ τῶν βασιλέων. ΠΕΡΙΦΑΝΤΟΣ. φανερός ἐστίν, ὅτι ταῦτα ἑαυτὸν διαθήσει. ΠΑΡΑΠΛΗΚΤΩΙ. τῇ μανικῇ. παραπληξ γὰρ ὁ μανικός. ΒΟΤΗΡΑΣ ἵΠΠΟΝΟΜΟΥΣ, τοὺς μεγάλως φυλάττοντας, τοὺς ποιμένας. οὗτοι γὰρ ἐνόμιζον καὶ ποιμένας αὐτὸν ἀνῆρηκέναι.

[227. ΒΟΤΗΡΑΣ τοὺς τὴν ποιμήνην φυλάσσοντας λέγει κύνας, ὡς καὶ προῖων ἐρεῖ. τὸ δὲ ΒΟΤΗΡΑΣ καὶ ἵΠΠΟΝΟΜΟΥΣ ἐκ παραλλήλου. καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἵΠΠΟΝΟΜΟΥΣ εἶπεν. ἵππονόμος γὰρ ὁ τῶν ἵππων νομεύς. ἢ ἵΠΠΟ-

^{α)} Brunck. ΦΟΒΟΥΜΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΟΝ.

ΠΟΝΟΜΟΥΣ, τοὺς μεγάλους νομεῖς καὶ φύλακας τῶν ποιμνίων. ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ' Ἀττικοῖς, ὥσπερ καὶ τὸ βούς. καὶ τοῦ μὲν ἐνὸς παραδείγμα τὸ βούπαις· τοῦ δὲ ἐτέρου, τὸ ἵππόβινος καὶ ἵπποβούκολος. Τ.]

224. ΦΟΒΟΥΜΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΟΝ. ἦτοι τὸ ἐπόμενον καὶ ἀκόλουθον. ἡγουν τὸ ἀποκτεῖναι ἑαυτόν. εἰ γὰρ ὁ μαινόμενος οὐκ οἶδεν, ὁ δὲ ὄρα, ἐπόμενον ἂν εἴη καὶ εἰκός, αὐτὸν καὶ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ θάνατον χωρῆσαι. διὸ ἐπεξηγούμενος, ὁ φησι φοβεῖσθαι, φησί· ἀποθανεῖται ὁ Αἴας, ὁ ἀνὴρ λέγω ὁ περίφαντος.

[ΜΕΤΡ. 228. ὩΙ ΜΟΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνισομοιμερές, κώλων ἀναπαιστικῶν ἱβ, ὦν τὸ ἡ μονόμετρον· τὸ ἱβ ἐφθημιμερές· τὰ δὲ λοιπὰ δίμετρα ἀκατάληκτα. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

228. ὩΙ ΜΟΙ ΚΕΪΘΕΝ. ὡς οἰκουρούσα, τὰ ἔξω ἢ τέκμησσα ἠγνόει. δεῖ οὖν τὸν Χορὸν τὰ μὲν ἐνδὸν ἀπ' αὐτῆς γινῶναι· τὴν δὲ ἀπὸ τοῦ Χοροῦ τὰ ἔξω. ^{β)}

230. ΤΗΝ ΜΕΝ. τὴν ποιμήνην. ΠΛΕΥΡΟΚΟΠΩΝ. κατὰ τῶν πλευρῶν τύπτων. ΔΥΟ Δ' ἈΡΓΙΠΟΔΑΣ. ἀντὶ τοῦ λευκόποδας. ἴσως τὸν μὲν ἕνα ἐνόμιζεν Ὀδυσσεά, τὸν δὲ ἄλλον Νέστορα ἢ Μενέλαον.

[230.

^{β)} Var. Ὡμι κεῖθεν] ἡγουν ἀπ' ἐκείσε, ἐκ τῆς νομῆς ἀληθῶς, ἤλθεν ἄγων ἡμῖν δεδεμένα ποιμνια.

[230. ὩΝ ΤΑ ΜΕΝ ΕΙ΄ΣΩ. μὴ ξε-
νισθῆς, ^{c)} εἰ πρὸς τὸ ΠΟΙΜΝΗΝ, ἐνικὸν ὄν,
ΤΑ ΜΕΝ καὶ ΤΑ ΔΕ ἀποδίδωσιν. ὥσπερ γὰρ
λέγομεν, αἰτίαν ἐπάγει ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, τὰ μὲν ὡς
προδότῃ, τὰ δὲ ὡς συκοφάντῃ· κατὰ τὴν αὐτὴν τρε-
πον γίνεται καὶ ἐνταῦθα. καὶ ἕτερα μὲν τοιαῦτα
εὐρήσεις πανταχοῦ. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τις τῶν λογο-
ποιῶν λέγων οὕτω· καὶ ζημίας, τῆς μὲν ἀπὸ τοῦ τὴν
χεῖρα ἀργεῖν, τῆς δὲ ^{d)} ἀπὸ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κα-
χεξίας. ἄλλως τε καὶ ΠΟΙΜΝΗΝ εἶπε, ὃ
ἐστὶν εἶδος περιληπτικόν, καὶ πάλιν ἐν τῇ διαίρεσει
τὸ ὩΝ προσέταξε, δεικνύς ὅτι ἡ ποιμνὴ πλήθος
δηλοῖ, ὥσπερ γένος τῶν ὑστερον. λέγει δὲ καὶ ὁ Λι-
βανίος πού κατὰ τὸ σχῆμα τοῦτο· Εἰ φίλω τῷ μὲν
χαριῶμαι, τὸν δὲ προσλήψομαι, ΔΙΧ' ἄΝΕΡ-
ΡΗΓΝΥ. δίχα ἀντὶ τοῦ χωρὶς, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς
δύο μέρους. ἌΡΓΙΠΟΔΑΣ, ταχύποδας, ἢ λευ-
κόποδας. ἌΝΕΛΩΝ. ἀνελόμενος, βασιτάσας.
ΓΛΩΣΣΑΝ ἄΚΡΑΝ. τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης.
ὅμοιον τῷ, μέσος κατέχη, ἀντὶ τοῦ κατὰ μέσον,
ῬΙΠΤΕΪ. ῥίπτειν, τὸ ἀπλῶς ῥίπτειν. ῥίπτειν
δὲ τὸ μετὰ σφοδρότητος. ^{dd)} ῬΥΤΗΡΑ, τὸ κοι-
νῶς λωροκάπιστρον. ῥυτῆρες κυρίως οἱ λῶροι τοῦ χα-
λινού,

c) Bar. ὅτι ἵνα μὴ θανατώσῃς. — Idem Scholion in paucis
tantum discrepans vett. edd. inter Tricliniana exhi-
bent.

d) Bar. τὴν μὲν — τὴν δὲ.

dd) Similiter Phavorinus, unde corrigenda Scholia Ienen-
sia, quae Purgoldus turbavit. Lobeck.

λινού, οἷς τοὺς ἵππους χερσὶ κατέχουσιν ^{e)} οἱ ἵπ-
πεύοντες. ΛΙΓΤΡΑΪ, λιγυρὸν ἤχον ἀποτελούσῃ.
ΔΕΝΝΑΪΩΝ. μετὰ δεινοπαθείας λέγων. ἀπὸ
τοῦ δεινός. βλασφημῶν.]

[230. οἱ γράφοντες ὩΝ ΤΗΝ ΜΕΝ καὶ
ΤΑΣ ΔΕ ΠΛΕΥΡΟΚΟΠΩΝ, ἀγνοοῦσι τὰ
μέτρα. Τ.]

230. ὩΝ ΤΗΝ ΜΕΝ, ἘΣΦΑΞΕΝ. ὡ-
φειλεν εἰπεῖν, ἥς τὴν μὲν, διὰ τὸ, ποιμνὴν, καὶ διὰ τὸ,
τὴν μὲν. ὃ δὲ τὴν γενικὴν τῶν πληθυντικῶν ἐπῆξε, πρὸς
τὸ σημαίνονμενον ἀνάγων αὐτήν, αἶον τῶν ζώων. ἢ γὰρ
ποιμνὴ τῶν ζώων ἦν, καὶ τὰ σφαγέμενα ζῶα ἦσαν· ὁθεν
ἐπάγει καὶ τὸ, τὰ δέ. ἐστὶ δὲ καὶ αὕτη ἡ σύνταξις Ἄττι-
κῇ. καὶ τὸ σχῆμα τὸ, κατὰ μερισμὸν, λεγόμενον.

233. ΤΟΥ ΜΕΝ ΚΕΦΑΛΗΝ ΚΑΙ
ΓΛΩΣΣΑΝ. ἴσως τοῦτον ἐνόμιζε Νέστορα, ὡς
ψευδομαρτυρήσαντα κατ' αὐτοῦ. ΜΕΓΑΝ ἵΠ-
ΠΟΔΕΤΗΝ ῬΥΤΗΡΑ ΛΑΒΩΝ ΠΑΪΕΙ.
διπλώσας τὸν χαλινόν, παίει τὸν κριόν, ὡς λιγυρᾶ
καὶ ὀξύφῶνῳ μάστιγι. ἵΠΠΟΔΕΤΗΝ δὲ ῬΥ-
ΤΗΡΑ, χαλινόν. ΜΕΓΑΝ δὲ πρὸς τὸ πικρότε-
ρον καθάψασθαι τοῦ ἐχθροῦ. ΚΑΚΑ ΔΕΝΝΑΪ-
ΩΝ. ἀντὶ τοῦ βλασφημῶν. περιστέλλει δὲ κα-
λῶς τὸν λόγον, φάσκουσα τὰ ῥήματα μὴ εἶναι τοῦ
Αἰάντος, ἀλλὰ θεῶν τινος ὑποβολῇ. ^{f)} δαίμονα δὲ
Φησι

e) Laud. Bodl. οὗς κατέχουσι ταῖς χερσὶν —.

f) Brunck. ὑποβολήν.

Φησι τὴν μανίαν. δεινάζων δὲ ἀπὸ τοῦ δεινόν· δεινά-
ζω καὶ δεινάζω, ὡς Φαινός, Φαινός.

[238. τὸ ΔΕΝΝΑΪΖΩ ἀπὸ τοῦ δεινόν γέγο-
νε, τροπή τοῦ εἰς ν. δέννος γὰρ ἡ λαιδορία. Τ.]

233. ΓΛΩΨΣΣΑΝ ἌΚΡΑΝ. ἀντὶ τοῦ, τῆς
γλώττης τὸ ἄκρον. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ, μέσος κατέχει β)
ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸ μέσον. ῥίπτειν δὲ τὸ ἀπλῶς τι κατὰ
γῆς ῥίπτειν, ῥίπτειν δὲ τὸ μετὰ σφοδρότητος. ὁ δὲ ἐνεστὼς
ἀντὶ ἀορίστου.

236. ῬΥΤΗΡΑ ΛΑΒΩΝ. ῥυτήρ, ῥυτήρος,
καὶ ῥυτήρες οἱ λῶροι τῶν χαλινῶν, οὓς κατέχουσι ταῖς χερ-
σίν οἱ ἱππεύοντες. λέγονται δὲ καὶ ἡνίοχοι.

[ΜΕΤΡ. 240. ὩΡΑ ΤΙΝ'. Τοῦτο ἀντι-
στροφὴ ἔστι τῆς ἀνω ῥηθείσης στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχή,
Οἶαν ἐδήλωσας. ἔστι δὲ κῶλων ἰβ, ὁμοίων κατὰ
πάντα ἐκείνη. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει οὐ τὰ αὐτὰ κεῖται
σημεῖα, ἀλλὰ μόναι δύο διπλαῖ. ἐν μὲν γὰρ ταῖς
στροφαῖς τῶν ἀλλοιοστρέφων τούτων συστημάτων,
τῶν κατὰ περικοπὴν ἔχοντων συστήματα ἀνομοιομε-
ρῆ, ἐπὶ τοῦ τελευταίου κώλου κατὰ μὲν τὴν ἀρχὴν
διπλῇ τίθεται ἔξω νενευκυῖα, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει παρὰ-
γραφος καὶ ἔσω νενευκυῖα διπλῇ, δηλοῦσαι ὅτι τῶν
ἀνταποδιδόμενων εἰσὶν αἱ τοιαῦται στροφαί· ἐν δὲ
ταῖς ἀντιστροφαῖς ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ τελευταίου κώ-
λου μόνῃ παρὰγραφος. ἐπὶ μέντοι τῆς τελευταίας
ἀντι-

ἀντιστροφῆς, ἐπὶ τοῦ τελευταίου κώλου, δύο μόναι
τίθενται διπλαῖ, κατὰ τε τὴν ἀρχὴν τοῦ κώλου καὶ
κατὰ τὸ τέλος. ἀμφότεραι δὲ ἔξω νενευκυῖαι, δη-
λοῦσαι ὅτι τέλος ἔσχε τὰ ἀνταποδιδόμενα. τί δὲ
ἔστι παρὰγραφος, καὶ τί διπλῇ, καὶ τί κορωνίς,
θεωρεῖσθαι ἐν τούτοις,

— < > — Τ.]

240. ὩΡΑ ΤΙΝ'. ὦρα τινὰ ἡμῶν, ἀντὶ
τοῦ ἕκαστον ἡμῶν, προσελκυσάμενον τὴν ἐσθῆτα, τοῖς
καλύμμασι τὴν κεφαλὴν κρυψάμενον — ὁρῶν δὴ ὁ
Χορός, ὅτι ἐν μεγίστῳ κακῷ ἔστιν Αἴας, τὸ μὲν κα-
τὰ τὴν νόσον, τὸ δὲ κατὰ τὴν ἀπειλὴν τῶν βασι-
λέων, διαπορεῖται τί πρακτέον αὐτῷ· πότερον ἐγκα-
λυψάμενους φεύγειν ὅποι ποτ' οὖν, ἢ ἀποπλεῖν ἐπι-
βάντας ἐπὶ τῶν νεῶν. καὶ οὐκ ἔστι μὲν μικρὸν τό,
εἰσάσαντας τὸν προστάτην, ἀπαλλαγῆναι. ἀλλὰ
σημαίνουνσι διὰ τούτων ἔστιν ὅτε τὰ ἐν ποσὶ δεινὰ.
εἰώθασι γὰρ οἱ ἀποροῦντες ἐξ ἀρχῆς τοιαῦτα προς-
φέρεσθαι.

[240. ὩΡΑ ΤΙΝ' ἩΔΗ. καιρός ἐστιν ἡδη
τινὰ, τουτέστιν ἕκαστον, ἡμῶν, κρυψάμενον καλύμ-
μασι τὴν κεφαλὴν, ἀρέσθαι κλοπὴν διὰ τῶν ποδῶν,
ἡγουν φεύγειν διὰ ξηρᾶς ἢ ἐξόμενον κατὰ τὸν τα-
χὺν ζυγὸν τῆς κωπηλασίας, μεθεῖναι ἑαυτὸν, καὶ
ἀπολῦσαι διὰ νηὸς ποντοπόρου. ΖΥΓΟΝ ΕΞΟ-
ΜΕΝΟΝ. μὴ λάβης εἰς τὸ ΖΥΓΟΝ ἔξωθεν τὸ
εἰς, ἀλλ' οὕτω λέγε· ἐξόμενον ζυγόν. καθῆσθαι
γὰρ καθέδραν φαμέν. ζυγός, ἔνθα καθήμενοι κω-
πηλατοῦσι. ΠΟΝΤΟΠΟΡΩ, ΝΑΙ· ΜΕ-
ΘΕΙ·

g) Praeferendum, quod Brunck. dedit, μέσος κατέχει. Pur-
gold. Haec lectio est Laud. et Bodl.

ΘΕΙΨΑΙΝΑΙ. διὰ ποντοπόρου νηὸς εἰς θάλατταν ἀφεί-
ναι ἑαυτὸν. ΛΙΘΟΛΕΥΣΤΟΝ ἌΡΗ, λιθό-
βλητον φόνον.]

[240. οἱ γράφοντες ΚΡΑΤΑ, οὐ καλῶς γρά-
φουσιν. ἔχει γὰρ τὸ μὲν κρατὰ τὸ κρα μακρόν.
τὸ δὲ ΚΑΡΑ, τὸ κα βραχύ, τὸ δὲ ρα μακρόν.
Τ.]

242. ΖΥΓΟΝ ΕΞΟΜΕΝΟΝ. ζυγὸς λέγε-
ται καὶ ἡ στάθμη, καὶ ὕψ' ὃν οἱ βόες ἐξευγμένοι ὄντες
ἄγονται. καὶ ὁ τόπος, ἔνθα καθημενοι ἐν τῇ τριήρει οἱ
κωπηλάται τὰς κῆπας ἐλαύνουσιν, οὐς (an ὄν?) καὶ ἐδώλια
οὗτος (A. 1264.) καλεῖ.

243. ΜΕΘΕΨΑΙΝΑΙ. μεθιέναι, φεύγειν.
ἕκαστον ἡμῶν, φησί, δεῖ μεθιέναι, τουτέστι ρίψαι
ἑαυτὸν, ἐν νηὶ καὶ φυγεῖν. ΤΟΪΑΣ. ἀντὶ τοῦ με-
γάλας. ΕΡΕΨΣΟΥΣΙΝ. εὐτόνως κινουσιν. ἀπὸ
τῶν ἐρεσσόντων, ἀντὶ τοῦ ἐλαύνουσι, κινῶσι. ^{h)} ΔΙ-
ΚΡΑΤΕΨ. οἱ δισσοί.

[244. ΕΡΕΨΣΟΥΣΙΝ, κινῶσιν. εἰκότως
εἶπον τὴν λέξιν, ὡς ναῦται. Τ.]

245. ΠΕΦΟΒΗΜΑΙ. εὐλαβουμαι τὸ
λευσθῆναι, καὶ ἄλλως μετ' αὐτοῦ, ὃν δὴ μοῖρά τις
κακὴ κατέχει. λέγει δὲ τὴν μανίαν. φησὶν οὖν ἢ
τέκμησσα πεπαῦσθαι, ἀντὶ τοῦ συμπαθεῖν αὐτῷ
τῆς

^{h)} Suid. f. ἐρεσσουσιν. Lobeck. Mox pro οἱ δισσοί Land-
Bodl. et δύο ἀρχοντες οἱ Ἀτρεΐδαι.

τῆς μανίας, ἵνα προνόπτῃ τὰ τῆς ὑποθέσεως. ⁱ⁾ ΛΙ-
ΘΟΛΕΥΣΤΟΝ ἌΡΗ. τὸν θάνατον. καὶ Ὀμη-
ρος (Il. N. 569.)

Γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσι.

245. ΛΙΘΟΛΕΥΣΤΟΝ ἌΡΗΝ. ἐνταῦ-
θα τὸν φόνον φησὶ καταχρηστικῶς. φοβουμαι, μὴ πως
συνελθόντες Ἀτρεΐδαι καὶ ἄλλοι Ἕλληνες διὰ λιθασμοῦ τὸν
Ἄλκον ἀποκτείνωσιν· οὐ γενομένου, καὶ γὰρ ἀποθανοῦμαι
ταχθεὶς μετὰ τούτου συναγεῖν. ἐτάχθην δὲ διὰ τὸ ὕψ'
αὐτῷ (leg. ὑπ' αὐτῷ) εἶναί με.

247. ΛΙΨ' ἈΠΛΑΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ με-
γάλη.

[247. ἀπέλαστος, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀπλα-
στος, ἢ ἀπλησίαστος, τουτέστι κακὴ, ἢ μὴ παρα-
χωροῦσα πλησιάζειν αὐτῇ.]

[ΜΕΤΣ. 248. ΟΥΚ' ΕΤΙ. Σύστημα κα-
τὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές, ἐν ἐκθέσει κώλων ἀνα-
παιστικῶν ἕξ, ὧν τὰ πέντε δίμετρα ἀκατάληκτα·
τὸ δὲ 5 καταληκτικόν, ἥτοι ἐφθημιμερές. εἶτα πα-
ράγραφος. Τ.]

248. ΟΥΚ' ΕΤΙ. οὐκέτι κατέχει αὐτὸν ἡ
μανία, ἀλλὰ λήγει, ὡς ὅζυς νότος ταχέως λήγει.
ὡς γενομένων τινῶν σημείων ἐπὶ τοῖς πνεύμασιν, ὥστε
παρατείνειν αὐτά, ἢ ταχέως πεπαῦσθαι, οἷόν ἐστι
καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.

Ἄλλ'

ⁱ⁾ Verba φησὶν οὖν — ὑποθέσεως Brunckius subjecit Scho-
lio, quod ad ΟΥΚ' ΕΤΙ v. 248. pertinet.

Ἄλλ' ἔπεσε ^{h)} ταχέως· δειλινὸς γὰρ ἦρξατο.

ΚΑΙ' ΝΥΝ ΦΡΟΝΙΜΟΣ. ἔμφρων γενόμενος ἦρξατο συμπαρακολουθεῖν τῇ συμφορᾷ καὶ ἀλγεῖν. ΜΗΔΕΝΟΣ ἌΛΛΟΥ ΠΑΡΑΠΡΑΞΑΝΤΟΣ. οἷον μηδενὸς συμπράξαντος καὶ μετασχόντος τῶν ἀμαρτημάτων. ἡ γὰρ κοινωνία τῶν ἀμαρτημάτων φέρει τινὰ παραμυθίαν. ^{l)} περισσὴ δὲ ἡ παρὰ πρόθεσις.

[248. ΟΥΚ ἔτι. ἔχει δηλονότι αὐτὸν κακὴ μοῖρα. ἔληξε γὰρ ὥσπερ ὄξυς νότος ὀρμήσας χωρὶς ἀστραπῆς. ^{m)} ΠΑΡΑΠΡΑΞΑΝΤΟΣ, παρὰ πλησίον παθόντος. ὙΠΟΤΕΪΝΕΙ. αἶρει, ἐγείρει, ὑποβάλλει. ἐξέτεινεν, ἀντὶ τοῦ ἐξεπλήρωσεν. ὑπέτεινεν ἀντὶ τοῦ κάτωθεν εἰς ὕψος ἐτεινεν. διατείνεσθαι δέ, τὸ διίσχυρίζεσθαι.]

[247. ἈΠΛΑΣΤΟΣ. ἀπέλαστος, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀπλαστος, ἡ ἀπλησίαστος, τουτέστιν ἡ κακὴ, ἡ μὴ παρέχουσα πλησιάζειν αὐτῇ τινά. τοῖς γὰρ μαινομένοις οὐδεὶς πλησιάζει, ἵνα μὴ τι κακὸν ὑπ' αὐτῶν πάθῃ.

248.

h) Hinc corrigendus est Suidas, apud quem f. στεροπή male legitur ἀπίαχε.

l) Suid. s. τὸ γὰρ et ὑποτείνει.

m) Bar. διότι ἀίξας ὥσπερ νότος ὄξυς, χωρὶς λαμπρᾶς ἀστεροπῆς, ἔπαυσε. ἤγουν, ὥσπερ νότος ὄξυς μετὰ πολλῆς ἀχλὺς καὶ σκοτεινότητος ἀίξας ὁ Αἴας, τουτέστιν ἐρηκτικὸς χωρὶς τῆς λαμπρᾶς φρονήσεως ὀρμήσας ὁ Αἴας, ἔπαυσε νῦν, καὶ ἔχει τόρᾳ (ἀρα scribit Anonymus apud Iohnf.) νέον ἄλγος φρόνημον, ἤγουν λυπεῖται μετὰ ἀλεθρήσεως καὶ φρονήσεως νῦν.

248. ἌΤΕΡ ΣΤΕΡΟΠΑΪΣ. Φασὶν οἱ περὶ ταῦτα δεινοί, ὥς εἰ μὴ τύχοι οὕσα ἀστραπή, ἡνίκα ὁ νότος ἄρξεται πνεῖν, ταχέως παύεται. Τ.]

249. ὍΕΤ' Σ ΝΟΤΟΣ. ἡ σύνταξις οὕτως· οὐκέτι μαίνεται, ὁ Αἴας δηλονότι· καὶ γὰρ ἔληξε τῆς μαγίας ἀναίξας πρότερον καὶ ὀρμήσας ὥσπερ νότος ὄξυς. τὸ δέ, ἄτερ στεροπᾶς λαμπρᾶς, εἶπε, διότι ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νότου πνεόντος εἰώθασι αἱ ἀστραπαὶ γίνεσθαι.

253. ὙΠΟΤΕΪΝΕΙ. ὑποτείνειν, τὸ κάτωθεν ἐξαπλοῦν. ἐκτείνειν, τὸ ἀπλῶς ἐξαπλοῦν. διατείνεσθαι, τὸ ἰσχυρίζεσθαι. ἀποτείνεσθαι, τὸ κατὰ τινος χωρεῖν. ἐνταῦθα δὲ ὑποτείνει, ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλει, καὶ δίδωσι, καταχρηστικῶς.

[ΜΕΤΡ. 254. ἌΛΛ' Εἰ ΠΕΠΑΥΤΑΙ. Στίχοι εἰσὶν ἐντεῦθεν ἱαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι πβ, ὧν τελευταῖος, Γὰ τοῦδε πρᾶγῃ καὶ αὐτὸς ὥς ἔχων κυρεῖ. περὶ τὸ τέλος δὲ τούτων κατὰ εἰσβολὴν κόμματα τρία, α καὶ δοκεῖ μοι ἀντισπαστικά εἶναι μονόμετρα ἀκατάληκτα, ὧν τὸ μὲν α καὶ τὸ β, Ἰὼ μοι μοι τὸ δὲ γ, Ἰὼ παῖ παῖ· ἐν δὲ τῷ τέλει πάντων συνήθως ἡ κορωνὶς τίθεται. Τ.]

[254. Εἰ πέπαυται ὁ Αἴας τῆς μαγίας, νομίζω εὐτυχῆσειν. ἀφανοῦς γὰρ ὄντος τοῦ κακοῦ οὐδεμία φροντίς.]

255. ΦΡΟΥΔΟΥ ΓΑΡ. δηλονότι ὄντος. ΜΕΙΩΝ ΛΟΓΟΣ, ἀντὶ τοῦ οὐδεὶς λόγος.

256. ΠΟΤΕΡΑ Δ' ἌΝ Εἰ ΝΕΜΟΙ. εἰ δοίῃ τις αἵρεσιν, πότερον ἂν προκρίνειας, λυπῶν
P τούς

τοὺς φίλους αὐτὸς ἡδεσθαι, ἢ λυπῶν τοὺς φίλους καὶ αὐτὸς λυπεῖσθαι. ^{η)} ἄριστα δὲ ἔχουσιν αἱ ἀντιθέσεις, τῶν μὲν οἰομένων ἐν εὐτυχίᾳ γεγονέναι, εἰ πέπαυται τὸ κακόν· τῆς δὲ βουλομένης παραστῆσαι, ὅτι ἐν χειρόσιν ἐστὶ τὰ τοῦ Αἴαντος νῦν, ὁπότε καὶ παρακολουθεῖ τοῖς ἀμαρτήμασιν. εἰπόντος δὲ τοῦ Χοροῦ ἐν εὐτυχίᾳ εἶναι, εἰ πέπαυται ὁ Αἴας τοῦ κακοῦ, ἐπάγει ἡ Τέκμησσα, ὅτι κακόν ἐστι τῷ οὕτως πράξαντι καὶ τὸ πεπαῦσθαι τῶν δεινῶν. παρακολουθῶν γὰρ τοῖς πεπραγμένοις ἐν ὁδύνῃ πλείονι γίνε-
ται. καὶ Εὐριπίδης (Ἰππολ. 248.)

Τὸ γὰρ ἐρῆσθαι γνῶμην, ὁδυνᾷ.

πρὸς δὲ τὸ ὑπ' ἐκείνων εἰρημένον, ὅτι ἐν εὐτυχίᾳ ἀν εἶημεν, εἰ πέπαυται, ἀντιτίθουσιν οὕτως· πότρεα ἀν ἔλοιο, εἰ σοι δοίη τις αἵρεσιν, λυπῶν τοὺς φίλους αὐτὸς ἐν ἡδονῇ διάγειν ἢ κοινῶν τοῦ παντός, καὶ αὐτὸς τε λυπεῖσθαι καὶ τοὺς φίλους λυπεῖν; οἷον ὁ μὲν Αἴας ἐν τῇ μανίᾳ ὧν ἐτέρπετο, οἴομενος τιμωρεῖσθαι τοὺς ἐχθρούς, ἐγὼ δὲ ἐλυπούμην ὁρῶσα αὐτόν. νῦν δὲ παυσάμενος τῆς μανίας, καὶ αὐτὸς λυπεῖται ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, λυπεῖ δὲ πάλιν καὶ τοὺς φίλους. νυνὶ οὖν δεδιπλασιάσται τὸ κακόν. τοῦτο δὲ ἀναπτύσσει ὁ Χορὸς διὰ τῶν ἐπιφερομένων· ΤΟ' ΤΟΙ ΔΙΠΛΑΖΟΝ, Ὡ ΓΥΝΑΙ, ΜΕΪΖΟΝ ΚΑΚΟΝ, οἷον τὸ ἀμφοτέρους λυπεῖσθαι.

[256.

^{η)} Suid. f. ἱε ἀπλῶν. Lobeck.

[256. Αἴρεσιν. πρόκρισιν. ἈΝΙΩΝ. ἀνιῶ τινὰ, τὸ κακῶς ποιῶ αὐτόν. καὶ ἀνιῶ τινὰ, ὅταν κακῶς ἔχω, ὁ δὲ συναλγεί τῷ ἐμῷ πάθει, καθὼ λέγεται ἐνταῦθα. Ἡ ΚΟΙΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ κοινῇ λυπεῖσθαι ἐν φίλοις κοινῇ λυπούμενοις, τουτέστιν ὁμοῦ τοῖς φίλοις λυπεῖσθαι.]

257. ΦΙΛΟΥΣ ἈΝΙΩΝ ΑΥΤΟ'Σ ἩΔΟΝΑΣ ἔΧΕΙΝ. ὥσπερ ὁ Αἴας, ἐν μανίᾳ ὧν, λυπῶν ἡμᾶς αὐτὸς ἡδετο.

[259. ΤΟ' ΤΟΙ ΔΙΠΛΑΖΟΝ. τουτέστι τὸ λυπεῖν καὶ τὸ λυπεῖσθαι, μείζον κακόν, δηλονότι τοῦ ἀπλοῦ.]

257. ἈΝΙΩΝ ΑΥΤΟ'Σ. ἀνιῶ τινὰ κακῶς αὐτόν ποιῶν. καὶ αὐτὸ ἀνιῶ τινὰ πάσχων ἐγώ, φίλον δηλαδὴ· συναλγεί γὰρ τῷ ἐμῷ πάθει. κατὰ τοῦτο λέγεται ἐνταῦθα ἐρωτώμενος δὲ ὁ Χορὸς, τί τῶν δύο αἰρήται, ^{ο)} αὐτὸν ἔχειν ἡδονὴν ἀνιῶντα τοὺς φίλους, ἢ κοινῶς συλλυπεῖσθαι, φησὶ πρὸς τὴν Τέκμησσαν· τὸ μὲν ἡδεσθαι τινὰ ἀνιῶντα ἕτερον, ὥσπερ ἔχει ἐπ' ἐμοῦ καὶ τοῦ Αἴαντος, διπλοῦν ἐστὶ κακόν, τὸ δὲ συλλυπεῖσθαι οὐκ ἐστὶ διπλοῦν. διὰ τοῦτο μείζον κακόν ὑπάρχει τὸ διπλοῦν τοῦ ἀπλοῦ, ὥστε τὸ ἐν καὶ ἀπλοῦν βουλοίμην ἀν μᾶλλον ὑφίστασθαι.

260. ἩΜΕῖΣ ἈΡ' ΟΥ' ΝΟΣΟΥΝΤΕΣ. ἡμεῖς, ἀντὶ τοῦ ὁ Αἴας νῦν μὴ νοσῶν ὁδυνᾷ ἑαυτὸν διὰ τὰ πεπραγμένα.

P 2

[260.

^{ο)} Scribendum videtur αἰχέεται.

[260. ἩΜΕΙΣ. τοῦτο λέγει ἡ Τέκμησσα, ὡς ἀπὸ τοῦ προσώπου Αἴαντος. ρ) ἈΤΩΜΕΣΘΑ. βλαπτόμεθα.]

[260. τοῦτο ἡ Τέκμησσα λέγει διὰ τὸν Αἴαντα. δεόν δὲ εἰπεῖν, ὁ Αἴας οὐ νοσῶν βλάπτεται, ἩΜΕΙΣ ΟΥ΄ ΝΟΣΟΥΝΤΕΣ εἶπε διὰ ταῦτα, ὅτι εἰώθαμεν, ὁπηνίκα περὶ τινὸς τῶν γνωρίμων διηγούμεθα ἀπόντος, ἐκ τοῦ οἰκείου προσώπου τοὺς λόγους ποιῆσθαι, καὶ εἰς ἑαυτοὺς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀναδέχεσθαι. καὶ ὅτι αὕτη ἡ Τέκμησσα τοῦ Αἴαντος ἦν, καὶ τὸ ἐκείνου κακόν, οἰκεῖον ἐνόμιζεν. ὁθεν σκοτεινῶς εἰρησθαι δοκοῦν, ἐξεπίτηδες ἀποροῦντα τὸν Χορὸν ὁ ποιητὴς δέικνυσιν, ἵνα δῆλον διὰ τῶν ἐξῆς γένηται. Τ.]

262. ἈΝΗΡ ἘΚΕΙΝΟΣ. ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐστὶ κατεχόμενος ὑπὸ τῆς νόσου, αὐτὸς ἦδeto ἐπὶ τοῖς κακῶς, οἷς εἶχετο, τουτέστιν, ἃ ἐποίει· ἡμᾶς δὲ τοὺς μὴ μαινομένους ἐλύπει συνυπάρχων.

264. ἩΜΑΣ ΔΕ΄ ΤΟΥΤ΄ ΣΦΡΟΝΟΥΝΤΑΣ. γράφεται ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ.

[264. ΦΡΟΝΟΥΝΤΑΣ. σωφρονούντας. ἈΝΕΠΝΕΥΣΕ, ἀνεσιν ἐσχέ. ΔΥ΄ ΠΗ, ἘΛΗΛΑΤΑΙ. ἐλαύνεται ὑπὸ λύπης. ἩΜΕΙΣ Θ΄ ὍΜΟΙΩΣ. ἐλαυνόμεθα κακῇ λύπῃ.]

[266.

ρ) Bar. Laud. Bodl. addunt: ἦγον ὁ Αἴας μὴ ὦν μαινόμενος τότε (f. ἀρα) βλάπτεται.

[266. τὸ ΠΑΣ εἶπεν, ἵνα δείξῃ, ὡς ὅλος τῆς λύπης γέγονε. τὸ δὲ ἘΞ ἈΠΛΩΝ ἀντὶ τοῦ, μονοειδῶν Φησί. πρώην γὰρ ἐλυπούμεθα ἡμεῖς μόνοι· νῦν δὲ καὶ ὁ Αἴας μεθ' ἡμῶν. Τ.]

266. ΚΕΙΝΟΣ ΤΕ ΔΥ΄ ΠΗ. καὶ ἐκεῖνος διόλου ἐλαύνεται ὑπὸ κακῆς καὶ μεγίστης λύπης, καὶ ἡμεῖς ὁμοίως λυπούμεθα· οὐδαμῶς ἐλαττώνως, ἢ πρότερον, ὅτε ἐνόσει.

267. ἩΜΕΙΣ Θ΄ ὍΜΟΙΩΣ. ἐμοί, Φησί, κατ' ἄμφω τοὺς καιροὺς συμβέβηκεν ἀνιάσθαι, αὐτοῦ μὲν τότε ἐξεστηκότος καὶ τερπομένου, νῦν δὲ σωφρονούντος καὶ λυπούμενου. ἈΡ' ἜΣΤΙ ΤΑΥΤΑ ΔΙ' ΣΤΟΣ' ἘΞ ἈΠΛΩΝ. ἀπλοῦν μὲν τὸ τοὺς φίλους ἀνιᾶν. δις τόσα δέ, ὅτι καὶ αὐτὸς συναλγεῖ.

[269. συνομολογῶ σοι, καὶ φοβοῦμαι, μὴ τις ἤλθεν ἐκ θεοῦ πληγὴ. πῶς γὰρ εἰ⁹⁾ πεπαυμένος ὁ Αἴας τῆς μανίας μηδὲν τι μᾶλλον εὐφραίνεται, ἢ ὅτε ἦν μαινόμενος, ἀλλ' ἐστὶ ἐν μεγάλῃ λύπῃ διάγει;]

270. ΠΩΣ ΓΑΡ Εἴ ΠΕΠΑΥΜΕΝΟΣ. πῶς γὰρ οὐ θεῖόν τι εἴη τὸ κατὰ τὸν Αἴαντα, εἰ πεπαυμένος τοῦ κακοῦ μᾶλλον ἐν ἀνία διάγει. ΠΕΠΑΥΜΕΝΟΣ. ἀντὶ τοῦ σωφρονῶν.

[270.

9) Bar. ἵνα μὴ ἔλθῃ πληγὴ τις ἐκ θεοῦ. πῶς γὰρ οὐχί, ἐπεὶ —.

[270. ΠΩΣ ΓΑΡ. ἔδει γὰρ νῦν μάλλον εὐφραίνεσθαι, παυσάμενον τῆς μανίας, ἢ ὅτε ταύτη συνείχετο, εἰ καὶ ἄλογος ἦν ἡ τότε χαρὰ. διόπερ ἀπορῶν ὁ Χορὸς εἰς θεοὺς ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα, καὶ παρ' ἐκείνων ἐλθεῖν αὐτῷ φησι τὰ δεινά, εἴγε καὶ μετὰ τὴν νόσον χεῖρω διάκειται ὧς τῇ λύπῃ. Τ.]

270. ΠΩΣ ΓΑΡ Εἴ ΠΕΠΑΥΜΕΝΟΣ. εἰ πέπαυται, Φησὶν, ὁ Αἴας τῆς νόσου, ἥτοι τῆς μανίας, δῆλον, ὅτι σωφρονήσει, καὶ διαφορὰν ἔξει τῆς προτέρας αὐτοῦ διαθέσεως. πρὸς τοιοῦτον γὰρ τι τό, εὐφραίνεται, ἀφορᾷ· ἐπεὶ οὐ πᾶς ὁ παυσάμενος νόσου ἡ μανίας ἐξ ἀνάγκης εὐφραίνεται. εἰ δὲ μὴ ευκαλλαγὴν τινα καὶ διαφορὰν ἔσχα παυσάμενος τῆς μανίας, δέδοικα, Φησί, μὴ τις ἐκ θεοῦ ἐτέρα πληγὴ ἐπέλθῃ αὐτῷ.

272. ὩΣ ὩΔ' ἘΧΟΝΤΩΝ. ὅτι κακίον νῦν ἐκεῖνος ἔχει.

273. ΤΙΣ ΓΑΡ ΠΟΤ' ἈΡΧΗ. ἀντὶ τοῦ, τίς ἢ προσβολὴ τοῦ κακοῦντος αὐτὸν θεοῦ.

[274. ΞΥΝΑΛΓΟΥΨΙΝ ΤΥΧΑΣ. συν-αχθομένοις κατὰ τὰς δυστυχίας.]

[273. τοῦτο τὸ ΓΑΡ ὁμοιον, ὡς ἄνω εἴφημεν, τῷ (101.) Τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου. ἢ τὸ ΓΑΡ ἀντὶ τοῦ δὲ νοητέον, δεινοπάθειαν ἔξωθεν σχετλιάζοντος τοῦ Χοροῦ, καὶ ὁ ποιητὴς εἶατε τοῦτο δηλῶται. Τ.]

276.

γ) Turn. Steph. Iohnf. καὶ — διακέηται.

276. ΚΕῖΝΟΣ ΓΑΡ ἈΚΡΑΣ ΝΥΚΤΟΣ. περὶ πρῶτον ὕπνον. πιθανῶς δὲ καὶ τὸ τοῦ χρόνου πρόσκειται. οἱ γὰρ ἐπιβουλευόντες τότε τὰς ἐξόδους ποιοῦνται, ὥστε λαθεῖν τὰς παραφυλακάς. ἩΝΙΧ' ἘΣΠΕΡΟΙ. οἱ κατὰ τὴν ἑσπέραν. ἢ ὅτε οὐκ ἔφαινον ἐτι οἱ ἑσπεροὶ ἀστέρες. ἢ ὅτε ἐσβεσθησαν οἱ λύχνοι. συνετῶς δὲ καὶ οὐ κατὰ μαινόμενον, καὶ ἐκ τῆς τοῦ καιροῦ γὰρ ἐννοίας ἐπιβουλευόντος ἐπιθεσθαι περὶ πρῶτον ὕπνον. ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ. οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν ^ς) φαίνοντες λύχνοι. ΗἸΘΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἦθοντο.

[276. ἈΚΡΑΣ ΝΥΚΤΟΣ. ἐπὶ τῆς ἀκρας νυκτός, τουτέστι κατὰ τὸ ἀκρον τῆς νυκτός. ΗἸΘΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἦθοντο, ἔφαινον. ἈΜΦΗΚΕΣ. ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον λαβῶν ξίφος, ἐζήτει ἐξελεύσεις βαδίζειν ματαίαις. ἐξόδος, ἢ ἐξέλευσις· ἐκφορὰ δὲ ἐπὶ νεκροῦ.]

[276. μὴ λάβης εἰς τὸ ΝΥΚΤΟΣ ἐξωθεν τὸ ἐπὶ· ἀλλ' ἐστὶν ἡ τοιαύτη γενικὴ πρὸς τὸ ἩΝΙΚΑ. — ἘΣΠΕΡΟΙ, οὓς εἰώθαμεν ἐν ἑσπέρᾳ ἄπτειν, διὰ τὴν τοῦ σκότους παρουσίαν. Τ.]

277. ἈΜΦΗΚΕΣ. ἥτοι ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον. ὥσπερ καὶ Ἀριστοφάνης εἶπεν, ἀμφήκη γνάθον. ^ς)

278.

ς) Ed. Brub. οκείαν, vitio, ut viderur, typographico, quod a Turn. et Steph. propagatum correxit Valcken. ad Ammon. II. 16. p. 147. — Excerptis glossam Suidas f. λαμπήρες.

ι) Haec verba in Aristophanis comoediis supersticibus invenire non potui. Purgold.

278. ἙΜΑΙΕΤΟ. ἐζήτει. ἘΞΟΔΟΥΣ
ΚΕΝΑΨ. τὰς οὐκέτι χρησίμως γινόμενας. ἘΠΙ-
ΠΛΗΣΣΩ, ἐνίσταμαι.

[279. ἘΠΙΠΛΗΣΣΩ ΚΑΪ ΛΕΓΩ. ἀν-
τι τοῦ ἐπέπληξα, ἐπετίμησα καὶ ἐλεξα.]

281. ΠΕΪΡΑΝ. πορείαν, ὁδόν. ΟΥΤΕ
ΤΟΥ. ὥσπερ παρὰ Διολεῦσι τὸ ὅτινα κοινόν ἐστι
κατὰ γένος, οὕτω καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ οὔτε του,
ὅταν οὕτως συντάσσεται, κοινῶς λέγεται.

[281. ΟΥΤΕ ΤΟΥ ΚΛΥΩΝ. εἰώθα-
σιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν,
ἀντὶ τοῦ τῆς ΤΟΥ λέγοντες. ἔστι δὲ τοῦτο ὅμοιον
τῷ παρ' Εὐριπίδῃ· (Ἑκάβ. 370.) οὔτε του δόξης
ὄρω. εὐρηται δὲ καὶ παρ' Ἰσοκράτει πολλὰ τοιαῦ-
τα, καὶ κοινῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, παρὰ πᾶσι λογο-
ποιοῖς τὸ, τῷ χεῖρε. Τ.]

283. ἈΕΙ Δ' ὙΜΝΟΥΜΕΝΑ. αἰεὶ
θρυλλοῦμενα ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων, καὶ κοινά. ἢ
αἰεὶ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα πρὸς ἐμέ. ὅμοιον δὲ τὸ ἦθος
ἐκείνῳ (Ἰλ. Ζ. 490.)

Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε.

[283. ΒΑΙΑ, ὀλίγα. ὙΜΝΟΥΜΕΝΑ,
αἰδομένα. ΚΟΣΜΟΝ, καλλωπισμόν. ὡς]

[284.

μ) In Bar. legitur hoc Scholion:

Κόσμον ἢ σιγῇ] Ἐκ τῶν Καλλιστράτου. ὥσπερ γὰρ τὰ
φύλλα κόσμον τοῖς δένδρεσι φέρεται, τὰ δὲ ἔργα τοῖς
προβάτοις.

[284. οἱ τιθέντες ἐπὶ τῷ ΓΥΝΑΙ περισπω-
μένην, ἀμαθεῖς τῶν μέτρων. ἐντεῦθεν οὖν μανθανέ-
τωσαν ὅξεϊαν τιθέναι. βραχὺ γὰρ ἐστὶ τὸ γυ. εἰ
καὶ *) ἀπὸ τοῦ γυῖον, τὸ μέλος, γίνεται, ἀλλ' ἐκ-
βληθέντος τοῦ ι, ἔμεινε βραχὺ. αἱ γὰρ παραγω-
γαὶ τῶν πρωτοτύπων βραχυτέρας. Τ.]

283. Ὁ Δ' Εἶπε ΠΡΟΣ ΜΕ ΒΑΙΑ.
ὁ Αἴας δὲ εἶπε πρὸς ἐμὲ βραχέα τινά. αἰεὶ δ' ὑμνούμε-
να, ἦτοι διαφημιζόμενα. τὸ γὰρ, γύναι, γυναιξὶ
κόσμον ἢ σιγῇ φέρεται, ἀδεῖται μὲν αἰεὶ πανταχοῦ, ἢ
δὲ σιγῇ δύναται κοσμεῖν τὰς γυναῖκας, ὡς ἄλλο οὐδέν.

285. ΚΑΓΩ ΜΑΘΟΥΣΑ. φεβηθεῖσα
αὐτὸν οὐ διεκάλυσα. ΚΑΙ ΤΑΣ ἘΚΕῖ ΜΕΝ.
τοῦτο μὲν ἀγνοεῖ ἡ Τέκμησσα λέγειν. τοῦτο δὲ προεῖ-
πεν αὐτῷ ὁ ποιητής. καὶ ἐνοχλεῖν οὐ δεῖ τὸν θεα-
τὴν ταυτολογούντα.

[285. ΜΑΘΟΥΣΑ, ἀκούσασα. ΣΤΗ-
ΔΕ ΤΟΥΣ, πῶδας καὶ χεῖρας δεδεσμημένους. ΗΤ-
ΧΕΝΙΖΕ, ἐλαιμοτόμει, τὸν τράχηλον ἀπέκοπτεν.
ἌΝΩ ΤΡΕΠΩΝ, ἀνατρέπων, ἤγουσιν ὑπτίους
τιθεῖς. ΚΑΡ' ῬΑΧΙΖΕ καὶ ἐδίχαζε. ἩΚΙ-
ΖΕΘ', ἐμάστιζε. ἘΝ ΠΟΙΜΝΑΙΣ ΠΙ-
ΤΝΩΝ,

ἢ δὲ χαίτη τοῖς ἵπποις, ἢ δὲ γενεῖας τοῖς ἀνδράσιν· οὕτω καὶ
ἢ σιωπῇ κόσμον ταῖς γυναῖξιν φέρεται.

*) Edd. vett. εἰ γὰρ καὶ —.

γ) αὐτὸς Brunck.

ΤΝΩΝ, ἀντὶ τοῦ, ἐμπιτνῶν ταῖς ποίμναις, ἐπιτι-
θέμενος. ^{z)}]

288. ΚΥΝΑΣ ΒΟΤΗΡΑΣ. τοὺς ποιμε-
νικούς κύνας. ^{a)} οὐ γὰρ ἀναιρεῖ κατὰ τὴν σκηνὴν ἄν-
θρωπον, ἀλλ' ὡς ^{b)} ἔξω τινὰς ἀνείλεν. ΗΥΧΕ-
ΝΙΖΕ. τὸν τράχηλον ἀπέκοπτεν, ἐλαιοτόμει. ^{c)}
ἜΣΦΑΖΕ ΚΑΡΑΧΙΖΕ. ^{d)} ὅπερ Ὀμηρος αὐε-
ρεῖν φησὶν, ὥστε κατὰ τοῦ λαιμοῦ γίνεσθαι τὴν
σφαγὴν. ΉΙΚΙΖΕΘ' ὩΣΤΕ ΦΩΤΑΣ. δη-
λονότι κύνας βοτῆρας.

289. ΚΑΙ ΤΟΤ' Σ ΜΕΝ ΗΥΧΕΝΙΖΕ.
καὶ τῶν μὲν τοὺς αὐχένους ἔτεμνε, τούτεστι τοὺς τραχή-
λους, ἢ λαιμούς· τοὺς δὲ ἐβράχιζεν ἄνω τρέπων,
τούτεστιν ὀρθίους ἰστάς· τοὺς δὲ ἠκίζετο δεσμίους ποιήσας,
ὥσπερ ἄνδρας, προσπίπτων ταῖς ποίμναις.

292. ΤΕΛΟΣ Δ' ὙΠΑΙΞΑΣ. ἡ μὲν
τέκμησσα ἠγνόει, τίς διήλεκται ^{e)} ἐκ τοῦ προλόγου,
ὅτι

^{z)} Bar. Εὐρον ἐν τινι παλαιότητα τῶν ἀντιγράφων βίβλων τὸν πα-
ρόντα στίχον οὕτω γραφόμενον· τοὺς δὲ δεσμίους ἠκί-
ζεθ', ὥστε φωτας, ἐν πημναῖς πίτνων, τούτεστιν,
ἐν βλάβαις ἐμπιτνῶν, ἀπὸ τοῦ πημονῆ ἢ βλάβῃ· καὶ τῇ ἀποβα-
λῇ τοῦ ο, πημνή.

^{a)} Brunck. ὕφ' ἐν ἀναγνωστέον· τοὺς π. κ.

^{b)} ὡς omisit Brunck.

^{c)} Haec Suidas et Phavor. Lobeck.

^{d)} Brunck. ΑΝΩ ΤΡΕΠΩΝ et mox αὐ ἐρεῖν, quam ratio-
nem praeiverat Valcken. ad Ammon. n. 51. p. 132.

^{e)} Brunck. διήλεκται.

ὅτι Ἀθηναῖ ἦν ἡ λαλήσασα αὐτῶ. τὸ δὲ ΣΚΙΑΓ
ΤΙΝΙ, ὅτι οὐ συνέβαλε τὰ περὶ τὴν θεόν, καὶ ὅτι
ἴδιον τοῖς μαινομένοις καὶ τοῖς ματαίοις λαλεῖν. ἀ-
γνοοῦσα δὲ, ὅτι ἡ Ἀθηναῖ αὐτὸν ἐκάλεσε, διὰ τοῦ
ἐπαίξας ^{f)} τὴν ἐξοδὸν τῇ μανίᾳ ἀνατίθησι.

[292. ὙΠΑΙΞΑΣ. κρυφίως ὀρμήσας. Ἀ-
ΝΕΣΠΑ. σφοδρῶς, μετὰ βίας καὶ δεινοπαθείας
ἀνέπεμπε. ^{e)} ΕΚΤΙΣΑΙΤ'. ἀπέλαβεν.]

292. ΣΚΙΑΓ ΤΙΝΙ. αἰνίττεσθαι δοκεῖ τὴν
Ἀθηναῖ, ἥτις ἐνέβαλεν εἰς τὴν μανίαν τὸν Αἴαντα, ὡς
αὐτὴ πρὸς Ὀδυσσεά διηγῆσάτο.

294. ΣΤΥΝΤΙΘΕΙΣ ΓΕΛΩΝ ΠΟΛΥΝ.
τούτεστι ῥήματα καταγέλαστα λέγων κατὰ τῶν
κρίων, ὡς κατὰ ^{h)} ἀνθρώπων ἐποιεῖτο τὴν κόλασιν.

[297. ἘΜΦΡΩΝ ΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ. ἐν κα-
ταστάσει φρονήσεως ἐγένετο. ⁱ⁾ ΜΟΛΙΣ ΞΥΝ
ΧΡΟ΄.

^{f)} Brunck. διὰ τοῦ ΤΠΑΙΞΑΣ.

^{g)} In ed. Iohnf. adduntur haec: τὸ γὰρ σχῆμα τοῦ λόγου ἐν-
ταῦθα μεθυπαλλαγὴ ἐστὶ. τὸ μὲν ἀνέσπα ῥῆμα ἀντὶ μετο-
χῆς λάμβανε, τὸ δὲ συντιθεῖς μετοχὴν ἀντὶ ῥήματος, ἢ
ἢ ὁ λόγος οὕτω. τέλος δὲ ὕπαίξας διὰ τῶν θυρῶν τῆς σκηνῆς,
καὶ λόγους ἀνασπῶν σκιά τινι, τοὺς μὲν κατὰ τῶν Ἀτρεΐδων, τοὺς
δὲ κατὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, συνετίθει πολὺν γέλων, ἡγοῦν ἐπείκει
πολὺν γέλων τοῖς ἀκούουσι ὁμιλεῖν, διηγούμενος τὴν ὕβριν ὅσην
ἐκτίσασθε κατ' αὐτῶν.

^{h)} ὡς εἰ κατὰ Brunck.

ⁱ⁾ Bar. ἔνους γίνεται.

ΧΡΟΝΩΙ. σὺν βία, βραδέως. ΠΩΣ, κατὰ
τινα τρόπον.]

[297. ΜΟΛΙΣ ΠΩΣ ΞΥΝ ΧΡΟΝΩΙ.
τὰ τρία ταῦτα παριστῶσιν, ὡς πάνυ βραδέως εἰς
τὸ καθεστηκὸς ἦκεν. Τ.]

295. ὍΣΗΝ ΚΑΤ' ΑΥΤΩΝ. τοσοῦτον,
Φησί, συνέθετο γέλωτα κατὰ τῶν Ἀτρειδῶν καὶ τοῦ Ὀδυσ-
σεως, ὅποσιν ὕβριν ἀπέδωκεν αὐτοῖς ἰὼν κατ' αὐτῶν.

298. ΚΑΙ ΠΛΗΡΕΣ ἈΤΗΣ. οὐχ ὅτι
τοῦτο ἀλγεινὸν τὸ ἀνελεῖν τὰ ποίμνια, ἀλλ' ὅτι διή-
μαρτε τῆς τιμωρίας τῶν ἐχθρῶν. ΘΩΤΞΕΝ.
ἐβόησε. ἘΝ Δ' ἘΡΕΙΠΙΟΙΣ. τὸ ἐξῆς· ἐν δὲ
τοῖς ἐρειπίοις τῶν νεκρῶν τοῦ ἀργείου φόνου ἐρειφθεῖς,
ὃ ἐστίν, ἐν δὲ τοῖς πτώμασι ^{κ)} τῶν νεκρῶν καταπε-
σὼν ἐκεῖτο. θαυμαστῶς δὲ ὑπ' ὅψιν ἤγαγε τὰ
πράγματα, μεταξὺ τῶν πτωμάτων τὴν φαντα-
σίαν ἐπιδεικνύς, οἷον καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ περὶ τοῦ
Κύκλωπος (Ὀδ. Ι. 298.)· τανυσσάμενος διὰ μήλων.
ἘΡΕΙΦΘΕΪΣ. ἀντὶ τοῦ καταπεσάν, ἐβριμμέ-
νος. πάντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν πίπτοντα, ἐρεί-
πια καλοῦνται. καὶ αἱ ριπαὶ ἐντεῦθεν, ὡς τὰ ἐρεί-
πια. τινὲς δὲ ἘΡΕΙΣΘΕΪΣ γράφουσιν, οἷον ἐπε-
ρεισάμενος.

[299. ἘΡΕΙΠΙΟΙΣ, πτώμασι. ^{ι)} Ἐ-
ΡΕΙΦΘΕΪΣ. πεσάν.

301.

κ) Brunck. τοῖς ἐρειπίοις.

ι) Bar. δέμασι.

301. ἈΠΡΙΞ, ὅλη δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφα-
λῶς, προσπεφυκότης, ὃ οὐχ οἷον τε πρῆσαι διὰ σύμ-
φυσιν. ^{μ)} ἈΠΡΙΞ ὄνυξι. τὸ διὰ τῶν ὀνύ-
χων στεγρῶς κρατεῖν, καὶ μὴ ἀπολύειν.

302. ΚΑΙ ΤΟΝ ΜΕΝ. κατὰ μὲν τὸν
πλείστον χρόνον ἐκάθητο ἄφρωνος. ^{ν)}]

300. ΝΕΚΡΩΝ ἈΡΝΕΪΟΥ ΦΟΝΟΥ,
τουτέστι, νεκρῶν ἀργῶν πεφονευμένων. εἴρηται δὲ
τοῦτο ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. οὐ γὰρ ἄρνες μόνον ἦσαν,
ἀλλὰ καὶ κριοὶ καὶ βόες. Τ.]

300. ἘΖΕΤ' ἈΡΝΕΪΟΥ ΦΟΝΟΥ. κα-
τακλιθεῖς δὲ ἐν τοῖς ἐρειπίοις τῶν νεκρῶν τοῦ φόνου τοῦ
ἀργείου, ἦτοι τῶν ζῶων τῶν ἐσφαγμένων, ἐκκρέζετο συλ-
λαβὼν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ταῖς χερσὶν ἰσχυρῶς.

303. ἘΠΕΙΤ' ἘΜΟΪ. οὐκ ἔχων ἐπιβο-
λὴν τῆς αἰτίας τῶν πεπραγμένων, ἐμὲ ἡρώτα τὸ
συμβάν. πάνυ δὲ περιπαθὲς, τὸν ἐμφρονέστατον
Αἴαντα παρὰ τῆς γυναικὸς πυνθάνεσθαι, τίνα ἐστὶν
ᾧ ἐπραξεν αὐτός.

[304. Εἴ μὴ ΦΑΝΟΪΗΝ. εἴ μὴ δείξαι-
μι, ἐξείποιμι.]

304.

μ) Hanc glossam excerpserunt Suidas et Hesych. Lo-
beck. Mox Bar. Ὀνυξι χεῖρι] τὸ σχῆμα τοῦτο λέγεται ἔλα-
κατὰ μέρος. ὅλον μὲν ἡ χεῖρ, μέρος δὲ οἱ ὀνυχες.

ν) Laud. Bodl. Bar. ἀλαλες.

304. ΕΙ ΜΗ ΦΑΝΕΙΗΝ. φαίνω, τὸ δεικνύω. καὶ τὸ λάμπω. καὶ ἀποφαίνομαι. φαίνομαι δὲ ὑπὸ τινος ἢ . . . °) ἐνταῦθα οὖν τό, Φανείην, ἀντὶ τοῦ, φήναιμι.

305. ΚΥΡΕΙ ΠΟΤΕ. τὸ κυρῶ περισπαμένως φησὶν ἢ συνήθεια, καὶ Ἀττικοί. ἐν δὲ εὐκτικαῖς βαρύνουσιν αὐτὸ Ἀττικοὶ μετὰ ἐκτάσεως τοῦ υ, κύροι λέγοντες, ἀντὶ τοῦ, κυροίη. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ κυρεῖ ὀριστικῶς κεῖται.

308. ἘΞΩΙΜΩΞΕΝ. ἐξάκουστον ὤμωξεν. ἌΣ ΟΥΨΟΤ' ΑΥΤΟΤ'. οὐκ εἰώθει, φησὶν, ὁ Αἴας ἐν τοῖς κακοῖς ἀπολοφύρεσθαι, ἀλλ' ἦν κατεργικός. ἔλεγεν οὖν, φησὶν, αἰεὶ κακοῦ ἀνδρὸς τὸ ὀλοφύρεσθαι, ὅποιόν φησι καὶ Ἡρακλῆς ἐν Τραχνίαις (1075.)

Ἄλλ' ἀστένακτος αἰὲν εἰπόμην κακοῖς.

ὁ οὖν Αἴας πρὸ τούτου, εἰ συνέβη τι αὐτῷ δεινόν, ὥς ταῦρος ἀνεβρυχᾶτο ἀνεξάκουστον. οὐδέποτε δὲ εἰς προφανῆ γόνον ἐξέπιπτεν. ΚΑΚΟΤ', δειλοῦ. ΒΑΡΥΨΥΧΟΥ, μικροψύχου, καταπεπτωκότος τὴν ψυχὴν. ἘΞΗΓΕΪΤΟ. ἐξηγήσεις ἐπὶ θείων. ἐρμηνεία ἐπὶ τῶν τυχόντων.

[310. ΒΑΡΥΨΥΧΟΥ. οἱ λέγοντες τὸ βαρυψύχου ἀντὶ τοῦ γενναίου, καὶ διὰ τοῦτο προστιθέντες

ο) Compendium scripturae, quod Cod. h. l. habet, Purgoldus non potuit explicare.

θέντες τὸ οὐ, ταληθὲς ἠγνοήκασι. βαρύψυχος γάρ, ὁ βαρεῖαν καὶ λιθώδη καὶ ἀκίνητον ἔχων ψυχὴν, ἀλλὰ μὴ πρὸς πόλεμον ὀρμητικὴν καὶ πρόθυμον.

311. ἘΞΗΓΕΪΤ' ἘΧΕΙΝ. ἡρμήνευεν εἶναι. ἤγουν τοὺς τοιοῦτους γόους αἰεὶ ποτε ἡρμήνευεν εἶναι, ἰδίους δηλονότι, ἀνδρὸς κακοῦ καὶ βαρυψύχου.]

[310. ΚΑΚΟΤ' ΚΑΙ ΒΑΡΥΨΥΧΟΥ. ἀμφοτέρων ἀντὶ τοῦ δειλοῦ νοητέον.

311. οἱ λέγοντες τὸ ἘΧΕΙΝ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχειν, ἀμαρτάνουσιν. ὥς περ γάρ φαμεν, τὰ δίκαια ποιεῖν καλοῦ ἀνδρὸς ἔχει, οὕτω καὶ τοῦτο· ἔλεγε γάρ ὁ Αἴας, ὡς ἔχει τὸ τοιοῦτο δειλοῦ ἀνδρὸς, τὸ καθάπερ γυναῖκα κλαίειν, καὶ θρήνους εἰς ὑψος αἶρεν. Τ.]

[312. ἈΨΟΦΗΤΟΣ ὈΞΕΩΝ ΚΩΚΥΜΑΤΩΝ, ἤγουν ὑψηλῶν. ὅμοιον τῷ, (Ἠλεκ. 36.)· ἀσκευον ἀσπίδος τε καὶ στρατοῦ. τὸ ὄξυ ἐπὶ μὲν φωνῆς ἔχει ἐναντίον τὸ βαρύ· ἐπὶ δὲ ὀφθαλμοῦ καὶ ξίφους, τὸ ἀμβλύ· ἐπὶ δὲ χυμῶν, τὸ γλυκύ. ΒΡΥΧΩΜΕΝΟΣ, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν λεόντων κυρίως λέγεται.]

[313. ΜΥΚΩΜΕΝΟΣ. οἱ γράφοντες ΒΡΥΧΩΜΕΝΟΣ, καὶ μεγεθύνοντες τὸ χο διὰ τὸ μέτρον, ἴσως ἀμαθεῖς εἰσι καὶ γραμματικῆς καὶ μέτρων. κάλλιον δὲ τὸ ΜΥΚΩΜΕΝΟΣ πρὸς τὸ ΤΑΥΡΟΣ. Τ.]

312. ὍΞΕ'ΩΝ ΚΩΚΤΜΑ'ΤΩΝ. κώνυ-
μα, καὶ κωνυτός ὁ θρήνος, καὶ ὀλολυγὴ τὸ αὐτὸ ἐπὶ γυ-
ναικῶν, ὡς περ ἐπὶ παίδων ὀλοφυρμός. ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν οἰμω-
γὴ. ὁξέων δέ, ἀντὶ τοῦ, ὑψηλῶν. τὸ γὰρ ὁξύ ἐπὶ μὲν
φωνῆς ἔχει ἐναντίον τὸ βραχύ· ἐπὶ δὲ ὀφθαλμοῦ καὶ ξίφους
τὸ ἀμβλύ· ἐπὶ δὲ δρόμου τὸ βραδύ.

316. ΣΙΔΗΡΟΚΜῆΣΙΝ. τῷ σιδήρῳ φο-
νευθεῖσιν, ὡς ἀνδροκμήσιν. ΚΑΙ' ΔΗΛΟΣ Ἑ-
ΣΤΙ. προσεκτικὰ πρὸς τὸν ἀκροατὴν, ἵνα προσέχῃ
ἀκριβέστερον, προσδοκῶν τὸ συμβησόμενον. ΤΟΙ-
ΑΥΤΑ ΓΑΡ ΠΩΣ. εἰκότα κατὰ τινὰ τρόπον.
ΚΑΙ' ΛΕΓΕΙ ΚΩΔΥΡΕΤΑΙ. ^{ρ)} τῷ βούλε-
σθαι δράσειν, δηλονότι κακόν τι.

[317. ΔΡΑΣΕΙ'ΩΝ. ἀντὶ τοῦ θέλων καὶ
μέλλων ποιῆσαι. τὸ γὰρ δρασείω, τυψείω, πολε-
μῶ, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀπὸ ἐνεστώτων καὶ μελ-
λόντων τινῶν ἄλλων ξημάτων παράγονται. ἐκ μὲν
τοῦ δράσω μέλλοντος, τὸ δρασείω. καὶ ἐκ τοῦ τύ-
ψω, τὸ τυψείω. καὶ ἐκ τοῦ πολεμήσω, τὸ πολεμη-
σεῖω. ἐκ δὲ τοῦ χρεῶ ἐνεστώτος, τὸ χρεῖω. καὶ ἐκ
τοῦ κίχω, τὸ κιχέω. καλοῦνται δὲ ἐφεκτικά, καὶ
σημασίαν ἔχουσιν αἰεὶ μέλλοντος.]

316. ἮΣΤΧΟΣ ΘΑΚΕΙ' ΠΕΣΩ'Ν. τὸ
καθῆσθαι ἡσυχῶς τὸν Αἴαντα, Φησὶν, ^{ρ)} ἄσιτον καὶ ἀπο-
τον

ρ) Punctum post τῶν et sequentia textus verba omisit
Brunck.

ρ) Φησὶν expelli vult Purgoldus, quod, interpunctione a
nobis mutata, non opus est. τὸ καθῆσθαι utique con-
jungendum cum ἐμφαίνει.

τον ἐν μέσοις τοῖς βοσκήμασι τοῖς ὑπὸ τοῦ σιδήρου Φονευ-
θεῖσιν, ἐμφαίνει, ὅτι αὐτὸς ὁ Αἴας ἔσχεπται δρᾶσαι τι
κακόν· ὅ τι δέ, τοῦτο ἀδύλον. τὸ δέ, ἐστάλην, ἀντὶ
ἤλθον πρὸς ὑμᾶς, μεταφορικῶς. ἐπὶ γὰρ τῶν πλεόντων
τὴν θάλασσαν λέγεται τὸ στέλλεσθαι, καὶ πάντα τὰ ἐξ
αὐτοῦ ῥήματα.

319. ἈΛΛ' Ὡ ΦΙΛΟΙ. τοῦτο πρὸς τὸ
μέγεθος τῆς συμφορᾶς. πιθανὴν δὲ τὴν πρέφασιν
τῆς ἐξόδου Φησὶν, ἵνα μὴ δόξῃ τὸν Αἴαντα ἐν τοιαύτῃ
συμφορᾷ καταλελοιπέναι. ἙΣΤΑ'ΛΗΝ. κυρίως
ἐπὶ θαλάσσης. οἷον ἐστέλατό τις τὸν πλοῦν. ΦΙ-
ΛΩΝ ΓΑΡ Οἱ ΤΟΙΟΙ'ΔΕ. οἱ τοιοῖδε φίλοι,
ὅποιοι ἐστὲ ὑμεῖς, νικῶνται φίλων, ἤγουν ἡττῶνται·
ἡττᾶται δὲ ὁ ἐρῶν τινός, καὶ πολλὴν ἀγάπην εἰς
αὐτὸν τρέφων. κρατεῖ δὲ ὁ ἐρώμενος. Ἄλλως.
ΦΙΛΩΝ ΓΑΡ Οἱ ΤΟΙΟΙ'ΔΕ. δηλονότι καὶ
εἰ κακοπραγοῦντες ἀπονέμουσιν αἰδῶ τινὰ τοῖς Φί-
λοις. ἢ οὖν Τέκμητσα, ἄγε δὴ γυνὴ οὕσα καὶ
αἰχμάλωτος, οὐχ οἷα τε αὐτὸν παραμυθεῖσθαι.
ἀλλὰ τὸν Χορὸν προτρέπεται εἰσιέναι. ἐπεὶ δὲ
ἄτοπον τὸν Χορὸν ἀπολιπεῖν τὴν σκηνήν, ἀναβοᾷ
ἐνδοθεν ὁ Αἴας, ἵνα μένῃ ἐπὶ χώρας ὁ Χορός. τοῦτο
γὰρ ἐπὶθεῖ ὁ Θεατής.

[319. ἙΣΤΑ'ΛΗΝ. ἐπορεύθη.]

[319. καταχερηστικῶς τὸ ἙΣΤΑ'ΛΗΝ ἀν-
τὶ τοῦ ἐπορεύθην εἰρηται. κυρίως γὰρ τὰ ἐστάλην
ἐπὶ θαλάσσης λέγεται, οἷον, ἐστέλατό τις τίνδε ὁ
πλ. ὤν.

ρ) Edd. vett. τίνδε τὸν.

322. λέγεις ἐν τοῖς νῦν κακοῖς ΔΙΑΠΕΦΟΙ-
ΒΑ'ΣΘΑΙ καὶ μαντεύσασθαι τὴν ἄνδρα ἡμῖν δεῖν ἄ.
τουτέστιν, ἐξ ὧν διηγῇ, παριστὰς προμεμνησκύναι
αὐτόν, ὡς ἑαυτὸν ἐργάσεται τι κακόν. ἃ γὰρ ἐπρα-
ξεν ἀναλογιζόμενος, κρεῖττον τὸ θανεῖν ἡγήσεται. Γ.]

323. ΔΙΑΠΕΦΟΙΒΑ'ΣΘΑΙ. ἐκμεμνηνέαι.
παρὰ τὸν Φοῖτον, ἢ ἀπὸ τῶν Φοιβωμένων καὶ ἐνθου-
σιάντων. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι μανία τινὶ ὅμοιον πάσχου-
σί τι. ⁵⁾

325. ΤΑ'Χ' ὩΣ' ἜΟΙΚΕ. τάχα, ὡς φαί-
νεται, μᾶλλον στενάζει, ὡς νῦν αὐτοῦ μᾶλλον πα-
ρωξυμμένου ἢ πρότερον. εἴτα πρὸς τὸν Χερὸν τὰ
εἴης. Ἡ οὐκ ἠκούσατε Αἴαντος, οἶαν τήνδε θάυσσαι
βοήν. ἐμφαντικῶς δὲ τὸ θάυσσαι. καὶ γὰρ δεῖ τὸν
ὑπεκρινόμενον τὸ τοῦ Αἴαντος πρόσωπον ἀπηνεστέρῳ
χρησάσθαι τῷ φθέγματι καὶ κυνικώτερον βαύζειν.
διὰ τοῦτο εἶπεν θάυσσαι.

[325. Μᾶλλον. ἀλγῇ δηλονότι. ΘΩΤ' Σ-
ΣΕΙ, βοᾷ.]

325.

5) E Bar. haec afferuntur Scholia:

Τελευταῖος] οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι τοῦ τελευταῖος ἀντι-
τοῦ τελευτήσαντος, τοῦ ἐν τῇ καταστοφῇ τῆς Τροίης Φονε-
υῖτος καὶ ἀποθανόντος. οἱ δὲ λέγουσιν, ὅτι κύριον ὀνομά-
ζεσθαι. ὃ καὶ ἀληθές.

Διαπείβασθαι] μεμαντεύσθαι καὶ ἐπτοχάσθαι. Φοιβό-
μαι, Φοιβῶμαι, τὸ μαντεύομαι. Ἐθὺν καὶ Φοῖβος ὁ μάντις.

325. ΤΑ'Χ' ὩΣ' ἜΟΙΚΕΝ. ἴσως, ὡς ἔοι-
κεν, ἐφάνη σε ¹⁾ δηλονότι ὁ Αἴας. ἢ οὐκ ἠκούσατε τὴν
βοήν τοῦ Αἴαντος τήνδε, οἶαν ἐβόησεν.

328. ἌΝΗ'Ρ ἜΟΙΚΕΝ. ἢ ἔτι ἰσῶν ἀνα-
βοᾷ, ἢ μεταγνοὺς ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ὑπὸ τοῦ
παλαιῦ νοσήματος. ⁴⁾

328. ἌΝΗ'Ρ ὩΣ' ἜΟΙΚΕΝ. ὡς ⁵⁾ ἔοικεν
ὁ ἀνὴρ ἢ νοσῶν λυπεῖσθαι, ὅτι δηλονότι τοῦτο πάσχει,
ἢ λυπεῖσθαι τοῖς πάλαι συνυπάρχουσιν αὐτῷ νοσήμασιν.

330. ἼΩ' ΠΑΙ' ΠΑΙ'. παρέλκει τὸ ΠΑΙ'.
ἢ δὲ Τέκμησσα ἐνόμισεν αὐτὸν τὸν παῖδα καλεῖν.
ἌΜΦΙ' ΣΟΙ'. περὶ σοῦ. ⁵⁾

331. Ὡ' ΜΟΙ ΤΑ'ΛΛΙΝ'. ἀπορούσης τὸ
ἦθος. τὸ μὲν ἀποιμάζει, τὸ δὲ καλεῖ τὸν παῖδα.
εἴτα πρὸς ἑαυτὴν ἐπαπερεῖ. ΤΙ' ΠΟΤΕ ΜΕΝΟΙ-
ΝΑΙ'. ²⁾ καὶ πάλιν καλεῖ τὸν παῖδα, καὶ ἑαυτὴν
ἀπολοφύρεται. λεληθότως δὲ ἐιεφάνισε καὶ τὸ τοῦ
παιδος ὄνομα. ἐδεδίδε δέ, μὴ ἀνέλη αὐτὸν μαινόμε-

Q 2

105.

2) Haud dubie scribendum ἐφάνησε, quamquam haec falsa
est interpretatio.

4) Bar. Ἄνιρ ἔοικεν] ὁ ἀνὴρ ὁ Αἴας, ἢ παρὼν καὶ ἐνιστάμενος
τοῖς ζυνοῦσιν, ἢ γοὺν τοῖς πλησίον ἐκείνου καμένοις πτώμασιν
τοῖς συμβῆσιν ὑπὸ τοῦ πάλαι νοσήματος ἔοικε λυπεῖσθαι.
ἰδίον δὲ τῷ λυπομένῳ, κομψὸν καὶ ἐλλαπλὴν λέγειν τὸν λόγον.

5) Utrumque ὡς delendum.

5) ἌΜΦΙ' — σοῦ. Haec loco non suo posita Brunckius
poit μαινόμενος seq. Schol. translocavit.

5) Brunck. Ἰπατορῆ. Ἄλλως.

vos. Ἄλλως. ΤΙ ΠΟΤΕ ΜΕΝΟΙΝΑΙ. ^{α)} ἀν-
τὶ τοῦ προθυμῆ. πρὸς τὸν Αἴαντα λέγει τοῦτο.
ΠΟΥ ΠΟΤ' Εἶ. πρὸς τὸν Εὐρυσάκην. ὁ γὰρ
παιδαγωγὸς αὐτὸν ἔξω ἔιχε.

[332. ΠΟΥ ΠΟΤ' Εἶ; τοῦτο ἢ πρὸς τὸν
παῖδα, ἢ πρὸς τὸν Αἴαντα, οὕτως· πού ποτε νοῦ
εἶ, καὶ τί ταῦτα βοᾷς; Τ.]

332. ΤΙ ΠΟΤΕ ΜΕΝΟΙΝΑΙ. ^{β)} διὰ τί ἔχει
ὁ Αἴας ταύτην τὴν προθυμίαν, ὥστε ζητεῖν ἐπιμελῶς
ιδεῖν τὸν παῖδα; ἀπὸ τούτου γίνεται τὸ μένος, ὁ ὀηλοῖ
τὴν ὀρμὴν καὶ τὴν προθυμίαν.

333. ΤΕΥΚΡΟΝ ΚΑΛΩ. ΠΟΥ ΤΕΥ-
ΚΡΟΣ. μεταβαίνει ὁ Αἴας ἐπὶ πολλά, ἵνα δὴ
πλείονες αἱ ἀγωνίαι γίνωνται. Ἄλλως. ἴδιον τοῦ
κακῶς ἔχοντος, τὸ μὴ ἐφ' ἐν τῶν λυπούντων παιδι-
σθαι τὴν ἀναφραάν. ἐπιζητεῖ δὲ Τεῦκρον, ἵνα πα-
ράθῃται αὐτῷ τὸν παῖδα, ὃν ἀφίησι τῷ Χορᾷ μὴ
εὖρων τὸν Τεῦκρον. τὸ δὲ ἀπεῖναι Τεῦκρον, χρεσί-
μον τῇ οἰκονομίᾳ. παρὼν γὰρ ἐκώλυεν ^{β)} αὐτὸν πρᾶ-
ξαι ἃ ἐβούλετο. νῦν δὲ μόνης τῆς γυναικὸς ἐγένετο
κρείττων.

[333. ΤΕΥΚΡΟΝ ΚΑΛΩ. εἰπὼν παῖ
παῖ, μεταπίπτει εἰς ζήτησιν τοῦ Τεῦκρον ὑπ' ἀμη-
χαιίας, ὥσπερ ἐπιλαθόμενος ἐκείνου. Ἦ ΤΟΝ
ΕἶΣΑΕΙ. ἡγουν κατὰ τὸν ἔξης χρόνον πάντα.
τὸ

α) Ἄλλως. ΤΙ ΠΟΤΕ omisit Brunck.

β) ἐκώλυεν ἂν Brunck.

τὸ αἰεὶ λέγεται ἐπὶ ἐνεστώτος καὶ παρεληλυθότος καὶ
μέλλοντος. τὸ δὲ εἰσαεῖ ἐπὶ μέλλοντος αἰεὶ. ΔΕΗ-
ΛΑΤΗΣΕΙ, λείαν ἐλάσει, λαφυραγωγήσει, λη-
στεύσει, πορθήσει, ἀρπάσει.]

335. ἌΝΗΡ ΦΡΟΝΕΙΝ ἘΟΙΚΕΝ.
ἐκ τοῦ καλεῖν τὸν Τεῦκρον στοχάζονται καὶ ἀνοίγειν
κελεύουσιν, ἵνα αἰδευθῇ ^{γ)} Θεασάμενος. οἶον, τάχα
ἂν αἰδευθῇ με. ἢ οἶον, τάχα ἂν ἐφ' ἡμῖν αἰδε-
σθῇ, ^{δ)} ἀπολιπὼν ἡμᾶς ἀνάρχους καὶ ὑποχειρίους
τοῖς ἐχθροῖς.

336. ΤΑΧ' ἌΝ ΤΙΝ' ΑἶΔΩ. τάχα ἂν
λάβῃ ὁ Αἴας αἰδᾷ τινα βλέψας καὶ ἐπ' ἐμοί, ἡγουν Θεα-
σάμενος ἐμέ.

337. ΔΙΟΙΓΩ. ἀνοίγω. ΠΡΟΣΒΛΕ-
ΠΕΙΝ Δ' ἘΞΕΣΤΙ ΣΟΙ. ἐνταῦθα ἐγκύκλω-
μά ^{ε)} τι γίνεται, ἵνα φανῇ ἐν μέσοις ὁ Αἴας ποιμνίοις.
εἰς ἐκπληξιν γὰρ φέρεται καὶ ταῦτα τὸν Θεατὴν, τὰ
ἐν τῇ ὄψει περιπαθέστερα. δέκνυται δὲ ξιφίρης,
ἡματωμένος, μεταξύ τῶν ποιμνίων καθήμενος. ΤΑ
ΤΟΥΤΕ ΠΡΑΓΗ. τὰς πράξεις, αἷς οὗτος εἰρ-
γάσατο. ὩΣ ἘΧΩΝ ΚΥΡΕΙ, τουτέστιν ὡς
διάκειται.

338.

γ) αἰδευθῇ Brunck.

δ) αἰδευθῇ Brunck.

ε) Brunckius ἐγκύκλωμα, omisissis verbis ΠΡΟΣΒΛΕΠΕΙΝ
— ΣΟΙ.

338. ΤΑ ΤΟΥΤΔΕ ΠΡΑΓΗ. πρᾶγος τὸ πέπραγα ¹⁾ μέσου παρακειμένου, ὡς περ καὶ πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ πέπραγμα, παθητικοῦ.

[ΜΕΤΡ. 339. ἸΩ ΜΟΙ ΦΙΛΟΙ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη καὶ αἱ περίοδοι καλοῦνται ἀλλοιόστροφᾶ, ὡς εἴρηται· εἰσὶ δὲ καὶ κατὰ σχέσιν. ἐστὶ γοῦν ἡ παρῦσα στρεφὴ κώλων ἀντισπαστικῶν 5, ὧν τὰ εἰς διμέτρα ἀκατάληκτα Γλυκῶνεα, τὸ δὲ 5 διμέτρον καταληκτικόν, ἥτοι ἐφθήμερες, ὃ καλεῖται Φερεκράτειον. σύγκεται δὲ ἐξ ἀντισπᾶστων, διιάμβων καὶ διτροχαίων, καὶ ἐπιτρίτων καὶ χοριάμβων· ἔχει δὲ ἀντιστροφὴν τό, Ἰώ μοι γένος ναίας. ἐπὶ τῷ τέλει συνήθως παράγραφος καὶ διπλαῖα διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν. Τ.]

341. ἸΩ ΦΙΛΟΙ ΝΑΥΒΑΤΑΙ. τάχι· στα τὸ πᾶν ἀπήγγειλε τῷ τροπικῷ. βούλεται δὲ σημαίνει, ὅτι ὡς περ ἐκ μεγάλου χειμῶνος ὑπὸ κινήσεως ἀνέμων κύματι ὑπολείφθην ἀπὸ τοῦ γεγονότος χειμῶνος κυκλεῖ αὐτόν. μετὰ γὰρ τὸν χειμῶνα εἴωθε τὸ κύμα ἐπὶ πλεόν μείνειν. λείπει δὲ τὸ ὥς, ἵν' ἡ, ὡς ἀμφίδρομον, οἶον τὸ πανταχόθεν περιτρέχον. ἐξ οὗ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κακοῦ σημαίνει. ὅτι κατ' οὐδὲν αὐτῷ ἐν εὐδίᾳ ἦν τὰ πράγματα. ΟΡΘΩΤΙ ΝΟΜΩΙ. ὀρθὸν νόμον τὸν τῆς Φιλίας φησίν. ²⁾ ἈΜ-

f) Legendum esse ἀπὸ τοῦ πέπραγα, monuit jam Purgoldus.

g) ΟΡΘΩΤΙ — φησίν. Haec transposuit Brunckius.

ἈΜΦΙΔΡΟΜΟΝ. τὸ ἐλικοειδές, ὃ βαπτίζει τὰς ναῦς. ³⁾

[341. ΟΡΘΩΤΙ ΝΟΜΩΙ. ὀρθότητι, ὡς περ εἰ τις εἴποι, ἐν εὐθείᾳ στάθμῃ, ἡγουν εὐθύτητι. νόμος ἐστὶν ἔγγραφος συνήθεια. συνήθεια δὲ, ὃ ἀγγραφος νόμος.

342. ἸΔΕΣΘΕ. σκοπήσατε, ὅποιον κύμα περιέρχον ὑπὸ μανίας Φοινικῆς κυκλεῖται, ἡγουν ποντίζει ἐμὲ ἄρτι. κυκλέω κυκλῶ, τὸ στρέφω, κυκλώω δὲ, κυκλῶ, τὸ περιλαμβάνω.]

344. ἈΜΦΙΔΡΟΜΟΝ ΚΥΚΛΕΓΤΑΙ. ἀμφίδρομον, φησί, κύμα, ἡγουν κίνησις καὶ φορὰ ἀτακτος, ὡς καλεῖται ἄγουσά με ὑπὸ τῆς ζάλης τῆς Φοινίας, ἥτοι τῆς Φοινικῆς. ἡ τῆς εἰς τὸν φόνον με ὠδήσάσης τῶν ζώων· ἡ τῆς πρὸς τὸν ἐμὸν φόνον βιαζομένης.

[ΜΕΤΡ. 345. Οἴ' Μ', ὩΣ ἙΟΙΚΑΣ. Σύστημα κατὰ περιστολήν ἐκ δύο στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκατάληκτων. Τ.]

345. Οἴ' Μ', ὩΣ ἙΟΙΚΑΣ. ὁ Χορὸς ἐστὶν ὃ λέγων. οὐ γὰρ εὐπρεπὲς τὴν Τέκμησσαν τὸν λόγον ὑφαρπάζειν λεγόμενον πρὸς τὸν Χορόν. ἐν ταῖς γὰρ ἀμφιβολίαις τῶν προσώπων δὲ τοῦ ἡθους στοχάζεσθαι καὶ διαστέλλειν τὸ πρὸς ὅσον. εοικας οὖν, φησίν, ὅτι ἐν μεγάλῳ χειμῶνι γέγονας. τὸ γὰρ ἈΦΡΟΝΤΙΣΤΩΣ οἶον, διὰ τὸ μηδένα ἐπιμεληθῆναί σου, ἐν χειμῶνι γέγονας. ἡ οὕτω πρὸς τὴν Τέκμη-

h) Suidas f. ἀμφίδρομον. Lobeck.

Τέκμησσαν ὁ λόγος. νομίζω σε ἀληθῆ μοι μεμαρ-
τυρηκέναι περὶ τῆς μανίας τοῦ Αἴαντος· οὕτως γάρ
τὸ πρᾶγμα δείκνυσιν ἡμῖν, ὅτι μανικῶς διετέθη.¹⁾
ἈΦΡΟΝΤΙΣΤΩΣ. μανικῶς.

[345. ΜΑΡΤΥΡΕΪΝ. κατήγορος ἐστὶ
μάρτυς κακῶν. μάρτυς δὲ καὶ μαρτυρεῖν ἐπὶ καλοῦ.
ἐνταῦθα δὲ τὸ μαρτυρεῖν ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς λέγειν λαμ-
βάνεται. ἈΦΡΟΝΤΙΣΤΩΣ ἔχει, ἀλόγως,
χωρὶς λογισμοῦ διάκειται.]

[346. ΔΗΛΟΙ ΔΕ ΤΟΥΤ' ΕΡΓΟΝ. τοῦ-
το λέγει, ὅτι τὰ παρόντα ὑπὸ μανίας γενέσθαι πα-
ρίστησιν. ἢ οὕτως· τὸ ἔργον, τουτέστι τὸ ἐν τούτοις
εἶναι τὸν Αἴαντα, ὡς αἰδοξον, καὶ παῖδα ἀνακαλεῖ-
σθαι, καὶ τὴν αὐτοῦ τύχην πρὸς ἡμᾶς ἀνακλαίσθαι,
δηλοῖ ὡς ἀφροντίστως καὶ ἀποστατικῶς ἔχει τῆς μα-
νίας. ὅπερ εἰ λέγεις, πρὸς μόνην τὴν Τέκμησσαν
τὸν λόγον ἔρεις. ἢ οὕτω· τὸ ἔργον δὲ, ἡγουν τὸ το-
σοῦτον αὐτὸν λυπεῖσθαι καὶ δυσχεραίνειν ἐπὶ τοῖς πε-
πραγμένοις, ἀπαραμύθητον τοῦτο δείκνυει, ὡς ἀ-
φροντίστως τῆς οἰκείας σωτηρίας ἔχει, καὶ δεινὰ κατ'
αὐτοῦ μελετᾷ. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 347. ἸΩ' ΜΟΙ ΓΕ' ΝΟΣ. Ἡ
παρουῖσα ἀντιστροφὴ κώλων ἐστὶν ἑξ, ὁμοίων τοῖς
τῆς στροφῆς· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ κώλῳ πεντασύλλαβον
ἔχει τὸν πρῶτον ἀντίσπαστον· (διαλύονται γὰρ αἱ
μακραὶ

¹⁾ Et Steph. et Iohnf. addunt τὸ δὲ ὡς καὶ τὸ ἄγαν ἐκ πα-
ραλλήλου.

μακραὶ τῶν τοιούτων ποδῶν εἰς δύο βραχέας, καὶ
γίνονται πεντασύλλαβαι) ἐπὶ τῷ τέλει παράγρα-
φος. Τ.]

348. ΝΑΙ' ΑΣ. τῆς ναυτικῆς. ἐπεὶ ναυτι-
κοὶ δοκοῦσιν οἱ νησιῶται. ἘΠΕ' ΒΑΣ. τῶν νεῶν δη-
λονίτι. ΕΛΙΣΣΩΝ ΠΛΑ' ΤΑΝ. κωπηλατῶν.
εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἀμφιελίσσας. ΠΟΙΜΕ' ΝΩΝ.
τῶν κηδεμόνων, τῶν βοηθῶν. ὡς καὶ ποιμαίνειν, τὸ
φροντίζειν.¹⁾ ΠΟΙΜΕ' ΝΩΝ οὖν, τῶν ἐμὲ ποι-
μαίνόντων καὶ θαλπόντων. τὴν αὐτὴν οὖν μοι προαί-
ρεσιν λάβε καὶ εὗξαι με ἀποθανεῖν, ἢ σφάζων¹⁾
με σὺν ταῖς θρέμμασιν. σὺ διὰ τὴν ἡτταν δὲ τῶν
ὅπλων πικρὸς ἂν βούλεται ἀναιρεῖσθαι· ἀλλὰ τὸ
ὄνειδος ὑφορώμενος τῶν ποιμνίων. ἐν τούτῳ δὲ τὸ
ἦθος, καὶ ἡ μεγαλοφροσύνη δείκνυται τοῦ Αἴαντος.
ἘΠΑΡΚΕ' ΣΟΝΤΑ. ὑπηρετήσαντα. ΣΥΝΔΑ' Ι-
ΞΟΝ. ὁμοῦ διαφθείρατε.

[349. ἈΛΙ' ΑΝ ὍΣ ἘΠΕ' ΒΑΣ. ἡγουν
ὅς ἐπέβης, τῶν νεῶν δηλαδή, ἐλίσσων ἡγουν ἐλαύ-
νων πλάτην ἀλίαν. ὁμοῦ δὲ ἐλίσσων πλάτην ἀλίαν,
ἀντὶ τοῦ κωπηλατῶν· τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ κωπηλάτης·
ἐν ᾗ τὸ πᾶν, ὡς κωπηλάτης ἐπέβης τῶν νεῶν.

352. ΣΥΝΔΑ' Ι' ΞΟΝ. σφάζετε σὺν ταῖς
θρέμμασι.]

[348.

¹⁾ Suidas f. ποιμένων. Lobeck.

¹⁾ Brunck, σφάζον. — Suidam f. συνδαίξον citat Lobeck.

[348. τὸ ΝΑΙ΄ΑΣ ΤΕΧΝΑΣ ἢ πρὸς τὸ ΓΈΝΟΣ συναπτόεν, οὕτω, ὡς γένος ναΐας τέχνης, ἤγουν ὡς ναῦται· ἢ πρὸς τὸ ἈΡΩΓΟΝ, λαμβανομένου ἕξωθεν τοῦ ἔνεκα, οὕτως, ὡς γένος ἀρωγῶν ἐμοὶ ἔνεκα τῆς ναΐας τέχνης, τουτέστι συμπλέον ἐμοὶ καὶ πρὸς πάντα κίνδυνον συνεπιλαμβανόμενον.

351. μὴ λάβης εἰς τὸ ΠΟΙΜΈΝΩΝ ἕξωθεν τὸ ἀπό, ἀλλὰ οὕτω λέγε· σὲ μόνον ΔΕ΄ΔΟΡ-ΚΑ καὶ βλέπω φροντιστῶν ἐπαρκέσονται. τουτέστι σὺ μόνος ἐφάνης ἐμὸς φροντιστὴς εἰς τὸν παρόντα καιρόν. τὸ δὲ ΠΟΙΜΈΝΩΝ μεταφορικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ, κηδεμόνων. καὶ γὰρ καὶ ὁ ποιμὴν κηδεμῶν τῶν προβάτων ἐστίν. Τ.]

352. ἈΛΛΑ΄ ΜΕ ΣΤΥΝΔΑΐ΄ΕΟΝ. οἶον· εἰ ἐπεξηγήσεις ἐστὶ τοῦτο τοῦ, ἐπαρκέσονται. συνδιάφειρον δὲ, ἀντὶ τοῦ, μεθ' ὑμῶν αὐτῶν κάμει φθείρατε. τοῦτο δὲ φησιν, ἵνα ἢ πρὸς ἐκείνον στοργὴ καὶ εὐνοία ὑπονοῇται αὐτῶν· ἢ συνδέξιν, τουτέστι· ὁμοῦ πάντες κτείναντες φθείρατέ με. ὁ δὲ Χορὸς, εὐφήμει, φησί, καὶ μὴ ποιεῖ τὸ πῆμα τῆς αἵτης πλέον, ἤγουν μὴ αὐξάνει τὴν σεαυτοῦ βλάβην, διδοὺς πρὸς θεραπείαν τῶν σῶν κακῶν ἕτερον κακόν, ἢ τοὺς τὴν προσθήκην ταύτην.

[ΜΕΤΡ. 353. ΕΥ΄ΦΗΜΑ. ἕτερον σύστημα δύο στίχων, ὅμοιον τῷ ἀνωτέρῳ, Οἴμ', ὡς εἰκας. Τ.]

353. ΜΗ΄ ΚΑΚΟ΄Ν ΚΑΚΩΐ. τὸ ἐξῆς, μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς ἄκος, μᾶλλον ποιεῖ τῆς αἵτης τὸ πῆμα. αἵτην δὲ τὴν μαίνιαν· πῆμα δὲ τὸν θάνατον, ὅ ἐστι χεῖρον τῆς μαίνιας.^{m)} τοῦτο δὲ φησιν, ἐπεὶ

m) Suidas f. πῆμα. Lobeck.

ὁ Αἴας λέγει τῷ Χορῷ· Ἀλλὰ σὺν με δαΐζον. Ἀλλως. μὴ θεραπείαν κακοῦ ἕτερον κακὸν ἐπείσαγας· ἤγουν μὴ τῷ θανάτῳ διαλύσης τὸ οἶκος. πῆμα δὲ αἵτης, κατὰ περίφρασιν τὴν αἵτην. μὴ τὴν αἵτην πλείονα ποιήσης. ἀρκεῖ γὰρ ἡ παρῶσα.

[353. ΜΗ΄ ΚΑΚΟ΄Ν. μὴ ποιεῖ τὸ πάθος τῆς βλάβης πλέον, διδοὺς ἄκος κακὸν τῷ κακῷ.]

[ΜΕΤΡ. 355. ὍΡΑΤΙΣ ΤΟ΄Ν. Στροφὴ δευτέρα κώλων δ, ὧν τὰ τρία ἀντισπαστικά τριμετρα βραχυκατάληκτα. σύγκεινται δὲ ἐξ ὁμοίων τοῖς εἰρημένοις ποδῶν· τὸ δὲ δ' ἰαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. ἔχει δὲ ἀντιστροφὴν τό, ἰὼ πάνθ' ὄρων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ. Τ.]

357. ἘΝ ἈΦΟ΄ΒΟΙΣ ΜΕ ΘΗΡΣΐ. τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῦσι προβάτοις.ⁿ⁾ ΔΕΙΝΟ΄Ν ΧΕ΄ΡΑΣ. φοβερόν κατὰ τὴν ἰσχύν. Οἶ΄ΟΝ ΤΒΡΙΣΘΗΝ ἈΡΑ. ὅτι οὐδὲν αὐτοῦ ἄλλο ἄπτεται, ὡς τὸ τῆς ἀσχημοσύνης, ὅτι κατὰ τῶν μηδενὸς ἀξίων ἠνδρίσατο.

[ΜΕΤΡ. 359. ΜΗ΄ ΔΕ΄ΣΠΟΤ΄. ἕτερον σύστημα ἐκ στίχων τριῶν ἰαμβικῶν τρίμετρων ἀκατάληκτων, καὶ κάλου δισπονδείου μετὰ τοὺς δύο στίχους καιμένου. Τ.]

359. ΜΗ΄ ΔΕ΄ΣΠΟΤ΄ ΛΙ΄ΑΣ. τοῦτο τεκμήσις ἐστὶ, καὶ παρὰ μέρος γίνονται αἱ παραμυθίαι,

n) Suidas f. ἀφοβος. Lobeck.

μυθία, οἷα τὰ τῶν φίλων ἐστὶν ἐν ταῖς τοιαύταις συμφοραῖς παραμυθουμένων, ἵνα ἐκείνος μὲν ἀπαράλειπτον ἔχῃ τὴν παραμυθίαν, οἱ δὲ ἐν μέρει τυγχάνουσιν ^{ο)} ἀναπαύλης.

360. ΟΥ'Κ ἘΚΤΟ'Σ, ΟΥ'Κ ἈΨΟΡ'ΟΝ.
πρὸς τὴν Τεκμήσσαν Φησὶν. ἐκείνοις μὲν γὰρ διαλέγεται Αἴας δέκμενος αὐτῶν. ἐνταῦθα δὲ τῇ Τεκμήσσει ἐπιπλήσσει· εἰώθαμεν γὰρ τοῖς ἐγγυτέρω παρρησιάζεσθαι· οὐχ ὥς αἰχμάλωτον ἐξουθενῶν. ἈΨΟΡ'ΟΝ δὲ, ὀπισθόρμητον. ἘΚΝΕΜΗ, ἐξάξαις.

[360. νέμω τὸ βόσκω, καὶ τὸ δίδωμι, καὶ τὸ διοικῶ ποιητικῶς· νέμομαι δὲ βόσκομαι, καί, νέμεται τὴν ὕλην τὸ πῦρ. ἀπὸ τούτου καὶ νέμομαι τὸ περιεύομαι, ποιητικῶς.]

360. ἘΚΝΕΜΗ ΠΟ'ΔΑ. νέμω τὸ βόσκω, καὶ τὸ δίδωμι μερίζων τι, καὶ τὸ διοικῶ ποιητικῶς. ἐνταῦθα δὲ οὐδὲν τῶν σημαυνομένων τούτων ἐστίν, ἀλλὰ ἐκνεμῇ ἀντὶ τοῦ, ἔξω ἄξαις.

362. Ὡ ΠΡΟ'Σ ΘΕΩ'Ν. τοῦτο ἔ Χορὸς, τῆς Τεκμήσεως σιγησάσης διὰ τὴν ἐπιτίμησιν. οὐ μὴν πρὸς τοῦτο ἀποκρίνεται ὁ Αἴας. ἀλλ' ἀνοιμῶζει πάλιν. ἔστι γὰρ καὶ τοῦτο ἴδιον τῶν καμνόντων, ὥστε μὴ ἀκολούθως φθέγγεσθαι.

[362.

ο) Brunck. τυγχάνουσιν.

[362. ὙΠΕΙΚΕ. ὑποτάσσου, μαλάσσου καὶ σωφρύνουσιν.]

362. ΦΡΟ'ΝΗΣΟΝ ΕΥ'. ἤγουν μὴ θυμοῦ ἄγαν, μηδὲ ὀργίζου ὑπὲρ τὸ μέτρον. παραφροσύνη γὰρ ἐκ τούτου ἐπιγίγνεται.

[ΜΕΤΡ. 363. ἼΩ' ΔΥ'ΣΜΟΡΟΣ. Στρεφὴ τρίτη κῶλων ε, ἀντισπαστικῶν ὁμοίων τοῖς εἰρημένοις, ὧν τὰ δ τρίμετρα ἀκατάληκτα Γλυκάνειαι, τὸ δὲ ε δίμετρον καταληκτικὸν ἐφθήμεμερὲς Φερεκράτειον. ἔχει δὲ ἀντιστροφὴν τς, Ἴω Ζεῦ προγόνων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ. Τ.]

[363. ΧΕΡΣΙ'. ἐν χερσὶν ὄντας. ἘΛΙ'ΚΕΣΣΙ ΒΟΥΣΙ'. ἐλικας, τὰ περὶ τοὺς καρπούς ψέλλια, ἢ ἐνώτια λέγουσι· καὶ ἐλικώτατον ὕδωρ, ^{ρ)} τ. ἐλικεῖδῃ ἔχον τὴν ρεῦσιν, ἢ διαυγές. ἐλικῶπις καὶ ἐλικῶψ, εὐόφθαλμος.]

[364. ἈΛΑ'ΣΤΟΡΑΣ ἐνταῦθα λέγει, ἢ τοὺς κακοὺς καταχρηστικῶς, ἢ τοὺς Φονεῖς. καὶ γὰρ τρόπον τινὰ καὶ οἱ Ἕλληνες αὐτὸν ἀπεκτόνασιν, ἀπεστερηκότες τὰ ὅπλα, καὶ τῶν παρέντων αὐτῷ γεγενῆτες αἵτιοι, δι' ἃπερ οὐκ ἀνέξεται ζῆν, ἀλλὰ ἐθελήσει τεθνήξασθαι, ὃ δὴ καὶ γέγονε. Τ.]

366.

ρ) Ἐλικώτατον ὕδωρ ex Callim. Fr. CCXC. τριέλικτον ὕδωρ Leonid. Tarent. Ep. XXXII. 2. Exscripserunt hanc glossam Hesychius et Suidas, quod non animadversum est. Lobeck.

366. ΚΛΥΤΟΓ΄Σ. κλυτὰ λέγει τὰ αἰπό-
λια, διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ταραχὰς καὶ Φωνάς.

366. ΚΛΥΤΟΓ΄Σ. ἡ ὅτι μεγάλη τις ἦν λαφυ-
ραγωγία ἐκείνη, διὰ τοῦτο καλεῖ αὐτὴν κλυτὴν, ἡγουν ἐν-
δοξον· ἡ κλυτὴν ἀντὶ τοῦ ἀκουομένη, διὰ τὰς πολλὰς καὶ
συμμίκτους καὶ μεγάλας τῶν ζώων Φωνάς.

[ΜΕΤΡ. 368. ΤΙ' ΔΗ΄Τ' ἌΝ ἌΛ-
ΓΟΙ'ΗΣ. Σύστημα ἕτερον στίχων δύο ἱαμβικῶν
τρίμετρων ἀκαταλήκτων. Τ.]

368. ἘΠΕΞΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΙΣ. ἐπιτε-
τελεσμένοις ¹⁾ καὶ ἴασις οὐκ ἔχουσι κατὰ τὸ Σιμωνί-
δου· Τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκ ἔτ' ἄρεκτον ἔσται.
ΤΑΥΤ' ὍΠΩΣ. ὅπως ταῦτα μὴ οὕτως σχοίη,
οὐχ οὕτως διακεῖσθαι.

[ΜΕΤΡ. 370. ἸΩ' ΠΑ'ΝΘ' ὍΡΩ'Ν.
Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ
ἀρχή, Ὁρᾶς τὸν θρασύν. ἐστὶ δὲ κώλων δ', ἂν τὰ
τρία ἀντισπαστικά τρίμετρα, τὸ δὲ δ' ἱάμβος τρίμε-
τρος. ἔτα μόνη παράγραφος. Τ.]

370. ἈΠΑ'ΝΤΩΝ ΚΑΚΩ'Ν ὍΡΓΑ-
ΝΟΝ. ἀντὶ τοῦ πανούργου καὶ περιέργου. ΚΑΚΟ-
ΠΙ-

η) ἐπιτετελεσμένοις Suid. f. τίθηται. Lobeck. In Bar. haec
leguntur: ἀλγῶ, τὸ οὐκτικὸν ἀλγῶμι, ἀλγῶμι, καὶ τροπῇ
τῆς μι ας ἦν, ἀλγοίην. λέγεται δὲ σχῆμα τοῦτο μεταπλάσμος.
μεταπλάσμος δὲ ἐστίν, ὅτε τέλος τινὲς ῥήματος εὐχρηστοῦ
μεταβάλοις εἰς τέλος ἑτέρου ῥήματος εὐχρηστοῦ, οἷον ἐστὶ καὶ
τὸ κλυθι. ἔδα γὰρ εἶναι κλύε, ἀλλὰ τὸ τέλος μετέβαλεν
εἰς τέλος ἑτέρου ῥήματος προσηκτικοῦ, οἷον ἐστὶ τύπηθι.

ΠΙΝΕ΄ΣΤΑΤΟΝ. τὸν πίνον ποτὲ μὲν ἐπὶ τῆς
ἰδέας, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἡθους. ἐνταῦθα οὖν τὸν
κακοῖσθαι. ¹⁾ ἀντὶ τοῦ κολάκευμα, τρίμμα, κακο-
ρύπαρον. πινῶδες γὰρ ἀδόκιμον τῇ γνώμῃ, καὶ οὐ
καθαρόν. ΠΟΛΥ'Ν ΓΕΛΩΤΑ. τοῦτο μά-
λιστα αὐτοῦ ἄπτεται, τὸ τῷ ἐχθρῷ καταγέλα-
στον εἶναι.

[372. πῖνα ὁ ῥύπος, δι' ἐνὸς ν' πίννα, τὸ ὅστρα-
κον, διὰ δύο.]

372. ΚΑΚΟΠΙΝΕ΄ΣΤΑΤΟΝ. πῖνα λέγε-
ται ὁ ῥύπος. καὶ ἐν τούτῳ πινάρων, τὸ ρυπαρόν, καὶ τὸ
συγκριτικόν, πιναρότερον. τὸ δὲ ὑπερθετικόν, πιναρότα-
τον. ἐνταῦθα δὲ ἕτερον συντέθεικεν ὄνομα ἐκ τοῦ πῖνα,
κακοπινές, τὸ συγκριτικόν, κακοπινέστερον, καὶ τὸ
ὑπερθετικόν, κακοπινέστατον.

[ΜΕΤΡ. 374. ΞΥ'Ν ΤΩ'Ι ΘΕΩ'Ι. Σύ-
στημα ὁμῖον τῷ ἀνωτέρῳ, οὐ ἡ ἀρχή, Μὴ δέσποτ'
Αἴας. Τ.]

374. ΞΥ'Ν ΤΩ'Ι ΘΕΩ'Ι. κινδυνεύει εἰς
ἐναντίον εἶναι τὸ διανέημα, εἰάν νομίζωμεν φάσκεν
τοῖς Χορόν, ὅτι θεοῖς ἀρέσκει γελαῖν ἐκείνον καὶ ἐφῆ-
δεσθαί σοι. τούτο γὰρ προτροπὴν μᾶλλον φέρει εἰς
τὸν θάνατον Αἴαντι. ἀκουστέον οὖν οὕτως· οὐχ ὅτι
θεῷ ἀρέσκει γελαῖν ἐκείνον, ἀλλ' ὅτι, θεῶν βουλο-
μείων, καὶ τὰ κακὰ μεθίσταται εἰς τέρψιν. εἰκὸς
οὖν καὶ ἡμῖν, φησὶν, βοηθῆσαι τὸ θεῖον. ἡ οὕτως·
θεός

1) Suid. f. κακοπινέστατον. Lobeck.

θεὸς καὶ τὸ γελαῖν καὶ τὸ κλαίειν δίδωσι. πῶς οὖν σου ἔχει καταγελάσαι Ὀδυσσεύς, αἰτίος σοι γεγονώς τῆς ἀτυχίας, ἔπου γε παρὰ θεῶν δίδεται;

375. ἸΔΟΙΜΙ' ΝΙΝ. τοῦ Χοροῦ τὸν περὶ θεοῦ λόγον ἐμβαλλομένου, οὐκ ἐφίεται ὁ Αἴας, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἰδίας δυνάμεως ἐπαίρεται. φησὶν οὖν, ἴδοιμι αὐτὸν καίπερ οὕτως κακούμενος. δηλὸν γὰρ ὅτι ἀμύνομαι, εἰ καὶ θεοὶ συλλαμβάνουσιν αὐτῶ. ΑΤΩΜΕΝΟΣ. αἵτης πεπληρωμένος.

[375. ΑΤΩΜΕΝΟΣ. ἀπὸ τῆς αἵτης, τῆς βλάβης, γίνεται αἵτηρός καὶ ἀταρτηρός, ὁ βλαπτικός· γίνεται δὲ ⁵⁾ ῥῆμα, ἀτάω, ἀτῶ, τὸ βλάπτω, καὶ τὸ παθητικόν, ἀτῶμαι, οὗ ἡ μετοχὴ ἀτῶμενος.]

477. ΜΗΔΕ'Ν ΜΕΓ' Εἴ' ΠΗΙΣ. ὁποῖον καὶ τὸ ἐν Ἠλέκτρῳ (823.) Μηδὲν μέγ' αὖσης. τοῦτο δὲ πρὸς τὸ Ἰδοίμι νιν, καίπερ ὡδ' ἀτῶμενος.

[377. ΜΗΔΕ'Ν ΜΕΓ' Εἴ' ΠΗΙΣ. μὴ κομπάσης.]

[ΜΕΤΡ. 378. ἸΩ' ΖΕΥ'. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἀνω ἐστὶ στροφῆς, ἧς ἡ ἀρχὴ, Ἰὼ δύσμορος· ἐστὶ δὲ κώλων ἀντισπαστικῶν ε, ὁμοίων ἐκείῃ· ἐπὶ τῷ τέλει παρὰ γράφος μόνη. Τ.]

378. Ω ΖΕΥ'. αἱ τοιαῦται προσφωνήσεις οὐ διαλύουσι τὴν ὑπόθεσιν, παραλαμβάνουσαι τὸ μέλ-

5) Bar. καὶ pro δε.

μέλλον· ἀλλὰ προσοχὴν ἐργάζονται τῷ θεατῇ προσδοκῶντι, πῶς τὸ δεινὸν ἀπαντήσῃεν. ¹⁾ ἌΛΗΜΑ. πλάνη, καὶ παραλογιστικὸν πανούργημα ἢ περίτριμμα. παρὰ τὸ λέπειν.

[378. πρόγονοι, πατήρ, πάππος καὶ οἱ ἀνωτέρω. ἀπόγονοι, υἱός, ἐγγονός, ²⁾ καὶ εἰ κατωτέρω. πρόγονοι, καὶ εἰ ἀπὸ προτέρου γάμου γεγεννημένοι, ὧν ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ εἰς δευτέρον ἦλθε γάμον. λέγονται δὲ πρόγονοι πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου γεννωμένους. ἐπίγονοι δὲ λέγονται εἰ ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου. — ἀρχηγός τοῦ γένους τοῦ Αἰάντος ὁ Ζεὺς, οὕτως· ὁ Αἰακὸς ἐλέγετο υἱὸς τοῦ Διὸς, ἐξ οὗ Πηλεὺς καὶ Τελαμών, ὧν Ἀχιλλεὺς καὶ Αἴας.]

[378. οἱ γράφοντες ΠΡΟΓΟ'ΝΩΝ ΠΡΟΠΑ'ΤΩΡ οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων. δεῖ οὖν ΠΑΤΕΡ γράφειν, ὡς καὶ ἐν τινὶ τῶν βιβλίων εὔρηται. Τ.]

378. ΠΡΟΓΟ'ΝΩΝ ΠΡΟΠΑ'ΤΩΡ. πρόγονοι πάππος καὶ πρόπαππος, καὶ οἱ ἀνωτέρω. ἀπόγονοι δὲ ἐγγονός καὶ οἱ κατωτέρω πάντες. πρόγονοι, καταχρηστικῶς καὶ οἱ ἀπὸ προτέρου γάμου γεγεννημένοι, ὧν ὁ πατήρ, ἢ ἡ μήτηρ εἰς δευτέρον ἦλθε γάμον. λέγονται δὲ πρόγονοι πρὸς τοὺς ἀπὸ δευτέρου γάμου γεγονότας, ὡς πρὸ ἐκείνων γενόμενοι. ἐπίγονοι δὲ οἱ

ἀπὸ

1) Brunck. ἀπαντήσῃ.

2) Ἐγγονος ed. Steph. et Iohns.

ἀπὸ τοῦ τρίτου (I. δευτέρου) γάμου γινόμενοι. Φησὶ δὲ προπάτορα τῶν προγόνων αὐτοῦ ὁ Αἴας, ὅτι ὁ μὲν Ζεὺς ἐλέγετο πατὴρ τοῦ Αἰακοῦ. Αἰακὸς δὲ Πηλέως καὶ Τελαμώνος. Τελαμὼν δὲ Αἴαντος.

[ΜΕΤΡ. 383. ὍΤΑΝ ΚΑΤΕΥ΄ΧΗ. ΣΥΣΤΗΜΑ ΣΤΙΧΩΝ ΔΥΟ ΙΑΜΒΙΚΩΝ ΤΡΙΜΕΤΡΩΝ ΑΚΑΤΑΛΗΚΤΩΝ. Γ.]

383. ὍΤΑΝ ΚΑΤΕΥ΄ΧΗ. ἐπεὶ διὰ τῆς παραμυθίας οὐκ ἠδυνήθη αὐτὸν μεταθεῖναι, δοκεῖ ἐκ τούτων αὐτὸν μεταθεῖναι· καὶ μοι οὖν εὐχου ἀποθανεῖν.

[383. Εὐχομαι τῷ θεῷ. καὶ εὐχομαι τῷ ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ οὗ τὴν εὐχὴν ποιῶμαι. κατεύχομαι δὲ τὸ καταρῶμαι.]

[ΜΕΤΡ. 385. ἸΩ' ΣΚΟ'ΤΟΣ. ΣΤΡΟΦΗ ἑτέρα κώλων ις. τὸ πρῶτον παιωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ πέντων δευτέρου· τὸ β' δίμετρον καταληκτικὸν πέντων πρώτου· τὸ γ' ιαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δ' ιαμβικὸν ἐφθημιμερές· τὸ ε' ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἥτοι ἐφθημιμερές ἐξ ἰωνικῶν ἀπ' ἐλάσσινος· τὸ ς' ιαμβικὸν ἐφθημιμερές· τὸ ζ' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές· τὸ η' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ δι-τροχαίου· τὸ θ' δακτυλικὸν πενθημιμερές· ἔχει δὲ τὸν πρῶτον πόδα διαλελυμένον εἰς τετράβραχυν, τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς καθαρὸν ἔστι· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ χεριαμβικὸν ἐστὶν ἡμιόλιον. τὸ ι' καὶ ια τροχαϊκὰ πενθημιμερῆ· τὸ ιβ' τροχαϊκὸν ἐφθημιμερές Εὐριπί-δειον·

δειον· τὸ ιγ' ὁμοιον τῷ δεκάτῳ· τὸ ιδ' ιαμβικὸν ὁμοιον τῷ τρίτῳ· τὸ ιε' ὁμοιον τῷ τετάρτῳ· τὸ ις' τροχαϊκὸν ἰδυφαλλικὸν τὸν δεύτερον ἔχον πόδα δάκτυλον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος καὶ διπλαῖ, διὰ τὸ εἶναι τῶν ἀνταποδιδόμενων, ὡς εἴρηται. Γ.]

[386. ἘΡΕΜΒΟΣ χρὴ γράφειν διὰ τὸ μέτρον, καὶ ΦΑΕΝΟΝ, οὐ φαενώτατον. ὁμοιον γὰρ χρὴ εἶναι τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ. Γ.]

385. ἸΩ' ΣΚΟ'ΤΟΣ ἘΜΟ'Ν. πῶς ὁ Αἴας λέγει τὸ σκότος Φῶς; ἢ καταχρηστικῶς. *) ἀπογνοὺς γὰρ τὴν ἑαυτοῦ μαλιν, θανέν μαλλον βούλεται, ἢ ζῆν. ἐπεὶ οὖν τὸ Φῶς μὲν ἀνίσταται τῷ ζῶντι, τὸ δὲ σκότος τῷ τεθνημότι, (οἶεται δὲ αὐτὸν ἕνα τῶν θανόντων) τὸ μὲν τῆς ἡμέρας Φῶς οὐκέτι λέγει Φῶς αὐτοῦ, τὸ δὲ σκότος καταχρηστικῶς ἐκάλεισε Φῶς.

387. ὩΣ ἘΜΟΙ'. ταυτέστιν, ὡς ἐμοὶ φαεινότερον τοῦ ἡλίου, *) ὡς ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ. ἢ παρέλκει τὸ ὩΣ. λέγει δὲ ΣΚΟ'ΤΟΣ ἘΜΟ'Ν ΦΑ'ΟΣ, ὡς εἰ τις τὸν θάνατον σωτηρίαν νομίσειεν. ἘΛΕΣΘΕ. ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς λάβετε. Ο'ΤΤΕ ΓΑΡ ΘΕΩ'Ν ΓΕΝΟΣ, εὐτε ἀνθρώπων γένος ὁρᾷν ἐτι ἄξιόν μοι εἰς ὠφέλειαν. ἄριστον τοίνυν ἐξίναί μοι τοῦ βίου. ἢ οὕτως· Εἰς ὄνησιν ἄν-θρωπῶν. ὠφέλεια οὐκ εἰσὶ μοι εἰ ἄνθρωποι, οὔτε εἰ θεοί. τί οὖν ζῶ;

R 2

[387.

*) Corrige ἢ καταχρηστικῶς. Purgold.

*) Eadem fere Suidas, quem in ordinem coegit Tourp.
II. 186. Lobeck.

[387. ὩΣ ΕΜΟΙ, δοκεῖ δηλοῦν. παρ' ἐμοί, ἡγουν κατ' ἐμέ.

388. Ἐλοῦ, ἀντὶ τοῦ προτίμησαι. καὶ εἴλετο νίκην τις, ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν. ἐνταῦθα δὲ ἘΛΕΣΘΕ ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ λάβετε.]

[391. τὸ ΤΙΝΑ ἢ πρὸς τὸ ἈΜΕΡΙΩΝ συντακτέον. ἢ τὸ μὲν ΓΕΝΟΣ κατὰ κοινῷ λάμβανε πρὸς τοῦτο· σύναπτε δὲ τὸ ΤΙΝΑ πρὸς τὸ ὄΝΗΣΙΝ, ὥσπερ καὶ τὸ ἈΝΘΡΩΠΩΝ ἢ πρὸς τὸ ἈΜΕΡΙΩΝ, ἢ ἢ τὸ αὐτὸ, ἢ πρὸς τὸ ὄΝΗΣΙΝ, οὕτως· οὔτε γὰρ ἄξιός εἰμι βλέπειν τὸ γένος τῶν θεῶν, οὔτε τῶν ἀμερίων εἰς τινα ὄντην ἀνθρώπων, τούτεστιν, εὐ δὲ μὲ ἀπὸ τοῦδε ζῆν, εὐχόμενον τοῖς θεοῖς, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων διάγοντα, ἢ ἀνθρωπίνως εὐτυχῆσαι μοι γένετο· ὅπερ γε τὸ ἈΝΘΡΩΠΩΝ εἰς τὸ ἈΜΕΡΙΩΝ συνάπτων, οὕτω τὸ ὄΝΗΣΙΝ ἐρεῖς. Τ.]

388. ἘΛΕΣΘΕ ΜΕ. ἔλεσθε ἀντί, προκρίνατε. καὶ ἔλεσθε ἀντὶ τοῦ, λάβετε. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ, λάβετε καὶ δεῖξασθε.

393. ἈΛΛΑ' Μ' Ἀ ΔΙΟΣ. καὶ ταῦτα χρησίμως κατὰ τὸν Χερὸν, ἵνα ἐπίστανται καὶ ὅθεν ἡ καταρχὴ τῆς μακίας. ἔδει οὖν οὐ παρὰ ἄλλου μαθεῖν, ἢ παρ' ἐκείνου τοῦ πεπονθότος. συνήσιν γὰρ πεπλανημένος ὑπὸ τῆς Ἀθηναῖς. ἢ γὰρ Τέκμησεν τὸ ὅλον ἀγνοεῖ. ὈΛΕ΄ΘΡΙΟΝ. μέχρι θανάτου.

z) Edd. vett. γε καί.

[395. ΑΪΚΙΖΕΙ. ἀντὶ τοῦ αἰκίζεται, ἡγουν μαστίζει.]

[395. ὈΛΕ΄ΘΡΙΟΝ. ὀλεθρίως εἰπὲν ἔδει· ἀλλὰ πρὸς τὸ ΕΜΕ' ἐπήγαγε. καὶ ἔστιν ἀρσενικόν, εὐχ', ὥσπερ τινὲς εἰνται, οὐδέτερον. Τ.]

396. ΦΥΓΗ. γράφεται ΤΡΑΨΗ.

397. ΠΟΙ' ΜΟΛΩ'Ν. ποῖ ἐλθὼν παραμηνῶ; πανταχοῦ γὰρ ἔπεται ἡ θεὸς αἰκίζομένη. Εἴ τα' μεν ΦΘΙ'ΝΕΙ. διὰ τὴν κρίσιν τῶν ὄπλων. ΜΩΡΑΙ'Σ Δ' ἈΓΡΑΙ'Σ. διὰ τὴν ἀνείρεσιν τῶν βοτῶν. ΔΙΠΑΛΤΟΣ. ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν, οἷον περιδεξίως α) με φονεύει, παντὶ σθίνει, ὡς Δίδυμος. ἢ ὁ στρατὸς με φονεύει, λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια, ὡς Πίος Φησί. ΧΕΙΡΙ' ΦΟΝΕΥΟΙ. τὴν ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλήν προβάλλεται.

[398. ΤΑ' ΜΕ'Ν ΦΘΙ'ΝΕΙ. ἡγουν ἢ ἐμὴ εὐτυχία φθείρεται.]

[398. ΤΑ' ΜΕ'Ν. Τινὲς λέγουσι τὴν περὶ τῶν ὄπλων κρίσιν, καὶ τὸ ΦΘΙ'ΝΕΙ πρὸς τὴν Ἀθηναῖαν ἀποδιδέασιν, καὶ ἕτεροι ἄττα. ἐγὼ δὲ αὐτὸς οὕτω· ΤΑ' ΜΕ'Ν τῶν ἡμετέρων ΦΘΙ'ΝΕΙ καὶ φθείρεται· λέγω δὴ τὸ τιμᾶσθαι καὶ παρὰ πάντων αἰδέ-

α) Brunck. περιδέξιος, περιδεξίσις Suidas, qui, ut Lobeckius observat, partem horum transcripsit.

αἰδέσιμεν εἶναι, καὶ μετὰ τοῦ λελογισμένου πράττειν ὅσα καὶ θέλωμι, ὥστε ἐμοὶ πρῶτον αἰδοῦντα νῦν καταρῆναι καὶ εἰς αὐτὸν χωρεῖν, παραπλησίως τοῖς προκειμένοις θρέμμασιν. ἢ τὸ ΦΘΙΝΕΙ ἀντὶ τοῦ φθείρουσιν, οὕτω· ΤΑ ΜΕΝ, ἦτοι τὰ συμβάλλοντα μοι κακὰ, φθείρουσί με, εἰς μνήμην ἐρχόμενα. Τ.]

399. ΤΟΓΣ Δ' ΟΜΟΤ ΠΕΛΛΑΣ. ὥφειλεν εἶπαι. τὰ δ' ὁμοῦ πέλας, ἵνα ἢ ἀκόλουθον πρὸς τό, τὰ μὲν φθίνει, φίλοι· ἐποίησε β) ἐναλλαγὴν, τὴν αὐτὴν ἐννοίαν ἀπαρτίζων.

[400. ΜΩΡΑΓΣ Δ' ΑΓΡΑΙΣ. τὰ βοσκήματα, ἃ λαβὼν μωρῶς διεχρήσατο.

401. ΔΙΠΑΛΤΟΣ. ἀπὸ τοῦ πάλω, ἃφ' οὗ ἐν ἄλλοις οὗτος παλτόν λέγει πῦρ, τὸν κεραυνόν, ὡς αἰώθεν παλλόμενον.]

[ΜΕΤΡ. 403. Ω ΔΥΣΤΑΛΛΙΝΑ. Σύστημα δυοῖν στίχων ἰαμβικοῖν τριμέτρων ἀκαταλήκτων. Τ.]

403. ΤΟΙΑΔ' ΑΝΔΡΑ ΧΡΗΣΙΜΟΝ. τοιαῦτα φωνεῖν, ἃ πρότερον οὐκ ἂν ἔτλη, γενναῖοι τῶν.

[403. ΑΝΔΡΑ ΧΡΗΣΙΜΟΝ. χρήσιμον, τὸ ἐπιτήδειον εἰς χρεῖαν, ἡγουν τὸ συντελοῦν εἰς τὴν θέλει σὺν ἐνταῦθα δεῖξαι, ὅτι ἁσυντελὲς φωνεῖν τρια-

b) ἐποίησε. Adde δὲ. Purgold.

τοιαῖδε ἄνδρα, ἃ οὐδέποτε οὗτος πρότερον ὑπέμεινεν ἂν φωνῆται.]

[ΜΕΤΡ. 405. ΠΟΡΟΙ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὐτῇ τῆς ἄνω ἐστὶ στρεφῆς, ἥς ἡ ἀρχὴ, ἰὼ σκότος· ἐστὶ δὲ κώλων ὁμοίων τοῖς ἐκείνης 15. τὸ μέντοι 19, κώλον τροχαϊκὸν ὄν, διαλελυμένην ἔχει τὴν τοῦ πρώτου ποδὸς μακρὰν εἰς δύο βραχείας. ἐν τῷ τέλει δύο μίαν διπλαῖ συνήθως. ἴσθι δὲ, ὅτι ἐν μὲν ταῖς προρρηθείσαις στρεφαῖς ἢ ἔσω νενευκυῖα τίθεται ἐπὶ τέλει διπλῇ, μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῶν στρεφῶν καὶ ἀντιστρεφῶν καὶ τῶν μεταξὺ τούτων ἀντιστροφῶν συστημάτων δύο τίθενται διπλαῖ ἔξω νενευκυῖαι· ἢ μὲν, ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἢ δὲ ἐν τῷ τέλει. ἔξω δὲ δηλοῦται, ὡς τέλος ἔσχε τὰ ἄσματα, ἃ κατὰ ἀνταπόδοσιν γέγραπται, ὡς προείρηται. Τ.]

406. ΠΟΡΟΙ ΑΛΙΓΡΟΘΟΙ. ποταμοὶ εἰς θάλασσαν ῥέοντες. c) οὐ τοὺς ἐν Σαλαμῇ δὲ φησιν, ἀλλὰ τοὺς ἐν Τροίᾳ. ΠΑΡΑΛΛΑ. θαλάσσια. ΝΕΜΟΣ ΕΠΑΚΤΙΟΝ. τὸ ἄλλος τοῦ ὄρους τῆς Ἰδῆς τὸ παράλιον. ΑΜΠΝΟΑΣ ΕΧΟΝΤΑ. ἡγουν ζῶντα. ἴσθι δὲ, ὅτι οὐκ ἔχω ἐτι ζῆν.

[406. ΠΑΡΑΛΛΑ. ἡγουν παράλια, τοῦ ἐστὶ παραθαλάσσια. ΝΕΜΟΣ ΕΠΑΚΤΙΟΝ, χωρίον παραθαλάσσιον, νομὴν ἔχον εἰς βόσκησιν. αἰκτῇ,

c) Edd. Turn. Steph. Iohnf. ῥέοντες μετὰ ἡχου.

ἀκτῇ, ὁ κρημνώδης τόπος ἐν θαλάσῃ· αἰγιαλὸς δέ, ὁ ἐπίπεδος καὶ ἁμαλὸς.

409. ΚΑΤΕΪΧΕΤΕ. εἴχετε. κατέχειν γὰρ λέγεται τὸ κρατεῖν, καὶ ἔχει ἐναντίον τὸ ἀπολλύειν. ἈΛΛ' ΟΥΚ' ΕΤΙ Μ' ἔχετε δηλονότι.]

[406. ΠΟΡΟΙ ἈΔΙ' ῬΟΘΟΙ, ποταμοὶ οἱ πρὸς τὴν αἶα ἐμβάλλοντες, καὶ ῥόθον ποιῶντες τῷ βεύματι. ^{d)} ΝΕΜΟΣ ἘΠΑΚΤΙΟΝ, ἡγουν παραθαλάσσιον ἄλσος, ὅπερ ἐστὶ πλησίον Σκαμάνδρου, τοῦ καὶ ^{e)} Ξάνθου. Τ.]

407. ΚΑΙ ΝΕΜΟΣ ἘΠΑΚΤΙΟΝ. ἦτοι χωρίον ἐν τῇ αὐτῇ, νέμος, ἦτοι βόσκημα καὶ τροφὴν ἔχον τοῖς ζώοις, ὡς ποιηφόρον, ἡ καὶ αὐτὴν ἐκ τῆς πόας τροφὴν λέγει καταχρηστικῶς.

412. ΤΟΥΤΟ ΤΙΣ ΦΡΟΝΩΝ ΊΣΤΩ. τὸ, τίς, ἐνταῦθα ἀντὶ, πᾶς. τοῦτο ἴστω πᾶς, ὁ ἀνοῦων δηλονότι, Φρονῶν. ἦτοι ἐπιστάμενος καὶ γινώσκων· ἡ τὸ, Φρονῶν, ἀντὶ τοῦ, Φρόνιμος ὢν.

413. ἸΩ' ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΙΟΙ. οὐκ ἐστὶν ἡ διαστολὴ πρὸς τοὺς Τρωᾶς, ὡς τοῦ Σκαμάνδρου μάλλον τὰ τῶν Ἑλλήνων αἰρουμένου. ἀλλ' εἰον, ἐμοὶ ἐχθροὶ ῥοαί, εὐφρονες δὲ τοῖς Ἀργείοις, τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς. ταῦτα δὲ πάντα ἐστὶ τοῦ ἀνακρουομένου

d) Edd. Turn. Steph. Iohnf. addunt: λίγα δὲ τοὺς ἐν Τροίᾳ.

e) καὶ τοῦ edd. Steph. Iohnf.

μένου τὸν θάνατον. ΕΥ' ΦΡΟΝΕΣ ἈΡΓΕΙΟΙΣ. διὰ τὸ ποτόν. ἐμφραν μὲν γὰρ ὁ Φρόνιμος, εὐφραν δὲ ὁ ἡδὺς καὶ εὐφραντικός. ΟΥΚ' ΕΤ' ἈΝΔΡΑ. οὐ νεμεσητὸν τῷ Ἀἰάντι μεγαλαυχῆσθαι. ἔταν μὲν γὰρ τις ἐν μετρίᾳ διαγωγῇ ἦ, τότε εὐσχημον περιστελλεῖν τὰ ἑαυτοῦ πλεονεκτήματα. ἀπηυδηκότα δὲ ἄνδρα οὐκ ἂν τις μέμψαιτο, εἰ μεγαλαυχῆται, ἵποια καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ τέλει ὢν περὶ τῆς ἀνδρείας αὐτοῦ διέξεισι. καὶ γίγνεται ἐπίτασις τοῦ πάθους, ἐπὶ τὸν τοιοῦτο διαφθείρηται. ἐτι δὲ αὖξεται τὸ πάθος οὐχ ὑπὸ ἄλλου λεγόμενον, ἀλλ' ὑπὸ αὐτοῦ. ἘΞΕΡΕΩ. κομπάσω. ΠΡΟΚΕΙΜΑΙ. προκείμενος εἰμι, εἰς ὧσιν πάντων δηλονότι.

[415. ΕΥ' ΦΡΟΝΕΣ. ἡδεῖς, εὐφροσύνην ποιῶσαι, διὰ τὸ ποτόν.

418. ΟΥ' ΤΙΝΑ. οὐδένα, ἄλλον δηλονότι, ἀπὸ τοῦ στρατοῦ ἢ Τροίᾳ εἶδεν.]

[415. ΕΥ' ΦΡΟΝΕΣ, εὐφραντικοί, διὰ τὸ λούεσθαι καὶ πίνειν καὶ τᾶλλα χρῆσθαι ὑμῖν. Τ.]

[ΜΕΤΡ. 423. ΟΥ' ΤΟΙ Σ'. Σύστημα ἐκ δυοῖν στίχων, εἰς τὸν τῶ, Ω δυστάλαινα. Τ.]

423. ΟΥ' ΤΟΙ Σ' ἈΠΕΪΡΓΕΙΝ. ὁ Χορὸς ἐστὶν ὁ λέγων. ἐδίδωσι γὰρ τῷ Χορῷ ^{f)} κἀμνοντι, ὅπερ ἐστὶν εἶδος παραμυθίας. ἡ Τέκμησσα ταῦτο οὐκ ἐπείκει. ΕΧΩ, ἀντὶ τοῦ δύναμαι.

[423.

f) Brunck. Αἰάντι.

[423. ἀπείργω τινὰ βουλέμενον ἐνεργεῖν τι. ἀνείργω δὲ τὸν ἀρξάμενον, καὶ ἐσενούῃ τῷ ἔργῳ ἀνύσαντα, ἀντὶ τοῦ ἀναστέλλω.]

[METR. 425. ΑΙ' ΑΙ'. Αἱ συστηματικαὶ αὐταὶ περίοδοι στίχων εἰσὶν ἱαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ρζζ, ὧν τελευταῖος. Εἰ τοῦ μὲν ἦθες ἄρτι παιδεύειν νοεῖς. εἶτα κερωνίς. Τ.]

425. ΑΙ' ΑΙ'. ἐντεῦθεν μακρὰν βῆσιν μηχανεὶ ὁ Αἴας. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ἀρχαιότροπον, τὸ πρὸς τὰς ὀνομασίας ἐκφέρειν τὰς συμφοράς. καλῶς μὲν οὖν πράττων οὐκ ἂν ἐμέμνητο τοῦ διανοήματος, ^{g)} ἐν συμφορᾷ δὲ ὧν. ἘΠΩ' ΝΥΜΟΝ. συνωδὸν ἔσσεσθαι καὶ ἐπώνυμον τοῖς ἐμοῖς κακοῖς. ἐπλεξε δὲ τὸ ὄνομα παρὰ ^{h)} τὸ αἰ' αἰ' τὸ θρηνητικόν. ΞΥΝΟΙΣΕΙΝ. ζυνδραμεῖν καὶ συνενεχθῆναι, καὶ εἰς ταυτὸν ἐλθεῖν.

[426. ΞΥΝΟΙΣΕΙΝ. συμβήσεσθαι.]

425. ΤΙΣ ἌΝ ΠΟΤΕ, αἰάζω, τὸ θρηναῖ, οὐ ὁ μέλλων, αἰάσω. καὶ ἐκ τούτου Αἴας, οἷον αἰ θρηνος. ⁱ⁾ τὸ δὲ τοιοῦτον ὄνομα οἰεῖται ὑπάρχει τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπώνυμον ἀπὸ τῶν ἔργων, ὧν ἔδρασεν, ἢ ἐξ ὧν ἔπαθε. ὅθεν Φησί· τίς ἂν ὦήθη ποτὲ τὸ ἐμὸν ὄνομα ξυνοίσειν, ἤγουν συνελθεῖν ἐμοί, ἐπώνυμον ὃν ποῖς ἐμοῖς κακοῖς.

g) τοῦ ὀνόματος Suid. f. αἰ' αἰ'. Lobbeck.

h) Brunck. πρὸς.

i) Edidit haec verba Ioh. Fafold. 'Ιερολογ. Gr. Vett. Dec. I. Fest. 4. n. 3. Purgold.

κακοῖς. ἤγουν τὴν ἐπώνυμίαν πησάμενον ἐξ ὧν ἔπαθε. ξκ, θρήνου ὄντων ἀξίων, ἢ ἐξ ὧν ἔπαθεν.

428. ἘΝΤΥΓΧΑ' ΝΩ. περιπίπτω. ὍΤΟΥ ΠΑΤΗ'Ρ. περιπαθῶς τὰ τοῦ πατρὸς κατορθώματα παραλαμβάνει. οὐκ ἐλάσσεναι γὰρ τοῦ πατρὸς ποιήσας, αἰτίμους ἐλαύνομαι. εἰπὼν δὲ τὰ ἴδια κατορθώματα, διεξῆλθε καὶ ὡς συγγενικῇ αὐτῷ ἢ παρὰ τὸ χαρίεν ἀνδραγαθία. ^{k)} ἸΔΑΪΑΣ. Ἰδαία τὸ πάλαι ἡ Τροία ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῆς Ἰδης τοῦ ἔρους. ΤΑ' ΠΡΩ' ΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΪ' Α. ὅτι εἰληφε τὴν Ἰσιόνην ^{l)} παρὰ τοῦ Ἡρακλέους.

[430. ΤΑ' ΠΡΩ' ΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΪ' Α. τὰ τιμιώτατα τῶν γερῶν. εἰληφε γὰρ Ἡσιόνην παρὰ τοῦ Ἡρακλέους. ^{m)} ἈΡΙΣΤΕΤ' ΣΑΣ. ἐνεκα ἀριστείων εἰληφώς. Πρεσβεῖον ἢ διὰ γῆρας προτίμησις καὶ τὸ οἰ' αὐτὸ διδομένον γέρας κατὰ προτίμησιν. ἀριστεῖον τὸ ἐνεκα ἀριστείας γέρας. καλλιστεῖον, τὸ ἐκλεγέν τινὶ γέρας. πρωτεῖα, τὰ τῆς

k) εἰπὼν — ἀνδραγαθία. Haec in ed. Rom. locum non sinit occupantia transposui cum Brunckio.

l) Edd. Iohnf. et Brunck. 'Ἡσιόνην.

m) ἦλθε γὰρ ὁ Ἡρακλῆς πάλαι πορθήσας τὴν Ἰλίον, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων, ἤγουν τὸν Τελαμῶνα καὶ ἄλλους. μετὰ δὲ τὸ πορθῆσαι ἔδωκε τῷ Τελαμῶνι γέρας τὴν ἀδελφὴν Πριάμου τὴν Ἡσιόνην, μεθ' ἧς ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. ἐκάλεσε δὲ Τεῦκρον, ἵνα δείξῃ ὅτι ὁ παλαιὸς ἐκείνος Τεῦκρος ἦν πρόγονος Πριάμου καὶ Ἡσιόνης. Bar.

τῆς πρώτης τάξεως γέρα· δευτερεῖα, τὰ τῆς δευτέρας. ^{η)}]

[429. ἡ σύνταξις· ὅπου ὁ πατήρ Τελαμὼν ἦλθεν ἀπὸ τῆς Τροίας εἰς τὸν οἶκον φέρων πᾶσαν εὐκλειαν, ΤΑ' ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΪΑ καὶ ἐξαίρετα γέρα τοῦ στρατοῦ, λέγω τὴν Ἡσιόην, ἈΡΙΣΤΕΥΣΑΣ καὶ ἄριστος Φανείς. πρῶτος γὰρ τὸ Τροίας εἰσεπήδησε τεῖχος. στρατὸν δὲ λέγει, ἐν κατὰ τῆς Τροίας Ἡρακλῆς ἠγάγετο, ἀμυνόμενος Λαομέδοντα, διὰ τὸ μὴ τοὺς ἵππους λαβεῖν, οὓς ὑπέσχετο αὐτῷ δοῦναι, εἰ τὸ κῆτος ἀνέλοι. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Δυκόφρονι. τὸ δὲ ΕΥ' ΚΛΕΙΑΝ καὶ ΤΑ' ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΪΑ ταυτὸν ἐστίν, εἰ καὶ τινες τῶν ἀμαθῶν τὸ ἈΡΙΣΤΕΥΣΑΣ ἀντὶ τοῦ, ὡς ἄριστος λαβὼν, λέγουσι, βουλόμηναι συντεταχέναι ΤΑ' ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΪΑ, ἃ οὐκ ἄλλο οὐδὲν ἦν, ἀλλ' ἡ εὐκλεία. οὕτω δὲ εὐρήσεις καὶ προίῳν, λέγω δὴ τὸ (460.)

ὣν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν.

430. ΤΑ' ΠΡΩΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΪΑ. πρεσβεῖον, ἡ διὰ γῆρας προτίμησις, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον γέρας κατὰ πρώτην τάξιν. ἀριστεῖον, τὸ ἐνεκεν ἀριστείας γέρας. πρωτεῖα δὲ τὸ τῆς πρώτης τάξεως γέρας.

η) Βαρ. Μῶω χαρὸς] μέγαν καὶ ἐλάττονα τῆς χαρὸς ἐκένον τοῦ πατρὸς μου. ἤγουν διὰ τῆς ἐμῆς χαρὸς πράξας καὶ ποιήσας καὶ δουλεύσας. (Anonymus apud Iohann. legic βουλεύσας.)

γέρα, καὶ δευτερεῖα, τὰ τῆς δευτέρας. καλλιστεῖα δὲ φησι καταχρηστικῶς ἐνταῦθα, τὰ πρῶτα καὶ τιμιώτατα γέρα· τουτέστιν ἀριστεύσας ἀξίως τῶν πρώτων καὶ τιμιωτάτων γερῶν, ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον πᾶσαν εὐκλειαν φέρων, ὡς ταῦτα λαβὼν.

434. ΟΥΔ' ἜΡΓΑ ΜΕΙΩ. πιθανῶς τὸ μὴ εἰπεῖν πλείονα τοῦ πατρὸς κακοπαθῆσαι, ἀλλὰ μὴ ἐλάττονα. ἈΡΚΕΣΑΣ, δέξας, βοηθήσας, ποιήσας. λείπει δὲ ἡ διά, ἢ ἡ, δι' ἐμῆς χειρὸς. ἈΤΙΜΟΣ ἈΡΓΕΪΟΙΣΙΝ. ἀντὶ τοῦ, ὑπ' Ἀργείων, ἡ ἀρκέσας Ἀργείοις, ἄτιμος ὧν ἀπόλλυμαι.

[434. τὸ ἈΡΚΕΣΑΣ οὐκ ἀντὶ τοῦ πράξας, ὡς τινες οἴονται. ἀλλ' ὥσπερ φαμέν τὸ, ἀρκετός εἰμι τόδε, οὕτω καὶ τὸ ἈΡΚΕΣΑΣ ἜΡΓΑ νοῶμεν, εἰ καὶ λεπτὸν ὃν ἐκφεύγει τὸν νοῦν τοῖς μὴ τελείοις τὴν σύνταξιν. Γ.]

436. ΚΑΙΤΟΙ ΤΟΣΟΥΤΟΝ ΓΕ. ἀντὶ τοῦ, τοῦτο. Εἴ ΖΩΝ ἈΧΙΛΛΕΥΣ. χάριεν ^{ο)} τὸ διανόημα. ἐπεξιών δὲ τὰς ἑαυτοῦ συμφοράς, καταλέγει πρῶτον τὰ κατὰ τὴν ἀδικίαν τῆς κρίσεως. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ πρῶτον αὐτὸν λελητηκός. ΚΡΙΝΕΙΝ ἘΜΕΛΛΕ ΚΡΑΤΟΣ. ἀντὶ τοῦ μετὰ κρίσεως δίδοναι τινὶ κράτος ἀριστείας, ἤγουν ἐμελλε κρίνειν, τίς ὁ κρατῶν ἐστὶ διὰ τὰς αὐτοῦ ἀνδραγαθίας. ΠΑΝΤΟΥΡΓΩ. πάντας πράττοντι καὶ μηδὲν ὑποστέλλομένῳ πανούργῳ καὶ ἀναι-

ο) χαρίεν Brunck.

ἀναιδέα. ρ) ἌΝΔΡΟΣ ΤΟΥΤ' ΔΕ. δεκτικῶς,
ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ. ΚΡΑΤΗ. νίκη.

[436. ἘΞΕΠΊΣΤΑΣΘΑΙ ΔΟΚΩ. γιγνώ-
σκειν νομίζω.

439. ΟΥΚ ἌΝ ΤΙΣ. οὐδεὶς ἄλλος κατέ-
σχεν ἂν ταῦτα πρὸ ἐμοῦ ἐν ταῖς ἀριστείαις. — καί-
τοι τοσοῦτόν γε δοκῶ γιγνώσκειν, ὅτι εἰ ὁ Ἀχιλλεὺς
εἴη ζῶν καὶ ἔμελλε κρῖναι, ἤγουν κρίσιν καὶ ἀγῶνα
ποιῆσαι περὶ τῶν ἰδίων ὅπλων, καὶ δίδοναι τινὶ κρά-
τος καὶ βραβεῖον ἕνεκα ἀριστείας, αὐτὰ τὰ ὅπλα,
οὐκ ἂν τις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ ἐμαρψεν αὐτά, τὰ ὅπλα
ῥηλονότι.]

[438. μὴ τοῖς ἄλλοις ἀκολουθῶν καὶ αὐτός,
τὸ ΚΡΙΝΕΙΝ ἀντὶ τοῦ, μετὰ κρίσεως δίδου,
λέγε, ἵνα συντάξῃς τῷ ΤΙΝΙ. ἀλλ' εἰδὼς ὡς,
κρίνει πᾶσιν ὁ δεῖνα τὰ δίκαια, λέγομεν, τὸν αὐτὸν
λογισμὸν ἔχει καὶ ταῦτα.

441. εἰ τις τὸ ἘΠΡΑΞΑΝ ἀντὶ τοῦ ἔδωκεν
λέγει, ἀμαρτάνει. καὶ γὰρ ὁν τρόπον φαμέν, ὅτι ὁ
δεῖνα τοὺς νόθους καταβαλὼν ἀρχοντας, τὴν βασι-
λείαν τῷ δέινῳ παιδὶ πεποίηκε κατὰ νόμους εἰς ταύ-
την ἀρμόττοντι, οὕτως ἔχει καὶ τοῦτο. ἀπῶσαντες
γὰρ εἰ Ἀρεῖδαι τὸν Αἴαντα, Ὀδυσσεὺς τὰ ὅπλα ἐποί-
ησαν, τουτέστιν, αὐτὸν κύριον εἶναι τούτων κατέ-
στησαν. Τ.]

435.

ρ) Suid. f. παντοῦργος. Lobeck.

435. ἈΤΙΜΟΣ ἈΡΓΕΪΟΙΣΙ. διὰ τὴν τῶν
Ἀχιλλέως ὅπλων στέρησιν τοῦτο εἶπεν. ἀφ' ἧς εἰς
μυρίαν ἐλθὼν καὶ τὰ ἄτοπα δράσας εαυτὸν ἐμελλεν
αναμῆρσιν.

437. Εἰ ΖΩΝ ἈΧΙΛΛΕΥΣ. εἰ ἔμελλε,
Φησὶν, ὁ Ἀχιλλεὺς κρῖναι ζῶν, ἤγουν μετὰ κρίσεως
διδόναι τινὶ, κράτος καὶ ὑπεροχὴν ἀριστείας περὶ τῶν
ἐαυτοῦ ὅπλων, οὐκ ἂν, καὶ οὐδαμῶς, ἄλλος τις ἔλαβεν
ἀντὶ ἐμοῦ ταῦτα.

442. ΦΡΕΝΕΣ ΔΙΑΣΤΡΟΦΟΙ. ἤγουν
παράφοροι. ΓΝΩΜΗΣ ἈΠΗΞΑΝ ΤΗΣ
ΕΜΗΣ. οἷον εἰ μὴ διὰ ἑκστασιν τοῦ δέοντος ἐξέ-
πесον αἱ διάνοιαι μου, οὐκ ἂν ποτε ἄλλου οὕτως
ἀδίκως κατεψηφίσαντο. ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ.
Α. 232.).

Ἡ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιτο.
ἈΠΗΞΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἀπήγαγον. ἘΨΗ-
ΦΙΣΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἐψηφίσαντο. ἈΔΑΜΑΣΤΟΣ
ΘΕΑ. παρθένας, ἄζυγος. ς) ἘΣΦΑΛΕΝ. σφα-
λῆναι ἐποίησεν.

[443. ἈΠΗΞΑΝ. ἀπήγαγον. γράφεται
καὶ ἀπερξάν, ὃ ἐστὶν ἐκώλυσαν.

444. Ψηφίζω, τὸ λογαριάζω. Ψηφίζομαι δέ,
τὸ ταῖς ψήφους τίθημι.

446. ΧΕΙΡ' ἘΠΕΝΤΥΝΟΝΤ'. εὐτρε-
πίζοντα. ἘΣΦΗΛΕΝ. παρ' ἐτρεψεν, σφαλῆναι
ἐποί-

ς) Brunck. ἄζυγ.

ἐποίησεν. ΒΛΑΨΤΟΙ. ἐμποδίζοι. ὁ δειλὸς Φύγοι
ἂν τὸν ἐπικρατέστερον. Φεύγει τις διωκόμενος ὑπό
τινος. Φεύγει ὁ φυγαδεύμενος καὶ ἐξοριζόμενος. καὶ
φεύγει ὁ κατηγορούμενος. ἐξέφυγε δὲ ἀντὶ τοῦ
ἐξελύσατο ἐαυτὴν. διαφεύγει δὲ τι, ὅταν παραδράμῃ
διωκόμενον, ἢ ὅταν παρορᾷ λαόν, ἢ ὅταν κρη-
τηθὲν διολισθήσῃ.]

[445. ΓΟΡΓΩΠΙΣ, καταπληκτική, ἢ τὴν
τῆς Γοργῶς κεφαλὴν, δίκην ἐφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἀσπί-
δι ἔχουσα. Τ.]

444. ὩΔ' ἘΨΗΦΙΣΑΝ. ψηφίζω ἐνεργη-
τικῶς τὸ λογαριάζω καὶ τὸ ψήφισμα γράφω. ι) παθητι-
κῶς δὲ τό, ψῆφον καὶ διάγνωσιν τινα ἐπιτίθεμαι. ἐν-
ταῦθα αὐτὸ ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ.

447. ἘΣΦΗΛΕ. σφάλλω καὶ σφέλλομαι
ἀμεταβάτως· σφήλω δὲ μεταβατικῶς. οἶον σφήλω σε,
ἀντὶ τοῦ, σφάλλεσθαι ποιῶ. 3)

450. ΟΥ'Χ ΕΚΟΝΤΟΣ. γράφεται ΟΥ'Κ
ἘΧΟΝΤΟΣ, τὸ ἔγκλημα ι) τῆς φυγῆς αὐτῶν·
πάνυ δὲ γενναίως ἐμμένει τῷ λήματι. τὸ γὰρ ἐφ'
ἐαυτῷ ἀνηρηκέναι φησὶ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἡττηθῆσαι
οὐχ

ι) καὶ τὸ ψήφισμα γράφω. An ψηφίζω in activo unquam
hoc sensu occurrat, dubito. Neque simile illud ap.
Br. scholion hanc appendiculam agnoscit. Pur gold.

3) σφήλω et ποιῶ coniunctivi sunt, quos identidem pro
futuris ponunt Grammatici.

ε) Brunck. δηλονότι τὸ ἔγκλημα.

οὐχ ὑπ' ἐκείνων, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπήρειαν τῆς Θεοῦ.
ΘΕΟΓ'Σ ἘΧΘΑΪΡΟΜΑΙ, διὰ τὸ πεπλανῆσθαι
ὑπὸ τῆς Θεοῦ.

[453. ἘΧΘΑΪΡΟΜΑΙ. ἀπὸ τοῦ ἔχθω τὸ
μισῶ, ἔχθως τὸ μῖσος καὶ ἔχθαίρω τὸ μισῶ καὶ ἔ-
χθαίρομαι τὸ μισοῦμαι.]

451. ΦΥΓΟΙΓ' ἌΝ. Φεύγει τις διωκόμενος,
καὶ ἐξοριζόμενος. καὶ Φεύγει, ἢτοι κατηγορίαν δέχε-
ται, ἐν δικαστηρίῳ, ἢτοι Φεύγει φόνου. διέφυγε δὲ
ἀντὶ τοῦ, ἡλευθερώθη. οἶον διέφυγε τὰ δεινά. τὸ δὲ
Φύγοι ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ, διαφύγοι καὶ παρέλθοι, καὶ
οὐχ ἡττηθήσεται.

455. ΝΑΥΛΟΧΟΤΣ ἘΔΡΑΣ. τὸν ναύ-
σταθμον, εἶθα αἱ νῆες ὅστανται κατὰ λόχον, του-
τέστι κατὰ τάξιν. ΠΕΡΩ, ἀντὶ τοῦ περάσω. 4)
ΚΑΙ ΠΟΙΟΝ ὈΜΜΑ. αἰσχύνεται ἄνευ ἀρι-
στεῶν φανῆναι τῷ πατρὶ καὶ Φυγαῖς αἰκνεῖν. δαιμο-
νίως δὲ ἀνθυπάγει αὐτῷ καὶ τὰ τῆς ἀπαλλαγῆς
καὶ τοῦτο ἀναλύει, ἵνα μὴ λυθῇ ἢ ὑπέδρασις.
ΓΥΜΝΟ'Ν. ἀντὶ τοῦ ἔρημον. μεγαλοφυῶς δὲ
ἐαυτὸν αἶσται τὸ πᾶν εἶναι. 5)

[455.

4) Bar. haec habet: Περῶν περάσω τὸ Αἰγαῖον πύλαγος ἐλ-
θῶν πρὸς τοὺς ἐμοὺς οἶκους.

5) μεγαλοφυῶς — εἶναι. Haec Brunckius paullo superius
post κατὰ τάξιν posuit, praemissis verbis: ΜΟΝΟΤΣ
Τ' ἈΤΡΕΙΔΑΣ. — V. 460. in Barr. sic explicatur:
ἀφ' ὧν ἀριστῶν ὁ Τελαμῶν ἔλαβεν στέφανον δόξης μέγαν.

[455. ναύλοχοι λιμένες, ἔνθα δηλονότι αἱ νῆες ἴστανται κατὰ λόχον, τούτεστι κατὰ τάξιν. καὶ ἀπὸ τούτου ναύλοχοι ἔδραι, αἱ ναυτικάι.]

459. τὸ ΓΥΜΝΟΝ καὶ τὸ ἌΤΕΡ ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ, μεμονωμένον καὶ κεχωρισμένον τῶν ἀριστείων, ἡγουν τῶν ἕνεκα ἀριστείας γερωῶν.]

[456. τὸ ΜΟΝΟΥΣ μὴ οὕτω νίει, ὥς ἀπελθόντος αὐτοῦ μόνι οἱ Ἀτρεΐδαι καταλοιφθήσεσθαι ἔμελλον· ἀνόητον γάρ, τοῦ ἄλλου παρόντες αὐταῖς στρατοπέδου· ἀλλὰ τούτο λέγει, ὡς μόνους αὐτοὺς καταλείψει μὴ τούτον ἔχοντας.]

460. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ὦΝ ἔξωθεν τὸ ἀπὲς, ἀλλ' οὕτω λέγε, τῶν ἀριστείων στέφανον μέγαν ἔσχεν αὐτὸς ΕΥΚΛΕΪΑΣ καὶ δόξης. ἔστι δὲ τὸ ΕΥΚΛΕΪΑΣ πρὸς τὸ ΣΤΕΦΑΝΟΝ συναγόμενον. οὐ γὰρ ἕτερός ἐστιν ὁ τῶν ἀριστείων στέφανος, ἀλλ' ἡ εὐκλείας στέφανος. Τ.]

458. ΠΩΣ ΜΕ ΤΑΠΗΣΕΤΑΙ. πῶς ὑπομενεῖ ὁ πατήρ ἰδεῖν ἐμὲ γυμνὸν καὶ ἐστερημένον φανέντα τῶν ἀριστείων; ἦτοι τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως, τῶν ἕνεκα ἀριστείας ἄθλων. τὸ δὲ, γυμνὸν, καὶ ἄτερ, ἐκ παραλλήλου.

461. ΟΥΚ ἜΣΤΙ ΤΟΤΡΓΟΝ ΤΑΗΤΟΝ. οὐκ ἔστι, Φησὶν, υπομνηστὸν ἐμοὶ τούτο τὸ ἔργον, ὅπερ ὀηλονότι ἐποίησαν οἱ Ἀτρεΐδαι, δικαιώσαντες τὸν Ὀδυσσεῶ λαβεῖν τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅπλα.

462.

462. ΠΡΟΣ ἙΡΥΜΑ. πρὸς τὸ τεῖχος. ΣΥΜΠΕΣΩΝ. συμπεσῶν τὸ συνελθεῖν εἰς μάχην. προσπεσῶν, τὸ ἐξαίφνης μὴ εἰδῶτα τινα ἀποκτεῖναι. ἈΛΛ' ὩΔΕ' Γ' ἈΤΡΕΪΔΑΣ. ἀλλ' ἐφησθήσονται εἰ Ἀτρεΐδαι, εἴαν τι γενναῖον δράσας πρὸς τοὺς Τρῶας ἀποθάνω, ἀγνοοῦντες ὅτι ἐκουσίως γέγονέ μοι ὁ θάνατος. καλῶς δὲ οὐκ ἐπήνεγκε τὴν ἀληθῆ δόξαν, ὥς ἂν δράσῃ ὅπερ αὐτὸς ὑπονοεῖ.

[463. Ἑρυμα, καὶ Φρούριον, καὶ πολίχμιον, ταῦτόν.]

465. ΟΥΚ ἜΣΤΙ ΤΑΥΤΑ. οὐδὲν εἰσι ταῦτα, ἡγουν οὔτε τὰς ἔδρας ναυλόχους^{γ)} λιπεῖν καὶ ἀπέναι πρὸς τὸν πατέρα, οὔτε μὴν τὸ εἰς μάχην συνελθεῖν, εἴτα τελευταῖον ἀποθανεῖν.]

[462. μέρος ἦν τι τοῦ τῆς Τροίας τέχους σαθρόν, ὃ φοβούμενοι Τρῶες μὴ περθηθῇεν ἐκείθεν, ἄνδρας πρὸς τούτο συνεχεῖς κατέστησαν φυλακῆς ἕνεκα, οὓς νῦν καλεῖ ἙΡΥΜΑ. Τ.]

465. ΠΕΓΡΑ' ΤΙΣ ΖΗΤΗΤΕ' Α. πῆρα, ἢ δοκιμή, καὶ ἢ ἐκ τῆς ταύτης γινομένη εἰδησίς τινος πράγματος. πῆρα δὲ ἢ βλάβη καὶ τὸ σακιοῦ-
S 2 λιον

γ) Recte ed. Iohnf. τὰς ἔδρας τὰς ναυλόχους. — Bar. Οὐκ ἔστι ταῦτα] ἡγουν οὐκ εἰσι ταῦτα ἄξιον παραχθῆναι. οὐ μὴ ποιήσω οὕτως. οὐκ εἰσι ταῦτα πρόποντα.

λιον η. ²⁾ ἐνταῦθα δὲ πῦρά φησιν ἀντὶ τοῦ, ἐπιχάρησις τινος πράγματος ἁρμοδίῳ, ἀφ' ἧς δηλώσω τῷ ἐμῷ πατρί, ὅτι οὐκ εἰμι ἀσπλαγχνος, ἡγουν δεῖλός κατὰ τὴν ἐμὴν φύσιν, ἐξ ἐκείνου γεννηθείς.

467. ΜΗΤΟΙ ΦΥΣΙΝ Γ' Ἀσπλάγ-
XHNOΣ. τουτέστιν ἀσθενῆ καὶ ἀλλοίαν παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς. ἈσπλάγXHNOΣ δὲ, ἀτολμος, ταπεινός, δεῖλός, ψυχρὸς. ³⁾ ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΥ ΧΡΗΖΕΙΝ ΒΙΟΥ. τῆς ἐπὶ πολὺ ἐκτενομένης ζωῆς. ἘΞΑΛΛΑΣΣΕΤΑΙ. ὥστις διαλλαγὴν εὐδέχεται, αἰ ἐν κακοῖς ἐξετάζεται.

[467. σπλάγχνον, ἡ καρδιά. ἀφ' οὗ καὶ εὐσπλαγχνος, ὁ εὐκάρδιος καὶ ἀνδρεῖος· ἀσπλαγχνος δὲ ὁ ἀκάρδιος καὶ δεῖλός.

468.

2) Codex saucouliion η. — Scribendum putaveram, πᾶρα δὲ καὶ ἡ βλάβη, καὶ πῆρα, τὸ σακέλλιον. Vid. Moschop. περὶ σχεδ. p. 86. et 212. Sed sana esse omnia in literis ad me datis praeclare ostendit Hermannus. „Cave (ait) quidquam mutes. Primo σακκούλιον per duo κ et εν proba forma est, facculus, cuius formae aliquot exempla attulit Meursius in glossario Graecobarbaro. Deinde usitata grammaticis brevitate, ut saepissime in scholiasticis et lexicis veteribus, interpret iste καὶ τὸ σακκούλιον η scripsit, i. e. si plene dicas, πᾶρα ἡ βλάβη, α, πῆρα δὲ τὸ σακκούλιον, η ἔχῃ.“

a) Suid. f. ἀσπλαγχνος et Favorinus. Pro δεῖλός, ψυχρὸς utrique legendum δεῖλόςψυχρος. Lobeck. Bona correctio: sed dubitationem injicit Hesychius. ψυχρὸς per ἀσθενῆ explicans.

468. αἰσχεῖν δὲ εἶδη τέτταρα, ἀδίκον, δεῖλόν, ἄκοσμον, ἄμωρον.]

470. ΤΙ ΓΑΡ ΠΑΡ' ἩΜΑΡ. τί γὰρ ἡμέρα μία ἔχει προσθεῖσα τὸ ζῆν καὶ ἀναβαλλομένη τοῦ θανεῖν, τέρπειν τὸν ἄνθρωπον; ΘΕΡΜΑΙΝΕΤΑΙ. χλιαίνεται, θάλπεται. τὸ γὰρ τοιοῦτον ἐξαπατᾶν ἐστὶν ἑαυτόν, ἐν ψευδολογίᾳ διάγοντα. ἈΛΛ' Ἡ ΚΑΛΩΣ ΖΗΝ. ^{b)} Φιλοσόφως τὸ καλὸν ἐν ἀμφοτέροις.

[470. ΤΙ ΓΑΡ ΠΑΡ' ἩΜΑΡ. τί γὰρ ἔχει ἡμέρα τέρπειν, προσθεῖσα, ἑαυτὴν δηλονότι, ἐπὶ ἡματι, καὶ ἀνεθεῖσα τοῦ κατθανεῖν, ἡγουν ἀπολυθεῖσα καὶ ἐλευθερωθεῖσα τοῦ θανάτου; ΠΑΡ' ἩΜΑΡ. ἐπ' ἡματι. ΤΕΡΠΕΙΝ. εὐφραίνειν. ἘΧΕΙ. δύναται. ΠΡΟΣΘΕΪΣΑ. παρατεθεῖσα, προσθήκην ποιήσασα ἑαυτὴν δηλονότι. ΚΑ' ΝΕΘΕΪΣΑ, ἀναβολὴν ποιήσασα, ὥθεν καὶ ἀνάθεσις, ἡ ὑπέρθεσις.

473. ΘΕΡΜΑΙΝΕΤΑΙ. ἡγουν θαρρῆ, καὶ ὁ λέγεται θάλπον παρ' Ὀμήρῳ τὸ θάρσος, κατ' ἐναντιότητα τοῦ δέους, ὁ ψυχρὸν αὐτὸς λέγει· ψυχρὸν δέος εἶλεν. ^{c)}

475.

b) Brunck. ΚΑΛΩΣ ΖΗΝ Η ΚΑΛΩΣ ΤΕΘΗΚΕΝΑΙ.

c) Bar. Οὐκ ἂν βρετόν] τουτέστι, οὐκ ἂν ἀγοράσαιμι δι' οὐδενός λόγου τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον. ἡγουν οὐκ ἂν κρίνω ἄξιον οὐδενός λόγου ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, ὥστις ὑπὸ ματαιῶν ἐλπίδων εὐφραίνεται. — Ἀκήκοις λόγον.] τουτέστιν, ὅπερ ἤλθον ἀπ' αὐτοῦ, νῦν εἶπον.

475. ΤΟΝ ΕΥΓΕΝΗΝ. τὸν μεγαλοπρεπῆ, γενναῖον. εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανής καὶ τὸ γένος· καὶ ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ εὐγενής, ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναῖος, καὶ εὐγενὲς ἦτορ, τὸ ἀστείον καὶ πεπαιδευμένον καὶ ἔργον ἔχον, καὶ εὐγενὴς ψυχὴ, καὶ εὐγενὴς λόγος.]

470. ΤΙ ΓΑΡ ΠΑΡ' ἩΜΑΡ. πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν ἐστὶν ἀπόλουθον. φησὶ γάρ· ἀσχρόν ἐστὶ τίνα ἀνδρᾶ χρεῖαν ἔχειν τῆς μακρᾶς ζωῆς, (ἡγοῦν ἐπὶ πολὺ βιοῦν) ὅστις οὐ λαμβάνει ἐναλλαγὴν τινα ἐν ταῖς δυστυχίαις, ἀλλ' ἀεὶ συνέστιν αὐταῖς· ὥστε τὸ θανεῖν ἐστὶ μάλιστα αἰρετόν. κατὰ τί γὰρ δύναται εὐφραίνειν ἐπεὶ οὐκ ἡ ἀναθεῖσα ἡμέρα, καὶ ἀναβολὴν ποιήσασα τοῦ ἀποθανεῖν, παρ' ἡμᾶρ. ἡγοῦν αὐτοῦ τυχόν παρὰ τὴν σήμερον.

476. ὩΣ ὙΠΟΒΛΗΤΟΝ ΛΟΓΟΝ. γνήσια τῆς ^{α)} διανοίας τὰ ἐρημένα, καὶ οὐχ ὑπόβλητα. αἰεὶ οὖν σαυτῷ ἔπας. ὅμως γε μὲν ^{ε)} παῦσαι, τὸ πᾶν ἀναθεῖς ἡμῖν.

[476. ὙΠΟΒΛΗΤΟΝ. ὑπεβολιμαῖον, νέθον.]

[476. ὙΠΟΒΛΗΤΟΝ ΛΟΓΟΝ. ὑπόβλητα καλεῖται τὰ νέθια τῶν παιδίων, διὰ τὸ ὑφ' αὐτὰς ^{ε)} τιθεῖναι τὰς πλείστας τῶν γυναικῶν ἑτέρων

α) Rectius Suidas τῆς σῆς, f. ὑπόβλ. Lobbeck. Bar. [ὑπόβλητον] ἡμαρτημαῖον τοῦ σκοποῦ.

ε) Brunck. μὴν.

εε) Turn. Steph. Iohnf. ὑπ' αὐτὰς.

ἑτέρων τέκνα μητέρων, ὥστε καταπᾶσαι τοὺς αὐτῶν ἀνδρας, γνήσια αὐτῶν εἶναι τὰ ὑπ' αὐτὰς κλαυθμυρίζοντα βρέφη. Τ.]

478. ΔΟ' Σ' ἈΝΔΡΑΣΙ ΦΙΛΟΙΣ. δὲς ἡμῖν ἀνδράσιν οὔσι σοῖς φίλοις τοῦτο· κρατῆσαι ἡμᾶς τῆς σῆς γνώμης καὶ τοῦ σκοποῦ, οὐ ἔχεις· ἀφ' οὗ ταύτας τὰς φροντίδας.

480. Ὡ ΔΕ' ΣΠΟΤ' ΑΙ' ΛΣ. Τεκμήσεως ὁ λόγος. οὐ γὰρ δὲ τὸν Χορὸν μηχανεῖν τὸν λόγον. μικτὸς δὲ ὁ λόγος. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ γενναῖον καὶ ἐλευθέριον διὰ τὴν παρρησίαν τῆς φύσεως· ἀσύλη γὰρ ἐπαίναγκες γέγονε. τὸ δὲ συναρμόζον τοῖς καιροῖς, διόλου δὲ τὴν φιλοστοργίαν ἐμφαίνειν. καὶ ὅταν τὰ αὐτῆς καταβάλλῃ, τεχνικῶς ἐπιχειρεῖ, μαλθακώτερόν πως καθιστῶσα τὸν Αἴαντα. δὲ οὖν αὐτῆς εἶναι τοὺς λόγους, ὅτι διὰ τὴν ἐλευθερίαν παρρησιάζεται. ΤΗ' Σ' ἈΝΑΓΚΑΪΑΣ ΤΥΧΗΣ. τῆς δυστυχίας. τεχνικὸς ὁ λόγος ἐκ προσομίου, καὶ εἰς ἔλεον ἱκανὸς ἐπισπάσασθαι. διπλῶς δὲ φησι ^{γ)} τὸ ἀναγκαῖον. ποτὲ μὲν ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀκκυλουθίαν τινα ἔχόντων, ὡς ἂν ἔποιμεν ἀναγκαῖως τὸ πῦρ θερμόν, ^{δ)} καὶ τὸ γάλα λευκόν. ποτὲ δὲ ὡς ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης γιγνομένου, ὡς καὶ νῦν ἀναγκαῖας τύχης τοῦ βίου ^{ε)} φησὶ. ΣΘΕ' ΝΟΝΤΟΣ ἘΝ ΠΛΟΤ'.

f) Suidas melius φασί, f. ἀναγκαῖα. Lobbeck.

g) Suidas ξειθόν. Lobbeck.

h) τῆς βίης Suid. l. l. Lobbeck.

ΠΛΟΥΤΩ. *ἐπεὶ τινος τῶν Φρυγῶν. ἀντὶ τοῦ ὡς οὐκ ἄλλου τινός.* ¹⁾ ΚΛΙ' ΣΗ' ΜΑ' ΛΙΣΤΑ ΧΕΙΡΙ'. τῇ αἰχμαλωτισάσῃ με.

[480. ΤΗ' Σ' ΑΝΑΓΚΑΙ' ΑΣ ΤΥ' ΧΗΣ. τῆς δουλικῆς, τῆς ἐξ ἀνάγκης γενομένης.

484. ΘΕΟΙ' Σ. συνίησις. τὸ δὲ ΠΟΥ περισπόν. ¹⁾]

[480. ταῦτα ἐκ τῶν Ὀμήρου μεμίμηται, ὅτε Ἀνδρομάχη πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα Ἐκτορα εἰς πόλεμον ἐξερχόμενον δεινοπαθεῦσα, ἐπεχείρει κάμπτειν εἰς ἔλεον, καὶ τῆς ἐρμῆς ἐπισχεῖν. Γ.]

480. ΤΗ' Σ' ΑΝΑΓΚΑΙ' ΑΣ ΤΥ' ΧΗΣ. ἡγουν τῆς ἐξ ἀνάγκης ἐπισυμβαινούσης ἐπὶ ἀφανισμῷ.

486. ΕΥ' ΦΡΟΝΩ ΤΑ' ΣΑ'. εὐνοῦς σοι καθίσταμαι. ¹⁾ εὐνοῶ τοῖς σοῖς. ΚΛΙ' Σ' ΑΝ- ΤΙΑ' ΖΩ. ἀντὶ τοῦ, παρακαλῶ. κάλλιστα δὲ ἀμφο-

1) Pro ΣΘΕΝΟΝΤΟΣ — τινός Brunckius: ΕΠΙΕΡ ΤΙΝΟΣ ΦΡΥΓΩΝ. ἀντὶ τοῦ ὡς οὐκ ἄλλου τινός τῶν Φρυγῶν. — Bar. haec habet: 478. Πανῶσαι.} τοῦ φανεύ-
σαι σκυτόν. — 482. Ἐγὼ δ'.] ἐγὼ δὲ ἐξ ἐλευθέρου πατρὸς μὲν ἰγνύθην, δυνατῷ ἐν πλούτῳ, ἄπερ ἄποις, καὶ περὶ τοσούτου ἄλλου σθένοντος ἐν πλούτῳ, ἀπὸ τῶν Φρυγῶν. — 485. Χαρί] ἀντὶ τοῦ ἰσχύϊ καὶ δυνάμει.

2) Steph. περιεργόν. Iohnf. περιεργόν. In utraque ed. hoc Scholion inter vetera exhibetur.

3) Suidas f. εὐφρονῶ. Lobeck.

ἀμφοτέροις τοῖς ὅρκοις ἐχρήσατο. μέγιστον γὰρ δικαίωμα τὸ τῆς αὐτῆς ἐστίας ἐπιτυχεῖν, ὅποτε καὶ τῶν πολεμίων φειδόμεθα. διὰ ταῦτα καὶ ^{m)} τὸ σεμνὸν τῆς κοίτης χρήσιμον, ὅπου γε καὶ τὸ σεμνό-
τατον τῶν προσώπων, περὶ δικαωμάτων τῶν πρὸς αἰδρα καὶ γυναῖκα διαλεγόμενον, αὐτὸ τοῦτο ὁμνυσι (Ἰλ. Ο. 39.)

Σὴ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωίτερον λέχος. ⁿ⁾

ὅρα δέ, ὅτι ἐκατέρωθεν θηλείαις ὁ τοιοῦτος λόγος πρόσκειται. ἐπὶ δὲ τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ ἄλλο τι οἰκειό-
τερον ὄνομα ἐξεῦρεν (Ὀδ. ψ. 296.)

Ἀσπασίαι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἴκοντο.

τὴν εὐνοϊαν δηλῶν τῶν εὐτως συνιόντων ἐπιμονὴ παι-
δοποιίας. ^{o)} ἘΦΕΣΤΙΟΥ ΔΙΟΣ. ἀντὶ τοῦ συνοίκου. οἱ μὲν συνεικοῦντες τὸν Ἐφέστιον Δία προτείνουσιν. οἱ δὲ φίλοι, τὸν Φίλιον. ΣΥΝΗΛ-
ΛΑ' ΧΘΗΣ. συναλλαγὰς ἔχεις, γάμῳ συνεζεύ-
χθης, ^{p)} συνηγμώσθης. ὅθεν καὶ συνάλλαγμα.

[486.

m) Recte in edd. Steph. Iohnf. Brunck. post ταῦτα de-
mum interpungitur.

n) Brunck. λέχος αὐτῶν.

o) Brunck. ἐπὶ μόνῃ παιδοποιίᾳ. — Mox Ἐφεστίου Διὸς iu
Bar. explicatur: τοῦ ἱεροῦ τῶν συνοίκων.

p) Suidas f. συνηλλάγην. Lobeck. Bar. Συνηλλαχθης]
συνήλθες, συνεμίχθης.

[486. ΞΥΝΗΛΘΟΝ. εἰς ἢ κατὰ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, σοὶ δηλονότι. ΕΥΨ ΦΡΟΝΩ ΤΑ' ΣΑ'. ἀντὶ τοῦ εὐνοῶ τοῖς σοῖς, ἡγουν εὐνοῶ σοι, εὖνους σοι εἰμί. τὸ Φρονῶ αἰτιατικῇ συντάσσεται, καὶ τὸ εὐ Φρονῶ, ἐπεὶ εὐαλελυμένον ἐστί· τὸ δὲ εὐ-Φρονῶ, δοτικῇ, ἐνίοτε καὶ αἰτιατικῇ.

487. ἈΝΤΙΑΨΩ. ἀντιβόλῳ. ἘΦΕΣΤΙΟΥ ΔΙΟΨ, τοῦ τιμωμένου ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἐφρωντος τὴν συνοίκησιν ἡμῶν. Ἐφέστιον Δία προτείνουσιν οἱ συνοικοῦντες· οἱ δὲ φίλοι, Φίλιον· οἱ δὲ ἐν μιᾷ τάξει καταλεγόμενοι καὶ μιᾷ συμμορίᾳ, Ἐταρεῖον· οἱ δὲ ξένοι, Ξένιον· οἱ δὲ ἐν ὄρεσι συμφωνοῦντες, Ὀρκιον· οἱ δὲ δέσμενοι, Ἰκέσιον· οἱ δὲ ἀδελφοί, Ὀμόγνιον.^{γ)}

489. ΒΑΨΕΙΝ ἈΛΓΕΙΝΗΝ. κλῆσιν, Φήμην λυπηράν.]

[486. τὸ ΞΥΝΗΛΘΟΝ ἀπορίαν τινὰ ἔχει διὰ τὸ δοκεῖν πρὸς αἰτιατικὴν συντάσσεσθαι. τὸ δ' οὐκ ἐστὶ τοιοῦτον, ἀλλ' ὥσπερ φαμέν. συνῆλθον τὴν σὴν οἰκίαν, ἀντὶ τοῦ, σὺν σοὶ τὸν οἶκον ὠδεύσα· ἐννοίαν γὰρ κοινωνίας ἢ ΣΥΝ παρίστησιν, εἰ καὶ μὴ τὸ τὴν κοινωνίαν ποιοῦν δέκνυσσι πρόσωπον· οὕτω δὲ κἀνταῦθα ΞΥΝΗΛΘΟΝ ΤΟ' ΣΟ'Ν ΛΕΨΟΣ, ἥτοι μετὰ σοῦ τὴν σὴν κοίτην ἔβην, καὶ κοινωνόν με ταύτης

γ) Eadem verba leguntur apud Schol. Eur. Hec. 345. et Lyc. 288. Lobeck.

της πεποιήσαι. ἢ τὸ κατὰ πρὸς τὸ ΛΕΨΟΣ ἔξωθεν λάμβανε, οὕτω· συνῆλθον σοι κατὰ τὸ σὸν λέχος, ἥτοι ἐν σοὶ κατέστην οὐ δοῦλος, ¹⁾ ἀλλὰ γυνὴ εἰναί σοι. τὸ δὲ ΤΟΙΓΑΡΟΥΝ ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς. ΕΥΨ ΦΡΟΝΩ ΤΑ' ΣΑ', τό σοι ἀερόμotton σπουδάξω, καὶ κάλλιστα τῶν σῶν φροντίξω. Τ.]

487. ΠΡΟΣ Τ' ἘΦΕΣΤΙΟΥ ΔΙΟΨ. Ἐφέστιον Δία προέτινον οἱ συνοικοῦντες ἀλλήλοις εἰς ἱκεσίαν. οἱ δὲ φίλοι, Φίλιον. οἱ δὲ ἐν μιᾷ τάξει καταλεγόμενοι καὶ εὐνοοῦντες ἀλλήλοις, Ἐταρεῖον. οἱ δὲ ξένοι, Ξένιον. οἱ δὲ ἐν ὄρεσι συμφωνοῦντες, Ὀρκιον. οἱ δὲ ἀπλῶς δεόμενοι, Ἰκέσιον. οἱ δὲ ἀδελφοί, Ὀμόγνιον.

490. ΤΩΝ ΣΩΝ ΨΠ' ἘΧΘΡΩΝ ΧΕΙΡΙΨΑΝ. ἢ ὑπὸ πρὸς τὸ χερίαν. ὑποχερίαν δούς τινι τῶν ἐχθρῶν σου. εἰδυῖα δὲ ἀγριαίνοντα τὴν Αἴαντα πρὸς τὰς ἐπιτιμήσεις, διαρρήδην μὲν οὐ Φησι, μὴ διάφθειρε σαυτόν. στοχαζομένη δὲ τοῦ καιρεῦ, ἔξωθεν περιέρχεται, τὰ ἐπακολουθοῦντα λέγουσα, ὅτι ὑποχερίαν με τοῖς ἐχθροῖς σὺν τῷ παιδί καταλείψει.

[490. ΨΠ' ἘΧΘΡΩΝ ΧΕΙΡΙΨΑΝ. ἡγουν ὑποχερίαν ἀφείς τινι τῶν σῶν ἐχθρῶν.^{ς)}

491.

1) δούλη Steph. Iohnf. bene. Paullo ante pro ἐν σοὶ Anon. apud Iohnf. legit ἐν καίτη.

ς) Suidas in χερίαν. Lobeck.

491. ΤΕΛΕΥΤΗΣΑΣ. τὸν βίον δηλονότι, ἀποθανών. τελευτῶ τὸ ἔργον, καὶ τελευτῶ, ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκω, ἐφ' ᾧ συνυπακούεται τὸν βίον, ἢ ἢ, τελευτῶ τὸν βίον. τὸ τελευτῶ, καὶ τὸ καταστρέφω, καὶ ἐτι τὸ μεταλλάττω, τὰ αὐτά. δηλοῖ γὰρ τὸ ἀποθνήσκειν.]

491. ΤΕΛΕΥΤΗΣΑΣ ἈΦΗΨΙΣ. τελευτῶ τῷ ἔργῳ. ἀντὶ τοῦ, τέλος ἐπιτίθῃμι τῷ ἔργῳ. καὶ τελευτῶ, τὸ ἀποθνήσκω. τούτῳ δὲ συνυπακούεται καὶ ὁ βίος, ἢ ἢ, τελευτῶ τὸν βίον. ὥσπερ καὶ τὸ καταστρέφω τὸν βίον. καταστρέφω δέ, καὶ μεταλλάττω τὸν βίον, καὶ τελευτῶ, ταυτόν.

492. ΤΑΥΤΗ ΝΟΜΙΖΕ, ἀντὶ τοῦ οὕτως, κατὰ τοῦτον τὴν τρέπον. ΔΟΥΛΙΟΝ ΕΞΕΙΝ ΤΡΟΦΗΝ.^{u)} οὐ ψιλὸν τὸ τῆς δουλείας εἶπεν. ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐνεστὶν εἰπεῖν τινα ἰδόντα αὐτήν ἐν δουλείᾳ. καὶ ἡ τοιαύτη δὲ διδασκαλία Ὀμήρου (Ἰλ. Ζ. 432.).

Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα. ἀποτρέψαι δὲ βούλεται αὐτὸν διὰ τῶν τοιούτων λόγων. ΛΟΓΟΙΣ ἸΑΨΤΩΝ. γράφεται ἈΤΙΖΩΝ, ὑβρίζων. παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Ἰλ. Ζ. 460.). Ἐκτορος ἥδε γυνή. ΤΡΕΨΕΙ, αὔξει, ἔχει. ΔΑΪΜΩΝ ἙΛΛΙ. δαίμων τῶν ἢ δουλεία, ἢ *) ἢ δυστυχία. ἐλαῖ δέ, ἀντὶ τοῦ ἐλάσει. εἰς ταῦτα δηλονότι.

[496.

t) Scribas τὸ ἔργον. Purgold.

u) Brunck. ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΙΚΡΟΝ.

x) ἢ omisit Brunck.

[496. ἸΑΨΤΩΝ. βάλλων, λοιδορῶν, βλάπτων.

498. ΛΑΤΡΕΙΑΣ. δουλείας. κυρίως λατρεία, δουλεία ἐπὶ μισθῷ. ΖΗΛΟΥ. μακαρισμοῦ, εὐδαιμονισμοῦ.]

[494. τὸ ΔΟΥΛΙΑΝ διὰ τὸν τοῦ μέτρου κανόνα ἰωτογραφεῖται, καὶ ἔστιν Ἰωνικῆς διαλέκτου, ὡς καὶ τὸ προμηθίαν, καὶ ἀληθίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. οἱ δὲ διὰ διφθόγγου αὐτὸ γράφοντες, καὶ ἐτι οἱ δούλειον λέγοντες, οὐ καλῶς γράφουσιν. Τ.]

494. ΔΟΥΛΕΙΑΝ ἘΞΕΙΝ ΤΡΟΦΗΝ. ἡγουν τρέφεσθαι ἐμὲ δουλείᾳ συζῶσαν μετὰ τοῦ σοῦ παιδός. ταυτὸν δὲ ἔστι τῷ τοῦ Εὐριπίδου (Ἑκάβ. 55. 56.).

Φεῦ! ὦ μήτηρ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων δούλειον ἡμᾶρ εἶδες, ἦτοι ἡμέραν δουλοσύνης.

496. ΛΟΓΟΙΣ ἸΑΨΤΩΝ. ἰάπτω τὸ βλάπτω, καὶ λοιδορῶ. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ, ἰὸν ἄπτειν, ἦτοι ἐπάγειν καὶ προσφέρειν.

500. ΣΟΙ Δ' ΑἴΣΧΡΑ ΤΑΨΗ. καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν. διὰ μὲν τοῦ ΣΟΙ, τὴν ἀνδρείαν, διὰ δὲ τοῦ ΤΩΙ ΣΩΙ ΓΕΨΕΙ, τὴν εὐγένειαν, τοὺς προγόνους. θαυμαστῶς δὲ ἡ προσθήκη τοῦ γένους. αἰσχος γὰρ προσετέθη καὶ τῷ υἱῷ, ἐπὶ τοιούτοις αὐτὸν καταλείπων. ἈΛΛ' Αἴ-

ΑΙ' ΔΕ ΣΣΑΙ ΜΕ' Ν. 3) καλῶς ἐπὶ τοῦ πατρὸς
 'ΕΝ ΓΗΡΑΙ ΜΑΚΡΩ. ἐπὶ δὲ τῆς μητρὸς,
 ΠΟΛΩΝ 'ΕΤΩΝ ΚΛΗΡΟΥΧΟΝ. ὁ γὰρ
 ἐπὶ ἀμφοτέρων ἐν χρησάμεις ὀνόματι, ἐπιτεμνύ-
 μενός ἐστι τὸν λόγον. τὸ δὲ ἐγχερόμενον ταῖς διηγή-
 σεσιν, ἀνυστικώτερον. θαυμαστῶς δὲ ἐπὶ μὲν ἑαυ-
 τῆς οὐδαμοῦ τοῖς τοιαύτοις ὀνόμασι χρῆται, οὔτε
 αἰδέσθεται, οὔτε αἰκτερεῖ. ἐπὶ δὲ τῶν γονέων καὶ τοῦ
 παιδός. ΚΛΗΡΟΥΧΟΝ, μέτοχον, κεκληρω-
 μένην, κληρον ἐσχηκυῖαν. Ἡ ΣΕ ΠΟΛΛΑΚΙΣ.
 τοῦτο οἰκείως ἐκ τῆς φύσεως στοχαζομένη παρέ-
 λαβεν.

[503. ΠΟΛΩΝ 'ΕΤΩΝ ΚΛΗΡΟΥ-
 ΧΟΝ. πολυετῇ. κληρούχους καὶ τοὺς γεωργούς
 Φησὶν Ἡρόδοτος. κληρεῦχοι καὶ οὗς Ἀθηναῖοι ἐπεμ-
 πον ἐπὶ τὰς πόλεις, ὡς ἐλάμβανον, κλήρους ἐκάστῳ
 διανέμοντες. 2)]

501. 'ΑΛΛ' ΑΙ' ΔΕ ΣΣΑΙ ΜΕ' Ν ΠΑΤΕ' ΡΑ.
 ἀλλ' αἰδέσθεται μὲν τὸν πατέρα τὸν σόν, ὃν κατέλιπε
 ἐν ἐσχάτῳ καὶ χαλεπῷ γήρῳ. ὁμοίως δὲ αἰδέσθεται καὶ
 τὴν

γ) 'ΑΛΛ' — ΜΕ' Ν omisit Brunck. Mox idem scripsit
 'ΕΝ ΜΑΚΡΩ ΓΗΡΑΙ.

2) 502. Γήρῳ πατρ.] ὅρα ἡθὺς λόγον γυναικείων, καὶ ἡλικίας
 οἰκτρὰς παρακλήσιν. Bar.

504. Ἀρᾶται.] Δέσται καὶ εὐχεται. εὐχομαι τῷ θεῷ,
 καὶ εὐχομαι τῷ ἀνθρώπῳ, ὑπὲρ οὗ τὴν εὐχὴν ποιῶ. Lund.
 Bodl.

τὴν εὐὴν μητέρα, Ἐρίβοικον, τὴν πολλῶν ἐτῶν κληρο-
 νόμον· ἡγουν αἰδούμενος προτίμησον τὴν πρὸς ἐκείνους
 στοργὴν τοῦ σοῦ σκοποῦ.

505. Εἴ ΝΕ' ΑΣ. εἰ τῆς νέας τροφῆς σοῦ
 χωρὶς διαζέει καὶ βιάσεται. 'ΥΠ' ὈΡΦΑΝΙ-
 ΣΤΩΝ. ὀρφανισταί εἰσιν, οἱ τοὺς ὀρφανούς τρέ-
 φοντες. Ἕλληνας οὖν φησὶν οὐ φίλους ὀρφανιστάς,
 καὶ θὸ δυσμενεῖς. ἢ ὀρφανισταί, ἀρχὴ Ἀθηνῶν τὰ
 τῶν ὀρφανῶν κείνους. ἢ ὀρφανιστῶν τῶν τῆς ὀρ-
 φανίας ἐπιτρέπων. ὀρφανός δὲ ὁ ὅρον ἔχων τὸ οὐ
 φαίνεσθαι, ὁ ἄσημος, καὶ μηκέτι ἐμφανείς. 4) ἀμέλεις
 καὶ ὑπὸ τῶν ἀμφιθαλῶν, ὡς ἐμφανῶν, ἐλαύνεται.

[506. ΤΡΟΦῆΣ. ἀνατροφῆς. λέγει δὲ
 ἀνατροφὴν, ἣν ἀνατρέφουσιν αὐτὸν ἄλλοι. ΔΙΟΪ-
 ΣΕΤΑΙ ΜΟ' ΝΟΣ. ἡγουν κομισθήσεται κεχωρι-
 σμένος. ὁ νοῦς οὗτος· σοῦ τοῦ Αἴαντος θανόντος, οἱ
 ὀρφανισταί οὐκ ἐάσουσι τὸν Εὐρυσάκην εἶναι συν ἐμοί,
 ἀλλὰ διοίσουσιν αὐτὸν μόνον. 5)]

507. ὀρφανισταί, οἱ ἐπίτροποι τῶν ὀρφανῶν·
 κηρωσταί, οἱ τῶν κηρῶν.]

[507.

a) Steph. Iohnf. Brunck. ἰμφανίς.

b) Bar. Νέας τροφῆς] τῆς παιδείας ἀνατροφῆς, ἡγουν τῆς
 γαλακτοτροφείας. — Σοῦ οἰοῖται μόνος] χωρισθήσεται
 μόνος σοῦ θανόντος ἀφ' ὧν ἐστι. — Ὅ τι βλέπω] ἄλλο βιάσει-
 μεν καὶ εὐφροσύνην.

[507. ΜΗ' ΦΙΛΩΝ, ἤγουν κακῶν, οὓς οὐ-
θεὶς ἂν φιλήσειε, ^ς) καὶ μάλιστα ὁ ἐπιτροπευόμενος,
ὡς μὴ προσηκόντως ἐπιμελομένους. Τ.]

505. ΟΙ'ΚΤΕΙΡΑΙ Δ', ΩΝΑΞ. περὶ μὲν
Τελαμῶνος καὶ Ἐριβοίας ἔλεγεν, αἰδέσθῃτι. περὶ δὲ
τοῦ παιδὸς Εὐρυσάκου, οἴκτειραι. ἐπεὶ τὸ μὲν ἀρμότ-
τει τοῖς γήρᾳ προβεβηκόσι γονεῦσι· τὸ δὲ τοῖς νέοις καὶ
νηπίοις, καὶ ἀνατροφῇς δεομένοις.

509. ἘΜΟΙ' ΓΛ'Ρ ΟΥ'Κ ἘΤΙ. καὶ τοῦτο
Ὀμηρικόν (Ἰλ. Ζ. 413.)

οὐδὲ μοί ἐστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
εἶτα ἔξῃς (429.)

ἀτὰρ σύ μοί ἐσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.

[510. Ἡΐ'ΣΤΩΣΑΣ. ἠφάνισας. ἀνίστῳ,
τὸ πεπτωκὸς ἐγείρω· αἰστώ δὲ αἰστώ, τὸ ἀφανίζω,
ἀπὸ τοῦ στερητικῆς ἃ καὶ τοῦ ἴσημι ποιητικῶς τὸ
γινώσκω, αἰστος, ἀφανὴς γεγονώς, καὶ ἐκπεπτωκώς
τῆς μνήμης, καὶ ἀπὸ τούτου αἰστώ, αἰστώ ῥῆμα.
ἌΛΛ' Ἡ ΜΟΙ'ΡΑ. ἡ εἰμαρμένη. τὸ ἌΛΛΑ'
ἀντὶ τοῦ δέ.]

511. Ἡΐ'ΣΤΩΣΑΣ ἌΛΛ' Ἡ ΜΟΙ'ΡΑ.
ὡς τούτου ἰδῖω θανάτῳ τετελευτηκός. ΘΑ-
ΝΑΣΙ'ΜΟΤΣ. ἀντὶ τοῦ νεκρός, ἡ ποιητικὸς
θανάτου.

[511.

c) Turn. Steph. Iohnf. φιλήση.

[511. Ἡ ΜΟΙ'ΡΑ. ἤγουν ὁ κοινὸς θάνατος,
ἡ τύχη. ^δ) ΚΑΘΕΙΓ'Λ. κατήγαγε, κατεβίβασε,
κατέβαλε.

514. ἘΓΩΓΕ ΣΩ'ΖΟΜΑΙ. ὡςπερ ἐὰν ^ς)
ἐσωζόμεν ἐν πᾶσι, σώζομαι ἐν σοί. σώζεται δὲ τις ἐν
τινι, ὅταν ἐν αὐτῷ ἡ σωτηρία αὐτοῦ ᾖ, ὡς σωζόμενου
ἐκείνου αὐτὸν σώζεσθαι, ἀπολωλὸς δὲ, αὐτὸν συνα-
πύλλυσθαι.]

514. ἘΝ ΣΟΙ' ΠΑΣ' ἘΓΩΓΕ ΣΩ'ΖΟ-
ΜΑΙ. ὡςπερ ἂν, εἰ ἐσωζόμεν ἐν πᾶσι. σώζεται δὲ
τις ἐν τινι, ὅταν ἐν αὐτῷ ἡ σωτηρία αὐτοῦ ᾖ· ὡς, σωζο-
μένου ἐκείνου, δηλονότι σώζεσθαι καὶ αὐτὸν· ἀπολω-
λὸς δὲ καὶ αὐτὸν συναπολέσθαι.

515. ἌΛΛ' ἸΣΧΕ ΚΑ'ΜΟΥ. καλῶς τὸ
καμῶ, οἶον, μετὰ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν καμὲ ἐν
τινι μοίρᾳ κατάρθου. αἰσθεται γὰρ τῆς τύχης, ἐν
ᾗ νῦν ἐστίν. αἰδημόνας δὲ αὐτὸν ὑπομιμνήσκει τὰ
τῆς εὐνῆς. διὰ τοῦτο γὰρ μάλιστα δοκεῖ αὐτὸν πεί-
σειν. ὁ δὲ γε Εὐριπίδης μαστροπικώτατα εἰσάγει
τὴν Ἐκάβην λέγουσαν (Ἐκ. 818.)

τοῦ

d) Bar. Ἄλλοι δὲ τὴν σὺνταξιν οὕτω ποιῶσιν. ἀλλ' ἡ μοῖρα
τὸν φύσαντά με κατέβλε, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν καὶ τὴν ἐμὴν
μήτέρα θανάσιμους καὶ νεκροὺς οἰκήτορας τοῦ ἔδου.

e) E cod. Ien. corrigendum, ὡςπερ ἂν, εἰ — Sic infra in
Scholio Triclinii ad v. 1210. ὡςπερ ἂν εἰ τις αὐτὸν ἤρειτο
— Bar. Σώζομαι] φυλάττομαι καὶ σκέπομαι.

T

ποῦ τὰς φίλας δὴτ' εὐφρόνας δείξεις, ἀναξ,
ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων.¹⁾

[516. ΤΕΡΠΝΟΝ. τὸ τέρψιν ποιοῦν.
χαροποιὸν δὲ τὸ χαρὰν ἔχον, οἷον χαροποιὸν ὄμμα.]

517. ΧΑΡΙΣ ΧΑΡΙΝ ΓΑΡ ἔΣΤΙΝ. ἡ
φύουσα γὰρ τὴν χάριν χάρις ἐστὶ προπαράξασα.⁵⁾
ὍΤΟΥ Δ' ΑΠΟΡΡΕΪ ΜΝΗΣΤΙΣ. ἡ μνήμη
τοῦ εὖ πεπονθέναι. οὗτοι οὐκ ἂν εἴεν εὐγενεῖς. σχε-
δὸν δὲ διὰ τούτων τῶν ἰάμβων ἡγετηται τὸ περὶ εὐ-
χαριστίας καὶ ἀχαριστίας.⁶⁾

520. ἘΧΕΙΝ Σ' ἌΝ ΟἶΚΤΟΝ. ἔλεον.
δυσωπητικά δὲ τὰ τοιαῦτα. εἰ γὰρ ὁ ξένος ὠκτερε,
πόσω μᾶλλον ὁ Αἴας;¹⁾

[519. ΟΥΚ ἌΝ ΓΕΝΟΙΤΟ. ἡγουν οὐκ
ἂν εἰς τὸ ἐξῆς οὗτος γενναῖος νομισθεῖν· ἐστὶ γὰρ
τοῦτο ἀγνώμονες.

521.

f) Steph. et Iohnf. integrum addunt versum: χάριν τιν'
ἔξει παῖς ἐμὴ, κείνης δ' ἐγώ; Brunckius nonnisi verba
χάριν — ἐμὴ.

g) Brunckius: ἡ προπαράξασα γὰρ χάρις ἐστὶν ἡ φύουσα τὴν
χάριν, relicto ordine, quem vet. edd. et Suidas f.
χάρις tenent.

h) Ὅτου εὖ πεπονθός] ταυτίσται, οὗτινος ἐπιλήθεται ἡ μνήμη
εὖ παθόντος. Bar. οὗτινος ἀπόλλυται, ἡγουν ἀφ' οὗ ἔσ' ἡ
μνήμη εὖ παθόντος. Laud. Bodl.

i) Ἐχον σ' ἂν φρενί] δὲ σέ ἔχον οἶκτον ἐπὶ τῷ παιδί καὶ τῇ
τεκούσῃ, ὡς καὶ ἐν τῇ ψυχῇ. Bar.

521. ΑἶΝΟΙΗΣ. ἡγουν ἐπαινοῖς ἂν, εἰ
συμπαθῶς καὶ μετὰ ἰσὺ πράου εἰς λέγει προσενε-
χθείης, τοῦ σκληροῦ καὶ ἀνευδότου χαλάσας. T.]

520. ἘΧΕΙΝ Σ' ἌΝ ΟἶΚΤΟΝ. θάλω,
Φησὶν, ὦ Αἴας, ἔχειν σε οἶκτον ἐν τῇ σῇ διανοίᾳ, ὡς-
περ καὶ ἐγώ. εἰ γὰρ ἔξαις οἶκτον, ὡς καὶ γώ, ἐπαι-
νέσοις ἂν τοὺς λόγους ταύτης τῆς Τεκμηρίσεως, ἐλεή-
σας δηλονότι αὐτήν, καὶ οὐκ ἂν δράσοις τὰ ἀτοπα,
ἃ διανοῇ.

522. ΚΑΙ ΚΑΡΤ' ΕΠΑΙΝΟΥ. οὐχὶ κα-
θὰ εἶπεν· ἀλλ' εἰάν πεῖθεται κατὰ πάντα ἐμοί. ὁ
γὰρ Αἴας ἐγνωκὼς ἑαυτὸν ἀποσφάττειν, ἐβούλετο
πρὸ τοῦ θανάτου τὸν παῖδα ἰδεῖν. εἰκότως οὖν τοῦ-
το πάλιν λέγει, ὅτι ἄριστόν ἐστι τὴν γυναῖκα πει-
θαρχεῖν εἰς ἅπαντα τῷ ἀνδρὶ. ἔοικε γὰρ ὑφερεῖ-
σθαι, ἵτι δυνηρῶς ἐκδῶται τὸ παιδίον.

526. ΚΑΙ ΜΗ'Ν ΦΟΒΟΙΣΙ Γ' ΑΥ-
ΤΟ'Ν. τοῦ φόβου χάριν, ῥύσασθαι θέλυσσα ἐξή-
γαγον. οὐκ ἀντικρὺς μὲν ἀντιλέγει· ἀναβολαὶς δὲ
πλάττεται, ὡς ὑποκεκινηκότι μὴ πιστεύουσα.

[526. ΚΑΙ ΜΗ'Ν ἘΞΕΛΥΣΑΜΗΝ αὐ-
τόν, εἰς τοῦτο δηλονότι, ἵνα σὺ ἐρᾷς αὐτόν. ΦΟ-
ΒΟΙΣΙ. διὰ τοὺς φόβους ἐξήγαγον αὐτόν, ῥύσα-
σθαι θέλυσσα.¹⁾]

T 2

529.

κ) 527. Ἐν τοῖσδε] ἡγουν, ἐν τοῖς τῶνδε τῶν ἐμῶν κακῶν λέγας,
ἢ τί ἄλλο δηλονότι λέγας; Bodl.

529. ΠΡΕΨΟΝ ΓΕ' Τ' ἌΝ ᾿ΗΝ. ¹⁾ ἦν καὶ τοῦτο τοῦ ἐμοῦ δαίμονες, τὸ ὑπ' ἐμοῦ τὸν παῖδα ἀναιρεθῆναι. ἀντὶ τοῦ ἐπρεπε τῇ παρούσῃ μου τύχῃ τὸ καὶ αὐτόχειρά με τοῦ παιδὸς κατασκευάσαι.

[529. ΠΡΕΨΟΝ. εἰρωνικόν.]

529. ΠΡΕΨΟΝ Γ' ἌΝ ᾿ΗΝ. πρέπον ἂν, γενέσθαι τότε ὑπὸ τῆς ἐμῆς τύχης· ἦτοι, συναντήσαντά μοι τὸν παῖδα, ὡς λέγεις, ἀποθανεῖν ὑπ' ἐμοῦ.

530. ΤΟΥΤΟ' Γ' ἈΡΚΕΨΑΙ. εἰς τοῦτο ἀρκεῖσαι, τῷ παιδί ὑπηρετῆσαι καὶ ἀποσοβῆσαι τὸ θανεῖν.

[530. ΦΥΛΑΞΑ, ἐπετήρησα, εἰς τὸ ἐπαρκεῖσαι, βοηθῆσαι, ὑπηρετῆσαι.]

[530. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΟΥΤΟ ἕξωθεν τὴν κατά. Τ.]

531. ΕΠΗΪΝΕΣΛ. ἀντὶ τοῦ ἐπαινω.

532. ΤΙ ΔΗΤ' ἌΝ, τί σε, φησὶν, ἐκ τῶν παρόντων ὠφέλησα ³⁾ καὶ τί βούλῃς σε γειέσθαι;

[532. ΤΙ ΔΗΤ' ἌΝ, ἡγουν κατὰ τί, ἢ τί δῆτα ἂν ἴσως ἐκ τοῦ φέρειν τὸν παῖδα πρὸς σέ ὠφελῇμί σε; τουτέστι τίνα ὠφέλειαν ἔχεις ἐκ τοῦ φέρειν τὸν παῖδα πρὸς σέ; ἘΚ ΤΩΝΔΕ, κατὰ τὰ

1) τ' ἦν ἂν Steph. Iohnf. Τ' ΗΝ Brunck,

3) Brunck. ὠφελήσω.

τὰ μετὰ ταῦτα. ὩΦΕΛΟΙΜΙ. ὠφελοῖν ἐδει εἰπεῖν, ποιητικῇ δὲ ἀδείᾳ οὗτος οὕτω χρηταί τοῖς εὐκτικοῖς.

533. ΠΡΟΣΕΙΠΕΙ' Ν. πρὸς φθιγγάζασθαι, ἀσπάζεσθαι λόγοις.]

[533. ἘΜΦΛΗΝ. ἐμφανῶς δέον εἰπεῖν, πρὸς τὸ ΑΥΤΟΝ ἡγαγεν. Τ.]

531. ΠΡΟ' ΝΟΙΑΝ. πρόνοια, ἢ πρόγνωσις καὶ προμήθεια μέλλοντός τινος, ὅπως ἐπελθὼν ἔξει καλῶς, ἢ κίνδυνον καὶ βλάβην ἐπάγον, μὴ γένηται.

535. ΜΗ' ΟΥ' ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ᾿ΕΧΕΙΝ. ἦτοι παρῆναι.

[535. ΜΕ'ΛΛΕΙ. βραδύνει. ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ᾿ΕΧΕΙΝ. ὁμοῦ παρῆναι.]

535. ΤΙ ΔΗΤΑ ΜΕ'ΛΛΕΙ. διὰ τί βραδύνει ὁ Εὐρυστάκης, ὥστε μὴ ἔχειν τὴν ἐμὴν παρουσίαν, ἦτοι ταχέως παραγενέσθαι;

537. ΕΥ'ΘΥ' ΝΩΝ ΚΥΤΡΕΙ' Σ. ἡγουν διδάσκεις, παιδεύεις, κυβερνᾷς.

[537. ἈΓ' ΑΥΤΟΝ. δεῦρο ἄγε, ἢ κόμιζε αὐτόν, ὥστις ἀπὸ τῶν προσπόλων κυβερνᾷς αὐτόν ταῖς χερσίν.]

538. ἘΡΠΟΝΤΙ ΦΩΝΕΙ' Σ. ἐγγὺς οἶτι, ἢ ἀπολιμπανομένῳ τῆς κλήσεως, ἡγουν οὐκ ἀκούοντι.

[538. ἘΡΠΟΝΤΙ. ἐρχομένῳ. ΛΕΛΕΙΜ-
ΜΕΝΩ, ΛΟΓΟΥ. ἐνδοῖαν ἔχοντι τοῦ τοῦ λόγου,
ἡγουν οὐκ ἀκούσιν.]

538. ἘΡΠΟΝΤΙ ΦΩΝΕΙΣ. ἐκ μεταφορᾶς
τῶν ἐρπόντων θηρίων. τὸ δὲ φωνῶ καὶ μετὰ αἰτιατικῆς
εὐρίσκεται, καὶ μετὰ δοτικῆς. σπανιώτερον δὲ μετὰ
αἰτιατικῆς. πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ πτώσεως εὐρίσκεται.
οἷον φωνῶ ἀντὶ τοῦ φωνῇ χρῶμαι ἢ ἐνάρθρῳ, ἢ καὶ
ἀνάρθρῳ.

540. Αἶρε ΔΕΥΡΟ. ἀντὶ τοῦ πρόσφερε.
ὡς τό ('Ιλ. Ζ. 264.)· Μή μοι οἶνον ἄειρε. Εἴπερ
ΔΙΚΑΪΩΣ ἔΣΤ' ἙΜΟ΢. εἴπερ ἔστιν ἐμοῦ,
οὐκ εὐλαβηθήσεται τὸν Φόρον τῶν ποιμνίων. ἈΛΛ'
ΑΥΤΙΚ' ὨΜΟΙΣ ΑΥΤΟΝ. νῦν τὸ ὡμοῖς
ὡς κατὰ τῶν καρπῶν. (εἰτε ") εἰσὶν ὡμοί, σιληρότεροί
εἰσι καὶ ἴταμοί. μεγαλοφρονῶν δὲ νόμους τὴν φύσιν
ὠνόμασε καὶ τὸ ἔθος τοῦ γεγεννηκότος. ΠΩΛΟ-
ΔΑΜΝΕΙΝ. ὡς πῶλοι γυμνάζαν.

[540. Αἶρε. κόμιζε, πρόσφερε. ΦΟΝΟΝ,
τὰ πτώματα τῶν ἀρτίως πεφονευμένων ποιμνίων.

542. Εἴπερ ΔΙΚΑΪΩΣ. εἴπερ ἔστιν
ὅμοιος ἐμοί, καθὰ ἀπαιτεῖ τὸ δίκαιον. ΤΑ ΠΑ-
ΤΡΟΘΕΝ. κατὰ τὰ πατρὸς ἰδιώματα, λέγω δὴ
ἀνδρείαν καὶ φρόνησιν, καὶ τὸ γενναῖον ἐν συμφοραῖς.
ἡγουν εἴπερ οὐ μόνον κατὰ τὴν σποράν ἐμός ἐστιν
υἱός,

η) Brunck. καρπῶν, οἱ, ὅτε —.

υἱός, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ φυσικὰ πλεονεκτήματα
ἐμός ἔοικεν ἀληθῶς.

543. ΑΥΤΙΚΑ. ἐκ βρέφους. ὨΜΟΙΣ.
στερρόις, ἀφίβοις. ΝΟΜΟΙΣ. ἡθεσι.

544. Τὸ ΠΩΛΟΔΑΜΝΕΙΝ ἐπὶ ἀλόγαν
λέγεται κυρίως· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων τὸ παιδαγωγεῖν,
καὶ παιδοτρίβεῖν, ἀφ' ἃν παιδαγωγός, καὶ παιδο-
τρίβης, ὁ λεγόμενος βαΐευλος. °)]

543. ἈΛΛ' ΑΥΤΙΚ' ὨΜΟΙΣ. ἔκτασις
ἐγένετο τοῦ βραχέως ἐνταῦθα τοῦ μέτρου ἐνεκεν. τὸ
δὲ ὡμοῖς ἀντὶ τοῦ, ὁμοίοις καὶ τοῖς αὐτοῖς, ἡγουν γεν-
ναίοις, καὶ εὐψυχίαν ἐμφαίνουσιν ἡθεσι τοῦ πατρός,
ἐμοῦ δηλονότι. ἔστι δὲ ὡμοῖς ἐνταῦθα, ὡς περ καὶ τὸ
παρ' Ὀμήρῳ ὁμῶς ('Ιλ. Α. 209.)

ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσα τε κηδομένη τε.

545. Ὠ ΠΑΙΓ' ΓΕΝΟΙΟ. μέτρως ὁ λόγος.
ἢ δὲ ὁμοία εὐχή καὶ παρ' Ὀμήρῳ ('Ιλ. Ζ. 476.)

Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δέτε δὴ καὶ τίνδε γενέσθαι
παῖδ' ἐμόν, ὡς καὶ ἐγώ. °)

547. ΚΑΙΤΟΙ ΣΕ' ΚΑΙ ΝΤ'Ν. ἐπειδὴ
κατεύχεται αὐτῷ εὐτυχίαν, φησὶν ὅτι, καὶ νῦν σε
μα-

ο) βαΐευλος. Haec exscriptit Moschopolus in Lex. Phi-
lostrati. v. Du Cang, T. I. p. 168. Lobeck.

ρ) ὡς καὶ ἰγώ περ. Brunck. — °) Ω παῖ] ἐνταῦθα λαμβάνει τὸν
Εὐευσάκην ὁ Αἴας ἐν ταῖς χειρὶν αὐτοῦ καὶ φησὶ ταύτην τὴν
εὐχὴν. Bar.

μακαρίζω, ὅτι μικρὸς ὢν οὐκ αἰσθάνη τῶν ἐμῶν κα-
κῶν. ΖΗΛΟΥΝ. μακαρίζειν. ἘΝ Τῷ ΦΡΟ-
ΝΕΙΝ ΓΑΡ. ἐν τῷ μὴ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν
κακῶν. ἐπεὶ ἔσται γελοιότατον δόγμα, ὡς τιμῶντες
τὴν ἀφροσύνην. ^{q)} ΤΟ ΜΗ ΦΡΟΝΕΙΝ ΓΑΡ.
δὲ λαβεῖν ταῦτο, ὡς ἐπὶ παιδίου. οὐ γὰρ καθόλου
τὴν ἀφροσύνην προκρίνει. ὁ δὲ νοῦς· ἐν τῷ νηπίῳ κα-
κὸν μὲν τὸ μὴ φρονεῖν, κακὸν δὲ ὅμως ἀνώδυνον. καὶ
Εὐριπίδης· (Μηδ. 47.) Νέα γὰρ φροντίς οὐκ ἀλγύνει
φιλεῖ. τάχιστα δὲ διὰ τῶν ἐξῆς ἐσήμανε τὸ συνε-
κτικὸν καὶ ὡς περὶ σύμβολον τῆς φρονήσεως. τὸ
γὰρ διακριτικὸν τῶν χαρτῶν καὶ τῶν λυπηρῶν,
συνετοῦ ἐστί.

[549. ἘΝ Τῷ ΦΡΟΝΕΙΝ ΜΗΔΕΝ.
ἐν τῷ μηδενὶς ἐπαισθάνεσθαι μήτε λυπηροῦ, μήτε
ἡδέος. ^{r)}

550. ΜΑΘΗΣ. εἰς τὴν πρέπουσαν ἡλικίαν
ἐλθὼν. ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟ. ὅταν δ' ἀφίκη εἰς τὴν
αἰσθησιν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης.]

[550. ΤΟ ΜΗ ΦΡΟΝΕΙΝ ΓΑΡ ΚΑΡΤ'
ἌΝΩΔΥΝΟΝ ΚΑΚΟΝ, κακὸν μὲν, διὰ τὸ
δίκην ἀλόγου ζώου τὰ νήπια ζῆν, καὶ τὸ οἰκεῖον κα-
κόν,

q) Suid. ἐν τῷ φρονεῖν. Lobeck.

r) Τὸ μὴ φρονεῖν] ἡγουν, τὸ μὴ γνωστικῶς αἰσθάνεσθαι τῶν
βιωτικῶν κακῶν καὶ θλίψεων, λίαν ἀνώδυνον καὶ ἄλυπον κα-
κὸν ὑπάρχει δηλονότι. Bar.

κόν, ὡς ἡδιστον, πολλάκις αἰεῖσθαι, ξίφος λέγω,
καὶ πῦρ, καὶ κρημνόν, καὶ τὰ τοιαῦτα· ἀνώδυνον δέ,
διὰ τὸ μηδενὶς δυσχεροῦς ἐπαισθάνεσθαι, καὶ τῇ
ἐντεῦθεν μὴ τήκεσθαι λύπη. Τ.]

548. Τῷ ΝΑ' ΕΠΑΙΣΘΑΝΗ ΚΑΚΩΝ.
τὰ ῥήματα τῶν αἰσθήσεων, οἷον τὸ αἰσθάνομαι, τὸ
ἀκούειν, τὸ γεύομαι, τὸ ἄπτομαι δοτικῇ συντάσσονται
ὡς ἐπλεῖστον. ^{s)} πλὴν τοῦ, ὁρᾷ. τοῦτο γὰρ κίνησιν
ἔχει καὶ ἐκπομπήν.

551. ΔΕΙΓ' Σ' ΟΠΩΣ. τὸ ὅπως, ἐπὶ παραγ-
γελίας εὐρισκόμενον, οὐδέποτε ὑποτάσσει· ὡς περ καὶ
ὅτε ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ, πῶς, εὐρίσκεται.

551. ΔΕΙΓ' Σ' ΟΠΩΣ ἀντὶ τοῦ δὲ σε
ἐνδικῆσαι τὸν πατέρα. ΚΟΥΦΟΙΣ ΠΝΕΥ-
ΜΑΣΙ. κούφη καὶ ἀπαλῇ ζωῇ. τῇ μεταφρα-
σὶ δὲ τῶν μικρῶν φυτῶν ἐχρήσατο, ὅτι οὐδὲν σφοδρὲν
δύναται ὑποφέρειν, οὐ καύσωνα, οὐκ ἄνεμον.

[551. ΟΠΩΣ ΔΕΙΞΕΙΣ. τὸ ὅπως ἐπὶ
παραγγελίας κείμενον οὐδέποτε κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς
ὑποτάσσει, ^{t)} ἀντὶ γὰρ τοῦ πῶς κεῖται. ΟΙ' ΟΣ
ἘΞ ΟΙ' ΟΤ' ΤΡΑΨΗΣ. οὐ πρὸς τὸ ἐξ οἴου
λέγεται τὸ ἐγγραφῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ οἶος. τὸ δὲ ἐξ
οἴου, ἀντὶ τοῦ, ἐξ οἴου πατρὸς δηλονότι, γεγρονώς.
τὸ πᾶν· οἶος ἀνεγγραφῆς ἐξ οἴου πατρὸς ὢν.

553.

s) Restitutus Magistro γενικῇ συντάσσεται ὡς ἐπὶ πλεῖστον.
Purgold.

t) Steph. Iohann. ὑποτάσσεται.

553. ΚΟΥΦΟΙΣ ΠΝΕΥΜΑΣΙΝ. ἔλα-
Φροῖς. τούτεστιν ἔλαφρως καὶ ἐλευθερίως ἀνάπνει
τὸν αἶρα. ^{u)} ΨΥΧΗ'Ν ἈΤΑΛΛΩΝ. ζῶν
βρεφικῶς διαβιβάζων καὶ τρέφων. ἀτάλλειν γὰρ τὸ
νηπιάζειν καὶ σκιρτᾶν. ΟΥ' ΤΟΙ Σ' ἈΧΑΙΩ'Ν.
ἡγουν οἶδα, ὅτι οὐ μὴ ὑβρίσει σέ τις τῶν Ἀχαιῶν.]

555. ΟΥ' ΤΙΣ ἈΧΑΙΩ'Ν. τὸ οὐ τις καὶ τὸ
μή τις ἐνταῦθα ἐν παραλλήλῳ ἀντὶ τοῦ οὐδεὶς. οὐδεὶς
ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν ὑβρίσει σε, καὶ χωρὶς ἐμοῦ ὄντα. τοι-
οῦτον γὰρ φύλακα, ἱκανὸν δηλονότι καὶ δυνατόν, κα-
ταλείψω περὶ σέ, καὶ Φροντιστὴν ἄκουον τῆς σῆς ἀνα-
τροφῆς.

556. ΟΥΔΕ' ΧΩΡΙΣ ὄντ' ἘΜΟΥ.
διὰ τί, Φησὶν, ^{x)} ἐνταῦθα τρανῶς ἐκφέρει τὴν ἑαυ-
τοῦ γνώμην ὁ Αἴας, ὅτι δεῖ ἑαυτὸν ἐξάγειν τοῦ βίου;
ῥητέον οὖν, ὅτι ἐν ἡθελ, οἶον, εἰ γένοιτό τις περὶ ἐμὲ
συμφορὰ, μὴ δέιδιθι. ^{y)} ἔξεις γὰρ τὸν προνοοῦντα
ἀντὶ ἐμοῦ. ἢ ὅτι ἐκφέρει ταῦτα ὑπὸ τοῦ πάθους
προαγόμενος.

[556. ΣΤΥΓΝΑΓΊΣΙ ΛΩΒΑΙΣ. λυπηραῖς
ὑβρεσι. ^{z)}

u) Βόσκου] ἀνατρέφου. Laud. Bodl.

x) Brunck. Φασίν.

y) Brunck. δέιδιθι.

z) λυπηραῖς, πικραῖς λοιδωρίαις. Bar.

557.

557. ΠΥΛΩΡΟ'Ν. ἀπὸ μεταφράσεως τῶν
φυλασσόντων τὰς πύλας. λέγει οὖν τὸν ἀποσοβούν-
τα καὶ μὴ ἐὼντα προσβαλεῖν κακόν τι. ΤΡΟΦΗ' Σ
ἈΟΚΝΟΝ ἘΜΗΑΚΑ, ἀνατροφῆς πρέθυμον
Φροντιστήν.]

558. ΚΕΙ' ΤΑΝΤ' Ν. καὶ εἰ ἐκδημος νῦν ἐστὶ.
ΤΗΛΩΠΟ'Σ. γράφεται καὶ ΤΗΛΟΥΤΡΓΟ'Σ.
— ΔΥΣΜΕΝΩ'Ν ΘΗ'ΡΑΝ ἘΧΩΝ. φυλα-
κὴν ἔχων τῶν ἐχθρῶν. ^{a)} λέγει δ' ἂν τῶν Θρακῶν.
περὶ γὰρ τὰ τελευταῖα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐσυμ-
μάχουν τοῖς Τρωσὶν οἱ Θραῖκες. γνόντες δὲ τοῦτο οἱ
Ἕλληνες, Φρουροὺς ἔταξαν, προμνηύσαντας αὐτοῖς
τὴν ἐκείνων ἐφοδόν, ἵνα, οὕτως ἐπελθόντων, κατὰ
τὴν ὁδὸν συμβάλωσιν αὐτοῖς, πρὶν εἰσεῖν εἰς Ἴλιον.
καὶ πρέσβεις δὲ ἀποστείλαντες οὐκ ἔπεισαν. τὸ δὲ
ΘΗ'ΡΑΝ γράφεται καὶ ΦΡΟΥΤΡΑ'Ν.

[559. ΤΗΛΩΠΟ'Σ ΟΙ'ΧΝΕΙ'. μακρὰν
διατρίβει, περιέρχεται. τὸ ὄνομα ἀντὶ ἐπιρρήματος.
ΔΥΣΜΕΝΩ'Ν ΘΗ'ΡΑΝ ἘΧΩΝ. δυσμενεῖς
Θηρῶν.]

561. ὙΜΙ'Ν ΤΕ ΚΟΙΝΗ'Ν. πρέθυμο-
τέρους αὐτοὺς καθίστησι, κοινὴν γὰρ καὶ ἴσην Φησὶ
χάριν ὁμολογεῖν ἐκείνῳ τε τῆς ὑπουργίας καὶ τούτοις
τῆς ἐπαγγελίας. περιπαθῶς δὲ εἰς ἔσχατον περιε-
στῶ-

a) Φυλακὴν ἔχων. Haec glossa pertinet ad alteram lectio-
nem φροντῶν. Lobeck.

στάσης τῆς ἐλπίδος, ἐμφρόνως τὰ σπουδαιότατα τοῖς ἐταίροις ἐπισκῆπτει, οὐ τῇ γυναικί.

[561. ἘΠΙΣΚΗΨΤΩ ΧΑΪΡΙΝ. ἐπισκῆπτω τήνδε τὴν ἐντολὴν ὥφειλεν εἰπεῖν· ὁ δὲ λέγει τήνδε τὴν χάριν, ἐπεὶ ὅπερ ἐντέλλεται, ὡς χάριν τοῦτο αἰτεῖ παρ' αὐτῶν.]

[561. ἘΠΙΣΚΗΨΤΩ ΧΑΪΡΙΝ. τὸ φροντίδα ποιᾶσθαι τοῦ οἰκείου παιδὸς τὸν Χορόν, καὶ ἀπελθόντα εἰς Σαλαμίνα μετὰ τοῦ Τεύκρου παραδίδειν Τελαμῶνι τὸν παῖδα, ΧΑΪΡΙΝ αὐτῷ λογίζεται Αἴας. τὸ δὲ ἘΡΙΒΟΪΑΙ ΛΕΓΩ εἶπεν, ἵν, ἐπειδὴ τοῦτο ἀόριστον ἦν, μὴ τινες πλανῶνται, ἀγνοοῦντες ὁποῖαν λέγει, εἴτε Ἡσιόην, εἴτε Ἐρίβοιαν. ἀμφότεραι γὰρ ἔζων τότε, ἡ μὲν οὖσα Τεύκρου μήτηρ, ἡν Τελαμῶν παρ' Ἡρακλέους γέρας εἰλήφει, ὁπότε εἰς Τροίαν ἐστράτευσεν· Ἐρίβοια δὲ Διάντος. Τ.]

561. ἘΠΙΣΚΗΨΤΩ ΧΑΪΡΙΝ. ἐνσκήπτω τὸ μετὰ σφοδρότητος ἐπέρχομαι, καὶ ἐνσκήπτει νόσος τῇδε τῇ πόλει, ἡγουν μετὰ σφοδρότητος ἐπέρχεται. ἐπισκῆπτω δὲ τὸ ἐντέλλομαι· καὶ ὑμῖν ἐπισκῆπτω, οἷον ἐντέλλομαι, κοινῇ δοῦναι ἐμοὶ τήνδε τὴν χάριν. εἴτα ἐξηγῆται τὴν χάριν· ἀγγείλατε ἐκείνῳ, τῷ Τεύκρῳ δηλονότι, τὴν ἐμὴν ἐντολὴν, ὅπως δείξῃ τὸν παῖδα τοῦτον τῷ ἐμῷ πατρὶ Τελαμῶνι, ἄγων, ἡγουν νομίσας αὐτὸν εἰς τοὺς δόμους τοῦ ἐμοῦς. εἰ δὲ καὶ τῇ μητρὶ τῇ Ἐριβοίᾳ.

565. ὩΣ ΣΦΙΝ ΓΕΨΗΤΑΙ. πάνυ περιπαθῶς τὸ ἐπὶ γονεῦσι καὶ παισὶ ^{β)} διαθήκας ποιῆσαι. θαυμαστῶς δὲ πρὸς ἅπαντας τοὺς λόγους τῆς Τεκμήσεως ἀντιθέσεις ἐποιήσατο, οὐκ ἀντικρὺς τοῦτο ὑπὸσχνομένου τοῦ ποιητοῦ, τοῦ μὲν μὴ ^{γ)} ὑβρισθῆναι τὸν παῖδα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἀπὸ τοῦ Τεύκρου Φυλακὴν πρεβαιλλόμενος, τοῦ δὲ μὴ γελασθήσεσθαι ὑπ' ἐκείνων, τὴν τοῦ παιδὸς ἀρετὴν, ὃν φησι καὶ ἐκδικήσιν αὐτὸν ἐν ἡλικίᾳ γεόμενον. πρὸς δὲ τὰ περὶ τῶν γονέων, ὅτι αὐτὸν αὐτοῦ καταλείπεται ὁ Εὐρυσάκης. ΜΕΧΡΙΣ ΟΥ ΜΥΧΟΥΣ ΚΙΧΩΣΙ. περιφραστικῶς. ἡγουν ἕως τελευτήσωσι.

[565. ΓΗΡΟΒΟΣΚΟΣ. γηροτρίψος. τὸ δὲ γηροβοσκῶ γράφεται καὶ μικρόν, ἀπὸ τοῦ γῆρας, καὶ μέγα, ἀπὸ τῆς γενικῆς, τοῦ γῆρας· ἔστι γὰρ ἡ εὐθεία τὸ γῆρας. Εἴσαεΐ. δια βίου. ΜΕΧΡΙΣ ΟΥ, ἕως ὅτου τὰς καταδύσεις καταλάβωσι τοῦ κάτω Θεοῦ, ἡγουν τοῦ Πλούτωνος.]

567. ΚΑΙ Τ' ΑΜΑ ΤΕΥΧΗ. πιθανῶς τὸν Αἴαντα ἐπὶ τὸν περὶ τῶν ὅπλων λόγον ἵεναι συνεχῶς. ἀπτεται γὰρ αὐτοῦ μάλιστα. ἀνδρώπινον δὲ καὶ μάλα φυσικόν, τὸ συνεχέστερον μεμνησθαι περὶ ὧν ἐν νῶ ἔχομεν. Ἀλλ' αὐτὸ μοι ΣΥ ΠΑΙΓ. πέπεισται ὡς οὐδὲν ἀπολειψομένου τοῦ

β) καὶ Steph. et Johnf.

γ) μὴ omisit Brunck.

τοῦ παιδὸς τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς. τὸ δὲ σάκος, διὰ τὸ ἐξαίρετον, τῷ παιδί φυλάσσειν κελεύει. τὰ δὲ ἄλλα τεύχη συντάττει φησὶν. ἐπίσταται γὰρ καὶ αὐτὰ περιμάχητα ἐσόμενα. οἶδεν Ὅμηρος ὅπλα σύγκαι-
όμενα (Ἰλ. Ζ. 418.).

Ἄλλ' ἄρα μιν κατέκρη συν ἔντεσι δαιδαλέοισι.

[567. ΤΕΥΧΗ. τεῦχος μὲν τὸ ἀγγεῖον, τεύ-
χη δὲ πληθυντικῶς τὰ ὅπλα.

569. ἌΛΛ' ΑΥΤΟ ΜΟΙ. ἀλλὰ σὺ Εὐ-
ρύσακες παῖ ἐμοὶ λαβὼν αὐτὸ τὸ σάκος τὸ ἐπτά-
βοιον, τὸ ἀρρήκτον, τὸ ἐπάνυμον, σοῦ^{δ)} δηλονότι,
ἔχε στρέφων διὰ τοῦ πολυρρέαφου πέρπακος. ἔστι
δὲ πέρπαξ ὁ λῶρος, δι' οὗ κατέχουσιν τὴν ἀσπίδα, ὅς
λέγεται καὶ ὄχανον. σάκος δὲ εὐδετέρως, ὅπλον,
ἀσπίς· σάκος δὲ ἀρσενικῶς, καὶ αὐτὸ δι' ἐνὸς κ, ὁ
θύλακος· κωρύκιον^{ε)} δὲ, πλέγμα δεκτικὸν ἄρτων.]

[571. ἈΡΡΗΚΤΟΝ. στερεὸν καὶ μὴ ῥηγνύ-
μενον· ὑπερβολικῶς δὲ ταῦτο λέγει. Τ.]

569. ἌΛΛ' ΑΥΤΟ Σ ΜΟΙ ΣΥ ΠΑΙ-
ΔΑΒΩΝ. ἀλλ' αὐτός, ὃ παῖ μοι, Εὐρύσακες, ἴσχει,
ἦγουν ἔχε καὶ κρατεῖ τὸ ἐπάνυμόν σοι σάκος, τὸ ἀρρή-
κτον, ἦγουν τὸ ἰσχυρόν, στρέφων αὐτὸ διὰ τοῦ πόρπακος
τοῦ πολυρρέαφου. ἔστι δὲ πόρπιξ ὁ λῶρος.

572.

δ) σοὶ edd. Steph. et Iohnf., in quibus hoc Scholion ve-
teri Romano subjunctum est.

ε) Steph. Iohnf. κωρύκιν.

572. ΤΑ Δ' ἌΛΛΑ ΤΕΥΧΗ. τεῦχος
ἐνικῶς τὸ ἀγγεῖον, πληθυντικῶς δὲ καὶ τὰ ὅπλα.

574. ΚΑΙ ΔΩΜ' ἈΠΛΚΤΟΥ. κατὰ
τῶν σκηνῶν ἀπάγει. ΠΥΚΑΞΕ. ἀσφαλίζει. ἰ)
ΟΥ' ΠΡΟΣ ΙΑΤΡΟΥ ΣΟΦΟΥ. οὐκ ἔστιν
ιατροῦ σοφοῦ. ΘΡΟΕΙΝ ἘΠΩΙΔΑΣ, ἀντὶ τοῦ
ἐπιφωεῖν, ἐπάδειν, ἐπωδαῖς χρῆσθαι. ΠΡΟΣ
ΤΟΜΩΝΤΙ, τομῆς δεομένου. ΠΗΜΑΤΙ. γρά-
φεται ΤΡΑΥΜΑΤΙ.

[574. ἈΠΛΚΤΟΥ. ἄγω, ἄζω, ἦχα,
ἦγμαι, ἦκται. ἀκτὸν ὄνομα, καὶ ἀπὸ τούτου ἀπα-
κτώ, ἀπακτῶ, ῥῆμα. ἘΠΙΣΚΗΝΟΥΣ λέγει,
ἐπεὶ καὶ ἐπιτάφιοι εἰσι καὶ ἐξόδιοι. ἐπίσκηνοι δὲ θρη-
ναι, οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.^{ε)}

576. ΘΑΣΣΟΝ, ταχύτερον. λαμβάνεται
δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ταχέως. ΟΥ' ΠΡΟΣ ΙΑ-
ΤΡΟΥ ΣΟΦΟΥ. ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἴδιον ἱατροῦ
σοφοῦ, ἐπωδαῖς χρῆσθαι, τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς
δεομένου. ΤΟΜΩΝΤΙ. ὡς τὸ θανατῶντι, βα-
σιλειῶντι. τὰ γὰρ τοιαῦτα δευτέρας συζυγίας ὡς
ἐπίπαν ἔστιν. ἔστι δὲ γλυκύτατον τὸ λέγειν, τραῦμα
τομῆς ἐπιθυμεῖν, ὥσπερ εἰ αἰσθησὶν εἶχεν.

579.

ς) συστέλλου καὶ φρόνα. Bar.

g) Aliter Suidas: ἐπισκηνους γόους, ἥτοι μεγάλους ἢ ἀπρε-
πᾶς, οἷους ἐπὶ τῇ σκηνῇ. Sic Varro obscenum a scena
dici putabat. Lobeck.

579. ΟΥ' ΓΑΡ Μ' ἈΡΕΣΚΕΙ. οὐκ ἀρέσκουσιν ἐμοὶ οἱ λόγοι σου θρασεῖς ὄντες. τὸ ὄργανον γὰρ λέγει τοῦ λόγου, ἀντὶ τῶν λόγων. ΔΡΑΣΕΙΕΙΣ. ἐπιθυμεῖς δράσαιν.]

[576. ΟΥ' ΠΡΟΣ ἸΑΤΡΟΥ. ὃ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· οὐκ ἔστιν ἀγαθὸν ἱατροῦ, εἰάν τις ἀνιάτως ἔχη χεῖρες ἢ σκέλους, μὴ τομὴν ἐπισπεύδειν τούτου, ἵνα μὴ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῷ λοιπὸν σῶμα συνυποσταίῃ φθαράν, ἀλλὰ παραμυθεῖσθαι λόγοις πειρᾶσθαι, ὡς προσδοκᾷν χρεὶ τὴν ἱάσιν· ὥστε καὶ αὐτὴ μὴ με δακρύοις ἐπιχειρεῖ μαλαάσσειν, καὶ ὃν προϋθέμην σκοπὸν ἀποστρεῖν, λέγω δὴ τὸ τεθιάναι. τοῦτο γὰρ ἐμοὶ νῦν οὕτως ἔχοντι κρεῖττον ἢ ζῆν. ¹.]

574. ΚΑΙ ΔΩΜ' ἈΠΑΚΤΟΥ. τὸ μὲν εὐχρηστον ῥῆμα καὶ σύνηδες τὸ ἀπάγω ἐστίν. ἐκ τούτου δὲ παράγεται τὸ ἀπακτω, ὅπερ σπανίως εὐρίσκεται.

577. ΘΡΟΕΓ'Ν ἘΠΩΙΔΑΣ. ἐπώδαι κυρίως, τὰ ἐπὶ μανίᾳ λεγόμενα παρὰ τῶν μάγων, ἧται γοητεῖα, καὶ προτρεπτικοί, πρὸς ὃ αὐτοὶ βούλονται.

581. ΜΗ' ΚΡΙΨΕ, ἡγουν ἀνάκρινε. ΣΩΦΡΟΝΕΙ'Ν. νῦν τὸ μὴ περιεργεῖν. ἐν τούτῳ γὰρ μάλιστα ἡ σωφροσύνη ταῖς γυναιξὶ διασώζεται, εἰ μὴ περιεργάζοντο, ὃ τι πράττει ὁ ἀνὴρ. ^h)

[583.

^h) ἢ μὴ περιεργάζονται, ὃ τι πράττει ὁ ἀνὴρ. Suid. f. σωφροσύνη. Lobeck.

[583. ΚΑΙ ΘΕΩ'Ν. συνίζησις. ἸΚΝΟΥ' ΜΑΙ. τὸ παρακαλῶ· ἀφικνουμαι δὲ τὸ παραγίνομαι. ΠΡΟΔΟΥ'Σ. προδίδωμι, ἐπὶ προδοσίας, ἀφ' οὗ προδότης· καὶ προδίδωμι, τὸ καταλιμπάνω, ὡς ἐνταῦθα. — μὴ προδῶς, μὴ καταλείψῃς. ¹)]

583. ΚΑΙ ΘΕΩ'Ν ἸΚΝΟΥ' ΜΑΙ. ἰκνουμαι, τὸ παρακαλῶ. ἀφικνουμαι, τὸ ἔρχομαι. ἐξικνουμαι, τὸ δύναμαι φθάσαι καὶ ἐλθεῖν εἰς τόδε τι. — ΜΗ' ΠΡΟΔΟΥ'Σ ἩΜΑΣ ΓΕ'ΝΗΙ. ὡς τέλειον ὄνομα ὃν καὶ μὴ μετέχον τοῦ ῥήματος τέθεικε τὸ προδούς. ὅρα, ἵνα μὴ γένη ἡμᾶς προδούς, ἡγουν προδότης ἡμῶν.

584. ΟΥ' ΚΑ'ΤΟΙΣΘ' ἘΓΩ' ΘΕΟΙ'Σ. οὐκέτι, φησὶν, ἐν τούτῳ εἰμί, ὥστε ὀφείλειν τοὺς θεοὺς ἐπαρκεῖν μοι, διὰ τὸ μὴ περιέχεσθαι τοῦ ζῆν. ὡς οὐκέτι τοῖς θεοῖς ὀφείλω λέγειν ἐγὼ ἐπαρκεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἐπὶ τιμῇ πράττειν τῶν θεῶν. πρὸς ὃ καὶ ἡ Τέκμησσα ἐπάγει, ΕΥ' ΦΗΜΑ ΦΩ'ΝΕΙ.

[584. ΘΕΟΙ'Σ ὩΣ ΟΥ'ΔΕ'Ν. ὃ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· οὐκ εἰμί ὀφειλέτης ἀρκεῖν τοῖς θεοῖς, ἥτοι ἀρκετὶς καὶ ἀνελλιπὴς αὐτοῖς εἶναι, τούτῃστι τιμαῖν καὶ θεραπεύειν, ὡς δὲ, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν τῶν δεόντων εἰς αὐτοὺς γίνεσθαι, ὡς τῆς ζωῆς ἀνθρώποις αἰτίους, καὶ πάντα τὰλλ' ἀγαθὰ παρέχοντας. ἢ τὸ ΘΕΟΙ'Σ πρὸς τὸ ΕΙ'Μ' ὈΦΕΙΛΕΤΗΣ σύνα-

¹) Προδούς] τὴν προδούς μετοχὴν λάμβανε ἀντὶ ὀνόματος. Bar.

σύναπτε· τὸ δὲ ἈΡΚΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ διαρκεῖν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ζῆν, λέγε, οὕτως, οὐκ ἐφείλω τοῖς θεοῖς ζῆν εἰς τὸ ἐξῆς. εἰ μὲν ἐφρόντιζον ἐμοῦ καὶ ἐπεμελοῦντο, ἀνάγκην ἂν εἶχον καὶ αὐτὸς ζῆν, ἐφ' ᾧ τούτους τῆς φροντίδος ἀμείβεσθαι τιμαῖς καὶ θυσίαις· ἐπεὶ δὲ ἡμελήκασι, καὶ οὕτως ἀτιμασθῆναι παρεῖσαν, οὐδὲν με τὸ ἀναγκάζον ἐστὶ τοῦ ζῆν ἔτι ποιῆσθαι λόγον. ἢ οὕτως ἐρεῖς· ΟΥ ΚΑΤΟΙΣΘΑ καὶ οὐ γιγνώσκεις, ὡς οὐδαμῶς εἰμι ἐφειλέτης τοῖς θεοῖς εἰς τὸ ἐξῆς ἈΡΚΕΙΝ καὶ βοηθεῖν τινί, ἢ γουν ἐπεὶ οἱ θεοὶ οὕτω με εἶασαν ἀτιμασθῆναι, οὐ χρεωστῶ διὰ τούτους ἐτι βοηθεῖν, ἢ σοί, ἢ ἐτέρῳ. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ἡ Τέκμησσα

πρὸς θεῶν ἰκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη. αὐτῷ εἶρηκεν. ὅθεν καὶ βλασφημίαν ἠγησαμένη τὸν αὐτοῦ λόγον, ΕΥΨΗΜΑ ΦΩΝΕΙ λέγει. T.]

586. ΤΟΓΣ ἈΚΟΤ'ΟΥΣΙ. τοῖς παιδεμένοις.

588. ΟΥ ΞΥΝΕΡΞΕΣΘΕ. οὐ συγκλείεσθαι. ^{h)} κελύει δὲ τοῖς θεράπουσιν αὐτὴν ἀποκλείειν.

589. ΜΑΛΛ'ΣΣΟΥ. μεταβάλλου. ΜΩΡΑ' ΜΟΙ. εὐήθης εἰ νῦν βουλομένη με μαλάσσειν, ἐξακμάσαντος τοῦ καιροῦ.

[METP.

^{h)} συγκλείετε Steph. Johnf. Brunck.

[METP. 591. Ω ΚΛΕΙΝΑ'. Τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν Χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν, ὡς εἶρηται. ἐστὶ δὲ τὸ παρὸν ἄσμα δύο στροφῶν. τῆς πρώτης στρεφῆς τὰ κῶλα ιγ, καὶ τὰ ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὸ α ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου Σαπφικόν· τὸ β Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ γ Ἰωνικὸν ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον· τὸ δ ἰαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἦτοι πενθημιμερές· τὸ ε Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικόν· ἔχει δὲ παῖωνα δεύτερον ἀντὶ Ἰωνικοῦ· τὸ ζ ἀντισπαστικὸν δογμαῖκον πενθημιμερές· τὸ η ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται Γλυκῶνον. τὸ θ ὅμοιον τῷ β· τὸ θ ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ λέγεται ἡμιόλιον· τὸ ι ὅμοιον· τὸ ια προκελευσματικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ὅμοιον τῷ ιγ κῶλῳ τοῦ α ἐπινικίου Πινδάρου, τῷ Ὄθεν ὁ πολυφάτος· ἐχρήσατο δὲ τῷ ποδὶ τούτῳ ἐνταῦθα ὡς ταχεῖ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ ἀνύειν, ἦτοι πρεῦεσθαι ὁδόν. τὸ ιβ ὅμοιον προκελευσματικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον· ἐχρήσατο δὲ τούτῳ τῷ ποδὶ αὐθις διὰ τὸ ταχέως εἰς αἶδου τοὺς θανόντας κατέρχεσθαι. ὁμοίως τούτοις ἔχει τὰ τῆς ἀντιστροφῆς. εἰ γὰρ ἀχάριστοι ταχέως ἄφιλοι γίνονται· καὶ τὸ πίπτον, ταχέως πίπτει. τὸ ιγ ἰαμβικὸν πενθημιμερές τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου. εἶτα ἡ συνήθης παραγράφος. T.]

591. ὦ ΚΛΕΙΝΑ' ΣΑΛΑΜΙ'Σ. συγκέ-
κλειται ὁ Αἴας διαχρησόμενος ἑαυτὸν, ἐπειδὴ¹⁾ οἱ
ἀπὸ τοῦ Χοροῦ λόγον περιπαθῆ διεξιᾶσι. πρὸς μὲν
γὰρ αὐτὸν λέγειν οὐκ ἦν εἰσελθόντα ἥδη. γέγονε
δὲ αὐτοῖς ἀπολόφουσι ἐπὶ τὰ οἰκία. καὶ ἔχει ἀκο-
λουθίαν τὰ χορικά. ἀπεστερημένοι γὰρ τοῦ ἄρχον-
τος καὶ ἄλλην ἀποστερεῖσθαι οὐκ ἔχοντες, περὶ τῆς
πατρίδος τὸν λόγον ποιοῦνται, ἐκτιθέμενοι ἐν οἷς εἰσι
χαλεποῖς, καὶ ἐν οἷς ἔσονται οἱ γονεῖς αὐτοῦ πυθό-
μενοι ταῦτα.

[591. ὦ ΚΛΕΙΝΑ' ΣΑΛΑΜΙ'Σ. ἐνταῦ-
θα ἐμιμήσατο τὸ ἦθος τῶν ἀφαστώτων τῆς οἰκείας.
ὁπότεν γὰρ τι δυσχερὲς ἀπαντᾷ, μακαρίζειν εἰώ-
θασιν οἱ ἄνθρωποι τὰς πατρίδας. καὶ ἔστιν ἡ σύν-
ταξις οὕτως. ὦ κλεινὴ καὶ ἔνδοξε^{m)} Σαλαμὶς ἡ πα-
τρίς μου, σὺ μὲν ἴσως καταγκισμένη ὑπάρχεις κύκλῳ
περικλυζομένη τῇ θαλάσῃ, εὐτυχὴς, πᾶσιν ἀνθρώ-
ποις περιφανὴς διόλου· ἐγὼ δὲ ὁ ἄθλιος, μακρὸς καὶ
πολύς ἐστιν ὁ χρόνος, ἀφ' οὗ προσμένω τῇ γῇ ταύτῃ
τῇ Τρωϊκῇ, λειμῶνας ἔχουσα εἰς βοσκημάτων νομὴν
ἐπιτηδέους, οὐδενὸςⁿ⁾ λόγου ἀξιούμενος, διόλου
τηκόμενος καὶ δαμαζόμενος τῷ χρόνῳ τῷ εὐκινήτῳ,
ἔχων

1) ἐπαθῆ. Hanc vocem supra posuit Brunckius ante
συγκέκλεισται.

m) ἐνδοξὴ Bar.

n) Τρωϊκῇ, τῇ λαμωνίδι τῇ βοσκῇ τῶν προβάτων, ἤγουν τῇ
ἐπιτηδέᾳ εἰς νομὴν τοῖς βοσκήμασι, μηδενὸς Bar.

ἔχων κακὴν ἐλπίδα καὶ φόβον, τελέσειν ποτὲ τὴν
ὁδόν, καὶ διελθεῖν ἐμὲ εἰς τὸν Αἴδην τὸν μισητὸν καὶ
σκοτεινόν. καὶ ὁ Αἴας συνυπάρχει μοι, δυσίατος,
ἤγουν δυσκίλως ἰαθῆναι δυνάμενος, ἐπικαθήμενος αἰεὶ
τῇ οἰκίᾳ· ἰὼ μοι, διὰ μέσου. ζύνοικος^{o)} τῇ ἀπὸ Θεοῦ
γενομένη μανίᾳ· ὄντινα ἐξέπεμψας σὺ, ὦ Σαλαμὶς
δηλονότι, πρότερον δῆπote ἀριστεύοντα ἐν πολέμῳ
τῷ ὀρμητικῷ. νῦν δὲ μόνος ἀποπλανηθεὶς τῆς οἰκείας
γνώσεως καὶ διανοίας, εὐρίσκεται μεγάλη λύπη τοῖς
φίλοις αὐτοῦ· τὰ δὲ πρότερον αὐτοῦ ἔργα, τὰ διὰ
τῶν χειρῶν αὐτοῦ γενόμενα, ὄντα μέγιστα τῆς ἀρε-
τῆς, ἀχαρίστα συνῆλθον καὶ συνέβησαν παρ' αὐ-
τοῖς ἀχαρίστοις καὶ ἀγνώμοσι καὶ ἀθλίσις υἱοῖς τοῦ
Ἀτρέως.

592. ΝΑΪΕΙΣ. ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητι-
κοῦ ναίη. τὸ δὲ ἈΔΙ' ΠΛΑΓΚΤΟΣ, ἤγουν ἐν
θαλάσῃ οὔσα ἀτακτοῦσθαι περὶ σέ.]

[591. τὸ ΠΟΥ ἀποδίδεται πρὸς τὸ ΕΥ-
ΔΑΪΜΩΝ καὶ πρὸς τὸ ἐξῆς, οὐ πρὸς τὸ ἈΔΙ'-
ΠΛΑΓΚΤΟΣ. οὐ γὰρ ἐδέετο εἰκασμοῦ, εἰ ἔστιν
ἀλίπλαγκτος, ἀλλ' εἰ ἔστιν εὐδαίμων. τὸ δὲ ἈΔΙ'-
ΠΛΑΓΚΤΟΣ πρὸς τὸ ΣΑΛΑΜΙ'Σ σύναπτε.
τὸ γε μὴν ΝΑΪΕΙΣ ἀντὶ τοῦ οἰκῆ ἐνταῦθα λέγε,
ἢ ἀπὸ τοῦ οἰκοῦντος τὸ οἰκούμενον, ὥςπερ ἐστὶ καὶ τὸ
ἔργανον ἀντὶ τοῦ ἔργου, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιοῦ-
μενον,

o) συμμετοχὸς Bar. mox omittens γενομένη.

μενον, ὡς τὸ λαϊνέοισιν Ἀμφίονος ἐργάνοις, παρ' Εὐριπίδῃ. (Φοινισσ. 113.) ἄλλως δ' ὅτι ἡ τῶν ἐνοικούντων οἰκησις αὐτοῦ ἐστὶν οἰκησις. T.]

592. ἈΛΙΠΛΑΚΤΟΣ. ἀπὸ τοῦ ἁλς, ἁλός, καὶ τοῦ πλάζω, ὃ δηλοῖ τὸ πλησιάζω, γίνεται. τὸ δὲ πλαγκτός, γίνεται ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου τοῦ πέπλακται.

594. ΕΓΩ Δ' Ο ΤΛΑΪΜΩΝ. παλαιὸς ὑπάρχει χρόνος, φησὶν, ἀφ' οὗ ἐγώ, ὁ ἄθλιος, μένω ἐν τῇ Ἰδαίᾳ πόλῃ τῶν μῆλων, ΤΗΪ ΛΕΙΜΩΝΙΑΙ, ἤγουν τῇ τοῦ λειμῶνος. τουτέστι ἐν τῇ Τροίᾳ, περιφραστικῶς. ἈΝΗΡΙΘΜΟΣ. τρυχόμενος ὑπὸ τοῦ χρόνου τοῦ εὐνόμου, ἤγουν τοῦ εὐκόλως παρερχομένου. ἀνήριθμος δὲ φησιν, ὅτι ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ, ἢ λόγῳ ἦσαν οἱ τῆς ταιαύτης τάξεως ἄνθρωποι, ἀφανεῖς ὄντες καὶ σμικρόπρεπεις.

595. ΠΑΛΑΙΟΣ ἈΦ' ΟΥ ΧΡΟΝΟΣ. ἐκ πολλοῦ χρόνου. ἸΔΑΙΑΙ. τῇ Τρωϊκῇ· οἷον ἐν τῷ τῆς Ἰδῆς χωρίῳ^{ρ)} τοῖς χλωροῖς καὶ λειμῶνας ἔχουσι διάγων. ἈΝΗΡΙΘΜΟΣ.^{ρ)} ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ ταττόμενος, ἀλλὰ περιεβριμμένος.^{ρ)} ΕΥΝΟΜΑΙ. ἦτοι τῷ εὐνομουμένῳ καὶ δικαίῳ. ἢ εὐκινήτῳ. ἢ εὐνόμα λειμῶνι, τῷ καλαῖς νομας ἔχοντι. τὸ δὲ ἐξῆς· παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος αἰὲν εὐνόμα χρόνῳ τρυχόμενος

ρ) ἐν τοῖς τῆς Ἰδῆς χωρίοις Brunck.

ρ) ΑΝΗΡΙΘΜΟΣ. ἀναρίθμιος. Brunck.

ρ) περιεβριμμένος Steph. Iohnf. ἀλλ' ἀπεβριμμένος Brunck.

μενος Ἰδαία μίνω λειμωνία πόα μῆλων, ἀνήριθμος, κακὴν ἐλπίδα ἔχων, πῶς με δεῖ τὸν αἰδὴν ἀνύσειν, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἀγαθὸν προσδοκῶν, ἀλλὰ κακῶς τελευτήσῃ ἐν τῷ πολέμῳ ἐλπίζων. ΑΝΥΣΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ ἐκπράξαι. λέει δὲ τὸ δεῖ.

[597. ΛΕΙΜΩΝΙΑΙ ΠΟΙΑΙ. ὅμοιον τῷ, Τελαμώνιε παῖ. λειμωνία γὰρ ἡ ἐν λειμῶνι χλόη. ΜΗΛΩΝ. γενικὸν ὄνομα τοῦτο παρ' Ὀμήρῳ. εἰπὼν γὰρ οὗτος (Ὀδυσσ. I. 184.) μῆλα, ἐπάγει οἷες τε καὶ αἶγες.

598. ΕΥΝΟΜΑΙ. εὐκινήτῳ, ἢ τῷ καλῶς μεριζομένῳ χρόνῳ εἰς τέσσαρα, ἔαρ, θέρος, μετόπωρον, καὶ χειμῶνα.

599. ΤΡΥΧΟΜΕΝΟΣ. ὑπὸ τοῦ εὐκινήτου χρόνου αἰὲς δαμαζόμενος, κακοπαθῶν. ΚΑΚΑΝ ἘΛΠΙΔΑ. ἤγουν φόβον ἔχων, ἀνύσειν ἐμὲ ἐτι ποτὲ τὸν Αἰδὴν, τουτέστι λήψεσθαι σπεύδοντα εἰς τοῦτο. ἀνύω τὴν ὁδόν, ἀντὶ τοῦ τελειῶ· καὶ ἀνύω τὸ βραβεῖον, ἤγουν σπουδάσας λαμβάνω, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα. ΤΟΝ ΑΠΟΤΡΟΠΟΝ. τὸν ἀποτρέπαιον, ἤγουν τὸν ἀπαστροφῆς καὶ ἀποτροπιασμῷ ἄξιον. ΑἶΔΗΛΟΝ δὲ ΑἰΔΗΝ λέγει τὸν σκοτεινόν, ὥς περ ἂν τις εἴποι ἀλυκὸν ἄλα. ἀπὸ γὰρ τοῦ αἰδῆς γίνεται τὸ αἰδῆλον κατὰ παραγωγὴν, καθ' ὃν τρόπον ἀλυκὸν ἀπὸ τοῦ ἁλός.]

597. ΜΗΛΩΝ ΠΟΙΑΙ γράφε, καὶ μὴ ΠΟΙΑΙ ΜΗΛΩΝ διὰ τὸ μέτρον.

598. οἱ γράφοντες ΕΥΝΟΜΑΙ τὸ νομίζον, καὶ συνάπτοντες πρὸς τὸ ΠΟΙΑΙ, οὐκ ἴσασιν τὰ περὶ τῶν μέτρων. χρὴ οὖν πρὸς τὸ ΧΡΟΝΩΙ συνάπτειν, καὶ μεγεθύνειν τὸ νο, ἵν' εἴη τὸ ΕΥΝΩΜΑΙ καὶ εὐκινήτω χρόνω. νωμῶ γὰρ τὸ κινῶ.

601. τὸ ΠΟΤ' Ἀντίσειν οὐκ ἔστι πότε ἀνύσειν· εἰ διαλελυμένως εἴποις, ἀλλὰ πότε ἀνύσειν· διὰ δὲ τὴν συναλοιφήν μετετέθη ὁ τόνος. αὐτῷ δὲ ἔρεις· ἔχων ἐλπίδα κακὴν Ἀντίσαι καὶ διελθεῖν καὶ περάσειν πότε ἐμὲ ἔτι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τὸν Ἀποτρόπον καὶ μισητὸν πᾶσιν Αἰδὴν, τὸν Αἰδηλὸν καὶ ἀφανῆ. ὁ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστι· πολὺν χρόνον μέμνω ἐν τῇ Τροίᾳ Ἀνήριθμος καὶ ἄτιμος, καὶ μὴ εἰς ἀριθμὸν ὢν. Τρῦχόμενος καὶ δαμαζόμενος τῷ τοσούτῳ χρόνῳ, ἐλπίδα ἔχων κακὴν ἀποθανεῖν πότε καὶ διελθεῖν τὸν Αἰδὴν. οὐ γὰρ ἡλπίζον ὑποστρέφειν εἰς τὴν αὐτῶν ὁ χώραν. Κακὴν δὲ τὴν Ἐλπίδα εἶπε, διὰ τὸ θανάτου ἐλπίδα εἶναι καὶ οὐκ ἀγαθοῦ τινός. Τ.]

600. ΚΑΚΑΝ ἘΛΠΙΔΑ. ἦτοι κακὸν φόβον ἔχων ἔτι, ἡγουν εἰς τὸ ἐξῆς, ἀνύσειν, ἡγουν σπεύσειν καὶ λαβεῖν ἐμὲ τὸν ἄδην, τὸν ἀφανιστικόν. ΤΟΝ Ἀπο-

s) Turn. Steph. Iohnf. τὸ νο, ἵν' εἴη, τῷ —

t) Turn. Steph. Iohnf. τὴν αὐτήν.

Ἀποτρόπον, ἡγουν τὸν ἀπότροπον (1. ἀποτρόπαιον), ἡγουν ἀποτροπῆς ἄξιον.

603. ΚΑΙ ΜΟΙ ΔΥΣΘΕΡΑ ΠΕΤΤΟΣ Αἰΐας. οἷον πρὸς τοῖς πρώτοις κακοῖς ὥσπερ δευτερόν ἐστὶ μοι κακὸν τὸ τοῦ Αἰάντος ξυνεστηκός. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ Ἐφεδρος. Ἐφεδρος δὲ ἐστὶν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὁ μὴ πλανώμενος ^{u)} εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσιν. ἐνταῦθα οὖν φησιν, ὅτι ἐσχατος καὶ ὥς Ἐφεδρος ἐλείφθη μοι ὁ Αἰας εἰς κακόν. ΣΥΝΑΤΛΟΣ. κοινωνός. ΕΞΕΠΕΨΩ. ἀντὶ τοῦ ἔπεμψας ὧδε. ΝΥΝ Δ' ΑΥΤ' ΦΡΕΝΟΣ Οἴοβωλτας. αὐθαίρετος, ὥς ἂν εἴποι τις, αὐτὸς ἑαυτοῦ διάνοιαν βόσκων, καὶ μηδενὶ πειθόμενος. ἡ μονωθεὶς ἐκ τῆς φρενός, ἡ μονότροπος, μεμονωμένος τῷ λογισμῷ. ^{x)} ἡ ποιμαίνων τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν, καὶ μόναρχος ὢν τῷ λογισμῷ. ἡ οἷον διεδίδων αὐτοῦ τὴν φρένα, παρὰ τὴν βόσιν. ἡ ὁ βαίνων ἐν ἐρημίᾳ, διὰ τὸ

u) Suid. f. Ἐφεδρος. Lobeck. Difficultatem Scholiastae verba moverunt Spanhemio ad Aristoph. Ran. 804. quam tamen inde facile discussit. Nempe Ἐφεδρον dici putat, non qui promiscue cum victoribus athletic certaturus hinc inde vagetur, sed qui stans aut sedens, ubi duo luctentur, paratus maneat cum victore luctari. Vid. idem ad Callim. hymn. in Del. 125. et ad Ioseph. antiqu. 16, 3. Audacissime Corayus ad Ifoerat. T. II. p. 144. legit: ὁ μήπω παλαίων, ἀλλὰ παρασκευαζόμενος vel παρακαθήμενος.

x) Suid. f. οἴοβότης. Lobeck.

τὸ συγκεκλιμέναι^{γ)} ἑαυτόν. καὶ ὁμοίον ἐστὶ τῷ ('Ιλ. Ζ. 202.)

Ὁν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.
ἢ ΦΡΕΝΟΣ ΟΪΟΒΟΨΤΑΣ, οὐ σὺν φρεσὶν, ἀλλ' ἐκτὸς φρενῶν διάγαν. ἢ ἀποπλανηθεὶς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλανηθέντων προβάτων καὶ μόνων βοσκομένων. ΕΥΨΗΤΑΙ, γράφεται ΓΕΓΕΝΗΤΑΙ.

[604. ΞΕΦΕΔΡΟΣ. κυρίως ὁ παρσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίωσι, παλαίσειν τῷ νικήσαντι.]

[607. ΠΡΙΝ ΕΥΨΟΤΕ' γράφε, καὶ ΝΙΚΩΝΤ' ΕἶΝ' ἈΡΕΙ, καὶ ΦΡΕΝΟΣ Γ' ΟΪΩΒΟΨΤΑΣ. οὕτω γὰρ ἔχει οἰκείως πρὸς τὰ τῆς στρεφῆς κῶλα· εἰ δ' ἄλλως γράφεις, οὐκ ὀρθῶς ἔχει. ΟΪΩΒΟΨΤΑΣ, μεμινωμένος, πεπλάνημένος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν θρεμμάτων τῶν τῆς ἀγέλης κεχωρισμένων καὶ καθ' ἑαυτὰ νεμομένων.^{δ)} Τ.]

609. ΟΪΟΒΟΨΤΑΣ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλανωμένων προβάτων εἴρηται τοῦτο. οἷς γὰρ τὸ πρόβατον καὶ βοτῆρ ὁ βοσκός. οἷοβότας γὰρ, φησὶν, ἦτοι ἀποπλανηθεὶς τῆς αὐτοῦ φρενὸς ὁ Αἴας, εὐρέθη μέγα πένθος τοῖς φίλοις αὐτοῦ.

611. ΤΑ' ΠΡΙΝ Δ' ἜΡΓΑ ΧΕΡΣΙΝ. λείπει γιγνόμενα. τὰ δὲ πρότερα μέγιστα τῆς ἀρετῆς

γ) Steph. Iohnf. συγκεκλιμέναι. Falsa refert Lobeckius.

δ) Turn. Steph. Iohnf. φερομένων.

τῆς τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἔργα ἐν ὀλιγωρίᾳ ἐστὶ παρὰ τοῖς Ἀτρεΐδαις.^{α)} ἈΦΙΛΑ. ἀχάριστα παρὰ τοῖς πρώην αὐτοῦ φίλοις, νῦν δὲ πάντων ἐπιλεησμένοις. ἢ ἀφιλα παρ' ἀφίλοις, ἐχθρὰ παρ' ἐχθροῖς.

[611. ΤΑ' ΠΡΙΝ Δ' ἜΡΓΑ. τὰ δὲ πρότερα αὐτοῦ ἀνδραγαθήματα φρεῦδα παρὰ τοῖς Ἀτρεΐδαις.]

[ΜΕΤΡ. 615. ἩΠΟΥ ΠΑΛΑΙΑ. Τῆς δευτέρας ταύτης στρεφῆς τὰ κῶλα ιδ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστρεφῆς τσαῦτα. τὸ α ἱαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ β χοριαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἦτοι ἡμιόλιον· τὸ δὲ τῆς ἀντιστρεφῆς κῶλον αὐτὶ χοριάμβου ἐπίτριτον ἔχει τρίτον. τὸ γ ἱαμβικὸν πενθημιμερές· τὸ δ ἱαμβικὸν ἐφθημιμερές· τὸ ε παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παύωνος τετάρτου καὶ βακχείου· εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον ἐξ ἀντισπαστοῦ πεντασυλλάβου. τὸ ς χοριαμβικὸν ἡμιόλιον· τὸ ζ ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον δογματικόν· εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν πενθημιμερές. τὸ η ἰωνικὸν ἡμιόλιον ἀπὸ μέζωνος· τὸ θ ὁμοίον τῷ ζ· τὸ ι ἰωνικὸν ἀπὸ μέζωνος δίμετρον ἀκατάληκτον, Κλεομάχαιον· εἰ δὲ βούλει, ἱαμβικὸν ἐφθημιμερές, τοῦ δευτέρου ποδὸς ἀναπαιστού. τὸ ια ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθημιμερές, ὃ καλεῖται Γλυκῶναιον.

τὸ

α) Snid. τὰ δὲ πρὶν. Lobeck.

τὸ ἰβ' ὅμοιον· τὸ γ' ἀντισπαστικὸν ἡμίολιον· τὸ δ' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμίολιον, ἔχει δὲ παῖωνα δευτερον ἀντὶ Ἰωνικοῦ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στρεφῆς παρὰ γραφὸς τίθεται, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῆς ἀντιστροφῆς κορωνίς. ἐξίόντων γὰρ τῶν ὑποκριτῶν καὶ τῶν χορευτῶν εἰσιόντων, κορωνίς τίθεται, καὶ αὖθις τῶν χορευτῶν ἐξίόντων καὶ τῶν ὑποκριτῶν εἰσιόντων ἡ αὐτὴ κορωνίς τίθεται. T.]

615. παλαιὸν τὸ πάλαι ἀρξάμενον, ὃ ἀντίκειται τὸ νέον. νέον γὰρ τὸ νεωστὶ ἀρξάμενον. ἐνταῦθα εὖν' ΕΝΤΡΟΦΟΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ἨΜΕΡΑΙ, ἀντὶ τοῦ παλαιῶ χρόνῳ ἦγουν μακρῷ καὶ πάλαι ἀρξάμενῳ. ἦγουν ὥτως ἡ μήτηρ ἡ παλαιῶ μὲν χρόνῳ ἐντροφος, λευκῷ δὲ γῆρας, ὅταν ἀκούσῃ αὐτὸν φρενομέρως νοσοῦντα, αἰλινον ἢ δὺςμορος οὐκ ἀφήσει, οὐδὲ ἀφήσει γόνον οἰκτρᾶς ἐρριθῆς ἀηδόνος, ἀλλ' ὀξύτολους μὲν ἀδάς, καὶ τὸ ἐξῆς. ^{b)} ΔΕΥΚΩΙ ΓΗ'ΡΑΙ. ἐπεὶ δὴ

b) ὥτως ἡ μήτηρ τοῦ Αἴαντος ἡ ἐντετραμμένη ἐν χρόνῳ καὶ ζωῇ παλαιᾷ καὶ πολυμήρῳ, γῆρας δὲ λευκοποιῶ, ἦγουν λευκὰς ποιοῦντι τὰς τρίχας, ὅταν ἀκούσῃ αὐτὸν τὸν υἱὸν τὸν Αἴαντα ἀσθενοῦντα καὶ βλαπτόμενον μανικῶς, ἀφήσει καὶ πενήσει ἡ δυστυχὴς καὶ ἀθλία, θρήνον μέγαν. οὐ θρήνον μέγαν. οὐ θρήνον ἐλεονδὸν πτηνῆς ἀηδόνος, ἀλλ' ὀξύφωνους μὲν βοὰς καὶ αἰμαγὰς πενήσει. Bar. — Οὐδ' οἰκτρᾶς] ὁ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων λῆρος ἱστορεῖ τὴν ἀηδὸν καὶ τὴν χελιδόνα, Πρόκην καὶ Φιλομήλαν καλουμένας, θυγατέρας αἰναι τοῦ Πανδίωνος, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. ὡν τὴν μὲν Πρό-

ἐπεὶ δὴ τὸ γῆρας λευκαίνει τὰς τρίχας. διὰ τοῦτο ἔπε ΔΕΥΚΩΙ, ἀντὶ τοῦ ποιομένου τὸ ποιομένου. ^{c)}]

616. ΤΑ' ΠΡὶΝ ΔΕ'. τὰ πρότερον δὲ γεγενημένα ἔργα ταῖς χερσὶ τοῦ Αἴαντος, μάλιστα ὄντα ἐνεκεν

Πρόκην αὐτοῦ θυγατέρα τὴν ὑστερον κληθεῖσαν ἀηδὸν, ἐκδόναι πρὸς γάμον τῷ Τηρᾷ τῷ ἡγεμόνι τῆς Θρᾷκης, παραγενομένη καὶ ἀπαντήσαντι πρὸς τὸν Πανδίωνα, ὅτι οὕτω αἱ κατηγγυημένοι γυναικί, μεθ' ἧς Πρόκνης γενεᾷ υἱὸν ἐπικληθέντα Ἴτυν, ἐν σχήματι δουλικῷ διατριβοῦσης τῷ οἴκῳ αὐτοῦ τοῦ Τηρέως. ἔτα χρόνῳ πάλιν ποτέ, τοῦ Τηρέως παραγενομένου ἐν Ἀθήναις, καὶ ξενισθέντος ἐν τοῖς βασιλείοις τοῦ κηδεστού, δαῖται τῶν γεννητόρων αὐτῆς ἡ Φιλομήλα, ἀπάραι σὺν τῷ Τηρᾷ οὐ δυναμένη ἔτι στέγαν τὸν ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ πόθον. κατανεύσαντος δὲ τοῦ πατρὸς Πανδίωνος, ἀπῆρεν ἡ Φιλομήλα σὺν τῷ Τηρᾷ. ὁ γοῦν Τηρεὺς φθάσα ταύτην κατὰ τὴν ὁδόν, καὶ φοβηθεὶς ἵνα μὴ ἐξαγγάλῃ τὸ πάθος τῇ ἀδελφῇ αὐτῆς Πρόκην, πατήσας τὸν λαιμὸν αὐτῆς ἀποτέμενε τὴν γλῶσσαν. ἀλλ' ὅμως αὕτη, ἰστουρικοῖς ποικίλμασι καὶ ζωγραφίσμασι, κατεμήνυσε τὸ συμβᾶν αὐτῇ θανάτον. τότε κοινῇ γνώμῃ ἵνα ἀντίπληξαι τὸν Τηρέα, κατασφάζασαι τὸν υἱὸν Ἴτυν, καὶ ἐφήσασαι αὐτόν, ἐστῶσι τὸν Τηρέα τὸν βάρβαρον. ὑστερον δὲ γνόντα ἐκ τῶν ἄκρων μελῶν, ἦγουν τῆς τε κεφαλῆς καὶ τῶν χερσῶν καὶ ποδῶν, αἶναι τὸν υἱὸν Ἴτυν, καὶ περισκοποῦντα ἀνελθὼν τὴν τε Πρόκην καὶ Φιλομήλαν, καὶ περιπαθῶς ἀνακαλοῦμενον τὸν υἱὸν Ἴτυν, λέγουσι μεταποιεσθῆναι μὲν αὐτὸν ὑπὸ θεῶν εἰς ἔσποκα, ἦγουν ἡγοριεπετανάλιον· τὴν δὲ Πρόκην εἰς ἀηδὸνα· τὴν δὲ Φιλομήλαν εἰς χελιδόνα. Idem.

c) τὸ ποιοῦν Turn. Steph. Iohnf., haec tamquam Triclinii verba exhibentes.

ἐνεκὲν τῆς ἀρετῆς, δηλονότι τοῦ Αἴαντος, ἁφίλα ἔπεσεν, ἡγουν ἐγένοντο παρὰ τοῖς φίλοις πρότερον οὐσιν αὐτοῦ, τοῖς μετέοις Ἀτρεΐδαις.

615. ΠΑΛΑΙΑΙ ΜΕΝ ἘΝΤΡΟΦΟΣ. παλαιόν, τὸ πάλαι ἀρξάμενον καὶ γεγεννημένον, ὡς ἐναντίον τὸ νέον, ἥτοι τὸ νεωστὶ ἀρξάμενον καὶ γεγεννημένον. ἐνταῦθα οὖν ἔντροφός φησι παλαιᾷ ἡμέρᾳ, ἀντὶ τοῦ, σὺντροφος πολλοῖς χρόνοις.

616. ἘΝΤΡΟΦΟΣ ἩΜΕΡΑΙ. ἡ ἐντετραμμένη παλαιᾷ χρόνῳ, οἷον τῇ ἡλικίᾳ. ἀντὶ τοῦ πολυετῆς. ὁ δὲ νοῦς· οἷτως περὶ ἡ τῇ παλαιᾷ ἡμέρᾳ, τούτεστι τῷ παλαιῷ χρόνῳ, ἔντροφος. τὸ δὲ ΛΕΥΚΩΙ ΓΗΡΑΙ, κατὰ κοινῷ τὸ ἔντροφος, ἡ μήτηρ αὐτῶ. ἮΣΕΙ ΔΥΣΜΟΡΟΣ. ἦσε γόνον οὐ μέτριον κατὰ τὴν ἀηδῆν. ἀλλ' ὅζυν. ἡ ἀηδὴ δὲ κατὰ Μιτυληναίους.⁴⁾ ΦΡΕΝΟΜΟΡΩΣ. ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν μοῖραν τῶν φρενῶν νοσοῦντα. ὅ ἐστι φρενοβλαβῶς, μανικῶς. ΔΙ' ΔΙΝΟΝ. εἶδος θρήνου. ΟΥ' Δ' ΟΙΚΤΡΑΣ ΓΟ' ΟΝ. οἷον οὐ μέτριον. ἀναστρεπτέον δὲ. ἀρχει γὰρ τοῦ λόγου τὸ οὐ, ἢ ἡ, οὐκ ἀλλινον, οὐδ' οἰκτρὰς γόνον ἀηδοῦς ἦσε, ἀλλ' ὅζυνότους μὲν ὠδᾶς, καὶ τὰ ἐξῆς. ΚΑΙ ΠΟΛΙΑΣ. περικαθῶς ἡ πρός θεοὺς τῆς πολιᾶς.

[621.

d) ἮΣΕΙ ΔΥΣΜΟΡΟΣ omisit Brunckius. Reliqua post καὶ τὰ ἐξῆς transposita hunc in modum exendi iussit: ὁ νοῦς· ἦσε γόνον — ἡ ἀηδὴ δὲ ἀηδοῦς, ὡς Σαπφῶ, κατὰ Μιτυληναίους.

[621. ΟΙΚΤΡΑΣ ἈΗΔΟΥΣ. τῆς εὐφρεσύνης ἑστερημένης ἀηδόνος, διὰ τὸ αἰεὶ θρηγεῖν τὸν υἱὸν Ἴτυν. παραβάλλει δὲ τὸν ἀηδόνος θρήνον καὶ τὸν Ἐριβοίας, καὶ εἰκάζει μείζω ἐκείνον ἔσεσθαι τῆς ἀηδόνος. — ἡ ἀηδὴν, τῆς ἀηδόνος, καὶ ἡ ἀηδῶ, τῆς ἀηδός, ἀηδοῦς.^{e)}

622. ὈΞΥΤΟΝΟΥΣ. ὀξύφῶνους. τόνος, ὁ κοινῶς ἦχος, καθ' ὃ λέγεται Λυδῖος τόνος καὶ Φρύγιος.

623. ΧΕΡΟΠΛΗΚΤΟΙ. ὑπὸ πληγῆς χειρῶν. ἈΜΥΓΜΑΤΑ. σπαράγματα.^{f)} ΚΕΥΘΩΝ. κευθόμενος, κρυπτόμενος. ΚΡΕΪΣΣΩΝ. ὁ ἀμείνων καὶ ἐπικρατέστερος. ΜΑ' ΤΗΝ δὲ ἀντὶ τοῦ ψευδῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ ματαίως, ὡς ἐνταῦθα.^{g)}]

626. ΚΡΕΪΣΣΩΝ ΓΑ' Ρ ΛΙ' ΔΛ ΚΕΥΘΩΝ. κρείστων γὰρ ἐστὶν ὁ τεθνηκώς, ἡ ὁ ζῶν καὶ νοσῶν μάτην, ὅ ἐστι μεμνηνός· μάτην γὰρ νοσεῖν τὸ ἀθεραπεύτως μαινεσθαι. οὐ λέγει δὲ, ὅτι ὅταν αὐτὸν πύθεται τετελευτηκότα. ὁ γὰρ μεμνηνός καὶ τὰς φρένας διεφθαρμένος, κρείστων αἶδα κεύθων. οἷον ἀμείνων τῷ μεμνηνῷ ἐξῆναι τοῦ βίου. οἷον ἡγήσεται κρείσ-

e) ποιητικῶς addunt Land. Bodl.

f) καὶ ζύσματα addit Bar.

g) Pro ψευδῶς Steph. Iohnf. ἀψευδῶς, — Bar. καλλίων γὰρ ἦν καὶ προτιμώτερος κρυπτόμενος τῷ ὄδῳ, ἢ ζῶν ματαίως ἐν νόσῳ μανικῇ καὶ ὀλεθρῇ.

κρείσσονα τὸν θάνατον τῆς τοῦ Αἴαντος μανίας.
 ὍΣ' ἘΚ ΠΑΤΡΩΪΑΣ. ὅς ἄνωθεν κατὰ πα-
 τρώας γενεᾶς ἄριστα ἦκων. λείπει γὰρ τὸ ἄριστος.
 ὥστε προέχειν ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων κατὰ γένος.
 νῦν οὐκέτι ἦθεσιν ἐμμένει. ὍΡΓΑΓ' Σ. ὁρμαῖς. τρέ-
 ποις. ἈΛΛ' ἘΚΤΟΣ. τοῦ προσήκοντος δηλονότι.
 Ὡ ΤΛΑΪΜΩΝ ΠΑΤΕΡ. ἀπέτρεψε τὸν λόγον
 πρὸς τὸν Τελαμῶνα. οἶαν σε μένει πυθέσθαι. 1)
 τοιαύτην αἴτην, οἶαν οὐδεὶς πέπονθε τῶν Λιακιδῶν.
 παραμυθία γάρ ἐστι τὸ μετέχειν τινὰ τῶν τοῦ γέ-
 νους τῶν αὐτῶν κακῶν. ΕΘΡΕΨΕΝ. ἔσχεν.
 ἈΤΕΡΘΕ ΤΟΥΤΔΕ. χωρὶς τούτου τοῦ Αἴαντος.

[634. ΔΥΣΦΟΡΟΝ, δυσβάστακτον, ἀνυ-
 πομόνητον. ἈΤΕΡΘΕ ΤΟΥΤΔΕ, τοῦ αἰῶνος
 δηλονότι, ἡγουν τοῦ χρεόνου.]

[629. ἩΚΩΝ ΓΕΝΕΑΣ ἈΡΙΣΤΟΣ
 γράφε, ἵν' ἢ ὅμοιον τῷ τῆς στεροφῆς κῶλῳ. οὗτω
 γὰρ εὐρέθη καὶ ἐν τινι τῶν παλαιῶν πᾶνυ.

630. ΠΟΛΥΠΟΪΩΝ, πολυμόχθων τὰ
 εἰς πόλεμον. ΟΥΚ ἘΤΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙΣ.
 ἡγουν ἐκ πατρὸς ἔχων τὸ πρὸς πολέμους καὶ μάχας
 ἀνδρείως ὁρμαῖν, τούτου μὲν τοῦ ἐκ φύσεως προσόντος
 αὐτῷ ἀπίστη, πρὸς δὲ τὰ παρὰ φύσιν ὤρμησεν ὑπὸ
 τῆς μανίας. Τ.]

627.

h) οἶαν — πυθέσθαι. Pro his Brunck. AN ΟΥΠΩ ΤΙΣ.

627. Ἡ ΝΟΣΩΝ ΜΑΤΗΝ. οὐχ ἀπλῶς
 τὸ μάτην, ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν ἐκ φύσεως
 ἐπερχομένων εἴρηται νόσων. ἐπεὶ οὐκ ἐκ τῆς φύσεως
 ἔλαβε τὴν νόσον, ἀλλ' ἐκουσίως τῇ μανίᾳ περιέπεσε τῷ
 θυμῷ τοῦ καθεστηκότος παρὰτραπίς.

632. ὍΡΓΑΓ' Σ ΕΜΠΕΔΟΣ. ὀργή, ὁ θυ-
 μός, καὶ ἡ ἐκ τοῦ θυμοῦ ἐπιτηδῶσα μανία. ὀργή δὲ ἐν-
 ταῦθα οὐχ ὁ θυμὸς καὶ ἡ μανία, ἀλλ' ἡ ὁρμή. ἀπὸ
 τοῦ, ὀργάω, ὀργῶ, τό, ὀργή. ἔστι δὲ τοιοῦτον τὸ λε-
 γόμενον. κρείττων ἐστὶν ὁ Αἴας κεύθων, ἡγουν κρυπτό-
 μενος, ἐν τῷ Αἴῳ, ἡθουν ἀποθανών, ἡ νοσῶν μάτην,
 ἡγουν κατεχόμενος τῇ μανίᾳ ματαίως, ὅστις ἐλθὼν ἐκ
 τῆς γενεᾶς αὐτοῦ τῆς πατριῆς, οὐκ ἔτι ἐστὶν ἐμπεδος
 ταῖς συντρόφοις ὁρμαῖς τῶν πολυπόνων Ἑλλήνων, ἀλλ'
 ἐκτὸς τούτων ὀμιλεῖ, ἥτοι ὑπάρχει διὰ τὴν μανίαν αὐτοῦ.

[ΜΕΤΡ. 637. ἈΠΑΝΘ' Ὁ ΜΑΚΡΟΣ.
 Συστηματικὴ αὕτη περίοδος στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν
 τριμέτρων μζ, ὧν τελευταῖος, Πύθοισθε καὶ νῦν
 δυστυχῶ σεσωσμένον. εἶτα κορωνίς. Τ.]

637. ἈΠΑΝΘ' Ὁ ΜΑΚΡΟΣ. ἐξέρχεται
 ὁ Αἴας, ὡς δὴ κατακληθεὶς ὑπὸ Τεκμήσης μὴ
 σφάττειν ἑαυτὸν, καὶ προφάσει τοῦ θεῖν εἰς ἐρημίαν
 ἐλθεῖν καὶ κρύψαι τὸ ξίφος. ἐπὶ τούτων ἀναχωρεῖ
 καὶ διαχερῆται ἑαυτόν. παρίστησι δὲ ὁ λόγος, ὅτι
 καὶ οἱ ἔμφορες καὶ παρακολουθοῦντες τῇ φύσει τῶν
 πραγμάτων, ὅμως ὑπὸ τῶν τοιούτων παθῶν ἐπὶ τὸ
 χεῖρον ἀπολισθάνουσιν, 1) ὡς ἐν Τραχινίαις ἡ Διηϊά-
 νειρα

2) Steph. Iohuf. Brunck. ἀπολισθαίνουσιν.

ναιρα περὶ τοῦ ἔρωτος διαλεγομένη καὶ τοῦ ἀνδρός, ὅτι αὐτῷ οὐκ ἀντιστήσεται, οὐδὲ λυσιτελεῖ αὐτῇ ἀντιπράττειν τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ ἀνδρός, πράττει μετὰ ταῦτα ἅπερ αὐτὴν ἀνέπεισεν ἡ ζηλοτυπία. ἦτοι δὲ σχῆμά ἐστιν. ἅπαντα ὁ χρόνος φύει, φησὶν, εἴτα ἐξαλλαγῇ, καὶ ταῦτα φανέντα κρύπτεται. ἢ τὸ κρύπτεται ἐπὶ τοῦ χρόνου, ἀντὶ τοῦ κρύπτει. τοῦτο δὲ φησιν ὡς μεταβεβλημένος ὑπὸ ^{κ)} τῶν προτέρων νοημάτων.

637. "ΑΠΑΝΘ' Ὁ ΜΑΚΡΟ΄Σ. μακρόν φησιν τὸν χρόνον εἶναι διὰ τὸ ἐκτείνεσθαι αἰεὶ, καὶ μὴ πέρας δέχεσθαι· δηλοῖ δὲ τὸν αἰῶνα μάλιστα. ἌΝΑΡΓΙΘΜΗΤΟΝ δὲ αὐτὸν αὖ φησι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι, ^{λ)} πότε ἤρξατο. ἀναρχος γὰρ κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν. τὸ γοῦν, μακρός, οἰκεῖον αὖ εἴη τῷ μέλλοντι χρόνῳ, ὅτι ὁ μέλλον ἀποκαλύπτει καὶ φανεροῖ τὰ ἀδήλα. τὸ δὲ ἀναρίθμητος τὸν παρεληλυθότα ἐμφαίνει, ὅτι μάλιστα ὁ παρεληλυθὼς καλύπτει τὰ ἤδη φανερωθέντα.

639. ἈΛΙΨΚΕΤΑΙ. ἐξελέγχεται, φωρᾷται. ΧΩ' ΔΕΙΝΟ΄Σ ὈΡΚΟΣ. ὅτι καὶ ἐμύσαντες τινὲς ἐν μεταβολῇ γίνονται τῷ χρόνῳ. ΠΕΡΙΣΚΕΛΕΪ΄Σ. αἱ ἄγαν σκληραὶ ψυχαί. ὍΣ ΤΑ' ΔΕΙΝ' ἘΚΑΡΤΕΡΟΥΝ ΤΟ΄ΤΕ. γράφεται ἘΠΗΠΕΪΛΗΣ' ἘΠΗ. ἢ λείπει τὸ ἔπη, ἢ ἢ, ^{οστις}

κ) Brunck. ἀπό.

λ) Desideratur νοῆσθαι, vel si quid aliud praecedente verbo absorptum est.

οστις τὰ δεινὰ ἔπη ἐκαρτέρου λέγειν τότε, ὥσανει πρὸ τοῦ.

[639. ἈΛΙΨΚΕΤΑΙ, θηρᾷται, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλισκομένων θηρίων ὑπὸ θηρατῶν.

640. ΔΕΙΝΟ΄Σ, φοβερός. ἘΘΗΛΥ΄Ν-ΘΗΝ ΣΤΟ΄ΜΑ. ἐμαλάχθην τὴν σφοδρὰν ὀρμὴν. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ στόματος τῆς μαχαίρας. τὸ πᾶν δὲ οὕτως· καὶ γὰρ, ὅς ἐδεινοποιᾶσθαι τότε, ἐμαλάχθην τὸ στόμα παρὰ τῆςδε τῆς γυναικός, ὡς ὑπὸ βαφῆς σίδηρος. ^{μ)} Ἄλλως. ἢ πρὸς τὸ ὧΣ στικτέον, ἢ ἢ οὕτως· ὅς ἐκαρτέρου τὰ δεινὰ, ἦτοι σκληρὸς καὶ ἀνένδοτος ἦν, καθάπερ βεβαμμένος σίδηρος. ἢ πρὸς τὸ ΤΟ΄ΤΕ, ἀντὶ τοῦ· ἐθελύνθην τὸ στόμα ὑπὸ τῆςδε τῆς γυναικός, ὥσπερ ἐν βαφῇ σίδηρος, ἦτοι βεβαμμένος ὑπὸ ἐλαίου, θηλύεται· ἐστὶ δὲ κρεῖττον τὸ πρῶτον. εἰκότως δὲ εἶπε τὸ στόμα, ἐπειδὴ καὶ τὰ σκληρὰ ἐκεῖνα διὰ γλώσσης ἔφερεν.]

[641. ΤΑ' ΔΕΙΝΑ΄, τὰ μεγάλα ὑπέμενον, λέγω δὴ τὸ ἀκαμπτος εἶναι, ἡγουν ὅς ἦν ἀνένδοτος. Τ.]

X 2

642.

μ) ὡς ὁ σίδηρος γίνεται χαῦνος ἐν ταῖς βαφαῖς, ἐστὶν ὅτι πυρρᾶς ὁ σίδηρος καὶ βαφῆς ἐν ὕδατι, ἰσχυρὸς γίνεται, πυρρᾶς δὲ καὶ βαφῆς ἐν ἐλαίῳ, χαῦνος. ἐν ταῖς δὲ τῶν ἐν ἐλαίῳ βαφῇν θείλει δηλοῦν. Bar.

642. ΒΑΦΗ· ΣΙΔΗΡΟΣ ὩΣ ἘΘΗ-
ΔΥΝΘΗΝ. ἐν τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίσταται ὁ σίδηρος,
ἀλλὰ μᾶλλον σκισαίνεται. οὕτως οὖν διασταλτέον·
καὶ γὰρ, Φησὶν, ὅς ἠπέλουν καὶ ἔξεν καὶ ἐβίων,
ὡς ἐν βαφῇ σίδηρος, ὡς Ὀμηρος (Ὀδ. Ι. 392.)·

Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτεται μεγάλα ἰάχοντι.^{η)}
νῦν ἐθελύνθην ὑπὸ τῶν λόγων τῆς γυναικός. ἡ ὅτι
δισσῶς βάπτεται ὁ σίδηρος. εἰ μὲν γὰρ μαλθακὸν
βούλονται αὐτὸν εἶναι, ἐλαίῳ βάπτουσιν, εἰ δὲ
σκιρτόν, ^{ο)} ὕδατι.

642. ΒΑΦΗ· ΣΙΔΗΡΟΣ. ἐθελύνθην,
Φησὶν, ἤγουσιν ἐχαυνώθην διὰ τὸ στόμα καὶ τοὺς λόγους
τῆς γυναικός, ὅς ἐκαρτέρουν καὶ ὑπέμενον τότε τὰ θανά
καὶ μεγάλα ἔργα, ὥσπερ σίδηρος τῇ βαφῇ, ἰσχυρὸς δη-
λονότι γινόμενος, οὕτω καὶ αὐτὸς ἰσχυρὸς ὢν.

643. ΠΡΟΣ ΤΗΨΔΕ ΤΗΨ ΓΥΝΑΙ-
ΚΟΣ. ἐθελύνθην πρὸς τῆςδε γυναικός διὰ τὸ στόμα,
ἦτοι τοὺς λόγους αὐτῆς.

645. ἈΛΛ' Εἴμι ΠΡΟΣ ΤΕ ΛΟΥ-
ΤΡΑ. πιθανὴ αὐτῷ ἡ ἔξοδός, ὡς ἐπὶ καθαρινόν.
μονάσαι γὰρ βούλεται χάριν τῆς ἀναμύσεως. ΛΥ-
ΜΑΤΑ. μολυσμὸν. ἘΞΑΛΕΥΣΩΜΑΙ. φυλά-
ζομαι,

η) Brunck. βάπτα μεγάλα ἰάχοντα.

ο) Suid. σκληρὸν ἢ σιδηρεῖαν et ἐθελύνθην, eodem sensu.
Lobeck. 644. Χήραν] χήρα ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ
χητῶ, ὃ σημαίνεται (?) τὸ στερίσκω, καὶ τοῦ ἀνῆρ· ἤγεν
ἡ γυνὴ ἡ ἐστερημένη τοῦ ἰδίου ἀνδρός αὐτῆς. Bar.

ζωμαι, ἐκκλίνω. ΜΟΛΩ'Ν ΤΕ ΧΩΡΟΝ. εὐ-
ρήσω, Φησί, τόπον, οὗ οὐδεὶς ἐπιβήσεται. τοῦτο δὲ
πιθανόν, ἵνα μή τις αὐτῷ ἀκολουθήσῃ.^{ρ)} πιθανόν
δὲ καὶ τὸ λαβεῖν τὸ ξίφος, ἵνα εὐπορήσῃ ἑαυτὸν
διαχρήσασθαι. ΤΟΔ' Εἴχος. ἀντὶ τῷ, τὸ
ξίφος.

[645. Εἴμι, πορεύσομαι. ΠΑΡΑΚΤΙΟΥΣ,
παραθαλασσίους. ἈΓΝΙΣΑΣ, καθαράς. ἔθος
γὰρ ἦν τοῖς παλαιαῖς, ὅταν ^{ι)} ἡ φόνον ἀνθρώπου, ἡ
ἄλλας σφαγὰς ἐπείουν, ὕδατι ἀπονίπτειν τὰς χεῖ-
ρας, εἰς κάθαρσιν τοῦ μιάσματος.

649. ἘΧΘΙΣΤΟΝ ΒΕΛΩ'Ν. τὸ ἐχθι-
στον τῶν βελῶν ἐμοῦ. ἀντὶ τοῦ ἀμυντηρίου.^{ι)} βέλη
γὰρ τὰ πεμπόμενα. ΓΑΪΑΣ ὈΡΥΞΑΣ. ἐκεί
τῆς γῆς κατορύζας, τουτέστι κρύψας, ἐνθα οὐδεὶς
ὄψεται. μὴ λάβῃς εἰς τὸ γαίᾳς ἔξωθεν τὸ ἐπὶ,
ἀλλ' οὕτω λέγε· κρύψω τὸ ἐμὸν ἔγχος ὀρύζας, ἐνθα
τὴν γαίᾳς μή τις ὄψεται.

651.

ρ) Suid. ἢ ἀστιβίς. Lobeck.

γ) Turn. Steph. Iohnf. hoc Scholion Triclinio assignan-
tes recte dant ὅτε,

ρ) βέλη δὲ ἀντὶ τῶν ἀμυντηρίων Steph. Iohnf. a quibus in-
ter vetera Romana hoc Scholion exhibetur. Idem
et Turnebus tamquam Triclinii verba referunt: "Ε-
χθιστον βελῶν] τῶν ἀμυντηρίων δηλαδή. βέλη γὰρ τὰ πεμ-
πόμενα κυρίως.

651. Τὸ ΝΥΞ καὶ τὸ ἈΙΔΗΣ εἶπε κατὰ μὲν τὸ Φαινόμενον, ἀντὶ τοῦ αἰφάνεια καὶ φθορά· τὸ δὲ ἀληθές, διὰ τὴν μέλλουσαν αὐτὸν καταλήψεσθαι νύκτα καὶ θάνατον, ὧν αἴτιον τὸ ξίφος. ΔΥΣΜΕΝΕΣΤΑΤΟΥ. δυσμενής, ὁ κακὰ ἰσῶντινι, ὃ ἐναντίον ὁ εὐμενής.]

[653. ΔΥΣΜΕΝΕΣΤΑΤΟΥ. τοῦτο λέγει, ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν πολέμιον αὐτῷ τε καὶ πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν, ἢ, ὅπερ καὶ αὐτὸς λέγει, διὰ τὸ μηδενὸς χρηστοῦ ἀπολαῦσαι, ἐξέττει εἰλήφει παρ' αὐτοῦ τὸ ξίφος. Τ.]

648. ἈΣΣΙΒΗ. στείβω, τὸ περιπατῶ. ἐκ τούτου στίβος, ἢ δόξ, ἣν διέρχεται τις. ἀστιβῇ δὲ χῶρόν φησιν, ἥτοι ἀδιόδευτον.

651. ΝΥΞ ἈΙΔΗΣ ΤΕ. ἐπεὶ ὁ περὶ τὸν Ἀιδην τόπος σκοτεινός ἐστι καὶ φωτὸς ἐστερημένος, ὅστις ποτ' ἂν εἴη, ἐστὶ δὲ καὶ ἡ νύξ φωτὸς ἐστερημένη· διὰ τοῦτο, ὥσπερ ταυτὸν τιθέμενος τὸν Ἀιδην καὶ τὴν νύκτα, (διὰ τὸ ἐπίσης μὴ μετέχειν φωτός), φησὶν, ὅτι ὁ Ἀιδης καὶ ἡ νύξ σωζέτωσαν καὶ φυλαττέτωσαν αὐτὸ κάτω. τὸ δὲ κάτω δηλοῖ τὸ ὑπὸ τὴν γῆν, ὅπου λέγεται ὁ Ἀιδης εἶναι.

653. ΠΑΡ' ἘΚΤΟΡΟΣ ΔΩΡΗΜΑ φησὶν, ὅτι μετὰ τὴν μονομαχίαν, οἷς Αἴας τ) καὶ ὁ Ἔκτωρ ἀλλήλους ἐξεβιάσαντο, καὶ ὁ μὲν Ἔκτωρ ἐπεμψε δῶρον Αἴαν-

s) Legendum videtur vel ὁ Αἴας simpliciter, vel δῶροισι ὁ Αἴας,

Αἴαντι ξίφος, ὁ δὲ Αἴας ἐπέμψεν ζωστήρα. οὕτως Ὁμηρος (Ἰλ. Η. 303 — 305).

656. ἘΧΘΡῶΝ ἈΔΩΡΑ ΔΩΡΑ. ὁ τοῦς, ὅτι μὴδὲ τὰ μέγιστα τῶν ἐχθρῶν ἐφίετο, τ) τῶν δὲ φίλων, καὶ τὰ ἐλάχιστα. ἈΔΩΡΑ δέ, κακὸ-δωρα. ΤΟΙΓΑΡ ΤΟ ΛΟΙΠΘῆΝ. ἐπιφθόνως ἔφρασεν, ἐν εἰρωνείᾳ ἀντιστρέψας τὴν τάξιν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, θεὸς μὲν σέβειν, εἵκειν δὲ Ἀτρεΐδαις. ὡς τῶν Ἀτρεϊδῶν οὖν ἤδη καὶ θεομαχούντων, ἈΤΡΕΪΔΑΣ ΣΕΒΕΙΝ. μιμεῖται μὲν τὸν σώφρονα, κενίηται δὲ ὑπὸ τοῦ πάθους.

[655. ἢ διὰ μέσου συναπτεῖν τὸ ἈΔΛΑ' πρὸς τὸ ἘΧΘΡῶΝ ἈΔΩΡΑ ΔΩΡΑ. ἢ οὕτως· ἀλλ' ἐστὶν ἡ παροιμία τῶν βρετῶν ἀληθής. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν δέ, τὸ ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, χωρὶς τοῦτο ἐπὶνεγκε, καὶ ἐστὶ τῇ μὲν ἐννοίᾳ συνημμένον, καὶ τῇ τοῦ λόγου ὁρμῇ· κατὰ δὲ τὴν φράσιν κομματικόν.

657. αἰτιῶνται κακῶς τινὲς ἐνταῦθα τὸν ποιητὴν, ὅτι θέον τὸ ΣΕΒΕΙΝ πρὸς τοὺς θεοὺς εἰπεῖν, τὸ δὲ ΕἶΚΕΙΝ πρὸς τοὺς Ἀτρεΐδας, ὁ δὲ ἐναλλάξ ἔρηκεν, ἀγνοοῦντες, ὅτι ἀδιαφόρως ἔρηκεν, ὥσπερ καὶ τινος τῶν λογοποιῶν, τῆς κυριολεξίας οὐδὲν φροντίσας. ἄλλως τε καὶ τὸ ΣΕΒΕΙΝ οὐ μόνον

t) ἐφίετο sc. ἔχον, quod addit Suidas f. ἄδωρα. Lobeck

μόνον πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώ-
πους φαμέν. ^{u)} Τ.]

659. ΤΙ ΜΗ΄; διὰ τί οὐχὶ ἄξιον εἶκιν;
ΝΙΦΟΣΤΙΒΕΙ΄Σ, τουτέστιν οἱ χιόνια συντιθέν-
τες. στιβάξεν γὰρ καὶ τὸ συντιθέναι. ἘΞΙΣΤΑ-
ΤΑΙ. λέγεται τοῦτο καὶ μετὰ τῆς ὑπὲρ, καὶ τὰς-
σεται αἰ ἐπὶ ὁδοῦ· τὸ δὲ ὑπανίστασθαι ἐπὶ καθέ-
δρας. οἷον ὑπεξίσταμαί σοι τῆς ὁδοῦ· ὑπανίστα-
μαι δὲ σοι τῆς καθέδρας. λευκόπωλον δὲ λέγει τὴν
ἡμέραν, ἐπεὶ τὸν ἥλιον, ὡς ποιεῖ τὴν ἡμέραν, ἐπὶ
ἄρματα φασὶν ὀχεῖσθαι δύο ἵππους ἔχοντα λευ-
κούς, ὧν τὸν μὲν Λάμποντα, τὸν δὲ Φαέθοντα ἰνο-
μάζουσιν.]

660. ΚΑΙ ΓΑΡ ΤΑ ΔΕΙΝΑ. εἰ γὰρ τὰ
θεῖα ὑπέκει τιμῇ, πόσω μᾶλλον προσήκει τοῖς ἀν-
θρώποις ταῦτα πράττειν; τὸ δὲ ΤΙΜΑΙ΄Σ
ὑΠΕΐΚΕΙ, ταῖς ἀλλήλων διανομήσεσιν. ἐκ γὰρ
ἐναντιότητος τὸ πᾶν συνέστηκε. πρὸς βύτης τις, ἐπεὶ
καὶ νέος ἐγένετο, καθέζεται, ὅτι καὶ ἔστηκε. ΤΑ
ΔΕΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΡΤΕΡΩΤΑΤΑ, ἡγουν
τὰ θεῖα καὶ θεὸς μὴ ποιοῦντα. ^{x)})

[662. ΕΥΚΑΡΠΩΙ ΘΕΡΕΙ. τῷ καρπο-
φόρῳ. ὅμοιον τῷ εὐκερῶν ἀγρῶν.]

[662.

^{u)} Σίβαν] σέβω καὶ σέβομαι γράφεται. τὸ σέβαν ἡμεροῖν
ἐπὶ τῶν θεῶν μᾶλλον. Laud. Bodl.

^{x)} θεὸς ἐμποιοῦντα Brunck.

[662. διὰ τί οὐκ εἶπε τῷ ἔαρι, τῷ μετὰ τὸν
χειμῶνα ὅτι, ἀλλὰ τῷ ΘΕΡΕΙ; καὶ φαμέν ὅτι
τὸ ἔαρ οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ χειμῶνος μέρες καὶ ἀπορ-
ροή. ἔστι γὰρ καὶ ἐ. ἔαρι νιφετὸς πολὺς πολλακίς.
διὰ τοῦτο ἀμφοτέρως τὰς ὑπερβολὰς εἴρηκεν, ὡς
ἐναντίας. καὶ γὰρ τὸ μετέπωρον ἔστι θερούς βραχύν-
τος. Τ.]

663. ΑἴΑΝΗ΄Σ ΚΥΚΛΟΣ. τουτέστιν ὁ
σκοτεινὸς ἢ ἀδιάλειπτος. ^{y)} ΔΕΙΝΩΝΤ' ἈΗΜΑ.
λείπει ὑπὸ, ἢ ἡ, ὑπὸ δεινῶν πνευμάτων σθένοντα ^{z)}
πίντον, ἄημα πρᾶον ἐκοίμισεν αὐτὴν.

663. ἘΞΙΣΤΑΤΑΙ. λέγεται τοῦτο καὶ με-
τὰ τῆς ὑπὸ, καὶ λέγεται ἐπὶ ὁδοῦ, ὥσπερ καὶ τὸ ὑπα-
νίστασθαι ἐπὶ καθέδρας. οἷον, ὑπεξίσταμαι τῆς ὁδοῦ,
ὑπανίσταμαι τῆς καθέδρας. τὸ ἐξίσταμαι δὲ, ἄνευ τῆς
προθέσεως, δηλοῖ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι. φησὶν οὖν·
ἐξίσταται δέ, ἡγουν ὑποτάσσεται, ὥστε παρέρχεσθαι,
ὁ κύκλος τῆς αἰανῆς νυκτός, ἡγουν τῆς σκοτεινῆς, τῇ
ἡμέρᾳ τῇ λευκοπῶλῳ, ἡγουν τῇ λαμπρᾷ φαινομένη ἐκ
τοῦ πῶλου, ἡγουν ἐκ τοῦ ὀχήματος τοῦ ἡλίου, ὥστε
φλέγειν, ἡγουν λαμπεῖν, τὸ φέγγος, τὸν ἥλιον δηλον-
ότι. τὸ δὲ λευκοπῶλῳ, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον· ἐπεὶ
ὁ ἥλιος ἀρχεται ἐργαζόμενος τὴν ἡμέραν, ὀχρεῖται, ὡς
Φασιν.

^{y)} Plenius Suidas f. κύκλος. Lobeck. Κύκλος] ὁ κύκλος
τῆς σκοτεινῆς νυκτός ὑποχωρεῖ τῇ λευκοπῶλῳ ἡμέρᾳ, ὥστε
φίγγαν φέγγος. τὸ δὲ σχῆμα τῶν Ἀττικῶν, ὥσπερ καὶ
λίγω λίγον, καὶ ἐπαινῶ ἐπαινον. Bar.

^{z)} Steph. Iohnf. Brunck. σθένοντα.

Ψασίν, ἐφ' ἄρματος δύο ἵππους ἔχοντος, ὦν τὸν μὲν Φαέδοντα καλεῖσθαι, τὸν δὲ Λάμποντα.

[664. ΦΕΓΓΟΣ ΦΛΕΓΕΙΝ. Φέγγειν, ἡγουν λάμπειν Φέγγος. ἐμοῦ ἀντὶ τοῦ λάμπειν.

665. ΔΕΙΝΩΝ Τ' ἄΛΗΜΑ. καὶ πνοὴ μεγάλων ἀνέμων κατεπερᾶνεν ἡχοῦντα πόντον, παυσάμεν δὲ δεινότητι καὶ ἡσυχάσασα. αἴηρ, οὗτος ἐν ἀναπνέομεν· πνεῦμα δὲ ἄνεμος, αἴητης ποιητικῶς· καὶ αὖραι, αἴηρ κινήσεις. διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων, τῷ μὲν τὴν αὖραν ἐπὶ τῶν ἐξ ὑγροῦ ἐκπνοῶν τάττεσθαι, τὸν δὲ ἄνεμον, ἐπὶ τῶν ἐν αἰέρι πνευμάτων. τὰ πνεύματα δὲ καὶ τοὺς αἴητας, ἐπὶ πάντες αἴερος κινήθεντος.

668. ΣΩΦΡΟΝΕΪΝ. εἰρηνεύειν.]

[665. ἘΚΟΪΜΙΣΕ. παυθὲν δεινότητι κατεπερᾶνε. ταυτέστι, καὶ ἄνεμος σφοδρὸς κυμαίνων τὴν θάλασσαν, οὐκ αἰὲ τοῦτο ποιεῖ, ἀλλὰ παυσάμενος γαλήνην ἵσταῖ. Τ.]

669. ἘΓΩ Δ' ἘΠΙΣΤΑΜΑΙ. ἐπειδὴ τὸ πᾶν πρὸς τὸναντιὸν γίγνεται, εἰκὸς καὶ τοὺς Ἀτρεΐδας φίλους ἀντ' ἐχθρῶν γενέσθαι. δεῖ οὖν, Φησί, προσέχειν τοῖς ἐχθροῖς, ὥς αὐθις φίλοις ἐσομένοισι, καὶ τοῖς φίλοις, ὥς ἐχθροῖς. συμμέτρως οὖν Φησι χρῆσθαι τοῖς πράγμασι.^{α)}

[669.

α) Suidas f. ἐχθραντίος. Lobeck.

[669. ἘΓΩ Δ' ἘΠΙΣΤΑΜΑΙ. ἐγὼ δὲ καὶ εἰς τὸν φίλον κατὰ τοσαῦτα βουλήσεμαι ὑπουργῶν ὠφελεῖν, ἡγουν ὠφέλιμος γίνεσθαι, ὥς αἰὲ οὐ μενοῦντα. καὶ γὰρ ἐπίσταμαι ἀρτίως, ὅτι ὅτε ἡμῖν ἐχθροὶς, μέχρι τοσούτου, ἡμῖν δηλονότι, ἐχθραντίος, ἀντὶ τοῦ ἐχθρός, ὥς καὶ αὐθις φιλήσω. β)]

[669. σημειωτέον ἐνταῦθα τὸ σχῆμα τοῦ λόγου. τὸ γὰρ ἘΓΩ ΔΕ εἰς οὐδὲν ἀποδίδεται, ἀλλὰ τεμὼν τὸν λόγον διὰ τοῦ ἘΠΙΣΤΑΜΑΙ ΓΑΡ, πρὸς τοῦτο τὴν ἀπόδοσιν ἐποιήσατο. ἀγνοῦντες δὲ τινες, οἱ μὲν φασι τὸ ΓΑΡ ἀργύν, οἱ δὲ τὸ ὍΤΙ, διὰ μέσου τοῦ ἘΠΙΣΤΑΜΑΙ ΓΑΡ ἈΡΤΙΩΣ λαμβάνοντες. καὶ μὴν καὶ ἐτέρους ψυχρότερους ἐστὶν ἰδεῖν, τῷ ὍΤΙ ἀντὶ τοῦ λίαν χρωμένους· οὓς ἐάσαντες ἡμεῖς, φρονῶμεν ὥς ἔφαμεν. εὖροις δ' ἂν γ) καὶ παρὰ λογογράφους πόλλ' ἕτερα τοιαῦτα· καὶ μαρτυρεῖ Λιβάνιος ἐν τῷ ὑπὲρ ὀρχηστῶν, λέγων οὕτως· „Τὸν μὲν οὖν ἐμὸν ἐς Ἀριστείδην ἔρωτα, καὶ αἰρέσεάς με δοθείσης ἀπαγαγών“ τὸ δὲ δ) Τὸν μὲν οὖν ἐμὸν ἐς Ἀριστείδην ἔρωτα, ἀνανταπόδοτον ε) ἐάσας. ἢ οὕτως. τὸ μὲν ἘΓΩ ΔΕ πρὸς τὸ ὍΤΕ ἀπὸδος, τὸ δὲ ἘΠΙΣΤΑΜΑΙ ΓΑΡ

β) Ἐχθροῖς] αἱ ἰσχυραὶ φιλῖαι ἰσχυρὰς καὶ τὰς ἐχθρας ἀπογεννώσιν. Bar.

γ) εὖροις δὲ Turn. Steph. Iohnf. Sic etiam infra.

δ) τὸδε, Turn. Steph. Iohnf.

ε) ἀναντιπόδοτον Turn. Steph. Iohnf.

ΓΑΡ ἈΡΤΙΩΣ ὅτι διὰ μέσου. ὥςπερ γὰρ
Φησι Συνέσιος „Ἀλλ', εὖ οἶδ' ὅτι, οὐκ ἀπαγορεύ-
„σεις“ τὸ ἀλλὰ πρὸς τὸ οὐκ ἀπαγορεύσεις συνά-
πτων, τὸ δὲ εὖ οἶδ' ὅτι διὰ μέσου, οὕτω καὶ τούτο.
εὐροῖς δ' ἂν καὶ ἐν ἄλλοις ἕτερα τοιαῦτα. γίνεται
δὲ ἡ ἀπάτη ἐνταῦθα διὰ τὸ ΓΑΡ.

670. ἀποροῦσιν ἐνταῦθα τινες, πῶς ὅΤΕ
ἘΧΘΡΟΣ ἮΜΗΝ καλῶς εἰπὼν ἐπὶ παρωχη-
μένου, ἐπειδὴ τεθνήξασθαι ἔμελλε, μὴ καὶ τὸ
ὩΦΕΛΕΙΝ ἐβουλόμην εἶπεν, ἀλλὰ ΒΟΥΛΗ-
ΣΟΜΑΙ ἐπὶ μέλλοντος· εὐ γὰρ ἔμελλε ζῆν. καὶ
Φαμέν, ὅτι βουλόμενος ἀπατῆσαι αὐτούς, ὥστε μὴ
ὑποπτεῦσαι αὐτὸν τεθνήξασθαι, τούτο ἐπὶ μέλλον-
τος εἶπεν, ἐπεὶ ⁽¹⁾ καὶ ἄνω ἀπατῶν αὐτούς, Εἰσέ-
μεθα θεοῖς εἶπεν καὶ Ἀτρείδας σέβειν, εΦη· καὶ κα-
τιῶν, Ἐγὼ γὰρ εἰμ' ἐκεῖς, ὅποι πορευτέον. Τ.]

672. ΤΟΣΑΥΤΟ ὙΠΟΤΡΓΩΝ. ἐπειδὴ
ἔοικεν ὑπ' ἀνάγκης τὰς ἀλλήλων διαδοχὰς ἐπέρχεσθαι,
ἡγουν χειμῶνος καὶ θέρους, νυκτὸς καὶ ἡμέρας, καὶ
τῶν τοιούτων, κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ Φιλία καὶ
ἔχθρα δοκεῖ ἀλλήλα διαδέχεσθαι, τοσοῦτον οὖν καθ-
υπουργῆσαι βουλήσομαι τῷ ἐμῷ Φίλῳ ὠφελῶν αὐτόν,
ἡγουν μέτριά τινα, ἢ ἀνάλογα τῇ τῆς Φιλίας αὐτοῦ δια-
μονῇ, ὥς οὐ διαπαντὸς μενοῦντα Φίλον ἐμόν, καὶ γὰρ ἐν
τοῖς βροτοῖς, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁ λιμὴν τῆς ἐταιρίας
καὶ τῆς Φιλίας ὑπάρχει ἀβέβαιος. εἰκότως δ' ἂν νοοῖτο
ἐκτοσθεν τό, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπάρχει ἀβέβαιος. οὐ
γὰρ

f) ἐπὶ ignorant Turn. Steph. Iohnf.

γὰρ ἐπὶ πάντων Φίλων ἐστὶ τοῦτο, οὐδὲ διαπαντός·
ἔσμεν γὰρ καὶ διαμονὴν Φίλων βεβαιωτάτην αἰ.

674. ΛΙΜΗΝ. ἡ Φιλία, ἣν ἡ, ἥτε^{β)} ἐται-
ρείας Φιλία. ἈΛΛ' ἈΜΦΙ ΜΕΝ ΤΟΥΤΟΙ-
ΣΙΝ. ὅρα πῶσον ἐπικρατεῖται ὑπὸ τοῦ πάθους ὁ
λογισμός. ὁ τὰ σοφώτατα γοῦν εἰπὼν, εαυτὸν
ἀναιρεῖ.

[674. ΛΙΜΗΝ, καταφυγή, ὑποδοχή.

675. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων καλῶς ἔχει τὰ
πράγματα, σὺ δὲ ἐλθοῦσα εἶσω, ὦ γύναι, εὐχου
τοῖς θεοῖς διὰ τέλους τελεῖσθαι, ἐκεῖνα δηλονότι, ὧν
ἐρεῖ ἡ ἐμὴ ψυχὴ.]

[674. ἘΤΑΙΡΙΑΣ ΛΙΜΗΝ. καλῶς τοῦ-
το εἰρηκεν. ὁ γὰρ ἀληθὴς Φίλος λιμένος δίκην τοῖς
αὐτὸν ἐχουσι καθίσταται, ἥνικ' ἂν ἐν συμφοραῖς πε-
ριπέσωσι, καθάπερ ἐν θαλάσῃ λιμὴν τοῖς χηρσα-
μένοις χειμῶνι. Τ.]

675. ΣΥ ΔΕ. σὺ δὲ, ὦ γύναι, ἐλθοῦσα εἶσω
εὐχου τοῖς θεοῖς ¹⁾ τελεῖσθαι διὰ τέλους, ἡγουν τέλος
δέχεσθαι ἐκεῖνα, ὧν ἐπιθυμεῖ ἡ ἐμὴ ψυχὴ.

678. ὙΜΕΙΣ Θ' ἘΤΑΙΡΟΙ. τὰ μὲν
τῆς ἀναιρέσεως δῆλα τῷ θεατῇ. ἀγνοεῖ δὲ ὁ Χορός.
πεπί-

g) Brub. Steph. Iohnf. ἤτοι, Bruckius: ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΛΙ-
ΜΗΝ. ἡ Φιλία, ἣν ἡ, τῆς ἐταιρείας Φιλία.

h) θεοῖς in codice abest.

πεπίστευκε γὰρ τοῖς ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένοις. ΤΙ-
ΜΑΨΤΕ, ἀντὶ τοῦ πέθεσθε. ὙΜΩΝ ἈΜΑ.
γράφεται ὙΠΕΡΜΕΓΑ.

[679. ΤΙΜΑΨΤΕ, ποιεῖτε. τιμᾷ ἀρετὴν τις,
ἀντὶ τοῦ ἐργάζεται. καὶ ἐπανεῖσιωπήν, ἀντὶ τοῦ
σιωπᾶ.]

679. ΤΕΥΚΡΩ, Τ' ἮΝ ΜΟΛΗΙ. καὶ
τῷ Τεύκρῳ, ἐὰν ἔλθῃ, δηλώσατε φροντίδα ποιεῖσθαι
ἡμῶν, καὶ σὺν ὑμῖν εὐνοίαν πρὸς ἡμᾶς ἐπιδείκνυσθαι.

681. ἘΓΩ ΓΑΡ ΕἶΜ' ἘΚΕἶΣΕ. αἰ-
νιγματωδῶς ὁ λόγος ἐξηγήρεται. ΚΑΙ ΤΑΧ'
ἈΝ Μ' ἼΣΩΣ. ὁ μὲν Χορὸς ἀπαλλάττεσθαι
χορμίζει λέγειν τῆς νόσου, ὁ δὲ αἰνίττεται τῶν κακῶν
τοῦ βίου.

[681. ΕἶΜ' ἘΚΕἶΣ'. πορεύσομαι ἐκείσε,
ὅποι αἶξιον περευθῆναι.

682. Τὸ ΤΑΧΑ καὶ τὸ ἼΣΩΣ ἐκ πα-
ραλλήλου.]

[ΜΕΤΡ. 684. ἘΦΡΙΞ' ἘΝ ἘΡΩΤΙ.
Τὰ τοιαῦτα εἶδη τῶν χορῶν καλεῖται κατὰ σχέσιν,
ὡς εἴρηται. ἔστι δὲ τὸ ᾄσμα μιᾶς στροφῆς, τὰ δὲ
κῶλα τῆς στροφῆς ἰδ' καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τσαῦ-
τα. τὸ α ἰαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐπι-
μεμιγμένον ἀναπαίστῳ καὶ χορείῳ· τὸ β ἰαμβικὸν
ἐφθημιμερές· τὸ γ ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές·
τὸ δ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται
Ἀνα-

Ἀνακρέοντειον· τὸ ε ἀντισπαστικὸν Φαλαίκειον,
τρίμετρον καταληκτικόν· τὸ ζ χοριαμβικὸν δίμετρον
ὑπερκατάληκτον· τὸ ζ δακτυλικὸν δίμετρον ἀκα-
τάληκτον· κατὰ μονοποδίαν γὰρ μετρεῖται. τὸ η
προσοδικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ Ἰωνικοῦ ἀπὸ
μείζονος καὶ χοριάμβου. τοῦτο δὲ καὶ ἀναπαιστικὸν
δύναται εἶναι δίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ θ
ιαμβικὸν πενθημιμερές· τὸ ι χοριαμβικὸν ὁμοιον
τῷ ζ· τὸ ια ἰαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον·
τὸ ιβ ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές· τὸ ιγ Ἰωνικὸν δίμετρον
καταληκτικόν· τὸ ιδ προσοδικὸν τρίμετρον ἀκα-
τάληκτον, ἢ ἐπιχοριαμβικόν, ἐκ συζυγίας ἰαμβικῆς,
χοριάμβου καὶ ἰαμβικῆς αὐθις συζυγίας καταλη-
κτικῆς, ἥτοι Βακχείου. εἶτα ἐπὶ μὲν τῇ στρεφῇ πα-
ράγραφος, ἐπὶ δὲ τῇ ἀντιστροφῇ κορωνίς. Τ.]

684. ἘΦΡΙΞ' ἘΡΩΤΙ. ἀντὶ τοῦ ᾠρῶ-
σθαι τῇ ἡδονῇ. ὁ) χρείας ἕνεκα τὸ χορικὸν νῦν παρεί-
ληπται. ἐξελθόντες γὰρ τοῦ Αἴαντος, ἔδει βραχὺ
διάλειμμα γενέσθαι, ἵνα μὴ καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ
ἀγγέλου. διὸ καὶ τὴν ὀρχησιν ποιοῦνται· ἐνθεν καὶ
βραχὺ ἔστι τὸ χορικόν, ὡς πρὸς χρείαν εἰλημμένον.
Ἄλλως. τέρπεται ὁ Χορὸς ἐπὶ τῷ παύεσθαι τῆς νό-
σου τὸν Αἴαντα καὶ Φησίν· ὙΦ' ἡδονῆς ἔφριξα καὶ
βούλομαι χορεῦσθαι. εὐεπίφορος δὲ ὁ ποιητὴς ἐπὶ
ταῖς τοιαύταις μελοποιίαις, ὥστε ἐντιθέσθαι τι καὶ τοῦ
ἡδέος. ἈΝΕΠΤΑΜΑΝ. ἀνεπτερώσθαι.

[684.

ὁ) Laud. Bodl. ὁρᾶν ἔστησαν αἱ τρίχες μου ὑφ' ἡδονῆς.

[684. ΠΕΡΙΧΑΡΗ'Σ ἈΝΕΠΤΑ'ΜΑΝ.
 ὑπὸ περιχαρείας ἀνέπτην, ἤγουν ὥσπερ ὑπόπτερος
 ἐγενόμην. ἀνεπτάμην, ἀντὶ τοῦ ἀνέπτην. οἱ εἰς ἡν
 γὰρ ἀρίστοι τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν εἰς μὴ οὐ
 χρείαν ἔχουσι τῶν παθητικῶν καὶ τῶν μέσων,^{κ)} ἐπεὶ
 οὗτοι τὰ αὐτὰ ἐκείνοις δύνανται· οἷον ἴστημι, στήσω,
 ἔστησα ἐπὶ ἐνεργείας· ἔσθην δὲ ἐπὶ πάθους.^{λ)} ἵπτα-
 μαι, πτήσω,^{μ)} ἔπτην, ἀφ' ἧν καὶ σταίην καὶ
 πταίην.]

685. ἸΩ' ΠΑ'Ν ΠΑ'Ν. ἐπικαλοῦνται τὸν
 Πᾶνα, ὡς χερῶν πρόξενον. καὶ αὐτοὶ γὰρ τοῦτο
 ποιεῖν βούλονται, ὡς ἐγνωστός τοῦ Διάντος μηκέτι
 τελευτᾶν. ἈΔΙ' ΠΛΑΓΚΤΕ.^{ν)} ἐπικαλοῦνται τὸν
 Πᾶνα, ἢ ὅτι ἐβοήθησε τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ναυμα-
 χίᾳ· ἢ ὅτι τὸν Τυφῶνα δικτύοις ἤγρευσεν· ἢ ὅτι οἱ
 ἀλίστῃ τιμῶσι τὸν Πᾶνα, ὡς νόμιμον^{ο)} Θεόν. ἢ^{π)}
 ἈΔΙ' ΠΛΑΓΚΤΕ. ἀντὶ τοῦ μεγάλῳ φωνεῖ ἐν τῇ χο-
 ρείᾳ, ὡς ἀλὶβρομε. ὅτι τῆς ἡχοῦς^{ρ)} ἐρᾷ. πολὺ-
 χος δὲ ἡ θάλασσα. ἈΔΙ' ΠΛΑΓΚΤΕ^{ς)} δὲ ἐπὶ

Κυλ-

- κ) Bar. Laud. Bodl. et vett. edd. τῶν μέσων χρόνων.
 λ) Bar. Laud. Bodl. ἐπὶ παθητικοῦ καὶ ἐπὶ ἐνεργητικοῦ.
 μ) Bar. Laud. Bodl. πτήσομαι.
 ν) Brunck. Ἄλλως.
 ο) νόμιμον Suidas in ἀλίπλαγκτος et Brunck.
 π) ἢ omisit Brunck.
 ρ) ἢ ὅτι τῆς ἡχοῦς Brunck.
 ς) ΧΙΟΝΟΚΤΗΠΟΤ Brunck.

Κυλληνίας, ἔρως Ἀρκαδίας, ΧΙΟΝΟΤΥΠΟΤ^{ς)}
 ὑπὸ χιόνος τυπτομένου. ὍΠΩΣ ΜΟΙ ΝΥ' ΣΙΑ.^{ζ)}
 ὅπως μοι συνάψης ἔρχησιν ποικυμένῳ παντοίαν, τὴν
 οὐκ ἐκ διδασχῆς σοι γενομένην, ἀλλ' ἐκ φύσεως. οὐ-
 δεις γὰρ ἐδίδαξε τὸν Πᾶνα. ΚΝΩ' ΣΙΑ.^{η)} ἐν Νυσίᾳ
 καὶ ἐν Κνωσσῷ ἐπιμελής ἡ ἔρχησις. ἢ ΝΥ' ΣΙΑ, τὰ
 ἐν τῇ Νύσῃ γιγνόμενα. ἔστι δὲ αὕτη^{θ)} Διονύσου
 ἱερὰ, καὶ συνάδει τῷ Κνώσι. καὶ ἡ Κνωσσὸς γὰρ
 Διονύσου. Ἄλλως. τῶν ἐρχήσεων αἱ μὲν εἰσι Διονυ-
 σιακαί, αἱ δὲ Κορυβάντιαι καὶ ἐνόπλιοι.^{ι)} Νύσιαι
 οὖν, αἱ Διονυσιακαί, παρὰ τὴν Νύσῃ. Κνώσιαι δὲ,
 αἱ Κορυβάντιαι. καὶ Κνωσσὸς^{κ)} γὰρ πόλις Κρήτης.
 ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ὑπὸ τῶν Κορυβάντων ἐτράφη ὁ Ζεὺς.
 ΑΥ' ΤΟΔΑΗ. αὐτομαθῇ. ἀ' ἐκ φύσεως ἔχεις,
 οὐ διδασκτά.^{λ)} τῶν δὲ ἐρχήσεων ἡ μὲν Βερεκυντιακὴ
 λέγεται, ἡ δὲ Κρητικὴ, ἢ καὶ πυρρική.^{μ)} Νύσιαι
 οὖν, αἱ Βερεκυντιακαί, τῆς γὰρ Νυσίας ἡ Βερέκυν-
 τος. Κνωσία δὲ Κρητικὴ.^{ν)}

[686.

- ς) ΧΙΟΝΟΤΥΠΟΤ omisit Brunck.
 ζ) ΟΠΩΣ ΜΟΙ ΟΡΧΗΜΑΤ' Brunck.
 η) ΝΥΣΙΑ ΚΝΩΣΙΑ Brunck.
 θ) αὕτη Brunck.
 ι) ἐνόπλιοι Brunck.
 κ) καὶ ἡ Κνωσσὸς Brunck.
 λ) Suid. et Favor. f. αὐτοδαῇ. Lobeck.
 μ) πυρρική. Brunck.
 ν) δὲ ἡ Κρητικὴ. Brunck.

Υ

[686. ἀλίπλαγκτον λέγει τὸν Παῖνα, διότι ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις ἐτιμαῖτο, ἐνθα πλάζεται ἡ Θάλασσα. Κυλλήνη, ὅρος ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐνθα πέλις ἦν, Κυλλήνη καὶ αὐτὴ ὠνομασμένη. δειράς, ἀκρωτήριον, ἀπὸ τῆς δειρῆς τοῦ τραχήλου. Φάνηθι ἀπὸ τῆς δειράδος τῆς Κυλληνίας τῆς χιονοκτύπου, ᾧ ἀναξ Θεῶν χοροστάτα. ⁴⁾

690. ΝΥΨΙΑ, ΚΝΩΨΙΑ, ἀπὸ πόλεων, ἐνθα ἐρχήσεις ἐτελοῦντο, Διονυσιακαὶ καὶ Κορυβαντικαί. ἐν μὲν τῇ Νύσῃ Διονυσιακαί, ἐν δὲ τῇ Κνωσσῷ, πέλις δὲ αὕτη τῆς Κρήτης, αἱ Κορυβαντικαί, ἐπικρατήσασαι ἀπὸ τῶν Κορυβάντων τοῦ Διός. ⁵⁾

[686. ἈΛΙΠΛΑΓΚΤΕ. τὸν Πᾶνα οὕτω καλεῖ, διὰ τὸ τὰ ποιμνία, ὧν ἐφορος οὗτος, ἔαρες ὠρεᾶ καὶ θέρους αἰγιαλοῖς πλησιάζαν.

690. Νύσσοι καὶ Κνωσσὸς πέλις, ἐν αἷς Διονύσου τιμωμένοι ἐρχήσεις ἐγίνοντο. Φασὶ δὲ ὡς καὶ ἐν τῇ Νύσσῃ ταύτῃ Ζεὺς διητᾶτο, ὅπότε, τῆς Σεμέλης κεραυνοβληθείσης, ἐρράψάμενος αὐτὸς τὰς σφετέρως

α) Πᾶν ἀλίπλαγκτε.] τουτέστι, θαλασσοκλυστε. ἔστι δὲ ἡσιδίων τι πλησίον Ἀρκαδίας, ἐν ᾧ ἦν ναὶς τοῦ Πανός, ὅθεν λέγεται θαλασσοπλάγκτος. — Πᾶν.] μουσικώτατος γὰρ ὁ Πᾶν. λέγει δὲ δις. τὸ δὲ σχῆμα, ἐπανάληψις διὰ ἡδονῆν. Bar.

β) Νύσσια Κνωσσία.] τουτέστι, Διονυσιακά καὶ Κορυβαντικά. ὀνόματα δὲ ἀπὸ τόπων. ἔστι δὲ ἡ Νύσσα καὶ ἡ Κνωσσὸς. κλίνονται δὲ ὡς ἡ Σαπφώ. Bar.

τέρως γυνᾶς ἐν τῷ μηνῷ, δέκα μῆνας ἐξ ἀρχῆς ἔφερεν. T.]

685. ἼΩ' ἼΩ' ΠΑ'Ν ΠΑ'Ν. ὁ Πᾶν οὗτος Θεὸς ἦν ἐφορος τῶν χορῶν καὶ τῶν ὁδῶν καὶ ἀσμάτων. λέγεται δὲ [ἔχειν] καὶ τὰς νύμφας αἰεὶ περὶ αὐτὸν χορευούσας ἔχειν ἐν τοῖς ὅρεσιν, αὐτοῦ δηλονότι συνιστῶντος τὸν χορὸν ἐν τοῖς ὅρεσι καὶ περὶ ταῦτα ἀγωνιζομένου. ἈΛΙΠΛΑΓΚΤΟΝ δὲ φησιν, ὅτι ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις ἐτιμαῖτο. Φησὶ δὲ Φάνηθι, ᾧ Θεὸς Πᾶν, ἀλίπλαγκτε, ἀναξ χοροποιεῖ. ἀπὸ Θεῶν σὺ γὰρ μόνος ταῦτα ἔχεις δηλονότι ἐκ τῆς Κυλληνίας τῆς χιονοκτύπου, τῆς πετραίας λέγω δειράδος. Κυλλήνη δὲ ἦν πόλις Ἀρκαδίας, καὶ ὅρος ἐπικείμενον αὐτῇ ὀνομαστόν. — Ἰνα συνάψῃς ἐμοί, ἡγουν πέμψῃς, ὀρχήματα αὐτοδαῆ. αὐτὸς γὰρ γινώσκεις ταῦτα ἀπὸ σεαυτοῦ. ΝΥΨΙΑ, ΚΝΩΨΙΑ, ἡγουν οἷε εἰσι τὰ ἐν Νύσσῃ καὶ Κνωσσῷ τελούμενα. ταῦτα δὲ εἰσιν ὀνόματα πόλεων ἐν τῇ Κρήτῃ. ἐτελοῦντο δὲ ἐν μὲν τῇ Νύσσῃ Διονυσιακά, ἐν δὲ τῇ Κνωσσῷ Κορυβαντικά, ἀπὸ τῶν Κορυβάντων τοῦ Διός, οἳ ἦσαν δαίμονες, υἱοὶ τοῦ Διός. ⁶⁾

692. ΝΥ'Ν ΓΑ'Ρ ἙΜΟΙ' ΜΕ'ΛΕΙ ΧΟΡΕΥ'ΣΑΙ. ἀναγκάως, καὶ τοῦτο ἡ αἰτία τῆς ἐρχήσεως, ἵνα μὴ δοκῇ ἀλόγως ἐπὶ τοῦτο ἀπαντᾶν. ἸΚΑΡΙΩΝ Δ' ὙΠΕ'Ρ ΠΕΛΑΓΕ'ΩΝ. ὅτι

Υ 2

ἐν

f) Idem tradiderunt alii, de quibus alias plura; ne quis a Purgoldo fallatur. Lobeck. Verba Scholii ab ἐτελοῦντο δὲ ἐν μὲν usque ad finem edidit Fafol. Ἱερολογ. Gr. Dec. VIII. Fest. 10. n. 1.

ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει κείται ἡ Δήλος. ΜΟΛΩΝ
 ἌΝΑΞ ΑΠΟ ΛΩΩΝ. παραγένοιτο δὲ καὶ ὁ
 Ἀπόλλων διὰ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, τουτέστι^{g)}
 τῆς Δήλου, καὶ συνείημοι εὐφρων. ΕΥΓΝΩΣΤΟΣ.
 Φανερὸς ὢν καὶ δῆλος,^{h)} ὅτι φιλεῖ με.

[692. μέλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, καὶ τοῦδε
 τοῦ πράγματος, καὶ μέλει μοι τῶνδε τῶν πραγμά-
 των, καὶ μέλουσί μοι τάδε τὰ πράγματα.]

693. ἸΚΑΡΙΩΝ. ἐν τῇ Ἰκαρίῳ θαλάσῃ
 ἐστὶν ἡ Δήλος, ἐν ἣ λέγεται ὁ Ἀπόλλων τεχθῆναι.
 Ἰκάριος δὲ ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Ἰκάρεω, τοῦ υἱοῦ τοῦ
 Δαίδαλου. διὰ τῶν Ἰκαρίων δὲ πελαγίων ὁ ἄναξ
 Ἀπόλλων ὁ Δῆλιος ἐλθὼν εὐγνωστός συνείησιν διὰ παν-
 τὸς ἔμοι μετὰ ἡδονῆς.]

[693. ἐν ᾧ ἡ Δήλος κείται, Ἰκάριον καλεῖται
 πέλαγος, διὰ τὸ ἕκῃ τὸν Ἰκαρον πεσεῖν, ἐρρύηκτόων
 τῶν ἐκ κηροῦ πτερῶν ὑφ' ἡλίου. τὸ ΠΕΛΑΓΑΪΩΝ
 διφθογογραφούμενον ἐν τινὶ τῶν παλαιῶν εὐρεται,
 καὶ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. εἰ δὲ πρὸς τὸν κα-
 νόνα τῆς κλίσεως οὐ καλῶς ἔχει, δοκεῖ μοιⁱ⁾ ὡς ἐλ-
 λιπέες ἐστὶ τὸ κῶλον. τοῦτο δὲ ἐστὶ γινῶναι ἀπὸ τοῦ
 κῶλου τῆς ἀντιστροφῆς. ἐν ἐκείνῳ γὰρ περισσόν τι
 ὃν ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. Τ.]

693.

g) τουτέστιν ἀπὸ Brunck.

h) Hinc sua summissa videntur Hesychius et Suidas.
 Lobeck.

i) Πρὸς δὲ τὸν κανόνα — δοκεῖ μοι οὖν edd. vett.

693. ἸΚΑΡΙΩΝ. Ἰκαρος ἦν υἱὸς τοῦ Δαι-
 δάλου, ὃς ἦν ἄκρος μηχανοποιός. ἐδεήθη οὖν τοῦ πα-
 τρός ἐν μηχανῇ περιθεῖναι αὐτῷ πτερὰ, ὥστε πέτεσθαι.
 κατασκευάσας οὖν αὐτὰ ὁ Δαίδαλος ἐκ κηροῦ, περιέθη-
 κεν αὐτῷ, ὥστε πέτεσθαι. παρήγγειλε δὲ αὐτῷ, μὴ ἐν
 ὕψει πέτεσθαι, ἵνα μὴ ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου θερμῆς δια-
 τικῶσιν. ὁ δὲ ἰπτάμενος καὶ ἐπιλαθόμενος τῆς τοῦ
 πατρός παρανέσεως τῇ ἡδονῇ, εἰς ὕψος ἀρθεῖς, τοῦ
 κηροῦ τακέντος ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου θερμῆς, καταπεσὼν
 ἐν τῇ θαλάσῃ περὶ τὴν Δήλον, ἀπεπνίγη· ὅθεν ἐκλή-
 θη τὸ πέλαγος ἐκεῖνο Ἰκάριον.

[ΜΕΤΡ. 697. ἙΛΥΣΕ ΓΑΡ. Ἀντιστρο-
 Φὴ κῶλων ἰδ. Τ.]

697. ἈΠ' ὈΜΜΑΤΩΝ ἈΡΗΣ. ὁ Αἴας
 ὁ ἀρήϊος. ἡ Ἀρης ὁ πόλεμος ὁ περὶ τὸν Αἴαντα.
 ἔλυσεν ἡμῶν τὸ σκότος καὶ τὴν κατήφειαν. ἡ ἀπὸ
 τῶν ὀμμάτων τοῦ Αἴαντος. ὁ Ἀρης δέ, ἡ λύσσα, ἡ
 μανία. ΝΥΝ Ὡ ΖΕΥ ΠΑΡΑ. νῦν πάρεστιν
 ἡμέρᾳ λαμπρᾷ ἡμῖν, ὥστε ἐγγίσει τῶν νεῶν. πρό-
 τερον γὰρ ἐξετρεπόμεθα ἐπιμίνυσθαι τοῖς Ἑλλησιν
 διὰ τὴν αἰδῶ. ΠΕΛΑΣΑΙ. ὥστε πελάσαι ἐπὶ
 τῶν νεῶν. ὍΤ' ΑἴΑΣ ΛΑΘΪ ΠΟΝΟΣ. ἔτε δὴ ὁ
 Αἴας πάρεστιν ἐκ μετάνοιᾶς ἐπὶ τὸ σίβειν τοὺς θεοὺς
 καὶ κατατίθεσθαι τὴν ἔχθραν τὴν^{k)} πρὸς τοὺς
 Ἀτρεΐδας. ΠΑΝΘΥΤΑ. πάνσεπτα. ἘΞΗΝΥ-
 ΣΕΝ. ἐξεπλήρωσεν.^{l)}

[701.

k) τὴν abest in edd. Brunck.

l) πανσίβαστα νόμιμα ἐξεπλήρωσε Suidas s. πάνθυτα. Lo-
 beck.

[701. ΘΟΩ'Ν ΩΚΤΑ'ΛΩΝ. ἐκ παραλλήλου, ἀντὶ τοῦ ταχειῶν, τούτεστι τῶν διερχομένων ταχέως ἐπὶ θαλάσσης. ΛΑΘΙ'ΠΟΝΟΣ, ἐπιλήσμων τῆς λύπης, ἐγένετο δηλονότι.]

[697. 'ΑΡΗΣ, ἦτοι ὁ θεός. οὗτος γὰρ αἴτιος τῆς μανίας. ἢ τὸ 'ΑΡΗΣ, ἀντὶ τοῦ ὁ πολεμικός Λῆας. τὸ δὲ 'ΟΜΜΑ'ΤΩΝ, ἢ τῶν ἡμετέρων, ἢ τῶν ἑαυτοῦ.

702. ΛΑΘΙ'ΠΟΝΟΣ, ἦτοι ἐπιλεησμένος ὑπῆρξε τῶν πόνων καὶ τῆς λύπης, ἢν ἀπὸ μανίας εἶχεν. 'ΕΞΗ'ΝΤΥΣΕΝ. ἡγουν, ὅπερ οἱ θεοὶ ἀποδέχονται, σέβειν τε αὐτοὺς λέγω, καὶ τιμὰς νέμειν τοῖς ἄρχουσι, ταῦτ' Λῆας τελεῖν ὑπέσχετο νῦν, τὰναντία πρὸς τὸν ὑπὸ μανίας φρονῶν. Τ.]

705. ΠΑ'ΝΘ' 'Ο ΜΕ'ΓΑΣ ΧΡΟ'ΝΟΣ. τὰ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος διὰ πολλῶν εἰρημένα, διὰ βραχέων ἐξῆλθεν. ^{m)} 'ΑΝΑΥΔΗΤΟΝ, ἀπόρρητον, ἀνέλπιστον, ἄλεκτον. ΕΤ'ΤΕ' Γ' 'ΕΞ 'ΑΕ'Λ-ΠΤΩΝ, ὅτε ἐξ ἀνελπίστων καὶ μεγάλων νεκρῶν ὁ Αἶας μετεπίσθη καὶ μετεβλήθη τὴν ψυχὴν τοῖς Ἀτρεΐδαις ἀπὸ τῆς ἔχθρας. ⁿ⁾)

[706.

m) Brunck, διαξῆλθιν. Sequentia habet Suidas f. ἀνάνητον.

n) Bar. Εὐτέ γ' ἐξ αἰλπτων] οὐδὲν ἀνέλπιστον ἀποφηνάμην, ἐπεὶ ὁ Αἶας μετεβλήθη κατὰ τὴν ψυχὴν ἐκ τῶν ἀνελπίστων καὶ μεγάλων φίλωναιων τῶν κατὰ τὴν Ἀτρεΐδων.

[706. οἱ γράφοντες ΚΑΙ' ΟΥΔΕ'Ν 'ΑΝΑΥΔΗΤΟΝ ΦΑΤΙ'ΞΑΙΜ' 'ΑΝ, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων, διὸ περισσὸν ὄν ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ, ἢ ἢ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στρεφῆς. ἀλλὰ καὶ οἱ γράφοντες ΘΥΜΟ'Ν τὸ μὲν μικρόν, οὐ καλῶς γράφουσι. μακρὰ γὰρ ὀφείλει εἶναι ἡ τῆς αὐτῆς συλλαβῆς, ὡς καὶ ἡ τοῦ κῶλου τῆς στρεφῆς. Τ.]

706. ΦΑΤΙ'ΞΑΙΜΙ. ἀπὸ μὲν τοῦ πρώτου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου τοῦ, πέφασμαι, γίνεται φήμη. ἀπὸ δὲ τοῦ δευτέρου, πέφασαι, φάσις. ἀπὸ δὲ τοῦ τρίτου, φάτις. καὶ ἐκ τούτου φάτισις, καὶ φάτιξις κατὰ πλεονασμὸν τοῦξ. διὸ καὶ τὸ ῥῆμά ἐστι, φατίξω.

[709. ΘΥΜΟ'Ν 'ΑΤΡΕΪΔΑΙΣ. ἀπορήσειεν ἂν τις ἐνταῦθα, πῶς πρῶτον εἰς τὸ μετανεγνώσθαι αἰτιατικὴν ἐπήνεγκε, τὸν ΘΥΜΟ'Ν, ἔπειτα γενικὴν, τῶν ΜΕΓΑ'ΛΩΝ ΝΕΙΚΕ'ΩΝ. καὶ φάμεν, ὅτι τὴν μὲν αἰτιατικὴν οὐ καθὰς ἀπῆται τὸ μετανεγνώσθαι, ἀλλὰ καὶ ὅλον καὶ μέρος συνέταξε, καὶ μετανεγνώσθαι λέγων κατὰ τὸν θυμὸν, εἰς δὲ τῶν μεγάλων νεκρῶν κατὰ φύσιν.]

[ΜΕΤΡ. 710. 'ΑΝΔΡΕΣ ΦΙΛΟΙ. ἡ συστηματικὴ αὕτη περίσδος καὶ οἱ ἐξῆς ἅπαντες στίχοι ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ριζ, ὧν τὸ μὲν εἰς κῶλον ὅμοιον μονόμετρον ἀκατάληκτον, ὁ δὲ τελευταῖος, τὰ δ' ἄλλ' ἐν Αἰδοῦ τοῖς κάτω μνησσομαι. ἔτα κορωνίς. Τ.]

710.

710. ἌΝΔΡΕΣ ΦΙΛΟΙ. ἄγγελος ἦκει ἀπὸ τοῦ στρατοῦ ἀγγέλλων τὴν παρουσίαν τοῦ Τεύκρου. θαυμαστὴ δὲ ἡ εἰσὸς τούτου τοῦ ἀγγέλου. τοῦ Αἴαντος ἐξω ἑαυτὸν διαχειρουμένου, οὐκ ἔχον εἰ ἀπὸ τοῦ Χοροῦ, οὔτε ἡ Τέκμησσα γινῶναι τὸ πραχθέν. πιθανῶς οὖν ὁ ἄγγελος ἀπαγγείλας, παρασκευάζει αὐτοὺς ἐξίεναι κατὰ ζήτησιν. καὶ οὕτως ἐπιτεύζονται τῷ πτώματι. δεξιῶς δὲ καὶ τὸ τὸν Κάλχαντα μαθεῖν· οἰκεῖν γὰρ τῷ μάντει, καλῶς δὲ καὶ τὰ τῆς σκηνῆς ἐσκεύασται. Αἴαντος γὰρ καταλιπόντος, προῆλθεν ὁ ἄγγελος. εἶτα τοῦ Χοροῦ τὴν σκηνὴν εἰσάσαντος διὰ τὴν ζήτησιν, ἔχουσιν ὁ Αἴας ἐπὶ τὴν πρᾶξιν. τῷ δὲ Θεᾷ οὐδὲν ἀργὸν παραλείπεται, πεποικιλμένης διαφόρως τῆς ἐν τῇ σκηνῇ προσωποποιίας.

712. ΚΡΗΜΝΩΝ. τῶν^{ο)} χωρίων. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΝ δὲ τὸ στρατῷ πεδόν, Ἀττικῶς.^{ρ)} ΚΥΔΑΖΕΤΑΙ. λοιδορεῖται, ὑβρίζεται ὑπὸ πάντων. καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Ἀμύκῳ· Ἄμυκε, μὴ κύδαζέ μου τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἰφιγενείᾳ· Οὗτοι γυναιξὶ κυδάζεσθαι.^{γ)} τί γάρ; ἀρσενικῶς δὲ ὁ κύδος ἐπὶ τῆς ὑβρεως.

[712.

ο) τῶν χωρίων. Excidit ἄκρων, ἐξιχόντων vel simile quiddam. Lobeck.

ρ) Suidas f. στρατήγιον. Lobeck.

γ) κυδάζεται Suidas f. h. v. et Brunck.

[712. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΝ. κυρίως ὁ τόπος, ὃς τοῖς στρατηγοῖς ἀφίερωται, μετὰ τῶν ἄλλων τῶν πρὸνχόντων βουλευέσθαι.]

713. ΚΥΔΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΥΚΑΖΕΤΑΙ.^{γ)} ἐν παραλλήλου ποιητικῶς. κυδάζω γὰρ καὶ κυκάζω, τὸ λοιδορῶ, κυδαίνω δὲ τὸ δοξάζω καὶ ὑμνῶ.

716. ἩΡΑΣΣΟΝ. ἐπληττον. ἐβλαςφῆμουν^{ς)} πάντες ὁμοφρονῶντες. ἈΠΟΚΑΛΟΥΝΤΕΣ. Ἀττικὸν ἔθος, τὸ ἐπιφέρειν ἐνικοῖς πληθυντικά, καὶ ἀνάπαλιν, ὡς καὶ νῦν· Οὐτίς ἐσθ' ὃς οὐχὶ ἔλεγε, ζύναιμον αὐτὸν ἀποκαλοῦντες. ὩΣ ΟΥΚ ἈΡΚΕΣΟΙ. ἐπὶ τοῦ Τεύκρου. ὡς οὐκ ἀρκέσοι ἑαυτῷ τὸ μὴ λιθόλευστος γενέσθαι. ὡς οὐ κωλύσει αὐτὸν καταλιθωθῆναι.

[718. ΟΥΚ ἈΡΚΕΣΕΙ. ἤγουν οὐκ ἐπαρκέσει, ἑαυτῷ δηλονότι, ἤγουν οὐ βοηθήσει τὸ μὴ θανεῖν καταξανθεῖς πέτραις, ἤγουν διαλυθεῖς ὑπὸ τῶν πετρῶν. πέτρα, κοινόν· πέτρος, Ἀττικόν.]

719.

γ) Bar. Κυδάζεται] κατ' εὐφημισμὸν. κυδαίνω καὶ κυδάζω, τὸ δοξάζω. ἀντὶ δὲ τοῦ ἀπᾶν κυκάζεται, ἤγουν λοιδορεῖται, κυδάζεται ἔπει. — Ex his intelligitur, quid Schol. Ien. sibi velit.

ς) Suidas f. ἥρασσον. Μοχ πάντες ὁμοφρόνως. Lobeck. Ἐν κύκλῳ ἀμφίστησαν] περιεκύκλωσαν. Laud. Bodl. — Ἡρασσον] ἐβαλλον ἀπὸ τούτου τοῦ μέρους καὶ ἐξ ἐπᾶνου. Laud. — Οὐτίς ἐσθ' οὐδὲς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐβαλλε δηλονότι ὀνόματι. Land. Bodl.

719. ΤΟ' ΜΗ' ΟΥ' ΠΕ'ΤΡΟΙΣ. ἐπεὶ οὐκ ἀρκέσει ὁ Τεῦκρος ἐαυτῷ κατὰ τὸ μὴ θανεῖν καταξαιθεῖς καὶ μαστιχθεὶς πᾶς, ἤτοι διόλου, πέτραις. δοκεῖ δὲ ἡ μία ἀρνησις περιττή.

721. ΔΙΕΠΕΡΑΙΩ'ΘΗ. διεκλύσθη, διήλθεν, ἐγυμνώθη. εἰ μὴ γὰρ εἰς πέρας ἐκλυσθῇ, οὐκ ἐξέρχεται. γ) ΛΗ'ΓΕΙ Δ' ἜΡΙΣ. ἡ ἔρις εἰς πολὺ δραμεῦσα καὶ προκόψασα, ἔσθῃ τῇ συναιτήσῃ τοῦ λόγου Νέστορος. γ) ἐκ τῆς Ἀχιλλέως δὲ πρὸς Ἀγαμέμνονα ἀρχῆς γ) παραγέγραπται. καὶ ὥσπερ ὁ Νέστωρ ἐκεῖ διαλλάσσει, οὕτως καὶ νῦν οἱ γέροντες. ἡ ἔρις οὖν προκόψασα προσωτάτω, λήγει ἐκ συναλλαγῆς λόγου τῶν γερόντων, οἷον ἐκ τῆς ὁμιλίας. ἘΝ ΣΥΝΑΛΛΑΓῇ ΛΟΓΟΥ. γ) τῇ ἀμοιβῇ τοῦ λόγου καὶ συμβιβάσσει.

[721. ΔΙΕΠΕΡΑΙΩ'ΘΗ. ὥστε καὶ ξίφη διὰ τῶν χειρῶν ἐπεραιώθη ἐρυστά, ἤγουν διόλου ἐξεκλύσθη τῶν κυλεῶν.

722. ΛΗ'ΓΕΙ Δ' ἜΡΙΣ. ἐληξε δὲ ἡ φιλονεικία, ἐπὶ πολὺ προχωρήσασα τοῦ πρῶτω. γ)]

[724.

t) Suid. f. διεπερ. Lobeck.

u) τοῦ λόγου τῶν γερόντων. Brunck.

x) ἐργῆς Brunck.

y) ἐν συναλλαγῇ — τῇ ὁμιλίᾳ. Suid. Lobeck.

z) Λήγει δ'] ποτέστιν, αὐξηθῆσα ἕνεκα τοῦ ἔλθαι εἰς πλεον, ἔλθῃν, ἡ ἔρις ἐν παλαιότητι καὶ διδασκαλίᾳ τοῦ λόγου τῶν γερόντων ἀνδρῶν. Bar.

[724. τὸ ἩΜΙΝ οἱ τραγικοὶ διτονίζουσι, ποτὲ μὲν περισπῶντες, ὅτε καὶ μακρὰν ἔχει τὴν λήγουσαν, ποτὲ δὲ ὀξύνοντες, ὅτε καὶ βραχεῖαν αὐτὴν ἔχει. καὶ δοκεῖ μὲν βραχὺ εἶναι, ὥς μὴ ἀπὸ συναιρέσεως γινόμενον. οὐ γὰρ ἐστὶν εἰπεῖν ἡμῖν ἡμῖν. φύσει δὲ πᾶσα δοτικὴ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως ἔχουσα τὸ ι, βραχὺ αὐτὸ ἔχει. πρὸς ἀναλογίαν μέντοι τοῦ ἡμῶν καὶ ἡμᾶς μακρὰν ἔχοντων τὴν λήγουσαν, μακρὸν καὶ αὐτὸ ἐνίοτε γίνεται, καὶ τὸν αὐτὸν αὐτοῖς τόνον δέχεται. ὅπερ καὶ ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. ὅτι δὲ τὸ ἩΜΙΝ δύναται καὶ βραχεῖαν ἔχειν τὴν λήγουσαν, τεκμήριον τὸ ἄμμιν καὶ ὕμμιν βραχεῖαν αὐτὴν ἔχοντα, οὐ διὰ τὸ ἀναβιβάζειν τὸν τόνον, ἀλλ' ὅτι καὶ τὴν ἀρχὴν ταύτην βραχεῖαν ἔχειν. ὥς καὶ τὸ ἐστὶ καὶ ἐστι. τὰ γὰρ μακρὰν τὴν λήγουσαν ἔχοντα, καὶ ἀναβιβάζοντα τὸν τόνον, μακρὰν πάλιν αὐτὴν φυλάττει, οἷον τὸ σχοῦ, ἀπίσχοι. θεῶ, ἀπόθου. καὶ ἕσα τοιαῦτα. T.]

722. ΛΗ'ΓΕΙ Δ' ἜΡΙΣ. ἡ περὶ τούτου, φησὶν, ἔρις καὶ φιλονεικία ἐπὶ πολὺ προχωρήσασα, ἔπαυσε, (τοῦτο γὰρ βούλεται τὸ προσωτάτου) διὰ συναλλαγῆς λόγου τινὸς τῶν γερόντων ἀνδρῶν, (τυχὸν τοῦ Νέστορος καὶ ἄλλων) οἱ δὲ δημηγορήσαντες ἀπένοσαν τὸ πλεῖστον τῆς ὁρμῆς.

726. ΟΥ' Κ' ἘΝΔΟΝ. ἐν συντόμῳ. οὐκ αἰαγκαῖον γὰρ διλογεῖν περὶ ὧν ἤκουσεν ὁ ἀκροατής. ΝΕ' ΟΙΣΙ, κωϊοῖς. Εἰ καταζεῦξας, συιθεῖς. γ)

728.

α) Suidas f. h. v. Lobeck.

728. ἸΟΥ' ΙΟΥ'. εἰδὼς ἀπὸ τοῦ μάντεως, ὅτι κακὸν αὐτῷ γίγνεται, τοῦτο προαναφώνει. Ἡ ΦΑ'ΝΗΝ ΕΓΩ' ΒΡΑΔΥ'Σ. ἤπερ. Φησὶ δέ, ὅτι οὐκ ἐβράδυνα παραγενόμενος, ἀλλὰ βραδέως ἐπέμφθην.

729. ΒΡΑΔΕΓΑΝ ἨΜΑΣ. εἰ μὲν κατὰ τὸ οἰκεῖον σημαίνονμενον τὸ ἐπεμψε λάβοις, τὸ βραδεῖαν ἀντὶ τοῦ βραδέως νοήσεις. εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐποίησε λάβοις, καλῶς ἔχει ἡ πτώσις. οὕτω γάρ· ὁ πέμπων ἡμᾶς ἐπὶ τήνδε τὴν πορείαν, βραδεῖαν ἐποίησεν αὐτήν, ἢ καὶ παρὸ ἐφάνην ἐγὼ βραδύς.

731. ΤΙ' Δ' ἘΣΤΙ ΧΡΕΪΑΣ. οἶον, τί σοι λείπει, ὅπερ σπάνιον ἔστι πρὸς τὴν χρεῖαν τὴν νῦν. ἐσπάνιζε δὲ τὸ ἄμεινον εἶναι πρὸ ὀλίγου αὐτὸν παραγεγονέναι. καὶ ἐν Σιμωνίδῃ ἐπὶ τοῦ πρὸς Αἰγέα ἀγγέλου πεμφθέντος· Βιότω καὶ σε μᾶλλον ὦναςας πρότερος ἐλθών. ὙΠΕΣΠΑΝΙΣΜΕΝΟΝ. δεόμενον τῆς τοῦ Αἴαντος παρουσίας.

[731. ΧΡΕΪΑΣ ΤΗ' ΣΔΕ. ἤγουν τῆς σ' / ταύτης χρεῖας τί ἐστὶ τὸ ἐλλιπές;

732. ΤΟ'Ν ἈΝΔΡ' ἈΠΗ'ΥΔΑ. ἀπηγέρευσεν ὁ Τεῦκρος μὴ παριέναι τὸν Αἴαντα ἐκ τῆς σκηνῆς ἐξω. τοῦ δὲ ΜΗ' καὶ παρόντος καὶ ἀπόντος ἢ ἔννοια σώζεται.

734. ΠΡΟ' Σ ΤΟ' ΚΕ'ΡΔΙΣΤΟΝ. ἤγουν πρὸς τὴν ἐπικερδῆ καὶ ἐπωφελῆ γνώμην, πρὸς τὴν ἀμεί-

αμένονα βουλήν· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ κέρδιστον τῆς γνώμης. λέγει δὲ τὴν ἐπὶ καθάρσει ἐξοδόν.]

734. ἈΛΛ' ΟΙ'ΧΕΤΑΙ. ἀλλὰ ἐπορεύθη τραπεῖς πρὸς τὸ κέρδιστον τῆς γνώμης, ἵνα φιλιωθῇ τοῖς θεοῖς, παύσας τοῦ χόλου.

732. ΤΟ'Ν ἈΝΔΡ' ἈΠΗ'ΥΔΑ. ἀναγκαίως διηγῆται, ὅπῃ ἐγνώκεν ἀπόντα τὸν Αἴαντα. εἶδε γὰρ δηλωθῆναι τῷ θεάτρῳ. ΠΑΡΗ'ΚΕΙΝ. παριέναι.

735. ὩΣ ΚΑΤΑΛΛΑΧΘΗ' ΧΟ'ΛΟΥ. πιθανῶς, ὡς πολῖται, χόλον, καὶ ^{b)} οὐ μανίαν λέγουσιν. οἴχεται οὖν τραπεῖς πρὸς τὸ κέρδιστον τῆς γνώμης, ὅπως τὴν ἐχθρὰν κατάθῃται καὶ διαλλαχθῇ τοῖς θεοῖς ἀπὸ τοῦ χόλου.

736. ΤΑΥ'Τ' ἘΣΤΙ ΤΑ' ΠΗ. ἐπίσταται γὰρ ἀκηκοέναι τὰ παρὰ τοῦ Κάλχαντος. Εἴπερ ΤΙ ΚΑ' ΛΧΑΣ. ἐκ παροιμίας ὁ στίχος παρῆνται, ἦν καὶ Ἀριστοφάνης ἀναγράφει.

736. ΠΛΕ'Α. ἤγουν πεπληρωμένα. πλέον, τὸ περισσότερον, μικρόν, καὶ κλίνεται πλέονος. πλέων δὲ τὸ ἀνάπλεων, μέγα. ^{c)}

740.

b) καὶ omisit Brunck.

c) 738. τοῦδε πράγματος.] τῆς ἐξελεύσεως τοῦ Αἴαντος. Laud. Bodl.

740. ΞΥΝΕΔΡΟΥ. συνεδρίου. ΤΥΡΑΝ-
ΝΙΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ, βασιλικού χοροῦ.]

[739. ΚΑΙ ΠΑΡΩΝ ΕΤΥΓΧΑΝΟΝ.
ἡγουν ἂ μέλλω εἰπεῖν, οὐ παρ' ἄλλου ἤκουσα, ἀλλ'
αὐτὸς παρῶν ἠκροάμην. Τ.]

741. ΑΤΡΕΙΔΩΝ ΔΙΧΑ. πάνυ αξιο-
πίστως, ὅτι οὐκ ἀντικρὺς τῶν βασιλέων ὁ μάντις
διελέγετο, ἀλλ' ἐν ἀπορρήτῳ κατ' εὐνοίαν τοῦ
Αἴαντος.

[741. ΜΕΤΑΣΤΑΣ. μεταχαρήσας. με-
θίστασθαι, τὸ ἀμείβειν στάσιν ἐκ στάσεως. καὶ με-
ταβαίνειν, τὸ ἀμείβειν τόπον ἐκ τόπου.

743. ΠΑΝΤΟΙΑ ΤΕΧΝΗ. διὰ παν-
τοίας μηχανῆς. ἔρξαι παντοία τέχνη τὸν Αἴαντα
ὑπὸ ταῖς σκηναῖς κατὰ τὴν παρούσαν ταύτην
ἡμέραν.

745. ΑΦΕΝΤ' ΕΑΪΝ. ἀπολύσαντα ἀφε-
ναί. ὅμοιον δὲ τῷ, ἔφη λέγων.]

746. ΑΤΡΕΙΔΩΝ ΔΙΧΑ. ἐχθρῶδες γὰρ
διέκειντο πρὸς τὸν Αἴαντα, ὅτι κἀκείνος πρὸς αὐτούς.
δίχα οὖν τῶν Ατρειδῶν, ἵνα μὴ αἰσθῶνται αὐ-
τὸν τοιαῦτα τῷ Τεύκρῳ συμβουλευόντα.

747. ΕΛΑΪ ΓΑΡ ΑΥΤΟΝ. πιθανῶς,
ὡς μάντις, τὴν αἰτίαν λέγει τῆς μανίας. κατ' ἀρχαίς
γὰρ ἡ Ἀθηναῖα οὐδὲν τούτων προεῖπε.

[747.

[747. ΤΗΔΕ Θ' ἩΜΕΡΑΙ. λέγουσί τι-
τες, ὡς τὸ θ' ἀντὶ τοῦ τε λαμβάνεται, καὶ συνάπτε-
ται πρὸς τὸ ΓΑΡ, οὕτω· καὶ γὰρ ἐλᾷ τῇδε τῇ
ἡμέρᾳ τοῦτον. σὺ δὲ ἀντὶ τοῦ τοι νείε, κουφίζομένου
τοῦ οἱ, ὥσπερ καὶ τῆς αἰ διφθίγγου, ὡς ἔχει τὸ,
βούλομ' ἐγώ.

748. τὸ ΕΦΗ καὶ τὸ ΛΕΓΩΝ ἐκ παραλλ-
λήλου τινὲς οἰκνῶσι· τὸ δ' οὐ τοιοῦτον. ἀλλ' ὥσπερ
Φαμέν, τοιαῦτα ἔφη δημηγορῶν, οὕτω καὶ τοῦτο,
οὕτως· ΕΦΗ καὶ οἰονεῖ ἀπεφῆνατο, λέγων τὸν περὶ
τοῦ Αἴαντος λόγον. Τ.]

747. ΕΛΑΪ ΓΑΡ ΑΥΤΟΝ. ἐλάω, ἐλῶ,
τὸ ἐλαύνω, ἡγουν διώκω, ἀφ' οὗ ἀπελάτης, ὁ μετὰ
ξίφους ἀπελαύνων ἀγέλης ζῶα· καὶ ἐλάω, ἐλῶ, ὁμοίως,
τὸ διώκω, ὅπερ νοεῖται ἐπὶ χωρισμοῦ· οἶον, ἀπήλασέ
τις τὸν ἑαυτοῦ υἱόν. κατὰ τοῦτο τὸ σημαίνον καὶ
ἐνταῦθα. χωρισμὸν γὰρ σημαίνει τινὰ τοῦ Αἴαντος ἢ
ἀπὸ τῶν εὐφρονούντων, ἢ ἀπὸ τῶν ζώντων διὰ τὴν αὐ-
τοῦ μανίαν, ὅτι ἐμελλεν ὅσον οὐπω ἑαυτὸν ἀναιρήσειν.

749. ΤΑ ΓΑΡ ΠΕΡΙΣΣΑ' ΚΑ' ΝΟ' ΝΗ-
ΤΑ. τὰ παρέλκοντα, καὶ ἀχρήσιμα, καὶ πέρα
ταῦ μέτρου, τὰ χωρὶς δικαίου. ΟΣΤΙΣ ΑΝ-
ΘΡΩΠΟΥ ΦΥΣΙΝ. περιστάται ὁ νοῦς εἰς τὸ
Γνώθι σαυτόν. πρὸς τὸ σημαίνον δὲ εἶπεν ὅστις,
τὸ ἀνθρώπους ἀποδοῦς, ^{α)} ἄτινα δέον εἰπεῖν, εἰ καὶ
μὴ πληθυντικῶς εἶπεν.

[750.

α) πρὸς τὸ σημ. δὲ, τὸ ἀνθρώπους, ἀποδοῦς εἶπεν ΟΣΤΙΣ,
Brunck.

[750. ΒΑΡΕΪΑΙΣ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βαρέων σωμάτων καὶ δυσβαστάκτων. παρὰ θεῶν δυστυχίας.

751. ὍΣΤΙΣ. ἄτινα ἔδει εἰπεῖν. ὅστις δὲ εἶπεν, ἀποδοῦς αὐτὸ πρὸς τὸ σημαινόμενον τοὺς ἀνθρώπους, εἰ καὶ μὴ πληθυντικῶς εἶπεν. ἀπλούστερον γὰρ οἵτινες εἶπεν ἔδει. τὸ δὲ ὅλον· ὅστις ἄνθρωπος πεφυκὼς ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. ^{ε)} ΦΥΣΙΝ. οὐσία φύσεως διαφέρει. οὐσία μὲν ἐστὶν ἡ ὑπαρξίς· φύσις δὲ ἡ ἐνοῦσα τινὶ δύναμις. οἷον φύσις ἐστὶ γῆς τὸ ἀναβλαστῆν βεβάναι, καὶ φύσις τοῦ πυρὸς τὸ θερμαίνειν. ἀφ' οὗ εὐφύης, ὁ εὐ ἔχων τῆς φύσεως, καὶ εὐφύια ἐπὶ τούτου. εἰκότως οὖν εὐφύια καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται καὶ φυτῶν καὶ γῆς καὶ τῶν τοιούτων. λέγεται φύσις καὶ ἡ ποιότης. οἷον· ὄρη δὲ προμήκη ^{ε)} περιβέβληται φύσεως οὐ μιᾶς, ἡγουν ποιότητος· φύσις καὶ εὐφύια, ἡγουν τὸ κάλλος, ὡς λόγος τὸ εὐλογον. φύσις καὶ τὸ γένος, ἀπὸ τοῦ φύειν· οὐ μαθὼν ὅς ἐστι φύσιν (v. 1246.)]

[752. τὸ ἘΠΕΙΤΑ τινὲς οἴονται εἰς ἀπόδοσιν μετοχῆς τιθέμενον, ἀργὸν εἶναι· τὸ δὲ οὐκ ἐστὶ τοιοῦτον, ἀλλὰ τὴν αὐτοῦ σώζει φύσιν. ἠπάτηνται δὲ ἀπὸ τούτου, ὅτι εἰ ἀπὴν τοῦ ἔνθμου, οὐδὲν ἂν τὸν

ε) Κατ' ἄνθρωπον] κατὰς ἀπαιτείαν ἢ φύσιν τῶν ἀνθρώπων. Bar.

φ) Verba ὄρη δὲ προμήκη omittunt vett. edd. in quibus hoc Scholion veteribus Romanis interfertur.

τὸν λόγον ἐβλαπτε. πρὸς αὐτὸς φήσμεν, ὅτι καὶ ἕτερα μυσία τοιαῦτά ἐστιν εὐρεῖν, ὥσπερ καὶ τό, πρὸς κακοῦ ἐστὶ τὸ φρονεῖν. τὸν γὰρ αὐτὸν λόγον ἔχει τὸ πρὸς, ἀργεῖν δοκοῦν παρὰ τοῖς πολλοῖς. T.]

753. ἈΠ' Οἶ' ΚΩΝ. ἀπὸ τῶν οἰκῶν τῶν πατρικῶν.

[755. ΑΥΤΟ'Ν ἘΝΝΕΪ ΠΕΙ. οὐ μόνον πρὸς δετικὴν τὸ ἐννέπω, ἀλλὰ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν ἅπαξ, ὥσπερ καὶ τὸ λέγω. T.]

755. Ὁ ΜΕ'Ν ΓΑΡ ΑΥΤΟ'Ν ἘΝΝΕΪ ΠΕΙ. τὸ ἐννέπω καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ ^{g)} ῥήματα ἀπὸ δετικῆς συντάσσονται εἰς αἰτιατικὴν, οἷον, ἐννέπω σοι λόγον. καὶ (Ὁδ. Φροίμ.)

ἄνδρα μοι ἔννεπε μῦσα —

καὶ τὰ τοιαῦτα. μετὰ δὲ τῆς πρὸς προθέσεως πρὸς μόνον ἀρκεοῦντως ἀποδίδεται τὴν αἰτιατικὴν, ὡς ἐνταῦθα. ζητεῖται γὰρ ἔξωθεν ἡ αἰτιατικὴ.

757. Ὁ Δ' ὙΨΙΚΟΜΠΩΣ. παρατήρει καὶ νῦν τὴν προσθήκην τοῦ ποιητοῦ, ὅτι προσῆψε τῷ Αἴαντι γλασσαργίαν, μονονουχὶ θεραπεύων τὴν θεατὴν μὴ ἄχθεσθαι τῇ συμφορᾷ τοῦ Αἴαντος. προσωκειωμένοι γὰρ ἤδη τῇ ἀρετῇ αὐτοῦ, σχεδὸν καὶ τῷ ποιητῇ ἐργίζονται. ὉΜΟΥ. τὸ ὁμοῦ αἰτὶ τῆς συν. τὸ δὲ ἐξῆς, θεοῖς ὁμοῦ. ΚΕΪΝΩΝ. τῶν θεῶν.

[760.

g) Legē ἀπὸ τούτου αὐτ' ἀπ' αὐτοῦ. Purgold.

[760. ΕΠΙΣΠΑΣΕΙΝ. ἤγουν ἐπισπάσσεσθαι, λήψεσθαι. σπῶ, τὸ μεταλαμβάνω, καὶ συντάσσεται γενική, οἷον ἐσπασε τοῦ ὕδατος· ἐπισπῶμαι δὲ τὸ μεταλαμβάνω, καὶ συντάσσεται αἰτιατική.

761. Εἴτα δεῦτερον. πρὸς τὸ Ἄ-
ΝΟΥΣ ΚΑΛΩΣ ΛΕΓΟΝΤΟΣ ἀποδίδεται.
ἤγουν τοῦ πατρὸς καλῶς λέγοντος ἄνους ἐφωράθη.
εἴτα δεῦτερον τῆς διὰς Ἀθάνας, λεγούσης δηλονότι,
ἄνους εὐρέθη. ὍΤΡΥΝΟΥΣΑΊ ΝΙΝ, παρορ-
μῶσα αὐτόν. ἈΝΤΙΦΩΝΕΙ, ἀπεκρίνατο.
ἈΡΡΗΤΟΝ, οὐκ ἄξιον λέγεσθαι, βλάβεσθαι. ^{h)}
ἘΚΡΗΞΕΙ, σχίσμα ποιήσει.]

[764. τὸ ΤΟΤΕ ἐπανάληψις ἐστὶ τῶν προ-
λαβόντων, ὥστε οὐκ ἐπὶ τῆς διὰς Ἀθάνας δεῖ λέγειν,
ἀλλὰ λεγούσης τῆς Ἀθηνᾶς τὰ καὶ τὰ τότε, καὶ
ὃν δηλονότι καιρὸν ἐκείνῳ ταῦτα ἐνετέλλετο. Τ.]

761. ἘΚΟΜΠΕΙ. κομπαστικῶς ἔλεγεν, ἐμε-
γαλορρήμονει. ἐνταῦθα οὖν κομπέω, κομπῶ· ἀλλα-
χοῦ δὲ κομπάζω. ὡς τό, (Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 561.) οὐ
κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας, καὶ (Ἠλέκτ. 1496.) οὐ
πατρώαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας.

766.

^{h)} Bar. ἦτα αὐθις ἐκ δευτέρου ὑδατο καὶ ἔλεγε κατὰ τῆς
διὰς Ἀθάνας, τινὰ λόγον δηλονότι, συμμαχοῦσας αὐτῷ,
ὅτε ἡνίκα διεγείρουσα αὐτὸν τρέπαν τὴν αὐτοῦ φωνίαν χάρα
ἐπὶ τοῖς ἰχθύοις, τότε —.

766. ἸΣΤΩ. ἴστασο. ΚΑΘ' ἩΜΑΣ ΔΕ.
ἢ καθ' ἡμᾶς μάχη. ἈΣΤΕΡΓΗ. ἀμάλακτον,
ἀδιάθετον. ἈΛΛ' Εἴ' ΠΕΡ ἘΣΤΙ. εἰ παρέλθοι
ταύτην τὴν ἡμέραν, σωθεῖν ἂν. μέχρι γὰρ τῆς σή-
μερον παρατείνειν τὴν ὀργὴν τῆς Θεοῦ ἔλεγεν.

[769. ἘΣΤΙ, περίεστιν, ἤγουν ζῇ.

770. ΖΥΝ ΘΕΩ. μετὰ τῆς βοηθείας τοῦ
Θεοῦ. ΣΩΤΗΡΙΟΙ. σωτηριάδεις, χρήσιμοι εἰς
τὴν αὐτοῦ σωτηρίαν.]

766. ἸΣΤΩ. ἀπὸ τοῦ ἴστασο κατὰ συγκοπὴν
γίνεται. καὶ τρόπος τοῦ ὀ μικροῦ εἰς ὦ μέγα.

769. ἈΛΛ' Εἴ' ΠΕΡ ἘΣΤΙΝ ἘΝ ΤΑΥ-
ΤΗ, ΤΗ· ἩΜΕΡΑΙ. μὴ παθῶν δηλονότι τι, ἢ μὴ
ἀποθανῶν, ἤγουν εἰ περίεστιν, ἴσως ἂν γανοίμεθα αὐ-
τοῦ σωτῆρος. πληθυντικῶς δὲ εἶπε γανοίμεθα, ἐγὼ
δηλονότι καὶ ἡμεῖς· ἐγὼ μὲν τὴν τοῦ Κάλχαντος ὀηλώ-
σιν λέγων, ὑμᾶς δὲ εἰρξάντες αὐτόν, ἵνα μὴ αὐτόν
ἀποκτείνῃ.

771. Ὁ Δ' ΕΥΘΥΣ ἘΞ ἙΔΡΑΣ. ἄμα
μὲν διὰ τὸ ἀξιοπίστον τοῦ προσώπου, ἄμα δὲ ὡς μὴ
δοκίμῃ δι' ἀπέχθειαν ταῦτα λέγειν. διὰ πάντων
δὲ διδάσκει, ὅτι κρατεῖ τῶν ἀνθρώπων ἡ εἰμαρμένη,
καὶ γινῶναι μὲν τὰ ἐσόμενα διὰ μαντικῆς ἐστίν, εὐ-
μὴν καὶ φυλάξασθαι δυνατόν. ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ.
ἐντολάς.

[773. ΦΥΛΑΣΣΕΙΝ, ὥστε φιλάσσειν, αὐ-
τὰς δηλονότι. Εἰ δ' ἈΠΕΣΤΕΡΗ ΜΕΘΑ. τῶν
ἐντολῶν δηλονότι, ἤγουν τῆς Φυλακῆς τοῦ Αἴαντος,
οὐκ ἐν τοῖς εὖτιν ἤδη τάττεται.]

773. Εἰ δ' ἈΠΕΣΤΕΡΗ ΜΕΘΑ. τῆς
ἐκείνου δηλονότι Φυλακῆς. τουτέστιν, εἰ δὲ σὺν ἔχομεν
Φροντίδα τῆς αὐτοῦ Φυλακῆς, οὐκ ἔστιν ἐπεινος ὁ ἀνὴρ
ζῶν, εἴπερ ὁ Κάλχης ἐστὶ συνετός.

775. Ὡ ΔΑΙΤΑ ΤΕΚΜΗΣΣΑ. δαίτον,
κοινῶς τὸ πολέμιον. Ἀττικῶς δὲ τὸ δύστηνον. ¹⁾ τίως
δὲ ἔνεκεν οὐκ ἐποίησεν ἐξιῦσαν τὴν Τέκμησσαν, ἥ α
μετὰ τοῦ Χορῦ ἀκούσῃ τὰ περὶ τοῦ Αἴαντος, ὡς ἐν
τοῖς ἄλλοις δράμασιν, ἔν τε Ἠλέκτρῃ καὶ Οἰδίποδι,
ἅμα τῷ Χορῷ τὰς τῶν γυναικῶν προόδους ποιεῖ. ἵνα
μὴ διςκολογῶσιν οἱ ἄγγελοι; ῥητέον οὖν, ὅτι ὁ Αἴας
ἐκέλευσεν αὐτὴν κατ' οἶκον εὐχασθαι τοῖς θεοῖς,
εἰπὼν ΚΑΙ ΔΣΜ' ἈΠΑΚΤΟΥ. εὐδὲ μὴν
αἰχμαλώτου σχῆμα ἔχουσιν ἔδει συνεχῶς ἐξιέναι,
μάλιστα ἐν τοιοῦτῳ καιρῷ ἠγρυπνηκυῖαν καὶ παρη-
κολουθηκυῖαν τῇ τοῦ Αἴαντος μανίᾳ. ἔδει οὖν μέγα
τι φανῆναι τὸ ἐξάγον αὐτήν. διὸ πρὸς τὸν Χορὸν
ἔδεισε ^{κ)} πρῶτον εἰπεῖν, οἱ ὡς ἐπὶ μεγάλῃ προφάσει
ἐκκαλοῦσιν αὐτήν. ἄλλως τε οἱ ἀπὸ τοῦ Χορῦ οἱ
κειότεροί εἰσιν, ὡς πολῖται τοῦ Αἴαντος, ὥστε καὶ ὁ
ἄγγελος καλῶς οὐκ ἐζήτησε μᾶζον πρόσωπον, ἀλλὰ
τὸν

ι) Suid. f. δαίτον. Lobeck.

κ) Brunck, ἔδει.

τὸν Αἴαντα οὐ καταλαβὼν ἔνδον, πρὸς τὸν Χορὸν
φθισιν. εἰς ἀνάγκην δὲ γεγονώς ὁ ποιητὴς τοῦ διλο-
γίσαι ¹⁾ αὐδαμοῦ προσκορῆς ἐγένετο, ἀλλὰ τὰ δεύ-
τερα διὰ βραχέων ἐξήνεγκεν. Ἄλλως. Ὡ ΔΑΙ Α.
δήϊα πεπονθυῖα, ἡ κατακεκομμένη, καταπεπολε-
μημένη, κεκακωμένη. ὦ δύστηνε, ὦ πεπολεμημένη
καὶ ἀθλία. ἀπρεπὲς γὰρ πολεμίαν αὐτὴν ἀπκα-
λεῖν. καὶ Αἰσχύλος ἀντὶ τοῦ ἀθλία κέχρηται τῇ
λέξει. ^{μ)} ΖΥΡΕΙ ΓΑΡ ἘΝ ΧΡΩ. ἄπτεται
τῶν ἀναγκαίων τοῦ χρωτὸς. καὶ ἐστὶ παροιμία ἐπὶ
τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων, Ζυρεῖ ἐν χρω. ἐνίστα
γὰρ καὶ τοῦ σώματος ἐφάπτεται ὁ σίδηρος. Ἄλλως.
μέχρι βάθους ἐφικνεῖται, ὥστε μὴ χαίρειν. τὸ δὲ
ΤΙΝΑ παρέρχεται. ^{ν)}

[776. ὍΡΑ ΜΟΛΟΥΣΑ ΤΟ'ΝΔ'. σιό-
πει ἐλθούσα τόνδε τὸν ἄγγελον. ὅμοιον τῷ (240).
ὥρα ^{ο)} τιν ἤδη κρᾶτα καλύμμασι κρυψάμενον.

777. ΖΥΡΕΙ ἘΝ ΧΡΩ. παροιμία ἐπὶ
τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων, ἐν ζυρεῖ ἵσταται τὸ
πρᾶγμα.]

[777.

ι) διλογίσαι Steph. Iohnf. Brunck.

μ) Aesch. Pers. 280. Lobeck.

η) παρέρχεται Steph. Iohnf. Brunck.

ο) Vett. edit. ὥρα, neque aliud convenit reliquis verbis.
Lobeck.

[777. ΕΥΡΕΪ ΓΑΡ ἘΝ ΧΡΩ̃Ι. παροιμία ἐπὶ τῶν εἰς βάθος ἀπτομένων λεγομένη, καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικινδύνων πραγμάτων. λέγεται δὲ καὶ οὕτως· ἐν ζυγῷ ἴστανται τὸ πρᾶγμα. Γ.]

778. ΤΙ Μ' ΑΥ̃ ΤΑ ΛΑΙΝΑΝ. πρὸς τὸ Εὐριπίδειον ἐν Δίκτυ·

Τί μ' ἄρτι πημάτων λελησμένην
δεδοῖς;

ἘΞ ἙΔΡΑΣ ἈΝΙΣΤΑΤΕ. οὐκοῦν διὰ τὸ κεκμηκέναι καὶ ἀναπαύσεως δεέσθαι ^η) ἐνδον διέτριβε, καὶ τὴν πρέφασιν τοῦ μὴ προΐειναι διασαφεῖ.

[779. ἈΤΡΥΤΩΝ. πολυτρυτών, πάνυ κακούντων.]

779. ΚΑΚΩ̃Ν ἈΤΡΥΤΩΝ. ἡγουν τῶν Λίαν τρυχόντων καὶ φθειρόντων ἐμέ. ἐστὶν οὖν ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρρησιάζοντος, τρυτόν. καὶ προσθέσει τοῦ α, ἄτρυτον, ὅπερ ποτὲ μὲν εὐρίσκεται στερητικόν, ποτὲ δὲ ἐπιτατικόν.

781. ἩΛΓΗΣΑ. ἀλγεινῶς ἤκουσα.

782. ΤΙ ΦΗ̃Σ Ὡ̃ΝΘΡΩΠΕ. περιπαθῶς ἀναβοᾷ πυθομένη, ὅτι ἀγγέλλει τις νεώτερόν τι περὶ τοῦ Αἴαντος. ἴδιον δὲ τῶν φίλων τὸ τὰ χεῖρω αἰεὶ ὑπονσεῖν. ΜΩ̃Ν ὈΛΩ̃ ΛΑΜΕΝ. τοιαῦτα γὰρ ἔλεγεν, ὅτι συναπολοῦμαί σοι, εἰάν σὺ ἀπεθάνῃς.

783.

η) Brunck. δᾶσθαι.

783. ΟΥ̃Κ ΟΙ̃ΔΑ ΤΗ̃Ν ΣΗ̃Ν ΠΡΑ̃ΞΙΝ. ἀντὶ τοῦ τὴν τύχην, εἴτ' οὖν ^η) εὐπραγίαν, ἢ δυσπραγίαν. πρὸς δὲ τὸ ΜΩ̃Ν ὈΛΩ̃ ΛΑΜΕΝ ἐπήγαγεν ὁ ἄγγελος περὶ τοῦ Αἴαντος μόνου. οὐ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν ὁ καιρὸς, ὥστε σοφίζεσθαι, καὶ τὰς φωνὰς ἐξετάζειν. καλῶς δὲ τὸ ΘΑΡΣΩ̃. οὐδὲ γὰρ αὐτὸς οἶδεν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ Καίχαντος ἀγωνιστῆν φησιν.

[783. ὍΤΙ ΘΥΡΑΪΟΣ. τοῦτό φησι, διότι παρ' αὐτῶν ἤκουσε. τὸ δὲ Εἴ' ΠΕΡ' ἘΣΤΙΝ ἀντὶ τοῦ, εἴπερ ἀληθῶς ἐστὶν ἐκτός. οὐ γὰρ οἶδε σαφῶς. λέγε δὲ καὶ οὕτω· οὐ θαρσῶ δὲ περὶ τοῦ Αἴαντος, Εἴ' ΠΕΡ' ἘΣΤΙ, τουτέστιν εἰάν ζῇ, ὅτι θυραῖός ἐστιν. ἢ, ὅπερ καὶ κρείττον μοι δοκεῖ, οὕτω λέγε· ΟΥ̃Κ ΟΙ̃ΔΑ καὶ οὐ γινώσκω ΤΗ̃Ν ΣΗ̃Ν ΠΡΑ̃ΞΙΝ, ἡγουν ἡνπερ λέγεις σὺ πρᾶξιν τοῦ Αἴαντος· οἶδα δὲ καὶ γινώσκω, ὅτι οὐ θαρσῶ περὶ τοῦ Αἴαντος, Εἴ' ΠΕΡ' ἘΣΤΙ καὶ ὑπάρχει ΘΥΡΑΪΟΣ καὶ ἐκτός τῆς σκηνῆς. ἐπεὶ δὲ ἀμφιβέβηκας τὸ Εἴ' ΠΕΡ' εἰρηκε, βεβαιούσα ἡ τέκμηστος, ὅτι ἔξω ἐστὶ τῆς σκηνῆς, φησὶ καὶ ΜΗ̃Ν ΘΥΡΑΪΟΣ ἐστί. Τ.]

783. ΟΥ̃Κ ΟΙ̃ΔΑ ΤΗ̃Ν ΣΗ̃Ν ΠΡΑ̃ΞΙΝ, οὐκ οἶδα, τίνι λόγῳ ἐρωτῶσά με λέγεις, μὲν ὀλώλαμεν; κατεχρήσατο δὲ τῇ πράξει. περὶ δὲ τοῦ Αἴαντος οἶδα, ὅτι οὐ θαρσῶ, εἴπερ ἐστὶ θυραῖος,

785.

η) ἡγουν Brub. Steph. Iohnf.

785. ὩΔΙΝΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ ὀδυνασθαι, ἀλγεῖν. ὩΣΤΕ Μ' ὩΔΙΝΕΙΝ. ἐμφατικῶς τὸ ὀδίνειν. οἰκτεῖον γὰρ γυναικί. χαλεπώτατον δὲ τῶν γυναικείων πόνων ἡ ὠδὶς.

[783. ΤΗ'Ν ΣΗ'Ν ΠΡΑΞΙΝ. τὸ σὺν πάθος. περὶ τοῦ Αἴαντος δέ, οἶδα δηλονότι, ὅτι, ἔπερ ἐστὶ θυραῖος, ἡγουν ἐκτός, οὐ θαρσύνω. ΘΥΡΑΪΟΣ, ἀντὶ τοῦ ἐκτός, καὶ δηλοῖ στάσιν· θύραζε δὲ ἀντὶ τοῦ ἔξω, καὶ δηλοῖ κίνησιν ἐνδοθεν εἰς τὰ ἔξω. θύραθεν, ἀντὶ τοῦ ἔξωθεν, καὶ δηλοῖ κίνησιν ἀπὸ τῶν ἐκτός εἰς τὰ ἔσω.

785. ὩΔΙΝΕΙΝ. ὀδυνασθαι, ἀλγεῖν. ἀπὸ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ. ¹⁾

786. ΕΞΕΦΙΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ ἐφίεται, ἡγουν ἐντέλλεται.]

787. ΤΗΠΑΥΛΟΝ. ἐνδομυχον, ὑπὸ τὴν αὐλὴν τῆς σκηνῆς. ²⁾

[790. ΟΛΕΘΡΙΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἐλεθρίως. ³⁾ ἘΛΠΙΖΕΙ ΦΕΡΕΙΝ. νομίζει, μέλλει δέχεσθαι.]

789.

¹⁾ καὶ μὴν θυραῖός ἐστιν, ὥστε ἐμὲ συμβαίνει ζητᾶν μετὰ πόνου, τί ἐστιν ὁ λῆγας. Bar.

²⁾ Suidas f. ὑπαυλον. Lobeck.

³⁾ Edd. vett. Ὀλεθρίως] ἀντὶ τοῦ ὀλεθρίαν.

789. ΠΑΡΕΣΤΙΝ ἘΚΕΙΝΟΣ. παρών ἐστίν ἐκεῖνος, ἄρτι ἐλθὼν δηλονότι. τὴν δὲ τὴν ἐξέλευσιν τοῦ Αἴαντος ἐλπίζει ἔχειν ὀλέθρου καὶ ἀφανισμοῦ τοῦ Αἴαντος αἰτίαν.

792. ΚΑΘ' ἩΜΕΡΑΝ ΤΗ'Ν ΝΥ'Ν. ἀμφιβόλως. ἤτοι μαθὼν τὴν νῦν ἡμέραν, ἡ ὅτι κατὰ τὴν νῦν ἡμέραν τεθνήξεται. ὍΤ' ΑΥΤΩΙ ΘΑ'ΝΑΤΟΝ ἢ ΒΙ'ΟΝ. εἰ μὲν ἐνδον μένει, σωθήσεται. εἰ δὲ μὴ, ἀπόλλυται. διὰ τούτου ⁴⁾ δὲ τὸ διττὸν τοῦ μοιριδίου δηλαῖ, ὥς καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. I. 411.).

Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.

794. ΠΡΟΣΤΗΤ' ἈΝΑΓΚΑΪΑΣ ΤΥΧΗΣ. ἐπίκουροι γίνεσθε τῆς καταπεργούσης δυστυχίας. ⁵⁾ ΟΙ' ΜΕ'Ν ΤΕΤ'ΚΡΟΝ. πιθανῶς καὶ Τεῦκρον μεταπέμπεται, ἵνα μὴ δεῖσῃ ἄγγελον πέμπειν, ὅτ' ἐντύχῃσι τῷ σώματι. ἘΣΠΕΡΟΥΣ. δυστικούς. ΑΓΚΩΝΑΣ. τὰς ἄκρας τῶν ἐρῶν ⁶⁾ τὰς πρὸς δύοσιν. ἘΓΝΩΚΑ ΓΑΡ ΔΗ' ΦΩΤΟΣ. οἶον, δι' ὧν εὐνοϊκῶς ἔπραξα εἰς αὐτόν, καταφρονήσας ἡπάτητέ με.

[794. ΠΡΟΣΤΗΤ'. βοηθοὶ προστάται γίνεσθε, ἕνεκα τῆς ἀνάγκης καὶ βίαν ἐχούσης τύχης.

ἘΝ

⁴⁾ Iohann. τοῦτο.

⁵⁾ Suidas f. πρόστητ'. Lobeck.

⁶⁾ Suidas f. ἀγκῶνας. Lobeck.

ἘΝ ΤΑΨΕΙ, καὶ σὺν τάχει, καὶ κατὰ τάχος,
καὶ ἔσον τάχος, καὶ διὰ τάχους, καὶ διὰ ταχέων,
ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, ἡγουν ταχέως. ἈΝΘΗΛΙΟΥΣ.)
τοὺς ἀντικρὺ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἑώους, ἀγκώ-
ιας δηλονότι. ^{α)} ΟΥΨ ἸΔΡΥΤΤΕΨΝ. οὐκ ἄξιον
καθ' ἑξοσθαι.]

[794. ἈΝΑΓΚΑΨΑΣ ΤΥΨΗΣ, ἡγουν
τοῦ παρὲντος καιροῦ, οὐ ἀναγκαΐν ἐστι προστῆναι,
διὰ τὸ ἐπὶ ξυροῦ ἡμῖν τὰ πράγματα ἴστασθαι.

796. τὸ ἈΝΘΗΛΙΟΥΣ ἀπὸ τοῦ ἀντολίου
γέγονε, κατὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς η, ὥσπερ καὶ τὸ φυ-
τοκόμος φυτηκόμος. τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον οὕτω
γέγονεν. οὐ χεῖρ τοῖνον ἀντολίου γράφειν· μακρὰ
γὰρ ὀφείλει εἶναι ἡ συλλαβὴ αὕτη. ἀλλ' οὐδὲ πάλιν
ἈΝΘΗΛΙΟΥΣ, ὥς ἐν τισὶ τῶν βιβλίων εὐρηται,
οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἡλίου γίνεται, ἀλλ', ὥς ἔρηται, κα-
τὰ τροπὴν τοῦ ο εἰς η. Τ.]

794. ΠΡΟΣΤΗΤ' ἈΝΑΓΚΑΨΑΣ ΤΥΨ-
ΧΗΣ. ἡτοι προστάται καὶ βοηθοὶ γένεσθε ἐμοὶ ἔνεκεν
τῆς ἀναγκίας, ἡτοι βαρείας τύχης, ἡγουν τοῦ ἐξ ἀνάγκης
μέλλοντος ἐπισυμβῆναι ὀλέθρου τῷ Αἴαντι.

796,

2) Vett. edd. Ἀνθ' ἡλίου.

α) Τῆς παλαεῖς] ἡγουν τῆς τῶν πολλῶν ἐτῶν ἀποδοχῆς. Laud.
Bodl. Παλαεῖς χάριτος] τοῦ γάμου καὶ τῆς συνουσίας αὐ-
τοῦ ἐκπεσοῦσα. Bar. Laud.

796. ΟΨ Δ' ἘΣΠΕΨΡΟΤΣ ἈΓΚΩΝΑΣ.
καὶ σπεύσατε οἱ μέν, ἵνα ὁ Τεῦκρος ἐλθῇ ἐνταῦθα, οἱ
δὲ ζητεῖτε καὶ ἐρευνᾶτε τοὺς ἀγκῶνας, ἡγουν τοὺς βύα-
νας, τοὺς πρὸς ἐσπέρην ἀπάγοντας, οἱ δὲ τοὺς ἀνθ-
λίου, ἡτοι τοὺς πρὸς ἀνατολὴν τείνοντας. εἰεν δ' ἂν
οἱ αὐτοί· ἀπὸ μὲν τῶν πρὸς ἡλίου μερῶν ἀπαρχόμενοι,
πρὸς δὲ τὰ ἐσπέρια μέρη ἀπάγοντες.

800. ΟΨ ΜΟΙ ΤΨ ΔΡΑΣΩ. περιπαθῶς
ἐφάψασθαι τῆς ζητήσεως καὶ τῷ τέκνῳ κελεύει, καὶ
ὥσπερ ἀπολογουμένη, ὅτι καταλιμπάνει αὐτόν.
Φησὶν οὖν ἐν ἀπόρῳ γενομένη, ΤΨ ΔΡΑΣΩ; οἶον,
πῶς μόνον σε καταλίπω; ὍΠΟΙΠΕΡ ἈΝ ΣΘΕ-
ΝΩ. οἶον τῆς προθυμίας οὐδὲν ἐλλείψω, καὶ εἰ τῷ
σώματι ἀδυνατῶ.

[802. ἘΓΚΟΝΩ ΜΕΝ. τὸ ἐγκοεῖν λέγου-
σιν ἀντὶ τοῦ σπεύδαν, ἐπεὶ οἱ μετὰ σπουδῆς πορευό-
μενοι κόνιν ἐγείρουσι. ΟΥΨ ἘΔΡΑΣ ἈΚΜΗ,
καθ' ἑδρας, ἀναπαύσεως σὺν ἐστί καιρὸς. ^{β)}]

801. ἈΛΛ' ΕΨ ΜΙ ΚΑΓΩ. τὸ εἰμι καὶ
τὸ ἄπειμι οὐκ ἂν ραδίως εὐρεθῆεν μετὰ πτώσεως. παρ'
Ἀριστοφάνει μὲν γὰρ

ἄπειμι· γινώσκω γὰρ ἡττων πολὺ ὑμῶν.
ἐνταῦθα δὲ, ἀλλ' εἰμι καγὰ. προῖων δὲ ἐρεῖ. (Αἴ. 1388.)
ἔμ' ἐπαινέσας τὸ σόν. Ὅμηρος δὲ μετὰ προθέσεως εἰς
αἰτιατικὴν ἀποδίδωσι· νῦν δ' εἰμι Φθίηνδε, καὶ ἄλλοθι
(Ἰλ. Α. 420.)

εἰμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλύμπου ἀγάννιφον. —

804.

β) Σώζην θείοντες ἄνδρα γ] θείοντες φυλάξαι ἐκ τοῦ κινδύνου
τὸν Αἴαντα. Bar.

804. ΧΩΡΕΙ'Ν ἘΤΟΙΜΟΣ. μετακινεῖται ἡ σκηνή, τοῦ Χοροῦ ἐξελθόντος. ἀναγκαῖα δὲ ἡ ἐξοδος, ἵνα εὖρη καίρῳ ὁ Αἴας χειρίσασθαι ἑαυτόν.

[805. ΤΑΧΟΣ ΓΑΡ ἜΡΓΟΥ. ἡγουν ἅμα γὰρ ἔψεται, ἀντὶ τοῦ συνδραμεῖται, τάχος ἔργου καὶ ποδῶν, ἡγουν πορείας. τουτέστι καὶ ταχέως ἀφορμῇ τοῦ ἔργου καὶ ταχέως ἐργάστομαι αὐτό.]

806. Ὁ ΜΕ'Ν ΣΦΑΓΕΥ'Σ ἜΕΣΤΗΚΕ. μετακείται ἡ σκηνή ἐπὶ ἐρήμου τινος χωρίου, ἔνθα ὁ Αἴας εὐτρεπίσας τὸ ξίφος, ῥῆσιν τινὰ πρὸ τοῦ θανάτου προφέρειται, ἐπεὶ γελοῖον ἦν κωφὸν ἐξελθόντα περιπεσῶν τῷ ξίφει. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα παρὰ τῆς παλαιᾶς σπάνια. εἰώθασι γὰρ τὰ πεπραγμένα δι' ἀγγέλων ἀπαγγέλλειν. τί οὖν τὸ αἴτιον; Φθάνει Διόχυλος ἐν Θρήσσαις τὴν ἀναίρεσιν Αἰάντες δι' ἀγγέλου ἀπαγγείλας. ἴσως οὖν καινοτομεῖν βουλόμενος, καὶ μὴ κατακολουθεῖν τοῖς ἐτέροις, ὑπ' ὧν ἔζηκε τὸ δρώμενον. ἢ μάλλον ἐκπλήξαι βουλόμενος· εἰκὴ γὰρ κατηγορεῖν ἀνδρὲς παλαιοῦ οὐχ ὅσιον. πῆξας δὲ τὸ ξίφος ταῦτά φησι. σφαγέα δὲ λέγει ἢ τὸν καιρὸν τοῦ ἀποθανεῖν, ἢ τὸ εἰς σφαγὴν ξίφος. Ἡ ΤΟΜΩ'ΤΑΤΟΣ. ἀντὶ τοῦ ὅπου. πρέπον γὰρ ἂν εἴη τῷ ἀπηυδηκότι ἀλογίστως ἵεναι ἐπὶ τὸ προκείμενον. ἔπεται δὲ τῷ λόγῳ, ὅτι τοῖς καρτερικοῖς, καὶ ἅπαξ κρινάσι περὶ τίνος, οὐ γίγνεται ἀναβολή, οὐδὲ μετάνοια.

[806.

[806. Ἡ ΤΟΜΩ'ΤΑΤΟΣ. ὥσπερ ἀποδίδεται τὸ ὡς πρὸς τὸ οὕτως, οὕτω καὶ τὸ ἢ ἐπὶ ῥήματι πρὸς τὸ ταύτη. Εἴ' ΤΩΙ ΚΑΙ' ΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ. ἔμοιον τῷ, ἵνα τι καὶ παραθεωρήσω, καὶ, εἰ δὲ τοῦτο εἰπεῖν, καὶ τοῖς τοιούτοις, ὧς λέγεται, ὅτε ἀνακύψει τι καὶ προαρπάσει τοῦτο ὁ νοῦς. εὐθύς γὰρ ἐπάγεται ταῦτα, ἵνα δηλώσῃ, ὅτι καὶ ἕτερόν τι ἀνέκυψεν, ὅπερ οὐκ ἦν ἐν τῇ γνώμῃ τοῦ προκαίμενου σκοποῦ. ἐμφαίνει δὲ ταῦτα εὐπορίαν τοῦ λέγοντος, ὡς μεταξὺ δύνασθαι σχεδιάζειν παρέργως καὶ ἐτέρως ἐπιβουλὰς. — τοῖς ἐπειγομένοις πρὸς θάνατόν ἐστιν ἴδιον ἀποθνήσκειν ἐν σιωπῇ. ἐκτυφλοῦνται γὰρ καὶ ἀφαιροῦνται τοὺς λογισμοὺς τῷ πάθει τῆς λύπης. ὁμοίως καὶ τοῖς πεινῶσι ἐστὶν ἴδιον, εἰσάγειν ἄλλους διηγουμένους τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τῶν ἀποθνήσκόντων. ἐπεὶ δὲ τοῖνυν καιρὸν τι ποιῶν ὁ Σοφοκλῆς, εἰσφέρει τὸν Αἰάντα ἐξαγορεύοντα τὸν τρόπον τῆς αὐτοῦ τελευτῆς, δι' ἑνὸς λόγου, τοῦ Εἴ' ΤΩΙ ΚΑΙ' ΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ ΣΧΟΛΗ, οἰκονομεῖ λῦσαι τὸ ἄτοπον, ἡγουν, εἰ σχολὴ καὶ ἀδεία ὧς ἐστὶν ἐμοὶ καὶ ἄλλῳ τινί, λογίζεσθαι λογισμοὺς ἐν τῇ ᾠρᾷ τοῦ θανάτου, ὅτι δοτόν ἐστι, θνήσκειν ἐν σιωπῇ.]

806. Ὁ ΜΕ'Ν ΣΦΑΓΕΥ'Σ ἜΕΣΤΗΚΕΝ. σφαγέα ἐνταῦθα τὸ ξίφος φησί. κυρίως δὲ σφαγεὺς ὁ ἄνθρωπος λέγεται, ὁ διὰ ξίφους τὸν φόνον ἐργαζόμενος. ἐπειδὴ

c) Λογίζεσθαι] διαλογεῖσθαι ταῦτα. — Σχολή] καιρὸς καὶ ἄνεσις. ἐπιμεμπτόν τὸ ἐκόντως σφαγιασθῆναι. Bar.

ἐπειδὴ δὲ τὸ ξίφος ὄργανόν ἐστι τῷ σφάξει βουλομένῳ
υἱηρετοῦν, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸ κατὰ χρηστικῶς σφαγέα
ἐκάλεσεν.

808. ΜΑΛΙΣΤΑ ΜΙΣΗΘΕΝΤΟΣ. με-
γαλοφρων ὁ Αἴας, καὶ μέχρις ἐσχάτης ὥρας μισῶν
τοὺς βαρβάρους. ὅτι δὲ ΔΩΡΟΝ εἶπεν, ξένιον ^{cc)}
ἐπήνεγκε. ξένιον γὰρ λέγομεν τὸ δῶρον τὸ παρὰ
ξένων διδόμενον, εἴτα προσέθηκεν ἘΜΟΙ ΜΑΛΙ-
ΣΤΑ ΜΙΣΗΘΕΝΤΟΣ.

[808. ἘΧΘΙΣΤΟΤ Θ' ὍΡΑΊΝ, ἐμοὶ δη-
λονότι, εἰς τὸ ὅραν, ὅμοιον τῷ, ἡδὺς ὁ ποταμὸς πιεῖν,
ἡγουν εἰς τὸ πιεῖν τινα ἐξ αὐτοῦ.]

810. ΠΕΠΗΓΕ Δ' ἘΝ Γῆ. προόηλον
μὲν, ὅμως διὰ τὸ περιπαθεῖς, ὅτι ἐν πολεμίας γῇ ὑπὸ
δυσμενοῦς ἀπέλλυμαι. ΘΗΓΛ' ἸΝΗ, ἀκόνη, ὅθεν
καὶ θήγειν, τὸ ἀκονεῖν. ^{d)} ΠΕΡΙΣΤΕΪΛΑΣ. εὐ-
τρεπίστis, διαχειριστάμενος, περισφίγγας ἐν τῇ γῇ. ^{e)}
ΤΩ' Δ' ἈΝΔΡΙ. ἀντὶ τοῦ, ἐμοί. ΔΙΑ ΤΑ-
ΧΟΥΣ ΘΑΝΕΊΝ. λείπει τό, ὥστε ^{f)} διὰ τά-
χους θανεῖν. ΕΥΣΚΕΤΟΥΜΕΝ. καλῶς παρε-
σκευάσμεθα, καὶ ἔχομεν πάντα ὧν δεῖ πρὸς θάνα-
τον.

cc) εἶπε, SENON Brunck.

d) Suidas f. θηγήνη. I.obeck.

e) Idem f. περιστείλας. Lobeck.

f) λάπα τὸ ὥστε, ὥστε Steph. Ioh. f. Brunck.

τον. ^{b)} ἘΚ ΔΕ ΤΩ' ΝΔΕ ΜΟΙ. οἶον, τὸ δὲ
μετὰ ταῦτα. ΝΕΟ' ΡΡΑ' ΝΤΩ. προσφάτω.

[811. ΣΙΔΗΡΟΒΡΩΤΙ. σιδηροβρώτιδι,
τὸν σίδηρον ἐσθίουση. ^{b)}]

[813. Οἱ μὲν τὸ ΕΥ' ΝΟΥ' ΣΤΑΤΟΝ πρὸς
τὸ ΑΥ' ΤΟ' Ν, τὸν σφαγέα φασίν· οἱ δὲ στίζουσιν
εἰς τὸ ἘΓΩ', καὶ τὸ ἐξῆς κομματικὸν ἐκφέρουσιν,
εὐδύτερον τὸ ΕΥ' ΝΟΥ' ΣΤΑΤΟΝ νοῦντες πρὸς
τὸ ΘΑΝΕΊΝ. Τ.]

[815. ΚΑΙ ΓΑ' Ρ ΕΊΚΟΣ, ἌΡΚΕΣΟΝ.
ἀντὶ τοῦ ἐπάρκεσον, ἡγουν βοήθησον, καὶ γὰρ εἰκός,
ἐπαρκεῖσαι, δηλονότι πρῶτον. ταῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ
πρόπαππος αὐτῷ ἦν, καὶ ἦν δίκαιον ⁱ⁾ ὑπὸ πρῶτου
αὐτοῦ τυγχάνειν βοηθείας. ΟΥ' ΜΑΚΡΟ' Ν
ΓΕΡΑΣ ΛΑΧΕΊΝ. οὐ μεγάλου δάρεος τυχεῖν.
λαχεῖν κυρίως, τὸ ἀπὸ κλήρου τυχεῖν. ἐνταῦθα δὲ
ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ τυχεῖν. συντάσσεται δὲ τὸ μὲν
λαχεῖν αἰτιατικῇ, τὸ δὲ τυχεῖν γενικῇ. ΦΑΤΙΝ.
ἀγγελίαν. ΦΕΡΟΝΤΑ. οἰσόντα, κομίσοντα.
ΠΕΠΤΩΤΑ. ἀντὶ τοῦ περιπεπτωκότα. γίνεται
δὲ κατὰ συγκοπὴν πεπτῶτα. ΝΕΟ' ΡΡΑ' ΝΤΩ.
τῷ δι' ολίγου ξανθισθισμένῳ ὑπὸ αἵματος.
ΟΙ.

g) Suidas f. εὐσκενοῦμεν. Lobeck.

h) Ἡ ἀκόνη σιδηροβρώτις λέγεται ἐπιθετικῶς, ἐπεὶ τὰ σίδηρα
ποιεῖ αὐτῇ βρώσιν, ἡγουν τὰ σίδηρα κατατρώγα. Bar.

i) δίκαιος edd. vett.

ΟΙ' ΩΝΟΙ' Σ. ^{κ)} οἰωνοὶ κυρίως οἱ γύπες. 'ΡΙΦΘΩ. ξίφω. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔτε εἰσὶν οἱ εἰς ἡν παθητικοὶ δεύτεροὶ ἀόριστοι ἐν χρήσει, οἱ παθητικοὶ πρῶτοι ἀόριστοι ἀχρηστοὶ εἰσὶν. εἰ μὴ παρὰ τοῖς ποιηταῖς. οἷον ῥίπτω, ῥίψω, ἔρριψα, ἔρριφην, ἔρριφθην. φαίνω, φανῶ, ἔφανα, ἐφάνην, ἐφάνθην.]

[819. ΝΕΟ'Ρ'ΡΑ'ΝΤΩΙ, ἦτοι τῷ νεωστὶ ὑφ' αἵματος ῥανθέντι· λέγει δὲ τοῦτο ὅσον πρὸς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐμελλε Τεῦκρος αὐτὸν βαστάσσειν. τότε γὰρ νεόρραντον ἦν. Τ.]

815. ΚΑΤ' ΓΑΡ ΕἴΚΟ' Σ, ἄΡΚΕΣΟΝ. τὸ καὶ γὰρ εἰκός, δύναται καὶ πρὸς τὸ σύ πρῶτος, καὶ πρὸς τὸ ἄρκεσον, ἐπίσης λέγεσθαι.

819. ΠΕΠΤΩΤΑ. κατὰ συγμοπὴν ἐγένετο τοῦτο. πτώω, πτώ, ἀχρηστον, πίπτω δὲ ἐν χρήσει. ὁ μέλλων, πτώσω, ἀχρηστον. πεσοῦμαι δὲ ἐν χρήσει. ὁ παρακείμενος, πέπτωκα. ὁ μέσος πέπτωκα. ἡ μετοχή ὁ πεπτῶς, καὶ κατὰ συγμοπὴν, πεπτῶς. ἡ αἰτιατική, τὸν πεπτῶτα.

820. ΚΑΙ' ΜΗ' ΠΡΟ' Σ' ΕΧΘΡΩ'ΝΤΟΥ. καταγέλαστος, Φασίη, ὁ Αἴας, μὴ τῶν κυνῶν ἢ τῶν οἰωνῶν τὴν αἰκίαν ὑποστελλόμενος, ἀλλὰ τὴν θείαν τῶν Ἑλλήνων. ρητόν οὖν, ὅτι ἰδίωμα τῶν ἀνθρώπων, τὸ μὴ βούλεσθαι τοὺς ἐχθροὺς ἐναβρύνεσθαι αὐτοῖς, καὶ τούτου μόνου ἀντιποιοῦνται.

822.

κ) Οἰωνοῖς. ἔρριπιν. edd. vett.

822. ΤΟΣΑΥΤΑ' Σ' Ω ΖΕΥ. γράφεται ΤΟΙΑΥΤΑ. — ΠΡΟΣΤΡΕΨΩ δὲ κατευκτικῶς λέγω. προστρέψαιο ^{ι)} γὰρ οἱ ἰκέται. ΠΟΜΠΑΪΟΝ. τὸν ψυχοπεμπόν. ΕΥ' ΜΕ ΚΟΙΜΙΣΑΙ. θαυμαστῶς καὶ γενναίως κοιμῖται εἶπεν, ὡς ἐπὶ ὕπνου, τὸν θάνατον. καὶ Ὀμηρος (Ἰλ. Α. 241.)·

Κοιμήσατο ⁱⁱⁱ⁾ χάλκεον ὕπνον.

823. ΠΟΜΠΑΪΟΝ Ε'ΡΜΗ'Ν. πομπαῖον ἐκάλουν τὸν Ἑρμῆν, ὁ ⁱⁱ⁾ τῶν ψυχῶν ἦν διακομιστὴς εἰς ἔθνη.

824. ΣΤ'Ν ἈΣΦΑΔΑΣΤΩΙ. ἀσκαρίστω, καὶ σπασμὸν μὴ ἔχοντι, ἀντὶ τοῦ συντόμου. ὅπως κακρίας τῆς πληγῆς γιγνομένης μὴ προσγενέσθαι σπασμὸν, μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θανάτῳ διατριβὴν. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ·

Ὁ δ' ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγὰς. σφαδάζειν ἔλεγον τὸ σπᾶσθαι καὶ σφακελίζειν. παραδεδομένον δὲ κατὰ ^{ο)} ἱστορίαν, ἔτι κατὰ τὴν ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, κατὰ δὲ τὴν ματχάλην τρωτός, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τῇ λεοντῇ αὐτὸν σκεπάσαντα κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ἀσκέπασσιν ἔασαι, διὰ

i) Suidas: προτρέπω, εὐκτικῶς παρακαλῶ. προστρέψαιο etc. i) Lobeck.

iii) Steph. Iohnf. κοιμήσατο.

ii) Scribendum ἔτι τῶν ψυχῶν. Conf. Ruhnk. Ep. crit. II. p. 75. Purgold.

ο) καθ' Brunck.

Α α

διὰ τὸν γαρυτόν, ὃν περιέκειτο. ^{p)} Φησὶ δὲ περὶ αὐτοῦ Αἰσχύλος, ὅτι καὶ τὸ ξίφος ἐκάμπετο. ^{q)} οὐδαμῇ ἐνδιδόντες τοῦ χρωτὸς τῇ σφαγῇ. Τόξον ὥς τις ἐν τείνων, πρὶν δὴ τις, φησί, παροῦσα δαίμων ἐδεξεν αὐτῷ, κατὰ ποῖον μέρος δεῖ χρῆσασθαι τῇ σφαγῇ. ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ἐριθεῦσαι μὲν τι ὡς πρεσβυτέρῳ μὴ βουληθεῖς, οὐ μὴν παραλιπεῖν αὐτὸ δοκιμάζων, ψιλῶς φησι, ΠΝΕΤΡΑ'Ν ἈΝΑ'ΡΡΗ'ΞΑΝΤΑ ΤΩ'ΙΔΕ ΦΑΣΓΑ'ΝΩΙ, κατὰ τί τὴν πλευρὰν μὴ εἰπών.

826. ΤΑ'Σ ἈΕΙ' ΤΕ ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ. μυθικόν ἐστι τὸ λέγειν τὰς Ἑρινύας αἰεὶ παρθένους· νῦν δὲ τὰς ἀδωροδοκήτους, καὶ οὐχὶ χρεανθῆναι δώροις δυναμένας ὑπὸ τῶν ἀδικούντων. ^{r)} ΤΑΝΥ'ΠΟΔΑΣ. ^{s)} τὰς ἀκοπιάστως ἐπιούσας. συναπτέον δὲ τῷ ΜΑΘΕῖ'Ν τὸ ΤΑΝΥ'ΠΟΔΑΣ, οἷον, ταχέως μαθεῖν τὸ κατ' ἐμέ, καὶ μὴ ἀμελεῖσθαι ἐπεξελθεῖν τὸν ἑμὸν φόνον. τὸ γὰρ τῆναι τοὺς πόδας ἐστὶ τὸ βαδίσαι. ^{t)} ἢ καθ' ἑαυτὸ τὸ ΤΑΝΥ'ΠΟΔΑΣ λεκτέον, τὰς πανταχοῦ τεινούσας τοὺς πόδας.

[827.

p) Transcripsit haec Suidas f. ἀσφάδατος. Lobeck.

q) ἐκάμπετο Steph. Iohnf. Brunck.

r) Brevius Suid. f. ἀπαρθ. Lobeck.

s) Huc spectare putant Hesychii glossam: τανύποδας Ἑρινύης, ταχύποδας, ἐν τάχει τιμαυρούμενας. Lobeck.

t) Suidas f. τανύποδες. Lobeck.

[827. ὈΡΩ'ΣΑΣ. ἐφορώσας, ἐκδικούσας τὰ ἀνδρώπινα πάθη.

828. ΤΑΝΥ'ΠΟΔΑΣ. τὰς μακρὰς ὁδοὺς διερχομένας.

830. ΠΑΝΩΛΕ'ΘΡΟΥΣ. ἀντὶ τοῦ πανωλεθρίους, τουτέστι παντελεῖ καὶ καθολικῶς ἐλέθρων. ΞΥΝΑΡΠΑ'ΣΕΙΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἀναρπάστους ὁμοῦ ποιήσαν. ἀνάρπαστος δὲ ὁ αἰφνιδίως ἀποθανών. ΑΥ'ΤΟΣΦΑΓΗ'. αὐτοχειρία σφαγῇ. ἐστὶ δὲ ἀντὶ ἐπιρρήματος. ^{u)} ΠΙΠΤΟΝΤΑ, ἀποθνήσκοντα.]

[831. ΞΥΝΑΡΠΑ'ΣΕΙΑΝ. ἡ ἀκολουθία τοῦ λόγου ξυναρπάσαι ἀπῆται πρὸς τὸ ΜΑΘΕῖ'ΝΩ. ἀλλ' ἐπειδὴ εὐχῆς ἐστὶν ὁ λόγος, εἰς εὐκτικὸν ἔφερε. διὰ τοῦτο δὲ καὶ κομματικὸν καὶ ἀσύνδετον ἐποίησε τοῦτο, διὰ τὸ εἶναι εὐχήν. τὰς γὰρ εὐχὰς εὐτῷ ποιῆσθαι εἰώθαμεν. ἀπορῶσι δὲ πῶς ΑΥ'ΤΟΣΦΑΓΕῖ'Σ εἰπών, εἶτα ἐπιφέρει ΠΡΟ'Σ ΤΩ'Ν ἙΚΓΟ'ΝΩΝ. καὶ φαμέν, ὅτι οὐδὲν ἐστὶν ἐναντίωμα τῷ λόγῳ· εἶγε ἐκείνοι μὲν τοὺς παῖδας ἐσπεραν, οὗτοι δὲ αὐτοὺς ἀναιρήσουσιν. Τ.]

Λ α 2

826.

u) Ἄλλοι μὲν τὸ αὐτοσφαγῇ οὐ λαμβάνουσιν αἰτιατικὴν, ἀλλὰ δοτικὴν, συντάσσοντες οὕτως· ὥσπερ δὴ εἰσρωῶσιν ἐμὲ πίπτοντα ἐπὶ τῇ αὐτοχαρίᾳ σφαγῇ, οὕτως ὄλονται καὶ αὐτοὶ αὐτοσφαγῆς παρὰ φιλίστων ἐγγόνων. Bar. Fuerunt igitur, qui αὐτοσφαγῇ scriberent, substantivum fingentes αὐτοσφαγῇ.

826. ΚΑΛΩ Δ' ἈΡΩΓΟΥΣ. ἀρήγω, τὸ βοηθῶ. καὶ ἐν τοῦ τρίτου, ἀρηγῶν ποιητικῶς, ὁ βοηθός. ἀρωγός, κατὰ τροπὴν τοῦ ἡ εἰς ὦ μέγα.

831. ὩΣΠΕΡ ΕἴΣΟΡΩΣ' ἙΜΕ'. ὥς περ εἰσορῶσιν ἐμὲ πίπτοντα αὐτοσφαγῇ, ἡγουν οἰκείαις σφαγέντα χερσίν, οὕτω κἀκῆνοι αὐτοσφαγεῖς γενόμενοι φθορὰν ὑπομείνοιεν ὑπὸ τῶν φιλάτων αὐτῶν παίδων.

832. ΤΩΣ ΑΥΤΟΣΦΑΓΕΙΣ. τοῦτο ἀπέβη τῷ Ἀγαμέμνονι, ὑπὸ γὰρ τῶν φιλάτων ἀπώλετο. ταῦτα δὲ νοθεύσθαι φησιν *) ὑποβληθέντα πρὸς σαφήνειαν τῶν λεγομένων. ΓΕΥΕΣΘΕ. τὸ ἐξῆς· γεύεσθε πανδήμου στρατοῦ, μὴ φείδεσθε.

[833. ΠΡΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΙΣΤΩΝ. γεά-
φεται πρὸ τῶν φιλίστων, ἡγουν ἐμπροσθεν. γ)
ΟΛΟΪΑΤΟ. ὀλοιντο, ἀφανισθεῖεν. ΠΟΪΝΙ-
ΜΟΙ, τιμωροί, αἱ ἐκδικοῦσαι τοὺς ἀδικουμένους.
ἘΠΙΣΧΩΝ. κωλύσας τῆς πορείας. ἩΝΊΑΝ.
ἀντὶ τοῦ ἄρμα. Ἡ ΠΟΥ. ὄντως. ἩΣΕΙ, ἀφήσει.
ὁ δὲ κωκυτός καὶ ὁ γόος ποιαὶ φωναί.]

[834.

α) Recte Brunckins φασιν. Eadem permutatione supra ad v. 480. ed. Rom. φησι, Suidas φασι, et ad v. 557. pariter illa φησι. Valckenarius in Epist. ad Roever. p. LII. (p. 367. ed. Lips.) corrigit ταῦτα δὲ Δίδουμος νοθεύεσθαι φησιν, quasi vero, ut Lobeckii verbis utar, hic solus hanc provinciam capessiverit.

γ) Edit. vett. παρὰ τῶν φιλάτων, ἢ πρὸ τῶν φιλίστων, ἡγουν ἐμπροσθεν.

[834. τὸ Ω πρὸς τὸ ἘΡΙΝΝΥΕΣ συν-
τακτέον. κρεῖττον γὰρ τοῦτο, εἰ καὶ δοκεῖ τινα ἔχειν
λόγον καὶ πρὸς τὸ ΤΑΧΕΪΔΙ συντάσσεσθαι. Γ.]

834. ἼΤ' Ὡ ΤΑΧΕΓΑΙ. ὦ Ἐριννύες τα-
χεῖαι, ποῖνιμοι, ἡγουν ταχεῖς εἰς τὸ ἐκδικεῖν τοὺς πάσχον-
τας ἀδίκως. ἔλθετε, γεύεσθε τῆς τιμωρίας τοῦ στρατοῦ
τούτου κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων, μὴ φείδεσθαι αὐτοῦ.

836. ΣΤ' Δ' Ὡ ΤΟ'Ν ΑἶΠΤ'Ν ΟΥΡΑ-
ΝΟ'Ν. ὑπερβολικῶς. εἰώθασι γὰρ περὶ τῶν δεινῶν
λέγειν, ὅτι ἐπικαλυψάμενος ὁ Ἥλιος τὰ τοιαῦτα
παρέρεχεται. ὁ δὲ πρὸν τὸν Ἥλιόν φησι. καὶ ἀπάγ-
γειλεν ἐποπτεύσας τοῖς γενεῦσι τὰ πεπραγμένα.
ΤΗ' ΤΕ ΔΥΣΤΗ'ΝΩΙ ΤΡΟΦῶΙ. καὶ ταῦτα
περιπαθῇ καὶ ἀνθρώπιναι. ὅρα γὰρ, ὅτι καὶ Ἑρα-
κλῆς (Τραχ. 1150.) ἐπὶ τοῦ θανάτου τὴν μητέρα
μεταπέμπεται, ὅπου καὶ πάνυ οἰκτρῶς αὐτὴν ἀνα-
καλεῖ. Κάλει δὲ τὴν τάλαιναν. ὥς ἀντιλαμβάνο-
μενος δὲ ἑαυτοῦ ἐπάγει.

Ἄλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνηῖσθαι μάτην.

Ἄλλως. οἱ μὲν, τῇ θρεψαμένη· οἱ δὲ καὶ *) ἐπὶ τὸ
σαφέστερον.

[840. ΤΡΟΦῶΙ, τῇ ἀναθρεψαμένη με,
τούτέστι τῇ μητέρει.]

844. ἈΡΚΤΕ'ΟΝ. ἤτοι ἄξιον ἀρχὴν λαβεῖν
τὸ πρᾶγμα. ἔστι γὰρ ὄνομα ἐπίθετον, ἀλλ' οὐκ
ἐπίθε-

α) καὶ omisit Brunck.

ἐπιβρῆμα. τὰ μὲν γὰρ οὕτω προφερόμενα ἐπιβρῆματα ἐιργητικὴν ἔχουσι τὴν σημασίαν· τὰ δὲ ὀνόματα, παθητικὴν.

[846. ΚΑΙ ΤΟΙ. ἐναντιωματικῶς.

849. ΠΑΝΥΣΤΑΤΟΝ. ὕστατον. τῶν ποιητῶν ἐστὶ τὸ προστιθέναι τοῖς ὑπερθετικοῖς ἑτέρας ἐπιτάσεις, οἷον ὕστατον πανύστατον, ἀριστον παν-
ἀριστον.]

844. ἈΛΛ' ἈΡΚΤΕΨΟΝ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΣΥ'Ν ΤΑΧΕΙ ΤΙΝΙ. τὰ θετικὰ ἐπιβρῆματα δοτικῇ συντάσσονται, οἷον πλευστέον, ἀναγνωστέον, ἰτέον. εἰ δὲ καὶ τινὰ εὐρίσκονται μετὰ ἀπαρεμφάτων, οὐδὲν ἥττον πρῶτον ζητοῦσι τὴν δοτικὴν πλὴν ἐνταῦθα. ἀριτέον ἐστὶ, φησί, τὸ πρᾶγμα, τουτέστιν ἀξιόν ἐστιν ἀρχὴν λαβεῖν σὺν τάχει τινί.

851. ἘΣΤΙΑΣ ΒΛΨΘΡΟΝ. δύναται καὶ τὸ κράτος νοεῖσθαι. καὶ ὁ τόπος καὶ ἡ βάσις τῆς ἐστίας. ΚΛΕΙΝΑΪ Τ' ἈΘΗ'ΝΑΙ. τῶν Ἀθηναίων μέμνηται διὰ τὴν συγγένειαν. καὶ ὅτι ἐν Ἀθήναις ὁ ποιητὴς ἠγωνίζετο, ταῦτά φησιν, ἐπισπῶμενος αὐτοὺς εἰς εὐνίαν. ΣΥ'ΝΤΡΟΦΟΝ ΓΕ'ΝΟΣ. οἱ ἐμήλικες. ΚΡΗ'ΝΑΙ ΤΕ ΠΟΤΑΜΟΙ' Θ' ΟΙ'ΔΕ. καὶ ἐν ἀρχῇ ἔφη ἘΝ ΓΗ' ΠΟΛΕΜΙΑΙ ΓΗ' ΤΡΩΛΑΙ. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει καὶ τὰς κρήνας καὶ τοὺς ποταμούς καλεῖ, παρ' οἷς μέλλει τελευτᾶν, καὶ ἐστὶν εὐσεβοῦς ἀνδρὶς ἐξευμενίζεν πρὸ τοῦ θαλάτου θεοῦ, τόπους, χώραν, πατρίδα, ἀδελφούς,
ὥστε

ὥστε μετ' εὐμενείας ἀποθανεῖν. ἴσως δὲ καὶ ἐπιμαρτυρούμενος λέγει.

[851. ΠΑΤΡΩΨΟΝ. ἀντὶ τοῦ πατρῴας. ἡγουν κρηπὶς τῆς πατρῴας οἰκίας.

854. Ὡ ΤΡΟΦΗ'Σ. ὦ ἀναθρεψάμενοί με, τουτέστιν οἱ γονεῖς.]

855. ΤΟΥ'Θ' ὙΜΙ'Ν ΛΙ'ΑΣ. περιπαθῶς καὶ τὸ ὄνομα ἀνακαλεῖται. ΘΡΟΕΪ. λέγει. δεῖ δὲ ὑπονοῆσαι, ὅτι περιπίπτει τῷ ξίφει, καὶ δεῖ καρτερόν τινα εἶναι τὸν ὑποκριτὴν, ὡς ἄξει τοὺς θεατὰς εἰς τὴν τοῦ Αἰάντος φαντασίαν, ὅποια περὶ τοῦ Ζακύνθου Τιμοθέου φασίν, ^{α)} ὅτι ἦγε τοὺς θεατὰς καὶ ἐψυχαγῶγει τῇ ὑποκρίσει, ὡς Σφαγγέα αὐτὸν κληθῆναι.

[ΜΕΤΡ. 857. ΠΟ'ΝΟΣ ΠΟ'ΝΩΙ. Τὰ τοιαῦτα εἶδη καλεῖται ἀλλοιόστρεφα, ὡς εἴρηται· ἐστὶ δὲ τὰ παρόντα κατὰ σχέσιν. τὸ δὲ προκείμενον τοῦτο σύστημα καλεῖται προωδός. ἐστὶ δὲ κώλων καὶ στίχων ἱαμβικῶν ἱα, ὧν τὰ πρῶτα δύο δίμετρα ἀκατάληκτα· τὸ 5 καὶ τὸ 11 μονόμετρα καταληκτικά· οἱ δὲ λοιποὶ στίχοι, τρίμετροι. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

857. ΠΟ'ΝΟΣ ΠΟ'ΝΩΙ ΠΟ'ΝΟΝ ΦΕΡΕΙ. λείπει ἢ πρὸς, ἢ ἡ, ὁ πόνος πρὸς τῷ πόνῳ
πόνον

α) περὶ τοῦ Ζακύνθου τοῦ ὑποκριτοῦ ὁ Τιμόθεος φασίν, Βαρ.

πόνον φέρει, καὶ ἔστι τὸ μὲν ΠΟ'ΝΟΣ ΠΟ'ΝΩι ἀρχαϊκόν, ὡς ἔργον ἐπ' ἔργῳ· τὸ δὲ δεύτερον ΠΟ'ΝΟΝ κοινῶς, εἶναι, κάματον. Ἄλλως. εἰ ἀπὸ τοῦ Χοροῦ προΐασιν, ὥσπερ ἐκ διαφόρων τόπων κατ' ἄλλην καὶ ἄλλην εἰσοδοῖν, ζητοῦντες τὸν Αἴαντα, καὶ ἢ Τέκμησσαι ἐξ ἄλλων, ἥτις καὶ πρώτη επιτυχαίνει τῷ πτώματι. ὁ δὲ νοῦς· ὁ πόνος ἐπὶ πόνῳ πόνον φέρει. ὡς Ὅμηρος (Ἰλ. Π. 111.). Πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐσθιήσεται. καὶ ἐν Τραχινίαις· (29.)

νύξ γὰρ εἰσάγει

καὶ νύξ ἀπώθει διαδεγμένη πόνον. ^{b)}

[857. ΦΕΡΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἐπιφέρεται.]

[857. βουλόμενος ὁ Χορὸς δεῖξαι τὴν υπερβολὴν τοῦ κόπου, ὃν ἔσχεν ἐπὶ ζητήσῃ τοῦ Αἴαντος, Φησὶν, ὅτι πόνον ἐπὶ πόνῳ προστίθῃμι, καὶ οὐδαμῶς ὁ σπενδῶ γίνεται, λέγω δὴ τὸ εὖρεϊν Αἴαντα. Τ.]

857. ΠΟ'ΝΟΝ ΠΟ'ΝΩι. ὁ πόνος, ὃν πονῶ τὸν Αἴαντα ἐρευνῶν, ἐπιφέρει ἐπὶ τῷ πόνῳ ἕτερον πόνον. τούτεστι συχνούς καὶ ἀλλεπαλλήλους πόνους, καὶ κόπους ὑπομένω, μὴ δυνάμενοι καταλαβεῖν τὸν Αἴαντα.

860. ΚΟΥΔΕΙΣ ἘΠΙΣΤΑΤΑΙ ΜΕ. οὐδεὶς οἶδ' ἐμε τόπος συμμαθεῖν· εἶναι, μεμαθηκότα τὸ γεγονός οὐδεὶς ἐμε οἶδ' ἐτόπος· ἀλλὰ μάτην περιῆλθεν. ^{c)} ΣΥΜΜΑΘΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ διδάξαι, εἰς

^{b)} Omnia haec adscivit Suidas s. πόνος. Lobeck.

^{c)} Brunck. περιῆλθεν.

εἰς μάθησιν ἀγαγεῖν τοῦ ζητουμένου. ^{d)} ἸΔΟΥ ἸΔΟΥ. πιθανὰ ταῦτα καὶ σχεδὸν τῆς ἀληθείας ἔγγυς. τὸ δὲ ΔΟΥ ΠΟΝ, ἐλπίζοντες τῷ σώματι περιπεσεῖν.

[860. τὸ ΣΥΜΜΑΘΕΙΝ ἀντὶ τοῦ, συν ἐκείνῳ γινῶναι, τούτεστιν οὐδεὶς τόπος ἔχει τὸν Αἴαντα, (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἘΠΙΣΤΑΤΑΙ,) ὥστε ἐν τούτῳ εὖρεϊν με αὐτὸν κείμενον. οἱ δὲ λέγοντες τὸ ΣΥΜΜΑΘΕΙΝ ἀντὶ τοῦ διδάξαι, εὖκ ὁρθῶς λέγουσιν. Τ.]

863. ΚΟΙΝΟ' ΠΛΟΥΝ ὈΜΙΛΙΑΝ. ἢ συναῦται ἐπὶ τῆς αὐτῆς νηὸς πλεύσαντες. ἢ προπικῶς τὸν αὐτὸν ἡμῖν πλοῦν ἐσταλμένοι πρὸς τὴν ζήτησιν.

[863. ὈΜΙΛΙΑΝ. κλύεις δηλονότι, ἡμῶν τῆς κοινέπλου νηὸς, ἡγουν τοῦ ναυτικοῦ λαοῦ τοῦ ὁμοῦ ἡμῖν πλεύσαντος. ΠΑ'Ν ἘΣΤΙΒΗΤΑΙ. ἡγουν ὅλον τὸ ἐσπέριον μέρος τῶν νεῶν διώδευται. ἘΧΕΙΣ ΟΥ'Ν; ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐχόντων τι ἐν ταῖς χερσὶ, καδ' ὃ λέγεται, εὐ κεναῖς χερσὶν ἐπαυήκειν, καὶ ἐπὶ πραγμάτων μὴ χειρῶν δεομένων.

867. ΚΟΥΔΕ'Ν. ἔχω δηλονότι.

868.

^{d)} Eadem habet Suidas s. συμμαθεῖν, sed male distincta. Lobeck.

868. ΤΗ'Ν 'ΑΦ' 'ΗΛΙΟΥ ΒΟΛΩ'Ν,
κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τῶν βολῶν τοῦ ἡλίου. ἔστι
δὲ καὶ οὕτως, ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μελῶν, ἤγουν ἐλθῶν,
ὁ ἀνὴρ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἄγουσαν, δηλοῦται
Φανείς οὐδαμοῦ, τουτέστιν ἐν οὐδενὶ τόπῳ φαίνεται.
ΔΗΛΟΙΓ', ἀντὶ παθητικοῦ δηλοῦται.]

[868. ἡ σύνταξις· ἀλλ' οὐ μοι ΔΗΛΟΙΓ' καὶ
φαίνεται Ὁ 'ΑΝΗΡ, ἤγουν ὁ Λίας, ΜΟΛΩ'Ν
καὶ ἐλθῶν ΤΗ'Ν 'ΑΦ' 'ΗΛΙΟΥ ΚΕ'ΛΕΥΘΟΝ
καὶ ὁδόν, ΦΑΝΕΙΣ ΟΥΔΑΜΟΥΓ', τουτέστιν,
ἐπειδὴ οὐκ ἐνταῦθα εὐρεται, δέκνυται, ὥς οὐδ' ἐν
τοῖς μέρεσι τούτοις ὥρμηται. ἢ καὶ οὕτως· 'ΑΛΛ'
ΟΥΔ' ΕΜΟΙ ΔΗ ΜΟΛΩ'Ν, ἦτοι ἐλθῶν, ὁ
ἀνὴρ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ἄγουσαν δηλονότι,
φαίνεται οὐδαμοῦ, τουτέστιν ἐν οὐδενὶ τόπῳ φαίνε-
ται. Τ.]

865. ΠΑ'Ν 'ΕΣΤΙΒΗΤΑΙ. πᾶν τὸ πλευρὸν
τῶν νεῶν τὸ ἔσπερον, ἤγουν τὸ πρὸς ἑσπέραν ἀφορῶν
ἐξηγήθη ὑφ' ἡμῶν διερχομένων.

[ΜΕΤΡ. 870. ΤΙΣ 'ΑΝ ΔΗ' ΜΟΙ. Ἡ
παρούσα στροφή κώλων ἐστὶ ιγ. τὸ α ἀντισπαστικὸν
δίμετρον βραχυκατάληκτον, ἦτοι ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρί-
του πρώτου· οἰκῆος γὰρ τῷ μέτρῳ. τὸ β παιωνικὸν
δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παιῶνων τετάρτων· τὸ γ
ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθημιμερές,
ἐκ παιῶνος δευτέρου, καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας κα-
ταληκτικῆς· τὸ δ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτι-
κόν,

κόν, ἦτοι ἐφθημιμερές· τὸ ε ἀντισπαστικὸν μονόμε-
τρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται δογμαϊκόν· τὸ ς
ὁμοιον τῷ δ· τὸ ζ ἀντισπαστικὸν ἀκατάληκτον, ὃ
καλεῖται Γλυκῶνεον, ἐκ διὰμβου καὶ ἀντισπαστου·
τὸ η χοριαμβικὸν ἡμιόλιον· τὸ θ ἀντισπαστικὸν
ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου· τὸ ι προκελευσμα-
τικὸν δίμετρον καταληκτικόν, περὶ οὗ εἴρηται ἐν τῷ
χορῷ τῷ, Ω κλενά Σαλαμίς· ἐχρήσατο δὲ τούτῳ
τῷ ποδὶ ἐνταῦθα, διὰ τὸ ταχὺ ἐμπίπτειν τὰ χα-
λεπά· καὶ ἐν τῇ ἀντιστροφῇ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ χρό-
νου. τὸ ια ἀντισπαστικὸν Φερεκράτειον ἐξ ἐπιτρίτου
τρίτου· τὸ ιβ ὁμοιον τῷ η· τὸ ιγ, ἰαμβος τρίμετρος
ἀκατάληκτος· εἴτα παράγραφος καὶ διπλαῖ. Τ.]

870. ΤΙΣ 'ΑΝ ΔΗ' ΜΟΙ. ὅλος ὁ Χορὸς εἰς
ἐν συνελθὼν ταῦτά φησι. ΤΙΣ 'ΑΝ ΦΙΛΟΠΟ-
ΝΩΝ 'ΑΛΙΑΔΑ'Ν. τίς τῶν ἀλίων, αἰεὶ ἀγρυ-
πνεῖν εἰθισμένων διὰ τὴν ἄγραν, ἢ τίς θεῶν Ὀλυμπιάς,
ἢ ποταμῶν ἰδρις, τουτέστι Ναῖς, ἀπαγγέλλαι, ε) εἰ
που λεύσσει τὸν ὠμόθυμον. ΡΥΤΩ'Ν. τῶν ρεόν-
των. παρὰ τὴν ῥύσιν. ΒΟΣΠΟΡΙΩ'Ν. ἴσως τῶν
Ἑλλησποντίων, τῶν εἰς τὸν Βόσπορον ρεόντων Τρωϊ-
κῶν ποταμῶν. δύο δὲ εἰσι Βόσποροι, ὁ μὲν κατὰ τὴν
Προποντίδα, ὁ δὲ Θρακικός, ὥς φησι Φιλέας. f)
'ΑΠΥ'.

e) Brunck. ἀπαγγέλλαι ἄν.

f) In his describendis et ipse erravit Suidas et Kusterum
in errorem induxit, quem gravius, quam res erat et
belli homines solent, exagitat Gronovius Emend. in
Suid. p. 95. v. Abresch. ad Aesch. T. I. p. 226. Lobeck.

ἌΠΥΟΙ. εἴποι. ΣΧΕ΄ΤΛΙΑ ΓΑΡ ἙΜΕ΄ ΓΕ.
δεινὰ γὰρ πράγματα, ἐμὲ τὸν ἐπιπόνως πλανηθέν-
τα, μὴ εὐδυδρομῆσαι εἰς τὸ τῆς ζητήσεως μέρος,
καθ' ὃ ὁ Αἴας ἐποίησατο τὴν ἑφοδὸν. τοῦτο γὰρ ἂν
εἴη οὐριον. ἈΛΛ' ἈΜΕΝΗΝΟ΄Ν. ἐφ' ἑαυτοῦ,
οὐκ ἐπὶ τοῦ Αἴαντος. σχέτλια ἂν εἴη μὴ ἐπιτετυχη-
κέναι αὐτῷ, ἀλλὰ ἡσθενηκέναι με τῇ ζητήσει.

[870. ἡ σύνταξις· τίς ἀλίου, ἡ θεός, ἡ δια-
τριβὴν περὶ τοὺς ποταμοὺς ποιούμενος καὶ ἔμπειρος
ὢν αὐτῶν, βλέπων τὸν Αἴαντα, εἰ που πλάζοιτ' ἂν,
ἀπύοι ἂν καὶ φανήσοι καὶ εἴποι ἐμοί, εἰ ἄρα πλάζε-
ται καὶ οὐκ ἀπόλωλεν. Εἰ' ΠΟΘΙ ΠΛΑ΄ΖΟΙΤ'
ἌΝ ὀφείλει γράφεσθαι, ἵν' ἡ τὸ κῶλον ὁμοιον τῷ
τῆς ἀντιστροφῆς κῶλω. Τ.]

870. ΤΙΣ ἌΝ ΔΗ΄ ΜΟΙ. τίς ἂν δὴ ἐκ τῶν
ἁλιαδῶν, ἦτοι τῶν ἀλίων τῶν φιλοπόνων ποιούμενος
ἄγρας μετὰ ἀγρυπνίας, ἢ τίς ἀπὸ τῶν θεῶν τῶν Ὀλυμ-
πίων, ἢ τίς ἰδρις, ἦτοι εἰδήμων ἀπύοι ἂν, ἀντὶ τοῦ,
εἴποι καὶ δηλώσοι. εἰδήμων λέγω τῶν ποταμῶν τῶν
Βορρορίων τῶν ρυτῶν, εἵπερ ἔτυχε λεύσσω καὶ βλέπων
που πλαζόμενον τὸν Αἴαντα, τὸν ὠμόθυμον.

[871. ἈΛΙΑΔᾶΝ. ἀλιάς, ἀλιάδος, τὰ
ἀλιευτικὸν πλοῖον. ἀλιάδαι δὲ οἱ παῖδες τῶν ἀλίων,
ἦγον οἱ ἀλιεῖς, ὡς Ἀσκληπιάδαι, οἱ ἰατροί.

872. Ἡ ΤΙΣ. ἡ τίς ἀπὸ τῶν θεαινῶν τῶν
Ὀλυμπίων, τῶν ποταμῶν ἐπιτήμων, τῶν εἰς τὸν
Βόσπορον ρεόντων.

875.

875. ΠΛΑΖΟ΄ΜΕΝΟΝ. πλανώμενον. ΣΧΕ΄-
ΤΛΙΑ. σχέτλιον, χαλεπόν.^{g)} ΟΥ΄ΡΙΩΙ. εὐω-
δμένῳ μὴ πλησιάσαι δρόμῳ. ἈΜΕΝΗΝΟ΄Ν.
ἐξησθενηκῶτα τῷ κόπῳ.^{h)} ἌΝΔΡΑ. ἐμὲ δηλονότι.
ΠΑ΄ΡΑΥΛΟΣ. πλησίον.ⁱ⁾

[877. περισσὸν ἦν κἀνταῦθα εἰς τὸ ΜΑ-
ΚΡΩΨΝ ΠΟ΄ΝΩΝ τὸ ἈΛΛΆΤΑΝ, διὸ καὶ ἐξε-
βλήθη παρ' ἐμοῦ, ἵν' εἴη^{k)} τὸ κῶλον ὁμοιον τῷ τῆς
ἀντιστροφῆς. σύντασσε δὲ οὕτω· σχέτλιόν ἐστιν
ἐμοί, ἦγουν χαλεπόν, μὴ ΠΕΛΛΆΣΑΙ καὶ πλη-
σιάσαι ΔΡΟ΄ΜΩΙ ΟΥ΄ΡΙΩΙ, τουτέστι τέλει
εὐοδομένῳ, τῶν μακρῶν πόνων. τέλει δὲ ὀφείλων
εἰπεῖν, ΔΡΟ΄ΜΩΙ εἶπεν, ἐπεὶ καὶ τὸ τέλος τοῦ
δρόμου δρόμος ἐστί.

880. εἰκότως οὐκ ἄλλον τινὰ ἢ τὴν Τέκμησσαν
πεποιήκεν εὐρεῖν τὸν Αἴαντα, δεικνὺς ἐντεῦθεν, ὡς
οὐδεὶς ἕτερος τοσοῦτον φροντίζει, ὅσον ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου
ἀνδρός. Τ.]

876. ΣΧΕ΄ΤΛΙΑ ΓΑΡ συμβαίνει μοι δη-
λονότι πάσχειν, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι πελάσαι καὶ πλη-
σιάσαι δρόμῳ οὐρίῳ, ἦγον εὐθεῖ, ἐμὲ τὸν ἀλήτην, ἐνε-
κεν τῶν μεγάλων πόνων, ἀλλ' ἀμενηνὸν εἶναι διὰ τὸ
μὴ

g) λυπηρὸν καὶ ὀδυνηρὸν. Bar.

h) ἀσθεῖν γινόμενον ὑπὸ τοῦ κόπου. Bar.

i) παρατετραμμένη καὶ δριμύα ἐξῆλθαν ἐκ τοῦ κοιλώματος τοῦ
ὄρου. Bar.

k) Edd. vett. ἦ ἦ.

μὴ λεύσσειν τὸν ἄνδρα, ὅπου ἐστίν. ἢ τὸ ἀμενηνόν,
διὰ τὸν Αἴαντα.

[ΜΕΤΡ. 880. ἸΩ' ΜΟΙ' ΜΟΙ. Σύστημα
κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν στροφὴν,
ὁμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ταύτης ἐτέρῳ συ-
στήματι, ἥς ἡ ἀρχή, Ἐμελλες δὴ τάλας, κώλων
καὶ στίχων θ, ὧν τὸ πρῶτον καὶ τρίτον ἀντισπαστι-
καὶ μονόμετρα ἀκατάληκτα ἐπίτρετον ἔχοντα πρῶ-
τον ἀντισπαστοῦ· τὸ ζ' ἰαμβικὸν μονόμετρον κατα-
ληκτικόν· οἱ δὲ λοιποὶ ἰαμβικοὶ τρίμετροι. ἐπὶ τῷ
τέλει παράγραφος. Τ.]

881. ΠΑ'ΡΑΤΛΟΣ. παρατεταμένη, ἐγ-
γύς.¹⁾ παρὰ τὴν αὐλήν. ἢ θρηνητική. παρὰ τοὺς
αὐλοὺς.

882. ἸΩ' ΤΛΗ' ΜΩΝ. τοῦτο ἐν τῷ ἐμφα-
νεῖ γενόμενον, ὅπερ δηλοῖ ὁ Χορός. Ἄλλως. Τέκμησσα
βραὴ ἐπιτυχοῦσα τῷ σώματι. φαίνεται δὲ οὐδέπω
ἐνοπτος οὖσα τῷ Χορῷ.

[883. ΤΗ'Ν ΔΟΥΡΙ'ΛΗΠΤΟΝ. ἤγουν
τὴν Τέκμησσαν ὥρῳ, τὴν δύσμορον καὶ δυστυχή, τὴν
δορίληπτον, τουτέστι τὴν ἐν αἰχμαλωσίᾳ νυμφευ-
θεῖσαν.

884. ΟΙ'ΚΤΩΙ. τῷ σχετλιασμῷ. ΣΥΓΚΕ-
ΚΡΑΜΕ'ΝΗΝ. συμμεμιγμένην. ΟΙ'ΧΩΚ'. ἐ-
φθα-

1) Ἡ ἐγγύς Suid. in πείρατοι. Lobeck.

φθαρμαι. ΔΙΑΠΕΠΟ'ΡΘΗΜΑΙ. ἐκπεπολιόρη-
μαι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐαλωκότων φρουρίων.¹⁾
ΚΡΥΦΑΙ'ΩΙ. λαθραίῳ, ἤγουν λάθρα ἐργασαμένῳ
τὸν φόνον. ΠΕΡΙΠΤΥΧΗ'Σ. περικεκλιμένος,
περικεκυλισμένος.]

883. ΤΗ'Ν ΔΟΥΡ'ΛΗΠΤΟΝ.²⁾ δορύληπτος
καὶ δορυάλωτος, καὶ αἰχμάλωτος, ταυτό.

884. ΟΙ'ΚΤΩΙ ΤΩΙ ΔΕ. γράφεται καὶ ΟΙ'-
ΤΩΙ. οἱτοὶ δὲ λέγονται οἱ ἐπὶ θανάτῳ ἀδόμενοι θρήνοι.

887. ἈΡΤΙ'ΩΣ ΝΕΟΣΦΑΓΗ'Σ. ἐκ πα-
ραλλήλου ταῦτα· ὁ Αἴας ἡμῶν ὁδε κείται νεοσφαγῆς,
ἤγουν πρὸ ὀλίγου σφαγείς. ΠΕΡΙΠΤΥΧΗ'Σ. ἦτοι
περιπεπτωκώς ὧν τῷ Φασγάνῳ. Φάσγανον δὲ ἐτυμολο-
γεῖται ἀπὸ τοῦ, φαίνειν ἄγαν ἀνίαν.

888. ΚΡΥΦΑΙ'ΩΙ. τῷ λαθραίῳ τῶν φί-
λων γεγονότι, ἢ ἀποκεκρυμμένῳ, εἰςδεδυκίτι εἰς τὸ
σῶμα. τὸ δὲ ΠΕΡΙΠΤΥΧΗ'Σ κυριώτατα μὲν
ωνόμασται. ἡμῖν δὲ δυσμετάβλητον. τινὲς δὲ περι-
κεκυλισμένος.³⁾

[ΜΕΤΡ. 889. ὩΜΟΙ' ΕΜΩ'Ν. Ἡ πα-
ροῦσα στροφὴ κώλων ἐστὶ ε. τὸ α' χοριαμβικὸν
ἡμιό-

1) Τί δ' ἐστίν] πρὸς ὃ βλέπουσα θρηνητικὴ καὶ πένθης —
Νεοσφαγῆς.] πρὸ ὀλίγου ἐσφαγμένος. Bar.

2) Lobeckius p. 371. „In Schol. Ien. δορυλήπτην scribi-
tur.“ Unde hoc?

3) Sic Suidas in περιπτυχῆς. Lobeck.

ἡμίολιον· τὸ β' Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμίολιον· τὸ γ' ἀντισπαστικὸν ἡμίολιον· τὸ δ' ἀντισπαστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον δογματικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου· τὸ ε' ὅμοιον τῷ γ', ἐξ ἐπιτρίτου δευτέρου. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ. T.]

889. ἸΩ ΜΟΙ ἘΜΩΝ ΝΟΣΤΩΝ. ἐν πρώτοις περὶ αὐτῶν ἐλοφύρονται. ΤΟΝΔΕ ΣΤΗΝΑΥΤΑΝ. ἀντὶ τοῦ ἐμὲ τὸν Χορόν, συνήθως.

[889. ἘΜΩΝ ΝΟΣΤΩΝ. ἕνεκα τῆς ὑποστροφῆς, ἣν μέλλω ὑποστρέψειν χωρὶς σοῦ. ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ. ἐφένευσας. ΤΟΝΔΕ ΣΤΗΝΑΥΤΑΝ. ἐμὲ τὸν συμπλεύσαντα.]

[ΜΕΤΡ. 894. ἸΩΣ ὩΔΕ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν στροφὴν, ὅμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν αἰτιστροφὴν ταύτην ἑτέρῳ συστήματι, ἥς ἡ ἀρχή, Ὡμοι ἀναλγήτων, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων τεσσάρων. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. T.]

[895. οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἌΡΑ, ὅταν μὲν ἐρωτηματικὸν ᾖ, τροχαϊκῶς γράφουσιν· ὅταν δὲ ὡς σύνδεσμος συναπτικὸς λέγεται, ἀδιαφόρως ποτὲ μὲν τροχαϊκῶς, ποτὲ δὲ πυρρίχικῶς.

ἘΠΡΑΞΕ, τὸν φόνεν δηλονότι, ἢ ἀντὶ τοῦ ἔπαθε.]

896.

896. ἘΝ ΓΑΡ Οἶ ΧΘΟΝΙ. αὐτὸ τὸ σχῆμα, φησί, δηλοῖ, ὅτι ὑφ' αὐτοῦ ἀνιχνεύθη. πᾶν δὲ ἀμυντήριον καὶ δόρυ καὶ ἔγχος καλοῦσιν οἱ νεώτεροι. ΠΗΚΤΟΝ. περιπεπηγὸς αὐτῷ. ΠΕΡΙΠΕΤΕΣ. ὧ περιέπεσε. ^{p)} ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ. σημαίνει, λέγει. τοῦ δὲ θεατοῦ εἰδότες τὸν τρόπον τῆς ἀναιρέσεως, οὐκ ἔδει τὸν Χορόν καὶ ^{q)} τὴν Τέκμησσαν πολυπραγμνησαι.

[897. ΠΗΚΤΟΝ ΤΟΔ'. Πηκτὴν γὰρ ὃν ἐν τῇ χθονὶ τότε τὸ περιπετὲς ἔγχος αὐτοῦ, παριστᾷ, ὅτι ὑφ' αὐτοῦ ἐφενεύθη. κατηγορεῷ σου ἀγαθὰ ἢ φαῦλα, ἀπὸ γενικῆς εἰς αἰτιατικὴν. κατηγορεῖν δὲ, τὸ παριστᾶν καὶ δεικνύειν, μετὰ αἰτιατικῆς μόνης λέγεται.]

[896. ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἔγχος τὸ περιπετὲς Οἶ καὶ αὐτῷ, τὸ ἐν χθονὶ ΠΗΚΤΟΝ καὶ πεπηγμένον. ΚΑΤΗΓΟΡΕΙ αὐτοῦ δηλονότι τὴν πράξιν, ἣν οὖν παρίστησιν, ὡς αὐτὸς τὴν σφαγὴν ἐργάσατο, καὶ αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν. ἔστι γὰρ καὶ κατηγορεῷ οὐ μόνον τὸ τινὸς καταφέρωμαι λόγους, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ τινὸς ἀγορεύω, ὥσπερ ἔχει καὶ ἡ παρὰ Φιλοσόφοις κατηγορία. δηλοῖ δὲ καὶ Φιλοστράτος ἐν τῷ Ἰσοκράτους βίῳ λέγων· „ἢ δὲ Σειρὴν ἢ ἐφεστηκυῖα τῷ Ἰσοκράτους σήματι εὐμουσίαν κατηγορεῖ τοῦ ἀνδρός. T.]

896.

p) Suidas in περιπετές. Lobeck.

q) τὸν Χορόν, οὕτω Brunck.

B b

896. ἘΝ ΓΑΡ Οἱ ΧΘΟΝΙ. καὶ γὰρ τότε τὸ ἐγκος τὸ περιπετές, ἦτοι εἰς ὃ περιέπεσεν ὁ Αἴας, πεπηγμένον ὑπάρχον ἐν τῇ χθονὶ κατηγορεῖ αὐτοῦ, ἦτοι βεβαιοῖ, αὐτοῦ εἶναι τὸ ἔργον.

[ΜΕΤΡ. 898. ὩΜΟΙ ἘΜΑΣ. Ἡ παρῶσα στροφὴ κάλων ἐστὶν ἡ τὸ α χοριαμβικὴν ἡμιόλιον· τὸ β ὁμοιον· τὸ γ ἀντισπαστικὴν ἡμιόλιον ἐξ ἐπιτρίτου πρώτου· τὸ δ ἰαμβικὴν διμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ τετάρτου ποδὸς ἀναπαίστου· τὸ ε ὁμοιον διμετρον καταληκτικὴν, ἦτοι ἐφθημιμερές, τοῦ πρώτου ποδὸς ἀναπαίστου· τὸ ς ἰαμβικὴν μονόμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ ζ ἀντισπαστικὴν διμετρον καταληκτικὴν Φερεκράτειον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου· τὸ η Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον ἐκ παίωνος δευτέρου καὶ Ἰωνικοῦ βραχυκατάληκτου, ἦτοι ἡμίσεις. εἶτα παράγραφος καὶ διπλαῖ. Τ.]

899. Οἶος Ἄρ' Αἶμα' ΧΘΗΣ. μόνος ἡματώθης. ἈΦΡΑΚΤΟΣ ΦΙΛΩΝ. ἀφύλακτος, οὐ πεφραγμένος ^{γ)} καὶ τετειχισμένος ταῖς φίλοις, διὰ τὸ ἀπατηθέντας καταλιπεῖν σε. Ὁ ΠΑΝΤΑ ΚΩΦΟΨ. τὰ πάντα εἰς τὴν ἀπάτην. ἐγὼ δέ, Φησὶν, ὁ ἀναίσθητος κατημέλησα. ΠΑΙΨ ΠΑΙΨ. τοῦτο κατ' ἄλλης ἀρχῆς. βουλόμενοι τὸ σῶμα θεάσασθαι, τοῦτο λέγουσιν, ὃ διακωλύει ἡ Τέμνησα. Ὁ ΔΥΣΤΡΑΨΕΛΟΣ. δύσκολος, δυσκίνητος,

γ) Transcripserunt haec Hesychius, Suidas et Favorinus. Lobeck. πεφραγμένος ed. Brub.

τος, ἀμετάτρεπτος, ὃς οὐχ εὗρεν ἐκφυγὴν τῷ πάθει. οὕτω λέγουσι καὶ δυστράπελον τὸ ὄρυγμα, ^{ς)} τὸ οὐκ εὐδιέλλακτον. Ἄλλως. δυστράπελον φασὶν Ἀττικῶς τὸν ἀμετακίνητον ἐν ὄργῃ, ἢ διαδέσει, ἢ Φιλαργυρίᾳ, τὸν αὐτὸν δὲ καὶ ἀτράπελον. Ὁ ΔΥΣΩΝΥΜΟΣ Αἶ'ΑΣ. ὥς καὶ αὐτὸς λέγει ὁ Αἴας.

[899. Αἶμα' ΧΘΗΣ, ἐφονεύθης. ἈΦΡΑΚΤΟΣ ΦΙΛΩΝ. ἔξω τῆς φυλακῆς τῶν φίλων. Αἶ'ΔΡΙΣ, ἀνότητος, ἀπράγμων. ΔΥΣΤΡΑΨΕΛΟΣ, ὁ σκληρὸς, ὃ ἐναντίον ὁ εὐτράπελος. ΔΥΣΩΝΥΜΟΣ, ὁ δύσφημον ὄνομα ἔχων.

904. λέγεται ΔΥΣΩΝΥΜΟΣ καὶ οὗ τὸ ὄνομα ἐπαχθῶς οἱ ἄνθρωποι δέχονται διὰ τὸ μῖσος, ὅπερ ἔχουσι πρὸς αὐτὸν, καθ' ὃ λέγεται δυσώνυμος ὁ Ἰούδας.]

900. ἈΦΡΑΚΤΟΣ ΦΙΛΩΝ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνόπλων ἀφρακτος φίλων, ἡγοῦν ἐστερημένος τῆς τῶν φίλων φροντίδος καὶ ἐπιμελείας.

[ΜΕΤΡ. 905. ΟΥ'ΤΟΙ ΘΕΛΤΟΣ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές μὲν πρὸς τὴν στροφὴν, ὁμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ταύτην ἑτέρῳ συστήματι, ἥς ἡ ἀρχή, Ἡ ῥα κελαινῶπαν, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων δέκα. ἐν τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

B b 2

906.

ς) ὄρυγμα Brub. Steph. Iohnf. et Suidas Kusteri f. δυστράπελος, merito probante Lobeckio.

906. ΦΑΨΕΙ ΚΑΛΥΨΩ. ἡθος γυναικός, τὸ μὴ ἀσχήμως ¹⁾ δεικνύει τὸ σῶμα. ΠΑΜΠΗΔΗΝ. παντελῶς. ²⁾ ἔλον τὸ σῶμα. ΟΥΔΕΙΣ ἈΝ' ΟΣΤΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣ. ὑπερβολικῶς, ἐπεὶ οὐκ εἰκός ἐν τοῖς δεινοῖς τοὺς φίλους μαλακίζεσθαι. ὩΣ ἈΚΜΑΙΟΣ. καίριος. κατὰ καιρὸν, παρα ³⁾ τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ. καλῶς δὲ ζητεῖ Τευκρον, ἵν' ἡ κηδεῖα γένηται ἀπὸ τοῦ συγγενοῦς. ΣΥΓΚΑΘΑΡΜΟΣΑΙ. περιστέλλαι. ὩΣ ΚΑΙ ΠΑΡ' ἘΧΘΡΟΙΣ. αὐξήσει περὶ τὸ πάθος, ὡς καὶ τοὺς δυσμενεῖς ἐλεεῖν.

[905. ΠΕΡΙΠΤΥΧΕΙ ΦΑΨΕΙ. περιλαμβάνοντι ¹⁾ ἐνδύματι. ἀπὸ τοῦ πᾶν, πάμπαν. καὶ ἀπὸ τοῦδε ΠΑΜΠΗΔΗΝ, ἀντὶ τοῦ παντελῶς.

907. ΤΛΑΙΗ. τλῶ τὸ ὑπομένω καὶ τολμῶ, εὐ ὁ μέλλων τλήσω· δεύτερος ἀόριστος, ἔτλην· ἡ μετοχή, ὁ τλαῖς, τοῦ τλάντος· τὸ εὐκτικὸν τλαίην. ΜΕΛΑΝΘΕΝ ΑἶΜΑ. χυθὲν ὥφειλεν εἰπεῖν, ἡ γεγονὸς ἀπὸ τῆς οἰκείας σφαγῆς· ὁ δὲ διὰ τὸ μέλαν εἶναι τὸ αἷμα, μελανθὲν αἷμα λέγει. ΤΙΣ ΣΕ ΒΛΑΣΤΑΣΗ; ΦΙΛΩΝ; πάντα τὰ ἀπορήματι καὶ καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν πρώτων προσώπων τῶν ἐνικῶν ὑποτακτικῶς γράφεται.

912.

1) ἀσχημένως Brub. Steph. Iohnf. Brunck.

2) Eadem Suidas et Hesychius. Lobeck.

3) Male apud Suidam περί, ἢ ἀκμαῖος. Lobeck.

γ) περιεκλιμένω Land. Bodl.

912. ΠΕΠΤΩΤΑ, πεπτωκότα, ἀποθάνοντα. ²⁾ ΣΥΓΚΑΘΑΡΜΟΣΑΙ, κατατάξαι.]

[907. ὍΣΤΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣ. ἡγουν εὐ μόνον ἐχθροῖς βδελύσσεται αὐτὸν ἰδεῖν· εὐ γὰρ ἂν μέλοι αὐτῷ τούτου. ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς φίλος ΤΛΑΙΗ ἂν καὶ ὑπομένοι αὐτὸν ἀπὸ τῆς οἰκείας σφαγῆς ΦΥΣΩΝΤΑ καὶ ἀναπέμποντα ἄνω πρὸς τὰς ῥίνας τὸ μελανθὲν αἷμα καὶ ἐκ τῆς Φοινικῆς πληγῆς. ἀμφοτέρωθεν γὰρ τὸ αἷμα ἐξήρχετο, καὶ ἐκ τῆς πλευρᾶς, πρὸς ἣν ἡ πληγὴ γέγονε, καὶ ἐκ τῶν ῥινῶν διὰ ταύτην αἰτίαν. περιπεσόντος γὰρ αὐτοῦ τῷ ξίφει ἐν γῇ στερεῶς πεπηγμένῳ, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τὸν τόπον, ἐνθα ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους ἐπέπηκτο, ἐκ βάρους πελάσαντος, οὐκ εἶχε διέξοδον ραδίαν· καὶ διὰ τοῦτο ἐργόμενον καὶ ζητοῦν διέξοδον, ἐκ τῶν ῥινῶν ἀνεδίδοτο. Φοινίαν δὲ πληγὴν ἴσως λέγει εὐ τὴν πρώτην ἐν τῇ πλευρᾷ τομήν, ἀλλὰ τὴν ἑτέραν τοῦ ξίφους διέξοδον. Τ.]

905. ΟΥ ΤΟΙ ΘΕΑΤΟΣ. οὐδαμῶς ὑπάρχει ἄξιος θεᾶσθαι, ἀλλὰ αὐτὸν ἐγὼ καλύψω τῷ Φάρει περιπτυχῇ ποιήσασα πρὸς τὴν, ἥτοι παντελῶς περιεκαλυμμένον. ἐπεὶ οὐδεὶς ἂν τλῆναι βλέπειν αὐτόν, ὅστις καὶ φίλος ἂν ἦ αὐτοῦ, ἀναπέμποντα πρὸς τοὺς μυκτῆρας ἄνω αἷμα ἀπὸ τῆς Φοινικῆς πληγῆς, καὶ ἀπὸ τῆς οἰκείας αὐτοῦ σφαγῆς, ἣν ἐποίησεν οἰκείας χερσίν.

910.

2) Οὗτος — ἔχει] μέγας ὢν καὶ θαυμαστός ἀθλίως διακρίσαι. Bar.

910. ΤΙΣ ΣΕ ΒΑΣΤΑΣΗΙ. πάντα τὰ ἐπαπορητικά ῥήματα ὑποτακτικά ὀφείλουσιν εἶναι.

911. ἈΚΜΑΓΟΣ. τὸ ἀκμαῖος, καὶ τὸ δρομαῖος, καὶ δευτεραῖος, καὶ σταδῖος παρ' Αἰσχύλῳ ἐπιρρηματικῶς ἐκλαμβάνονται, καὶ ὅσα τοιαῦτα.

[ΜΕΤΡ. 915. ἙΜΕΛΛΕΣ ΔΗ' ΤΑΛΛΑΣ. Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς πρώτης ἐστὶ στρεφῆς, ἥς ἡ ἀρχή, τίς ἀν' δὴ μοι. ἐστὶ δὲ κῶλον ὁμοίων ἐκείνη γγ. τὸ μέντοι δεύτερον κῶλον τὸ Ποτὲ χρόνῳ, ἐνήλλακται παρ' ἡμῶν, ἢ ἢ ὁμοιον τῷ τῆς στρεφῆς· οὕτω γὰρ ἄμενον γράφειν ἢ ὥσπερ ἦν πρότερον, μηδαμῶς ἀρμίζον τῷ μέτρῳ· ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ ὑστέρῳ προσετέθη τὸ Ἀχιλλέως ἀρμοδίως, ἢ ἢ ὁμοιος ὁ στίχος τῷ τῆς ἀντιστροφῆς· ἱάμβος γὰρ ὀφείλει εἶναι τέλειος ὁ παρὼν στίχος. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παράγραφος, ὡς εἴρηται. Τ.]

915. ἙΜΕΛΛΕΣ ΤΑΛΛΑΣ. Ἰακῶς. εἰκὼς ἄρα καὶ δηλὸς ἥς. ^{a)} ΣΤΕΡΕΟΦΡΩΝ, οἷον ἐφ' οἷς ἐν ἦσας καὶ ἤλγεις περιυβρισμένος ὑπὸ τῶν Ἀτρεΐδων, ἐμελλες πληρώσειν κατὰ τὰς Φρένας τὴν μοῖραν. ΠΑΝΝΥΧΑ ΚΑΙ ΦΑΕΘΟΝΤΑ, κατὰ νύκτα καὶ ἡμέραν. ἈΡΧΩΝ ΧΡΟΝΟΣ, ἀρχηγός. ΑΡΙΣΤΟΧΕΙΡ. ὁ γενναῖος περὶ τὰ ἀριστεῖα. ^{b)}

[915.

a) Hacc excerpterunt Hesychius et Suidas. Lobeck.

b) Suidas f. ἀρχων et ἀριστόχεαρ. Lobeck.

[915. ΧΡΟΝΩΙ, διὰ χρόνου. ἘΞΑΝΥΣΕΙΝ, λήψεσθαι, τελειώσεν.

918. ΠΑΝΝΥΧΑ ΚΑΙ ΦΑΕΘΟΝΤΑ. ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ κατὰ πᾶσαν νύκτα καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν. Φαέθων ὁ ἥλιος καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἡλίου. ὩΜΟΦΡΩΝ μέγα, Ἀττικῶς. οὗτοι γὰρ τὰς αὐτὰς ἐχουσιν ῥθὰς καὶ κλητικὰς. οὕτω καὶ ὦ οὐς-μερ' Αἴας, ἀντὶ τοῦ Αἴαν.

922. Μέγας ἄρα ἀρχων, ἤγουν ἐπιστάτης ἦν πημάτων, ὁ χρόνος ἐκείνος, ἡμος περὶ τῶν ὅπλων ἐκεῖτο ἀγὼν ἀριστάχειρ, ἤγουν ὑπὲρ τοῦ Φανήναν τὸν ἀριστὸν ταῖς χερσίν.

923. ἈΡΙΣΤΟΧΕΙΡ. ἤγουν ὁ κρῖνων, τίς ἐστὶν ὁ ἀριστος κατὰ τὴν χεῖρα.]

[923. ΑΡΙΣΤΟΧΕΙΡ. ἤγουν ἀγὼν ἀρίστων καὶ αἰδρείων δεόμενος, δυναμένων βαστάσαι τὸν Ἀχιλλέα, ἵνα τὰ αὐτοῦ λάβῃ ὅπλα τούτου ἕνεκα.

924. ΟΠΛΩΝ ἘΚΕΙΤ' ἈΓΩΝ ΠΕΡΙ, ἱάμβος ὀφείλει εἶναι τέλειος ὁ παρὼν στίχος, ἢ ἢ ὁμοιος τῷ τῆς ἀντιστροφῆς. διὸ τὸ ΑΧΙΛΛΕΩΣ προσετέθη παρ' ἐμοῦ, ἀρμοδίως οἶμαι. Τ.]

922. ΜΕΓΑΣ ἦν ἈΡ' ἘΚΕΓΝΟΣ. μέγας ὑπῆρχεν ὁ χρόνος ἐκείνος ἀρχὴν ποιούμενος πημάτων, καὶ βλάβης τοιαύτης ἀφανότι, ὅτε ἐτέθη ὁ ἀγὼν,

ἀγών, ὡ ἀριστόχαρ, ^{c)} περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλεύως.

[METR. 925. ἸΩ' ΜΟΙ' ΜΟΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνεμοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν αἰτιστροφὴν ταύτην, ὁμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν α στρεφὴν κειμένῳ συστήματι, ἧς ἡ ἀρχή, Τίς ἂν δὴ μοι, κώλων καὶ στίχων ἰσομέτρων ἐκείνῳ. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παραγράφος. Τ.]

926. ΓΕΝΝΑΪΑ ΔΕ, ^{d)} ἡ ἰσχυρά.

926. ΔΥΗ. λέγεται ἡ ὑπομονή. ἐνταῦθα δὲ τὴν λύπην ἐκάλεσε.

928. ΟΥΔΕ'Ν Σ' ἈΠΙΣΤΩ. εἰώθασιν ἐν τοῖς πάθεσι καὶ συγχωρεῖν τοῖς ἀλγοῦσι. Φέρει γὰρ τοῦτο καὶ κόρον τοῦ θρήνου καὶ παραμυθίαν.

[929. ἈΠΟΒΛΑΦΘΕΪΣΑΝ. σφαλεῖσαν, ἀποτυχήσαν.]

[929. ἈΠΟΒΛΑΦΘΕΪΣΑΝ, στερηθεῖσαν. ὅταν γὰρ τις τινὲς στερηθῇ, ἀπ' ἐκείνου, οὐ ἐστέρηται, βέβλαπται, αὐτῷ τῷ ἐστέρησθαι. Τ.]

928. ΟἶΜΩΞΑΙ. δονεῖ καὶ τοῦτο ἀνώμαλον εἶναι βῆμα. ἀπὸ γὰρ τοῦ οἰμάζω οὐ δύναται γενέσθαι. τῆς γὰρ δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων οἱ μέλλοντες

c) Sine dubio! legendum δ ἀριστόχαρ. Purgold.

d) Fuit, ni fallor, ΓΕΝΝΑΪΑ ΔΥΗ.

τες διὰ τοῦ σ ἐκφέρονται. ἀφ' ἑτέρου οὖν ἀχρήστου δέμιτος ^{c)} εἶοικε γίνεσθαι, τοῦ οἰμάγω, ὅθεν καὶ αἰμωγή.

930. ΣΟΙ' ΜΕ'Ν ΔΟΚΕΙ'Ν. σοὶ μὲν ταῦτα ἐν δέξῃ καταλαμβάνεται· ἐγὼ δὲ σαφῶς ἐπίσταμαι. ἔστι μὲν γὰρ καὶ τῷ Χορῷ οἰκειότης πρὸς Αἴαντα, ἀλλ' οὐχ ὅσον πρὸς τὴν Τεκμήσσαν. ΔΟΚΕΙ'Ν, δοξάζειν. ἈΓΑΝ ΦΡΟΝΕΙ'Ν. τὸ αἰσθάνεσθαι τῆς λύπης.

[930. Σοὶ μὲν δοξάζειν ἐστὶ ταῦτα· ἐμοὶ δὲ ἄγαν φρονεῖν, ἐστὶ ταῦτα δηλονότι, ἡγευν ἀκριβοῶς γινώσκειν.

932. ΔΟΥΛΕΪΑΣ ΖΥΓΑ'. τὸν δεσμὸν λέγει τῆς δουλείας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζυγῶν τῶν ζευγνύντων τὰς βοῦς.]

933. ΣΚΟΠΟΙ'. ^{f)} οἱ Ἀτρεΐδαι.

[METR. 934. Ὡ ΜΟΙ ἈΝΑΛΗΤΩΝ. Ἡ ἀντιστροφή αὕτη τῆς β ἐστὶ στρεφῆς, ἧς ἡ ἀρχή, Ὡμοι ἐμῶν νόστων. ἔστι δὲ κώλων ἐμοίων ἐκείνη ε, ἥτοι ἰσομέτρων. ἐπὶ τῷ τέλει μόνῃ παραγράφος. Τ.]

934. Ὡ ΜΟΙ. γράφεται ἸΩ' ΜΟΙ. περιπαθῶς δὲ ὁ Χορὸς ἀναβοᾷ ἐπὶ τῷ Τεκμήσσης λόγῳ.
ἈΝΑΛ.

e) Scribe δέμιτος. Purgold.

f) Σκοποὶ] ἐπίσκοποι. Laud. Bodl. κατάσκοποι, ἵνα ποιήσωσι δούλους δηλονότι ἡμᾶς. Bar.

ἌΝΑΛΓΗΤΩΝ. ἀσυμπαθῶν, εἰ τοῦτο πράττειαν.
ἢ τῶν μὴδ' ὅλως ἀλγούντων ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς τῶν
Ἑλλήνων.^{ε)} ἢ πολυαλγῆτων, τῶν εἰς πολλά ἄχθῃ
ἡμᾶς ἐμβεβληκότων. ΤΩΙΔ' ἈΧΕΙ. τῇ παρέρυση
συμφορᾷ.

[935. ἌΝΑΤΔΟΝ ἜΡΓΟΝ.^{ι)} ἀπόρρητον,
ὡς ἀποτρόπαιον. ἔργον ἄρρητον, ὅπερ δηλονότι
ἔχουσιν ἐν τῇ γνώμῃ πράττειν, εἰρηκας ἐν τῇδε τῇ
λύπῃ τῶν ἀσυμπαθῶν διττῶν Ἀτρεΐδων. ἄρρητον
δὲ τὸ μὴ δυνάμενον ρηθῆναι, καὶ τὸ μὴ ἄξιον ρηθῆναι.
τὸ δὲ μὴ ἄξιον, ἢ ὡς ἀποτρόπαιον, οὐκ ἐστὶν ἄξιον
λέγεσθαι, ἢ ὡς αἰσχροῦ, ἢ ὡς μυστηριώδες. ἄρρητον
καὶ ὑπερβολικῶς τὸ μέγα ἢ τὸ πολὺ.]

934. ἌΝΑΛΓΗΤΩΝ. τῶν μηδαμῶς ἀλ-
γούντων καὶ ἀχθομένων ἐπὶ τῷ πάθει τούτῳ τοῦ
Αἴαντος.

[ΜΕΤΡ. 939. ΟΥΚ ἌΝ ΤΑΔ'. Σύστημα
κατὰ περικοπὴν ὅμοιον τῷ μετὰ τὴν δευτέραν στρο-
φὴν συστήματι, ἧς ἡ ἀρχή, Ὡμοὶ ἐμῶν νόστων,
στίχων ἱαμβικῶν τριμέτρων δ. Τ.]

939.

g) Haec in angustius contraxit Suidas s. ἀνάληγτος. Lo-
beck.

h) ἐκάνω τῆς σφραγῆς τοῦ Αἴαντος ἑπτακαὶ ἑξήκοντα ἔργων ἀνακτον
τῶν δύο Ἀτρεΐδων, ἡγουν ὅτι βουλευόμενοι ποιῆσαι ἡμῶς δού-
λους. Bar.

939. ΟΥΚ ἌΝ ΤΑΔ' ἜΣΤΗ. οὐκ ἂν
ταῦτα ἐπράχθη αὐτῷ, μὴ θεῶν βουλομένων, ὥστε
καὶ ταῦτά ἐστι πρᾶξομαι περὶ τῶν Ἀτρεΐδων. Ἄλ-
λως. πρὸς τὸ εἰρημένον ὑπὸ τοῦ Χορῶ ἈΛΛ'
ἈΠΕΪΡΓΟΙ ΘΕΟΣ, φησὶν, οὐκ εἰκὸς συλλή-
ψεσθαι ἡμῖν τοὺς θεοὺς, ἐπεὶ οὐδ' ἂν ἐπράχθη
ταῦτα.^{ι)}

940. ἌΓΑΝ ἘΠΕΡΒΡΙΘΕΊΣ. μέγα καὶ
βαρὺ ἦνυσαν οἱ πράξαντες τὰ περὶ τὸν Αἴαντα, ὃ
ἐστίν, οἱ αἵτιοι τούτων.

940. ἌΓΑΝ Γ' ἘΠΕΡΒΡΙΘΕΊΣ. ἐκ πα-
ραλλήλου καὶ ταῦτα. τὸ γὰρ ἄγαν καὶ ἡ ὑπὲρ ὑπερβο-
λὴν ἐπίσης δηλοῦσιν.

942. ΦΥΤΕΥΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἐφύτευσεν.

[942. ΠΑΛΛΑΣ ΦΥΤΕΥΕΙ. τοιαύτης
βλάβος ἀφορμὴν ἔδωκεν ἡ Παλλὰς, ἡ μεγάλη θεὸς,
ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς, εἰς χάριν τοῦ Ὀδυσσεύς. —
τὸ φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται κυρίως, ἡγουν τὴν
ρίζαν αὐτῶν καταβάλλειν. ἀπὸ τούτου δὲ παρὰ
ταῖς ποιηταῖς καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ.
(Orest. 11.) οὗτος φυτεύει Πέλοπα. καὶ ἀπλῶς
ἐπὶ τοῦ καταβάλλειν ἀρχὴν ἐν τινι πράγματι, ὡς
ἐνταῦθα.]

[ΜΕΤΡ.

ι) Οὐκ ἂν ταῦδ'] μὴ γινέσθαι τοῦτο, ἡγουν τὸ λαβεῖν ἡμᾶς αἱ
Ἀχαιοὶ δούλους. ἡγουν οὐκ ἂν ταῦτα συνέβησαν οὕτως, μὴ
μετὰ τῆς γνώμης τῶν θεῶν. Bar.

[ΜΕΤΡ. 943. Ἡ ῥΑ ΚΕΛΑΙΝΩΨΑΝ.
Ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς τρίτης ἐστὶ στροφῆς, ἥς ἡ
ἀρχή, Ὡμοὶ ἑμᾶς ἄτας. ἐστὶ δὲ κώλων ὁμοίων
ἐκείνη η, ἥτοι ἰσομέτρων. τὸ μέντοι ἑβδομον κῶλον
τὸ Ξὺν διπλοῖ βασιλέες οὕτω χρη γράφειν, ἵν' εἴη
ὁμοιον τῷ τῆς στροφῆς ἐβδόμῳ. ἐπὶ τελευταίου κώ-
λου κατὰ μὲν τὴν ἀρχὴν ἡ ἕξω νενευκυῖα διπλῇ· ἐπὶ
δὲ τῷ τέλει ὁμοίως ἡ αὕτη, δηλοῦσαι τέλος σχεῖν τὰ
ἀνταποδιδόμενα, ὡς εἴρηται. Τ.]

943. ΚΕΛΑΙΝΩΨΑΝ. οἶον οὐκ ἐν τῷ Φα-
νερῷ, ἀλλ' ἐν σκότῳ ἤδη βλέπόμενον καὶ μέλανα.
καὶ οἶον κεκρυμμένον καὶ δόλιον, καὶ οὐχ ἀπλοῦν θυ-
μὸν ἐφουβρίζει. ἕξωθεν δὲ ἡ κατὰ. τὸ δὲ ἡμᾶς λείπει,
ἵν' ἡ, κατὰ τὸν θυμὸν ἐφουβρίζει ἡμᾶς. ΤΟΙΣ
ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΙΣ. τοῖς διὰ μανίαν συμβε-
βηκόσιν.

[943. ὅντως ὁ πολὺτλας ἀνὴρ. ἤγουν ὁ πολλὰ
ὑπομεμενηκὼς Ὀδυσσεὺς, κατὰ τὴν βαθυγνώμονα
ψυχὴν ἐφουβρίζει ἡμᾶς, καὶ γελαῖ πολὺν γέλῳτα
ἐπὶ ταῖς ἡμετέραις λύπαις, ταῖς συμβεβηκυῖαις διὰ
τὴν Διάντος μανίαν.]

[ΜΕΤΡ. 950. ΟΙΔ' ΟΥΤ' Ν. Σύστημα κα-
τὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς μὲν πρὸς τὴν ἀντιστρο-
φὴν ταύτην, ὁμοιον δὲ τῷ μετὰ τὴν στροφὴν τὴν τρί-
την συστήματι ἥς ἡ ἀρχή, Ὡμοὶ ἑμᾶς ἄτας, στί-
χων ἰαμβικῶν τριμέτρων ἢ ἑξα παράγραφος. Τ.]

[950.

[950. ΓΕΛΩΝΤΩΝ. αἰτὶ τοῦ γελάτῳσαν.
ΚΑ' ΠΙΧΑΙΡΟΝΤΩΝ, ἤγουν καὶ ἐπιχαίρετω-
σαν.]

[950. ΓΕΛΩΝΤΩΝ, αἰτὶ τοῦ γελάτῳσαν.
τοῦτο δὲ Φαμεν λαμβάνοντες ἕξωθεν εἰς τὴν τοιαύ-
την γενικὴν τὸ ἕστωσαν· ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν, οἶον
τυπτέσθων καὶ τῶν τριούτων, οὐχ οὕτω λέγομεν.
ἀλλὰ τὸ δυνικὸν ἀντὶ πληθυντικοῦ Φαμεν λαμβά-
νεσθαι. Τ.]

943. Ἡ ῥΑ ΚΕΛΑΙΝΩΨΑΝ. κελαινὸν
λέγεται τὸ σκοτεινόν, καὶ τὸ διὰ σκότος μὴ Φαινόμενον
καὶ ἐκ τούτου καὶ ἀπλῶς τὸ μὴ Φαινόμενον λέγοιτο ἄν.

946. ΓΕΛΑΪ ΔΕ'. καταγελαῖ δὲ ὁ αὐτὸς πο-
λύτλας ἀνὴρ ἡμῖν ἐπὶ τοῖς μαινομένοις, ἤγουν μετὰ
σφοδρότητος ἐπερχομένοις καθ' ἡμῶν θλίμμασι, ^{κ)} καὶ
σὺν αὐτῷ οἱ δύο βασιλεῖς.

951. ἼΣΩΣ ΤΟΙ ΚΕΙ' ΒΛΕΨΟΝΤΑ.
καὶ νῦν βλέποντα εἶπεν ἀντὶ τοῦ ζῶντα, διό τὸ Χ
πρὸςκειται. ἙΜΟΙ' ΠΙΚΡΟ' Σ ΤΕΘΝΗΚΕ.
μᾶλλον ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἥπερ ἐκείνοις γλυκὺς.
ἐπει ὧν ἐπεθύμει ἔτυχεν, οὐκ ἂν οὖν ἐπεγγελάων αὐτῷ
οἱ ἐχθροί, ὡς αὐτοὶ τῆς ἀπωλείας αἰτίοι γενόμενοι.
ΘΕΟΙ' Σ ΤΕΘΝΗΚΕ. θεῶν βεβλημένων. οὐ γάρ
οἱ Ἕλληνες τὴν τοιαύτην αἰτίαν αὐτῷ παρέσχον.

[952:

κ) Vitiose apud Purgoldum legitur θλίψαι.

[952. ΟΙ ΜΩΞΕΙΑΝ. οἰμῶζω τὸν τεθνη-
κότα καὶ οἰμῶζω ἀμεταβάτως.

953. ΟΙ ΓΑΡ. οἱ κακοὶ κατὰ τὰς γνώμας,
ἡγουν οἱ ἀνέηται. ΧΕΡΟΙΝ. ἐν ταῖς χερσίν. ΟΥΚ
ἴσασι. οὐ γινώσκουσι, πρὶν ἂν τις αὐτοῦ στε-
ρηθῇ.)

958. ΠΩΣ ΔΗΤΑ. εἰάν οὖν οὐπερ ἐπε-
θύμει, τοῦτο ἐτέλεσε δηλονότι, πῶς ἂν ἐπεγγελάεν
αὐτῶ οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, ὥςπερ ἂν εἰ εἶδον αὐτὸν πα-
θόντα ὅπερ οὐκ ἤθελεν; ἀλλως τε καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν
τέθνηκεν οὗτος, οὐχ ὑπ' ἐκείνων.¹⁾ ἘΝ ΚΕΝΟΙΣ.
ματαίως. καὶ γὰρ ὁ Αἴας οὐκέτι ἔστιν αὐτοῖς, ἵν'
ἐπαίῃ δηλονότι τῶν ὑβρεων καὶ ἐχῇ λύπην· ἀλλὰ
διοίχεται, ἡγουν διέφθαρται λιπῶν ἐμοὶ ἀνίας καὶ
γούους.]

951. ἼΣΩΣ Εἴ ΚΑΙ ΒΛΕΨΟΝΤΑ.
ἴσως εἰ καὶ ζῶντα μὴ ἐπόθουν τὸν Αἴαντα, ἀλλ' ἐν
χρεῖα τοῦ πολέμου γενόμενοι οἰμῶζειν ἄν, ζητοῦντες
τὸν Αἴαντα.

955. ἘΜΟΙ ΠΙΚΡΟΣ. σύγκρισίν τινα οἰ-
σινεῖ ποιεῖται ἡ Τεκμήσσεια τῆς τε ἐκυτῆς λύπης, καὶ τῆς
τῶν Ἀτρείδων χαρᾶς. Φησὶν οὖν· ὁ θάνατος τοῦ Αἴαν-
τος

1) οὐ γινώσκουσι πρότερον, ἕως ἂν ἀποβρίσῃ αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν
δηλονότι ἀπ' αὐτῶν. Bar.

111) Θεοῖς] τῇ γνώμῃ καὶ δίκῃ τῶν θεῶν. Κάνοιαι] τῇ γνώμῃ
τῶν Ἑλλήνων. Bar.

τος πλείονος πιπρίας καὶ θλίψεως γέγονεν ἐμοὶ πρόξε-
νος, ἢ ἐκείνοις γλυκύητος καὶ ἡδονῆς.

960. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤ' ὈΔΥΣΣΕΥΣ.
πρὸς ταῦτα, ἃ πάσχομεν, ἢ διὰ τοῦτο ὁ Ὀδυσσεὺς ὑβρι-
ξέτω καὶ καταγελάτω ἡμῶν ματαίως.

[ΜΕΤΡ. 960. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤ'. Οἱ μετὰ
τὰ προειρημένα συστήματα οὗτοι στίχοι ἰαμβικοί
εἰσι τρίμετροι ρπζ, ὧν τελευτῇ, Ἄνδρες ματαίου
Φλαυῶ' ἔπη μυθουμένου. μετὰ δὲ τὸν τρίτον στίχον
κῶλον μονόμετρον, καὶ μετὰ τὸν κζ' ἕτερον κόμμα.
ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος. Τ.]

963. ἼΩ ΜΟΙ ΜΟΙ. δὲ γενέσθαι βοήν,
ἣν ἀκούσας ὁ Χορὸς ἐφίστησι, γνωρίζων τὸ φθέγμα
τοῦ Τεύκρου βεῶντος.

965. ἘΠΙΣΚΟΠΟΝ ΜΕΛΟΣ. σημαντι-
κόν, ἔφορον, οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ'
ἐστοχασμένον.)

966. Ω ΦΙΛΤΑΤ' Αἴ'ΑΣ. ἔρχεται)
μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Τεκμήσεως. ἌΡ' ἩΜΠΟ-
ΛΗΚΑΣ, ἐνεπλήστας, ²⁾ ἐκέρδανας. καὶ ἐπὶ Φαύ-
λου λέγεται. τροπικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ περιεποίησας.

[967.

11) Suidas f. ἐπίσκοπον. Lobeck.

2) ἔρχεται Τεύκρος Brunck.

3) Suidas ἐπώλησας, ἐκέρδανας f. ἐμπέλ. confusa fortasse
duplici sive explicatione sive lectione (ἀπηνιπόλησας.)
Lobeck.

[967. ἩΜΠΟΛΗΚΑΣ. ἀπημπόληκας, πέπρακας, ἤγουν προδεδωκας ἡμᾶς. Ἡ ΦΑΤΙΣ ΚΡΑΤΕΙ, ἡ Φήμη ἐπικρατεῖ.

970. ὩΣ ὩΔ' ἘΧΟΝΤΩΝ. τὸ ἐξῆς, ὡς ὠδε ἔχόντων ἤγουν διακειμένων τῶν περχυμάτων, πάρεστι στενάζειν. ΠΕΡΙΣΠΕΡΧΕ'Σ, περισπούδαστον, ἀμηχανίαν ἐμποιοῦν, περισσῶς κατεπεῖγον, ἀπὸ τοῦ περιττέρχεσθαι, τὸ περιστρέφεσθαι. οἱ γὰρ ἐν δεινῷ τινι καταστάντες ἢ χρεῖα, καὶ μὴ εὐρίσκοντες λύσιν τούτων ἄνω καὶ κάτω φέρονται πλανᾶμενοι ὑπ' ἀπορίας, ἐφ' ὧν λέγεται καὶ τὸ ἀλύειν, ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄλλῃ ἢ πλάνῃ.]

967. ἌΡ' ἩΜΠΟΛΗΚΑΣ. πολῶ, τὸ ἀναστρέφομαι. ἐν τούτῳ τοῦ σημαυνομένου κατὰ περίφρασιν λέγει ἐρωτᾷν· ἀρα ἀνεστράφης ἐπὶ τούτοις; ἤγουν ἐποίησας ταῦτα οὕτως, ὡς περ ἔχει ἡ Φήμη;

969. Ὡ ΜΟΙ ΒΑΡΕΪΑΣ. τὰ σχετλιαστικά ταῦτα ἐπιβρόμηματ' ὅτε μετὰ πτώσεως εὐρίσκονται, γεγυμνη ἔστιν αὕτη ζητοῦσα καὶ τὸ εὐεκεν.

971. ΠΕΡΙΣΠΕΡΧΕ'Σ. ἀντὶ τοῦ βαρέυ.

972. ΤΙ' ΓΑΡ ΤΕΚΝΟΝ ΤΟ' ΤΟΥΤ' ΔΕ. καὶ πρὶν ἀκοῦσαι τῶν ἐντολῶν ὁ Τεῖκρος ἔδοξε τὴν περὶ τὸν παῖδα κηδεμονίαν ἀφ' ἑαυτοῦ φρονίμως.

975. ὩΣ ΚΕΝΗ'Ζ ΣΚΥΜΝΟΝ ΛΕΑΪΝΗΣ. κεκενωμένης καὶ ἐστερημένης τοῦ σιζύγου. ^{η)} καλῶς

η) Suidas f. κατὰ. Lobeck.

καλῶς δὲ τῷ παραδείγματι χρῆται. οἱ γὰρ κυνηγοὶ τηρεῦσι τὸν καιρὸν, ὁπότε ἐξημοὶ τῶν μητέρων γίγνονται οἱ σκύμνοι.

[977. ἸΘ' ἘΓΚΟ'ΝΕΙ. ἀπιθι, σπεῦδε. ΦΙΛΟΥΤ'ΣΙ, εἰώθασι. ΚΕΙΜΕ'ΝΟΙΣ. τὸ κεῖσθαι ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος ἰδίως εἰώθασι τάττειν.

981. ὦ ἀλγανότατον, λυπηρότατον ἐμοί, θεῖαμα δηλονότι, ἀπάντων τῶν θεαμάτων, ὧν εἶδον ἐγὼ τοῖς ὀφθαλμοῖς. καὶ ὦ ὁδὸς ἀνιάσασα τὸ ἐμὸν σπλάγχχνον μάλιστα πασῶν τῶν ὁδῶν, ἣν νῦν ἔβην, ὦ φίλτατ' Αἴας, φθάσαι ζητῶν καὶ κατ' ἵχνος ἀκολουθῶν, ὡς ἐπησθόμην, ἀντὶ τοῦ ἠκουσα, ἐγνώρισα, ἔμαθον τὸν σὸν θάνατον.]

979. ΚΑΙ ΜΗ'Ν ἘΤΙ ΖΩ'Ν. καὶ μὴν, ὦ Τεῦκρε, ἐτι ζῶν ὁ Αἴας, ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἐφίετο, ἥτοι ἐνετέλλετο σοὶ μέλειν καὶ φροντίδα ποιῆσθαι τούτου τοῦ παιδός, ὡς περ οὖν καὶ φροντίζεις.

983. ὍΔΟ'Σ Θ' ὍΔΩ'Ν. οὐ λέγει τὴν ἐπὶ τὴν Μυσίαν. ἐπιφέρει γὰρ ἩΝ ΔΗ' ΝΥ'Ν ἘΒΗΝ, ἀλλὰ ταύτην, ἣν ἤλθεν ἐπὶ τὸ ἰδεῖν τὸν νεκρόν.

[986. ΔΙΩ'ΚΩΝ, φθάσαι ζητῶν. ΚΑ'ΞΙΧΝΟΣΚΟΠΟΤ'ΜΕΝΟΣ, κατ' ἵχνος ἀκολουθῶν.]

С с

983.

983. ὍΔΟ' Σ Θ' ὍΔΩ' Ν. καὶ ὧ ὁδός, ἣν πρὸ ὀλίγου ἔβην, ἣ ἀνιάσασα τὴν ἐμὴν καρδίαν περισσοτέρως πασῶν τῶν ὁδῶν, ὥς διώδευσα, διώκων καὶ ἐρευνῶν καὶ ἐξετάζων τὸν σὸν θάνατον· ἐπεὶ ἡσθόμην ἅπερ μοι ὁ Κάλχας ἔλεγε περὶ σοῦ.

987. ὍΞΕΓ' Α ΓΑΡ ΣΟΥ ΒΑΞΙΣ. οὐ κοινῶς τὸ ἐξὺ ἐπὶ τῆς Φήμης, ἀλλ' ὁρμὴν ἴσχει ἐπὶ τοῖς ἀξιώματι προβεβηκόσι. ὩΣ ΘΕΟΤ'. ἦτοι ὡς ἀπὸ Θεοῦ, ἢ ὥς περ Θεοῦ. τούτο δὲ πρὸς τὴν Φήμην μόνον, ἐπεὶ γίνεταί βλάσφημον διὰ τῶν ἐξῆς. ὙΠΕΣΤΕ' ΝΑΖΟΝ. ἴσως ἡσύχως ἐστέναξε δεδοικῶς τοὺς ἐχθρούς.

[989. ἘΚΠΟΔΩ' Ν. μακράν, πόρρω. ὙΠΕΣΤΕ' ΝΑΖΟΝ. κατ' ἐμαυτὸν ἐστέναζον ἡσυχῇ. ΕΚΚΑΛΥΨΟΝ, τοῦ καλύμματος γύμνωσον, αὐτὸν δηλονότι. ΔΥΣΘΕΑΤΟΝ, δυσκόλως θεαθῆναι δυνάμενον. ΠΙΚΡᾶΣ, ἀλγεῖνης. τὸ πικρὸν ἐπὶ γεύσεως λέγεται, καὶ ἀπὸ τούτου ἐπὶ τοῦ ἀλγεύς τῆς ψυχῆς. ὁ γὰρ πικρὸν ἐπὶ γεύσεως, τούτο ἀλγεῖν ἐπὶ ψυχῆς. λέγεται καὶ πικρὸν τι, ὡς πρόξενον πικρίας, οὐχ ὡς πικρὸν αὐτὸ ὄν, ὡς τὸ ξίφος ἐνταῦθα λέγεται πικρὸν. ΚΑΤΑΣΠΕΪΡΑΣ, ἔσον λυπῶν ἀφορμὴν δούς.]

987. ὍΞΕΓ' Α ΓΑΡ ΣΟΥ. ταχυτάτῃ γὰρ Φήμῃ, καθάπερ Θεοῦ ἦν, ἢ περὶ σοῦ, ἥτις διῆλθε τοὺς Ἀχαιοὺς, ὅτι οἴχη ἀποθανόν· ἢ τὸ ὀξεῖα ἀντὶ τοῦ, ὀξέως καὶ ταχέως.

[METR

[METR. 991. ΟΙ' ΜΟΙ. Μονόμετρον βραχυκατάληκτον. Τ.]

992. ἸΘ' ΕΚΚΑΛΥΨΟΝ. πρὸς τὸν Χορὸν Φησίν, ἢ τινὰ τῶν θεραπόντων. ἢ γὰρ Τέκμησθα ἐπὶ τὸν παῖδα ἀπῆε. Ὡ ΔΥΣΘΕΑΤΟΝ. ὡς ἀνακαλύψας, τοῦτό φησι. ΚΑΤΑΣΠΕΪΡΑΣ. δαιμονίως καὶ τὸ σπείρας, οἷον ἀρχὴν κακῶν παρασχῶν. ἢ τὸ σπείρας ἐπὶ πλήθους κακῶν τακτέον.

[992. Ἰστέον ὅτι τὸ Ὡ οὐ μόνον πρὸς κλητικὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικὴν φέρεται. ἀμφοτέρων οὖν ἐστὶν ἐνταῦθα. Ἄλλως. Ὡ ΔΥΣΘΕΑΤΟΝ λέγει ὍΜΜΑ, καὶ ὧ ὄμμα ΤΟΛΜΗΣ ΠΙΚΡᾶΣ. τόλμης γὰς ἦν τὸ ὄμμα. πρὸς γενικὴν δὲ τὸ ὧ συντάττειν, ὁ λόγον οὐκ ἔχει· πρὸς εὐθεῖαν μέντοι σπανίως, ὡς τὸ ὧ οὕτως, καὶ ὧ δυστυχῆς. Τ.]

993. Ὡ ΔΥΣΘΕΑΤΟΝ. ὧ κακοθέατον ὄμμα, ἦτοι θεωρία, καὶ κατὰ τὰ ἄλλα δηλονότι, καὶ ἐνεκεν τῆς τόλμης ταύτης τῆς πικρίας προξένου.

997. Ἡ ΠΟΥ ΤΕΛΑΜΩ' Ν. ἅμα μὲν πρὸς τῆς ἰσχυρίας, ὅτι ἐκβέβληται, ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὸ πιθανὸν τῆς ὑπονοίας. ΠΩ' Σ ΓΑΡ ΟΥ' Χ ΟΥΤΩ, ΠΑ' ΡΑ. πῶς γὰρ οὕτως με ἠδέως δέζεται, ὧ καὶ εὐτυχοῦντι τὸ προσήγες ἀπευτι καὶ ἰλαρύν.

C c 2

ΟΥ' Χ

1) Suidas f. κατασπείρας.

2) συντάπταν Steph. συσπείταν Iohnf.

ΟΥΧ' ΟΤΩΙ ΠΑΡΑ. οὐχ ὥτινι οὐδ' εὐτυχοῦντι
πάρεστι τὸ γελαῖν. Εὐτυχοῦντι δὲ εἶπεν, οὐκ ἐπὶ
τῷ υἷϊ ἐσφαγμένῳ, ἀλλ' ἐπὶ ταῖς ἀνδραγαθίαις τοῦ
υἱοῦ καὶ τῇ ἀλώσει τῆς Τροίας. ΠΟΪΟΝ ΟΥΚ
'ΕΡΕΓ' ΚΑΚΟΝ. οἷον τίνος ἀπόσχοιτο¹⁾ λόγου;

[997. Ἡ ΠΟΥ. ὄντως. εἰρωνικόν. ΕΥ' ΠΡΟΣ-
ΩΠΟΣ, χαρίεις, ἱλαρῶ τῷ προσώπῳ. εὐπρέ-
σωπος, ὁ εὐεσθής, καὶ ἀπὸ τούτου, εὐπρέσσωπος αἰτία,
ἡ πιθανὴ καὶ εὐπρεπής. συνάγει δὲ τὸ ἐναντίον ὁ
λόγος· ἡγουν οὐκ εὐμενῶς με δέξαιτ' ἂν, πρὸς ὃ
ἐπάγεται· ΠΩΣ ΓΑΡ ΟΥΧ, 'ΟΤΩΙ ΠΑΡΑ,
ἡγουν ὅτῳ μὴδέν, τουτέστι μῆδαμῶς, πάρεστιν οὐδ'
εὐτυχοῦντι γελαῖν ἡδέως.

1001. ΤΙ' ΚΡΥΨΕΙ; τί σιγήσει; κακόν,
ἀπὸ κοινού. ΤΟΝ. ἔρεϊ, δηλονότι. ἘΚ ΔΟΡΟΣ.
γεγονότα ἐξ αἰχμαλώτιδος γυναικός. ἐκ μάχης
πολεμίας, τουτέστιν ἐκ γυναικὸς μάχῃ πολεμιά
κρατηθείσης.

1003. ΔΕΙΛΙΑΙ, διὰ δειλίαν, ἢ ὑπὸ δειλίας.
ΩΣ ΤΑ ΣΑ'. ἵνα, θανόντος σου δηλονότι, τὴν
σὴν ἀρχὴν καὶ τοὺς σοὺς δόμους ἔχοιμι. ΚΡΑΤΗ,
τὴν ἀνήκουσάν σοι ἀρχήν. ΔΥΣΟΡΓΟΣ, πάνυ
ὀργίλος. ἔστι μὲν καὶ ἅφ' ἑαυτοῦ δύσοργος· καὶ τὸ
εἶναι δὲ ἐν γήρᾳ βαρὺν αὐτὸν ποιεῖ. ΠΡΟΣ ΟΥ-
ΔΕΝ, πρὸς οὐδεμίαν αἰτίαν.]

998.

1) ἂν ἀπόσχοιτο Brunck.

998. ΔΕ' ΕΑΙΤ' ἂΝ ΕΥ' ΠΡΟΣΩΠΟΣ.
τὸ εὐπρέσσωπος καὶ τὸ ἱλεως, ἄμεινον ἐπιβόηματικῶς
ἐκλαμβάνεσθαι.

999. ΠΩΣ ΓΑΡ. πῶς γὰρ δέξαιτο ἂν ἐμὲ
εὐπρέσσωπος καὶ ἱλαρῶς, ὥτινι οὐχ ὑπάρχει ἡδὺ τὸ
γελαῖν, μῆδ' ἐν εὐτυχίᾳ ὄντι.

1004. ΩΣ ΤΑ ΣΑ'. ὅπως τὰ σά'.

1006. ΤΟΙΑΥΤ' ἂΝ Η' ΔΥΣΟΡΓΟΣ.
Τὸ μὲν ΔΥΣΟΡΓΟΣ ἐκ φύσεως. λέγει γὰρ αὐτὸν
αἰεὶ σκυθρωπόν· τὸ δὲ ἘΝ ΓΗΡΑΙ. εἰς ἐπίτασιν.
ΠΡΟΣ ΟΥΔΕΝ, πρὸς οὐδὲν ἀληθές, ἢ αἰτίαν
μοι. ΔΟΥΛΟΣ ΛΟΓΟΙΣΙΝ. ταῖς τοῦ πατρὸς
λοιδορίαις.

[1007. Εἰς ἘΡΙΝ. εἰς μάχην. ἔρις, ὁ ζῆλος,
καὶ ἡ μίμησις. καὶ ἔρις, ἡ μάχη. ΤΕΛΟΣ, κατὰ τὸ
τέλος ἐπιβόηματικῶς. ἈΠΟ' ῬΡΙΦΘΗΣΟΜΑΙ,
ἐκπεσοῦμαι γῆς, τῆς πατρίδος δηλονότι.]

1006. ΔΥΣΟΡΓΟΣ. τοιαῦτα λέξει ὁ ἀνὴρ
ἐκείνος, ὁ Τελαμῶν, ὁ κακῶς ὀργιζόμενος, βαρὺς ὢν
ἐν τῷ γήρᾳ αὐτοῦ.

1008. ΤΕΛΟΣ Δ' ἈΠΩΣΤΟΣ. ἀπὸ τοῦ
τρίτου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου γέγονε,
τοῦ ὥσται. τέλος δὲ γενόμενος ἀπωστός, ἡγουν ἐκ-
διωχθείς. ἈΠΟ' ῬΡΙΦΘΗΣΟΜΑΙ, ἡγουν ἐκ-
πεσοῦμαι ἐκ τῆς γῆς τῆς Σαλαμῖνος, τοῖς λόγοις ἐκείνου
Φανείς δοῦλος ἀντὶ ἐλευθέρου.

1001.

1011. ΠΟΛΛΟΙ ΜΕΝ ΕΧΘΡΟΙ. πολλοὶ ἐχθροὶ Ἕλληνές τε καὶ Τρῶες. ὀλίγοι δὲ ὠφελήσιμοι Ἕλληνες.

[1011. ΠΑΤΡΑ Δ' ὨΦΕΛΗΣΙΜΟΙ. κατὰ τὰ ὀλίγα ἐπιτήδεια εἰς ὠφέλειαν, ἤγουν ὠφελίμοι. ¹⁾]

[1011. ΠΑΤΡΑ Δ' ὨΦΕΛΗΣΙΜΟΙ. παρὰ τισὶ μὲν τῶν βιβλίων ΠΑΤΡΟΙ, παρὰ τισὶ δὲ ΠΑΤΡΑ εὐρίσκεται. ἔστι δὲ τὸ παῦρα κρεῖττον τοῦ παῦροι, διὰ τὸ σώζειν τὸ μέτρον. τέταρτος γὰρ πους ἔστιν· ὀφείλει δὲ οὗτος ἱάμβος εἶναι. εἰ δὲ τις εἴποι, ὅτι καὶ τοῦ παῦροι τὸ ροὶ βραχύ ἐστι· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὸ παυ περισπῶμεν· ἴστω ὅτι οἱ ποιηταὶ τῶν εὐθειῶν πληθυντικῶν τὰ τέλη, εἴτε διὰ τοῦ αἰ ἐκφέρονται, ὡς τὸ μούσαι, εἴτε διὰ τοῦ οἱ, ὡς τὸ πλόοι, ἀντὶ μακρῶν δέχονται, εἰάν μὴ ἡ ἐπαγομένη λέξις ἀπὸ Φωνήεντος ἀρχῇται. τότε γὰρ αὐτὰ κοινήν συλλαβὴν ἤγουνται. ἔστι δὲ τὸ ΠΑΤΡΑ ἀντὶ τοῦ ὀλίγα καὶ σὺδαμῶς, ὥσπερ ἔστι καὶ τὸ, (90.)

τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπη τῆς ζυμμάχου;
τὸ γὰρ βαιὸν ἀντὶ τοῦ ὀλίγον καὶ σὺδαμῶς ἐνταυθοῖ νοητέον. εὐ μόνον δὲ τὰ τέλη τῶν πληθυντικῶν εὐθειῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ὀριστικῶν ῥημάτων καὶ ἀπα-

2) ὠφίλαντες ἱμοὶ προξενήσκοντες, διὰ τὸ κοινῶς ἅπαντας ἐδιδόσαναι βλάβει τὸν Αἴαντα. Βαγ.

ἀπαρμεφάτων καὶ προστακτικῶν, τὰ διφθογγον ἔχοντα ἐν τῷ τέλει, ἀντὶ μακρῶν δέχονται, συμφώνου ἐπιφερομένου· Φωνήεντος δὲ καὶ ταῦτα κοινήν συλλαβὴν ἤγουνται. Τ.]

1013. ΠΩΣ ἈΠΟΣΠΑΣΩ. πῶς, Φησί, τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ ξίφους ἐλκύσω; συμπληρῶσαι δὲ βούλεται καὶ θάπτειν αὐτόν. καλῶς δὲ τῇ μὲν Τεκμήρη περιῆψε τὸ σκεπάζειν αὐτόν, ὥς γυναικί· τῷ δὲ Τεύκρῳ, ὡς ἀνδρὶ καὶ ἀδελφῷ, τὰ δέοντα ποιεῖν περὶ τὸ σῶμα. ΤΟΥΤ' Δ' ΑἶΟΛΟΥ ΚΝΩΔΟΝΤΟΣ. τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους, τῆς ὀξείας εἰς τὸ καίνειν, ^{*)} ὡς ὁδοῦς. ἐδοῦσι γὰρ παραβάλλεται ὀξέσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄκρου ^{γ)} τὸ ξίφος δηλοῖ.

[1013. ἀποσπᾶν, τὸ βιαίως χωρίζειν τὰ κεκολλημένα. πῶς, ἤγουν, ποῖα τρόπῳ, ἀποσπᾶσθε τοῦ πικρίας αἰτίου κνώδοντες τοῦδε τοῦ αἰόλου; ἀνασπᾶν καὶ κατασπᾶν, τὸ βιαίως ἀνέλκειν καὶ καθέλκειν.

1014. ΑἶΟΛΟΥ, τοῦ συνεχῆ κίνησιν παύσχοντος διὰ τὴν λεπτότητα. ΚΝΩΔΟΝΤΟΣ, ἤγουν ξίφους. ²⁾ ΕΚΤΩΡ ΜΕΝ. τὸ ἐξῆς· Ἐκτωρ μὲν

*) Κινᾶν. v. Tzetz. ad Lyc. 1108. Transtulit haec ad se Suidas f. κνώδων. Lobeck.

γ) τοῦ ΠΙΚΡΟΤ Brunck.

2) Κινῶν ἐτυμολογᾶται ἀπὸ τοῦ κινᾶν δεῖν, ἤγουν φέρον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ κινήσει ἔδαν, ἤγουν ἐσθίαν, διὰ τῆς τομῆς. Βαγ.

μὲν ΠΡΙΣΘΕΪΣ, ἤγουν *δεθείς*, τῷ ζωστῆρι, ὃ παρὰ τοῦδε ἐδωρήθη. ἸΠΠΙΚΩΝ ἘΞ ἈΝΤΥΓΩΝ. ἤγουν τοῦ ἄρματος τοῦ ἵππικοῦ.

1020. ἘΓΝΑΨΤΕΤ'. ἐξάνετο. ἈΠΕΨΥΞΕΝ ΒΙΟΝ. ἤγουν ἀπέθανεν. ἐτελεύτησέ τις, καὶ ἐτελεύτησε τὸν βίον· καὶ κατέστρεψε, καὶ κατέστρεψε τὸν βίον· καὶ ἀπέψυξε τὸν βίον, καὶ μετήλλαξε, καὶ τέθνηκεν, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ΤΗ'ΝΔΕ ΔΩΡΕΑ'Ν. ἤγουν τότε τὸ ξίφος, ὅπερ ἔλαβε δῶρον παρ' αὐτοῦ. ΠΡΟΣ ΤΟῦΤ'Δ'. παρὰ τοῦδε, τοῦ ξίφους δηλονότι. πρὸς τὸ σημαίνονμενον ἀποδίδεται.

1022. ΠΕΣΗΜΑΤΙ, πτώματι. ΚΑ'ΚΕΪΝΟΝ, τὸν ζωστῆρα, ὃ Ἀΐδης ἐπλεξε, κατεσκεύασε, δηλαδή.]

[1018. ὁ Ἐκτωρ ἐν τῷ ζωστῆρι, ἐν ^{α)} α' ἐδωρήθη καὶ ἐφιλοφρονήθη παρὰ τοῦδε τοῦ Αἴαντος, ΕΓΝΑΨΤΕΤΟ καὶ συρόμενος κατεκόπτετο ἐκ τῶν ἸΠΠΙΚΩΝ ἈΝΤΥΓΩΝ καὶ τῆς τοῦ ἄρματος περιφρεΐας, ἔς τε καὶ ἕως οὗ ἀπέψυξε τὸν βίον. ἈΠΕΨΥΞΕ δὲ ἔπεν ἀντὶ τοῦ, ἀπεβάλετο τὸν ΒΙΟΝ καὶ τὴν ζωὴν, ΠΡΙΣΘΕΪΣ καὶ κατακοπείς, παρ' ὅσον οἱ ἐκπνέοντες ^{β)} ψυχραίνονται παντὶ τῷ σώματι, τοῦ τὴν θέρμην ἐμποικνύ-
τος

^{α)} ἐν omittunt Steph. et Johnsonus. Ibidem ac Turnebus non praebeant ἘΓΝΑΨΤΕΤΟ.

^{β)} ἀπνέοντες Turn. Steph. Johnson.

τος αἵματος εἰς τὴν καρδίαν εἰσδραμόντος Φυλακῆς ἕνεκα, καὶ πάντα τὰ μέρη καταλελοιπότες ψυχρά.

1029. τὸ ὍΠΩΣ ἀντὶ τοῦ πῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα, καὶ ἀντὶ τοῦ καθάρ. ἐνταῦθα δὲ, ἀντὶ τοῦ πῶς. Τ.]

1018. ὍΚΤΩΡ ΜΕ'Ν. ὁ Ἐκτωρ μὲν πρὶς-
θεὶς τῷ ζωστῆρι, ὃ, ἦτοι δι' οὗ, ἐδωρήθη καὶ ἐδεξιώθη ὑπὸ τούτου τοῦ Αἴαντος, ἐκ τῶν ἵππιων αὐτῶν ἐγνάπτετο ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως δόλου, ἕως οὗ ἀπέλιπε τὸ ζῆν.

1021. ΟΥΤΟΣ ΔΕ' ΤΗ'ΝΔΕ ΔΩΡΕΑ'Ν ΕΧΩΝ. οὗτος δὲ ὁ Αἴας ταύτην τὴν δωρεάν ἔχων ἐκείνου, τὸ ξίφος δηλονότι, ὑπὸ τούτου ἐφθέρη διὰ πεσήματος θανατηφόρου.

1025. ΕΓΩ ΜΕ'Ν ΟΥ'Ν. καλῶς τὸ φάναι πάντα κατὰ γνώμην θεῶν γίγνεσθαι. εἰσὶ γάρ τινες ἐτεροδοξοῦντες. ὍΤΩΙ ΔΕ' ΜΗ' ΤΟ'Δ' ἔΣΤΙ. τὸ ἐκ θεῶν μηχανᾶσθαι ταῦτα. ΚΕἶΝΑ ΣΤΕΡΓΕΤΩ. τὰ ἑαυτοῦ δόγματα. γέγονε δὲ τοῦτο καὶ παροϊμιακόν.

[1029. ΜΗ' ΤΕΙ'ΝΕ. ἀντὶ τοῦ μὴ ἀπότηνε, λόγον δηλονότι. τὸ ἀπότηνεν γὰρ ἐπὶ λόγου λέγεται, οἷον, ἀπότηνε λόγον μακρόν. ἈΛΛΑ' ΦΡΑΖΟΥ. σκόπει ὅπως κρύψεις τὸν ἄνδρα ἐν τάφῳ. ὍΠΩΣ. ἀντὶ τοῦ πῶς, καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα, καὶ ἀντὶ τοῦ καθάρ. ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ πῶς. Ἀ ΔΗ' ΚΑΚΟΥ' ΡΓΟΣ. ἤγουν ἐξίκοιτο ἄν, ἃ ἀνὴρ κακοῦρ-
γος

γος ἐξίκοιτο ἂν δηλαδή. ἘΞΪΚΟΙΤΟ, ἐξέλθοι, εἴποι.]

1029. ΜΗ' ΤΕΓΝΕ ΜΑΚΡΑ'Ν. ὦ Τεῦκρε, μὴ ἐξάπλου τὸν σὸν λόγον. ἀλλὰ σκέπτου, ἵνα ταχέως κρύψῃς τὸν ἄνδρα ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἔτι σκέπτου, ὅ τι αὐ εἶπης, ἀπολογούμενος δηλονότι, περὶ τοῦ Αἴαντος,

1030. ΧΩ' ΤΙ ΜΥΘΗΣΗ ΤΑ'ΧΑ. καὶ ὅ τι μυθήσῃ πρὸς τὴν ἔφοδον Μενελάου, τουτέστι τὴν ἀφίξιν, ἥτοι πρὸς αὐτὸν Μενέλαον. ἘΞΪΚΟΙΤ' ἈΝΗΡ. ^{c)} πιθανῶς πάρεστιν, ὅτι οὐ συμπαθήσαν πάρεστιν. οὐκ ἀργῶς δὲ τοῦτο, ἀλλ' ὥσπερ προ- παρασκευάζων τὸν Τεῦκρον.

[1033. ΤΙΣ Δ' ἘΣΤΙ'Ν. ἤγουν τίς δὲ ἀνὴρ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ στρατοῦ, ὃν προσλεύσσεις, ἤγουν βλέ- πεις. ^{d)} ἘΣΤΕΪΛΑΜΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἐστειλάμε- θα. στέλλω, τὸ κοσμῶ· στέλλομαι δὲ ἐπὶ τῆς ἐν θαλάσῃ πορείας, οἷον, ἐστείλατό τις τόνδε τὸν πλοῦν. ΜΑΘΕΪ'Ν ΓΑΡ ἘΓΓΥ'Σ. ἤγουν ἐγγύς· γὰρ ὃν οὐ δυσπετής ἐστὶν εἰς τὸ θεαθῆναι. δυσπετής, ὁ δυσκόλως ὑπέικων, ἤγουν ὁ δυσχερής, ὃ ἐναντίον ὁ εὐπετής, ὁ εὐκόλως ὑπέικων. προπετής, ὁ ἔμπρο- σθεν κείμενος· προπέτης δὲ παροξυτόνως, ὁ προαρ- πάζων

c) Α ΔΗ ΚΑΚΟΤΡΓΟΣ Brunck., post πιθανῶς omittens πάρεστιν.

d) τίς δὲ ὁ ἀνὴρ, ὅστινα ἄνδρα προσλεύσσεις ἐρχόμενον ἀπὸ τοῦ στρατοῦ. Bar.

πάρων τι, ^{e)} καὶ παρὰ τὴν καιρὸν παρρησιαζόμενος· ἀπὸ τῶν στρουθίων τῶν πρὸ τοῦ καιροῦ ζητούντων πέτεσθαι.]

[1032. ἘΞΪΚΟΙΤ' ἈΝΗΡ. οὐ μόνον διεξ- έρχομαι, ἀλλὰ καὶ ἐξέρχομαι χωρὶς τῆς διαφαιμένης, ὡς ἐνταῦθα, καὶ Εὐριπίδης· (Μηδ. 281.) ἐχθροὶ ^{f)} γὰρ ἐξίαςσι πάντα δὴ κάλων. Τ.]

1031. ΒΛΕΪΠΩ ΓΑΡ ἄνδρα ἡμῶν Ἐ- ΧΟΡΟΝ, καὶ ἴσως ΓΕΛΩ'Ν καὶ ἠδόμενος ἐπὶ ταῖς δυστυχίαις ἡμῶν ἘΞΪΚΟΙΤΟ ἈΝ, ἀντὶ τοῦ, διέλ- θοι καὶ εἴποι ^{g)} φαῦλα δηλονότι τινά, ἅτινα εἴποι ἂν κακότητος καὶ κακογνώμων ἀνθρώπος.

1035. Ὡ ΔΗ' ΤΟ'ΝΔΕ ΠΛΟΥ'Ν. αἰτὶ τοῦ, δι' ὅτινα τὸν ἐπὶ Τροίαν ἐστειλάμεθα πλοῦν.

1036. ΟΥ'ΤΟΣ ΣΕ ΦΩΝΩ. ὑβριστικὸν τὸ ἥθος Μενελάου. ἴσως ἐκ τῆς συνωμοσίας Ὀδυσ- σέως. ^{h)} ἈΛΛ' ἘΑ'Ν ὍΠΩΣ ἘΧΕΙ. ἀντὶ τοῦ ἀδιαπτον.

[1037. ΜΗ' ΣΥΓΚΟΜΪΖΕΙΝ. μὴ θέλῃς θάπτειν. συγκομίζειν, ἀπὸ τῶν συναγομένων καρ- πῶν

e) Brub. Steph. Iohnf. προαρπάζων τὸ πρῶγμα.

f) Turn. Steph. Iohnf. θνητοί.

g) Codex poi. εἴποι scribendum esse vidit etiam Lo- becius.

h) Οὗτος σε] καταφρονητικὸν τὸ ἔπος. ὅθεν οὐδὲ τὸ ὄνομα τοῦ κεκλημένου λίγα. Bar.

πάν εἰς τὰς ἀποθήκας. ἐπ' ἐκείνων γὰρ λέγεται κυρίως τὸ συγκομίζειν καὶ ἡ συγκομιδὴ.]

1038. ἈΝΗΛΩΣΑΣ. κυρίως τοῦτο τὸ ἀναλῶ λέγεται ἐπὶ τῆς τῶν χρημάτων δαπάνης. τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων. ἐνταῦθα δὲ ἀντί, ἀπρεπῶς καὶ ματαιῶς εἶπες.

1039. ΔΟΚΟΥΝΤ' ἙΜΟΙ'. διὰ τὴν ἐξουσίαν, οὐ διὰ δικαιολογίαν.

[1040. τὸ ἩΝΤΙΝΑ ἀντὶ τοῦ τίνα νοητέον. ὥσπερ γὰρ Φαμὲν ὅ τι, ἀντὶ τοῦ τι, καὶ πᾶς ὅστις οὖν, ἀντὶ τοῦ πᾶς τις, οὕτω καὶ τοῦτο. ἰστέον δὲ ὅτι πάντα τὰ τοιαῦτα ποτὲ μὲν ἐν ἀρχῇ τὴν δύναμιν ἔχουσι, ποτὲ δὲ ἐν τῷ τέλει· οἷον τὸ ὄντινα, ποτὲ μὲν τὸ ὄν τὴν δύναμιν ἔχει, ὥς τό, οὐκ οἶδα ὄντινα εἶποις· ποτὲ δὲ τὸ τίνα, ὥς τό, ἀνθρώπον ὄντινα εὐρών, περὶ τοῦ δαῖνος λέγομεν, ¹⁾ ἀντὶ τοῦ, ἀνθρώπον τίνα. παραπλησίως δὲ ἔχει καὶ τὸ ὅ τι, καὶ τὸ ἦντινα, καὶ τὸ ἔστις, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τ.]

1039. ΔΟΚΟΥΝΤ' ἙΜΟΙ'. εἶπον δηλονότι λόγον δοκοῦντα ἑμοί, καὶ δοκοῦντα τῷ Ἀγαμέμνονι, ὃς ἄρχει τοῦ στρατεύματος.

1041. ὍΘ' ΟΥ' ΝΕΚ' ΑΥ' ΤΟ' Ν. πρῶτον κεφάλαιον, ὅτι ἐπίβουλος ἦν τῶν Ἑλλήνων· δεύτερον, ὅτι ὠπειθήσ. ἐντεῦθεν δὲ τὴν πρόφασιν τῆς ἀντιλογίας

1) Turn. Steph. Iohnf. τοῦ δαῖνος ἡρέμην.

γίας λήψεται ὁ Τεῦκρος, ὅτι οὐκ εἰσὶν αὐτῷ βασιλεῖς αἱ Ἀτρεΐδαι.

[1041. Ο'Θ' ΟΥ' ΝΕΚΑ. ἐκ παραλλήλου. ΟΙ' ΚΟΘΕΝ. ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τοῦ οἴκου· καὶ ἀπὸ τούτου οἶκοθεν ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ. ἘΞΕΥ' ΡΟΜΕΝ. ἀντὶ τοῦ εὕρομεν. εὕρισκε τις τὸ ὄν, καὶ ἐξευρίσκει τὸ μὴ ὄν· ἐφευρίσκει δὲ οὐ τὸ μὴ ὄν, ^{κ)} καὶ διίσχυρίζονται τοῦτο τινές· οὐδὲ μὴν τὸ ὄν. ἀλλ' ἐφευρίσκει τις, τουτέστιν ἐπινεῖ πρὸς τι καὶ ἕτερόν τι, εἴτα τοῦτ' ἐκείνῳ προστίθῃσι. καὶ ἔστι μὲν αὐθις, καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ προστεθέντος ἐκείνῳ, ὃ καὶ πρότερον ἦν· ἀλλ' οὖν τι κένου ἐφευρήσῃ τε καὶ προσθήκῃ χρησιμώτερον ἀποπέφανται. οἷον λέγεται τις Θραῒς Διονύσιος ἐξευρεῖν τιὰ τῶν γραμμάτων ἀπὸ τῆς τῶν Φοινίκων γλώττης, ᾧ προσεφευρέ τις τιὰ τῶν διπλῶν, ψαλίδα εἰπὼν τὴν σπαλίδα, ἀντιστρέφως ταυτὶ τὰ σύμφωνα θείς. εὑρε δὲ τις ἀπλῶς πλήθῃ χρημάτων. ΖΗΤΟΥ' ΝΤΕΣ, ἐξετάζοντες. ζητῶ, τὸ ἐρευνᾶ· καὶ ζητῶ, τὸ ἐξετάζω.]

1043. ἘΞΕΥ' ΡΟΜΕΝ. κατελάβομεν σποποῦντες ἐχθρὸν ἡμέτερον ὄντα περισσοτέρως τῶν Τρώων.

1045. ὩΣ' ἙΛΟΙ ΔΟΡΙ'. γράφεται ὩΣ' ἙΛΟΙΔΟ' ΡΕΙ. ὥς λαιδορούμενος ἐπηγγέλατο. ταῦτα γὰρ εἶπεν ὁ Αἴας.

[1046.

κ) Brub. Steph. Iohnf. εὕρισκε τις τὸ ὄν, ἐξευρίσκει δὲ καὶ ἐφευρίσκει τὸ μὴ ὄν. Reliqua usque ad ΖΗΤΟΥ' ΝΤΕΣ defunt.

[1046. ΠΕΓΡΑΝ ἘΣΒΕΣΕΝ. ἐρμὴν ἔπαυσεν. ΤΗΝΔ ἮΝ ΟΔ. ἡμεῖς μὲν ἂν κατὰ ταύτην τὴν τύχην, ἣν εἴληχεν ὁ Αἴας, προυκείμεθα θανόντες λίαν αἰσχήμονι θανάτῳ, τουτέστι δι' αἰσχίστου θανάτου. ἘΝΗΛΛΑΞΕΝ. ἀντέστρεψε, ὥστε τὴν ἀτίμον περᾶξιν τοῦδε πρὸς βροσκήματα καὶ πρόβατα πεσεῖν. ΜΗΛΑ κοινῶς ἐπὶ τῶν βροσκημάτων λέγεται.

1052. ΣΩΜΑ ΤΥΜΒΕΥΣΑΙ ΤΑΦΩΙ. κατὰ τὸ σῶμα ἐνταφιάσαι αὐτόν. ΑΥΤΟΝ εἰπὼν, εἴτα ἐπάγει τὸ ΣΩΜΑ. καὶ ἔστιν ὁμοιον τῷ (Ἰλ. δ. 350.)· ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; ἐφ' οἷς ὅλοντι δαίνυνται καὶ μέρος. προαρπάζει δὲ τὸ ὅλον τὴν δύναμιν τοῦ ῥήματος· εἴτα, ὥς περ ἐκ μεταμελείας, δίδωσιν αὐτὴν τῷ μέρει. συνυπακούεται οὖν ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ μέρους ἢ κατὰ πρόθεσιν, ἢ ὅπως· ποῖόν ἔπος ἐφυγέ σε; λέγω κατὰ τὸ ἕρκος τῶν ὀδόντων. καὶ οὐδεὶς ἔστιν ἀνὴρ σθένων τοσοῦτον, ὥστε τυμβεύσαι τῷ τάφῳ αὐτόν· λέγω κατὰ τὸ σῶμα.]

[1047. ἮΝ ΕΙΛΗΧΕΝ. θέον εἰπεῖν πρὸς τὸ ΜΟΡΩΙ, ὃν εἴληχεν, ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος μέρος δυστυχία τις ἦν· οὐ γὰρ φυσικῶς, ἀλλὰ βιαίως¹⁾ διὰ ξίφους γέγονεν, ὃθεν καὶ ἔχθιστον καλεῖ· πρὸς τοῦτο καὶ τὴν σύνταξιν ἀπέτεινεν οὕτως· ἡμεῖς μὲν θανόν.

1) Turn. Steph. Iohnf. ἀλλ' οἰκτρῶς.

θανόντες ὑπ' αὐτοῦ προυκείμεθα ἂν ἐν ἐχθίστῳ θανάτῳ, ἮΝ ΤΥΧΗΝ καὶ δυστυχίαν ΕΙΛΗΧΕ καὶ ἐκληρώσατο οὗτος, ΤΗΝΔΕ καὶ ταύτην, ἣν ὀρώμεν, σφαγεῖς αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ.

1051. τὸ ΑΥΤΟΝ καὶ τὸ ΣΩΜΑ καὶ ὅλον καὶ μέρος, τὸ γὰρ ΑΥΤΟΝ καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν δηλοῖ· τὸ δὲ ΣΩΜΑ, μέρος αὐτοῦ, ὃ καὶ μόνον ταφῆσεσθαι ἐμελλεν. Τ.]

1046. ΤΗΝΔΕ ΠΕΓΡΑΝ. τὴν ἀπόπειραν, ἢ τὴν τόλμην καὶ ἐπιχείρησιν.

1047. ἮΜΕΙΣ ΜΕΝ ἌΝ. εἰ μή τις, φησὶν, ἐκ τῶν θεῶν ἔπαυσε τὴν πείραν καὶ τὴν τόλμην τούτου, ἡμεῖς μὲν ἂν προεκείμεθα τεθνηκότες αἰσχροτάτῳ θανάτῳ κατὰ τὴν τύχην, ἣν εἴληχε καὶ ἐκληρώσατο ὁδε· οὗτος δὲ αὐτὸς ἐξ ἡμῶν.

1051. ὩΝ ΟΥΤ' ΝΕΚ' ΑΥΤΟΝ. ὧν τινων χάριν οὐδεὶς ἀνὴρ ὑπάρχει τοσοῦτον ἰσχυρός, ὥστε ἐνταφιάσαι τὸ σῶμα αὐτοῦ, μὴ βουλομένων δηλονότι ἡμῶν.

1053. ἈΜΦΙ ΧΑΩΡΑΝ ΨΑΜΑΘΟΝ. διὰ τὰ ἐκείσε φυτά.

1055. ΜΗΔΕΝ ΔΕΙΝΟΝ. στοχάζεται γὰρ, ὅτι ὁ Τεῦκρος οὐ δίχα ὀργῆς δέζεται τοὺς λόγους.

[1055. ΔΕΙΝΟΝ ἘΞΑΡΗΣ ΜΕΝΟΣ. μὴ ἀντάρξης χαλεπὴν ἐνστασιν. τὸ ἀνταίρειν κυρίως ἐπὶ τῶν ἀντιτασσομένων λέγεται χερσὶν αἰρομέναις, ἢ ῥά-

ἢ ῥάβδοις, ἢ τοιαύτοις τισί· καὶ ἐπὶ τούτου καὶ ἐπὶ γνώμης καὶ ἐπὶ τοιούτων τινῶν· οἷον ἀνταίρει γνώμην, καὶ ἀνταίρει μένος. ΠΑΡΕΥΘΥΝΟΝΤΕΣ. ἐκτρέποντες. ἀπὸ τῶν μὴ ἐόντων τινὰς βαδίζειν τὴν ἐαυτῶν ὁδόν, ἀλλὰ παρεκκλινόντων αὐτούς. ΟΥΤ ΓΑΡ ἘΣΘ' ὍΠΟΥ. οὐκ ἔστιν ὅπου, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, τουτέστιν, οὐκ ἔστι τόπος ὅπου. οὐκ ἔστιν ὅτε, ἀντὶ τοῦ οὐδέποτε, ἡγουν οὐκ ἔστι χρόνος ὅτε. οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔστι τρόπος ὅπως.

1059. ἈΚΟΥΞΑΙ, ὑπακούσαι. ΚΑΚΟΥΤ' ΠΡΟΣ ἈΝΔΡΟΣ. ἴδιόν ἐστιν ἀνδρὸς κακοτρόπου.

1061. ΜΗΔΕ'Ν ΔΙΚΑΙΟΥΤ'Ν. μηδαμῶς δίκαιον κρίνειν τῶν ἐπιστάτων, τῶν ἀρχόντων, ὑπακούειν. ΦΕΡΟΙΝΤ' ἈΝ. διοικοῦντο.]

[1060. ἐκ γενικῆς ἀρξάμενος, αἰτιατικὴν ἐπήνεγκε πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον. οὕτως γὰρ ἔδει εἰπεῖν· ἀνδρὸς κακοῦ ἔστι, μηδὲν αἰκίειν δικαιοῦν τῶν ἀρχόντων. ἐπεὶ οὖν οὕτω μὴ αἰκίειν τῶν ἐφεστώτων, ὥς πρὸς ἐκείνους ἰδιώτης ἦν, διὰ τοῦτο εἶπε τὸ ἈΝΔΡΑ ΔΗΜΟΤΗΝ, πρὸς τὸ ἀπαρέμφατον ἀπὸ γενικῆς πρὸς αἰτιατικὴν τρέψας τὸν λόγον. Τ.]

1055. ΠΡΟΣ ΤΑΥΤΑ. πρὸς ταῦτα, ἃ ἐγὼ λέγω, ὅρα, ἵνα μὴ λάβῃς σὺ μένος, ἥτοι ὁρμήν καὶ προθυμίαν πρὸς τὸ ἄλλο τι ποιῆσαι, ἥπερ ὃ δοκεῖ ἡμῖν.

1060.

1060. ΚΑΙΤΟΙ ΚΑΚΟΥΤ' ΠΡΟΣ ἈΝΔΡΟΣ. καὶ τοὶ ἴδιον ὑπάρχει κακοτρόπου, δικαιοῦν ἀνδρα δημότην, ἡγουν τοῦ δήμου, μηδαμῶς ὑποταγὴν ἔχειν τοῖς ἀρχουσιν αὐτῶν.

1063. ἘΝΘΑ ΜΗ' ΚΑΘΕΣΤΗΚΕΙ ΔΕΟΣ. καὶ Ἐπίχαρμος· Ἐνθα δέος, ἐνταῦθα καὶ αἰδώς.

[1064. ΣΩΦΡΟΝΩΣ, εὐτάκτως. ΜΗΔΕ'Ν ΦΟΒΟΥ. ἡγουν μὴ προτείνων φόβον μηδὲ αἰδῶ. ΠΡΟΒΛΗΜΑ, φυλακὴν. ΓΕΝΝΗΣΗ, ἡγουν φύση, ἐξῆ. ΔΟΚΕῖΝ ΠΕΣΕῖΝ, νομίζειν καταστραφῆναι. ἈΒΟΥΛΕΤΑΙ τις δηλονότι. ΠΑΡΑ, πάρεστι. ἘΞ ΟΥΤΡΙΩΝ, πνευμάτων δηλονότι. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς νεῶς τῆς ἀπὸ τῆς πρύμνης ἐχούσης τὴν φορεάν.]

1064. ἈΡΧΟΙΤΟ' ΤΙΣ. τὸ παθητικὸν ἐνταῦθα ἀντὶ ἐνεργητικοῦ ἐκληπτέον. ὅπου, Φησί, οὐχ ὑπάρχει φόβος, οὐδὲ στρατηγὸς εἴη αὐ καὶ ἡγεμὼν τις σωφρόνων καὶ εὐτακτούντων ἀνθρώπων.

1068. ΔΕΟΣ ΓΑΡ ὍΤΩΙ. καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. Ο. 563.)·

Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλένες σόοι, ἧς πέφανται.

[1068. καλῶς εἶπεν ἀμφοτέρων, τὸ δέος καὶ τὴν αἰσχύνην. δέδωκε γάρ τις τύραννον, οὐ μὴν αἰδέεται, ὥς, ἦν καιροῦ τύχη, ἐτοίμως ἂν τοῦτον κατέ-

D d

λοι.

λοι. εἰ δὲ τις σὺν φόβῳ^{η)} καὶ αἰδῶ πρὸς τὸν οἰκῆον ἄρχοντα φυλάττει, οὕτως τε αἰεὶ πρὸς τὸ ἄρχεσθαι ἐστήξει,^{η)} νεωτερίσας μηδέποτε, ὃ τε ἄρχων τῆς αὐτοῦ σωτηρίας διὰ παντὸς φροντιεῖ. Τ.]

1068. ΔΕ'ΟΣ ΓΑΡ ὩΣΙ ΠΡΟ'ΣΕΣΤΙ. καὶ γὰρ ὧ τινι ὑπάρχει αἰδῶς καὶ αἰσχύνη, ἐπίστασο αὐτὸν ἔχειν καὶ σωτηρίαν, ἥγουν ἄξιον εἶναι σώζεσθαι.

1073. ΚΑΙΡΙΟΝ. πάνυ ἀσφαλῶς τὸ καίριον. γ) ΚΑΙ ΜΗ ΔΟΚΩ ΜΕΝ. εἰς ποιούντες τι παρὰ φύσιν ἠδώμεθα, μὴ ὑπελαμβάνωμεν, ὅτι οὐκ ἀντιτίσμεν. ἌΝ ΛΥΠΩ ΜΕΘΑ. ἀντὶ τοῦ, δι' ὧν λυπώμεθα. τοῦτο δὲ δηλοῖ, ὅτι οἱ πολλοὶ τιμῶσιν ἠδύ, τοῦτο οὐκ ἔστι παραμένον, ἀλλὰ γίγνεται μεταβολὴ τῆς ἡδονῆς εἰς λυπὴν.

[1074. προλαβὼν τὸ ΔΡΩΝΤΕΣ, λαμβάνει τὴν αἰτιατικὴν οἰκείως, ἔτα ἐπάγει τὸ ἨΔΩ' ΜΕΘΑ ἀποδοδόμενον πρὸς τὴν προηγησάμενην πτῶσιν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐφεξῆς στίχου τὸ αὐτὸ συμβαίνει, καὶ ἐφ' ἑτέρων πλείστων. ΠΑΡΑΛΛΑΞ, κατὰ διαδοχὴν. ἀλλάττομαι τοῦδε τόδε, ἥγουν διὰ τοῦδε, ὡς τὸ ὠνοῦμαι τοῦδε τόδε. ἐναλλάττειν, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρέφως. ἐξαλλάττειν, τὸ ἀμείβειν καὶ ἀλλοιοῦν, οἷον ἐξαλλάττει τις τὸ χρω-

η) Turn. Steph. Iohnf. σὺν τῷ φόβῳ.

η) Turn. Steph. Iohnf. οὕτως τε αἰεὶ — ἐστηρίξει. Deinde Turn. νεωτερήσας.

ο) Δίος καίριον] φόβος ἀναγκαῖος. Bar.

χρῶμα, ἥγουν ἀμείβει. συναλλάττειν, ἐπὶ συμφωνίας γάμου, ἀφ' οὗ συναλλάγμα. καταλλάττειν καὶ διαλλάττειν, εἰς φιλίαν συνάγειν τινάς· καταλλάττεσθαι δὲ καὶ διαλλάττεσθαι, τὸ εἰς φιλίαν συνάγεσθαι. μεταλλάττειν, τὸ μεταβαίνειν ἀπὸ τινος εἰς τι, καθ' ὃ λέγεται τὸ μετήλλαξε τὸν βίον, ἀντὶ τοῦ ἐτελεύτησε. παραλλάττειν, τὸ τῇ παραθέσει^{ρ)} ἀλλοῖον δέκνυσθαι, ἀφ' οὗ παραλλάξ ἐπίρρημα, ὅταν ἐφεξῆς ἕτερον ἑτέρῳ ἀλλοῖον κέηται, καὶ ἀπλῶς τὸ ἐφεξῆς ἑτέρῳ ἑτερον κεῖσθαι. ἀπαλλάττειν, τὸ ἐλευθεροῦν καὶ διάγειν. ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ κυρίου λέγειν.]

[1074. ὅτι ἀμφοτέρω τὰ ἌΝ οὐ μόνον σύνδεσμοὶ εἰσιν, ἀλλὰ δύο μέρη τοῦ λόγου, ἃ ἄρθρον, καὶ ἂν σύνδεσμος, ὅθεν καὶ κατὰ κρᾶσιν ἂν γέγονεν, ὡς τῷ σοφωτάτῳ ἐπενοήθη Πλανούδη. ὁ γὰρ ἂν σύνδεσμος βραχύς ἐστι παρὰ τοῖς μετρικοῖς· ἐνταῦθα δὲ μακρόν ἐστι τὸ ἂν, ὥστε δύο μέρη τοῦ λόγου ἐστὶ κρᾶθέντα εἰς ἓν. σύντασσε δὲ οὕτω· καὶ μὴ ΔΟΚΩ ΜΕΝ καὶ νομίζωμεν δρῶντες ἐκεῖνα ὅ ἂν ἠδώμεθα, (τοῦ Ἄ οὐ πρὸς τὸ ἨΔΩ' ΜΕΘΑ οἶτος, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὀπισθεν ἐξωθεν νοουμένην αἰτιατικὴν, τὸ ἐκεῖνα.) ΟΥΚ ἈΝΤΙΤΙΣΕΙΝ καὶ οὐκ ἀντιδοῦναι ΑΥΘΙΣ καὶ πάλιν ἐκεῖνα, ἃ ἂν λυπώμεθα· τοῦ αὐτοῦ κἀνταῦθα συμβαίνοντες πρὸς τὸ Ἄ, ὅπερ καὶ πρώην ἔφαμεν πρὸς τὸ ἕτερον. Τ.]

D d 2

1073.

ρ) τῇ διαθέσει edd. vett.

1073. ἘΣΤΑΤΩ. ἐστήνω, ἐστήξω. ὁ παρα-
κείμενος, ἔστακα, ἔστακας, ἔστακε. καὶ τὸ προστατι-
κὸν ἔστακε, ἔστακέτω, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἐστάτω.

1074. ΚΑΙ ΜΗ ΔΟΚΩΜΕΝ. καὶ δρῶν-
τες, ἅτινα εὐφραυνώμεθα ποιῶντες, μὴ δοκῶμεν οὐκ
ἀντιτίσειν, ἅτινα λυπώμεθα ἂν ἀνταποδιδόντες. ἐπέρ-
χονται γὰρ ἡμῖν ταῦτα παρηλλαγμένως, καὶ οὐκ ἀεὶ
ὡσαύτως.

1076. Αἱ ΘΩΝ ὙΒΡΙΣΤΗΣ. ⁹⁾ οὐχ
ἴσταται ἐπὶ τῶν αὐτῶν. ἦν τότε ὑβριστὴς αὐτός,
ἀλλὰ νῦν ἐν μεταβολῇ γέγονε. καὶ ἡμεῖς, οἱ πρό-
τερον κρατούμενοι ὑπ' αὐτοῦ, νῦν κρατοῦμεν καὶ μέ-
γα φρονοῦμεν.

1080. ΜΗ ΓΝΩΜΑΣ ὙΠΟΣΤΗΣΑΣ
ΣΟΦΑΣ. ἐπειδὴ τὰ περὶ τῆς εὐπειθείας ἀρίστα
ἐγνωμολόγησε. διάκειται μὲν ὁ Χορὸς πρὸς τὸν Τεῦ-
κρον, ὑπεσταλμένως δὲ διαλέγεται διὰ τὸ τοῦ βασι-
λέως ἀξίωμα.

[1080. ΓΝΩΜΑΣ. γνωμολογίας.]

[1080. μὴ διὰ κομψῶν καὶ πιθανῶν λόγων
ἐπιχειρήσεις δεῖξαι, ὡς οὐκ ἔστι ταφῆς ἀξίος Αἴας. οὐ
γὰρ σοὶ πρέπει θανόντων ὑβριστὴν φανῆναι. Τ.]

1080. ὦ Μενέλαε, ὅρα ἵνα μὴ γένῃ αὐτὸς ὑβρι-
στὴς ἐν τοῖς θανούσιν, ὑποστήσας πρότερον καὶ ὑποβα-
λὼν καὶ εἰπὼν γνώμας σοφάς.

1082.

9) ΕΠΙΘΕΙ ΠΑΡΑΛΛΑΞ ΤΑΥΤΑ. Bruck.

1082. ΟΥΚ ἌΝ ΠΟΤ' ἈΝΔΡΕΣ —
πρὸ τῆς ἀντιλογίας βούλεται μαλαῶσαι τὸν Μενέ-
λαον, ὅτι εὐγενὴς ὢν, οὐκ ἀξία τῷ γένει ἐξαμαρ-
τάνει. ὁ δὲ λόγος παιδεύει τοὺς εὐγενεῖς μὴ ἀμαρ-
τάνειν.

[1083. ΜΗΔΕ' ἮΝ ΓΟΝΑΙΨΙΝ, οὐ-
δαμινὸς ὢν κατὰ τὸ γένος, ἤγουν δυσγενὴς. ¹⁾ "ΟΘ-
ΟΙ. ὅτε οἱ. ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐννοίᾳ καὶ τὸ ὅπου ἀρμό-
ζει μετὰ τοῦ καί, οἷον ὅπου καὶ οἱ δοκοῦντες.]

1084. Οἱ ΔΟΚΟΥΝΤΕΣ ΕΥΓΕΝΕΙΣ.
οὐκ εἶπεν, οἱ πεφυκότες εὐγενεῖς, ἀλλ', οἱ δοκοῦντες.
οὐ γὰρ συγχωρεῖν εἴποιε, Μενέλαον εἶναι εὐγενή.

1086. Ἡ ΣΥ' ΦΗΙΣ' ἈΓΕΙΝ. κατ' ἐρώ-
τησιν. ΠΟΥ' ΣΥ' ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΣ ΤΩ' ΔΕ.
πῶς τῷ Αἴαντι προστάσσεις, ὁ μὴ τῶν ὑπὸ Αἴαν-
τι ἔχων ἐξουσίαν. ΣΠΑΡΤΗΣ ἈΝΑΨΣΩΝ
ἩΛΘΕΣ. ὁ λόγος ἅπας, ὅτι σύμμαχος ἦλθεν,
οὐχ ὑπήκοος. ΟΥΔ' ἜΣΘ' ὍΠΟΥ ΣΟΙ. οὐδ'
ἔστιν ὅπου σοὶ πλέον προὔκειτο τοῦτον κοσμεῖν, ἀλλ'
οὐχὶ σὲ ὑπὸ τούτου κοσμεῖσθαι. Ἡ ΚΑΙ ΤΩ' ΔΕ'
ΣΕ. γράφεται Ἡ ΚΑΙ ΤΟΥΤ' ΔΕ ΣΟΙ.

[1088. ΛΥΤΟ' Σ, ἤγουν αὐτοθελῶς. ΣΤΡΑ-
ΤΗΓΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ ἐστρατήγεας.

1092.

1) Ἀμαρτάνω] ἀμαρτάνω τὸ πταίω, καὶ ἔστιν ἀμετάβατον.
ἀμαρτάνω τὸ ἀποτυγχάνω, καὶ συντάσσεται γενικῇ. Bar.
Laud. Bodl.

1092. ΟΥΔ' ἘΣΘ' ὍΠΟΥ. οὐδ' ἔστι τόπος, ὅπου. ΚΟΣΜΗΣΑΙ, ἤγουν τάξαι, ἀφ' οὗ κοσμήτωρ ποιητικῶς ὁ βασιλεὺς, ὅς καὶ παρ' αὐτοῖς τωγὲς λέγεται, ἀπὸ τοῦ τάττειν. ἔστι δὲ τὸ πᾶν οὕτως· οὐδὲ ἔστι τόπος, ἔπου ἔκειτό σοι νόμος ἀρχῆς κοσμήσαι τοῦτον, πλέον παρ' ὃ ἔκειτο καὶ τῷδε κοσμήσαι σέ. ὙΠΑΡΧΟΣ, ὁ ὑπὸ ἀρχὴν ἄλλων· ἑπαρχος δὲ ἀξίωμα.]

1092. ΟΥΔ' ἘΣΘ' ὍΠΟΥ ΣΟΙ. οὐδὲ ὑπάρχει τόπος, ἢ χρόνος, ὅπου ὑπῆρχέ σοι νόμος ἐξουσίας περισσοτέρως, ὥστε κοσμήσαι διὰ τῆς σῆς ἐξουσίας τοῦτον, ἢ καὶ παρὸ ἧν καὶ τούτῳ τοιοῦτος νόμος, ὥστε κοσμήσαι σε.

1094. ὙΠΑΡΧΟΣ ἈΛΛΩΝ, ἀντὶ τοῦ, καὶ αὐτὸς ἐτέροις ὑπετέταξο. ⁵⁾

1094. ὙΠΑΡΧΟΣ ἈΛΛΩΝ ἔστιν, ὁ ὑπὸ ἀρχὴν ἄλλων ὢν, ἤγουν ὁ ὑπ' ἄλλων ἀρχόμενος. ἐνταῦθα ὑπαρχος ἄλλων, ἀντὶ τοῦ, ἀρχων ἄλλων, τῶν Σπαρτιατῶν ὀηλονότι, καὶ οὐχ ἡμῶν κρατῶν.

1096. ΤΑ' ΣΕΜΝ' ΕΠΗ. διὰ τῶν σεμνῶν ἐπῶν κόλαζε τοὺς ὑπὸ σέ. ΕΙ'Θ' ἈΤΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ. ¹⁾ τὸν περὶ τῆς ἐπιβουλῆς λόγον ἀποφεύγε, ὡς δυσανάτρεπτον. ἐνδιατρίβει δὲ τῷ, ὅτι οὐ πάντων εἰσὶν ἀρχοντες.

[1097.

⁵⁾ Plinius Suidas f. ὑπαρχος. Lobeck.

¹⁾ ΕΙ'Θ' ἈΤΕΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ. Haec omisit Brunckius.

[1097. ΚΟΛΑΖΕ. διδάσκει τοὺς ἀρχομένους ὑπὸ σοῦ. ἢ τοὺς σεμνοὺς λόγους. κολάζειν, τὰ παιδεύειν, ἀφ' οὗ κεκολασμένα ἦδη, τὰ πεπαιδευμένα· καὶ ἀκόλαστα, τὰ ἀπαιδευτα.

1099. ἈΤΕΡΟΣ. ὁ ἕτερος. ΤΟ' ΣΟ'Ν ΣΤΟ'ΜΑ. τοὺς σοὺς λόγους.]

[1096. ὥσπερ φασίν, ἔπληξά σε πληγὴν, οὕτω καί, κολάζω σέ κόλασιν· ἐπεὶ ^{u)} ἐνταῦθα ἡ κόλασις διὰ λόγων ἦν, διὰ τοῦτο ΤΑ' ΣΕΜΝ' ΕΠΗ ΚΟΛΑΖ' ΕΚΕΙΝΟΥΣ φησίν. ^{Γ.)}

1096. ἈΛΛ' ὩΝ ΠΕΡ ἈΡΧΕΙΣ ἈΡΧΕ. ὑπόνοιαν δίδωσι, ὅτι καὶ ὀλίγων ἀνθρώπων ἤρχε, καὶ οὐδὲ τῶν μεγίστων ἦν ἀρχόντων, ἀλλ' ὡς ἀδελφὸς τοῦ Ἀγχεμένονος ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ πλήθους.

1100. ΟΥ' ΓΑΡ ΤΙ ΤΗ'Σ ΣΗ'Σ. ἀντετίθει γάρ τις, ἔτι διὰ τὴν Ἑλεῖν ἡ στρατεία ἐγένετο. ὅπερ οὖν ἐθλίβεν αὐτόν, ἀνεσκεύασεν. ΟΙ' ΠΟ'ΝΟΥ ΠΟΛΛΟΥ ΠΛΕ'ΩΙ. οἱ φιλοκλήδονοι, οἱ πλήρεις τῶν πόνων. λέγει δὲ τοὺς μισθοφόρους. οὐχ ὥσπερ μισθοφόρος τις ἐπὶ μισθῷ ἐστρατεύσατο. ἈΛΛ' ΟΥ' ΝΕΧ' ὍΡΚΩΝ. τῶν γὰρ ἀριστέων συνελθόντων ἐπὶ τὴν τῆς Ἑλένης μνηστήραν, ὁ Τυνδάρεως πάντας ὅρκους ἀπήτησεν συναγωνίσσεσθαι τῷ γαμοῦντι αὐτὴν καὶ στρατεύειν, ^{x)} εἴ τις ἀρπαγὴ γένοι-

^{u)} ἐπὶ δὲ Turn. Steph. Iohnf. bene.

^{x)} Brunck. στρατεύσαν.

γένοιτο περὶ τὴν Ἑλένην τῷ γήμαντι. ΣΟΥ Δ' ΟΥΔΕΝ. ὅλως γὰρ σε οὐκ εἶχεν ἐν ἀριθμῷ. πα-
ποιθῶς δὲ Ἀγαμέμνονι ὑβρίζει Μενέλαον. συνάδει
γὰρ τῷ (Ιλ. Θ. 281.)· Τεύκερ, Φίλη κεφαλῇ.

ΠΟ2. ἈΛΛ' ΟΥΤ' ΝΕΧ' ὈΡΚΩΝ. ὄρκους
ἐποίησαντο κοινῶς οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῇ τῆς Ἑλένης μνη-
στεία πρὸς τὸν λαχόντα αὐτῆς μνηστήρα, πάντας Φιλι-
πῶς χρῆσθαι αὐτῷ, καὶ ὅς ἂν αὐτὸν ἀδικήσειεν ἐνεκεν
τῆς Ἑλένης, πάντας κατ' ἐκείνου στρατεύειν. (Ἀπολ-
λοδ. Βιβλιοθ. III, 10, 8. τὸ ἐξ.)

ΠΟ3. ΣΟΥ Δ' ΟΥΤ' ΔΕΝ. σοῦ δὲ χάριν οὐ-
δαμῶς ἤλθεν ἐνταῦθα. οὐ γὰρ ἤξιον τοσαύτης τιμῆς
τοὺς μηδένas, ἦτοι τοὺς εὐτελεῖς καὶ ἀναξίους. γ)

ΠΟ7. ΟΥΔ' ΑΥΤ' ΤΟΙΑΥΤΗΝ ΓΛΩΣ-
ΣΑΝ. ὑποτίθῃσι τῷ Τεύκρῳ παύσασθαι τῆς κατη-
γορίας, καὶ μάλιστα ἐν τοιούτῳ καιρῷ, ἐν ᾧ εὐεπι-
βούλευτός ἔστιν. ἢ τὸ ἘΝ ΚΑΚΟΪΣ τοῦτο
δηλοῖ.

γ) οὐ γὰρ ἀξίους Φροντίδας ἐνόμιζε τοὺς οὐδαμίνους, ἦγον σὲ
τὸν Μενέλαον. Bar. — ΠΟ4. Πρὸς ταῦτα] τουτέστιν,
ἔνεκα τῶν ὀρκῶν, πολλοὺς υπηρετας λαβὼν ὁ Αἴας, καὶ τὸν
στρατηγὸν Ἀγαμέμνονα, ἤλθεν ἐνταῦθα. — Οὐκ ἂν στρα-
φείην] οὐκ ἂν φροντίσαιμι, ὥς ἂν ἐπάρχῃς ὁποῖος ὑπάρχῃς,
ἦγον θρασυς καὶ ὑπερήφανος, κἀντεῦθεν καταφρονήτης καὶ
ἄδικος. — Οὐδ' αὖ τοιαύτην] οὐδαμῶς πάλιν τοιαύτην
θρασυᾶν γλῶσσαν τὴν οὖσαν ἐν καιρῷ δυστυχίας ἀγῶν καὶ
ἀποδέχομαι. τὰ ἐλεγκτικὰ λόγια δὴ, κἀν λίαν δίκαια ὥς,
λυποῦσι καὶ πλήττουσι. Bar.

ξ) ἐπιβούλευτος Brunck.

δηλοῖ. οὐκ ἐπιτρέψει ἡ συμφορὰ ἄλλο τι νῦν πράσ-
σειν, ἢ περὶ τὸ ἐνεστὸς κακὸν γίγνεσθαι.

[ΠΟ8. ΚΑ'Ν ὙΠΕΡΛΙΚ' ἮΙ. καὶ ὑπερ-
βολικῶς ὥς δίκαια. οἱ ἀστεμφεῖς λόγοι καὶ μὴ
ἱλαρεῖ λυποῦσι, καὶ ὥς ὅσιν ὑπερβολικῶς δίκαιοι.

ΠΟ9. ΣΜΙΚΡΑ' ΦΡΟΝΕΪΝ. ἀντὶ τοῦ
ταπεινοφρονεῖν, ὡ ἐναντίον τὸ ὑψηλὰ φρονεῖν, καὶ
μεγάλα φρονεῖν, καὶ ὑψηλοφρονεῖν. ΜΕΓΑ ΚΟΜ-
ΠΑΣΕΙΑΣ. μεγαλορρημονήσεας. ἈΣΠΙΔ' Εἰ-
ΛΑΒΟΙΣ. εἰ συστάδην πολεμήσεας. συστάδην
μάχονται οἱ συμβάλλοντες τὴν μάχην ἐγγύθεν·
ἀκροβολίζονται δὲ οἱ μακρόθεν βέλεσι μαχόμενοι,
ἀφ' οὗ ἀκροβολισμός, ὁ κοινῶς ἀνεμοπόλεμος. γ)
ΚΤΕΪΝΑΝΤΑ' ΜΕ. ὅσον ἐπ' αὐτῷ δηλονότι.
ΔΕΙΝΟΝ, μέγα, ἄξιον θαύματος.]

[ΠΟ9. διεβέβλητο ἡ τοξεία παρὰ τοῖς παλαιοῖς,
ὡς μικροπρεπὴς τέχνη καὶ φαύλη, καὶ ἀξιόλογον οὐ-
δὲν ἐργάσασθαι δυναμένη. Γ.]

ΠΟ10. ΟΥΤ' ΓΑΡ ΒΑΝΑΤΣΟΝ. βάναντος
λέγεται τέχνη πᾶσα, ἰδίως δὲ ἡ διὰ τοῦ πυρὸς ἐνεργου-
μένη, ἥτις ἔστιν ἡ τοῦ χελικεύοντος.

ΠΟ12. ΚΑ'Ν ΨΙΛΟΣ. τὰ τοιαῦτα σοφίσμα-
τα οὐκ εἰκεία τραγῳδίας. μετὰ γὰρ τὴν ἀναίρεσιν
ἐπεκτείνει τὸ δράμα θελήσας, ἐψυχρεύσατο καὶ
ἐλυσε τὸ τραγικὸν πάθος.

ΠΟ16.

α) v. Du Cang. T. I. p. 76. Lobeck.

III6. ΚΤΕΪΝΑΝΤΑ' ΜΕ ΔΕΙΝΟΝ. ὁ μὲν ἔπεν, ὅσον ἐφ' ἑαυτῶ. ὁ δὲ τῆς Φωνῆς ἀντιλαμβάνεται. τὸ δὲ τοιοῦτο κωμωδίας μᾶλλον, οὐ^{b)} τραγωδίας.

[III7. ΤΩ̃ΙΔΕ Δ' ΟΙ' ΧΟΜΑΙ. ὅσον τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀπόλωλα. ἈΤΙΜΑ. ἀτίμους ποίει. ἀτιμάζω, τὸ καταφρονῶ· ὠτιμῶ δὲ τὸ ἄτιμον ποιῶ, καὶ ἡτιμωμένος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κατὰ τὸν παθητικὸν παρακείμενον ἐν τῇ τρίτῃ συζυγίᾳ.

III9. ΨΕΞΑΙΜΙ. ἀτίμους ποιῆσαιμι.

III1. ΤΟΥ' Σ Γ' ΑΥ' ΤΟΥ' Σ. ἡγουν τοὺς πολεμίους αὐτὸς αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ, οὐκ ἔω θάπτειν. ΠΟΛΕΜΙΟΣ ΠΡΟΥ' ΣΤΗ ΠΟΤΕ', ἡγουν προστάτης πολέμου ἐγένετο κατὰ σοῦ. πολέμιος, ὁ ἀπ' αλλοτρίας χώρας ἐχθρὸς. ἐχθρὸς δὲ ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς. ΚΛΕΠΤΗΣ ΨΗΦΟΠΟΙΟΣ. ἡγουν δόλιος κριτῆς αὐτοῦ ἐφωράθης.]

[III2. εἰκότως εἶπε τὸ ΠΡΟΥ' ΣΤΗ, ἐπειδὴ οἱ πολέμιοι ἐμπροσθεν ἐκείνων οἷς πολεμοῦσιν ἴστανται βάλλοντες. ληστῶν γὰρ τὸ λάθρα, καὶ ὅπισθεν ἐπιτίθεσθαι.

III3. ἴσως τισὶ τὸ ΜΙΣΟΥ' ΝΤΑ ἘΜΙΣΕΙ εὐηθες εἶναι δόξει·^{c)} τὸ δ' οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλος

b) ἡ τραγωδίας. Brunck.

c) δόξη Steph. Iohnf.

ἄλλος τις τῶν ιδιωτῶν πρὸς ἴσον τοῦτ' ἔλεγεν, ἀνοίας γέμοντα λόγον ἐδόκει ἀν' προφέρειν. ἀ' γὰρ ἐποίει, ἔπασχε. νῦν δὲ βασιλεὺς ἦν ὁ πρὸς ἐλάττερος τοῦτο πᾶσχαν, διὸ καὶ βᾶρος παρῆχεν. Τ.]

III20. Εἴ τοτ' ὅς θανόντας. καὶ ψέξαις ἀν' τοὺς τῶν θεῶν νόμους, εἴπερ παρῶν οὐκ ἔας θάπτειν τοὺς ἀποθανόντας, ὅπερ ἐστὶ νόμος ἐν τῶν θεῶν, εἴπερ πάντες ἀνθρώποι τοὺς θνήσκοντας θάπτουσιν.

III24. ΨΥΦΟΠΟΙΟΣ. μιᾶ ψήφῳ φασὶ κατακριθῆναι τὸν Αἴαντα ὑπὸ Μενελάου.

[III25. ΤΟΔ' ἘΣΦΑΛΗ. τὸ τῆς κριτέως.

III26. ΠΟΛΛ' ἌΝ ΚΑΚΩ' Σ. ἡγουν πολλὰ ἀν' κακὰ κακῶς κλέψαις σύ, ἡγουν μετὰ κλοπῆς ἐργάσαιο λάθρα.]

III24. ΚΛΕΠΤΗΣ ΓΑΡ ΑΥ' ΤΟΥ' ΨΗΦΟΠΟΙΟΣ ΕΥΤΡΕΘΗΣ. ἥτοι ἐγνώσθης δολίως καὶ λάθρα κατ' αὐτοῦ ψηφίζόμενος περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως.

III28. ΟΥ' ΜΑΛΛΟΝ ὩΣ ἜΟΙΚΕ.^{d)} συνεκδοχικῶς. λείπει τὸ λυπηθησόμεθα, ἢ ἡ, οὐ μᾶλλον λυπηθησόμεθα ἢ λυπήσομεν. τουτέστι πλέον λυπήσομέν σε ἀντιβαίνοντα ἡμῖν, ἢ λυπηθησόμεθα, ὑπὸ σοῦ. ἢ οὕτως· οὐ μᾶλλον ἡλθέ σοι εἰς ἀνίαν τοῦτο τὸ ἔπος ἢ λυπήσομεν, ἥτοι πλέον λυπήσομεν ἐτί, ἢ ἐλυπήσαμεν.

[III29.

d) Brunck. ΟΥ ΜΑΛΛΟΝ Η ΛΥΠΗΣΟΜΕΝ.

[1129. ΤΟΝΔ' ἘΣΤΙΝ ΟΥΧΙ' ΘΑΠΤΕΟΝ. ἡγουν οὐκ ἄξιόν ἐστι θάπτειν τόνδε. θαπτεόν, κοινῶς· θαπτεόν ἐστίν, Ἀττικῶς. οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ συνηθους αἰεὶ καὶ χθαμαλοῦ τὸν λόγον ἐπαίροντες, ἐπεὶ εὗρον ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ θαπτεόν, τὸ ποιητέον, καὶ τὰ τῆς ἀκολουθίας ταύτης χωρὶς προσθήκης τινος λεγόμενα, προστιθέασιν αὐτοῖς τὸ ἐστίν, ὃ συνυπηκούετο ἔξωθεν παρὰ τοῖς κοινοῖς, ἵνα καινώτερον τὸν λόγον ἐργάσωνται.]

1132. ἘΦΟΡΜΗΣΑΝΤΑ ΤΟ ΠΛΕῖΝ. ἡγουν ἐπὶ τὸ πλεῖν ὀρμήσαντα. τὸ δὲ ὀρμήσαντα ἀντὶ τοῦ παρορμήσαντα ἐπὶ καιρῷ χειμῶνος. ΠΑΡΕΙΨΕ, ἑαυτὸν δηλονότι, τῷ θέλοντι ναυτίλω, ὥστε καταπατεῖν. ΛΑΒΡΟΝ, σφοδρὸν, θρασύ. ΧΕΙΜΩΝ, μεγάλη ζάλη ἀνέμου. ΚΑΤΑΣΒΕΪ ΣΕΙΕ, καταπαύσει. τὸ πᾶν. οὕτω δὲ ἴσως ἂν καταπαύσει καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν θρασυ στόμα κατὰ τὴν πολλὴν βοήν μεγάλη ζάλη ἀνέμου ἐκ μικροῦ νέφους πνεύσασα.]

[1130. μὴ λάβῃς ἔξωθεν εἰς τὸ ΤΟΥΤΟΝ^{ε)} διά, ἀλλ' ἐστὶν ὅμοιον τῷ· (103.)

ἢ τοῦπίπτειν κινάδες ἐξήρου μ' ὅπου; ἐκεῖ γὰρ τούτου ἐμνημονεύσαμεν.

1136. τὸ ΛΑΒΡΟΝ ΣΤΟΜΑ καὶ ΤΗ'Ν ΠΟΛΛΗ'Ν ΒΟΗ'Ν καθ' ὅλον καὶ μέρος λέγε-
μέρος

ε) Turn. Steph. Iohnf. πρὸς τὸ τέτο.

μέρος γὰρ τοῦ στόματος ἡ βοή. ἰστέον δὲ ὅτι ὅταν ἐκ ξηραῖς ἀναθυμιάσεως νέφος συστήῃ, ἀνεμὸν γεννᾷ. Τ.]

1128. ὡς εἰκεν, οὐ μᾶλλον ὑπὸ σοῦ λυπησόμεθα, ἢ καὶ παρὸ σε λυπήσομεν.

1131. ΓΛΩΨΣΣΗΙ ΘΡΑΣΥΤ'Ν εἰπών, οὐχ ἀπλῶς λέγει, θρασύν, ἀλλ' ἢ μόνον τῇ γλώσση, τουτέστι θρασυνόμενον τοῖς λόγοις μόνον.

1134. ΤΦ' ΕΙΜΑΤΟΣ. ἢ ὑπὸ τὸ ὑποκάτω σημαίνει. ἐπεὶ πᾶς ὁ καλυπτόμενος ὑπὸ τινος ἱματίου ὑποκάτω τούτου ὑπάρχει.

1136. ΟΥΤΩ ΔΕ' ΚΑΙ ΣΕ' ΚΑΙ ΤΟ' ΣΟ'Ν αὐθαδὲς καὶ σφοδρὸν ΣΤΟΜΑ, τὴν πολλὴν βοήν ταύτην ἔχον, σφοδρὸς χειμῶν ἐκπνεύσας, ἢ τι (1. ἦτοι) μεγάλη βία ἐπελθοῦσα ἀπὸ μικροῦ νέφους, ἦτοι βραχείας προστάξεως, καταπαύσει.

1139. ΕΓΩ' ΔΕ' Γ' ἈΝΔΡΑ. καὶ οὗτος αἰνιττεται, ὡς ἐφ' ἐτέρου τὸν λόγον ποιούμενος.

[1140. ἘΝ ΚΑΚΟΪΣ. ἢ ἐν ἀντὶ τοῦ ἐπί-
δος ἐφύβριζε ταῖς δυστυχίαις^{ς)} τῶν πλησίον. Εἰς-
ΙΔΩ'Ν. ἰδών. ΜΗ' ΔΡΑΨ' ΚΑΚΩΣ. δρῶ σε
κακῶς, μετὰ αἰτιατικῆς, καὶ δρῶ σε κακόν, ὁμοίως.
ΑΝΟΛΒΟΝ. ἀνόητον. ὁλβος γὰρ κυρίως ἡ φρό-
νησις. ἘΝΟΥΘΕΤΕΙ. ἐδίδασκε. ἩΝΙΞΑ-
ΜΗΝ. εὐστόχως παρείκασα.

1148.

ς) ὅς διατίθεται ὑβριστικῶς ἐν τ. δ. Βάρ.

1148. ΠΥΘΟΙΤΟ. ἀκούσεις. ΛΟΓΟΙΣ ΚΟΛΑΖΕΙΝ. διὰ λόγων σωφρονίζειν, ἐκείνον δηλονότι, ᾧ τινι πάρεστιν ἀναγκάζειν. ⁸⁾ ἌΦΕΡΠΕ. ἀπέρχου. ΜΑΤΑΙΟΥ. ἀνόητου. ΦΛΑΥΡ' ἘΠΗ. φλύαρα. ἘΡΙΔΟΣ. φιλονεικίας.]

[1145. ἌΝΟΛΒΟΝ, ἀνόητον. ὄλβος γὰρ καὶ εὐδαιμονία ἀνθρώπου ἢ φρόνησις, ὥσπερ τὸν ἀντιόν δυστυχία, ἢ ἀφροσύνη. Τ.]

1145. ἌΝΟΛΒΟΝ. ὄλβος ὁ πλούτος, καὶ ἡ τοῦ πλούτου περιουσία. ὄλβος δὲ καὶ ἡ φρόνησις. ὁ δὲν ἄνολβος οὐ μόνον ὁ μὴ ἔχων πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐστερημένος φρονήσεως;

1147. ΜΩΝ ἩΝΙΞΑΜΗΝ. ἄρα αἰνιγματωδῶς εἶπον ταῦτα καὶ οὐ σαφῶς;

1148. ΚΑΓ ΓΑΡ ΑἴΣΧΡΟΝ ὑπάρχει, εἰ πύθοιτό τις, ταπεινοῦν ἐμέ σε, ὦ τινι, ἐμοί, ἐξέστι τοῦτο βιάσως ποιεῖν.

1150. ΚΑΜΟΙ ΓΑΡ ΑἴΣΧΙΣΤΟΝ ΚΛΥΕΙΝ. οὐδαμῇ ὑπέκει ὁ Τεύκρος. καί μοι δέ, Φησί, αἴσχιστόν ἐστιν ἀνέχεσθαι σοι φλυαροῦντος.

[1153.

8) ὦ τινι Μενελάῳ πάρεστι βιάζεσθαι καὶ τύπτειν σὲ τὸν Τεύκρον, παῤῥασθαι καὶ δοκιμάζαν λόγῳ παιδεύαν. Ἰστέον, ὅτι τὸ βιάζεσθαι κοινὸν ῥῆμόν ἐστιν, οἷον βιάζομαι τὸν ἐχθρόν, καὶ βιάζομαι ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Bar.

[1153. τὸ ΣΠΕΥΣΟΝ καὶ τὸ ΤΑΧΥΝΑΣ οὐκ ἐκ παραλλήλου ῥητέον. ἀλλ' οὕτω λέγε· σπεῦσον τάφον ἰδεῖν τινὰ τῶδε τῷ Αἴαντι, ταχύνας τοῦτο ὥς δύνασαι, ταυτέστι τὴν περὶ τούτου σπουδὴν ὥς ἐνὶ σπουδάσας. ὥστε τὸ ΤΑΧΥΝΑΣ σπουδὴ τις ἐστὶ τοῦ ΣΠΕΥΣΟΝ. τὸ δὲ ΤΙΝΑ' μὴ πρὸς τὸ ΚΑΠΕΤΟΝ νοήσης, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀνθρώπον. Τ.]

1152. ἘΣΤΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ἘΡΙΔΟΣ. ἐπειδὴ, Φησί, τοιαύτη ἐνστασις ἐστὶ τοῦ Τεύκρου πρὸς τὸν Μενέλαον, προβήσεται τὸ περὶ τοῦ Αἴαντος εἰς μεγάλην φιλονεικίαν. οὐδὲ γὰρ ἀνέξεται Ἀγαμέμνων τοιαῦτά σου λέγοντος.

[ΜΕΤΡ. 1152. ἘΣΤΑΙ. Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερές ἀναπαιστικῶν ε, ὧν τὰ δὲ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ ε καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθημιμερές. Τ.]

1154. ἈΛΛ' ὩΣ ΔΥΝΑΣΑΙ ΤΕΥΚΡΕ ΤΑΧΥΝΑΣ. ὁ Χορὸς ταχύνει τὸ ταφῆναι τὸ σῶμα, πρὶν παραγενέσθαι τοὺς Ἀτρεΐδας. ΚΑΠΕΤΟΝ. τάφον. Αἰΐμνηστον. τὸν ἐσόμενον τοῖς ἀνθρώποις τάφον αἰέμνηστον. ΕΥΡΩΕΝΤΑ. σεσημμένον, σκωληκώδη.

[1154. ΣΠΕΥΣΟΝ ΤΑΧΥΝΑΣ. κατ' ἐπίτασιν λέγεται τῆς σπουδῆς. ἘΝΘΑ ΚΑΘΕΞΕΙ. οὗτος δηλονότι, τὸν εὐρώεντα τάφον, τὸν ὑπὸ τῶν βροτῶν, δηλονότι ἐσόμενον, αἰέμνηστον.]

1154.

1154. ΣΠΕΥΣΟΝ ΚΟΪΛΗΝ ΚΑ΄ΠΕ-
ΤΟΝ. σπεύσον, ὦ Τεύκρε, εὐρεῖν τινα γῆν βαθεῖαν,
ἐνθα θάψεις τὸν Αἴαντα δηλονότι. οὐδὲ γὰρ κεκοσμη-
μένου τάφου ἔξεις αὐτῷ κατασπενεύσαι, κωλύοντος δη-
λονότι τοῦ Ἀγαμέμνονος.

[ΜΕΤΡ. 1157. ΚΑ΄ ΜΗ'Ν. Ἡ συστημα-
τική αὐτῇ περίοδος στίχων ἐστὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων
ἀκαταλήκτων 13, ὧν τελευταῖος, Τάφου μεληθεῖς
τῶδε, καὶν μηδεὶς ἐᾷ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

1157. ἘΣ Αὐτὸν ΚΑΙΡὸν Οἴ'ΔΕ
ΠΛΗΣΙΟΙ. πάρεστιν ἡ Τέκμησσα μετὰ τοῦ παι-
δός. οὐχ ὅτι δὲ ἱκανὰ τὰ πρόσωπα φυλάζει τὸ
σῶμα, ἀλλ' ὅτι κινήσαι^{h)} δυνατά.

[1159. ΠΕΡΙΣΤΕΛΟῦ'ΝΤΕ. κοσμήσοντες.
ΠΡΟΣΤΡΟ΄ΠΑΙΟΣ. πρὸς αὐτὸν τετραμμένος·
προστροπή δὲ τὸ μῖασμα.]

1162. ΠΡΟΣΤΡΟ΄ΠΑΙΟΣ. προστετραμμέ-
νος αὐτῷ, ἢ ἱκετεύων.ⁱ⁾ ἼΚΤΗ'ΡΙΟΝ ΘΗΣΑΥ-
ΡΟ'Ν. τὰς πολλὰς ἱκεσίας, ἢ τὸ πλῆθος τῶν ἱκε-
τευόντων. Ἄλλως. τὸ ἱκέσιον κτῆμα. λέγει δὲ τὰς
τρίχας.

[1164. ἼΚΤΗ'ΡΙΟΝ. ἱκτῆριαι κλάδοι, δι' ὧν
ποιεῦνται τὰς ἱκετηρίας, καὶ ἱκτῆριος θησαυρός
ὁμοίως.]

[1162.

h) κινήσαι Brub. Steph. Iohnf.

i) Suidas f. προστροπάριος. Lobeck.

[1162. ΠΡΟΣΤΡΟ΄ΠΑΙΟΣ, ἦτοι πλησιό-
ζων. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ναυτῶν πρὸς τῇ
τρόπῃ^{k)} καθήμενων.

1164. εἰκότως ΘΗΣΑΥΡΟ'Ν φησὶν. ὥς περ
γὰρ τούτων ἔχει τις ἐπ' ὠφελείᾳ σφετέρᾳ, οὕτω καὶ
διὰ ταύτης τῆς κόμης προξενίζειν αὐτοῖς εὐμένειαν
παρ' Αἴαντος ἐλπίζων, ΘΗΣΑΥΡΟ'Ν καλεῖ.
ἼΚΤΗ'ΡΙΟΝ δὲ, ἐξίλωτικόν. Τ.]

1162. ΘΑ'ΚΕΙ ΔΕ' ΠΡΟΣΤΡΟ΄ΠΑΙΟΣ.
κἀδου δὲ εἰς ἀποτροπὴν καὶ ἐκδίωξιν τῶν ἐναντιουμένων
ἡμῖν. κατέχων ταῖς σαῖς χερσὶ τὰς ἡμᾶς κόμας καὶ τῆς
ῥῆς μητρός, καὶ σαυτοῦ τρίτου.

1167. ἘΞΗΜΗΜΕ'ΝΟΣ. ἢ ἡ ἀφρη-
μένος.^{l)}

[1167. ἘΞΗΜΗΜΕ'ΝΟΣ. ἐκτεθρισμένος,
ἀφρημένος.

1168. Αὐ'ΤΩΣ. ὡς αὐτός. ὥς περ ἀπὸ τοῦ
οὗτος γίνεται οὕτως ἐπίρρημα παρὰ τοῖς κοινοῖς, καὶ
δηλοῖ δύο· (λαμβάνεται γὰρ καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦ-
τον τὸν τρόπον, καὶ ἔχει ἀνταποδοτικὸν τὸ ὡς, οἶον,
οὕτως ποῖα, ὡς ἐκέλευσας· καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς ἔτυχεν·)
οὕτως

k) Recte Turn. Steph. Iohnf. τῶν ναυτῶν τῶν πρὸς τῇ
τρόπῃ κ.

l) Brunck. ΕΞΗΜΗΜΕΝΟΣ. ἐκτεθρισμένος, ἀφρημένος. —
Vid. Suid. f. ἐξημημένος.

ἐτῶν ἐμοὶ πόνους παρασκευάζων; τούτεστι τῶν κατὰ πύλεμον μόχθων. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΩΝ. καθὸ πολλὰ πλανάμεθα ἐν ἀλλοδαπῇ. ΕΥΡΩ-ΔΗ. σκοτεινὴν καὶ ἀερώδη τοῖς Ἑλλησιν. ἢ σεση-
 πυῖαν, ἐνθα ἐχρονίσασμεν.

[1174. ΝΕΑΤΟΣ ὁ ἔσχατος, καὶ νεάτη, ἢ ἐσχάτη· ἀφ' οὗ ἡγήτη, κατὰ κρᾶσιν, ἢ τελευταία χορδὴ τῆς μουσικῆς. ἘΣ ΠΟΤΕ ΛΗΞΕΙ. μέχρι ποτε παύσεται ὁ ἀριθμὸς τῶν πολυστρέφων ἐτῶν, ἐπάγων ἐμοὶ τὴν ἀτελεύτητον βλάβην τῶν πολεμικῶν καμάτων, κατὰ τὴν σήπουσαν ἡμᾶς Τροίαν τῷ χρένῳ; τὴν Τροίαν λέγω, τὴν ἀθλίαν μέμψιν τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ δηλονότι χρονοῖαν δια-
 τριβήν. °)]

[1175. ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΩΝ ἘΤΕΩΝ, ἥτοι τῶν πολλῶν χρόνων, οὓς ἐν Τροίᾳ πλανάμεθα μὴδὲν πράττοντες, ὧν χάριν ἀφίγμεθα.

1180. εἰς ὄνειδος γὰρ τοῦτο πίπτει τοῖς Ἑλλησι τοσοῦτον χρόνον μὴδὲν κατορθοῦσι. μὴ λάβης δὲ εἰς τὸ ὄΝΕΙΔΟΣ ἔζωθεν εἰς· ἀλλ' εἰπὼν, ὅτι ἐν τῇ Τροίᾳ πολὺν χρόνον πλανάμεθα, ἐπιφέρει ΔΥ-
 ΣΤΑΝΟΝ ὄΝΕΙΔΟΣ ἙΛΛΑΪΝΩΝ. °) ἐρεῖ
 δὲ

ο) Δύστανον] διὰ τὸ ἀθλίον ὄναδος τῶν Ἑλλήνων, ἥγουν διὰ τὴν Ἑλένην. Bar.

ρ) Ροβ ἙΛΛΑΪΝΩΝ Turn. Steph. Johnf. addunt: λέγων τοσοῦτον χρόνον καθῆσθαι μάτην ἐνταῦθα, δύστανον ὄναδος Ἑλλάνων.

δὲ καὶ προῖαν τὸ τοιούτον σχῆμα. λέγων γὰρ μετὰ τὴν στέρησιν ἃ πάσχει, εἴτ' ἐπάγει ΜΝΗΜΑΤΑ ΤΡΟΙΑΣ. Τ.]

1174. ἘΣ ΠΟΤΕ ΛΗΞΕΙ. οἱ μὲν φασὶ πρόθεσιν ἀπλῶς εἶναι τοῦτο τὸ ἐς. οἱ δὲ ἕως, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ω.

1180. ΔΥΣΤΑΝΟΝ ὄΝΕΙΔΟΣ. τὴν ὄνειδος κακὸν καὶ μέγα οὖσαν τῶν Ἑλλήνων, ἥγουν τὴν εἰς ὄνειδισμόν μέγα οὖσαν τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὸν δεκαετῆ χρόνον, ὃν ἐνταῦθα διάγομεν, μὴ δυνάμενοι πορθεῖσθαι αὐτήν.

[ΜΕΤΡ. 1181. ὉΦΕΛΕ. Ἀντιστροφὴ κώλων ζ. Τ.]

1181. ὉΦΕΛΕ ΠΡΟΤΕΡΟΝ. ὦφελε πρότερον ἀφανῆς γανέσθαι ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ, ὁ πρῶτος εἰς-
 ενεγκὼν εἰς Ἑλληνας πολεμιστήρια ὅπλα, ὥς ἅμα τῇ εὐρέσει ἡκόντων τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ ἀδικεῖν. ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΠΟΝΩΝ. ἢ παλαιοί, ἢ ἀρχηγοὶ τῶν πόνων, οἷον ὅπότε εἰσαγωγή τῶν ὅπλων ἐγένετο. οὐ δὲ ἀπειροκάλως ζητῶν, τίς πρῶτος ἐχρήσατο ὅπλοις.

[1181. ὉΦΕΛΕ. ἀπὸ τοῦ ὀφείλω, ὦφελον καὶ ἐκβολῇ τοῦ ι, ὦφελον, ὃ ἐξ ἀνάγκης γράφεται διὰ τοῦ ω. τάσσεται δὲ αἰετὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου. λέγεται καὶ μετὰ τοῦ οὐκ, οἷον, οὐκ ὦφελον, καὶ μετὰ τοῦ ὥς· καὶ τοῦ μή, ἢ τοῦ οὐκ, πρετασσομένου τοῦ

τοῦ ὡς· οἶον, ὡς μὴ ᾠφελον, ἢ οὐκ ᾠφελον. οἶον, ἐπεὶ ἐγένετο τόδε, ὡς οὐκ ᾠφέλε, γενέσθαι δηλονότι. συνυπακούεται γὰρ ἐξ ἀνάγκης τὸ ἀπαρέμφατον. καί, ἐπεὶ παρεγενόμην, ὡς μὴ ᾠφελον, παρεγενέσθαι δηλονότι. ἀφ' οὗ ᾠφελος ἐπὶ δευτέρου, καὶ ᾠφελον ἐπὶ τρίτου· λαμβάνεται δὲ ἀντὶ τοῦ ἔπρεπεν. ὄφελον δὲ ἐπὶ ῥήματι ἀντὶ τοῦ εἶδε, διὰ τοῦ ο, καὶ τάσσεται αἰεὶ μετὰ ευκτικῷ, ἢ μετὰ παρεληλυθότος χρένου. λέγεται τοῦτο ἐνίστε μετὰ τοῦ ὡς, οἶον, ὡς ὄφελόν γε καὶ σὲ κακοδοξία νενεκρωμένον.]

[1181. τὸ ὈΦΕΛΕ διὰ τοῦ ο μικροῦ εἰσφέρει γράφεσθαι, ἢ ἡ ὁμοιον τῷ κῶλω τῆς στρεφῆς. οἱ γὰρ ποιηταὶ πολλὰ τοιαῦτα συνεσταλμένως γράφουσι διὰ τὸν τοῦ μέτρου κανόνα. ἐστὶ δὲ τοῦτο Ἰωνικῆς διαλέκτου. οὗτοι γὰρ χωρὶς αὐξήσεως τοὺς παρωχημένους χρένους ἐκφέρουσι. ΑἮΘΕΡΑ ΔΥΨΑΙ. εἰς ἀφανισμόν καὶ οὐδὲν εἰσφέρει. ΑἮΘΕΡΑ δὲ, ἢ τὸ πῦρ νῆει, διὰ τὸ ἀφανιστικὸν εἶναι, ἢ τὸν αἴερα, διὰ τὸ μὴ σύστασιν εἶχειν.

1181. ΑἮΘΕΡΑ ΔΥΨΑΙ. τὸ εἰς τὸν αἰθέρα τὸν μέγαν δύναμι, καὶ τὸν πολὺκοινον Ἀἰθῆρ, ἡγουν τὸν λίαν πᾶσιν ἀνθρώποις κοινόν, τὴν αὐτὴν καὶ μίαν ἐννοίαν ἔχουσιν.

1184. ὍΠΑΩΝ ἙΛΛΗΣΙΝ. ἐκείνος ὁ ἄνθρωπος, λέγω, ὅστις πρῶτος ἀνέδειξε τὸν κοινὸν πόλεμον τοῖς Ἑλλήσι μετὰ τῶν ὀπλων.

[METR.]

[METR. 1188. ΚΕῖΝΟΣ ΟΥΨΕ. Τῆς δευτέρας ταύτης στρεφῆς τὰ κῶλα ια, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. τὰ Ἰωνικὰ ἀπ' ἐλάσσονος ἢ ἐπιωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἥτοι ἐφθημιμερές ἐξ ἐπιτρίτευ δευτέρου καὶ Ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ· τὸ β χοριαμβικὸν καθαρόν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ δύο χοριάμβων· τὸ γ ὁμοιον δίμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν ἐκ χοριάμβων· τὸ δ Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος καθαρόν δίμετρον ὑπερκατάληκτον· τὸ ε ὁμοιον τῷ β· τὸ ς ὁμοιον τούτῳ· τὸ ζ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον Σαπφικὸν ἐξ ἀντισπαστου καὶ διιάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ η Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, Κλεομάχειον, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ Ἰωνικοῦ καὶ ἐπιτρίτευ δευτέρου· τὸ θ Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἥτοι ἐφθημιμερές ἐκ παίονος δευτέρου· τὸ ι χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ διιάμβου· τὸ ια χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ἥτοι πενθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στρεφῆς συνήθως παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς, κορωνίς. Τ.]

1188. ἘΚΕῖΝΟΣ ΟΥΨΕ ΣΤΕΦΑΝΩΝ. ἐκεῖνος ὁ εὐρὼν τὰ ὄπλα, ἔσον ἐφ' ἑαυτῷ, οὐ στεφάνων, οὐ κύλικος, οὐκ αὐλῶν τέρψιν μοι ἐνεμην, ἀλλὰ πᾶν, Φησί, τερπνὸν ἐξέκοψεν. ἡδιστος δὲ ὢν ὁ Σοφοκλῆς, πάλιν ἐπὶ τὸ ἴδιον ἤθος ἔκλινεν ἐν τοῖς μέλεσιν, ὅθεν καὶ μέλιττα ἐκλήθη. ὍΤΤΟΒΟΝ. ὁμαδαν, ἡχον. ¹⁾ ἘΝΝΥΧΙΑΝ. τὴν ἐν παυνυχίσιν,

1) Suidas f. ὀττοβοι. Lobeck.

σιν, ἢ τὴν ἐν κοίτῃ. ἘΡΩΤΩΝ. τῶν ἐρωτικῶν.
καὶ ἀκαίρην μὲν περὶ ἐρώτων μεμνησθαι ἐν ταῖς πα-
ροῦσιν, ἡμᾶς δὲ ἀκολουθίαν ἔχει πρὸς τὰ περὶ κείμενα.
ΚΕΙΜΑΙ ἈΜΕΡΙΜΝΟΣ, ἦτοι πολυμέριμος.
οἷον μὴ σκοπῶν περὶ θυμηδίας μηδὲν, ἀλλ' ἐν δέξοις
τεγγόμενος. ὥστε ἔστι μοι μνημόσυνα εἰς τὸν αἰ-
χρόνον, ἢ ἐνταῦθα κακοπάθεια. ἢ ἐν οὐδεμιᾷ με-
ρίμῃ ὧν, ἢ μόνον περὶ τῶν πολέμων.

[1192. εὐτε ἐννυχίαν, ἡγουν νυκτερικὴν τέρε-
ψιν ἔδωκεν ἐμοὶ ἔχειν ἐν τῷ ἰαυθῇ, τουτέστιν ἐν τῷ
κοιμάσθαι· ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ἐρώτων ἐπαυσε, ἐμὲ δὴ-
λονότι. ἸΑΥΕΙΝ. ὥστε ἀνύειν, διατελεῖν.]

[1191. τὸ ὈΤΟΒΟΝ ἔταυθα δι' ἐνὲς τ
οφέλει γράφεσθαι, ἢ ἢ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς ἀν-
τιστροφῆς. φύσει γὰρ ὀττοβος διὰ δύο τ' γράφεται,
ὥστερ πάταγος, τὸ αὐτὸ σημαίνμενον, δι' ἐνός.

1195. τὸ ἈΜΕΡΙΜΝΟΣ ἢ ἀντὶ τοῦ
ἀπόγνωσιν ἔχων, καὶ μὴ¹⁾ μεριμνῶν καὶ ἐλπίζων
περὶ τῆς ἐνταῦθεν ἀπαλλαγῆς, ἀδήλου τοῦ μέλλον-
τος ἔντος, ὅπῃ τὰ τῆς νίκης χωρήσει, ἄλλως τε καὶ
τοῦ τοσούτου χρόνου εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλοντος. ἢ
ἈΜΕΡΙΜΝΟΣ καὶ μὴ ἔχων μέριμναν καὶ φροντί-
δα ὡς ἐφ' ἡμᾶς, στεφάνων, κυλίκων, καὶ ἐρώτων.

1196.

1) Turn. Steph. Iohnf. ignorant μὴ. Ibidem pro ἐνταῦθεν
exhibent ἐνταῦθα.

5) Turn. Steph. Iohnf. ὡς ἐφ' ἡμᾶς, στεφάνων φημί καὶ —.

1196. τὸ ΠΥΚΙΝΑΙΨ ΔΡΟΣΟΙΣ ΤΕΓ-
ΓΟΜΕΝΟΣ ἀντὶ τοῦ, ὑετοῖς συνεχέσι βρεχόμε-
νος. οὐ γὰρ ὁ πολὺς τοῦ στρατοπέδου λαὸς εἶχε¹⁾
σκηνας, φυλακὴν ὀμβρῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐξ αἰέρος
δυσερῶν, ἀλλ' οἱ ἀρχόντες μόνον. ἔστι δὲ καὶ
ὅλον καὶ μέρος. τὸ μὲν ΤΕΓΓΟΜΕΝΟΣ, ὅλον·
τὸ δὲ ΚΟΜΑΣ, μέρος. δέον δὲ λυγρῶς εἰπεῖν,
πρὸς τὸ ΚΟΜΑΣ ἐπήνεγκεν. Τ.]

1191. ὈΤΟΒΟΝ. οὗτος μὲν ὀττοβον. Ἀρι-
στοφάνης (Νεφ. 1073. Εἰρ. 1244. ") δὲ κότταβον. ἄμ-
φω δὲ τὸν ἐν τῶν μελῶν ἥχον φασιν.

1195. ΚΕΙΜΑΙ Δ' ἈΜΕΡΙΜΝΟΣ ΟΥΤ-
ΩΣ. κῆμαι δὲ ἐνταῦθα εἰς μνήματα, ἦτοι εἰς μνή-
μην τῶν ἐν τῇ Τροίᾳ τοῖς ὑστερογενέσι, μὴ μεριμνῶν
τῶν οἰοί, τεγγόμενος, ἦτοι διύγρους ἔχων τὰς ἐμὰς κό-
μας, τὰς ἀθλίας, ταῖς συνεχέσι δρόσοις.

1199. ἘΝΝΥΧΙΟΥ. τῆς νυκτερινῆς ἐφόδου
τῶν πολεμίων, καὶ τῶν βελῶν ἀλεξητήριον ἦν ὁ Αἴας.
ΓΕΝΟΙΜ' ἈΝ' ἸΝ' ὙΛΑΕΝ. ἐνθα ὑλώθη
ἐξοχὴ τῆς θαλάττης. εὐχονται δὲ ἀπαλλαγῆναι
ἐπὶ τὰ οἰκῆα. γενοίμην οὖν, φησὶν, ἐπὶ τὴν ἄκραν
πλάκα τοῦ Σουνίου. διὰ γὰρ Σουτίου ὁ πλοῦς τοῖς
ἀπὸ Τροίας ἐπὶ Σαλαμῖνα. ΤΑ' Σ' ἸΕΡΑ' Σ. φιλο-
τέχνως εὐφραίνει τοὺς ἀκρωμένους, διὰ τῶν ἐπαίνων
τῆς Ἀττικῆς.

[1199.

1) ἔχῃ Turn. Steph. Iohnf.

2) Sed vid. Brunck. ad Pac. 1244. et Schneiderum in
Lex. Gr. de hac voce disputantem. Purgold.

[1199. ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΜΕΝ. καὶ πρότερον μὲν ἦν ἐμοὶ ὁ Δούριος Αἴας Φυλακτήριον τοῦ νυκτερινοῦ δέματος καὶ τοῦ πολέμου. ἌΝΕΓΓΤΑΙ. δέδοται, συγκεχώρηται.]

1204. ΓΕΝΟΪΜΑΝ. εἴθε γενοίμην, ὅπου ἐστὶν ἐπὶ τοῦ πόντου τὸ σύνδενδρον ἀκρωτήριον, τὸ κλυζόμενον ὑπὸ τῆς ἁλός, λέγω ὑπὸ τὴν ἄκραν πλάκα, ἥγουν γῆν, τοῦ Σουνίου, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὸ ἄκρον τῆς γῆς τοῦ Σουνίου. ἐστὶ δὲ τὸ Σούνιον ὄνομα ἀκρωτηρίου.]

[1199. οὕτω χρὴ γράφειν ΠΡΙΝ ΜΕΝ ΟΥΤ'Ν, ἵν' ἢ τὸ κῶλον ὅμοιον τῷ τῆς στροφῆς. τὸ γὰρ ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΜΕΝ οὐκ ἐξθούς ἔχει τοὺς χρόνους. Τ.]

1199. ἘΝΝΥΧΙΟΥ ΔΕΙΜΑΤΟΣ. τοῦ ἐν τῇ νυκτὶ γενομένου ἐμοὶ φόβου παρὰ τῶν Τρώων.

1205. ΓΕΝΟΪΜΑΝ ἼΝ' ΤΛΗΓΕΝ. Σοῦνιον ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ οἱ καταΐροντες εἰς Ἀθήνας ἐώρων τὴν πόλιν. Φησὶν οὖν· εἴθε παραγενοίμην εἰς τὴν πλάκα, ἥτοι τὴν γῆν τοῦ Σουνίου τὴν ἄκραν, ἵνα τοῦ πόντου, ἥτοι ἐν ὁποίῳ μέρει τῆς θαλάσσης ὑπάρχει, τὸ πρόβλημα, τοῦτέστι τὸ προβεβλημένον καὶ ἐκτεταμένον ἄκρον τοῦ Σουνίου εἰς τὴν θαλάσσαν, τὸ ἐλίσκυστον, τὸ ὑπὸ τῆς θαλάσσης κλυζόμενον. ἥτοι περεχόμενον. τὸ ὑλῆεν, ἥτοι τὸ ἁλῶδες. — ἵνα προσφωνήσωμαι τὰς ἱερὰς Ἀθήνας.

[METR.]

[METR. 1210. ΚΑΙ ΜΗ'Ν ἸΔΩ'Ν. Αἰ συστηματικαὶ αὗται περίοδοι καὶ οἱ ἐξῆς στίχοι ἰαμβικοί εἰσι τρίμετροι ροθ, ἂν τελευτή, Πράσσειν τὰδ ἡμᾶς, εἰμ' ἐπανέσας τὸ σόν. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν προσώπων παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς. Τ.]

1210. ΚΑΙ ΜΗ'Ν ἸΔΩ'Ν. ὁ Τεύκρος ἀκηκῶς ἦκεν τὸν Ἀγαμέμνονα, ἔρχεται μετὰ σπουδῆς. x)

[1212. ΣΚΑΙΟ'Ν ἘΚΛΥ'ΣΩΝ ΣΤΟΜΑ. ἀντὶ τοῦ σκαίου λόγου, ἥγουν κακοῦ, ἀφῆσαν. σκαῖόν, τὸ κακόν, καὶ τὸ ἀπαίδευτον, καὶ τὸ ἀριστερόν. ΤΛΗ'ΝΑΙ, τολμῆσαι. ἈΝΟΙΜΩΚΤΕΪ, χωρὶς οἰμωγῆς, ἀτιμαρῆτως. y) ΧΑΝΕΪΝ, εἰπεῖν. — σὲ δὴ ἀγγέλλουσιν ἐμοὶ τολμῆσαι εἰπεῖν οὕτως ἀνοιμωκτεῖ τὰ χαλεπὰ ῥήματα.]

[1210. ἐσπούδασα ἐλθεῖν ἐνταῦθα παρὰ τὸν Αἴαντα, καὶ ἀφῆκα τὴν τοῦ τάφου διορυγὴν. πρὸς τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ΚΑΙ ΜΗ'Ν ἔμφασιν ἔχον, ὥσπερ

x) Καὶ μὴν] ὥσπερ ἂν ἔτις ἤρετο τὸν Τεύκρον, τί οὕτω πάρα ταχέως, ἀποκρίνεται λέγων· καὶ μὴν ἰδὼν τὸν στρατηγὴν Ἀγαμέμνονα ἐρμύμενον δεῦρο ἐν ἡμῖν, ἐπεισα, καὶ ἤλθον, καταλιπὼν δηλονότι τὴν διορυγὴν τοῦ τάφου. ἐκλύσαν δὲ αὐτὶς ὁ Ἀγαμέμνων τὸ σκαῖόν αὐτοῦ στόμα κατ' ἐμοῦ δηλὸς ἐστὶν ἐμοί, ὅτι αὐτὸς ἐστὶ, καὶ οὐκ ἄλλος δηλονότι. Bar.

y) Brub. ἀτιμαρῆτί. Steph. Iohann. ἀτιμαρῆτά.

ὥςπερ ἂν εἴ τις αὐτὸν ἤρετο, τί οὕτω πάρεται χέως; Τ.]

1212. ΔΗΛΟΣ ΔΕ' ΜΟΙ 'ΣΤΙΝ. ὑπάρχει δὲ ἐμοὶ δῆλος ἐκλύσων καὶ ἀνοίξων στόμα σκαῖόν, ἥτοι εἰπεῖν μέλλων λόγους ἀπαιδεύτους.

1213. ΣΕ' ΔΗ' ΤΑ' ΔΕΙΝΑ'. σὲ δὲ ἀγγέλλουσιν ἐμοί, ἥγουν σὺ εἶ, ὃν ἐδήλωσαν ἐμοί, τλήναι εἰπεῖν καθ' ἡμῶν οὕτως ἄνευ φόβου καὶ συστολῆς ἢ αἰσχύνῃς τὰ δεινὰ ῥήματα, ἥγουν τὰ Φαῦλα καὶ ἀνάσχυντα. δηλοῖ δὲ τὸ μὲν ΤΛΗΝΑΙ ΧΑΝΕΙΝ, ὅτι οὐκ ἔδει σε ἀνοίξαι στόμα, καὶ τοιαῦτα εἰπεῖν καθ' ἡμῶν. τὸ δὲ ὩΔ' ΑΝΟΙΜΩΚΤΙ', ὅτι ἔδει σε δεδιέναι, μὴ πως ἐμπέσης εἰς οἰμωγὰς ὑφ' ἡμῶν κολαζόμενος διὰ τοὺς τοιοῦτους σου λόγους.

1215. 'ΕΚ ΤΗΣ ΛΙΧΜΑΛΩΤΙΑΟΣ. τῆς 'Ησιόνης.

1217. ΚΑ'Π' 'ΑΚΡΩΝ. ἐπ' ἄκρων δακτύλων ἔβαινες γαυριῶν. 'ΟΤ' ΟΥΔΕ'Ν'ΩΝ. οὐδὲν μὲν ὦν διὰ τὴν δυσγένειαν. ΤΟΥ ΜΗΔΕ'Ν δέ, τοῦ Αἴαντος τελευτήσαντος.²⁾

1220. ΔΙΩΜΟΣΩ. γράφεται ΔΙΩΡΙΣΩ.

[1224. ΣΤΑ'ΝΤΟΣ. συστάδην μαχεσάμενου.

1225.

2) ὅτε οὐδαμινὸς ὦν, ὡς συγγενὴς τοῦ τεθνηκότος ἀντετάξω. Βαγ.

1225. ΠΙΚΡΟΤ'Σ. πικροποιούς, εἰς πικρίαν ἡμῶν. πικροὺς ἀγῶνας εἰκόταμεν κηρύττειν τοῖς Ἀργείοις τότε ἕνεκα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων, εἰ πανταχοῦ Φανόμεθα κακὰ ἐκ Τεύκρου.³⁾ ἐν μὲν τῷ 'ΕΟΙΓΜΕΝ τρέπεται τὸ κ εἰς γ, ἀπὸ τοῦ εἰκόταμεν. ἐν δὲ τῷ στύζω τὸ γ εἰς κ, ἀπὸ τοῦ στυγῆσω, ὅθεν τὸ στύζαι.]

[1226. εἶκω τὸ πρέπω, εἶξω, εἶχα, ὁ μέσος παρακείμενος οἶκα, καὶ προσθήκη τοῦ ε, εἶκα, εἰόκαμει, καὶ κατὰ συγκοπὴν εἰοικμεν, καὶ τροπὴ τοῦ κ εἰς τὸ μέσον γ, 'ΕΟΙΓΜΕΝ. Τ.]

1220. ΟΥΤ'ΤΕ ΣΟΥ, ΔΙΩΜΟΣΩ. καὶ διωμόσω, ἥτοι ὥςπερ ὀμνύων ἐβεβαίωσας, οὔτε στρατηγούς τῶν Ἑλλήνων ἐλθεῖν ἡμᾶς, οὔτε ἄρχοντας τῶν νεῶν.

1222. ΤΑΥΤ' ΟΥΚ 'ΑΚΟΥΕΙΝ. τὸ ἀκούειν ἑαυτὰ παρὰ τῶν δούλων, οὐκ ἔστιν ἀκούειν μεγάλα κακὰ, ἥτοι λοιδορίας;

1224. ΠΟΤ' ΒΑ'ΝΤΟΣ. ποῦ γὰρ ἔβη ὁ Αἴας, ἢ ποῦ ἔσθῃ ἐν πολέμῳ, οὐπερ οὐκ ἦν καὶ ἐγώ;

1226. ΠΙΚΡΟΤ'Σ 'ΕΟΙΓΜΕΝ. εἰκόταμεν πικρίας καὶ λύπης προξένους, τῷ Τεύκρῳ δηλονότι, κηρύττειν καὶ ποιῆσαι τότε ἀγῶνας περὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλεύου, εἴπερ Φανόμεθα τῷ Τεύκρῳ πανταχοῦ κακῶς.

3) ἄρα ἰδοῦμεν τότε τοῖς Ἑλλήσι ἀδίκους ἀποφάσας ἕνεκα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων, εἰ Φανόμεθα, ἥγουν ἐλεγχόμεθα πανταχοῦ ἄδικοι ἐκ τῶν λόγων τοῦ Τεύκρου. Βαγ.

νοί. τὸ δὲ ἔΟΙΓΜΕΝ ἀπὸ τοῦ εἰσάμεν, κατὰ συγ-
νοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ κ εἰς γ.

1230. Εἴ' κειν. οὐκ εἴχετε καὶ ἐμμενεῖτε τοῖς
κεκριμένοις. ΠΟΛΛΟῖΣΙ. πιθανῶς. ΒΑΛΕΙ-
ΤΕ. ^{b)} ἀντὶ τοῦ βλασφημῆσατε. Οἴ' λελεῖ-
μένοι. οἱ ἡττηθέντες ἐν τῇ κρίσει. τοῦτο δὲ
πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ Αἰάντος. ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ
ΓΕΝΟΙΤ' ἌΝ. γενναῖος ὁ λόγος. εἰ ὁ ἡττώμενος
ιδίῳ δικαίῳ παριστανόμενος πάλιν μάχοιτο, καὶ οὐκ
εἴξει τοῖς κεκριμένοις, οὐδέποτε κατὰστασις ἔσται.
ΤΟΥΣ ὍΠΙΣΘΕΝ. τοὺς ἡττωμένους.

[1231. ΚΑΚΟῖΣ, λόγοις δηλονότι, ΒΑ-
ΛΕΙΤΕ, λοιδορῆσατε.

1232. ἜΤ'Ν ΔΟ'ΛΩ, ΚΕΝΤΗ'ΣΕΘ'.
λάθρα σφάζετε. Οἴ' λελεῖμμενοι. οἱ
νικηθέντες, ἀπολειφθέντες· ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν
δρομέων. ^{c)}

1234. ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΝΟ'ΜΟΥ. εὐτα-
ξία, ἣν ὁ νόμος ποιεῖ.

1236.

^{b)} ΚΑΚΟΙΣ ΒΑΛΕΙΤΕ Brunck. — Ἀποροῦσι τινὲς λέγον-
τες, τίς ἡ αἰτία ὅτι οὐκ εἶπεν, βάλλετε καὶ κεντᾶτε, ἀλλὰ
βαλεῖτε καὶ κεντήσατε. καὶ λέγουμεν, ὅτι τὸ αἰε μὲν εἶπε,
διὰ τὴν ἄπειστον ἐπιβουλὴν, διὰ δὲ τὸ μηδέπω δεδυνῆσθαι
ἐκβαλᾶν τὴν ἐπιβουλὴν αἰε ἐξογόν, τὸ βαλεῖτε καὶ τὸ κεντῆ-
σατε ἤρηνεν. Bar.

^{c)} Edd. vet. εὐτε δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δρομέων

1236. ΤΟΥΣ ὍΠΙΣΘΕΝ. τοὺς ἀπολει-
πομένους, ^{d)} τοὺς νικωμένους. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν
δρομέων ταῦτα λέγεται. ἌΛΛ' Οἴ' ΦΡΟΝΟΥΝ-
ΤΕΣ ΕΥ. ἡγουν οἱ φρόνιμοι κρατοῦσιν, καὶ πρὸς
τοῦτο ἐπάγεται τὸ ΜΕΓΑΣ ΔΕ' βοῦς ὧν τὴν
πλευράν, καὶ τὸ ἐξῆς. ὍΡΘΟΣ. ἡγουν κατ' εὐ-
θεῖαν εἰς τὴν ὁδὸν πορεύεται, οὐ παρακλίνων.]

1234. ΟΥΔΕΝΟΣ ΝΟ'ΜΟΥ. ἐν τούτων,
Φησί, τῶν τρόπων οὐδέποτε γένοιτο ἂν κατὰστασις, ἡγουν
τῆρησις οὐδενὸς νόμου.

1237. ἌΛΛ' Εἴ'ΡΚΤΕ'ΟΝ. δᾶ, Φησὶν,
ἐμμένειν τοῖς ἄπαξ κεκριμένοις. ἐπειδὴ δὲ αὐτοῦ τὴν
κατὰ σῶμα ἀρετὴν καὶ ἰσχυρὴν διαβάλλειν οὐ δύναται,
εἰς ἀφροσύνην αὐτὸν λοιδορεῖ.

[1237. σημείωσαι, ὅτι τὸ Εἴ'ΡΓΩ ἀμφιβο-
λίαν ἔχει τοῦ πνεύματος. δύναται γὰρ καὶ ψιλοῦ-
σθαι, καὶ δασύνεσθαι. Τ.]

1240. ΜΕΓΑΣ ΔΕ' ΠΛΕΥΡΑ'Ν ΒΟΥΣ.
ἐπειδὴ ἀνωτέρω εἶπεν πλατεῖς καὶ εὐρυνώτους, εἰκότως
προσῆνεγκε καὶ τὸ μέγας βοῦς· ὥςπερ εἰ ἔλεγεν, ὅτι
ὁ μέγας σῶμα ἔχων ἀνδρωπός, ἀφρων δὲ ὧν, οὐδὲν δια-
φέρει βοός, ἀλόγως καὶ ἀσυνέτως ποιῶν ἃ ποιεῖ. ὥςπερ
οὖν ὑπὸ τῆς μικρᾶς πληττόμενος μάλιστα ὀρθῶς πο-
ρεύεται εἰς ὁδόν, οὕτω καὶ ὁ μέγας ἔχων σῶμα, ἀνόητος
δὲ τυγχάνων, κολαζόμενος τυχόν.

1242.

^{d)} Ex eiusmodi glossa hausisse videtur Hesychius: ὀπι-
σθεν, τῶν ἀπολεισμένων. Lobeck.

1242. ΣΟΥ Τ' ΕΓΩ ΤΟ ΦΑΡΜΑ-
ΚΟΝ. τὸ τῆς μάστιγος. °)

[1244. ἈΛΛ' ἮΔΗ ΣΚΙΑΣ. ὑπὲρ ἀν-
δρες οὐκέτι ζῶντος, ἀλλὰ ὄντος σκιάς, τουτέστιν
ἀνυποστάτου.

1245. ὙΒΡΙΖΕΙΣ, ὑβριστικὰ λέγεις.
ἘΞΕΛΕΥΘΕΡΟΣΤΟΜΕΪΣ, θρασυλογεῖς, λα-
βραγορεῖς. ὍΣ Εἴ ΦΥΣΙΝ, κατὰ φύσιν, ἤγουσιν
κατὰ τὸ γένος. ἘΛΕΥΘΕΡΟΝ. νόμος ἦν Ἀθή-
νησι, τοὺς ἐξ ἑταίρας ἢ δούλης τεχθέντας μὴ δημη-
γορεῖν. ΜΑΘΟΙΜ'. νοήσαιμι. ΟΥΚ ἘΠΑΙΩ.
οὐ νοῶ.]

1250. ΤΗ'Ν ΒΑΡΒΑΡΟΝ ΓΑΡ ΓΛΩΣ-
ΣΑΝ. σκώπτει αὐτὸν εἰς τὴν μητέρα.

1250. Εἴ'Θ' ὙΜΙ'Ν. ἐπεὶ οὐ συμβουλευεῖς
διὰ τὸ Ἀγαμέμνονος ἀξίωμα ὁ Χερὸς, ἐν τῇ εὐχῇ
τὴν γνώμην κατέθηκε.

1253. ΦΕΥ ΤΟΥΘΑΝΟΝΤΟΣ. περι-
παθῆς ὁ λόγος εἰς ἀχαριστίαν ἐννεύων, ὅτι ταχέως
διαβρῖναι °) ἢ χάρις τοῦ ἀποθανόντος.

[1253.

ε) Τοῦτ' ἐγὼ τὸ Φάρμακον] ταύτην τὴν θεραπεῖαν, τουτέστι,
τὴν τοῦ κέντρου. Laud. Bodl. Φάρμακον, τὸ θεραπευτικόν,
ἀπὸ τοῦ φέραν ἄχος, ἤγουσιν, θεραπεῖαν. Φάρμακον θανάσι-
μον, ἀπὸ τοῦ φέραν ἄχος, ἤγουσιν λύπην. κατὰ τροπὴν τοῦ χ
εἰς κ. Bar.

f) διαφθάρεται ὑπὸ τῶν βορῶν. Bar.

[1253. ΤΟΥΘΑΝΟΝΤΟΣ ΧΑΡΙΣ.
ἤγουσιν ἢ ὀφειλομένη τῷ τεθνηκότι. ΤΑΧΕΙ' Ἀ ΤΙΣ.
ἀντὶ τοῦ τάχιστα. τὸ μὲν ΤΙ Ζητεῖ οὐσίαν πρά-
ματος, οἷον, τί τὸδε ἐστίν, ἄνθρωπος τυχόν, ἢ ἴπ-
πος; τὸ δὲ ΤΙΣ, ὑπόστασιν καὶ πρόσωπον, οἶον,
τίς ὁδε ἐστίν, Σωκράτης τυχόν, ἢ Πλάτων; καί, τίς,
πόθεν εἰς ἀνδρῶν; ἐν τούτῳ γὰρ ὁ ἐρωτῶν οἶδε μὲν,
ὅτι ἀνὴρ, πρὸς ὃν τὴν ἐρώτησιν πειεῖται, ζητεῖ δὲ του-
νομα, ὃ ἂν οὗτος τῶν ἄλλων ἀνδρῶν χωρίζοιτο. ἐπεὶ
δὲ πρὸς τὸ τίς οὐκ ἔνομα μόνον ἀπαντᾷ κύριον, ἀλλὰ
καὶ σὺν ἐπιθέτῳ ἐνίοτε κύριον, οἶον, τίς ὁδ' ἐστίν ὁ
ἠδὺς Λουκιανός; διὰ τοῦτο οὐκ ὀνόματι μόνον κυρίῳ
τὸ τίς ὑποτάσσεται, ἀλλ' ἐστὶν ὅτε καὶ ἐπιθέτῳ,
οἶον, Λουκιανός τίς ἐποίησε τὸδε, καί, ὁ Λουκιανός
ἠδὺς τίς ἐστίν. ἐνταῦθα οὖν ἡ ΧΑΡΙΣ ἐπίθετον
ἔχει τὸ ΤΑΧΕΙ' Ἀ ὄνομα, εἰ καὶ ἄλλως τοῦτο ἐπιβ-
ληματικὴν ἔχει σημασίαν, διὸ μετὰ τοῦ ΤΙΣ αὐτὸ
ἐπάγεται, καὶ ταχέως τις αὕτη λέγεται διαβρῖναι.
κατὰ ταῦτα λέγεται, καὶ τὸ ὅστις, καὶ τὸ ὁποῖός
τις. καὶ τὸ μὲν ὅστις νοεῖται ἐπὶ κυρίου ὀνόματος·
τὸ δὲ ὁποῖός τις, ἐπὶ ἐπιθέτου· ὡς παρὰ Λουκιανῶ.
Τὸ δὲ ὅλον οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες, τίς ἐστὶν ὁ τοῖς
πράγμασιν ἐφεστηκώς· εἴτε καλὸς δηλονότι, εἴτε τὸ
ἐναντίον. ὥπερ ἐπιθετικῶς λέγεται. ΠΡΟΔΟΥΣ'
ἈΛΙΣΚΕΤΑΙ. καταλαμβάνεται προδομένη, °)
ἢ προδοῦσα, τὸν τεθνηκότα δηλαδή. Εἴ ΣΟΥ Γ'
°ΟΔ'

g) γεγονυῖα προδομένη ἀφανίζεται Bar.

‘ΟΔ’ ‘Ω’ΝΗ’Ρ. εἰ σοῦ γε, ὦ Αἴας, ἔδε ὁ ἀνὴρ οὐκ
ἐτι ἔχει μνήμην.]

1253. ΦΕΥ ΤΟΤ’ ΘΑΝΟΝΤΟΣ. ὦ Αἴας,
ἐπεὶ οὗτος ὁ ἀνὴρ, ὑπὲρ οὗ σὺ πολλάκις προεκινδύνευ-
σας ἐν τῷ πολέμῳ, προδίδους τὴν σὴν ζωὴν ὑπὲρ αὐτοῦ,
οὐδὲ ἐπὶ μικρῶν λόγων ἔχει μνήμην περὶ σοῦ, πάν-
ταχέως φθείρεται ἡ χάρις ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἢ ὑπό τι-
νος γινομένη, καὶ εὐρίσκεται προδιδόμενη εἰς λήθην ὑπὸ
τῶν λαβόντων καὶ δεξαμένων αὐτήν.

1256. ΟΥ’ ΣΥ’ ΠΟΛΛΑΪΚΙΣ. οὐκ ἀξιού-
ται τῆς παρὰ σοῦ μνήμης, οὐ πολλάκις, ὦ Αἴαν,
προεκινδύνευσας ἐν πολέμοις. παρὰ τὸ Ὀμηρικόν
(Ἰλ. Ι. 322.).

‘Ασ¹⁾ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζων.

[1256. ΠΡΟΥ’ΚΑΜΕΣ, προηγωνίσω.]

1260. ΟΥ’ ΜΝΗΜΟΝΕΥΕΙΣ. καλῶς
πρὸς τό· (1224.)

ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὐπερ οὐκ ἐγώ.

1260. ΟΥ’ ΜΝΗΜΟΝΕΥΕΙΣ. οὐκ ἔχεις
μνήμην, πότε ἐλθὼν ὁ Αἴας οὗτος μόνος ἐβρύσατο ὑμᾶς
ἐγκεκλεισμένους ὄντας ἐντὸς τοῦ περιφράγματος, ἥδη
μηδὲν ὄντας διὰ τὴν τροπὴν τὴν γεγεννημένην ὑμῖν ἐκ τοῦ
πολέμου; ἐπὶ μὲν τῶν νεῶν τὰ ἄκρα τῶν ναυτικῶν κα-
θεδρῶν φλέγοντος τοῦ πυρός· εἰς δὲ τὰ σκάφη τὰ ναυ-
τικά, ἥτοι μικρὰ πλοῖα, πηδῶντος τοῦ Ἑκτορος ἄνω
κούφως ὑπὲρ τῆς τάφρου. (Ὀμ. Ἰλ. Ο. 672. τὸ ἐξ.)

1261.

h) Aia Steph. Iohnf. Brunck.

1261. ἘΡΚΕ’ΩΝ. λείπει ἐντός.

[1261. ἘΡΚΕ’ΩΝ. ἐντὸς τῶν ἐρκέων, ἡγουν
τείχους. ἘΓΚΕΚΛΕΙΣΜΕΝΟΤΣ. ἢ ἐν ἀντὶ
τοῦ ἐντός. ἘΝ ΤΡΟΠῃ ΔΟΡΟ’Σ. ἐν ἡττῇ τοῦ
πολέμου. τρώπαιον, ἢ νίκη· τροπὴ δὲ ἡ ἡττα. τρώ-
παιον, ἐπὶ τῶν διωκόντων· τροπὴ ἐπὶ τῶν διωκομένων.
ἈΚΡΟΙΣΙΝ ἩΔΗ. ἐπὶ μὲν τοῖς ἄκροις ναυτικαῖς
ἐδωλίοις, ἡγουν ὑποστρώμασι, σανιδώμασι τῶν νεῶν,
τοῦ πυρός ἡδη ἀναπτομένου καὶ ἀναφλεγόμενου.
ἈΡΔΗΝ. αἶρω, τὸ ἀφανίζω, καὶ τὸ ὑψώ· ἀφ’ οὗ
ἀρδην, ἀντὶ τοῦ μετεώρου καὶ κούφως, ὡς ἐνταῦθα.
καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφανιστικῶς καὶ ὁμοῦ.]

1268. ΟΥ’ΔΕ’ ΣΥΜΒΗ’ΝΑΙ ΠΟΔΙ’.
πρὸς τὸ ποῦ βάντες ἢ ποῦ στάντος.

[1268. ΣΥΜΒΗ’ΝΑΙ, συνελθεῖν. βαίνω,
τὸ πορεύομαι, ἀφ’ οὗ τὸ συμβῆναι ἐνταῦθα· καὶ
ἵσταμαι, ἀφ’ οὗ βάσις ἀνδριάντος.¹⁾ ΛΑΧΩ’Ν.
κληρωθεῖς. ἀφ’ οὗ λαχμός, ὁ κλῆρος, πομπικῶς.
ΚΑΚΕΛΕΥΣΤΟΣ καὶ αὐθέρμητος. τὸ πᾶν· καὶ
οὐ μνημονεύεις, ὅτε αὐθὺς ὁ Αἴας κληρωθεῖς, αὐ-
θέρμητος, οὐ περιμένων τὸν προστάζοντα, ἐμνο-
μάχησε μετὰ τοῦ Ἑκτορος.]

Ff 2

[1268.

i) ὃν λέγας ἐν οὐδενὶ τόπῳ συνελθεῖν ἐν ὁδῷ μετὰ σοῦ μηδέποτε.
Bar. 1269. Ἄρ’ ἔδρακ] δικαίως ταῦτα ἔδρασκον, ἡγουν ἔπα-
θεν, ὑμῖν τοῖς ἀχαρίστοις, ἡγουν ὑμῶν τῶν ἀχαρίστων. Bar

[1268. ὈΝ ΟΥΔΑΜΟΤ ΦΗΨ. φαὶν ἐνταῦθα ὡς συκοφαντεῖ Τεῦκρος Ἀγαμέμνονα. οὐ γὰρ ἐν ταῖς πρόσθεν αὐτοῦ λόγοις πρὸς τοῦτον τοιοῦτόν τι εὐρηται· ἀλλ' ἔφη (1224.) Πού βάντος, ἢ πού στάντος, οὐπερ οὐκ ἐγώ; Φαμέν οὖν ὅτι, ὥς περ κατὰ τὰς ἐριδας συμβαίνει προσφέρειν^{κ)} ἔσθ' ὅτε τὸν ἀντίδικον ἀπολογούμενον τῷ προηγουμένῳ τῆς δίκης τοιαῦτα, ἃ οὐδέποτε αὐτὸς ἐφθέγγετο, οὕτω κἀνταῦθα. ἴσως δ' ἂν τις εἴποι, ὅτι ὅτε τὸ ΠΟΥ ΒΑΝΤΟΣ ἢ ΠΟΥ ΣΤΑΝΤΟΣ ἔλεγε, τοῦτο ἔλεγε καὶ ἐνόει ὡς ἐνθα μὲν ἐκεῖνος ἔβαινε, καὶ αὐτὸς συμπαρήν· ἐνθα δ' αὐτός, οὐκ ἐκεῖνος. ἔστι δὲ πάνυ ψυχρόν.^{λ)} Τ.]

1270. Χ'ΩΤ' ΑΥ'ΘΙΣ. καὶ αὐθις οὐ μνημονεύεις, ὅτε αὐτὸς μόνος ὁ Αἴας ἦλθεν ἐναντίος μόνου τοῦ Ἑκτορος κληρωθεῖς. ΚΑΙ ἈΚΕΛΕΥΣΤΟΣ. οὐκ ἄφεις τὸν ἑαυτοῦ κληρὸν δραπετήν, τουτέστιν οὐκ ἀναμείνας ἐξελθεῖν τὸν ἑαυτοῦ κληρὸν ἐκ τῆς περικεφαλαίας, καὶ κείσθαι ἐξελθόντα εἰς τὸ μέσον. τοῦτο γὰρ ἦν ἀναδυομένου τὸν ἀγῶνα· ἀλλὰ βλέπων, τίς πρῶτος ἐμελλεν ἐκ τῶν κληρῶν ποιῆσαι τὸ πῆδημα κούφως ἐκ τῆς περικεφαλαίας, τῆς καλὸν ἐχούσης λόφον; τὸ δὲ ὙΓΡΑΣ ἈΡΟΤΡΑΣ ΒΩΛΟΝ, διὰ μέσου. λέγει δὲ τὸν λίθον, ὃν ἀφῆκεν ὁ Αἴας κατὰ τοῦ Ἑκτορος.

1271. ΚΑ'ΚΕΛΕΥΣΤΟΣ ἩΛΘ' ἘΝΑΝΤΙΟΣ. αὐτοκέλευστὸν φησιν αὐτὴν ἀναστῆναι εἰς τὸ

λ) Edd. vett. προσφέρειν.

λ) ἴσως δ' ἂν τις — ψυχρόν. Haec desunt in vett. edd.

τὸ μονομαχίον, ἐπαινῶν αὐτὸν οὐχ ὁμηρικῶς. ΟΥΔΡΑΠΕΤΗΝ ΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ. εὐδὲν πανουργήσας περὶ τὸν κληρὸν, ἀλλ' ευχόμενος λαχεῖν αὐτόν. τοῦτο δὲ ἱστορεῖται περὶ Κρεςφόντου καὶ τῶν Ἀριστοδήμου παίδων, ὅτι πανούργως^{μ)} ὁ Κρεςφόντης βῶλον ὑγράν εἰς τὴν ὑδρίαν τοῦ ὕδατος ἔβαλε,^{ν)} κληρουμένων περὶ Μεσσήνης. οὐκ ἄτοπον δὲ τὸν Τεῦκρον λαιδορεῖν Ἀγαμέμνονι, ὑπὸ τοῦ πάθους προσαγόμενον.^{ο)} καὶ γὰρ Ἀχιλλεὺς οὐκ ἀπέσχετο λοιδορίας, καὶ οὐκ ὦν ἐν τοιούτῳ πάθει. ἈΛΛ' ὍΣ ΕΥ-

μ) πανούργως Steph. Iohnf. Sic et Suidas in δραπετής, paullo ante ἱστόρηται exhibens.

ν) εἰς τὴν ὑδρίαν ἔβαλε Brub. Steph. Iohnf., ut Suidas l. c.

ο) προκαγόμενον Brunck. — Ἰστέον ὅτι διὰ πηλοῦ ἐπλαττον στρογγυλοσθῆ τινεα, καὶ ἐξήρανον αὐτὰ ἡλιακῇ καύματι, καὶ ἐποίησαν τοὺς κληροὺς δι' αὐτῶν. Ἐλένου τοῦ μάντιος, υἱοῦ τοῦ Πριάμου, συμβουλευσάντος ὁ Ἑκτωρ προκαλεῖται εἰς μονομαχίαν τὸν ἀρίστον τῶν Ἑλλήνων. πολλῶν δὲ προαιρουμένων Αἴας ὁ Τελαμώνιος ἐκληρώθη. Ξυστος γὰρ τῶν προαιρουμένων ἐσημαῖωσται κληρὸν, καὶ ἔβαλλον ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ τοῦ Ἀγαμέμνονος. ἄτα ἔπην τῷ Νίστορι σῆσαι τὴν περικεφαλαίαν, καὶ οὕτως ὁ κληρὸς πεσῶται πρῶτος, οὗτος ἐλθέτω μονομαχήσας τῷ Ἑκτορι. σείσαντες δὲ τοῦ Νίστορος, ἔπεσεν ὁ κληρὸς τοῦ Αἴαντος πρῶτος. Διότι οὐκ ἔβαλεν αὐτὴν ὁ Αἴας ἐς μέσον τῆς περικεφαλαίας, ἵνα φύγῃ μὴ μονομαχήσας τῷ Ἑκτορι, ἀλλὰ μᾶλλον τίσαναι οὕτως ἐπιτήδευον, ὥπως πρῶτος ἐκπῆδῃ τῆς περικεφαλαίας. Bar.

ΕΥΛΟΦΟΥ. ὅστις κληρὸς ἐκ τῆς εὐλόφου κυνῆς
ἤμελλε ^{p)} πρῶτος κουφιῖν τὸ ἄλμα τοῦ Αἴαντος.

[1272. ΔΡΑΠΕΤΗΝ. ἐπιτῆδειον εἰς τὸ
διαφεύγειν. κληρὸς, δι' ἐν ^{q)} ἐκληρευῖτο· καὶ κληρὸς,
αὐτὸ τὸ κληροῦσθαι. ἌΡΟΥΡΑΣ. χέρσος, ἡ
ξηρὰ γῆ· ἄρουρα, ἡ ἡροτριασμένη· λήϊον, τὸ ἔχον
αστάχυνας χωράφιον. ἌΛΜΑ ΚΟΥΦΙΕΪΝ.
πήδημα κουφὸν ποιῆσειν. ἄλμα, πάλμα, καὶ πή-
δημα, ταυτέν. ^{r)} ΠΟΙΊ ΒΛΕΪΠΩΝ. ἡγουν εἰς
ποίαν εὐγένειαν σὴν ἀφορῶν ταῦτα λέγεις;]

[1272. ΟΥ' ΔΡΑΠΕΤΗΝ ΤΟ'Ν ΚΛΗ-
ΡΟΝ. ἡγουν οὐκ ἐντὸς τοῦ κρᾶνους ἐνθεν καὶ κείσε
στρεφόμενον, καὶ μὴ ἰόντα πρὸς ἔξωθεν. ἡ ΔΡΑΠΕ-
ΤΗΝ ἀντὶ τοῦ, ἐντὸς μένοντα καὶ τὴν ἐξωθεν φεύ-
γοντα. τὸ δὲ ΚΛΘΕΪΣ ἀντὶ τοῦ, καταβαλὼν. Τ.]

1276. Ὁ ΔΟΥΛΟΣ. ὃν τινα λέγεις δοῦλον,
καὶ ἐκ τῆς βαρβάρου γενέσθαι μητρόε.

1278. ΟΥ'Κ ΟΙΊΣΘΑ ΣΟΥ' ΠΑΤΡΟΣ.
εἰκότως καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια ἐξεῦρεν. ἐν δὲ εἰπὼν
Ἀγα-

p) ἤμελλε Brunck.

q) δ' ἂν Brub. δ' ἢ Steph. Iohnf. — Εὐλόφου] τῆς λό-
φον ἐχούσης, ὥστε εὐκαρπον θήρη, ἀντὶ τοῦ καρποφόρον.
Laud. Bodl.

r) 1276. Ὁ δοῦλος] ὅρα ἐνταῦθα μερολογίαν τῆς ἀτίμου λοι-
δορίας, ἵνα καὶ πολλοὶ ἐπισκοφῇ τὸν Ἀγαμέμνονα, καὶ δι-
καίως ἐλέγξῃ. Bar.

Ἀγαμέμνων, μυρία ἤκουσεν. ΑΥ' ΤΟ'Σ ΔΕ' ΜΗ-
ΤΡΟΣ. οὐχ ὡς βαρβάρων τῶν Κρητῶν ὄντων
ὀνειδίζει αὐτῷ τὰ περὶ τῆς μητρός. ἀλλ' ὅσον, ἐξ ἁλ-
λοφύλων γέγονέ σοι τὸ γένος. ΕΦΗΚΕΝ ἘΛ-
ΛΟΙΣ. ἦτοι ἀφῶνοισ. ἡ ἱστορία ἐν ταῖς Κρήσσαις
Εὐριπίδου, ὅτι διαφθαρεῖσαν αὐτὴν λάθρα ὑπὸ θε-
ράποντος, ὁ πατὴρ Ναυπλίῳ παρέδωκεν, ἐντελα-
μενος ἀποποντῶσαι. ὁ δὲ οὐκ ἐποίησεν, ἀλλ' ἐνεγ-
γύησε Πλεισθένης.

1278. ΟΥ'Κ ΟΙΊΣΘΑ. οὐ γινώσκεις Πέ-
λοπα, τὸν σὸν πρόπαππον ὄντα ἀρχαῖον, βάρβαρον
Φρύγα, ὅς τοῦ σοῦ πατρὸς προὔπηξε πατήρ.
Ἀτρέα δὲ, ὄντα δηλονότι, δυσσεβέστατον, προδόντα
τῷ ἀδελφῷ δεῖπνον ἀπὸ τῶν σαρκῶν τῶν ἰδίων τέκνων,
ὅς ἐσπείρε ^{s)};

1283. ΕΠΑΚΤΟ'Ν. ἐπέισακτον, μοιχόν.
Ο ΦΙΤΥΣΑΣ. ὁ γεννήσας. φυτεύειν, τὸ τῇ γῇ
φυτὸν ἐνθεῖναι. ψιλὸν τὸ φυ καὶ βραχύ. Φιτεύειν,
τὸ σπείρειν, ποιητικῶς, ὁ παράγεται ἀπὸ τοῦ Φίτυς,
ὁ πατήρ. ^{t)} καὶ μακρόν, ὁ καὶ ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ
τέτακται. τοῖς δὲ ὕστερον ἡμαρτήθη. ΕΦΗΚΕΝ,
ἐπέταξε δοθῆναι εἰς διαφθοράν. ΤΑ' ΠΡΩΤ'
ἈΡΙΣΤΕΥΣΑΣ, τὰς τῆς πρώτης μοίρας ἀνδρα-
γαθίας ἀνδραγαθήσας. ^{u)}]

[1279.

s) Μητρός Κρήσσης] τῆς Ἀερόπης. Bar.

t) ὅστις ἀριστεύσας ἔλαβε τὰ πρῶτα τοῦ στρατοῦ, λέγω δὲ
ἔλαβε σύνειπον τὴν ἐμὴν μητέρα τὴν Ἰσιόην. Bar.

[1279. Τάνταλς ὁ τοῦ Πέλοπος πατήρ ἐκ Φρυγίας ἦν. πολέμου δ' ἐπιπεσόντος αὐτῷ, μετὰ χρημάτων πέμπει Πέλοπα πρὸς Ἑλλάδα, κινδυνεύων τῆς ἀρχῆς ἐκπεσεῖν.

1281. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΕΚΝΩΝ ἔξωθεν τὸ ἀπό, ὥς τινες τῶν αἰμαθῶν, ἀλλ' οὕτω λέγε· προθέντα τῷ ἀδελφῷ δεῖπνον τῶν οἰκείων τέκνων. τὸ γὰρ δεῖπνον οὐκ ἄλλου τινὸς ἢν δεῖπνον, ἰχθύος λέγω, ἢ ὀρνίθου, ἀλλὰ τῶν οἰκείων τέκνων. ὥσπερ γὰρ Φαμεν βρῶσιν ἰχθύος, καὶ πόσιν οἴνου, οὕτω καὶ δεῖπνον τέκνων, ἢ ἄλλων ὧν ἂν εἴποις. Τ.]

1280. ΔΤΣΣΕΒΕ΄ΣΤΑΤΟΝ. διὰ τὸν Φόρον Χρυσίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ τῶν τέκνων Θυέστου, τοῦτό φησιν.

1282. ἘΦ' Ἡ ΛΑΒΩ'Ν ἈΝΔΡΑ. τὸν Θυέστην λέγει. ὑπ' ἐκείνου γὰρ ἐμοιχεύετο.

1287. ὍΣΤΙΣ ΣΤΡΑΤΟΥ. ὅστις Τελαμὼν ἀνδραγαθήσας ἐκ τοῦ στρατοῦ τὰ πρῶτα, ἦτοι πρῶτος, ἔλαβε σύνευνον τὴν ἐμὴν μητέρα.

1288. Ἡ ΦΥ΄ΣΕΙ ΜΕ'Ν ἩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑ. ἀνασκευάζει τὰ εἰρημένα περὶ δυσγενείας αὐτῷ. ΤΟΥ'Σ ΠΡΟ'Σ ΛΙ'ΜΑΤΟΣ. τοὺς συγγενεῖς. ἴσως δεικτικῶς εἰς τὸν Λίαντα, ἢ ἢ περιπαθῆς ἢ λέξις. ὩΘΕΙ'Σ ἈΘΛ'ΠΤΟΥΣ. πιθανῶς πάλιν εἰσέβαλεν εἰς τὸν λόγον τοῦ δράματος.

[1288.

[1288. ΦΥ΄ΣΕΙ. γένει. ἐπὶ γένους λέγεται κυρίως τὸ φύσει· ἐπὶ δὲ τῶν υἱοθετουμένων, τὸ θέσει. καὶ ἀπὸ τούτων μετάγεται ταῦτα καὶ ἐφ' ἑτέρα.

1289. ΒΑΣΙΛΕΙΑ, βασιλῆς, Λαομέδοντος θυγάτηρ. ἐκλελεγμένον δὲ αὐτὴν δῶρον Τελαμῶνι ἔδωκεν Ἡρακλῆς. ΒΛΑΣΤΩ'Ν. βλαστήσας, εἰς φῶς προαχθεῖς. ΤΟΥ'Σ ΠΡΟ'Σ ΛΙ'ΜΑΤΟΣ. τοὺς ἀπὸ γένους. ΤΟΙΟΙ'ΣΔ' ἘΝ ΠΟ'ΝΟΙΣΙ, τοιαύταις ἐν συμφοραῖς. ὡ)]

1296. ΤΡΕΙ'Σ ὍΜΟΥ ΣΥΓΚΕΙΜΕΝΟΥΣ. ἐμὲ καὶ σαυτὸν καὶ Μενέλαον. οὐ γὰρ λέγει περὶ τῆς Τεκμήσεως καὶ τοῦ παιδός. ἐλεεινὸς γὰρ ὁ λόγος, οὐκ ἀπειλητικός.

[1296. ΒΑΛΕΙ'ΤΕ Χ'ΗΜΑ'Σ. ἑαυτὸν λέγει, καὶ τὴν Τεκμησσαν, καὶ τὸν Εὐρυσάκην.

1297. ἐπεὶ καλὸν μοι προδήλως ὑπὲρ τοῦδε ποιουμένῳ μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ ὑπὲρ τῆς σῆς γυναικός, ἢ καὶ ὑπὲρ τῆς γυναικός λέγω τοῦ σοῦ ἀδελφοῦ.]

[1296. τινὲς ὑποστίζοντες εἰς τὸ ΤΡΕΙ'Σ, τὸ ἩΜΑ'Σ ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ τὸν Τεῦκρον, καὶ τὴν Τεκμησσαν καὶ τὸν Εὐρυσάκην φασίν· ὅπερ οὐκ ἔχει λόγον. τίς γὰρ χρεῖα ἐνταῦθα Τεκμήσεως καὶ Εὐρυ-
σά-

η) Ὡθῆς] ἀποδιδῶκας. — Οὐδ' ἐπαιτητὴν λέγων] τοιοῦτον λόγον δηλονότι. Bar.

σάκους; οὐς αὐτὸς ἐάσας, πρὸς τὸ ἩΜΑΨ ὑπο-
στίζων οὕτω λέγει· βαλεῖτε καὶ ἡμᾶς, ἀντὶ τοῦ, ἐμὲ
καὶ σαυτόν, συγκειμένους ὁμοῦ τῷ Αἴαντι τρεῖς·
ἐκὼν γὰρ οὐχ ὑφῆσθω, ἀλλ' εἰ καὶ αὐτὸς θανοῦμαι,
σὲ πρῶτον ἀναιρήσων *) βουλήσομαι. ὅτι δὲ ἔστι τοῦ-
το, μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸς λέγων,

ἐπεὶ καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονυμένω,
καὶ τὰ ἐξῆς. ἴστέον δέ, ὅτι οὐ κακῶς εἶπε τὸ ΤΗΨ
ΣΗΨ ὙΠΕΡ ΓΥΝΑΙΚΟ΄Σ, ὡς οἶονταί τινες.
ἀλλ' ὥσπερ Φαμὲν πρὸς τὰς ἐριδας περὶ y) τινος ἄλ-
λου πρὸς τινὰ τοὺς λόγους ποιούμενοι, προσάπτον-
τες καὶ αὐτῷ τὰ ἐκείνου, οὕτω καὶ τοῦτο. ἄλλως τε
οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῷ μόνον εἰπεῖν ΤΗΨ ΣΗΨ
ὙΠΕΡ ΓΥΝΑΙΚΟ΄Σ, ἀλλὰ καὶ Ἡ ΤΟΥΤ΄
ΣΟΥΤ΄ Θ' ὈΜΑΪΜΟΝΟΣ ΛΕΓΩ. Τ.]

1295. ΤΟΥΤΟΝ Εἴ ΒΑΛΕΪΤΕ' ΠΟΥ.
εἶπερ ἀτίμως, ὡς φῆς, ῥίψετε που, βαλεῖ καὶ ἡμᾶς τρεῖς
οὐτάς συγκειμένους, ἡγουν ὁμοῦ καίμενους τῷ Αἴαντι,
ἐμέ, τὸν Εὐρύσακην καὶ τὴν Τέκμησαν. ἀποθανού-
μεθα γὰρ ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τοῦ Αἴαντος.

1299. ΘΑΝΕΙΨΝ ΠΡΟΔΗΛΩΣ. ἀντὶ τοῦ
λαμπρῶς, ἀνδρείως. z) λέγει δέ, ὅτι ταῦτα αὐτὸς βού-
λεσθε περὶ τὸν Αἴαντα δράσαι, πρότερον οὐ δράσατε,
πρὶν

x) Edd. vett. ἀναιρῶν.

y) Edd. vett. περὶ omittunt.

z) Suidas c. προδήλως, correctus a Toupio III, 80. Lo-
beck.

πρὶν ἢ καὶ μὲ ἀποκτεῖναι. ἀποθνήσκων μέντοι σὺν
ὕμιν ἀπολοῦμαι.

1301. a) ΒΟΥΛΗΨΗ ΠΟΤΕ'. μεταμελη-
θήσῃ, ὡς προπετής εἰς ἐμὲ εὐρεθεῖς καὶ μὴ ἀποδει-
λιάσας παρὰ τὸ ἄρχειν, ἀμυνεῖμαι γάρ σε. ἢ βου-
λήσῃ ποτὲ καὶ δειλὸς εἶναι καὶ μὴ ὑπ' ἐμοῦ ἀναιρε-
θῆναι.

[1302. δειλὸς καὶ θρασὺς ἐναντία κακὰ ὑπερ-
βολὴν ἔχοντα καὶ ἔλλειψιν. μέσον δὲ τούτων ἢ ἀν-
δρείαι. Ἡ ἮΝ ἘΜΟΪ'. ἡγουν ἢ ἐν ἐμοί.]

1303. ἮΝΑΞ ὈΔΥΣΣΕΥΤ'. ἵνα μὴ εἴῃ b)
αὐτῶν εἰς μακρὰν ἢ Φιλαιεῖα, διαλλακτὴν εἰσένηγκε
τὸν Ὀδυσσεά. τοιοῦτον γὰρ ὁ καιρὸς ἐζήτε. εἰσηκται
δὲ Ὀδυσσεύς, ὡς σοφὲς καὶ ἀμνηστικάκος.

[1303. ΚΑΙΡΟ΄Ν. εἰς καιρὸν, ἐγκαίρως.
ΞΥΝΑΨΩΝ. αὐτοὺς δηλονότι εἰς μάχην, ἀλλὰ
διαλύσων, χωρίσων, παρεγένου.]

1303. ὦ ἮΝΑΞ ὈΔΥΣΣΕΥΤ', ἴσθι ἐλθὼν
ἐγκαίρως ἐνταῦθα. εἶπερ παρεγένου μεθ' ἡμῶν λύσων
τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος ὀργήν, ἀλλὰ μὴ συνάψων καὶ τὴν
σὴν τῇ εὐείνου.

1306.

a) Τὸ σὸν] ὁ καὶ σὺ αὐτὸς ὡς ἀνδρῆπος φθαρτὸς μέλλεις πα-
θεῖν δηλονότι ἐτεθήποτε. μὴ μόνον τὸ ἐμὸν βλάβος, ἀλλὰ
καὶ τὸ σὸν. Bar.

b) ἢ Brunck.

1306. ΒΟΗ'Ν ἈΤΡΕΪΔΩ'Ν. οὐκ ἐξ ἑταί-
μου Φησίν, ὅτι ἦκοι ἀναστελῶν Ἀγαμέμνονα, ἀλλ'
ἐπιμελόμενος, τί πράττουσιν οἱ βασιλεῖς. τὴν δὲ
ἑαυτοῦ γνώμην ἐδήλωσε διὰ τοῦ ἈΛΚΪΜΩ, ΝΕ-
ΚΡΩ'ι, ὅτι γενναίαν αὐτοῦ ἐδήλωσε τὴν τελευτήν.
διδάσκει δὲ ὁ λόγος, ὅτι οὐ δὲ κατὰ τεθνεώτων λέ-
γειν, καὶ ἐχθροὶ ὦσιν.

[1307. ΟΥ' ΓΑ'Ρ ΚΛΥ'ΟΝΤΕΣ. ἄρα γὰρ
οὐ πάνυ αἰσχροὺς λόγους ἀκούομεν, ὡ ἀναξ' Ὀδυ-
σεῦ, ὑπὸ τοῦδε τοῦ ἀνδρὸς ἀρετίῳς;]

1308. ἈΝΑΞ ὈΔΥΣΣΕΥ'. οὐ πρὸς ὀργὴν
κεκινήμενον εἰδὼς αὐτόν, προσκαλεῖται οὕτως, οὔτε
γὰρ οὕτως ἦν εἰκὸς θυμοῦσθαι αὐτόν ὥσπερ ὁ Ἀγαμέ-
μνων, οὔτε φύσει τυχὼν ἦν ὀργίλος. ὁ μὲν οὖν Ἀγαμέ-
μνων οὕτως, εἴτε ταῦτα γινώσκων, εἴτε καὶ αὐτόν ἐκ-
καλούμενος εἰς ὀργήν. ὁ δὲ Χορὸς κατ' ἐκείνον τὸν τρό-
πον πρὸς αὐτόν διαλέγεται.

1309. ΕΓΩ' ΓΑ'Ρ ἈΝΔΡΪ. συνετὸς ὁ
Ὀδυσσεύς, οὐκ εὐθὺς προστιθέμενος τῇ ὀργῇ. ἔστι
γὰρ συγγνώμη καὶ τῷ κακῶς εἰπόντι, εἰ^ς) κακῶς
πάσχων ἀμύνεται διὰ λόγαν. ἮΚΟΤΣΕΝ ΑΪ-
ΣΧΡΑ'. οὔτε θεραπεύει Ὀδυσσεύς ὁ Τεῦκρος^δ) διὰ
τὸν ἀδελφόν, οὔτε ἀντιλέγει διὰ τὸν καιρόν.

[1311. λόγῳ ἤκουσεν αἰσχερά, καὶ γὰρ αὐτὸς
ἔργῳ ἐποίησεν ἐμὲ αἰσχερά.

1312.

c) ἐὰν Brunck.

d) διὰ λόγαν. ὁ δὲ Τεῦκρος οὔτε θεραπεύει Ὀδυσσεύς Brunck.

1312. ΤΙ' ΓΑ'Ρ Σ' ἘΔΡΑΣΕΝ; τί δὲ σε
ἐποίησεν τοιοῦτον, ὥστε καὶ ἐπέχεν^ς) σοι βλάβην;

1313. ΟΥ' ΦΗΣ' ἘΑ'ΣΕΙΝ. διατένεται
οὐκ ἔασειν. ἈΜΟΙΡΟΝ, ἀμέτοχον. ἀλλὰ δια-
τένεται θάψαι αὐτὸν πρὸς βίαν ἐμοῦ. ΒΙΑΝ λέ-
γει, ἣν βιάζεται αὐτόν.]

[1309. ΣΥΓΓΝΩ'ΜΗΝ ἘΧΩ. οὐ καλῶς
λέγεις, Ὀδυσσεῦ, ἐνταῦθα. οὐ γὰρ ὁ λέγων τὰς
ὑβρεις, καὶ ὁ^ς) ἀκούων, ἐν ὁμοτίμοις· ἀλλ' ὁ μὲν
βασιλεὺς, ὁ δ' ἰδιώτης. εὖροις δὲ τὰ ἄλλα πάντα
ἄξια^ς) τῆς Ὀδυσσεύς μούσης, πλὴν εἰ μὴ πως ἐ-
πιοίς, ἢ) ὥς οὐκ ἀπὸ τοῦ λελογισμένου, οὐδὲ παντὶ
τῷ θυμῷ, ἀλλὰ μηχανῇ τινι τοῦτ' ἔλεξε τῶν διαλ-
λαγῶν ἐνεκα, καὶ ἅμα τῷ βασιλεῖ τὰ μέγιστα
πεποιθώς.

1311. ἮΚΟΤΣΕΝ ΑΪΣΧΡΑ'. ἡγουν ὅτε
πρὸς Μενέλαον ἐποίει τοὺς λόγους, ὥστε αὐτὸς ἔστιν
ἄρχων τῆς ὑβρεως, ἐγὼ δ' ἀμυνόμενος. οὕτω τοῦτο
νόει, καὶ μὴ πρὸς τὰς ὑστερον ὑβρεις. ἄλλως γὰρ
οὐκ ἂν τοῦτο προϋβάλλετο εἰς δικάϊωμα Ἀγαμέ-
μνων.

1314.

e) Vett. edd. ἐπέχεν.

f) ὁ abest in edd. vett.

g) ἰδία edd. vett.

h) ἄπης edd. vett.

1314. ἀπορίαν ἔχει τινὰ ἢ τοιαύτη γενική, τὸ ἔΜΟΥ. ἔχει δὲ οὕτω, ΠΡΟΨ ΒΙΑΝ ἔΜΟΥ, ἀντὶ τοῦ εἰς δυναστείαν ἐμοῦ. ἐπεὶ γὰρ ἡ δυναστεία οὐκ ἄλλου τινὸς ἦν, ἀλλ' Ἀγαμέμνονος· πρὸς γὰρ αὐτὸν ἐκ Τεύκρου γενήσεσθαι ἐμελλε· διὰ τοῦτο ΠΡΟΨ ΒΙΑΝ ἔΜΟΥ λέγει. Τ.]

1315. ἘΞΕΣΤΙΝ ΟΥΤ' Ν. δαιμονίως ¹⁾ ἢ ἐπιτήρησις. ἠπίστατο γάρ, ὅτι πάντες ἄνθρωποι πρὸς τὸ ἀληθὲς ἀγανακτοῦσι, καὶ ἀντιλέγουσι. τὸ δὲ ἐξῆς· ἐξεστὶν ἐμοὶ τῷ φίλῳ σου εἰπόντι τάληθῃ, καὶ τὰ ἐξῆς. ΞΥΝΗΡΕΤΜΕΙΝ. συμφωνεῖν, συντρέχειν, ὡς πρότερον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κοινῶς ἐρεσσόντων.

[1315. ἐξεστὶν οὖν φίλῳ εἰπόντι τάληθῃ, οὐδὲν ἔλαττον ἢ πρότερον συνηρετμεῖν σοι, τούτεστιν, ὡς περ πρότερον συμφωνεῖν σοι, φίλῳ εἶναι. ^{κ)} ΞΥΝΗΡΕΤΜΕΙΝ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὴν αὐτὴν εἰρεσίαν ἐρεσσόντων καὶ μὴ ἐναντιουμένων. Εἴ' ἩΝ ΟΥΤ' Κ' ἌΝ ΕΥΤ' ΦΡΟΝΩΝ. εἰ μὴ φίλου ¹⁾ ἀκούσασαι, σὺ δὲ φρονότι. ΝΕ΄ ΜΩ, ἀντὶ τοῦ ἔχω.]

[1316.]

ι) δαιμόνιος Brunck. praeter necessitatem. Sic v. 1339. ἄκρως αἰ ἀντιθέσεις.

κ) ἔστιν ὅσα ἐμοὶ τῷ σὺ φίλῳ εἰπόντι τὰ ἀληθῆ σοί, μηδὲν ὀλιγότερον συμφωνεῖν, ἢ παρὰ πρότερον. Bar.

1) φίλῳ Laud.

[1316. ΞΥΝΗΡΕΤΜΕΙΝ. εὐρεται καὶ ΞΥΝΗΡΕΤΜΕΙΝ, ὅπερ ἀντὶ τοῦ συμφωνεῖν εἴποις αἰ. ^{μ)} εἶρηται δὲ ἡ λέξις ἐκ μεταφορᾶς τῶν κωπηλατούντων. Τ.]

1321. ΜΗΔ' Ἡ ΒΙΑ ΣΕ, μὴ ἡ ἐξουσία βιασάσθω σε, ὥστε πρᾶξαι τι παρὰ τὸ δίκαιον. τούτεστι μὴ ὑπὲρ τοῦ ἐνδείξασθαι τούτῳ τὴν ἐξουσίαν παραβῆς τὸ δίκαιον. ΚΑ' ΜΟΙ ΓΑΡ ἩΝ ΠΟΘΕΝ. ἱκανὸς ὁ λόγος εἰς πειθῶ, ὅτι καὶ γὰρ ποτε ἐχθρὸς ἂν, ἐνδεδώκα νῦν διὰ τὸ δίκαιον.

[1321. Ἡ ΒΙΑ, ἡ δυναστεία. ΤΗ' Ν ΔΙΚΗΝ ΠΑΤΕΙΝ. ἀντὶ τοῦ, καταφρονεῖν τοῦ δικαίου. ἘΧΘΙΣΤΟΣ. πᾶν ἐχθρὸς, μάλιστα μεμισημένος. ἘΚΡΑΤΗΣΑ. ἐγκρατὴς ἐγενόμην. ἈΛΛ' ΑΥΤΟ' Ν ἘΜΠΑΣ. ἀλλ' ὅμως ἐγὼ ὄντα αὐτὸν ἐμοὶ ἐχθιστον οὐκ ἂν ἀπαξιώσασαι, ὥστε μὴ ὁμολογεῖν, καὶ τὸ ἐξῆς. ἈΤΙΜΑΖΟΙΤΟ ΣΟΙ. ὑβρίζοιτο ὑπὸ σοῦ.]

[1322. ΤΗ' Ν ΔΙΚΗΝ ΠΑΤΕΙΝ. πατεῖται γὰρ ἡ δίκη, διὰ τὸ μὴ τῆς σῆς ὀργῆς τὴν ἐκείνου ἀρετὴν προτιθέσθαι, ἀλλ' ἀκαμπτον εἶναι, ἵνα τὸ τῆς ἐξουσίας μέγεθος βεβαιώσῃς. ^{ν)} Τ.]

1331.

μ) ἂν abest in edd. vetst.

ν) βεβαιώσῃ edd. vetst.

1331. ΒΛΑΨΤΕΙΝ ΤΟ'Ν ἙΣΘΛΟ'Ν.ο)
 δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ μισοῦντος εἶναι· τὸν ἐσθλὸν οὐ
 δεῖ μνησικακεῖν. δύναται καὶ ἐπὶ τοῦ μισουμένου καὶ
 τετελευτηκότος· τὸν ἐσθλὸν οὐ δεῖ βλάπτεσθαι,
 οὐδ' εἰάν^{ρ)} μισούμενος ἦ. εὐκαταλλάκτως γὰρ δεῖ
 πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἔχειν.

[1331. ἌΝΔΡΑ Δ'. οὐ δίκαιον δὲ βλάπτειν
 σε τὸν ἄνδρα τὸν ἀνδρεῖον, εἰ θάνοι, οὐδ' εἰάν^{ρ)} μισῇς.
 ΤΟΥΤ' Δ' ὙΠΕΡΜΑΧΕΙ' Σ' ἙΜΟΙ'. ἤγουν ὑπὲρ
 τούτου μάχῃ ἐμοί. ^{ι)}]

1335. ΟΥ' ΓΑΡ ΘΑΝΟ'ΝΤΙ, ἤγουν θά-
 νονται δὲ οὐ χρεὶ σε προσεπεμβῆναι; τουτέστι, πρὸς
 τῷ μισεῖν ἐπεμπησῆσαι. ἐπὶ τῶν λαζ' ἐναλλομένων
 λέγεται τὸ ἐπεμβῆναι. ΜΗ' ΧΑΙΡΕ, ἤγουν μὴ
 πρόσκεισο.]

[1331. ἌΝΔΡΑ Δ' ΟΥ' ΔΙΚΑΙΟΝ. τοῦ-
 το πρῶτον ὡς καθόλου γνώμην ἐξήνεγκεν· εἶτα με-
 ρικῶς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα. δεῖον γὰρ εἶπεν, οὐδ'
 εἰάν^{ρ)} μισῶν κυρεῖ, ὁ δὲ ΚΤΡΗ'ΙΣ εἶπεν, εἰκότως τοῦ-
 το ποιήσας, ἵνα μισοῦντα τοῦτον ἴλεων καὶ εὐμενῇ
 ἐντεῦθεν ποιήσῃ τῷ Αἴαντι.

1333. μὴ λάβῃς εἰς τὸ ΤΑΥΤΑ ἔξωθεν τὸ
 κατὰ, ἀλλ' ὥσπερ μάχομαί σοι ταῦτά Φαμεν, οὕτω
 καὶ τοῦτο. Τ.]

1330.

ο) ΑΝΔΡΑ Δ' ΟΥ ΔΙΚΑΙΟΝ. Brunnk.

ρ) οὐδ' εἰάν Brunnk.

η) 1334. Καλὸν] ἔγκαιρον, ἀρμυδιον, ἀνέγκλητον. Bar.

1330. ἈΛΛΑ' ΤΟΥΤ' ΣΘΕΛ'Ν ΝΟΜΟΥΣ.
 ὁπισθεν εἶπεν, (1119.) ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαυμόνων
 νόμους; τῆς αὐτῆς οὖν ἐννοίας ἔχεται καὶ τοῦτο. εἰ
 βλάψοις, Φησί, τοῦτον ἄθραπτον βίψας, οὐ τοῦτον βλά-
 ψαις, ἀλλὰ τοὺς νόμους, τοὺς παρὰ τῶν θεῶν.

1336. ΜΗ' ΧΑΙΡ' ἈΤΡΕΪΔΗ. ὥσπερ
 γνωμικὸν τοῦτο. οὐ δεῖ τινα χαίρειν ἐπὶ τοῖς κηκοῖς καὶ
 ἀπρεπέσι κέρδεσιν, ἢ προσκεῖσθαι.

1337. ΤΟ'Ν ΤΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΝ. ὁ λό-
 γος, ὅτι οὐ πάντῃ τῷ δικαίῳ ἀκολουθητέον. ἀλλά
 τι πρὸς τὸ συμφέρον βλέπειν χρὴ τὸν τύραννον. ἀπρε-
 πές γὰρ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ὁμολογεῖσθαι. ^{ι)} πᾶς τύ-
 ραννος ἀδικεῖ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, περὶ τὰ τριαῦτα τῶν
 ἔργων ταύτην προβαλλόμενος.

[1337. ΕΥ' ΣΕΒΕΙ'Ν ΟΥ' ΡΑΪΔΙΟΝ. ἦτοι
 δίολου εὐσεβῆ ^{ι)} καὶ ἑσεία πράττειν. κωλύεται γὰρ
 ὑπὸ τῆς ἀρχῆς, διὰ τὸ ταύτης συμφέρον. εἰ γὰρ καὶ
 Αἴας οὐδὲν ἐμελλε δράσειν ἐτ' ^{ι)} αὐτὸν· τέθνηκε γὰρ·
 διὰ τοῦτο γε μὴν δεῖ τοῦτον τετιμωρῆσθαι, ἵνα μὴ
 τις ἰδὼν αὐτὸν ἀτιμώρητον μέναντα, ἐγχαερήσῃ τοῖς
 ἴσοις. Τ.]

1338.

ρ) ὁμολογεῖσθαι, ὅτι Brunnk. — Τὸν τοι τύραννον] ἤγουν,
 τὸν μέντοι βασιλέα, ἐννομα πράτταν οὐκ εὐκολὸν ἴσθαι.
 τοῦτο λέγει ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτι οὐκ ἐξ αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεὺς
 πράτταν τὰ τοῦ νόμου. Bar.

ς) εὐσεβᾶν edd. vett.

ε) δράσαν εἰς edd. vett.

1338. ἈΛΛ' ΕΥ' ΛΕΓΟΥΣΙ. κατὰ κοι-
νου τὸ ῥᾶδιον. ἔστιν οὖν ὁ νοῦς τοιοῦτος. ἀλλὰ ῥα-
δίον ἔστι τοῖς καλῶς συμβουλευούσι φίλοις τιμὰς
νέμειν, ἀντὶ τοῦ, ἐμοὶ καλῶς σοι συμβουλευόντι τιμὴν
ἀπέδος, τούτέστιν ἀκουσόν μου.

1339. ΚΛΥΕΙΝ ΤΟ'Ν ἙΣΘΛΟ'Ν. ἄκρως
αἱ ἀντιθέσεις. ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τιμῇ τῶν φίλων
ὑφῆναι τὸν βασιλέα τῆς ἐξουσίας παρακαλεῖ. ὁ δὲ
ἀντιστρέψας φησὶν, ὅτι τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα χρὴ πεί-
θεσθαι τοῖς βασιλεῦσι.

[1339. ΚΛΥΕΙΝ. χρὴ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα
ὑπακούειν τῶν βασιλέων. τούτέστι, πρέπει σα εἵ-
κην ἐμοί. ἐσθλός, ὁ ἐθελοντὴς μαχόμενος, ἡγουν ὁ
ἀνδρείος καὶ ἀπὸ τούτου ὁ ἀγαθός.

1340. ΚΡΑΤΕΪΣ. νικᾷν τοι, ὑπὸ τῶν φί-
λων νικώμενος.

1341. ΜΕΜΝΗΣ', ἀναλογίζου.]

1343. ΤΙ ΠΟΤΕ ΠΟΙΗ'ΣΕΙΣ. ἐν ἐρωτή-
σει ὁ λόγος. ποδαπὸς τις ἔση πρὸς ἐχθρούς, καὶ τί
αὐτοὺς διαθήσεις δεινόν, ὅποτε οὕτως ὑπὸ νεκροῦ
ἡγῆται;

[1344. Ἡ ῬΕΤΗ'. ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ δηλονότι,
ἡγουν ἡ ἀνδρεία. ΠΟΛΥ'. ἀντὶ τοῦ πλέον. ἙΜ-
ΠΑΗ-

1) τῶν ἐν ἀρχῇ, τῶν βασιλέων edd. vet.

ΠΑΗΚΤΟΙ ΒΡΟΤΟΪΣ. παραπλήγες παρὰ
τοῖς βροτοῖς. οἱ τοιοῦδε φῶτες, οἷος ἦν ὁ Αἴας δηλονότι
εἰς μάχην ῥαδίως μεταβαλλόμενος, ἐμπληκτοὶ εἰσι
παρὰ τοῖς βροτοῖς. πρὸς δ' ἀπαντὰ ὁ Ὀδυσσεὺς.
Ὅντως πλεῖστοι, καὶ ἄλλοι δηλονότι, νῦν εἰσι φίλοι,
καὶ κατὰ τὸ ἐπιὸν ἄλγους προξενεῖ. ἐμπληκτες,
ἀπόπληκτος καὶ παραπλήξ ταυτὶ. λέγεται δὲ ταυ-
τα ἐπὶ τῶν ἐκτετραμμένων τὴν ψυχὴν.]

[1344. δέον πλέον εἰπεῖν, ΠΟΛΥ' εἶπεν.
εὐρηται γὰρ πολλαχοῦ τὰ ἀπλᾶ ἀντὶ συγκριτικῶν
τιθέμενα, ὥσπερ αὐτὸν τὸν ἀντιπῶν τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ
ἀπλῶν. Τ.]

1344. ΝΙΚΑ' ΓΑΡ Ἡ ῬΕΤΗ'. ἰσχυρο-
τέρα ὑπάρχει, φησὶν, ἡ ἀρετὴ τοῦ Αἴαντος καὶ μείζων,
ἢ πρὸς ἐμὲ αὐτοῦ ἔχθρα. διὰ τοῦτο νικᾷ ἐμὲ ἡ
αὐτοῦ ἀρετὴ.

1345. ἙΜΠΑΗΚΤΟΙ ΒΡΟΤΩ'Ν. οἱ μὴ
ἐμμένοντες τῇ ἀρχαίᾳ ἀρετῇ καὶ φιλίᾳ, ἄφρονες
παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Ἄλλως. ἙΜΠΑΗΚΤΟΙ.
κοῦφοι, εὐμετάβολοι. οὐκ ἀδίδει δὲ Ὀδυσσεὺς ὡς εὐμε-
ταβλήτω. οἱ τοιοῦτοι οὖν ἐμπληκτοὶ παρὰ τοῖς βρο-
τοῖς λέγονται, ὡς καὶ Ὀμηρος (Ὀδ. V. 102.).

Ἑμπλήγδην ἕτερον μὲν τίει βροτίν. *)

G g 2

1346.

*) Brunck. ἕτερον γὰρ τίει μερόπων ἀνθρώπων. — Glossam
transcripserunt Suidas et Hesychius.

1346. Ἡ ΚΑΡΤΑ. πρὸς ταῦτα Ὀδυσσεὺς ἀντιλέγει, ὅτι οὐκ ἐν τῇ ταυτότητι μένει τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, ἀλλὰ ποτὲ μὲν φίλοι εἰσὶ, ποτὲ δὲ ἐχθροί· πολὺ, φησί, τοῦτο ἀνθρώπων ἐστί, τὸ κατὰ καιρὸν μεταβάλλεσθαι εἰς φιλίαν, ἢ εἰς ἐχθραν.

[1347. ἘΠΑΙΝΕΙῒΝ ΟΥΤ' ΦΙΛΩ. ἀποδέχεσθαι οὐκ εἶωθα, ἡγουν οὐκ εἶωθα σκληρὸς εἶναι. ΦΑΝΕΙῒΣ, δείξεις.]

[1349. ἩΜᾶΣ ΣΥ' ΔΕΙΛΟΥΣ. εἰάν γὰρ τεθάρθαι συγχωρήσωμεν Αἴαντα, πᾶς τις ὅς οὐκ οἶδεν, ὅτι σὴν χάριν τοῦτο ποιοῦμεν, οἰηθεῖν ἀνδιὰ τὴν Τεύκρου θρασύτητα ἡμᾶς βιασθέντας ἐνδοῦναι. Τ.]

1350. ἘΝΔΙΪΚΟΥΣ. ὁ μὲν τὸ τῆς ἀνδρείας, ὁ δὲ τὸ τῆς δικαιοσύνης προβάλλεται.

[1350. μᾶλλον μὲν οὖν ὑμᾶς δείξω πᾶσι τοῖς Ἑλλησιν ἀνδρας δικαίους. γ) ἌΝΩΓΑΣ, συμβουλεύεις.]

1352. ΚΑΙ ΓΑΡ ΑΥΤΟΪΣ. καὶ γὰρ αὐτοὺς ὑπόκειμαι τῇ ὁμοίᾳ τύχῃ, τῇ ἀνθρωπίνῃ. ἢ δ) καὶ αὐτοὺς ἴζομαι πρὸς τὸ θάψαι αὐτόν.

[1352.

γ) Edd. vett. μᾶλλον μὲν οὖν δείξω πᾶσι τοῖς Ἑλλησι ἀνδρας ἐνδίκους εἶναι ὑμᾶς, ἡγουν δικαίους.

δ) ἢ Brunck.

[1352. ἘΓΩΓΕ ἀνωγα δηλονότι. καὶ γὰρ αὐτοὺς ἘΝΘΑΔ', ἡγουν εἰς τὸν θάνατον, ἀφίζομαι. ἔπειδ' ἔμελλω καὶ αὐτὸς ἀποθανεῖν, θέλω τὸν θανόντα θάπτειν.]

1353. Ἡ ΠΑΝΘ' ὍΜΟΙᾺΑ. ὄντως πάντα τὰ ἀνθρώπινα ὁμοία. πᾶς γὰρ ἄνθρωπος τὴν οἰκείαν πραγματεύεται σωτηρίαν. ἔχει δὲ τίνα δυσκολίαν. καὶ ἔστιν οὕτως κοινὸν ἐγκλημα τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις, τὸ εἶναι ἕκαστον φίλαυτον. τοῦτο οὖν ἐγκαλεῖ τῷ Ὀδυσσεῖ ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτι εὐδελίαν σοι ἐργάζεται τὸ ὑπέκειντα φῆναι τὸν Αἴαντα, οὐδ' αὖ μὴ τὸ κεχαρισμένον ἐτέρῳ διαπράττει. α) καὶ ὁμολογεῖ Ὀδυσσεὺς τὸ φίλαυτον, ἵνα μὴ δόξῃ πᾶσιν ἀντιλέγειν.

[1353. Ἡ ΠΑΝΘ' ὍΜΟΙᾺΑ. ὄντως πᾶς ἀνὴρ συμφέροντα ἑαυτῷ πάντα πονεῖ. τὸ γὰρ ὍΜΟΙᾺΑ ἀντὶ τοῦ συμφέροντα, ἀρμόδια. β) ΠΟΝΕΙ. ἐργάζεται. ΤΩ ΓΑΡ ΜΕ Μᾶλλον. τίνι γὰρ ἄλλῳ δηλονότι, ἡγουν τίνος ἄλλου χάριν εἰκὸς ἐστὶ πονεῖν ἐμὲ μᾶλλον ἢ χάριν ἑμαυτοῦ; ΣΟΝ ἌΡΑ. τὸ ἄρα ἀντὶ τοῦ δή. ὩΣ ἌΝ ΠΟΙΗΣΗΣ. καθά, ἡγουν καθ' ὅποιον δή τίνα τρόπον ἀν ποιήσης. ΠΑΝΤΑΧΗ. ἐν πᾶσι. γ)

1357.

α) διαπράττας Brunck.

β) Edd. vett. ἀρμόδιως συμφέροντα.

γ) Πανταχοῦ] ἢ ἕκαστα τῆς σῆς ἐξουσίας, ἢ ἕκαστα τῆς ἐμῆς παρακλυσίας. Bar.

1357. συγκατάθεσις συνυπακούεται, ἔπρος ἣν ἐπάγεται τὸ ἌΛΛ' ΕΥ' Γ' ΕΠΙΣΤΑΣΟ. τοῦτο μὲν ποιήσω· ἀλλ' εὖ γε τοῦτο ἐπίστασο, καὶ τὸ ἐξῆς.

1359. ΚΑ'ΚΕΙ' ΚΑ'ΝΘΑ'Δ' ὨΝ. ἐν τῷ Ἰδιῳ καὶ ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, τουτέστι καὶ ζῶν καὶ ἀποθανόντων ὁμοίως.]

1361. ὍΣΤΙΣ ὈΔΥΣΣΕΥ. ὃ Ὀδυσσεύ, ὁποῖος εἶποι μὴ φῦναι, ἥτοι γεννηθῆναι, ἢ ὑπάρχειν σοφὸν τῇ σῇ γνώμῃ, ἡγουν ἕνεκεν τῆς σῆς γνώμης, οὐτα τοιοῦτον, μωρὸς ὑπάρχει ἀνὴρ.

1363. ἈΠΟ' ΤΟΥΤ'ΔΕ. ἀπὸ ταύτης τῆς ἡμέρας ἀγγέλλομαι καὶ σημαίνω αὐτῷ Φιλίαν. ΣΥΝΘΑΨΤΕΙΝ ΘΕΛΩ. καλῶς τὸ θέλω, εἰ ἐπιτρέποιτε. ^{α)}

[1363. ΤΑΠΟ ΤΟΥΤ'Δ. κατὰ τὸ ἀπὸ τοῦδε, κατὰ τὸ ἐξῆς. ἈΓΓΕΛΛΟΜΑΙ. ἀντὶ τοῦ ἐπαγγέλλομαι, ὑπισχνούμαι.

1365. ΣΥΝΘΑΨΤΕΙΝ ΘΕΛΩ. σὺν ὑμῖν δηλονότι θέλω θάπτειν. σὺν σοὶ θάπτω τίνδε. διττῶς δύναται νοεῖσθαι οὗτος ὁ λόγος, ἢ ὅτι καὶ σὺ θάπτω μετὰ τοῦδε, ἢ ὅτι τοῦτον ἐγὼ καὶ σὺ θάπτομεν.]

1368.

α) Brunck. ἐπιτρέποι γε.

1368. ἈΡΙΣΤ' ὈΔΥΣΣΕΥ. εὐγνωμίαν πρὸς τὸ παρὸν ὁ Τεῦκρος θεραπεύει τὸν Ὀδυσσεά, κατατιθέμενος καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἔχθραν. ΚΑΙ Μ' ΕΨΕΥΣΑΣ. ψευσθῆναι ἐποίησας τῆς ἐλπίδος, ἣν κακὴν ἔχον περὶ σέ.

[1369. Μ' ΕΨΕΥΣΑΣ ἘΛΠΙΔΟΣ. ψευσθῆναι ἐποίησας προσδοκίας τῆς πρὸς σέ δηλαδὴ. ^{α)}

1371. ΠΑΡΕΣΤΗΣ ΧΕΡΣΙΝ. συνεργήσας ἐργῷ, σὺ λόγῳ. τοῦτο δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν μετὰ σπουδῆς ἐργαζομένων τι.]

1373. ὍΥΠΙΒΡΟΝΤΗΤΟΣ. ὃν ^{α)} εἰώθαμεν λέγειν ἐμβρόντητον.

[1373. ὍΥΠΙΒΡΟΝΤΗΤΟΣ, ὁ ἐμβρόντητος, ὁ ἐκτραπεὶς τῶν φρενῶν ἀπὸ ^{β)} ἡχοῦ βροντῆς. ΔΩΒΗΤΟΝ. ἐφύβριστον. ΤΟΙ ΓΑΡ ΣΦ' ὈΛΥΜΠΟΥ. δι' οὗ αὐτοὺς τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν τὰ πρεσβεῖα ἔχων Ζεὺς, μνήμων τε, τῶν ἀδικημάτων δηλονότι, ἢ Ἐριανύς, ἢ ταμιεύουσα τὰς τιμωρίας, καὶ

ε) Ἐψευσας] ἐξέβαλες. ἔχε γὰρ ἐλπίδα ὁ Τεῦκρος, ἰδὼν τὸν Ὀδυσσεά, μὴ ἴσως (ἢ ἰέναι) τοῦτον εἰς βοήθησιν, ἀλλ' ὅτε αὐτὸν βοηθοῦντα, τότε φησὶν· ἔψευσάς με κατὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος, καὶ νομίσας ἂν αἰ σὺ ἐχθρόν, εὐρὸν σὺ φίλον.

Bar.

f) ὁ Brunck.

g) ὑπὸ edd. vett.

καὶ τελεσιουργὸς Δίκη, καὶ τὸ ἔζη. Ἐρινυὺς εἰσιν αἱ
κατάραι, καὶ ἔφοροι τῶν καταρῶν θεαί.

1380. ΣΕ' Δ' Ω. σὲ δὲ, ὦ σπέρμα πατρὸς
τοῦ γεραίου Λαέρτου, εἰκα μὲν τάφου, ἤγουν ἐντα-
φιασμοῦ, δέδοικα ἑᾶν ἐπιφάνειν τοῦδε. ἕκνος, ὁ φέ-
βος, καὶ ἡ ἀναβολή.]

[1377. ΜΝΗΜΩΝ, ἤγουν μνημονεύουσα
τῶν ἐκάστοις πεπραγμένων κακῶν, καὶ μηδέποτε εἰς
λήθην ἱϋσα, ἀλλὰ τιμωρευμένη. διὰ τοῦτο δὲ τὴν
δίκην τελεσφόρον καλεῖ, διὰ τὸ μὴ αὐτίκα τοῖς ἀμαρ-
ταίουσιν ἀπαντᾶν, ὅπως ἂν μεταγνοῖεν, ἀλλὰ ὕστε-
ρον κατ' αὐτῶν φέρεσθαι μετὰ μείζονος τοῦ κολάζειν
παρασκευῆς. Τ.]

1373. 'ΟΥΠΙΒΡΟΝΤΗΤΟΣ. ἐμβρόντη-
τος, καὶ ἐπιβρόντητος λέγεται ὁ ἔξω φρενῶν γενόμενος.
εἴρηται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τινος πάθους ἐκ τῆς βρον-
τῆς γινομένου, τῷ σφοδροτάτῳ πατάγῳ αὐτῆς.

1376. 'Ο ΠΡΕΣΒΕΥΩΝ. πρεσβεύω τὸ τιμῶ.
καὶ τὸ ἀποκρισάμενος ^{h)} γίνομαι. ἐνταῦθα δὲ ὁ πρεσ-
βεύων τοῦ οὐρανοῦ ἀντί, ὁ ἐξουσιάζων.

1380.

^{h)} Cf. de hac voce, quae medio aut potius infimo
Graecitatis aevo usurpari solebat pro πρεσβευτής, Du
Fresne Glossar. Graecit. med. et infim. aev. et quae
ibi laudantur exempla. Usitatior erat forma ἀπο-
κρισάμενος. Sed etiam ἀποκρισάμενος occurrit. Pur-
gold.

1380. Ω ΓΕΡΑΙΟΥ. ἤγουν τοῦ τιμιωτάτου
τοῦ ἱ) γέροντος. ἐκ τούτου δὲ δέκνυσιν, ὅτι καὶ ἐν τῇ
νεότητι αὐτοῦ τίμιος ἦν.

1381. ΤΑΨΟΥ ΜΕΝ ΟΚΝΩ. πιθανῶς
καὶ εὐσχημένως τοῦτο λέγει ὁ Τεῦκρος.

[1383. ΚΕΙ' ΤΙΝΑ, ἄλλον δηλονότι ἀπὸ τοῦ
ΣΤΡΑΤΟΥ.

1385. ΠΟΡΣΤΥΝΩ. παρέξω. ^{k)} ἈΛΛ'
ἩΘΕΛΟΝ ΜΕΝ. συνεργῆσαι δηλονότι εἰς τὴν
ταφήν. μάλιστα καινόσχηνεν τοῦτό γε. ΕΙ' ΜΙ,
ἀπέρχομαι, ἐπαινέσας. ΤΟ' ΣΟ'Ν, ἤγουν ὁ σὺ
λέγεις.]

1388. ΕΙ' Μ' ἘΠΑΙΝΕ' ΣΑΣ ΤΟ' ΣΟ'Ν.
πιθανὴ ἡ ἔξοδος διὰ τὴν σπυδιὴν τῆς ταφῆς. πολὺς
οὖν ἤδη χρέονος, ἀφ' οὗ τετελεύτηκεν ὁ Αἴας, καὶ ἤδη
δεῖ αὐτὸν ταφῆναι.

[ΜΕΤΡ. 1389. ἌΛΙΣ ἩΔΗ ΓΑ'Ρ. Σύ-
στημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κῶλων ἀναπαι-
στικῶν ις, ὧν τὰ ἰδ δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ ζ μο-
νόμετρον, τὸ δὲ ις δίμετρον καταληκτικόν, ἥτοι ἐφθη-
μιμερὲς. εἰτα παράγραφος. Τ.]

[1389.

ⁱ⁾ Dele τοῦ, natum ex ultima syllaba praecedentis voca-
buli.

^{k)} Καθ' ἡμᾶς] κατὰ τὴν ἡμετέραν γενίαν. Laud. Bodl.
Bar.

[1389. ἈΛΙΣ, ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως ἔχει τὸ
πρᾶγμα. ΚΟΪΛΗΝ ΚΑΨΕΤΟΝ, τὰφρον.¹⁾
ΧΕΡΣΙ ΤΑΧΥΝΕΤΕ, διὰ τῶν χειρῶν ταχέως
ποιεῖτε. ΤΟΙ Δ'. οἱ δὲ θέσθε, ἐπὶ τοῦ πυρὸς δη-
λαδῆ, ἘΠΪΚΑΙΡΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἐπικαίρως, ἡγουν
ἐγκαίρως. ΤΡΙΠΟΔ' ἈΜΦΪΠΥΡΟΝ. ἡγουν
χυτρόποδα ἀμφοτέρωθεν τὸ πῦρ δεχόμενον, ἕνεκα
ἐπιταφίων λουτρῶν. ὙΨΪΒΑΤΟΝ δέ, ὑψηλὴν
βάσιν ἔχοντα. χυτρόπους, ὁ κοινῶς πυροστάτης, ὁ
καὶ λάσανον²⁾ λέγεται. ἀπὸ δὲ τῆς θέσεως τοῦ
χυτρόποδος νοεῖται ὁ λέβης, καὶ τὸ θερμανόμενον
ὑδωρ.]

1389. ἈΛΙΣ. τοῦτο τὸ ἀθροιστικὸν ἐπὶ ῥῆμα
ποτὲ μὲν εὐρίσκεται μετὰ ἀπαρεμφάτου ῥήματος, ποτὲ
δὲ μετὰ πτώσεως, ποτὲ δὲ καὶ χωρὶς τούτων. πλὴν
ὅταν εὐρεθῇ μετὰ ῥήματος, ζητεῖ εὐθείαν, οἷον (Εὐριπ.
Ἑκάβ. 394.) ἄλις κόρης σῆς θάνατος, καὶ ἐνταῦθα
ἄλις ἔχει ὁ καιρὸς ἢ οἱ λόγοι.

1391. ΧΕΡΣΙΝ ΤΑΧΥΝΕΤΕ. μετὰ σπου-
δῆς ὀρύζατε. ἘΠΪΚΑΙΡΟΝ. εὐκαιρον. καιρὸς
γὰρ ἤδη καὶ τούτου, ὥστε ἀπολοῦσαι τὸ σῶμα καὶ
καθάραι.

[1392.

¹⁾ Edd. vett. τὰφρον.

²⁾ Turn. Steph. et Iohnf. Scholion Triclinio tribuen-
tes λάσανον exhibent, quod a Du Cangio p. 1277. in
λάσανον mutari monuit Lobeckius. Idem citat Eufia-
thium p. 1827.

[1392. μὴ λάβης εἰς τὸ ΛΟΥΤΡΩΝ ἔξωθεν
τὸ ἕνεκα, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ τρίπους διὰ λουτρὰ ἦν, καὶ
οὐ δι' ἄλλο τι, διὰ τοῦτο ΤΡΙΠΟΔΑ ΛΟΥ-
ΤΡΩΝ λέγει. Τ.]

1394. ἘΚΚΛΗΣΙΔΑΣ.²⁾ τῆς σιγῆς. ἸΛΗ.
σύστημα. κυρίως δὲ Φατρία. ὙΠΑΣΠΙΔΙΟΝ.
ἐνὸπλιον.

[1394. ΤΟΝ ὙΠΑΣΠΙΔΙΟΝ, ἡγουν τὸν
ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος. πάντων γὰρ ὅπλων ἡ ἀσπίς
ἐπικείται. τοῦτο δὲ λέγει, ἵνα αὐτὸν συνάψῃ τῷ
Αἴαντι, ὥσπερ πρόσθεν ἐνετείλατο. Τ.]

1397. ΚΑΙ ΣΥ ΔΕ. τραγικὰ καὶ ταῦτα,
καὶ πάθους ἐχόμενα. ΣΥΡΙΓΓΕΣ. ἀναδούσεις.
ΜΕΛΑΝ ΜΕΝΟΣ, ἀντὶ τοῦ τὴν δύναμιν τοῦ
Αἴαντος. Πᾶς ΦΙΛΟΣ. ὅστις τῶν παρόντων
φίλος ἐστί, σπευδέτω εἰς τὴν ταφὴν. ΤΩΙ ΠΑΝΤ'
ἈΓΑΘΩΙ. οἱ τοιοῦτοι ἔπαινοι περὶ τῶν ἰδίων λεγό-
μενοι περιπαθέστεροί εἰσιν.

[1397. ΠΑΙ ΣΥ ΔΕ. σὺ δέ, ὦ Εὐρύσκακες,
σὺν Φιλοφροσύνῃ Σιγῶν, ἡγουν ψαύσας σὺν ἐμοὶ τῆς
πλευρᾶς τῆςδε τοῦ πατρός, ὅσον ἰσχύεις ἐπικουφίζε,
ἀντὶ τοῦ ἀνακούφισε, ἀναβάσταζε.

1399.

²⁾ ΕΚ ΚΑΙΣΙΑΣ. Brunck.

1399. ΣΥΡΙΓΓΕΣ, αἱ ὅπαί τῆς πληγῆς ἀναφυσῶσιν, ἀναπέμπουσι μέλαν αἷμα μετὰ ἰσχύος.

1400. ἌΛΛ' ἌΓΕ. ἀλλ' εἰα πᾶς, ὅστις Φησὶν εἶναι φίλος τῷ ἀνδρὶ τῷδε, τῷ κατὰ πάντα ἀγαθῷ, ἐρμάσθω πονῶν ὑπὲρ τοῦδε, καὶ ὑπὲρ μηδενός ^{ο)} ἄλλου ἀπὸ τῶν θνητῶν κρείττονος τοῦδε τοῦ Αἴαντος, ὅτε ἦν, ἢ γοῦν ὑπῆρχε, τότε φωνῶ, τουτέστι λέγω. ΣΟΥΣΘΩ. παρακινείσθω. ΒΑΤΩ, πορευέτω.]

[1397. εἰ μὲν τὸ ΠΛΕΥΡΑΣ περισπάσεις, καθ' ὅλον καὶ μέρος ἐρεῖς. τὸ γὰρ ΠΑΤΡΟΣ^{ρ)} ὅλον, τὸ δὲ ΠΛΕΥΡΑΣ μέρος. εἰ δὲ ὀξυνεῖς, πρὸς τὸ ἘΠΙΚΟΥΦΙΖΕ συντάξεις. σκέπει δὲ, ἔταν περισπάσης, μὴ οὕτω συντάσσειν, θιγῶν τῆςδε τῆς πλευρᾶς· ἀλλὰ θιγῶν τοῦ πατρὸς τῆςδε τῆς πλευρᾶς. οὕτω γὰρ καὶ τὸ καθ' ὅλον καὶ μέρος σώζεται.

1399. ΜΕΛΑΝ ΜΕΝΟΣ λέγει τὴν τοῦ αἵματος ἀνάδοσιν καὶ πρὸς τὰ ἄνω ὁρμήν, ἐπειδὴ καὶ μέλαν τὸ αἷμα.

1400. ἡ σύνταξις. ἀλλ' ἄγε πᾶς ἀνὴρ, ὅστις Φησὶ ΠΑΡΕΙΝΑΙ καὶ ὑπάρχειν φίλος τοῦ Αἴαντος· ὅτε ἦν ὁ Αἴας, τότε φίλον καὶ αὐτὸν τούτου

ο) οὐδενός edd. vett. in quibus haec Scholio Tricliniano subjuncta.

ρ) τὸ γὰρ Αἴαντος edd. vett.

του παρῆναι λέγω· ΣΟΥΣΘΩ καὶ ὁρμάσθω, ΒΑΤΩ καὶ πορευέσθω, ΠΟΝΩΝ καὶ συναγωνιζόμενος τῷδε τῷ Αἴαντι, τῷ κατὰ πάντα ἀγαθῷ, φρόνησιν λέγω καὶ ἀνδρείαν καὶ τᾶλλα, καὶ ἐν οὐδενὶ πράγματι λῶονι καὶ κρείττονι τῶν θνητῶν, τουτέστι πᾶσι μὲν τοῖς καλοῖς, ὅσων ἀνθρώπων ἡ φύσις ἡξίωσεν, ἐνευθηνουμένῳ, θνητῷ δὲ ὄντι. οὕτω τὸ ΟΥΔΕΝΙ οὐδέτερον λέγε· τὸ δὲ ΛΩΙΟΝΙ ἀρσενικὸν πρὸς τῷ Αἴαντι· οὐχ, ὥς τινὲς φασί, τὸ ΟΥΔΕΝΙ ἀντὶ τοῦ νεκρῷ, καὶ ἑτέρ' ἅττα σκαιότητος γέμοντα. Τ.]

1398. ἘΤΙ ΓΑΡ ΘΕΡΜΑΙ' οὔσαι αἱ ΣΥΡΙΓΓΕΣ, ἦτοι οἱ ἀγωγοί, ἦτοι αἱ φλέβες ἄνω ἀναπέμπουσι μέλαν αἷμα.

1400. ἌΛΛ' ἌΓΕ ΠΑΣ ἀνὴρ, ὅστις Φησὶ παρῆναι φίλος, ὁρμάτω, πορευέσθω μετὰ σπουδῆς ἐνεπεν τῆς παρούσης χρείας.

[ΜΕΤΡ. 1405. Ἡ ΠΟΛΛΑ' ΒΡΟΤΟΓΣ. Σύστημα ἐπωδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος κώλων ἀναπαιστικῶν γ, ὧν τὰ δύο δίμετρα ἀκατάληκτα, τὸ δὲ τρίτον καταληκτικόν, ἦτοι ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς ἢ περατοῦσα τὸ δράμα. Τ.]

1405. Ἡ ΠΟΛΛΑ' ΒΡΟΤΟΓΣ. οἰκείως ἔχει τοῖς ἀπαλλαχθῆσεν μέλλουσιν ἢ τελευταία γνώμη, ὅτι πλεῖστα ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις γινῶναι ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων γιγνομένων. προμηθεῖα δὲ ἀδύνα-

ἀδύνατον χρήσασθαι, καὶ μαντεύσασθαι, ὅ, τι ποτὲ ἀποβήσεσθαι μέλλει. ταῦτα δὲ ἅμα λέγοντες προπέμπουσι τὸν νεκρὸν καὶ γίγνεται ἐξοδος πρέπουσα τῷ λειψάνῳ.

[1407. Ὅ ΤΙ ΠΡΑΞΕΙ. ὅπως διακίσεται, ἢ εὐπραγήσει λέγω, ἢ δυσπραγήσει. ἀμφότερα γὰρ ἢ λέξις δηλοῖ.]

[1405. Ἡ ΠΟΛΛΑ΄. ὄντως πολλά ἐστὶ τοῖς βροτοῖς γινῶναι ἰδοῦσι καὶ θεασαμένοις· οὐδεὶς δέ, πρὶν ἰδεῖν, ἐστὶ μάντις τῶν μελλόντων τί ποιήσει. ἡγουν, ὅπερ τις εἶδεν, ἐπίσταται· ὁ δὲ μὴ ἰδὼν, οὐκ ἂν ἔχοι περὶ τοῦ μέλλοντος ἰσχυρίσασθαι τί ποιήσει. τοῦτο δὲ λέγει ὁ Χορὸς περὶ ἑαυτοῦ, ὡς πρῶτον οὐκ ἐλπίζοντος ἂν τεθάφθαι τὸν Αἴαντα, ὕστερον δὲ ἰδόντος τοῦτο γενόμενον. Τ.]

IN

S O P H O C L I S

A I A C E M

ADNOTATIONES.

IN

V. 1. *Λάρτλον*. Ita etiam vocatur Philoct. 1321. (1262.) Eurip. Troad. 425. ubi *Λαέρτρου* reponi metri ratio non patitur. Scribitur autem *Λάρτλον* per synopen pro *Λαερτίου*, quod habetur infra v. 101. Phil. 637. et 1395. (626. et 1333.) Musgr. *Λαρτίου* sine spiritu scribendum esse, monuit Schaeferus. — *δέδορ-
νά σε*, quod laudat Eustathius p. 191, 42. ex hoc loco videtur petatum esse. Idem p. 826, 51. citat *σηηναῖς ναυτικαῖς Αἰαντος* — *ἔχει* v. 3. 4.

V. 2. *ἀρπάσαι*, intellectu arripere, ut mox *ἐναρπάζω* v. 16. Aristoph. Nub. 490. *εὐθέως ὑφαρπάσει*; iterumque v. 773. *Ἄγε δὴ ταχέως τοῦτι ἐναρπάσον*. Simylus apud Stobaeum Serm. LVIII. *τὸ ῥῆθ' ἐν δυνάμενον συναρπάσαι*. Canes quoque venatici Polluci dicuntur lib. V. cap. X. sect. 60. *ἀρπά-
ζειν τὰ πνεύματα*. Significat igitur proprie non intelligere tantum, sed celeriter vel illico intelligere. — De constructione dubitari potest, utrum *ἀρπάσαι* an *θηρώμενον* proxime post *δέδορνα* sequi debeat; utrum dicat Minerva, video te venari, ut intelligas; an vero, video te venando intelligere. Si posterius malis, non tam diligentiam Ulyssis, quam felicitatem et *εὐστοχίαν* laudat. Quod mihi sane a mente et scopo loci alienum videtur, adeoque in alteram magis propendeo sententiam. Dicit (si me audis) Minerva, video te nunquam cessare, sedulo semper investigare, quid moliantur inimici.

Obstat quidem huic interpretationi vox ἀρπάσαι, si eam de celeritate intelligendi, quae usitata ejus vis est, accipias: nemo enim diceret, video te venantem ut celeriter arripias, vel intelligas; satisque omnino erat, ut intelligas. Amittit igitur verbum ἀρπάζειν, hoc quidem in loco, celeritatis notionem, quam ei inesse, in rebus ad intellectum pertinentibus, paullo ante animadverti, significatque unice γινῶναι, εὐρεῖν, invenire, intelligere. Quemadmodum et ἔρπειν, quod proprie est repere, Tragicorum usu nihil aliud quam ire vel incedere valet. Vid. infra v. 543. (538) Eurip. Phoeniss. 41. Musgr. Lobeckio iudice significatur Ulyssis in deprehendendis hostium consiliis et moliminibus sollertia verbumque ἀρπάζειν, uti aliae voces in hoc Minerva sermone, ex re venatica petatum est, ubi canes Graecis πνεύματα ἀρπάζειν. Latinis auras captare (Senec. Hippol. 39.) et adprehensare (Gratian. Cyneg. 259.) dicuntur. — πεῖραν eodem significatu habes Aeschyl. S. Th. 501.

V. 4. τάξιν ἔχειν. Ita ab Homero proditum Iliad. A. 8. Vide etiam Eurip. Iph. Aul. 292. Meminit quoque Ajax apud Q. Calabrum Lib. V. 213. Musgr.

V. 5. μετρούμενον, contemplantem et tanquam oculis metientem. Eurip. Phoeniss. 189. ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν. A venatoribus hoc factitari nemo nescit; de Ulysse metaphorice dictum significat, eum nullam veri detegendi rationem negligere. Musgr.

V. 7. ἐκφέρει h. l. eadem potestate usurpatum, qua Platon. Phaedon. §. 29. ὅτι κινδυνεύει τις ὥσπερ ἀτραπὸς ἐκφέρειν ἡμᾶς μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκηψί. ubi praeter nostrum locum Heindorfius p. 43. comparat Oedip. Col. v. 1424. temere a Brunkio mutatum.

V. 8.

V. 8. Λακαινης. De hoc genere canum vide citata Rittershusio ad Oppian. Cyneg. lib. I. 371. — εὐρινος. Genitivus esse potest ab εὐριν. Vid. Aeschyl. Agam. 1102. Polluc. lib. II. cap. IV. sect. 73. Saepae etiam a Xenophonte cominemorantur κύνες εὐρινοί. Rarius est εὐρινος recto casu a ρίν, nasus, formatum. Habet tamen Oppianus Halieut. IV. 275. Alia adjectiva, eadem analogia formata, vid. Iliad. A. 402. Oppian. Cyneg. I. 362. Posterior constructio, cum figuratior sit et a pedestris sermonis indole magis recedat, Sophocli, grandiloquo, si quis alius, scriptori, melius haud dubie convenit; quod et Camerarii quoque iudicium fuit. Accedit magnus auctor Libanius, qui Vol. II. p. 673. εὐρίνω βάσει habet, hunc proculdubio locum respiciens. Totum comma sic interpreto: recta ad scopum tendis, tanquam a sagaci cane Lacaena ducereris. Musgr. Εὐρινος recte pro nominativo habent etiam Etym. M. in Τρὶς βακος, Suidas in εὐρινος et Lobeckius, excitans hic quidem similia loca, quibus adde ex hac ipsa fabula v. 55. πολύνερων φόνον, ac v. 64. 288. εὐκερων ἄγρην. Secus, ut videtur, Manuel Palaeologus ap. Meursium Miscell. Lacon. III. 1. ὥσπερ αἱ τὰ θηρία ρίνη λατοῦσαι Λάκαιναι κύνες· εὐρινος ταύτας εἶπεν ἂν Σοφοκλῆς. Ad Nostri locum allusisse Wesselingio videbatur Aristaeetus Ep. I, 18. ὥσπερ οὖν αἱ Λάκαιναι σκύλακες εὐ μετὰθεῖς τε καὶ ἰχθυεῖς. Vid. Wyttenb. Epist. crit. p. 259. ed. Lips. De voce κύνων feminino genere usurpata consulendus H. Stephanus de dial. Att. p. 153. omninoque observandum, Graecos, ubi genus animalium definiri non opus esset, fere femininum praetulisse.

V. 9. τυγχάνει στάζων jungenda esse putant Fischerus Anim. ad Well. Gr. T. IV. p. 8. et Porso-

H h 2

n119

nus ad Eurip. Hec. p. 65. ed. sec. Lips. Perperam. Verbi *τυγχάνειν* pro *εἶναι* dicti exempla protuli in epistola ad Schaeferum Euripidi Porsoniano addita p. 570. Conf. etiam Schaeferus ipse in Indice Euripidis s. *τυγχάνειν* et ad L. Bos p. 785.

V. 10. *ξίφοκτόνους*. Extat Eurip. Helen. 361. Suidas: *ξίφοκτονεῖ, ξίφεσιν ἀναιρεῖ*. Eadem analogia formantur *λιμοκτονία* apud Platonem Protagor. p. 245. E. et *λιμοκτονεῖν* apud eundem, p. 739. F. Liban. II. p. 295. *λιμοκτονίῃ* Anthol. p. 36. Musgr.

V. 12. *ἔργον ἐστίν*, i. e. *χρεῖα ἐστίν*, nihil opus est. Conf. Aristoph. Plut. 1155. Av. 1308. Musgr.

V. 13. *σπουδὴν ἔθου*. Sic *ἔθου* ἐπιστρέφην, Oed. Tyr. 134. Vid. infra v. 536. (531.) Aeschyl. Pers. 143. Musgr.

V. 14. *ὦ φθέγμ' Ἀθάνας* affert Libanius *πρεσβ. πρὸς Ἰουλ.* T. I. p. 460. Reisk.

V. 15. *κἂν ἄποπτος ᾦ*. Minervae e machina loquentis, et spectatoribus conspicuae, vocem audiebat Ulysses, at ipse eam censebatur non videre, juxta veterum opinionem, Deos quidem saepe cum hominibus colloqui, sed perquam raro se iis in conspectum dare; juxta illud Homericum:

οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς.

Inde est quod apud Euripidem Hippolytus Dianae ait:

σοὶ καὶ ξύνειμι, καὶ λόγοις σ' ἀμείβομαι,
κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν τὸ σόν.

Brunck. Vide Valcken. ad Hippol. 86. et 1391. Ἄποπτος dicitur, qui adeo remotus est, ut conspici

non

non possit. Sic ἄποπτος ἄστεος Oed. T. 753. et ἄποπτον ἡμῶν El. 1485. Hesychius: ἄποπτον· τὸν ἀθρόωτον. Vid. Tittmann. ad Zonaram p. 755. Eo significatu vocem apud indisertos demum scriptores occurrere frustra contendit Lobeckius, nihil aliud eam hic denotare putans, nisi τὸν πόρρωθεν ὁρώμενον. — Provocat ad hunc versum Eustathius p. 198, 4. 611, 15.

V. 16. *ξυναρπάζω φρενί*. Schol. ὁξέως ξυνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Posterioris verbi adhibiti pro sensu percipere exempla contulit Graevius ad Luciani Solocistam N. 43. [Ex edit. rec.] Brunck. Hoc versu Moschopolus utitur *περὶ σχεδῶν* p. 168. ἀρπάζειν esse monens τὸ ὁξέως νοεῖν.

V. 17. *κώδωνος Τυρσηνικῆς*. Eurip. Heracl. 833.

ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ
σάλπιγγι. Brunck.

κώδωνος. Tintinnabulo κώδων dicto nullus hic quidem locus. Verum ita quoque vocatam esse tubae partem latiore, testis est, praeter Scholiasten, Pollux lib. II. cap. IV. sect. 203. *παρέοις δὲ τὸ κάτωθεν τοῦ στομάχου — διὰ τὸ ἐκ στενότητος ἀνευρύνεσθαι, κώδωνι σάλπιγγος*. Meminit quoque Athenaeus lib. IV. in fine. Hinc tuba ipsa persynecdochen κώδων audit. Musgr. *Χαλκόςτομος* dicitur partim ob vehementem sonum, quem edit, quomodo *χαλκοβόαν* Ἄρη Oed. C. 1046. et *χαλκιδόφωνον* Hom. Il. E. 785. Sed hoc epitheton ad materiam quoque tubae pertinet: plerumque enim aeratae erant. Tyrrhenicae titulo tubam ornat et Aeschylus Eum. 569. et Euripides Phoen. 1385. ubi vid. Interpp. Adde Servium ad Aen. VIII, 526. et Davis. in Maxim. Tyr. diss. 3. p. 505. Wesseling. Memorant h. v. Schol. Thucyd.

Thucyd. I. IV. c. 134. Eustath. p. 1139, 60. et Schol. Soph. Oed. Col. 124.

V. 19. βᾶσιν κυκλοῦντ', gressus circum-agentem. Metaphora ab eo venationis genere desumpta, quod solum Veteribus in usu fuit. Nempe, cum in eo res tota versaretur, ut feram in retia agerent; non prius canes immittere oportebat, quam latibulum ejus, parte a retibus aversa, circuissent. Musgr.

V. 21. Hesychius: ἄσκοπον· ἀθετον. Σοφ. Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ. ἀπροσδόκητον interpretatur Suidas, quo significato occurrit El. 859. Phil. 1095. et Aeschyli Choeph. 814.

V. 22. Nullam hic vim aut emphasin habet τὰδε. Unde vix dubitem legendum esse:

— εἶπερ εἰργασται γ' ὄδε.

Non enim dubitabat Ulysses, utrum caedes pecorum patrata esset, necne, sed utrum Ajax eam patrasset. Musgr. idem sentiente Astio. At vero εἰργασται active capiendum est, quo modo semper apud Sophoclem occurrere monuit Lobeck. Vid. Valck. ad Phoen. 1069.

V. 26. κατηναρισμένος ex h. l. habent Hesychius et Schol. Hom. II. XXI, 26.

V. 27. ἐν χειρὶ. Vim habet dativi χειρὶ. Sic ἐν ποδὶ Theocrit. Idyll. VII. 6. ἐν τόξῳ Philoct. 720. (704.) ἐξ ἀσιδήρου χειρὶ Anthol. p. 38. Musgr. Hujusmodi commentis nihil in philologia magis noxium inveniri potest. Sane quidem interdum nihil refert, utrum dativo an praepositione ἐξ utare, ut in Philoct. 563. ὡς ἐν βίᾳ μ' ἔχοντες, ἢ λόγοις, πάλιν;

λιν; At manet tamen differentia. Nam dativus significat instrumentum, quo quid fiat; praepositio ista indicat, habere aliquem id, quo possit tamquam instrumento uti. Itaque in Philoctetae versu proprie hic sensus est: utrumne, concessa sibi ad id potestate, vi me reducturi sunt, an precibus et adhortatione motum? Vix aptius haec differentia declarari potest, quam illo loco, quem ex Anthologia attulit Musgravius. Piscator inventum caput mortui sepeliens, ἐξ ἀσιδήρου χειρὶ ἐπισιῖπτει, i. e. non simpliciter sine rastro vel ligone, sed quod nulla hujusmodi instrumenta habebat: aliis verbis, pro conditione sua et statu, in quo erat, qui, ut piscator, carebat istis instrumentis. Alius generis est ἐκ τόξων, e Philocteta v. 711. a Musgravio allatum, praesertim si ibi legatur, πλὴν ἐξ ὠκυπόλων εἴ ποτε τόξων πτανοῖς ἰσθὺς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν, quod sic est dictum, ut apud Homerum ἰὼ ἀπὸ νευρῆς. De Aiakis versu eodem modo, ut Musgravius, multo ante erravit H. Stephanus in Thes. T. IV. p. 411. G. Neque enim quidquam frigidius isto additamento ἐκ χειρὶ cogitari posset, si id idem esset quod χειρὶ, praesertim quum demum in initio sequentis versus addatur. Ἐν χειρὶ hic comminus significat, de qua re hoc magis miror non cogitasse Stephanum, quod eodem in loco Thesauri eam significationem aliquot locis scriptorum confirmat. Musgravii auctoritate, ut ἐξ cum genitivo pro dativo dici ostenderet, usus est Schaeferus ad Dionys. Hal. de constr. verb. p. 296. probans Latinum interpretem, qui haec Dionysii verba de austero genere dicendi, τὸ γὰρ ἐν βραχείᾳ συλλαβῇ συνάγεσθαι, πολέμιον αὐτῇ, sic reddidit: nihil enim huic inimicum adeo, quam brevibus coar-

coarctari syllabis. At hic quoque proprie accipienda est praepositio, sive orationem ex brevibus syllabis strictim compositam, sive strictam ob breves syllabas dici malis. Quem ibidem citat Schaeferus, Hemsterhusius ad schol. Aristoph. in Plut. p. 386. s. is, opinor, si diligentius considerare voluisset scholiastae illius verba, *εἰρεσιώνη, θαλλὸς ἐλαίας ἢ δάφνης, ἐξ ἐρίων καὶ θαλλοῦ συμπεπλεγμένος*, nihil in iis tam ineptum invenisset, quod correctionem efflagitaret: omnino autem illud non debebat committere, ut *ἐξ ἐρίων καὶ θαλλοῦ* corrigeret, idque, repugnante verborum natura, pro *ἐρίοις ἢ θαλλῷ συμπεπλεγμένος* dici potuisse sibi persuaderet. Hermann.

Ibid. αὐτοῖς. gl. σύν. Sollemnis hujus praepositionis ellipsis. Vide Indicem nostrum in Aristophanem. Brunck. Adde Davis. ad Max. Tyr. p. 520. ubi errantem in ista formula loquendi Perizonium in ordinem coegit, Schaefer. ad L. Bos p. 745. et Matthiae Gr. Gr. §. 400. p. 540.

V. 28. *νέμει* probat etiam Musgravius, sed ita, ut alteram scripturam non omnino rejicere videatur. „Favet, inquit, quod Plutarch. in Romulo habet, p. 38. *τὸ πλεῖστον εἰς ἑτέρους τῆς αἰτίας τρέπουσι*, ut et Aristidis illud, *εἰς ἕτερον τὴν αἰτίαν τρέπειν*, tom. I. p. 500. nisi forte hoc de iis proprie dicitur, qui facinora, quae ipsi patnaverint, aliis imputant.“

V. 29. omisso *μόνον* citat Thomas M. s. *ὀπτήρ*, quam vocem attigit Eustath. p. 788, 30.

V. 30. *πηδῶντα πεδία*. Comparari potest *ὄντινα τόπον κεῖται* Philoct. 145. *ἔστηκε πέτρην* Eurip. Suppl. 990. *ἔστηκεν ἕρας* Heraclid. 672. Musgr.

V. 33. *ὅτου*, i. e. *ὅτου εἰσὶ*. Conf. v. 103. et 118. Antig. 324. (318.) Musgr.

V. 34.

V. 34. *καιρὸν δ'*. Sic *καιρὸν οὐδέν' ἤλαθε* Eurip. Helen. 487. Vid. et infra 1333. (1303.) Musgr. *πάντα γὰρ — χερὶ* exsignavit Eustath. p. 805, 27.

V. 36. Constructio est: *πάλαι εἰς ὁδὸν ἔβην, Φύλαξ πρόθυμος τῇ σῇ νυγνίᾳ*. Musgr. *τῆς σῆς νυγνίᾳς* praeferunt H. Stephanus et Wesselingius, ut pendeat vel ab *ὁδόν*, vel a *πρόθυμος*, quod cum genitivo constructum reperitur El. 3. Ad sententiam conf. Hom. Odys. V. 47.

*διαμπερὲς ἢ σε Φυλάσσω
ἐν πάντεσσι πόνοις.*

V. 40. *ᾧδ' ἤξεν χέρα*. Sic libri omnes, ut equidem opinor, recte. Primario harum literarum viro [Ruhnkenio Epist. crit. p. 33. ed. rec.] legendum videtur *χερί*, quod per se quidem bonum esset, nec tam vitii suspectum esse debet *χέρα*. Verba sunt plurima, quibus pedestris sermo non aliam, quam neutralem significandi potestatem tribuit, poëticis vero tamquam transitivis utitur. Exempli aliquot excitavi ad Apollonii Argon. III. 225. quibus adde [*οἰδάνει* I. 478. Ex edit. rec.] *ἔξαναστρέσει* in Aeschyli Prom. 370. *ἐπέζεσεν* in Eurip. Cyclope 391. Sic in Epigrammate:

ᾧ καλὸν ἀβροκόμης ἀνδρὸς ἔλαμψεν Ἔρω.

et in alio:

*ἔλκει τῇδ' ὁ βίαιος Ἔρως. Φλόγα δ' οἷα προ-
φαίνων,*

παῖδός ἀπαστράπτει κάλλος ἐραστὸν ἰδεῖν.

Verba sunt neutra *λάμπειν* et *ἀπαστράπτειν*, quae tamen in his exemplis transitive usurpantur. Neutrum *βλαστάνω* prosae etiam scriptores activa signi-

fica-

ficatione adhibent. Brunck. Vid. Lobeck. ad h. I. et Porson. ad Orest. 1427.

V. 42. *βάσιν*. Hesychius: *βάσις* — *πορεία*. Musgr. *ἐπεμπίπτειν βάσιν* dictum, ut *ἔρχεσθαι ὁδόν*.

V. 44. Wesselingio, contra quam Scholiastae ad Aristoph. Plut. 493. *βούλευμα* publicum *consilium*, *βούλημα* privatum esse videbatur.

V. 45. Afferunt h. v. Thomas M. p. 269. et Eustath. p. 1564, 20. sequentem Schol. Pind. Olymp. I. 52. Versum 48. et 47. Moschop. *περὶ σχεδῶν* p. 32.

V. 49. *δισσὰς στρατηγίαιν πύλαις*, ad portas duorum imperatorum; scilicet Agamemnonis et Menelai: de quibus Ajax ipse, *Ἀρχοντές εἰσιν*, infra v. 677. (659.) licet hoc de Agamemnone tantum verum esset. *Πύλαι* pro *θύραι* magniloquentia tragica est. Hesychius: *πύλη*, *θύρα*. Confer, si tanti est, Eurip. Electr. 344. Musgr.

V. 50. „Quam Euripides in Hec. v. 1135. *μαργῶσαν χεῖρα*, Sophocles in Ajac. v. 50. dixit *χεῖρα μαίμωνων φόνου*. Ibi Schol. *γράφεται*, inquit, *καὶ διψῶσαν*. Imo vero sic scribitur, sed in alterius Tragici loco, quem habet Athen. p. 433. F. Sophoclis et Archilochi verbis haec adjiciens: *καὶ τῶν τραγικῶν δὲ τις ἔφη, Ἰσχειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου*. Ex Athenaeo transscripsit Eustathius in Od. A. p. 458, 37. [p. 1701, 30. ed. Rom.] *Ἰσχειν* illic in *ἰσχύειν* degeneravit: Sophoclis ex Ajace versum posuit ad II. N. p. 887, 44. [p. 921, 18.]“ Valcken. ad Phoen. 1252. Eodem redit Lobeckii observatio, quem Valckenariana illa fugerunt.

V. 51.

V. 51. *δυσφόρους* quem hic sensum habere possit, non docent Interpretes. *δύσφορος* proprie est molestus: quis vero insaniam *δύσφορον γνώμαν*, molestam opinionem, dixit? Deinde quale, obsecro, est, *γνώμας ἐπ' ὀμμασι βαλεῖν*, quandoquidem *γνώμη* ad intellectum unice, non ad oculos, pertinet? Locus omnino postulat rem, quae visum turbare solita sit, nihilque adeo aptius videtur, quam *γλήμας*, i. e. viscum, qui lippientium oculos obsidere solet, visum hebetiorem efficiens. Musgr. *δύσφοροι γνώμαι* sunt *παράφοροι*, ut recte explicatur in Scholiis minoribus. *Γνώμας* vocat illas species, quia error a mente potius, quam ab oculis ortum habuit.

V. 52. Si *ἀνειπάστου* reponatur, significabit *ἀνείκαστος χαρά*, ut opinor, gaudium, cujus eventum conjectura assequi ille non poterat: i. e. quod vanum et irritum futurum ille non praeviderat. H. Steph.

V. 54. *Φρουρήματα*. Sic Hippolytus Euripidi *Πιθέως παιδευήματα* dicitur v. 11. Musgr. *Ἄδαστα. τὰ ἀμέριστα καὶ ἀδιαίρετα* ex h. I. interpretatur Etym. M. s. *δατῶ*. Eustath. p. 1590, 58. Lobeck. Schaeferus comma post *λείας* delevit, duplicem genitivum ab uno nomine pendere putans, ut Antig. 1168. et in locis a Matthiae Gr. Gr. mai. p. 431. citatis.

V. 55. *κείρειν* idem est quod *τέμνειν*, *κόπτειν*; unde apud pedestres scriptores accusativum subiectum habet rei, quae *κείρεται*. Hic per enallagen constructionis, poetis, maximeque tragicis, frequentatam, accusativum adsciscit non Patientis, sed Effectūs. Sic *τροπὰς καταβήγγυνσι* Antig. 686. (667.) *τυφλάθεν ἔλκος* ibid. 983. (962.) — *πολυκέρων φόνον*,

φόνον, multorum cornutorum caedem. Musgr. τιτρώσκειν φόνον legitur Eurip. Suppl. 1204. (1211.) ubi nostrum locum comparat Marklandus.

V. 56. ῥαχίζειν· διαπόπτειν. Hesych. Huc pertinet etiam, quod est in Bibl. Coisl. p. 475. ubi tamen male ῥαχίζειν editur. Wessel.

V. 57. κτείνειν ἔχων, i. e. ἔχειν καὶ κτείνειν. Participia ἔχων, λαβών, παρών, quod h. l. Scholiastes pro var. lect. exhibet, aliaque numquam sic ponuntur, ut nihil plane significant, semperque imaginibus rerum ad summam illam, cui Graecorum nobilissima gens per omnia studebat, perfectionem exprimendis inserviunt. Eadem ratio est dativorum χειρὶ, ποδί, ὀφθαλμοῖς, de quibus disputavit Lobeckius ad v. 308.

V. 60. ἔρη, retia. Vide Musgravium ad Eurip. Medeam 991. Brunck. ἔρη, retia. Hesychius: ἔρησι, δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Vid. et Homerum Odys. X. 469. Aristoph. Av. 528. Musgr. Scripturam ἐς ἐριννὸν πακὴν merito repudiat Lobeckius. Nec tamen illam Seneca, quam Sophocle digniorem dixerim, quum ἐριννὸς h. l. non Furiam deam, sed insaniam significet, ut Antig. 597. λόγου τ' ἀνοία καὶ Φρενῶν ἐριννὸς.

V. 63. κομίζομαι frequens est de illis, qui prope abeunt. Aeschyl. Suppl. 956. κομίζου ἐξ ὁμμάτων. item Eurip. Phoen. 596. ubi Schol. Barocc. satis inepte in tali verbi huius usu equos requirit, quasi pedes non sufficerent. Wessel.

V. 68. συμφορὰν — τὸν ἀνδρα. Aristoph. Eccles. 486. μή συμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα. Vide et Eurip. Orest. 139. Musgr. μηδὲ — ἀνδρα, neque hunc
vi.

virum ut malum omen accipe. Tritum est δέχεσθαι hoc usu. Aristoph. Plut. 63. δέχου τὸν ἀνδρα. Noster El. 670. (661.) ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν. Atque ita saepe Latini, accipio omen. Ominosum autem habebatur, occurrere furentibus. Conf. Abresch. ad Aeschyl. p. 402. Wessel. Minus bene Lobeckius et Schaeferus verba, μηδὲ συμφορὰν δέχου, διὰ μέσου posita esse arbitrantur.

V. 70. πρὸς ὄψιν h. l. legisse videri potest Suidas: explicat enim per πρὸς θεωρίαν. Vulgatam defendit Eur. Phoen. 1553. εἰσορῶ πρὸς ὄψιν ἀγγέλου.

V. 72. δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, vinculis coercentem. Proprie εὐθύνειν et ἀπευθύνειν est magistratum, qui civium actiones regunt. Hinc transitus facilis ad coercionem, ut egregie monet Criticus Graecus ad Oed. T. 104. Wessel.

V. 75. μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς, gl. ἀφανίσεις ἀπὸ σεαυτοῦ δηλονότι. Perperam. δειλίαν αἶρειν significat sumere, concipere timiditatem, ut infra 129. ὄγκον αἶρειν, fastum concipere. Brunck. Et ἐξαίρειν μένος, v. 1055. θάρσος αἶρειν Eur. Iph. A. 1598. Vid. Passovius ad Musaeum p. 195. Auctorem glossae illius αἶρειν auferendi significatu accepisse patet. — Μη prohibentis cum futuro magis interrogationem continere videtur Hermanno ad Viger. p. 776. Ceterum laudatur h. v. a Triclinio ad Oed. T. 617.

V. 76. ἀρκεῖτω, i. e. ἀρκεῖτω σοί, tibi sufficiat eum intus manere. Musgr.

V. 77. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὁδ' ἦν — — — Minervae sermonem abrumpit Ulysses metu concitus; dictura illa erat: Nonne et antea hic vir erat tam pollens animo et viribus, quam
nunc

nunc, quem non formidabas tamen? Personarum distinctionem temere mutat Heathius, ista Ulyssi tribuens, et iissequentem versum continuans perquam inficete. Brunck. *ἀνὴρ*, virtute praeditus et vere vir. Eurip. Heraclid. 1000. οὐκ ἀριθμόν, ἀλλ' ἐτητύμως ἀνδρ' ὄντα. Hesychius: ἀνδρα, τὸν ἀνδρεῖον. Musgr. Idem sentiebat Wesselingius. Simplicissimum tamen videtur, *ἀνὴρ* pro homine accipere hoc sensu: nonne hic antea homo fuit, ut ne nunc quidem formidari eum oporteat? Nam quod Lobeckius interpretatus est: nonne idem antea fuit? id sic demum probari posset, si scripsisset Sophocles ὁ αὐτός. — τί μὴ γένηται; Inverse apud Gregorium Nazianz. Epist. 63. T. I. p. 819. extr. legitur μὴ τί γένηται; quae mutavit Schaeferus, Hermanno videntur poetarum esse metroque debere ordinem vocabulorum.

V. 78. τῷδε τάνδρι. Haec phrasid plerumque apud Tragicos eum ipsum qui loquitur designat. Neque tamen perpetuum est hoc. Vido infra v. 1285. et 1338. (1255. et 1308.) Oed. Tyr. 1158. (1127.) Oed. Col. 1246. (1182.) Philoct. 1469. (1401.) Musgr.

V. 80. εἰς δόμους. Pro ἐν δόμοις. Sic κρύπτεται εἰς σποδία Eurip. Cyclop. 614. Vido et ad Ion. 819. Musgr. Eurip. Iph. T. 620. εἰς ἀνάγκην κείμεθα, quem locum excitat Lobeckius.

V. 81. citat Triclin. ad Oed. T. 617.

V. 82. Raro ἐξέστην cum accusativo construitur, sed aliud exemplum praebent lexica ex Demosth. in Leptin. Musgr. Demosth. in Lept. p. 274. οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν. Dio Cass. p. 617. τὴν ἀπάντησιν τοῦ δήμου ἐξέστη. Wesseling. Vid. Lobeck. ad h. et Matthiae Gr. Gr. §. 382.

V. 87.

V. 87. σίγα νυν. Ad metri rationem parum adtentus fuit Johnsonus, qui postremam voculam accentu notavit, quamquam in Turnebi et Stephani editionibus, ne de antiquioribus loquar, sine accentu eam videre poterat. Eustathius p. 1312. ἐν δὲ τῷ Δευτέρῳ νυν, συνέσταλται ἀσυνήθως τὸ ν. ἴσως οὐδὲ περισπᾶν χρὴ τὴν λέξιν, ἀλλ' ἀφιέναι κενὴν πεῖσθαι τόναυ. μὴ πατε δὲ οὐδὲ χρονικὸν ἐπὶ ῥῆμά ἐστιν, ἀλλὰ σύνδεσμός τις παραπληρωματικός, ὅποῖος ὁ νυ — τοιοῦτόν τι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰάμβῳ τὸ

σίγα νυν ἐστῶς, καὶ μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων. κακεῖ γὰρ τὸ νυν, ὅτι ἂν καὶ σημαίνει, συστέλλεται, ὁμοίως καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ (Hec. 986.)

σῶσον νυν αὐτόν, μὴδ' ἔρα τῶν πλησίον.

Thomas Mag. χρώνται δὲ οἱ τραγικοὶ τε καὶ κωμικοὶ καὶ ἐτέρῳ νυν, λαμβανομένῳ μὲν ἀντὶ τοῦ δῆ, ἔχοντι δὲ ἐμφασίν τινα χρόνου, ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Αἴαντι. Σίγα νυν — Glossae in codd. νυν. δῆ. ἀργόν. Brunck. Afferunt versum etiam Schol. Aristoph. Plut. v. 414. Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 45. et verba καὶ μὲν — ἔχων Gregor. Corinth. de dial. Att. §. LXXV.

V. 88. μένοιμ' ἂν, manebo. Praesens [immo, pro rei conditione, ut exempla monstrant, etiam aoristus] optativi cum particula ἂν tragicis adhibetur saepissime vice futuri, ut Oed. T. 95. λέγοιμ' ἂν οἶ' ἤκουσα. Oed. Col. 507. χωροῖμ' ἂν ἐς τόδ'. 580. χρώμεθα ἂν. Antig. 1108. (1096.) ὥδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἂν. Brunck.

V. 90. attigit Eustathius p. 610, 9. et 1455, 6. βαίων h. l. positum esse monens pro οὐδόλως.

V. 92. παρέστης. Interpretor: adstitisti mihi paullo antea, stragem edenti, vel παραστάτης fuisti. Confer v. 117. Musgr.

V. 93.

V. 93. στέψω, ornabo, honorabo. Sic *Χαίρει* Antig. 437. (429.) *στεφανοῦν αἵματι* Eurip. Hecub. 128. Musgr.

V. 97. ἡχμασσε. Omnino legendum ἡμαξε, ut v. 453. (448.) Musgr. Laudat h. v. Moschopolus *περὶ σχεδῶν* p. 134. vulgatam, quae sanissima est, agnoscens. Vid. Wakefield, ad Trach. 356.

V. 100. ἀφαιρείσθων pro ἀφαιρείσθωσαν, Atticorum more, qui tertia duali in imperativo formae passivae utuntur pro tertia plurali. Vide notata ad Comici Nubes 439. Brunck. Potest hic, quum de duobus Atridis sermo sit institutus, tertia esse dualis numeri imperativi persona. Wessel. Afferit h. v. Gregor. Corinth. de dial. Att. §. XCV.

V. 103. De vulpecula *νίναδος* dici monent Critici ad h. l. et ad Theocr. 5, 25. Est vero Atticis inter convicia receptissima ὡ *νίναδος*, ut ap. Demosth. pro cor. p. 180. (T. I. p. 281. Reisk.) et Aeschin. in Ctesiph. p. 77. (T. III. p. 557.) imo prorsus, ut hic, in Andoc. or. de myster. p. 13. (T. IV. p. 49.) ὡ *συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον νίναδος*. — ἐπίτριπτος is dicitur, qui dignus est, ut ejus cerebrum comminuat. Wessel. Afferunt h. v. Thomas M. p. 535. Schol. Aristoph. Nub. 447. et verba ἐπίτρ. *νίναδος* Eustath. p. 481, 2.

V. 104. Schol. Oppiani Hal. I, 152. *τὴν γὰρ ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντι εὐρίσκομεν, ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Αἴαντι· οἶον τον σὸν ἐνστάτην λέγω, ἢ ἀντιστάτην.* Vid. etiam Lex. Sophocleum in ἐνστάτης et Zonaras in ὁμοκλή T. II. p. 1448. ἐντάσσειν pro ἀντιτάσσειν legitur Rhess. 492. ubi temere viri docti conjecturis indulserunt.

V. 107.

V. 107. laudat Triclin. ad Oed. T. 617.

V. 108. πρὸς κίον. Quibus mirum videtur, columnas in tentorio Ajacis fuisse, consulere debent Hom. Il. Ω. 448. Musgr. Lobeckius *ὑπότονον* intelligit, *κίονα ὑψηλὴν*, Odys. XXII, 176. ad quam noxii alligabantur, coll. Artemid. Oneir. L. I. c. 68. p. 114. Reif. *προσδεθείς κίονι ἔλαβε πληγὰς πολλάς.* Aeschin. c. Timarch. p. 83. *θήσαντες πρὸς τὸν κίονα αὐτὸν ἐμαστίγουν.* Diog. Laert. L. VIII. 21. *ψυχὴν πρὸς κίονι δεδεμένην.*

V. 109. 10. Laudant Favorinus p. 750. et Eudocia Viol. p. 200.

V. 112. *χαίρειν* — σ' ἐφίεμαι. Contumeliosa sane vox, si ex usu communi Graecorum interpreteris. Hesychius: *χαίρειν εἶσαι, καταφρονεῖν.* At Ajax Sophocleus, utut gloriosior paullo fuerit, in Minervam tamen contumeliosus non fugitur. Vid. v. 92. Malim igitur *αἰρεῖν*, vincere: *αἰρεῖν τᾶλλα*, in aliis rebus vincere, voti compotem esse, ut *αἰρεῖν τὴν δίκην*, vel *τὴν γραφὴν*. Ad arrogantiam porro Ajacis indicandam nulla aptior vox, quam *ἐφίεμαι*, concedo. Hesychius: *ἐφίεις, συγχωρῶν. Ἐφίημι, ἐπιτρέπω.* Ut in aliis rebus voluntatem obtineas, concedo. Vulgata si vera est, necesse est, ut Sophocles, qui sane rarissima quaeque sectari solet, et hic quoque locutionem satis tritam contrario sensu usurpaverit: Iubeo vel opto, ut alia omnia ex voto tibi eveniant. Verum et hoc frigidum est. Musgr. Hermannus ad Vig. p. 750. *χαίρειν* explicat contentam esse, similiterque Wesselingius: volo tibi aliis in rebus gratificari teque exhilarare.

Ii

V. 119.

V. 119. Wakefieldius Silv. Crit. T. III. p. 63. vocula *αν* temere offensus corrigit *ταύτου τις ην σοι*. Vid. Matth. Gr. Gr. §. 509. d. — *προνούτερος* prae-ter Suidam ex h. l. citant Photius et Lex. Sangermanense. Vocem *πρόνους* a Scholiaste Bar. *αχρηστον* appellatam observante Lobeckio usurpant Aeschylus Suppl. 982. Herodot. l. III. c. 173. p. 213. Eusebius ap. Stob. S. LIII. p. 217.

V. 121. Recte iuncta sunt, ut in familiari sermone, *δύστηνον ἔμπας*. Hoc dicit: miseret me Ajacis, qui, ut sit inimicus, at miser tamen, ideoque miseratione dignus est. Herman n. Schaeferus commate post *νιν* deleto iunxit *ἔμπας* verbo *ἐποικτείρω*.

V. 123. Wesselingius comparat Philoct. 1011. *ανάγκη ζυγείς*. Liban. T. I. p. 187. *ἐπεὶ τίνι τῶν πάντων οὐ συνέζευκται λυπηρά*. aliaque bina loca p. 7. et 15. ejusd. tomi.

V. 125. 126. afferunt Stobaeus S. CCXLVII. p. 307. et Schol. ad Oed. T. 1178. cum duobus seqq. Schol. Villos. ad Il. E. 449. „*Εἶδωλον*, simulacrum s. umbra, qualis mortuorum fingitur, *νεκρῶν εἶδωλα*. Hinc de homine misero afflictoque, *Οἰδίπου ἄθλιον εἶδωλον* Oed. C. 110. et Phil. 932. ubi se ipse Philoctetes *κακποῦ σκιάν*, *εἶδωλον* ἄλλως dicit. Solent vero poëtae in fingenda fragilis vitae et evanidae conditione similibus defungi. Noster ap. Stob. S. XCVL p. 527.

ὧς οὐδέν ἐσμεν, πλὴν σκιαῖς εἰκνότες.

et p. 532.

ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιά μόνον.

Adde elegantem locum Eurip. Aeol. 57. et Pind. Pyth.

Pyth. VIII. in fin. nec negligere divini poëtae verba Psalm. 90. “ Wessel.

V. 127. *ὑπέροπον* recte monet Heathius non esse pro *ὑπέρομπον*, sed derivari ab *ὑπερνόπτω*. Aeschylus Choeph. 134.

εἰ δ' ὑπερνόπως

ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίσουσιν μέγα.

Scholiastes exponit *ὑπερηφάνως*. Brunck. *ὑπέροπον*. Scholiastes pro *ὑπέρομπον* positum esse affirmat. Hesychius quoque: *ὑπερνόπως, ὑπερηφάνως*. Aeschyl. Pers. 342. *αἱ δ' ὑπέρομποι τύχαι*. Vid. et 829. Nec ea scriptura metro adversatur. Vide annotata ad Eurip. Iph. Aul. 124. Musgr. Ibi quae protulit loca, et quae Toupius Addend. ad Theocr. p. 402. dubitari non potest, quin aliter scribi debeant, suntque jam pleraque a viris doctis partim ex conjectura, partim codicum ope correctae. Desiderat tamen *εὐκαμπές* apud Leonidam epigr. XXV. meliorem medicinam, quam Salinasii *εὐκαπές*. Aeschyli Eum. 937. (923.) *τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακήματα νιν* reposuit Hermannus, pariterque Eur. Alcest. 241. *ὅς τις ἀρίστης ἀπλακῶν ἀλόχου* et Iph. A. 124. *καὶ πῶς Ἀχιλεὺς λέντρων ἀπλακῶν* legendum est, quidquid obloquatur Ahlwardtius. Vid. Hermann. de emend. rat. G. Gr. p. 18. Hecub. 464. sola descriptionis mutatione cum Hermanno defungi licet. Denique Aristoph. Equit. 803. *στεμφύλῳ* pro *στεμφύλων* recte praebuit cod. Ravennas. Disputat de hoc genere etiam Seidlerus in libro de vers. dochm. §. 11.

V. 129. Librorum scripturam, de qua vide notata ad v. 75. agnoscit et Stobaeus S. XLIII. p. 153. nec repugnat ea metro, propter quod Musgravio *αἶρης* legendum esse videbatur. *αἶρειν ὄγνον* affert

Eustathius p. 807, 20. ἀρχὴ ex fabula nostra citans Hesychius ad v. 193. respexit. — Pauca hic subjiciam de duobus Eustathii locis, quibus, si Lobeckii vera est interpretatio, et plura sibi et accuratiora Sophoclis exemplaria praesto fuisse perhibet. Horum locorum alter legitur p. 957. παρὰ Σοφοκλεῖ προστίθεται στίχος ἐν τῷ, Τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἀνδρά, οὐ τίθῃμ' ἐγὼ. πλούτει τε γὰρ κατ' οἶνον, εἰ βούλει, μέγα, καὶ τὰ ἐξῆς. (Antig. 1149.) ἐν τούτοις γὰρ μετὰ τὸ, Οὐ τίθῃμ' ἐγὼ, ἔχουσι τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα τὸ, Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἐμφυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. At meliores, quos dicit, codices non ipse inspexit, sed auctorem, ut saepe, sequutus est Athenaeum l. VII. p. 280. b. c. et l. XII. p. 517. c. Quod autem p. 156. scribit: ὅτι δὲ οὐδὲς παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι, ὡς εἴρηται, γίνεται, δηλοῦσι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι τῷ ἐπὶ Κολωνῷ (v. 1590.) πολλὰ τῶν ἀντιγράφων, ὁδὸν δίχα τοῦ γράφοντα τὸν οὐδὸν ἐν τῷ, καταράκην ὁδὸν χαλκοῖσι βιάθροισι γῆθεν ἐβρίζωμένον, in isto Oed. Col. loco Brunckiani etiam codices vocem ὁδὸν asperant. Quare sicubi a vulgata lectione discrepat Eustathius, ut infra v. 943. non tam vetera Tragici exemplaria, quam Grammaticos et commentatores nobis incognitos prae manibus habuisse putandus est.

V. 130. βιάθει. Magistros, qui sinceram lectionem mutarunt, fefellit opinio praecedenti verbo βρίθεις melius convenire ponderis notionem. In Euripidis Androm. 196. ubi vulgo legitur πόλεώς τε μεγέθει, scriptum oportuit πλούτου τε μεγέθει. Brunck. πλούτου βάρει stabilitur ab Eurip. El. 1286. ubi πλούτου βάρος, sicuti χρυσοῦ βάρος in ejusd. fragm. ap. Stob. p. 483. [imo vero Hippol. 621. ubi v. Valck.] Ipsum verbum βρίθειν mavult βάρος πλού-

πλούτου. Wessel. In eadem sententia sunt Lobeckius et Schaeferus, sed βιάθει praefert etiam Valck. in Phalarideis p. X. et Hermannus in litteris ad me datis, Graecos non nimis diligenter mansisse in metaphora monens. — Verba εἴτινος — βρίθεις hinc sumpsit Eustathius p. 54, 29. Similiter Pindar. Nem. VIII. 28. ἐβρίτε πλούτῳ.

V. 131. ὡς ἡμέρα — Sosiphanes apud Stobaeum, Floril. Grotii p. 111.

ὦ δυστυχεῖς μὲν πολλὰ, παῦρα δ' ὄλβιοι
βροτοί, τί σεμνύνεσθε ταῖς ἐξουσίαις,
ὡς ἐν τ' ἔδωκε φέγγος, ἐν τ' ἀφείλετο. Brunck.

ἡμέρα, vita. Vide annotata ad Eurip. Phoeniss. 554. — κλίνει, evertit. Epigramma: Μακηδονίοις ἐγχεσι κεκλιμένα, Anthol. p. 299. — ἀνάγει, exaltat. Sic τοὺς μικροὺς ἀνάγει Anthol. p. 114. Musgr.

V. 131 — 33. citantur a Stobaeo p. III. (p. 133. Schow.) et p. 831. Similiter Eurip. Inus fr. XVI.

καὶ μί' ἡμέρα
τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω.

quae Philonis verba esse videbantur Lobeckio. Idem Oedip. fr. XI.

ἀλλ' ἡμέρα τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

ubi pariter ac nostro loco μία ἡμέρα exspectes. Heliodor. Aethiop. I. p. 42. πολλὰ μὲν μία ἡμέρα καὶ δύο πολλὰκις ἔδοσαν τῶν εἰς σωτηρίαν, καὶ τύχαι πέρεσχον, ἃ βουλαῖς ἀνθρώποι μυρίαῖς οὐκ ἐξεῦρον. Conf. Valcken. ad Phoen. 1683.

V. 133. Hunc versum et partem superioris laudat Eustathius de Ismen. l. II. p. 70. ed. Lips.

V. 135.

V. 135. Salamis, mari circumflua, ἀγχιάλος vocatur, ut Peparethus Homero Hymn. in Apoll. 32. utque eadem Salamis Geminio Anthol. p. 299. Sic et Ἀρης ἀγχίπολις pro ἔμπολις dici videtur Ant. 981. (959.) Contra Eleusis Pindaro εἰναλία vocatur: ut intelligas poetas in huiusmodi rebus laxè locutos, laxèque interpretandos esse. Nihil ergo opus vel ἀμφιάλου hic, vel aliud quidvis sufficere. Verum cum ἀγχιάλος proprie sit mari vicinus, facile intelligitur, τῆς ἀμφιρύτου a grammatico superscribi potuisse ad hanc insolentiorē paullo vocis notionem declarandam. Vtrumque epitheton a Sophocle profectum, quanquam et in hoc quoque aliquam sibi Veteres licentiam permiserunt, vix adducor ut credam. Lego igitur:

Τελαμώνιε παῖ,
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου.

Simili modo erratum est ad Antig. 640. (620.) ubi τῆς μελλογάμου, a grammatico vocem τάλιδος interpretante superscriptum, in contextum transiit, recte ab H. Stephano omissum. — Σαλαμῖνος βάθρον periphrasis est pro Σαλαμῖνα, ut Δωδώνης βάθρα, Eurip. Phoeniss. 1010. Τροίας βάθρον, Iph. Aul. 1273. Musgr. Vere monet Lobeckius, anapaesticos monometros in systematum exordio perraros esse, Salaminaque insulam, utpote haud procul a litore sitam, commode dici ἀγχιάλον. — Verba Τελαμώνιε ἔχων affert Schol. Barocc. ad Eurip. Phoen. 246.

V. 136. σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' — Non subauditur εἰς, ut Scholiastae visum. χαίρω cum accusativo construatur ellipsi participii ὄρων. Eurip. Rhese 391.

χαίρω δὲ σ' εὐτυχοῦντα καὶ προσήμενον
πύργοισιν ἐχθρῶν.

Vide

Vide quae notavimus ad Comici Equites 783. Glossatoris expositionem χαίρω ἐπὶ σὲ εὖ πράσσοντα, non admittit linguae indoles. Brunck. De ellipsi nequam cogitandum. Vide praeter ea, quae ipse monui ad Phil. 1290. Schaeferum ad L. Bos p. 25. 199. et 359. Matthiae Gr. Gr. §. 551.

V. 137. πληγὴ Διός. Conf. v. 280. (270.) Sophocles Oileo apud Stobaeum scripn. CXIII. Ὅταν δὲ θαίμων — Μάστιγι' ἐρείσῃ. Apud Homerum Il. N. 812. Διὸς μάστιγι. Interpretatur Scholiastes τῇ Διὸς πληγῇ, τῷ κεραινῷ. Sanius, meo iudicio, Eustathius: Διὸς δὲ μάστιγα, τὴν θεομηνίαν φησίν. Potest quidem hoc in loco πληγὴ Διὸς infortunium unice significare, ut in fragmento Oilei supra cit. Verum cum tradat Homerus Ajacem, Iovis impulsu, terga in proelio dedisse, Il. A. 545. suspicor id ipsum esse, quod verba Chori respiciant. Nam neque aliud infortunium ejus memoratur, neque Chorum, ex militibus constantem, ulla res, praeter dedecus Ajacis, adeo anxium habere debuit. Ajaci tamen favens, et hoc, et quicquid praeterea virtute sua indignum admiserit, Iovis irae acceptum refert. Quandocumque, inquit, vel Iovis plaga, vel Graecorum maledicentia te invadit, i. e. quandocumque vel verum crimen, ira Iovis impellente, in te admittis, vel Graecorum maledicentia falso te criminatur, utrumvis horum sit, metu vehementer agitor. Musgr.

V. 140. πτηνὴν fugacem, tremebundam significare, nondum credimus Toupio sic ad Suidam v. πελείας docenti. Non displicet Piersoni conjectura legentis, Verisim. p. 7.

Φήνης ὡς ὄμμα πελείας.

Et

Et horreo, ut ad spectum aquilae horret columba. Desidero tamen et in hac emendatione aliquid. Chorus scilicet columbae se non inepte comparat: aquilae quod comparari possit, nihil est. Musgr. Piersoni conjecturam inconsiderate probat Valckenarius quoque ad Phoen. 415. non reputans, epitheta πτηνός, πετεινός, ὑπόπτερος frequentissime avium nominibus addi. Ὅμμα πελείας non periphrastice dictum pro πέλεια, sed quod metus oculorum nictatione proditur. Trach. 528.

τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
ἐλαινὸν ἀμμένει.

V. 141. τῆς νῦν Φειμένης. Sic Φέγγος ἡλίου κατέφθιτο Aeschyl. Pers. 377. Conf. Odys. A. 329. Musgr.

V. 143. τὸν ἵππομανῆ. Qualiscumque demum huic nomini significatio tribuatur, certum est saltem illud cum λειμῶνα, non cum σέ, jungendum. ἵππομανῆς λειμῶν est pratum quo equi delectantur, vel quod equis abundat, vel pratum gramine luxurians. Vide Toupium Emendationes in Suidam T. II. p. 38. Brunck. Magnos equorum greges in vicinia Trojae fuisse, multis Veterum locis indicatur. Homerus Iliad. γ. 221. de Erichthonio Trojae rege:

Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἔλος κατὰ βουκολέοντο,
ὀήλεια —

Quintus Calaber lib. II. 486.

— πεδῖον μέγα, ἵπποβατόν τε,

Ὀππότον ἀμφὶ ῥοαῖς Σιμόεις καὶ Σάνθος ἔεργει.

Confer et Virg. Georg. III. 269. Plutarchus in Eumene: τοῖς βασιλικαῖς ἵπποφρεβρίοις περὶ τὴν Ἰδην νε-
μομέ-

μομένοις ἐπιτυχών, p. 1073. Nicandro etiam (Theriac. 569.) memorantur non longe a Troja distantes Ἴππου λειμῶνες, ita forte dicti ob multitudinem equorum ibi pascentium, licet aliter Scholiastes explicet. — Talis λειμῶν non inepte ἵππομανῆς dicitur, ut ὕλομανεῖν dicitur campus praeter modum sylvescens Strabon. lib. XIV. prope finem. Vid. et Plut. Vol. II. p. 15. F. Theophrast. de causis Plant. lib. III. c. 1. Clem. Alex. p. 320. Nec in sola voce ὕλομανεῖν ea potestas obtinet. Theophrasto enim arbor foliis nimium luxurians φυλλομανεῖν dicitur, Hist. Plant. lib. VIII. c. 7. Hesychius: καρπομανῆς, εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα. Σοφοκλῆς Περιλάω. Nec aliter explicat Toupius ad Suidam, v. Ἴππομανῆς. Musgr. Et Wakef. Silv. Crit. T. I. p. 27. „Insania (inquit) de istis rebus praedicatur, quae magnae sunt et plenae et nimiae. Hesychius, quem frustra sollicitat Is. Vossius: Θυϊόεν· πλήρες. Θυϊόεντες· ἀνθούντες. Θυϊώθεις· μανείς. Hinc lege: θύεται, εὐθηνεῖ, in quam correctionem et Albertum incidisse video. Hom. Od. A. 419. θύεν. Schol. ἐπλήθυνεν. Virgil. Aen. VI, 135. insano. Servius: magno. Sil. Ital. I, 250. Schol. Homeri ad Il. N. 130. διὰ τὸ θαλλομανεῖν, frondibus abundare, qui locus leviter corruptus fraudi fuit Toupio ad Suid. in προθέλυμα. Vid. etiam Etym. M. in ἵππομανῆς, qui eadem opera in προθέλυμος corrigendus est.“ ἵππομανῆς Αἴας ὁ πάνυ μανιώδης Eustathius p. 1524, 47.

V. 147. κτείνοντ'. Non recte hoc cum ὀλέσαι, quippe synonymum fere, connectitur. Multo venustius foret καίνοντ'. Differunt enim κτείνειν et καίνειν· κτείνειν dicitur qui aliquem quocumque modo, sive αὐτοχειρὶς sive per ministrum interficit;
καίνειν

καίνειν contra est concidere, trucidare, nec, nisi de ipso homicida, adhiberi solet. Nec olim θείοντ'. Musgr. cui plane non assentior. Synonyma itidem junguntur ἀφέντ' ἐξν 745. ἔφη λέγων 748. αἵθωνι σιδήρῳ sumptum ex Il. Δ. 485.

V. 148. Posses ψίδυρος legere atque ad Ulyssem referre: nam ψίδυρος susurro est sive ψιδυριστής, quod postremum, etsi improbet Thom. M., non recusavit Demosth. in Neaer. p. 781. Sed non opus est mutatione. λόγοι ψιδυροὶ sunt clandestinae obtreccationes. ψίδυρα χεῖλη de susurrantibus labellis et blandientibus Heliodor. L. IV. p. 165. Hinc ψιδυρίζειν, quod ad arbores leni vento strepentes eleganter transit, in Comici Nub. 1001. Adde Theocr. idyll. I, 1. Wessel.

V. 151. Perperam Lobeckius εὔπειστα. Εὔπιστος· ὁ εὐκόλως πιστευόμενος. εὔπειστος· ὁ εὐκόλως πειδόμενος. Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 8.

V. 154. ψυχῶν λείς. Sic αὐτοῦ χερμάδας — ἐρρίπτων Eurip. Bacch. 1096. vide et Cyclop. 51. Musgr.

V. 155. Wakefield. Silv. Crit. T. III. p. 67. frustra corrigit κατὰ δ' αὐτὸς ἐμοῦ.

V. 157. τὸν ἔχοντα. gl. εὐ. ἡγουν τὸν ὑπερέχοντα. Alias οἱ ἔχοντες appellantur divites. Vide Kusterum ad Comici Plutum 596. Apud Aeschylum Suppl. 498. contraria sententia est, alio respectu vera etiam:

τοῖς ἡσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει. Brunck. Meminerunt loci Sophoclei Schol. ad Pind. Ol. VI. 124. Etym. M. s. ἀμέγαρτον, Suidas s. λείς et φθόνος, Eustath. p. 992, 4. et 1093, 50. Stobaeus S. CXXXIX. p. 401. et, additis versibus sex insequentibus, S. CXLII. p. 411. Simplicius Comm. in Epict. c. XXVI.

P. 313.

p. 313. Schweigh. denique Aeschyli Schol. ad Suppl. 498. Similia loca conguessit Ruhnck. ad Vellejum p. 35. quibus adde Pindaricum a Scholiaste Romano citatum et Eurip. Suppl. 242. οἱ δ' οὐκ ἔχοντες

πρὸς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφίᾳσιν κανά.

ubi οἱ ἔχοντες sunt divites. Valckenarius ad Phoen. 408.: „Quacunque virtute, sed opibus inprimis, praestantes contracta locutione, quod notum, frequentissime dicuntur ἔχοντες.“

V. 159. σφαλερὸν πύργου βῦμα. Interpretis vicem praestabit Euripides Phoeniss. 1174. Musgr. Dura est Lobeckii explicatio, πύργου βῦμα pro πύργος accipientis.

V. 161. ὀρθοῖτο, statum suum tueatur. Metaphora a navibus deducta videtur, quae nisi ὀρθαὶ sint, pessum continuo eunt. Conf. Antigon. 83. 196. (190.) et 1006. (982.) — μικροτέρων. Vide quae dicemus ad v. 1030. (1000.) Musgr. Eustath. p. 955, 20. καὶ ὡς μετὰ μεγάλων κατὰ Σοφοκλήν καὶ βαιοὶ ὀρθοῖντο. Idem ad h. l. alludit p. 894, 15.

V. 163. τούτων γνώμας. Vereor ne poeta noster, qui optimatium partes secutus videtur, civium suorum levitatem, et in principes urbis procacitatem notare hic voluerit. Musgr.

V. 166. ἀναξ revocandum monuerant jam Heathius et Dawesius Miscell. Crit. p. 224. Attigit h. l. Zonaras T. I. p. 256, sequentem versum Thomas M. s. ἀποδράς.

V. 168. παταγοῦσιν. Significatur hoc verbo strepitus quidam garrulus, quem aves nonnullae, verbi gratia merulae, edere solent. Clemens Alex. p. 221.

ὁ πόσ-

ὁ νόσσοφος — παταγῆτιος ἐξ ὠδικοῦ γεγόμενος. Hinc homo garrulus Menandro apud Suidam πατάγημα audit. Utrumque exemplum ostendit, πατάγημα non ejulatum esse, quem timor avibus eliciat, sed strepitum aut laetum, aut laetitiae saltem propiorem. Idem quoque ex hoc ipso Sophoclis loco intelligitur. Παταγοῦσιν, inquit, quando vultum tuum aufugerunt. Musgr.

V. 169. μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες. Hic locus vulgo prava interpunctione laborat, turbato tam sensu quam metro ob omissionem in hoc versu adversativae particulae δέ, quam Dawesius certissima emendatione restituit Miscell. crit. p. 224. Quae alii de hoc loco commenti sunt, futilia sunt. Nec in sententia, nec in verbis quidquam est, quod vel tironi remoram objicere possit. In ὑποδείσαντες subauditur ὡς, cujus particulae ellipsi nihil frequentius*). Apollonius Argon. I. 1049.

οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ὑπέτρεσαν, ἥντε κίρκους
ὠκυπέτας ἀγέληδόν ὑποτρέσσωσι πέλειαι.

Brunck.

Toupius Emendatt. in Suidam v. παταγοῦσι locum ita constituit:

παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι
μέγαν αἰγυπιόν, σ' ὑποδείσαντες.

quam rationem Porsonus Append. p. 465. optimam dicere non dubitavit. At jure improbant Musgravius et Lobeckius: quod enim sic dicuntur metu perculsi strepere, id consilio poëtae planissime adversa-

*) Exempla dabit Schaeferus ad L. Bos p. 781. Equidem in hoc genere locorum non omissam esse particulam comparativam, sed cogitandi celeritate duas res aut personas in unam confundi arbitror.

versatur. Nexus hic esse debet: nos nihil contra illos valemus sine te: at si tu repente prodires, perterriti obmutescerent. Talis autem ordo sententiarum vix aliter poterit emergere, quam si, cetera Toupio obsequentes, deleto commate post αἰγυπιὸν verba ὅτε γάρ — ὑποδείσαντες parenthesi includamus, ut causam contineant eorum, quae sequuntur. Sic fluunt omnia commo- dissime, quod secus est admissa Dawesii conjectura. Mirari tamen subit Porsoni judicium hanc ideo rejicientis, quod particula δέ sedem occupet minus commodam, et constructionem reddat impeditiorem. Δὲ non nimis raro post secundam ac tertiam vocem, interdum etiam post plura vocabula ponitur. Aeschylus Eum. 19. Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός. 68. ὕπνω πεσοῦται δ' — nam necessario post ὄρες, non post ὕπνω interpungendum. 612. μάντις ὦν δ' οὐ ψεύδομαι. Sophocles ipse supra 116. τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι. et infra v. 1406. πρὶν ἰδεῖν δ'. Antiphanes ap. Athenaeum p. 449. C.

Ξουθῆς μελίσσης νάμασιν δὲ συμμιγῇ.

idemque loco inprimis memorabili p. 127. b.

οὐ Θετταλικὸν τὸν χρηστὸν εἶναι Φασι δέ;

Quae Hermannus in diss. de dictione Orphei p. 820. monuit, ad solos referenda sunt Epicos.

V. 171. Φρίκη πτήξειαν corrigentem Wakefieldium Silv. Crit. T. III. 25. optime refellit Lobeckius allato Pindari loco, Pyth. IV. 101. σιωπᾷ ἐπταξάν ἀκίνητοι.

V. 172. Ταυροπόλα — Ἄρτεμις. Sic Dianam post Iphigeniae in Graeciam reditum vocatam esse tradit Euripides Iph. in Taur. 1469. Musgr. Colebatur Diana

Diana Taurica Braurone, Atticae pago, teste Pausan. Attic. I, 23.

V. 173. ὦ μεγάλη Φάτις. Defendi posse videtur ex μέγας μῦθος v. 226. Sed ibi vocem μέγας mendo laborare docebimus. Hic vix dubito poetam scripsisse ὦ μογερά Φάτις. O in felix rumor. Musgr. μέγας apud Tragicos saepe idem significat, quod δεινός. μέγας μόρος Aesch. Choeph. 479. μέγας δαίμων Agam. 1492. Pers. 722. μεγάλως δμαθέντες Pers. 903.

V. 174. μᾶτερ, causa, origo. Sic flagellum ῥοίζου μητέρα vocat Philodemus Anthol. p. 412. Vid. et Eurip. Hel. 1472. Musgr. Noster Philoct. 1336. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται.

V. 175. βοῦς ἀγελαίος. Habet hoc poeta ex aemulatione HomERICA, Odyss. P. 181. Wessel.

V. 176. ἀνάρπυτον χάριν. Malit Johnsonus ἀναρπώτου, quod certe planius. Sed amant Tragicum in adjectivis utique enallagen. vid. Oed. Tyr. 1421. (1386.) et quae dicemus infra ad v. 1005. (975.) Musgr. Eurip. Iph. T. 566. κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο.

V. 178. ψευθεῖσ', ἀδωροῖς ἢ τέλαφηβολίαις. Ita legendum nemo, arbitrator, monitus negaverit. In vulgata sententiam mire turbat male cōhaerens litera ψευθεῖσα, δωροῖς. Sensus est: ob cervos jaculo confixos nullo postea munere Deae oblato. De syntaxi conf. Eurip. Orest. 462. Hippol. 978. Andr. 921. — ἢ τ' vel. Rara hac potestate vox. Occurrit tamen in Eurip. Aeolo Fragm. XIX. et apud Homerum Iliad. T. 148. Musgr. Constructio est: ἢ ῥα κλυτῶν ἐνάρων δωροῖς (propter dona) ψευθεῖσα αὐτῶν. Vid. Wunderlich. obs. ad Aeschyl. p. 86. Mus.

Musgravii conjecturam probans Hermannus in Mus. antiq. stud. Vol. I. p. 174. superiore versu ἢ ῥα ut inusitatum tolli jubet legique, ἢ ῥα κλυτῶν ἐνάρων. Non ausim accedere. Il. Φ. 62. ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται.

V. 179. ἡ χαλκοθώραξ ἦντιν' Ἐνυάλιος. Sic optime Johnsonus. χαλκοθώραξ Ἐνυάλιος est Mars. Inepte Scholiasta duos diversos deos his vocibus significari putat, prava scilicet deceptus scriptura ἦ τιν', pro ἦντιν'. Enyalios quidem a Marte distingui potest, sed tum Mars proprio nomine, non epitheto communi designatur: ut apud Aristophanem in Pace 457.

Ἀρεῖ δὲ — Μῇ, μῇ — Μηδ' Ἐνυαλίῳ γε; — Μῇ. Ajacem Deorum ira ad absurdum facinus incitatum fuisse Chorus suspicatur, ut apud Euripidem in Hippolyto v. 141. Troezeniae mulieres Phaedrae morbum a Diis immissum fuisse opinantur. Confer locum, qui hujus nostri simillimus est. Brunck. Nullus hic locus particulae ἦ aut, cum χαλκοθώραξ haud dubie idem sit qui Ἐνυάλιος. Johnsono et Heathio placet ἦντιν', cui speciem dat v. 1070. (1040.) Mihi tamen magis placet μῇτιν' interrogative: An vero Mars aeneam lorica gerens — contumeliam ultus est? Musgr. Hermannus, qui ad Eurip. Hecub. 991. scribendum putaverat, ἡ χαλκ. ἦ τιν' Ἐ., nunc Ienensis Scholiastae lectionem praefert. vid. Mus. antiq. stud. I. c.

V. 181. δορός. Α λώβαν regi videtur: ἐτίσατο λώβαν ξυνοῦ δορός. ultus est contumeliam hastae auxiliatrici suae illatam: cum utique Ajax, a Marte adjutus, rei bene gestae gloriam sibi soli arrogaret. Musgr. Eodem modo distinguens

guens Hermannus vertit: noxam sociis (Trojanis, quibus fuisse Martem constat,) ab Ajace illatam ultus est. At melius me iudice vulgata servatur interpunctio, quum verba *μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς* commodè possint ita explicari: succensens ei propter socios. Vid. Matthiae Gr. Gr. §. 349. Accedit, quod in hanc rationem non valet ea dubitatio, quam de Hermanniana protulit Lobeckius, chorum, postquam cominemorasset incertam aliquam dei *μομφήν*, certam et a Trojanorum clade repetitam subicere vix potuisse affirmans.

V. 182. *Φρενόθεν*, propriae mentis impulsu. — *ἐπ' ἀριστερά*. Menander apud Clein. Alex. p. 504. *ἐπαριστερώς γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις*. Theognetus: *ἐπ' ἀριστερῷ ἔμαθες, ὧ πονηρέ, γράμματα*, apud Athenaeum p. 671. Synesius p. 62. *ὁ Τυφῶς — πάντα ἐπαριστερός*. Musgr. Sic *ἐπιδέξια* ap. Themistium p. 356. de bonis faustisque. Sed hoc philosophis Platonice frequens, monente Casaub. ad Athen. I. I. c. 18. p. 32. Wessel.

V. 184. *τόσσον*. Notanda litterae geminatio. Sic infra 381. *ὀλέσσαις*. Philoct. 1145. *πέλασσον*. Aeschyl. Agam. 144. *τόσσον* a Bothio mutatum. 710. *τελεσσίφρων*. Pers. 119. *ἔσσεται*. Choëph. 347. *κτίσσαις*. Eurip. Alcest. 314. *πρόσω*, ubi tamen malim *πόρσω*. Minus apte dativos *διφύεσσι*, *βαρίδεσσι*, *μερόπεσσι* insuper commemorat Lobeckius. Tales enim formas, qualis *διφύεσι* est, Epici metro cogente, Tragici Epicorum imitatione repudiarunt. *Βαρίδεσι* autem et *μερόπεσι* nemo umquam dixit. Vid. Hermann. ad Orph. Argon. 614. coll. p. 821. — *Τόσσον* male conjungit Musgr. cum *ἐπ' ἀριστερά ἐβα*.

V. 187.

V. 187. *ὑποβαλλόμενοι fingentes*. Musgr. Subornantes s. subjicientes, quod frequens est in mulieribus alienum partum sibi subdentibus. Apollod. I. 3. c. 5. p. 168. Wessel.

V. 188. *βασιλῆς* ortum est ex *βασίλεις*, brevi vocali in longam mutata. Eustath. p. 50, 18. *ἔθες τοῖς Ἀττινοῖς πολλάκις τὴν διὰ τοῦ ε καὶ ι δίφθογγον διὰ τοῦ η καὶ ι προάγειν, καὶ οὐ μόνον ἐν τῷ, ἱερῆς καὶ βασιλῆς καὶ ἱππῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ῥημάτων. βασιλῆς scribendum existimat Lobeckius tamquam contractum ex *βασιλῆες*, in eoque se assentiri ait Triclinio, qui tamen alteram rationem sequitur. Ipsum *βασιλῆες* a Tragicorum usu non magis abhorret, quam *τουῆες*, quod Aeschyl. Pers. 581. metri causa in *τονέες* mutandum. Nηρῆος Eurip. Iph. A. 1057. quo jure suspectum esse possit, non video.*

V. 189. *ἡ τᾶς ἀσώτου*. Subauditur *τις*. [Frequens ellipsis Hemsterhusio observata ad Luciani Nigritum p. 63. Scholiastes duo tragici nostri versus ex Achivorum convivio profert, quos emendavimus. Perperam vulgo legitur *μητρὸς πατῆρ*. Apud Plutarchum in libro Quomodo juveni audienda sint poëmata p. 15. edit. Grotii, Sisyphus appellatur *ὁ φθορεύς*. Ex edit. rec.] Brunck. *τᾶς — γενεᾶς*. Subauditur *ἐκφύς* vel *ἐκ*. Vide infra v. 201. et confer Eurip. Cyclop. 41. Ion. 116. Hom. Hymn. in Venerem 220. *Ἀρχαίης γενεᾶς* in Epigrammate apud Athenaeum p. 536. Musgr. Schol. fortasse legit *Σισυφίδας*, quod ne praeferrem, obstabat *Σισυφιδῶν* bis apud Suidam, semel apud Eustathium p. 384, 6. scriptum, ut hic p. 1701, 59. ubi Ulyssem a choro *Σισυφίδην* appellari ait, mentem magis quam verba chori spectasse videatur.

K k

V. 190.

V. 190. Diphthongi in *μοι* elisionem ut defenderet, Musgravius ad ea provocavit loca, ubi *οἱ* pro *οἶμοι* legitur. Sed quod in *οἶμοι* fieri licet, id non continuo sequitur ubique ferendum esse. Eurip. Andr. 427. vere correxit Lobeckius, minus probabiliter statuens de Iph. A. 814. ubi *με* iudice Porsono ad Phoen. 1230. pro *μοι* accipiendum. Vide infra 755. Nostro in loco scribendum putavi *μη' μοιγ'*, motus et Suidae testimonio, apud quem illud ipsum leviter corruptum exstat, et binorum Aristophanis locorum similitudine, quorum alter est Vesp. 1179. *μη' μοιγε μύθους*. alter Equit. 19. *μη' μοιγε, μή μοι, μη' διασκευδινίσης*. — Illud quoque certum videtur, tragicos numquam sibi permisisse diphthongum *αι* in primis ac tertiis verborum personis et in infinitivo obterere: nam quae in contrariam partem exempla protulit Lobeckius p. 248. et 251. ea vel corruptelis laborant vel aliam admittunt interpretationem. Age igitur singula examinemus, adjunctis paucis, quae ipsi observavimus.

Aeschyl. S. Th. 475. *καὶ δὴ πέπεμπτ', οὐ κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων*.

Reponendum, quod multo significantius est, *καὶ δὴ πέπεμπται, κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων*.

Sophocles. Trach. 216. *αἰρόμ', οὐδ' ἀπώσομαι, αἰρόμαι* ex hoc loco citat Hesychius.

Phil. 1057. *λειφθήσομ' ἤδη*.

Recte Wakefieldius *λειφθήσομαι δὴ*.

Electr. 811. *ἔυνομος ἔσσομ', ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ*.

Librariorum errore obscurata est Sophoclea scriptura, *ἔυνομος εἴσειμ'*, quam felicissima indagavit Hermannii sagacitas. Respondet Electra his, quibus Cly-

Clytaemnestra nuncium monuerat, ἀλλ' εἰςθ' εἴσω, *τῇδε δ' ἐκτοσθεν βοᾶν ἔα*.

Oed. T. 678. *φαίνεται, ἐνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν*. Ita Brunckius. Sed Aldus et tres codd. *φαίνεται*, quod metro etiam postulante restitui.

Aeg. fragm. VI. *κινεῖτ' ἐν αὐραῖς, κίνακον Φίξει πτερόν*.

Hanc lectionem Brunckius unde sumpserit, non indicavit. Vulgo *κινήσης, αὐραῖς ἀνακουφίζει πτερόν*. quae nimium quantum depravata sunt.

Fragm. incert. LXXXIV. *ἐν χειρὶ θήγεται, τάχει δ' ἀμβλύνεται*.

θήγεται Brunckius, cujus ea lectio est, haud dubie pro *θήγεται* accipi voluit. Vulgo legitur *θήγει*, a Valck. ad Hippol. p. 240. in *θήγοις* mutatum. Locus nondum videtur persanatus esse.

Eurip. Bacch. 1380. *ἵνα συμφύγάδας λήψωμ' οἰκτράς*.

λήψωμ' nihili est: dicendum saltem fuisset *λάβωμαι*. Scr. *λήψομαι οἰκτράς*.

Herc. F. 418. *λάφυρα, καὶ σώζετε ἐν Μυκηναῖς*.

σώζετε h. l. non valet *σώζεται*, sed *σώζετο*. Atque haud scio equidem, an praeferendum sit *κἀσώζετε*.

Ion. 1063. *ἄν τε νῦν φέρετ' ἐλπίς* —

Hic quoque nihil impedit, quominus *φέρετ'* pro imperfecto habeamus.

Electr. 485. *ὄψωμ' αἶμα χυθὲν σιδάρω*.

Lege *ὄψομαι*. *κὰν ὄψομαι*, ac fortasse videbo.

Alcest. 90. *στατίζειτ' ἀμφὶ πύλας*.

Metri caussa *στατίζεται* scribendum esse dudum observavit Hermannus in obs. criticis. Antistropheus versus hic est: *τομαῖος, ἃ δὴ νεκύνω*.

Iph. A. 407. Συνσωφρονεῖν σοι βούλομαι, ἀλλ'
οὐ συννοσεῖν.

Laborare hunc versum, vix quisquam adduceretur, ut crederet, nisi apud Plutarchum T. II. p. 64. C. longe alia exstaret scriptura, hanc dico: συσσωφρο-
νεῖν γὰρ, οὐχὶ συννοσεῖν ἔφω. (I. ἔφω.)

Iphig. T. 166. ἃ νεκροῖς θελκτῆρια κεῖτ'.

Requiritur κεῖται, ut quinque se excipiant paroemiaci, quemadmodum in strophis v. 132 — 136. Nam v. 133. seqq. ex Seidlerii mei conjectura sic refingendos arbitror: Ἑλλάδος εὐπύρου πύργων Τείχη, χόρτους τ' εὐδένδρους Ἐξαλλάξας Εὐρώπας. —

Iphig. A. 1112. πάντ' οἶδα, καὶ πέπυσμ', ἃ σὺ
γε μέλλεις με δρᾶν.

Suspisor: πάντ' οἶδα, καὶ πεπύσμεθ', ἃ σὺ μέλλεις
με δρᾶν.

Heracl. 689. ἀλλ' οὖν μαχοῦμαι ἀριθμὸν οὐκ
ἐλάσσοσι.

Fortasse, μαχοῦμαι γ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι: at pug-
nabo tamen cum hostibus numero non
inferioribus, sc. quam nos sumus, ita ut auxi-
lium meum non temere sit repudiandum.

Ibid. 1004. τοιαῦτα δρῶντι τάμ' ἀγίγνετ' ἀσφαλῆ.
τάμ' ἐγίγνετ' correxit iam Musgravius.

Androm. fr. XVI. χρυσὸν μάλιστα βούλομαι ἐν
δόμοις ἔχειν.

Scriptis poeta, βούλομαι δόμοις ἔχειν. Δόμοις, domi,
ut in Antiopae fr. VIII.

Fragm. inc. LXXVIII. καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βού-
λετ' ἀνθρώπων μολεῖν.

Leni mutatione corrigas, εἰς σ' ἐβούλετ'. — Non alie-
num ab hoc loco videtur, de Hec. v. 69. exprome-
re, quod sentio. Hic versus etsi dimeter anapaes-
ticus esse debet, quippe cui respondeat v. 79. mi-
nime

nime tamen recipiendam puto libri Cottoniani scriptu-
ram: τί ποτ' αἰωροῦμαι ἐννυχος οὕτω —
sed ita legendum:

τί ποτ' ἄρ' αἰρομαι ἐννυχος οὕτω.

ἄρ' quo pacto excidere potuerit, nemo non videt.
Ceterum aliquot loca consulto praetermisi, ut Eurip.
Med. 975. et 984. quae iam correctae sunt a Porsono,
et Aeschyl. Suppl. 910. ubi μεθέπετ' non invenit
Lobeckius. sed reponi ex conjectura voluit.

Pergamus ad elisionem diphthongi αἰ in infini-
tivis, cujus haec sunt exempla.

Aeschyl. Prom. 841. μέλλουσ' ἔσεσθ', εἰ
τῶνδε προσσαίνει σέ τι.

Legē, revocata Aldi et Robortelli scriptura, μέλ-
λουσ' ἔσεσθαι, (τῶνδε προσσαίνει σέ τι;)

Choeph. 961. χαμαιπετεῖ σε νεῖσθ' ἀεί.

Sic Guef. Ald. Turn. Hic locus cum tot aliis di-
vini poetae medicam manum Hermannii exspectat.

Eurip. Troad. 933. ὤνησεν Ἑλλάδ', οὐ κρα-
τεῖσθ' ἐν βαρβάρων.

Ita distingue: καὶ (τοσόνδ' ὁμόως γάμος
ὤνησεν Ἑλλάδ') οὐ κρατεῖσθ' ἐν βαρβάρων.
κρατεῖσθ' ut secunda sit persona pluralis, non infi-
nitivus.

Iphig. A. 380. ὡς ἀδελφὸν οὐτ'. ἀνὴρ γὰρ αἰ-
σχρὸς αἰδεῖσθ' οὐ φιλεῖ.

Stobaeus Tit. XXXI. χρηστὸς χρηστὸν αἰδεῖσθαι φι-
λεῖ. Unde Marklandus recte, opinor, ἀνὴρ γὰρ χρη-
στὸς αἰδεῖσθαι φιλεῖ.

Iphig. T. 679. προδοὺς σε, σώζεσθ' αὐτὸς εἰς
οἴκους μόνος.

Corrigo, προδοὺς σε, σωθῆς — Tum verba hoc mo-
do cohaerent: σωθῆς μόνος εἰς οἴκους δόξω τοῖς πολ-
λοῖς ῥάψαι μόρον σοι, προδοὺς σε, ἢ καὶ φονεύσας, ubi
solus

solus domum revertero, videbor plerisque perniciem tibi struxisse, vel prodendo te, vel interficiendo, neque jam opus est, ut verbum *Φονεύσας* cum Lobeckio p. 311. aliisque depravatum esse censeamus.

Androm. 1085. *σήμεναι δ' οὐκ ἀνοῦσ' ὁμῶς θέλω.*

Sic ed. Barnesiana. Aldus ἀνοῦσ'. Sed recte MS. A. ἀνοῦσθ', ut conjecerat Reiskius.

Oed. fragm. VIII. *νοῦν χρηθῆσθ' οὐδέν τι τῆς εὐμορφίας.*

Male abest articulus, eoque minus dubito, quin scripserit poeta, *τὸν νοῦν θεῶσθ'*, i. e. *θεῶσθε*.

Paene oblitus eram, lepidum castigare errorem, quem communis de apostropho sententia progenit in Eurip. Antiop. fr. XI. Ibi interpretes, quod sciam, omnes ne accentu quidem moniti *αἰνεῖτ'* pro tertia persona singularis imperativi praesentis accipiunt, quasi vero vocalis *ω* vel elisa sit umquam vel elidi potuerit. Apponam locum, ut mutata interpunctione scribi debebat:

*ὁ δ' ἥσυχος φίλοις τ' ἀσφαλῆς φίλος,
πέλει τ' ἄριστος. μὴ τὰ κινδυνεύματα
αἰνεῖτ' —*

qui tranquillus est, is et amicis certus est amicus, et civitati utilis. Ne pericula collaudate —.

Ibid. *ἐφάλοισ*. Otiosum et ineptum, si me audis, epitheton, cui lubens equidem suffecerim ἀφάνης, occultatum, ab adspectu remotum. Musgr. *ἐφαλον κῦμα* pro *παράκτιον* ex Anthol. T. IV. p. 172. confert Lobeckius.

V. 191. *ὁμ' ἔχων* translate dictum pro *ἐμμένων*, quod ipsum reponi volebat Reiskius. Horat. III, 20.
ne

ne semper udum Tibur et Aesulae declive contempleris arvom.

Qui locus a Lobeckio excitatus est.

V. 192. Eustath. p. 75, 7. *ἐκεῖνο δὲ καινότερον, εἰν ἢ ἀνὰ πρόθεσις, ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου, λαμβάνηται ἀντὶ ῥήματος, τοῦ ἀνάστηθι, ὡς τό· ἀλλ' ἀνα ἐδράνων.* Genitivo *ἐδράνων* usum esse Sophoclem, observat idem p. 769, 24. — Vetusta Scholia excerpit Zonaras T. I. p. 194.

V. 193. *ἀγωνίῳ σχολῇ*. Malim *ἀγωνιῶν σχολῇ*, otio a proeliis, a recto *ἀγωνία* proelium. Ioqui videtur Auctor de induciis tui temporis pactis ad rite procurandam mortuorum sepulturam: vid. Q. Calabrum Lib. IV. Musgr. *ἀγώνιος σχολή* h. l. est molestum otium.

V. 194. *Φλέγων*, incendens: vid. infra v. 682. (664.) Aeschyl. Pers. 395. Musgr. Aelian. de nat. anim. 10, 48.

V. 195. Malim:

Ἐχθρῶν δ' ὑβρις ὡς ἀταρβητος ὄρματα ἐν εὐκνέμοις βαρσσαις.

V. 196. *εὐάνεμοι βῆσσαι* sunt valles parum ventis expositae. Sic *λιμέναις εὐηνέμοις* Eurip. Androm. 750. *πλόον εὐάνεμον* Theocrit. XXVIII. 5. Parum ergo verisimile est Poetam, quae Scholiastae sententia est, de incendiis sylvarum cogitasse, qualia in montibus, ubi ventus dominatur, accidere a veteribus dicuntur. An igitur legendum *θερμαται*, apricatur, ut Poeta inimicos Ajacis, odio et diceretis per otium indulgentes, comparaverit iis qui in reducta valle apricantur, omnium rerum securi i. e. *ἀτάρβητα*. Musgr.

V. 199. *ἄχος ἔστακε*. Hesychius: *ἔστακε, κείται*. Interpretandum forte, inhaeret, infixum est, *ἐμπέπηγε*. Musgr. V. 200.

V. 200. Ναὸς ἄρωγοί. Sic infra ναῖας ἄρωγόν τέχνας v. 356. (348.) Musgr. Aeschyl. Agam. 47. στρατιῶτιν ἄρωγάν.

V. 201. γενεᾷς — ἀπ'. Subaudi φῦντες. Vide supra ad v. 190. — χθονίων. Intellige αὐτοχθόνων. Hesychius: χθονίους Ἰναχίδας, αὐτόχθονας καὶ οὐκ ἐπὶ ἡλυδάς. Musgr.

V. 202. οἱ κηδόμενοι. Constructio est: οἱ τηλόμενοι κηδόμενοι οἶνον τοῦ Τελαμῶνος. Musgr.

V. 204. ὠμοκρατής. Interpretor: μετὰ ὠμότητος κρατῶν. Sic ingenium Ajacis ut ὠμόν depingitur infra v. 548. (543.) Musgr. Imo, qui vastis et robustis humeris est. Homer. Il. III. 225. ἔξοχος εὐρέας ὠμούς.

V. 205. Θολερῶ, moesto, tristi. Eurip. Θολοῖ δὲ καρδίαν. Alcest. 1088. Musgr.

V. 206. χειμῶνι. Hesych. Χειμῶν — παραχρή· ζάλη. Musgr. χειμῶν h. l. non absurde furorem indicabit, sicuti ζάλος Phil. 270. simili metaphora de morbo. Wessel.

V. 207. ἐνῆλλαται pro ἐνῆλλαξεν. Passivum pro Activo. Sic γέγραπται. Platon. Eutyphron p. 1. πεποιεῖμαι. Phaedon. p. 85. D. — τῆς ἡμέρας. Subaudi ὥρας, ut in ἡ πρώτη et ἡ ἐωθινή. vid. Lambert. Bos. de Ellipsis v. ὥρα. Musgr. Hermannii conjecturam, in quam et ego incidi, τῆς εὐμαρίας, non satis intellexit Lobeckius. Praebet ea sensum commodissimum hunc: quod tandem onus haec nox permittit cum (hesterna) tranquillitate? i. e. pro ea invexit. Ἐπαλλαχθεῖσα· ἐπαλλάξασα. Σοφ. Κολχισίαν. Hesychius. Quum tamen Scholiastes variam conservaverit scripturam, τῆς ἡμέρας, vivendum, ne, arti-

articulo expulso, locus ita refingi debeat: τί δ' ἐνῆλλαται τὸδ' ἡμέρας νύξ ἥδε βάρος; quo admissio ἡμέρας pendebit a βάρος.

V. 209. Τελεύταντος. An scribendum meliori gratia Τελεύταντος. Musgr. „Brunckius ex membranis edidit Τελλεύταντος, cui non magis assentior quam Porsono ad Hecub. 119. παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελεύταντος seu forte seu consilio scribenti. Consimiliter in Aeschylō Παρθενοπαῖος, Ἰππομέδοντος scribitur, qui licentior nominum propriorum usus per omnem Graecorum sermonem patet, ut non oculorum haec iudicio regi appareat, sed vel maxime aurium.“ Lobeck. Adde Ἀλφεισίβοιαν in fragm. Sophoclis ap. Priscianum p. 1328. Tecmessae patrem, Teleutantem, in quadam parte Phrygiae regnasse, monent Scholia ad Il. A. 138. Alii aliter eum appellant.

V. 211. ἀνέχει. gl. τιμᾷ. Sic apud Euripidem in Hecuba 119.

τῆς μαντιπόλου βάνχης ἀνέχων
λέκτρ' Ἀγαμέμνων.

et in forma media Alcest. 311.

τούτοις ἀνάσχου δεσπότης ἐμῶν δόμων.

Brunck.
ἀνέχει honorat. Eurip. Hecub. 123. Hom. Odys. T. 111. Pind. Pyth. II. Epod. 4. Musgr.

V. 212. ὑπείποις. gl. εἴποις. Scilicet vacat hic praepositio, quae vim suam exserit in Comici Pluto 997. ὑπειπούσης ὅτι εἰς ἐσπέραν ἤξοιμι. Brunck.

V. 213. memoratur ab Eustathio p. 1461, 32.

V. 216. νύκτερος, valet hic νύκτωρ. — ἀπελωβήθη. Interpretor: dedecus, vel infamiam sibi

sibi conscivit. Musgr. ἀπελωβήθη hinc, citat Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 48.

V. 219. χρηστήρια. Testatur Scholiastes, χρηστήριον aliquando victimam significare; cui fidem facit Aeschyl. Sept. Theb. 236. eiusdem Supplic. 459. Ita igitur et hic accipiendum. Musgr. Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 8. Ἐκείνου χρηστήρια τάνδρος. ἤγουν σφάγια. Valckenario ad Ammon. p. 236. Sophocles dedisse videtur δραστήρια.

V. 220. ἐδήλωσας. Non nunc primum Choro innotuit fama de strage inter pecudes ab Ajace edita. In ipsa enim Parodo v. 134. carminis argumentum hinc desumit: ἐδήλωσας igitur qui retinendum censent, interpretari debent, non profers vel ostendis, sed confirmas, claram et manifestam reddis. Mihi tamen eo sensu nondum obviam fuit verbum δηλώω. Quamobrem eruditis considerandum relinquo, annon scripserit Auctor ἐφήλωσας, tanquam clavo infixio stabilisti. Aeschyl. Suppl. 951.

— τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς

Ἰούφος διχμπάζ — Musgr.

Ibid. Si sententiam spectes, haud dubie praestat αἰθνας. Quippe αἰθοπος secundum Etymon significare debet speciem vel colorem igneum habentis; nec ullum praeterea locum novi, ubi de ferocia aut animi fervore adhibetur: αἰθων contra hanc plerumque potestatem habet: vid. infra 1107. (1077.) Homerus Iliad. A. 547.

ὡς δ' αἰθωνα λέοντα —

Euripides Rhes. 122.

Αἰθων γὰρ ἀνὴρ καὶ πεπύργεται χερσὶ.

Videtur

Videtur huic quidem lectioni metrum obstare; sed hoc quomodo conciliandum sit, ad Antistrophē videbimus. Musgr. Eustathius p. 862, 10. αἰθοψ de homine dici posse negat. — Ἀνδρὸς ἀγγελίαν. Vid. Matthiae Gr. Gr. §. 320.

V. 221. οὐδὲ φευγτήν. Legendum haud dubie οὐδὲ φθεγκτήν, infandum. Musgr.

V. 222. ὑποκλζομέναν. Sic conjunctim scriptum in membr. et plerisque aliis codd. In D. divisim ὑπο κλζομέναν. Praestat prior ratio. Verba composita casus adsciscunt, quos regunt praepositiones, quicum [l. quibuscum] composita sunt. Aeschylus Prom. 66. σῶν ὑπερστένω πόνων. Euripid. Hippol. 261. ὡς καὶ γὰρ τῆςδ' ὑπεραλγῶ. Med. 105. δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρούμενον νέφος οἰμωγῆς. Hec. 208. λαιμοτόμητόν τ' Αἶδα γὰρ ὑποπεμπομένην σκότον. Comicus Thesm. 186. εἰν γὰρ ὑπερχποκρίνη μου σαφῶς, σώσεις ἐμέ. Brunck. ὑποκλζομέναν. Disjunctim Stephanus scribendum censet, ὑπὸ κλζομέναν, ut Δαναῶν ab ὑπὸ regatur. Verum ab ὑποκλζομέναν conjunctim scripto regi nihil prohibet, vel etiam a κλζομέναν, quod ostendit citata ad Iph. Aul. 1078. — Ceterum de verbo ὑποκλζω non immerito dubitari potest, annon alienum locum hic occupaverit. Certe qui κλζειν ἀγγελίαν, φάτιν, κλέος praeter Sophoclem hoc loco dixerit, neminem mihi suggerit memoria. Forte igitur legendum ὑποκλωζομέναν a κλώζω, quod est, graculo-
rum more garrere. Musgr. ὑποκλζομέναν conjunctim scriptum defenditur alio Sophoclis loco, Oed. T. 719. ποίας κερύμνης τοῦδ' ὑποστραφεῖς λέγεις; Male nuper comparavi Apollon. Argon. 3, 477. ubi genuina lectio est ἐπέκλυες. „H. Stephanus ἐπικλύειν in appendice ex Apollonio afferri dicit, ὑποκλύειν ne novit quidem. Schneiderus hoc ex isto Apol.

Apollonii loco affert, indidem se ἐπικλύω habere non recordatus.“ Sic Hermannus in litteris ad me datis. Ceterum quod Musgravius, cuius conjectura nihil infelicius, genitivum Δαναῶν a solo κληζόμενον regi posse affirmat, id paucis credibile videbitur post ea, quae Hermannus in Museo ant. stud. Vol. I. p. 143. monuit.

V. 223. ὁ μέγας μῦθος quid sit, nescio. An igitur legendum, ὁ μικρὸς μῦθος, promiscuus vulgi sermo? An? τὰν μ. Δ. ὁ παντομιγῆς μῦθος. — Animadvertendum porro non otiosa esse, quae hic dicit Chorus, sed cum dramatis oeconomia quodammodo connexa. Nam ut Chorus ignorabat, quae intus in Ajacis tentorio transacta erant, ita contra nondum Tecmessae innotuerat pecudes exercitui alendo destinatas, ab Ajace mactatas fuisse: quod nunc demum his Chori verbis docetur. Musgr. Vid. ad v. 173.

V. 224. Salebrosus locus, nec bene hactenus ab interpretibus intellectus. Vere tamen Camerarius verbum θανεῖται refert ad poenam mortis, quam Ajax a Graecis subiturus erat. Nullus enim adhuc suspicioni locus erat, propria sibi manu mortem consciturum. Idem in versione παραπλήκτω χειρὶ intelligit de vi et impetu, quo Ajacem invasuri erant. Sed huic interpretationi me assentiri non sinit vox παράπληκτος de ira, insaniae experti, nunquam adhibita. Arctissime hoc comma cum participio συγκατακτάς connectendum arbitror. Vox περίφαντος quo sensu ab interpretibus accepta sit, non admodum liquet. Mihi valere videtur undecunque manifestus, multis indiciis convictus. — In συγκατακτάς praepositio σύν vel abundat, ut in pluribus ab H. Stephano laudatis exemplis, vel significat, Ajacem simul

simul cum pecudibus etiam pastores et custodes interemisse. — Epithetum κελαινοῖς nihil gravitatis aut acerbitatis narrationi addit. Non enim atrociora sunt quae κελαινοῖς ξίφει patrantur, quam quae fulgenti. Virg. Aeneid. X. 414. Legendum, ni fallor, κνεφαλοῖς i. e. nocturnis; vel σκοτεινοῖς. — Ἴππονόμους si interpretamur eorum custodes, mirum videri debet eos potius quam bubulcos et opiliones commemorari, quum tamen Ajax in oves, boves, capras, non in equos saevisse dicatur. v. 55, 175, 237, 374. (232. 365.) Deinde et illud animadverti debet, Tecmessam ex Chori oratione intellexisse, quibus e locis captivas pecudes reportasset:

Ἵπποι· ἐκεῖθεν ἐκεῖθεν ἄρ' ἡμῖν
Δεσμῶντιν ἄγων ἤλυθε ποσειδαν.

Ita exclamat, tanquam nomen loci ipso illo in articulo temporis ad aures suas pervenisset. Tale igitur nomen in voce ἵππονόμους quaerendum censeo. Nec ulla mutatione opus. Quod enim quaerimus, Ἴππος est. Nicander Theriac. 669.

Κρύμνης ἀμπεδόν, καὶ ἀνὰ Γράσον, ἡδ' Ἴνα
Σ' Ἴππου

λειμῶνες.

Loca haec in vicinia Trojae sita fuisse consentiunt Scholiastes et Metaphrastes Eutecnius, nuper Florentiae editus. Quod addunt, Ἴππον δούρειον nomen hoc campo peperisse, dubium saltem faciunt quae ad v. 143. annotavi. — Totus locus sic vertendus est: Moriatur vir (ὁ ἀνὴρ· producit enim penultima obmetrum) multis indiciis manifestus occidisse nocturnis ensibus insana manu pecudes et pastores in Hippos agentes. — Pro βοτῆρας v. 232. legendum metri causa βοτῆρας, ut

ut ad Antistrophē docebimus. Hesychius: βωστῆρες, νομῆς. Βώτορες, βωτῆρες. Musgr. Vera sunt, quae primo loco monuit, reliqua omnia falsa. περίφαντος ἀνὴρ hinc citat Eustathius p. 927, 5.

V. 231. Vertendum: costas feriens, corpora discidit. Musgr.

V. 232. sqq. monente Lobeckio breviter decursa sunt a Schol. in Epict. Enchir. c. XXXIV. p. 236. Heyn. et Thoma M. s. ἀνέλεν p. 66. imitando expressa a Luciano T. II. p. 313. de Saltat. Wesselingius huc retulit fragm. Varronis ap. Nonium Marc. in caedere: Ajax tum credit ferro se caedere Ulixem, Quum bacchans silvam caedit porcosque trucidat. Sic enim ille pro eo, quod vulgo legitur: Maximum credit. At longe praeferenda Hermannii conjectura (de metris p. 73.) Mox unum credit.

V. 233. καὶ γλῶσσαν ἀυραν. Innuit Auctor Ajaxem, arietis, quem pro Ulysse habuit, linguam exsectam abjecisse. Lingua enim symbolum facundiae. Cratinus apud Aristidem Tom. II. p. 19. ὃ μέγιστη γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων. Musgr.

V. 238. δαίμων. A malo genio obsideri putabant Veteres, quibus mens utcunque depravata erat. Aristot. περί Θανμασ. Ἀκουσμ. p. 122. συντελεῖ τοῖς δαίμονι τινι γενομένοις κατόχοις· ἅμα γὰρ τῷ προστεθῆναι ταῖς ῥίσιν, ἀπέρχεται τὸ δαιμόνιον. — Verbum δεινάζω extat Antig. 770. (751.) Eurip. Rhes. 954. Musgr. δεινάζων ex h. l. habent Hesychius, Zonaras T. I. p. 490. et Eustath. p. 668, 46.

V. 240. τινὰ indefinitum hīc tantumdem valet ac με, ut quum Mnesilochus apud Comicum in Thesmoph.

moph. 603. ait: ποῦ τις τρέφεται; id est ποῦ τρέφεται. Eodem redit Scholiastae et Eustathii explicatio, cujus haec verba sunt ad Il. B. p. 237. Ὅτι δὲ τὸ τινὰ καὶ ὅλως τὸ τις ἔστιν ὅτι τῇ κατ' αὐτὸ ἀοριστῶ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἕκαστος, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Ὄρα τιν' ἦδη ΚΡΑΤΑ καλύμματα κρυψάμενον, καὶ ἐξῆς. δημοῖ γὰρ ὡς καιρὸς ἔστιν ἕκαστον τὸν Σαλαμῶν λαθόντα φυγεῖν. Idem ad Odys. p. 1464. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τις πολλάκις οὐχ ἓνα δηλοῖ ἀπλῶς, ἀλλὰ πάντας, ληφθὲν ἀντὶ τοῦ εἰς ἕκαστος. οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς, οἱ Σαλαμῖνιοι, ὡς νῦν καιρὸς τινι ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι. ἦγουν ἄρτι καιρὸς ἡμῖν φυγεῖν λάθρα. Brunck.

V. 241. ποδοῖν κλοπὰ est periphrasis pro fuga. Eurip. Orest. 1524.

Δραπέτην γὰρ ἐξέλεπτον ἐν δόμων πόδα.

Idem Euripides ἀρέσθαι Φυγὴν habet Rhes. 54. et 126. Musgr. Nostrum locum citat Eustath. etiam p. 66, 22. et 1100, 27.

V. 242. θοὸν εἰρεσίας ζυγόν. Eustathius p. 828. θοὸς ζυγὸς εἰρεσίας παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ μὴ αὐτὸς ὢν ταχύς, ἀλλ' αἴτιος τοῦ ἐπιταχύνεσθαι νῆα κωπηλάταις. Sive hypallage est nominis adjectivi pro adverbio θοῶς, qualis observata fuit in Antig. 974. (963.) Brunck. ἦ, vel, i. e. vel terra vel mari fugiendum. Mox post θοὸν distingo, iterumque post ἐζόμενον, ut θοὸν μεθεῖναι conjunctim sumantur: μεθεῖναι videtur esse quod Latine diceret solve re, vel quod Herodotus VII. 193. ἐς τὸ πέλαγος ἀφῆσιν vocat. Confer Thucyd. VII. 19. θοὸν ponitur pro θοῶς, ut ταχὺν pro ταχέως. Oed. Tyr. 627. (614.) ζυγόν regitur ab ἐζόμενον. Sic τρίποδα καθίζων Eurip. Orest. 956. Musgr. Transtrum dicitur velox eodem modo, quo saepissime navis ipsa. Sic non opus esse videtur

videtur Eustathii explicatione, quam tribus locis protulit, p. 678, 27. 828. 37. et 1041, 30. quamque exscripsit Favorinus in *εὐσέλμοιο*. Hypallages tuendae caussa quod attulit Brunckius testimonium, ejusmodi est, ut nihil plane probet. Aptius conferri poterat Trach. 862. ἂν τότε θοῶν νύμφαν ἀγαγες. Verba καὶ μεθεῖναι significant navi se committere, de quo usu pluribus verbis egit Lobeckius.

V. 244. ἐρέσσουσιν. Malim ἐρεύγουσιν: ἐρέσσουσιν si quis retinendum censet, interpretari debet agitant. Confer Antigon. 164. (158.) Philoct. 1163. (1117.) Aeschyl. Sup. 550. Eurip. Iph. Aul. 138. Troad. 1268. Sed omnino praestat ἐρεύγουσιν, vociferantur; quo sensu occurrit Homer. Iliad. T. 403. et 404. passimque aq. d. Nonnum. Musgr. Omnino praestat ἐρέσσουσιν, quod exhibet etiam Favorinus sub hac ipsa voce.

V. 245. Ἄρη. Scholiastes ad Hom. Iliad. B. 381. vocis Ἄρης quatuor notiones enumerat; quarum una est πληγή, ictus sive vulnus; deinde exemplum dat Iliad. N. 569.

— ἐνθα μάλιστα

Τίνατ' Ἄρης ἀλεγεινὸς οἷζυροῖσι βροτοῖσι.

Eustathius in locum (p. 946, 57.): Ἄρης τουτέστι πληγή καὶ τραῦμα. Apollonius quidem Ἄρης eodem loco per σίδηρος interpretatur, Scholiastes noster per θάνατος. Sed et Homericō illi, et huic quem tractamus Sophoclis loco aptissima videtur potestas, quam ei attribuunt uterque Homeri Interpres. Regitur autem Ἄρην a participio τυπεῖς eadem syntaxi qua Plato τυπτέσθω πληγὰς in libr. de Legg. dixit. Musgr. Διθόλευστος· λιθόβλητος. Photius p. 163. De forma accusativi ἄρην vid. Porson. ad Phoen. 134. et 950.

V. 247.

V. 247. ἄπλαστος pro ἄπλατος accepisse videtur vetus Scholiastes. Sed sive ita legas, sive ἀπληστος, ἄλαστος, ἄτλατος, cum quocunque tandem epitheto αἶσα conjunxeris, ad significandum tristem atque acerbam fortunam, parum apte huic loco conveniet. Finge enim Chorum dixisse quem sors acerba et vix ferenda urget; jam Tecmessa, quippe οὐκέτι respondens, manifesta mendacii tenebitur: non enim infortunio aut calamitate liberatus est Ajax, sed insania tantum. Desideratur hoc in loco vox insaniam significans; legendumque adeo, ni fallor:

τὸν λύσσ' ἄπλατος ἔχει.

Quem rabies non accedenda possidet. Ad hanc autem normam refingendum Strophes metrum. Musgr.

V. 248. ἄτερ στεροπαῶς. Sententia est perspicua: λήγει τῆς μανίας, ὡς νότος ὀξύς, id est ὀξείως λήγει, ὅστις ἤξεν ἄτερ λαμπρᾶς στεροπαῶς. Non video, cur tantopere Heathius probarit popularis sui (Mudgii) conjecturam ἄτ' ἐκ στεροπαῶς, quae sensum propositum pessum dat. Brunck. Οὐκέτι, id est οὐκέτι ἔχει.— ἄτερ στεροπαῶς. Procellae imminentis indicium erat fulgur: Aratus Διοσημείων v. 924.

Καὶ θέρεος βρονταὶ τε καὶ ἀστραπαὶ ἐνθεν ἴωσιν.
Ἐνθεν ἐπερχομένοιο περισκοπεῖν ἀνέμοιο.

Idem quoque portendebant οἱ διαίσσοντας ἀστέρες, quorum coruscationes στεροπῆς nomine annon Sophocles indicaverit, dubitari certe potest. Aristoteles Problem. Sect. XXVI. 23. Διὰ τί, ὅταν ἀστέρες διὰ ττωσιν, ἀνέμου σημεῖον; Aratus ubi supra:

L 1

Καὶ

Και διὰ νύκτα μέλαιναν ὅτ' ἀστέρες ἀφίσσωνται
 Ταρφέα —
 Δειδέχθαι κείνοις αὐτὴν ὁδὸν ἐρχομένοις
 Πνεύματος.

Bene haec, quanquam non penitus *ισοδυναμοῦντα*, cum Sophoclis loco consentiunt. Musgr. Vide Triclinii scholion.

V. 250. Similem sententiam ex Euripidis *Antiope* servavit Stobaeus Floril. Grotii p. 417.

Φρονῶ δ' ἂν πασχω, καὶ τόδ' οὐ συμμυρόν κανόν.
 τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ
 νοσοῦντα. κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

Confer eundem Bacchis 1219. et Hippolyto 248. Brunck.

V. 251 — 253. citant Stobaeus p. 788. Eustath. p. 1422, 60. duos posteriores Grammaticus post Hermannii librum de em. rat. Gr. Gr. p. 391.

V. 252. *παραπράξαντος*. Scholiastes loco simplicis *πράξαντος* positum monet. Sed *παραπράττειν* ex indole sermonis est perperam facere. Dio Cass. l. 53. p. 587. Itaque *μηδενὸς ἄλλου παραπρ.* est: quum nemo alius perperam commissi sit socius. Wessel.

V. 253. *ὑποτείνει*. In hunc locum Scholion conservavit, non admodum vetustum, Suidas. Musgr.

V. 258. *κοινὸς ἐν κοινοῖσι*. i. e. *ἴσος ἐν ἴσοισι*. Sic *κοινὰ* pro *ἴσα* Trachin. 969. (954.) Antigon. 151. (147.) Electr. 1141. (1131.) Musgr.

V. 260. *Ἡμεῖς*. Ajacem secum confundit Tecmessa, ob fortunarum et amoris conjunctionem. Neque enim de se ipsa proprie potuit dicere, nos duplici

duplici hoc malo nunc afficimur, quandoquidem nullam mentis depravationem perpessa erat, paremque doloris causam et nunc et antea habuerat. — Pro *ἀτώμεσθα νῦν* legendum puto *ἀτάμεσθα νῦν*, i. e. *ἀτώμεσθα τὸ διπλάζον κανόν*, ut *νῦν* neutro genere accipiatur. Hesychius: *νῦν, αὐτόν, αὐτήν, αὐτό*. Musgr. *ἡμεῖς ἄρ'*. De Ajace suo haec Tecmessa, se ipsam calamitatibus iisdem ferme pressam fuisse indicans. Wessel. Eodem modo Oedipi filias Theus *τὰς παῖδας ἡμῶν* vocat Oed. Col. 1021.

V. 267. *λύπη* — *ἐλήλαται*. Vide annotata ad v. 504. Musgr.

V. 268. Quod Bodl. exhibet, *κακῶν*, vulgata non deterius esse docuit Lobeckius.

V. 270. *ἦκη* recepimus propter *δέδοικα*, quod quum praesentis vim habeat, conjunctivum requirit. Vide ad Philoct. 493. *μὴ ἦκη*, ne venerit, ne adsit, *μὴ ἦλθε*, ut recte explicat Schol. Ienensis. *ἦκα* enim semper est *veni*, *adsum*, non, *venio*. *πῶς γὰρ*; qui enim id fiat? i. e. minime fiat. Matthiae Gr. Gr. §. 609. p. 898.

V. 272. *ἐπίστασθαι* valet hic existimare, ut nonnunquam apud Herodotum. Hesychius: *ἐπίσταμαι· ὁλομαι*. Musgr. Recte vertit Brunckius: haec ita se habere, certo scias. Constructionem illustravit Lobeckius et Matthiae §. 569. 2.

V. 273. *προσέπειρο*. Aldus et eodd. *προσέπειρα*, adstipulante etiam Eustathio, cujus locum proferam infra ad v. 693. (684.) *ἐπτάμην* non magis Atticis usitatum quam *εὐράμην*, *ἡράμην*. Brunck. Formam *ἐπτόμην* Porsonus ad Eurip. Med. 1. ita praeferendam iudicat, ut contra librorum tamen consensum nihil mutetur.

V. 276. ἑσπεροὶ λαμπτήρες *lychni vesper-
tini* s. faces. Sic enim Attici monente Hesychio.
Alioqui λαμπτήρ lucernam quoque notat, quae in
navi praetoria noctu lucebat, ap. Diod. Sic. Vesper-
tino tempore post crepusculum lumina accendi so-
lent, unde et apud Latinos luminibus accen-
sis de eo tempore. Censorin. de die nat. c. 24.
Media ergo nox erat extinctis luminibus, quum
Ajax erumperet ex aedibus. Wessel. Hesychius
a Musgr. citatus: λαμπτήρ — λαμπάς. Et alibi: λυ-
χνούχος, ὁ φανός, λαμπτήρ. Dignissima est, quae
consulatur, Lobeckii ad h. l. adnotatio.

V. 278. ἐξόδους κενάς, exitus inanes, quos
nulla ratio suadere videbatur. Musgr.

V. 281. Verba οὔτε — σάλπιγγος citat Schol. ad
Oed. T. 80.

V. 283. ὑμνούμενα decantata, iterum at-
que iterum repetita. Conf. Musgr. ad Eurip.
Androm. 620. — Hunc versum cum seq. affert Eu-
stathius p. 1691, i. 3.

V. 284. Plautus Rudente IV. 4. 70.

Tacita bona st mulier semper, quam lo-
quens. Brunck.

Aeschyl. Sept. Th. 234. Eteocles chorum virginum
his verbis increpat:

σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾶν καὶ μένειν ἔσω δόμων.

Eurip. Heracl. 477.

γυναικὶ γὰρ σιγῇ τε καὶ τὸ σωφρονεῖν
νόστιμον.

Heliodor. Aethiopp. T. I. p. 36. ed. Par. πρέπειν
γὰρ οἶμαι γυναικὶ μὲν σιγὴν κ. τ. λ. Aelianus in fragm.
apud Suidam s. κόσμος· καὶ ἄλλα εἰργάσατο ἀσεβείας
ἐχόμενα.

ἐχόμενα, ἃ μοι σιγῶντι κόσμον φέρει. quem res-
pexisse ad Sophocleum locum putabat iam Toupius
Emendatt. in Suid. III, 5. p. 112.

V. 285. μαθούσ', audiens. Suidas: μανθάνω,
ἀντὶ τοῦ, ἀκούω. Aristoph. Plut. 58. μανθάνεις ὅς Φη-
σιν εἶναι. Musgr.

V. 286. De usu vocis πάθας pro πράξεις Mus-
gravius conferri iubet v. 260. (251.)

V. 289. Verba ἄνω τρέπων ἑσφαζεν citant Eu-
stath. p. 134, 17. et Favorinus in αὔευσαν.

V. 290. Misere languet finis versus, ἐν ποι-
μαῖς πιτυῶν. Mirum quoque videri debet, oves quas
Ajax flagris cecidit, easque solas, ποιμνῆς nomen
meruisse. Omnino grave et inveteratum ulcus hunc
locum insedit; cui sanando nescio an par futurus
sim. An legendum?

Ἥκίζεθ', ὥστε φῶρας ἐν ποιναῖς πέφνων.

Flagris cecidit, tanquam fures per tor-
menta interficiens, Musgr. Opponuntur sibi
φῶρες et ποιμνῆς, cecidit tanquam viros,
quum tamen pecudes invaderet.

V. 292. ἐπαίξας. MSS. Bodleiani tres ὑπαίξας.
Magis placeret ἐπείξας. Musgr. Mihi non item.

V. 293. ἀνέσπα. Menander apud Suidam v. ἀνέ-
σπακε:

Τούτους ἀνέσπακασιν οὔτοι τοὺς λόγους.

Eustath. in Iliad. p. 553. (p. 679, 61. ed. Rom.) ἀνα-
σπᾶν λέγεται καὶ ἐπὶ ἀλαζονείας, ὡς δηλοῖ παρὰ Σοφο-
κλεῖ τό, λόγους ἀνέσπα· ὡς ὅμοιον καὶ τό, ὄφρῦς ἀνα-
σπᾶν. Aristides ap. Photium p. 711. σκιά τινὲς λόγους
ἀνασπῶντες, ἔφη ὁ Σοφοκλῆς. Ἀνασπᾶν λόγους videtur
esse

esse cum vocis contentione proferre; quod cum sit, spiritus quasi ex imo pectore duci atque hauriri videtur. Virg. Aeneid. XI. 377. rumpitque has imo pectore voces. Musgr. Verior Lobeckii interpretatio, ἀνασπῆν, ut ἀνάγειν Aristid. de Paraphth. T. II. p. 394., non aliud esse, quam πυρροῦν existimantis. Wakef. Silv. Cr. T. II. p. 34. λόγους ἀνασπῆν vertit, sermones trahere, comparata phrasi λόγους τείνειν.

V. 294. συντιθεῖς γέλων πολύν, multa ridicula congerens. Συμφορεῖν hoc sensu a Veteribus frequentari, erudite docet Cl. Wyttenbach. ad Plutarch. de sera Numinis vind. vol. II. p. 548. C. Musgr.

V. 295. ἰών, Veteribus illico, statim significare, multis exemplis docuit Dorvillius ad Chariton. p. 297. Sed hoc statim ad praecedens aliquod tempus necessario referendum est: a quo celeritas ista supputetur. Hujusmodi nullum hic tempus indicatur, si Ajacem de poenis antea inflictis gloriari fingas. Praestat igitur locum sic interpretari: multa ridicula congerens vel admiscens, quantum ipsis contumeliam statim deinde repensurus esset. Sed verba, ut hunc sensum praebere possint, unius literae mutatione juvanda sunt. Legendum utique ἐκτίσσι pro ἐκτίσαιτο. Hoc enim valet ἐκτισόμενος εἶη, ut ἀναστρέψοι Eurip. Hippol. 1190. idem est, quod ἀναστρέψων εἶη. Musgr. ἰών neque semper futuri notionem habet, neque umquam statim significat.

V. 296. ἀπαίξας. Ita omnino legendum cum duobus Bodlejanis. Vulgo ἐπαίξας. Musgr.

V. 300.

V. 300. ἐρεῖσθεις. Hanc διττογραφίαν, a Scholiasta conservatam, omnino praetulerim vulgatae ἐρεῖσθεις. Qui enim ἐρεῖσθεις, i. e. humi stratus, jacet, quomodo is ἐξεσθαι et ἔσθαι dicatur? — ἀρνεῖου φόνου. Exegetice accipi potest, velut interpretamentum vocis νεκρῶν. Nisi forte Auctor ἐκ παραλλήλου posuerit νεκρῶν et ἀρνεῖου φόνου: cujus licentiae aliquam multa exempla attuli ad Eurip. Hecub. 489. et Helen. 2. Idem quoque de ὄνουξι et χειρὶ proximo versu dictum esto. Musgr. ἐρεῖσθεις probat etiam Solgerus, cui hoc ipsum reperisse videtur Schol. Ienensis per κατακλιθεῖς explicans. At firmum vulgata praesidium habet in v. 316. ubi θανεῖ πεσῶν legitur, et, si quis alliteratione offendatur, in duobus exemplis a Lobeckio prolatis, Oed. T. 870. ἐνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται, ac Trach. 932. ἀμφιπλήγι Φασγάνῳ πεπληγμένην. Nam quod praeterea Solonis fragm. LXXI. Brunck. et Sophocl. Philoct. 1085. excitavit, horum quidem locorum alter, ut nuper ostendit Passovius ad Musaeum p. 172. non mutari debebat, in altero autem, postulante metro, ἔλκειν aut ἐλθεῖν legendum est. ἐρεῖσθεις praeferebat Wakef. Silv. Cr. T. II. p. 24. — Νεκρῶν ἐραίπια dixit etiam Euripides in Auges fr. IX. quo minus ferri potest νεκρῶν a Iacobsio in Specim. emend. p. 34. propositum. Denique cum νεκρῶν ἀρνεῖου φόνου apte compares αἶμα μηλείου φόνου Eurip. Electr. 92.

V. 301. Dativi χειρὶ, ποδὶ, ὀφθαλμοῖς (Il. III. 169.), φωνῇ (ibid. 161.), alii saepe, quum minime opus est, addantur. Nihilominus mihi h. l. vehementer displicet ὄνουξι — χειρὶ, quandoquidem manus me iudice saltem prius commemorari debuerat, quam, qui pars ejus sunt, unguēs. Hanc difficultatem tollebat Mosq. a. in quo percommode scriptum, ὄνουξι — χερσίν,

ροῖν, unguibus manuum. Wakef. Silv. Crit. T. II. p. 24. male correxit οὐξί — περί.

V. 302. ἀφ' ὁμοῦ. Vid. Appian. de bellis civ. I. II. p. 236. Musgr.

V. 303. τὰ δεινὰ — ἔπη, i. e. quae mihi minatus est, δεινὰ fuerunt. Sic infra 1213. σὲ δὲ τὰ δεινὰ ἔφηματ' ἀγγέλλουσί μοι τλήναι.

V. 304. Φανοῖην. Sic optime scriptum in E. quod vel absque eo quivis reponere debuit. Nam quod vulgo legitur Φανείην, manifesto mendosum est. Φανείην aoristus est optativi passivi: Φανοῖην aoristus optativi activi, pro Φάνοιμι, forma Attica in inflexis sollemni, in barytonis etiam non sine exemplo. Sic enim noster in Oedipo priore 840. (831.) ἐκπεφευγόην adhibet pro ἐκπεφεύγοιμι. De hoc metaplasmo vide Eustathium ad Il. A. p. 58. [Contrario errore in Luciani Prometheo p. 35. Φανοῖην legabatur pro Φανείην, quod restituit Hemsterhusius. Ex edit. rec.] In D. scriptum Φανείη cum duplici glossa: δειχθεῖη, δείξαιμι. Posterior ad nostram lectionem refertur. Brunck. Porsonus ad Hecub. 848.: „In Sophoclis Aj. 313. facillimam emendationem Φανείη pro Φανείην praetervidere Viri docti, quam tamen adsumere potuerat e MS. Brunck. Φανείην [a Reiskio propositum] contra linguam et metrum est, Φανοῖην contra linguam.“ Recte quidem, si Φανείην pro optativo aor. 2. habeatur; sin pro futuri cum Buttmanno in Gr. Gr. p. 223. (ed. 1808.) defendi potest. Antig. 412. εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου, ubi male in ed. min. scripsi ἀφειδήσαι. Philoct. 376. εἰ τὰμὰ κείνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με. Quamquam in tam dubia formae Φανοῖην auctoritate scripturam Φανείη longe praeferendam esse puto.

V. 305.

V. 305. ἐν τῷ πράγματι. Sic σύμμιχτα λείας supra v. 53. Vide et infra v. 400. (390.) Antig. 1223. (1213.) Philoct. 175. (174.) Musgr. Eurip. Helen. 1211. ἐν τῷ δὲ κεῖται ξυμφορᾶς.

V. 310. βαρύψυχος vocatur abjecti animi et pondere quasi depressi homo, quo titulo ornavit regem Aegyptium Gregor. Nazianz. Orat. 15. p. 227. Simili translatione βαρυκάρδιος est homo minime sanioris mentis erectionisve, explicante Hesychio. Wessel. Legitur hic versus cum sequente apud Moschop. περὶ σχεδῶν p. 25.

V. 318. Verte: tales enim voces et questus edit, e quibus appareat, eum aliquid mali inceptare.

V. 321. λόγοις non spernendum putat Musgravius. „Qui enim, (inquit) irae aut cupiditati obtemperantes, in angustias se praecipitaverint, amicis plerumque morigeri sunt. Οἱ τοιοῦδες pro οἱ ἐν τοιοῖςδε ὄντες. Sic πονηροὶ πάντες, infelices omnes, Solon. Fragm. VIII. χείρονα Eurip. Bacch. 422. ὁμοίως εἶναι Ion. 831. Xenoph. Cyr. Expedit. lib. ult. τοιοῦτῳ δ' ὄντι ἀνδρὶ, in oratione ad Seuthen.“

V. 323. διαπεφοιβάσθαι. E Scholiastae expositione colligit Valckenarius, lectitatum olim fuisse διαπεφοιτάσθαι. Vide Animadv. ad Ammonium p. 149. Brunck. διαπεφοιβάσθαι. Extat verbum φοιβάω Callimach. Lav. Pallad. v. 11. Theocrit. Idyll. XVII. 134. Apollon. Rhod. II. 302. ubique sensu abluendi, purgandi, nitidum reddendi. Nec magis, credo, conveniret φοιβάζω, vaticinor, Lycophroni adhibitum v. 6. Multo igitur praestat, quod offert Scholiastae annotatio, διαπεφοιτάσθαι. Hesychius: φοιτᾶ — μάλιστα. Φοῖτος, μανία, λύσσα. Δια-

Διαπεφοιτῶσθαι, pro διαπεφοιτηγένοι. Sic αὐδωμέ-
νου pro αὐδῶντος Philoct. 131. (130.) Musgr. Non ad-
sentitur Lobeckius.

V. 333. τὸν εἰσαεῖ λεηλατήσῃ χρόνον citat Eu-
stathius p. 1313, 17.

V. 337. Scholion emendavimus, ubi perperam
legebatur ἐνταῦθα ἐγνήκλωμά τι γίγνεται. Vide quae
notavimus ad Comici Thesmoph. 95. [Ex edit.
rec.] Brunck.

V. 340. Legendum forte ob hiatum:

Μόνοι τ' ἐμῶν Φίλων, μόνοι

Ἑμμένοντες —

Quod est sensum diversum efficit. Musgr. Schae-
ferus τ' ante ἐμμένοντες abesse malit, Hermannus in
ἐτ' mutari. Mihi quidem librorum scriptura satis-
facit, quam sic intelligo: qui soli amicorum
meorum adestis solique servatis fidem.
El. 803. αἱ μοι μόνοι παρήσαν ἐλπίδων ἔτι.

V. 341. ὁρθῶ νόμῳ, id est ὁρθῶ τρόπῳ, ὁρθῶ
ῆθει. Sic infra v. 548. (543.) ὡμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πα-
τρός. Musgr.

V. 342 — 47. affert Zonaras T. I. p. 156.

V. 343. ὑπὸ ζάλης, pro μετὰ ζάλης, siquidem
ζάλη recte interpretantur turbo. Vid. Hesychium
et Suidam. Ὑπὸ a Poetis pro μετὰ nonnunquam sub-
stitui, pluribus exemplis docebimus ad Trachin. 425.
(420.) Musgr.

V. 346. ὡς ἀφροντίστως ἔχει, i. e. τὸ ἔργον, quam
non considerate se habet factum: ἀφρον-
τίστως Euphemismus est pro μανικῶς, quod Ajacis
auribus ingratissimum haud dubie accidisset. Ἀφρον-
τίστος,

τίστος, inconsideratus, Theocrit. Idyll. X. 20.
Xenophon Sympos. p. 520. Eurip. Med. 919. Musgr.
ἀσαλῆς (i. e. ἀφροντίας) μανία dixerunt Herodianus et
Apollodorus notante Etym. M. s. ἀσαλῆς.

V. 348. ἀρωγὸν τέχνας. Metrum non convenit,
quod tamen facile restitueris legendo, vocibus trans-
positis, τέχνας ἀρωγόν. Verum cum Sophocles τὰ
ὑποσόλοινα plerumque sectari soleat, magis equidem
probaverim:

Ἀρωγὲ τέχνας —

Γένος ἀρωγῆς ut τέκνον Φίλε Hom. Odys. B. 363. et ali-
bi: τέκνον ἄλαστε Calimach. Lav. Pallad. 87. —
ἄλιαν. Neque hic metrum recte se habet. An le-
gendum? δαίαν bellicam: δαίαν πλάταν ut δαίαν δό-
ρα Eurip. Iph. Aul. 1503. Musgr.

V. 349. Γένος — ὅς. In hac syntaxi personae,
non dictionis rationem haberi monuit jam Johnsonus.
Ad ἐπέβας cum Lobeckio subaudiendum δεῦρο vel
Ἴλιον.

V. 351. ποιμένων ἐπαρκέσονται. Usitata constru-
ctio esset ποιμέσιν ἐπαρκέσονται, regibus vestris
(qui Homero ποιμένες λαῶν audiunt) opitulari pa-
ratum. Sed hic Sophocles, ut multis praeterea in
locis, genitivum pro dativo posuit. Vide infra v.
1274. et 1422. (1244. et 1392.) Electr. 906. (895.) Philoct.
639. 888. 1210. 1247. (628. 854. 1162. 1194.) Musgr.
Participia interdum cum genitivo construi certum
est. Sic infra 529. πρέπον δαίμονος. Oed. Col. 436.
ἔρωτος ὠφελῶν. Neque enim, ut perspecte monuit
V. D. in Annal. Heidelberg. 1810. P. VII. p. 301. ad
comprabandum hunc usum ejusmodi loca excitari
debent, in quibus participium praefixo articulo na-
turam et vim substantivi accipit. Nihilominus prae-
feren-

ferenda mihi videtur Scholiastarum explicatio *μόνον ποιμένων* iungentium, ut *ποιμήν* h. l. idem sit quod *κηδεμών*. Verbum *ποιμαίνειν* pro *κηδεύειν*, *φροντίζειν* passim reperitur. *Ναῶν ποιμένες* dixit Aeschylus Suppl. 780.

V. 353. Multo elegantius foret:

— *μὴ κακὸν κακῷ δίδου*

Ἄνους, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τιθεῖς.

Posteriorius comma, utpote exegesis prioris, rectius per participium enunciatur. Musgr. Nihil mutandum. Si supra 193. 94. *στηρίζει* *φλέγων* pro *φλέγει* *στηρίζομενος*: ubi Schol. Bar. *μεθυπαλλαγὴ ἐστὶ τὸ σχῆμα ἐνταῦθα*. τὸ μὲν *στηρίζει* ῥῆμα ἀντὶ μετοχῆς *λάμβανε*, τὸ δὲ *φλέγων* μετοχὴν ἀντὶ ῥήματος.

V. 354. *πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει*. Ate a Poetis cum pro Dea venditata sit, crediderim Sophoclem per ἄτης divinitus immissam labem indicare, cui ne aliud ultro infortunium addat, Ajacem obtestatur Chorus. Musgr. Eustathius p. 146r, 63. *ὅτι Ὁμήρου εἰπόντος πῆμα κακοῦ — λαβὼν ἐντεῦθεν ὁ ζηλωτὴς αὐτοῦ Σοφοκλῆς πῆμα ἄτης φησὶν, ὃ ἐστὶν ἄτη περιφραστικῶς*. Afferit hunc versum cum antecedente Stobaeus p. 840.

V. 357. *ἄφοβοις*. Erunt fortasse qui praefixum α intensive hic accipere malint; de qua potestate erudite disserit Cel. Valckenaerius ad Theocrit. Adonias. Mihi *ἄφοβοις* interpretandum videtur, quos nemo formidat, qui terrorem nullum incutiunt. Sic enim *ἔμφοβοι* valet non trepidae, sed terribiles, Oed. Col. 39. Apollonides Anthol. p. 73.

Καὶ ποτε δινῆεις ἄφοβος πόρος —

Potest

Potest etiam *ἄφοβος* 'esse securus, nihil metuens, ut Dion. Chrysostom. p. 29. C. Musgr. Posterior explicatio recte habet. De raro usu vocabuli *θῆρες*, quo domestica denotat animalia, vid. Schweighaeuserus ad Athenaeum T. VIII. p. 496. Apud Aeschylum Eumen. 70. *θῆρ* de quocumque animalium genere occurrit.

V. 365. Scholiastam carpit Heathius *κλυτὰ* censentem *αἰπόλια* appellari διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς *ταρχὰς καὶ φωνάς*. Quam explicationem quia ipse non probat, nec aliam hujus appellationis meliorem adferri posse opinatur, scribi debuisse existimat *ἡλύτοις* pro *ἐκλύτοις*. Homerum percunctetur, cur Cyclopi oves *κλυτὰ μῆλα* appellarit, Odyss. I. 308.

καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα.

Brunck. *κλυτοῖς — αἰπολίοις*. Legendum, ni fallor, *κτίλοισ*, mansuetis. Nicander Theriac. 47r. *καὶ ἐπὶ κτίλα μῆλα δευεύων*. Musgr.

V. 367. *ἔδευσα*. gl. *ἔχεα*. Brunck. *αἶμ'*. Testantur veteres Lexicographi, Sophoclem in Electra *αἶμα* pro ense adhibuisse. Quo sensu si hic quoque accipiamus, cominoda oriatur sententia, nigrum ense imbui. Malim tamen utrobique *αἶχμ'*. Musgr. *αἶμ' ἔδευσα*. Simillimum est *τέγγει δακρύων ἄχυν* Trach. 853.

V. 368. *ἐπ' ἐξειργασμένοις*. Vid. Matthiae Gr. Gr. §. 565. 1. not.

V. 369. *ὅπως — ἔχειν*. Paullo rarior constructio, quae ex duabus constructionibus conflata est. Xenoph. Oecon. VII, 29. *δεῖ ἡμᾶς — πειρᾶσθαι, ὅπως ὡς βέλτιστα τὰ προσήκοντα ἐκότερον ἡμῶν διαπράττεσθαι*. ubi Schneiderus perperam *ἐκότερον* edidit, cum Leun-

Leunclavio autem ὅπως deleri malit. Diod. Sic. XX, 4. ὅπως — τοὺς ἀναβησομένους στοίμους εἶχειν. ad quem locum vid. Wesselingius. Ibid. c. 85. ὅπως — αὐτοὺς εἶργεσθαι τῆς ἐπιβολῆς.

V. 370. πάνθ' ὄρων. Eustath. p. 415. Σημειώσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ πάντ' ἐφορᾶν, διαφέρειν δοκεῖ ποτε τοῦ πάντα ὄρᾶν. ἡέλιος μὲν γὰρ ἀφ' ὧς πάντ' ἐφορᾷ· ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ Ὀδυσσεύς, ὡς πάντων αἰεὶ κακὸν ὄργανον, ἐπιφ' ὧς πάνθ' ὄρᾶν λέγεται. καὶ εἴη ἂν οὕτως ἀλάστωρ, ἐπεὶ περ οὐκ ἂν τι διαλάθοι τὸν οὕτω περιέρ-
γως πάνθ' ὄρωντα. Brunck. Vid. ad Phil. 999.

V. 372. ἄλῃμα hic et paullo infra positum pro ἀλήτης, res pro persona. Vide ad Antig. 756. (748.) Brunck. κακοπινέστατόν τ' ἄλῃμα. Postremam hanc vocem, iterum de Ulysse adhibitam v. 389. (380.) si ab ἀλάσμαι, vago, deducimus, Ajax sordidissimi vel squalidissimi erroris nomine Ulyssem dehonestabit: ἄλῃμα enim pro ἀλήτης accipi nihil vetat. Sic noster παιδουργίαν pro παιδουργὸν habet Oed. Tyr. 1271. (1244.) et παρχυῖδιον Electr. 129. (128.) pro παραμυθητάς, et ἐπαναστάσεις Antig. 539. (531.) pro ἐπαναστάτας. Verum, etsi tale convicium in Ulyssem inter Penelopae procos mendici habitu versantem speciose ab inimico conjici potuisset, nulla satis idonea ratio est, cur squalidus error decem ante annos ab Ajace audiret. Neque enim, quod semel, cum Trojam speculandi causa adiret, πτωχικὴν στολὴν induisset, (Eurip. Rhes. 504.) ἀλῃματος nomen vel ab inimico meruisse mihi videtur; cum et semel tantum et patriae causa eam personam suscepisset. An igitur Sophocles, quod Epici Poetae de Ulysse in Ithacam reduci tradiderant, eum pannis vestitum mendicum et circulatorem simulasse,

an

an hoc, inquam, Sophocles ad Ulyssem sub moenibus Trojae agentem, fama et honoribus florentem, aliud agens transtulit? Tale aliqui deum admisisse in epitheto πολύτλας v. 970. (945.) quod sequentia infortunia Ulyssi pepererunt, minime equidem negaverim. Sed hic vox στρατοῦ clare ostendit, Poetam non temere tempora confudisse, sed ad Trojae obsidionem animum intendisse. Superest ut explicemus, quo sensu Ulysses ἄλῃμα, citra culpam Auctoris, dici hoc tempore potuerit. Viderint ergo eruditi, utrum ἄλῃμα ab ἀλέω, molo, derivari debeat. Hesychius: ἄλῃμα, ἐφ' ὅν ἄλευρον. Legendum, ni fallor: ἄλῃμα, λεπτόν ἄλευρον, ut alibi, Παιπάλῃ, ἄλευρον λεπτόν. Esto igitur, ἄλῃμα pollinem sive farinam tenuem significare: quid hoc, inquires, ad Ulyssem? Nempe pollen apud Graecos recepta et quasi proverbiali metaphora vafrium est subtile ingenium indicat. Aristoph. Nub. 259.

Λέγειν γενήσῃ τρίμμα, πρόταλον, παιπάλῃ. Παιπάλῃν quomodo Hesychius explicet, supra vidimus. Vocis παιπάλῃμα similis et quoad primariam et quoad metaphoricam potestatem ratio est. Synesius p. 75. τὸ παιπάλῃμα τὸ κερνώπειον. cui adde exempla a Valckenaerio V. Cl. citata ad Hippol. 406. Sic et Latinis subtiles pari allusione audiunt, qui acumine excellunt, crassi, qui minus perspicaces sunt. Iam nihil magis bilem, militi praesertim strenuo, commovere, quam fortunatam vafritiem, nemo nescit: unde et Ajax ipse paullo ante omnia videnti facultatem acerbe Ulyssi exprobrat. Κακοπινὴς Graecis dictus erat, tam qui moribus inquinatis et impuris erat, quam qui corpore inculto et squalido, ut erudite docet ex Athenaeo H. Stephanus in Lexico. Valet igitur hoc loco βδελυρός, ἀκάθαρτος. Musgr.
Recte

Recte Eustath. p. 108, 33. κακοπινέστατον ἀλῆμα, ἥγουν πλάνημα, στρατοῦ. usus ille hoc loco etiam p. 352, 35. 1441, 18. Translate autem significari puto scelertum hominem, qua notione ἀλῆμων apud Nonnum occurrit. Hinc non male Zonaras T. I. p. 131. per πανούργημα ἢ ἐπίτριμμα explicat.

V. 373. πολὺν γέλωθ'. Temere igitur Thom. M. p. 718. πλατὺς γέλως ἐρεῖς, οὐχὶ πολὺς.

V. 374. sine auctoris nomine citat Stobaeus Eclog. I. I. c. 3. p. 34. Heer.

V. 377. μηδὲν μέγ' εἴπης. Locis a Lobeckio citatis adde El. 823. μηδὲν μέγ' αὖσης. et Terei fr. X. μήπω μέγ' εἴπης, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδης, ut bene correxit Heathius.

V. 379. πῶς ἂν, utinam, qua significatione his particulis utuntur saepissime Tragici. Vide Marklandum ad Supplices 796. Hoc nisi ignorasset Heathii popularis, in mentem ei non venisset legi debere ὥς ἂν. Brunck.

V. 390. ἄξιός. Subaudiendum εἰμί. "Ετοιμός sic positum copiose illustrat Dorvillius ad Chariton. p. 49. Sententiam omnino enervat τίς εἰς ὄνησιν in com-
modum aliquid; multoque animosius fuisset, οὔτε θεῶν, οὔτε ἀνθρώπων ἀμερίων γένος ἄξιός εἰμι βλέπειν. An igitur legendum? τίς εἰς ὀνήσιμ' i. e. ὀνήσιμά τινα accusativo plurali: constructio tunc erit: οὔτε ἄξιός εἰμι βλέπειν εἰς θεῶν γένος, οὔτε εἰς ὀνήσιμά τινα ἀνθρώπων ἀμερίων, i. e. εἰς ὀνησίμους τινὰς ἀνθρώπους, neque dignus sum Deorum genus intueri, neque bonos gravesque homines. 'Ονήσιμος bonus, ut infra χρήσιμον v. 410. (493.) In Homeri Odys. B. 33. legerim: ἐσθλοῦ μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμο.

ὀνήμονος. Heraclitus apud Strabonem Lib. XIV. p. 642. ἄνδρα ἐωυτῶν ὀνήϊστον, cui adde citata Casaubono in not. Denique ὀνήσιμα ἀνθρώπων πρὸ ὀνησίμους ἀνθρώπους, ut in exemplis citatis ad v. 314. (305.) quibus adde ἐνκακῶ χειμῶνος infra v. 1163. (1133.) Musgr. Nihil mutasset V. D., si ὄνησιν vertisset opem et loquutionem βλέπειν εἰς τινα rectius explicuisset. Haec nihil aliud significat, quam exspectare aliquid ab aliquo. Antig. 914.

τί χρή με τὴν δύστηνον εἰς θεοῦς ἔτι βλέπειν;

θεῶν γένος, id est εἰς θεῶν γένος, praepositione, ut saepius, in priore membro omissa. Pro γένος Wyttenbachius Bibl. Crit. Vol. II. P. II. p. 43. sine ulla necessitate scribendum putabat τινός. Eurip. Med. 747. — θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος. Hippol. 7. ἐν θεῶν γένει. Hecub. 490. δαιμόνων εἶναι γένος.

V. 395. ὀλέθριον αἰκίζει. His in antistropha respondet εὐφρονες Ἀργείοις, et recte quidem: arsis enim in dactylicis numeris passim soluta reperitur. Exempla dedi ad Antig. 792. ed. min. quibus accedat versus ex Oed. T. 1187. οὐδένα μακαρίζω, nullius ille mutationis indigens, Eurip. Bacch. 525. τὰδ' ἀναβοήσας, ejusdemque fab. v. 863; δέρεν εἰς αἰδέραδροσερόν.

V. 398. φθίνει, φίλοι. Non displiceret φθίνει φίλος, si ex altera parte decrescunt amici. Singularis enim fuerit pro plurali φθίνουσι φίλοι, cujus enallages aliquam multa exempla dedimus ad Eurip. Hippol. 1268. Supp. 379. Conf. v. 624. (613.) Legas etiam non incommode: φθίνει φίλον pro τὸ φίλον, ut in Chrysippo fragm. IV. Musgr.

M m

V. 399.

V. 399. τοῖςδε. gl. τοῖς βοσκήμασι. Brunck. Τοῖς δ' ὁμοῦ. Et perfrigida sunt haec et parum expedita. An legendum?

Τισὶ δ' ὁμοῦ γελᾶν

Μωραῖς ἄγραις προκείμεθα.

Nonnullis autem velut ad ridendum exponimur, ob stultam venationem. Aut forto, Τὰ δὲ κομμοῦ πέλας, prope planctum; prope est, ut, instar cadaveris, cum planctu lugeamur. Vel, Τὰ δὲ δήμου γέλως. Μωραῖς ἄγραις ut ἀδώροις ἐλαφηβολαῖς supra v. 178. ubi vide annotata: προκείμεθα ut infra πρόκειται v. 427. (422.) Musgr. Non hunc versum, sed praecedentem mutare debueram. Scribendum videtur:

εἴγε τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τοῖςδ' ὁμοῦ πέλας,

ut sint dochmiaci adjuncto iambo, quo transitus mutatur ad sequentem numerum iambicum. Ita in antistrophico versu

ἐξερέω μέγ', οἷον οὐ τινα Τροίῃ στρατοῦ

nihil est, quod emendatum velis. Τὰ μὲν referri licet vel ad ultionis spem vel ad illustria facta, quae Ajax prius gesserat. Oppositio incest in verbis μωραῖς δ' ἄγραις: quominus enim τοῖς δὲ subiceretur, impendebat proximum τοῖςδ'. Eiusdem, si qua est, negligentiae exemplum habes Odyss. A. 115. εἴ ποθεν ἐλθὼν μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θεῖη — τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι. Denique quod ad voces ὁμοῦ et πέλας attinet, minime illae positae sunt ἐν παραλλήλῳ, sed altera cohaeret cum τοῖςδ', altera adverbialiter sumenda, haec loci, illa temporis notationi inservit.

V. 401.

V. 401. διπαλτος. Extat vox Eurip. Iphig. Taur. 324. sed diverso, ni fallor, sensu. Significat hic exercitum magno impetu in Ajacem involaturum, quoniam, qui cupide aliquid faciunt, utraque manu, id est, διπαλτοι, facere solent. Ad hoc quoque alludere videtur Pindari χειρὶ διδύμα Pyth. II. Antistroph. I. Horatius Lib. I. epist. 18. 66.

Fautor utroque tuum laudabit pollice ludum.

Palmas ponto tendens utrasque Virg. Aeneid. V. 233. vid. et VI. 685. Musgr. Wesselingius jacula ambabus manibus gerentem intelligebat. Eustath. p. 674, 13. παλτὸν εἰδὼς τι ὕπλου, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ διπαλτος Φρονεύς.

V. 406. Πόροι, fluvii. Sic Eurip. Phoeniss. 758. et 853. Musgr. Lobeckio iudice intelligendi sunt fluctus marini, quos Ajax de litore procul prospiciebat: quemadmodum πόρους ἀλιρρόδους et ἐναλίων πόρων legitur Aesch. Pers. 365. et 451.

V. 408. πολὺν πολὺν με δαρὸν τε δὴ κατείχετε χρόνον hinc citavit Eustath. p. 250, 39.

V. 412. τοῦτό τις φρονῶν ἴστω. Sensus est: id, qui sapiens est, probabit, quod Astio iudice fortius exprimit Ajax, ut cordatorum hominum reprehensiones praevertat.

V. 415. εὐφρονες. Benevolum Graecis potius quam Trojanis fuisse Scamandrum penitus negat Homerus Iliad. T. 74. collat. cum 36. et 40. An ergo legimus? δυσφρονες, inimicae, ut Eurip. Androm. 288. et 491. in Strophā autem λάθριον pro ὀλέθριον. Mihi quidem maxime hoc placet; nam εὐφρονες, laetae, jucundae, parum sane venustum videtur.

M m 2

Musgr.

Musgr. εὐφρονας τοῖς Ἀργείοις Scamandri ῥοὰς dici monet Eustath. p. 890, 21. διὰ τὸ χρησιμώτατον αὐτὸν γενέσθαι τοῖς Ἕλλησι. Aeschyl. Pers. 485.

Σπερχειὸς ἄρδει πιδίον εὐμενεῖ πότῳ.

V. 418. Vide ad v. 399. ἐξερέω, ut καλέω Aeschyl. Agam. 151. τρομέονται Pers. 64. ποθέουσαι ibid. 540. At Agam. 799. pro δυεπραχέοντι secundam syllabam longam habente revocanda est librorum lectio δυεπραγούντι, quam agnoscit Stobaeus S. CCLVII. p. 849.

V. 419. στρατοῦ, in exercitu. Sic τᾶςδε γᾶς Eurip. Troad. 859. Vide infra v. 1063, 1194. et 1413. (1033. 1164. 1383.) Musgr.

V. 423. 24. Hos versus exponit Eustathius p. 914, 32.

V. 425. αἶ, αἶ. Ludicrum est et a tragoediae gravitate alienum, malis aliquem oppressum e vocum simili sono et tam frigida etymologia conquirendi argumentum sumere. Hujusmodi lusibus mire indulsit Euripides, quibus adeo noster temperavit, ut in ejus reliquiis vix aliud praeter hoc exemplum reperiatur. Brunnck. Ajacis nomen Pindarus Isthm. VI, 77. originem habere innuit ab αἰετός s. αἰτός, h. e. aquila, quae auspiciū Telamoni patri fecerat. Wessel. Brunnckium Valckenarii ad Phoen. p. 12. iudiciū sequentem praeclare refellit Lobeckius.

V. 426. ξυνοίσειν. Photius lex. MS. exscriptus a Suida: συμφέρει, συναρμόττει, συμφωνεῖ. Musgr.

V. 430. Observa verbum ἀριστεύειν, neutrum transitive hic adhibitum. Brunnck. καλλιστεῖν proprie est praemium pulchritudinis, ut apud Lucianum in Dearum judicio. Hic simpliciter praemium valet. Quod docent lexica, καλλιστεύειν esse

for-

fortissime se gerere, ex male intellecto Herodoti loco VII. 180. natum est. Musgr.

V. 431. πᾶσαν εὐκλειαν, unice gloriam, gloriam nullo dedecore mixtam. Πᾶν κέρδος ἡγοῦ, Eurip. Med. 459. αἶμα πᾶν πύοντα, Hesych. Musgr. Noster Trach. 648. πάσας ἀρετὰς λάφυρ' ἔχων, citante Lobeckio.

V. 434. χειρὸς ἐμῆς, pro χειρὶ ἐμῇ. Vide annotata supra ad v. 360. (351.) et ad Eurip. Herc. Fur. 940. — ἀρκέσας. Valet hic βοηθήσας, sc. Graecis. Hesychius ἀρκεῖ — βοηθεῖ. Non minora facinora opitulans pro non minora facinora opitulando edens. Musgr.

V. 440. ἀνδρὶ παντουργῷ Φρένας citat Thomas M. p. 677. Seq. versu ἐπραξεν — Patrobasilius in Miscell. obs. Amstel. T. VII. p. 409. recte interpretatur: occulta et clandestina machinatione conciliarunt. Vid. Hermann. ad Viger. p. 744.

V. 441. κράτη. Pro κράτος, virtutem, fortitudinem. Musgr.

V. 442. In constructione cohaerere debent διάστροφοι ἀπῆξαν. Ponitur enim διάστροφοι pro adverbio διαστροφῶς. Musgr. Φρένες διάστροφοι τοῦ μαυρομένου Thom. M. p. 220. Vid. Valck. diatr. p. 72.

V. 443. εἰ μὴ — γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, nisi a consilio meo aberrassent. ἀπῆξαν Tragicis inusitatum esse recte monuit Lobeckius.

V. 444. In verbis οὐκ ἂν ποτε δύνῃν αὐτὸ ἐψήφισαν anachronismum esse monuit Eustathius p. 361, 30. ψηφίζειν γὰρ οὐπω εἶδον ἡρώες, ἀλλὰ μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὔρημα.

V. 446.

V. 446. ἐπευτύνοντ'. Lege ἐπαντείνοντ'. Libanius vol. II. p. 139. δεξιὰς — οὐκ ἀνέτειναν. Musgr.

V. 447. Suidae scripturam λυσσώδει νόσφ Heinsterhusio placuisse dicit Rulink. ad Timaeum p. 106.

V. 451. βλάπτοι. gl. ἐμποδίζοι. Eustathius ad Odys. A. p. 1410. Βλάπτειν, κυρίως τὸ ἐμποδίζειν τὸν τρέχοντα, καὶ οἶονεὶ βάλλειν, ὃ ἐστὶ ρίπτειν καὶ οὕτως ἰάπτειν· ἐξ ὧν δοκεῖ τὸ βλάπτειν συγχεῖσθαι. καὶ ἔστιν ὅμοιον βλάπτειν εἰπεῖν καὶ σφάλλειν. καὶ Ὅμηρος οὐν οὐχ ἀπλῶς εἶπε βλάπτειν, ἀλλὰ βλάπτουσι κελεύθου, ἧτοι ἐμποδῶν γίνονται εἰς δόγν. Brunck.

V. 454. καὶ πέδιλα τάδε. Hermannus in praef. ad Hec. p. XXXIX. corrigi volebat καὶ πέδον τόδε, id quod sane numerosius est, sed, quum tribrachys in ista sede crebro reperiatur, nihilominus posthabendum fuit.

V. 456. μόνους τ', i. e. ἐμοῦ μεμονωμένους, me destitutos, ut bene Triclinius. Aut forte σεμνοὺς τ'. Conf. Eurip. Med. 220. Androm. 700. Aeschyl. Eumen. 640. Arrian. in Epictet. lib. III. cap. XXVI, p. 379. μεγάλων τούτων καὶ σεμνῶν ἀρχῶν καὶ τιμῶν. Musgr.

V. 459. γυμνὸν — τῶν ἀριστείων ἄτερ. Vid. Schaeferi melet. crit. p. 115.

V. 460. ὧν non regitur ἀστέφανον, sed concordat cum antecedenti ἀριστείων, ut ὧν ὁρᾷς ἐν ὁμῶσι Trachin. 245. (242.) Deinde ἀστέφανον accusativus est pendens, de quo vide ad Eurip. Helen. 77. Musgr.

V. 464. εὐφράνοιμι. Nonne igitur, propria manu oppetens, gratam rem Atridis fecit? Aliud, puto, est, quod hic cavendum censet Ajax, ne scilicet

cet

cet, Trojanorum stragem edens, traderet fessis leviora tolli Pergama Graiis. Musgr.

V. 465. πείρα. gl. μεταχειρήσεις. Brunck. μεταχειρίσεις scribendum fuisse, monet Schaefer, in melet. crit. p. 58.

Ibid. οὐκ ἔστι. An pro οὐκ ἔσται? De qua enallage plura dicemus ad Oed. Tyr. 785. (757.) Musgr. οὐκ ἔστι, non licet.

V. 466. ὀηλώσω — μὴ γεγώς. Nihil magis obvium hoc idiotismo, quo participium ponitur pro infinitivo. δείξω πεποιηκώς, pro δείξω πεποιημέναι. Imitantur veteres Latini. Plautus Asinaria III. 3.

Argenti viginti minae me modo ad mortem appulerunt,
quas hodie adulescens Diabolus ipsi daturus dixit. Brunck.

V. 469. κακοῖσιν — ἐξαλλάσσεται. Puto κακοῖσιν pro κακῶν hic positum esse, figura Colophonia; cuius exemplum vide Antig. 874. (854.) Nicandr. Theriac. 712.

Τετράμορον δραχμῇσι δύω καταβάλλεο βριθες. Fac Poetam κακῶν hic scripsisse: constructio esset: ὅστις ἐξαλλάσσεται μηδὲν κακῶν, qui nihil malorum mutatur, i. e. qui nullam malorum mutationem fecit. Musgr. Recte vertit H. Stephanus Thes. L. G. Tom. I. p. 353. qui nullam mutationem seu varietatem aut vicissitudinem accipit in suis malis. id est cui sua mala semper in eodem statu manent. Alienam ab h. l. rationem iniit Schneiderus in Lexico Graeco s. v. ἐξαλλάσσω interpretans: qui nihil ab ignavis differt.

V. 470.

V. 470. *παρ' ἡμῶν* ex usu Graecorum debet esse alternis diebus, ut clare ostendit H. Steph. in lexico v. *παρά*. Vid. et Iul. Polluc. lib. I. cap. VII. sect. 54. Hoc igitur cum nullum hic locum habeat, malim *τί γάρ ποτ' ἡμῶν*, ut constructio esset, *τί γάρ ἡμέρα ποτὲ τέρπειν ἔχει, ἡμῶν προσθεῖσα*; quomodo enim vita delectare potest, diem adjiciens? *Ἡμέρα*, vita, ut in exemplis citatis ad Eurip. Phoeniss. 554. Est et *Ἡμέρα* nonnunquam nomen Deae, quam Latini Auroram vocant; (vid. ad Eurip. Troad. 855.) quam et hic intelligi nihil vetat. Musgr.

V. 471. *κάνεθεῖσα*. Sic membr. pro varia lectione. In serie versus scriptum *κάνεθεῖσα*, ut ceteri omnes habent libri tam scripti quam impressi. Glossae: ΠΡΟΣΘΕΙΣΑ. *ἐαυτὴν δηλαδή. παρατεθεῖσα, προσθήκην ποιήσασα*. Κ'ΑΝΑΘΕΙΣΑ. *ἀναβολὴν ποιήσασα καὶ ἀνάθεσιν, ἀνατεθεῖσα, ὑπέρθεσιν ποιούσα*. Hoc quidem sensu probum est *ἀναθεῖσα*, sed quin locum tueatur obstat constructionis ratio: oporteret enim *τό γε κατθανεῖν*, quod metrum non admittit. Quam restituimus lectionem, interpretatus est vetus Magister, cujus notam in minoribus scholiis e codice D. exhibuimus. Brunck. Musgravius nihil, nisi haec habet: „*κάνεθεῖσα*. Raro hac potestate occurrit verbum *ἀνατιθῆμι*. Appianus tamen in Mithridatico, *ἐς τὴν ἐπιούσαν ἀνέθεντο*.“ Parum itaque sollicitus fuit de genitivo *τοῦ γε κατθανεῖν*, in quo tamen ipso maxima inest difficultas, ita ut Lobekius, servata lectione *κάνεθεῖσα*, quae vel propter praecedens *προσθεῖσα* magis placere debet, dativum reponendum esse arbitretur, iungens *προσθεῖσα (ἡμῶν) τῷ γε κατθανεῖν κάνεθεῖσα* sc. *αὐτό*, quam suspensionem constructionis p. 294. seq. pluribus firmavit

vit exemplis, auctis etiam ab Heindorsio ad Plat. Phaedon. p. 166. Equidem dubito, an hoc voluerit Sophocles: quid enim dies diei additus apponit, quousque differt mortem, ut oblectare aliquem possit, sive, paullum oppido vitae nostrae apponit mortemque procrastinat, ut neminem possit juvare. *τί τοῦ κατθανεῖν*, quantulam partem ejus temporis, quo mortui erimus (*was von dem todseyn*). „*ἀνατιθέναι* proprie est retro ponere: quod verbum quum verbo *προστιθέναι* opponitur, propemodum idem est, quod detrudere. Quae difficultas visa est esse in hoc loco, ea in eo est posita, quod pro vita mors nominatur. At hoc recte factum est. Sensus enim hic est: quid delectare potest dies diei accedens, qui quid quid vitae addat vel demat, id tamen non nisi temporis, quo moriendum est, addat dematque.“ Herm.

V. 472. citat Thomas M. p. 663. sequentem attingit Eustathius p. 651, 60. et p. 1407, 48. utrumque, Wesselingio teste, laudat Graecus auctor in Excerptis Allatii p. 220.

V. 473. *θερμαίνεται*. Pind. Olymp. X. stroph. 5. *θερμαίνει φιλότατι νόον*. Eurip. Electr. 405. *χαρᾷ θερμαινόμεσθαι καρδίαν*. Musgr.

V. 476. *ὑπόβλητον λόγον*. Eustath. p. 106. *ὑποβάλλειν* λέγεται, *τὸ νόθα ταῖς ὠδινούσαις ὑποτιθέναι βρέφη*, *α καὶ υποβολιμαῖα διὰ τοῦτο λέγονται*. *ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς υποβολιμαίους εἶπε λόγους, τοὺς μὴ γνησίους τῆς σάφρονος διανοίας, ἀλλὰ νόθους*. Vide Oed. Col. 794. Brunck.

V. 480. *ἀναγκαῖα τύχη*, captivitas. Eustathius ad Il. II. p. 1089. *ἡμῶν δὲ ἀναγκαῖον, τὸ τῆς αἰῶ-*

ἀλκίσεως καὶ δουλώσεως, ἐν ᾧ τις ἀνάγκην πάσχει. ὅθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀναγκαία τύχη, ἡ δουλική, καὶ ἢ οὐ ζῇ τις ὡς βούλεται, ἀλλὰ δουλικῶς. διὸ καὶ ἀντετέθη τὸ ἐλεύθερον ἡμᾶρ, καὶ τὸ ἡμᾶρ ἀναγκαιῶν. Brunck. τῆς ἀναγκαιᾶς τύχης, i. e. ἀνάγκης. Conf. Eurip. Alcest. 986. Musgr. Veram puto Eustathii explicationem, quam propterea rejicit Lobeckius, quod nullam haec sententia vim habere potuerit ad consolandum Ajacis dolorem. At vero minime consolari eum voluit Tecmessa, sed commemorando servitutis onere ac miseria movere, ne et ipsam et filium iniquorum dominorum permitteret arbitrio. — Laudaverunt locum Zonaras T. I. p. 178. et Schol. Eurip. Med. 93.

V. 484. Hunc locum, observante Lobeckio, non infacunde invertit Achilles Tatius de Amore Leuc. I. V. c. 17. p. 454. ἐλευθέραν μὲν, ὡς ἔφυν, δούλην δὲ νῦν, ὡς δοκεῖ τῇ τύχῃ.

V. 485. καὶ σὴ μάλιστα χειρὶ. Praeclare Schaeferus: „Corrigit se prudentissima mulier, quae nisi hoc addidisset, vix aequo animo laturus erat irreverens deorum Ajax, quod illa dixerat, θεοὺς ὥδε δόξει.“

V. 488. ἡς ξυνηλλάχθης. Attici relativum articulum construunt casu substantivi quo refertur, non eo quem regit adjunctum verbum. Exempla passim obvia. [Isaeus in oratione περὶ τοῦ Κλεωνύμου κλήρου p. 11. edit. Reiskii: τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις ἀνακείνων, ὧν ἂν ὀργισθέντες τοὺς οικίους ἀδικήσωσιν, ὕστερον μεταμέλει. ubi ὧν ex Atticorum usu est pro οἷς. Ex edit. rec.] Vide quae notavimus ad Comici Thesmoph. 835. Brunck. Alteram quoque constructionem non raro inveniri, perite monuit Lobeckius.

V. 494.

V. 494. τροφήν, vitam. Vid. Oed. Col. 336. 351. et 1330. (328. 338. 1265.) Antig. 930. (910.) Musgr.

V. 496. ἰάπτων. Hesychius: ἰάπτειν, σπαράσσειν. unde vulgatam speciose quis tueatur. Mihi Lexicographus corruptela deceptus videtur, qualis nunc Sophoclis locum deformat; ubi si scripseris λόγοις δάπτων, sermonibus mordens, nihil opus erit insolitas verbi ἰάπτω potestates comminisci. — Nisi ἰάπτω idem valeat; quod adhibitum est Nicandro Theriac. 116.

— ὅτε δὴ κακὸν ἄνδρας ἰάπτει. Musgr.

Verba λόγοις ἰάπτων citat Eustath. p. 17, 5.

V. 498. λατρείας — τρέφει. Sic ἄτην ἔθρεψεν infra v. 652. (635.) ζῆλον i. e. μακαρισμοῦ. Musgr.

V. 499. ἐλῶ futurum et Attica forma, ut infra 756. (747.) Oed. T. 418. (417.) Eurip. Androm. 710. Brunck.

V. 501 — 3. Hunc locum imitando expressit Eumathius de Ismen. I. III. p. 106. Teuch. οὐκ αἰδῶ τὸν Θεμισθέα πατέρα τὸν σὸν καὶ τὴν τῶν πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον Διάντειαν. Lobeck.

• V. 506. διοίsetai. Subaudiendum βίον vel αἰῶνα. Plena locutio extat Herodot. III. 40. Elliptica Eurip. Rhes. 985. Musgr. Hesychius: διοίsetai, διαίξει, βιώsetai. Quum tamen ita διοίsetai, non διοίsetai dicatur, neque impuberes perpetuo serviant tutoribus, Lobeckium sequor explicantem per διασπασθήsetai, citato Chrysostomi loco Orat. XLI. p. 506. C. Morell. ubi hoc ipsum verbum in eadem re legitur.

V. 507.

V. 507. ὀρφανιστὰς ex h. l. commemorat Eustathius p. 533, 30. ὅσον κακὸν νεμεῖς coliaeret cum cίκτειρε, miserare, cogitans, quantum miseria-
rum sis relicturus. Vid. Brunck. ad v. 785.

V. 510. Vulgata lectio et interpunctio magno-
pere laborat. Mirum est enim, Tecmessae matrem
ab Ajace interfectam dici; mira etiam oppositio in
verbis ἀλλ' ἡ μοῖρα, et alienus a poetica oratione ar-
ticulus. Haec jam ab Hermannio monita sunt in
ephem. Lips. 1807. n. III. p. 1767.

V. 512. Αἰδου οἰκήτορας. Supplenda prae-
positio εἰς, quae suppressi solet. Pronum erat scri-
bere καθεῖλ' ἐς Αἰδου. Brunck. Si vulgatam reti-
nemus, pater et mater Tecmessae erunt αἰδου, quos
memorat, οἰκήτορες. Sed fieri potest, ut Poeta etiam
scripserit καθεῖλ' ἐς αἰδου — οἰκήτορας, demisit ad
Orci incolas. — αἰδου hic non pro loco, sed,
quod multo elegantius, pro persona accipiendum
est. Sic enim Euripides, λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ, An-
drom. 1092. Musgr. Vulgatae post Hermannum
l. c. merito patrocinati sunt recentissimi editores,
eodem, quo Musgravius, modo explicantes. — Ver-
sum hunc citat Moschopolus περὶ σχεδῶν p. 49. cui
θανάσιμους positum videtur ἀντὶ τοῦ θνητούς. Iño
significat mortuos. Oed. T. 950.

εὐ ἴσθ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα.

Sic πόμπιμος, missus, deductus, Trach. 877.
Eurip. Med. 848.

V. 516. Eodem argumento, sed minus verecun-
do, utitur Hecuba apud Euripidem, Hecub. 828.
Musgr.

V. 517.

V. 517. In Oed. C. 779. paullo aliter: ὅτ' αὖ-
θεν ἡ χάρις χάριν φέρει. Eurip. Hel. 1250. χάρις γὰρ
ἀντὶ χάριτος ἐλθεται. Wessel. Sophocleum versum
citat Thomas M. p. 912.

V. 518. Eustath. p. 981, 33. οὐκ εὐγενής ἐστίν,
εἴγε ἀπορρεῖ αὐτοῦ μνήστις εὐ πεπονθότος.

V. 520. ὡς κἀγώ, sc. ἔχω. Vid. Heindorf. ad
Plat. Phaedon. p. 235.

V. 522. Schaeferus praeter necessitatem conj-
cit, καὶ κάρτα γ' αἴνου.

V. 526. Φόβοισι, propter metum. Vide
ad Antig. 1219. (1203.) Brunck. Et supra ad v. 178.
ἐξελευσάμην exsolvi sc. periculo, non, ablegavi,
ut cum Brunckio vertit Lobeckius. Astianum ἐξε-
ρυσάμην abhorret a more Tragicorum. Aeschyl. Prom.
235. recte Robert. ἐξελευσάμην.

V. 529. τ' ἂν ἦν. Sic ex vetustis Scholiorum
edd. rescribendum esse docuit Porsonus ad Eurip.
Med. 563. cujus sententiae de diphthongo in ται non
elidenda, sed per crasin vocalem longam efficiente
prorsus adstipulor. Eodem modo in melioribus libris
non τοῦ γαθοῦ scribitur, sed τάγαθοῦ, quod unice
probat idem ad Phoen. 903. articulum enim cum α
brevis semper in α longam coalescere. — De geniti-
vis δαίμονος τοῦ μοῦ vide ad v. 351.

V. 530. ἀρκεσαι, hoc ut arcerem, prohiberem,
propulsarem. Sic Homerus, ἤρκεσ' ὀλεθρον, non
semel. Musgr.

V. 532. τί δῆτα δρῶσ' ἐν τῶνδ' ἂν ὠφελοῦμαι σε;
Aldus et codd. hunc versum sic depravatam exhi-
bent:

τί δῆτ' ἂν ὦς ἐν τῶνδ' ἂν ὠφελοῦμαι σε;

Scabra

Scabra est lectio, in qua non satis apparet, quid sibi velit ὡς, et invenuste geminatur ἄν. Tragici manum certa et elegantissima conjectura restituit generosus Batavus Ericus Hubertus van Eldik. Euripid. Iphig. A. 1463.

ἔσθ' ὃ τι κατ' Ἄργος δρῶσά σοι χάριν φέρω.

In Heathii lectionibus ὡς ἐκ τῶνδε perperam exponitur, ut res nunc se habent. Aliquanto melius glossae in codd. nostris, κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα. Pravum ὡς omnes perinde frustra habuit. ἐκ τῶνδε pro postea, dehinc frequentat Sophocles. [quod ad Oed. T. 235. (234.) jam fuit observatum. Ex edit. rec.] Brunck. ὡς ἐκ τῶνδε. Eodem plane modo Thucydides IV, 17. ὡς ἐκ τῶν παρόντων. Locum ex Eurip. Androm. 1187. Porsonus in praefat. ad Hec. p. XXXV. ed. sec. Lips. tacite sic emendat:

οὗτος γ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾷτ' ἂν γέρον.

V. 535. μὴ οὐ defendit Lobeckius allato Aeschyli loco, Prom. 632. τί δῆτ' ἀ μέλλεις μὴ οὐ γυγνώσκειν τὸ πᾶν.

V. 538. λελειμμένῳ λόγῳ i. e. ὑστερήσαντι, adeo longe absenti, ut exaudire nequeat. Sic λειφθεὶς μάχης Eurip. Heraclid. 734. Idem sensu non plane eodem λείμμαι νόμων Helen. 1266. Musgr.

V. 540. αἶρειν h. l. afferre, ut αἶρειν λουτρά Eurip. El. 791. αἶρειν κανῶ v. 800. Wessel.

V. 543. Respicit hunc locum Eustathius p. 624, 59. ὡμοῦς νόμους interpretans τρόπους στερεοῦς καὶ ἀνενδότους. Vid. Musgr. ad v. 341.

V. 544. Hesychius: πωλοσαμνεῖν· πώλους δαμάζειν. Sic legendum. Wessel.

V. 515 -

V. 545 - 550. citat Stobaeus S. CXC VII. p. 673. Expressit Noster praeclarum Homeri locum, Il. VI, 476. ubi Heynius confert Virg. Aen. XII, 435. Eandem sententiam apud plures reperias, ut ap. Dionys. Hal. l. VIII. p. 513. et Demosthenum Libanii T. IV. p. 252. Sic etiam Attius in armorum iudicio ap. Macrob. l. 6. c. 1.

Virtuti sis par, dispar fortunis patris.

Quorum locorum nullus a Lobeckio, diligentissimo et eruditissimo editore, praetermissus est.

V. 548. κακῶν. Musgravius malebat παθῶν.

V. 549. Hunc versum tamquam a Sophoclis grandiloquentia alienum resecans Musgravius legendum suspicatur:

Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κτᾶ γ' ἀνῶδνον κακῶν,
Ἐως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης.

hoc sensu: Etenim quod nihil intelligis pro remedio malorum habes, donec laetari et contristari didiceris. Ἀνῶδνον pro φάρμακον ἀνῶδνον accipi vult.

V. 550. τὸ χαίρειν — τὸ λυπεῖσθαι. Abundat utrobique τὸ, ut in τὸ δρᾶν supra v. 114. τὸ πλεῖν infra v. 1162. (1132.) vid. et ad Electr. 1036. (1026.) Non negat infantes et pueros dolorem et voluptatem sentire, sed moerorem et laetitiam, utpote quae circa res partim futuras, partim subtiliores versantur. Eurip. Med. 48. νῆα γὰρ φροντίς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Pompejus Longus apud Stobaeum Serm. LXXVI.

Ἡβη δὲ λύπαι, φροντίδες θ' ἡβῶσ' ὁμοῦ. Musgr.

V. 551. δεῖ σ' ὅπως δέξῃς. Sic Philoct. 55. δεῖ σ' ὅπως ἐκκλέψῃς, ubi vide. Cratinus ap. Athen.

p. 373.

p. 373. E. *οὐδ' ὅπως Ἀλεκτρούνοιο μὴδ' ἀνδρῶν διόσεις τοῦ τρόπου.*

V. 553. *κούφοις πνεύμασιν.* Translationem a plantis tenuioribus duci monet Scholiastes, quibus multum aut nocent aurae, aut prosunt. Catullus LXIII.

Ut flos in septis secretus nascitur hortis —
Quem mulcent aurae. Musgr.

V. 554. *ἀτάλλων· τρέφων.* Zonaras T. I. p. 537.

V. 558. Testatur Scholiastes in nonnullis Libris scriptum fuisse *τηλουργός*, non *τηλωπός*. Legendum utique *τηλουρός*. Vid. Eurip. Orest. 1331. Androm. 890. Electr. 251. Musgr.

V. 564. Dativum *Ἐριβοίᾳ* probum censet Hermannus.

V. 565. *γηροβοσκός* ex h. l. sumpsit Eustathius p. 600, 12. 1456, 22.

V. 568. Schaeferus dedisse Sophoclem putat, *μητὲ λυμῶν ἐμός*, non adsentiente Hermannus.

V. 571. *πόρπανος*. In medio clypeo interiore (v. Schol. ad Eur. Phoen. 1134.) erat fibula latior, per quam brachium sinistrum transmittebatur, ut regere eum seque tueri possent. Appellabant etiam *ἄχαιον*. Huiusmodi fibulae nonnunquam ex loris erant contextae et colligatae, uti haec *πολύβραχος*, nonnumquam tamen ferreae. Habet certe *σιδαροδέτους πόρπανας* Bacchylides apud Stobaeum Serm. 53. p. 367. Wessel. Ajacis sentum *πόρπανα* habuisse negat Eustath. p. 995, 19.

V. 572. *κοινὰ* adverbialiter pro *κοινῶς*. gl. *ὁμοῦ ἐμοί, ἡγουν σὺν ἐμοί*. Brunck.

V. 574.

V. 574. *ἀπακτώω*, quod verbum hic comminiscitur Scholiastes, non agnoscit usus: *πακτώω* extat Aristoph. Vesp. 128. Lysistrat. 265. Anthol. p. 66. Sententiae tamen vix satisfacit *δῶμα πάντου*, domum claude vel obsera: domum enim aequae claudi oportuit, sive foras abitura, sive intus se occultatura esset Tecmessa. Puto igitur legendum, *Καὶ δῶμα πάντου*. Et intus in domo conclusa esto. — *ἐπισιγήνους*, publice, coram populo: ut quae *ἐπὶ σκηνῆς*, in theatro, exhibentur. Musgr.

V. 575. *ἐπεὶ γὰρ κάρτα τοι Φιλοκτιστον ἡ γυνή* Eustath. p. 1185, 36.

V. 576. *Πύναζε*. Hesychius: *πύναζε, κάλυπτε*. Potest accipi pro *πύναζε σεαυτήν*, ut *ἀπέκρυψαν* pro *ἀπέκρυψαν ἐαυτοὺς* Thucyd. V. 65. Vide etiam ad Eurip. Phoeniss. 1152. et ad Oed. Tyr. 987. (959.) Nisi malis γόους huc referre, *πύναζε γόους*, obtege vel cela lamenta. Musgr.

V. 576. *πρὸς ἰατροῦ* Non abundat *πρὸς*, quae particula, quando *τὸ καθῆκον*, officium significat, cum genitivo construitur. Vide indicem nostrum in Aristophanem. Brunck. *ἰδρῶν ἐπωδάς* est admurmurare incantationes. *Φίλων ἐπωδαί* Oed. C. 1189. sunt blandi amicorum sermones, translata significatione. Alias *ἐπωδαί* dicuntur carmina, quae accinebant aegris, quam stultitiam perstringit Hippocrates de morbo sacro p. 301. et 302. Plerumque autem anus haec carmina recitabant, Io. Chrysost. T. 2. p. 244. Hinc Latinis praecantatrices dicebantur, et praecinere. Tibull. I, 5, 13. ubi vid. Broukhuis. Wessel.

V. 579. *οὐ γὰρ μ' ἀρέσκει* non est pro *ἀρέσκει μοι*, sed *ἀρέσκει με*. Vide quae notavimus ad Col. 101.

N n

Plu.

Plutum 353. et Gregorium de Dial. Attica §. XXIII. Brunck. Praeter Gregorium l. c. hunc versum laudat Schol. Aristoph. ad Plut. 69.

V. 581. *σφρονεῖν*. gl. *μὴ ἀτακτεῖν μηδὲ περιεργάζεσθαι*. Brunck. *μὴ κρῖνε*, ne interroga. Vid. Electr. 1474. (1441.) Musgr.

V. 585. *ἀρκεῖν*. gl. *ἀντὶ τοῦ ἐπαρκεῖν, τουτέστι βοηθεῖν, ὑπηρετεῖν*. Desperata omni salute, tamquam si e vita jam excessisset, nihil se deis debere ait Ajax. Sententiam hanc expressit Virgilius, ubi Aeneas mortuum Pallanta deflens, ait:

Nos juvenem exanimum, et nil jam coelestibus ullis

debentem, vano maesti comitamur honore.

In fine versus interrogandi signum poni debuit. Brunck. Lobeckius praeterea comparat senis poetæ Maximiani Eleg. V. 231.

Nil mihi cum superis, explevi munera vitae.
ὀφειλέτις infinitivo subjecto ex Rhesi v. 968. adnotavit Musgravius.

V. 592. *ναίεις*. Imitatur Homerum, qui in catalogo navium sic verbum *ναεῖν* usurpat:

*οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱερῶν
νῆσων, αἱ ναῖουσι πέρην αἰὸς Ἥλιδος ἄντα.*

ibi *ναῖουσιν* est pro *ναλονται*. Vide Eustathium p. 306. Brunck. Sic etiam, notante Musgr., Apollonius I, 831. Conf. Wesseling. ad Herodot. II, 165. pag. 185. Vulgatum *ἀλίπλαγκτος* Wakef. in Silv. Crit. T. I. p. 62. vertit mari verberata, allatis duobus locis, Pind. Pyth. IV, 24 et Aeschyl. Pers. 305. quorum plane diversa est ratio. In illo enim De-

los

los vocatur *ἀλίπλαγκτος γῇ* tamquam insula fluitans, in hoc Salamin *νῆτος θαλασσόπληκτος*, unde *ἀλίπλακτος* a Sophocle scriptum esse apparet. Hesychii glossa *πλαγχθέντες, πληγέντες* ad alteram lectionem defendendam nihil me iudice facit, quia verbum *ἀλίζεσθαι* nusquam a Tragicis hac quidem significatione usurpatum est.

V. 593. *πᾶσιν περίφαντος*. Interpretatur Camerarius: omnibus conspicua. Vult, credo, dicere, eam navigantibus ab omni parte conspicuam esse; quod cum omnibus insulis competat, Salamin vix in laude ponendum erat. Mihi *πᾶσι* valet *ἐν ἅπασιν* vel *παντάπασιν*, ut in locis citatis ad Oed. Tyr. 40. Oed. Col. 701. (669.) *Περίφαντος* nisi scripsit potius *περίφαντος* fuerit illustris, insignis, celebris. Hesychius: *περίφανεῖα, λαμπρότης, δόξα*. Musgr.

V. 595. *παλαὸς ἂφ' οὗ χρόνος* — Ex locis similibus a Lobeckio congestis simillima sunt haec: Dion. Cass. XLV. c. 38. *καὶ οὐ πολὺς ἐξ οὗ χρόνος ἐς τοὺς ἐφ' ἡβους ἐγγεγραμμένον*. Alciph. III, 8. *διακωῶς δὲ αὐτῆς ἐρᾷ πολὺς ἐξ οὗ χρόνος*.

V. 597. *ποῖα*. Schaeferus: „Si recte habet, scribendum *ποιᾷ*. V. Append. ad Bastii Epistol. Critic. p. 31.“ Bothius edidit *μηλοπόα*.

V. 598. *εὐνόμα*. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinius, ut metra melius quadrarent, imperite supposuit *εὐνώμα*, quam scripturam trochaici metri ratio non flagitat. Doricum est *εὐνόμας* pro *εὐνομος*, quae forma poetis Atticis in melicis frequentata. Sic Euripides in Phoeu. *τίς οὗτος ὁ λευκολόφος*; ad quem locum vide Valckenarii notam p. 42. Apud Comicum multa occurrunt huiusmodi, ut *χρυσόκομας* Δν. 216. *εὐλόμας* Thesmoph. 969. *εὐνομος χρόνος* recte

cte exponitur ὁ καλῶς μεριζόμενος εἰς τέσσαρας ὥρας. Brunck ἀνῆριθμος, nullo in honore habitus. Eurip. Helen. 1699. Τῶν δ' ἀναριθμήτων μᾶλλον εἰσιν οἱ πόνοι. vid. et Ion. 855. — Interpungere malim ἀνῆριθμος αἰέν, εὐνώμα, quam, ut nunc, post ἀνῆριθμος. Εὐνώμα i. e. εὐκινήτω, celeri, volubili; νωμᾶν enim valet κινεῖσθαι. Noster apud Stobaeum Serm. LXI.

Νωμᾶ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοῦ κείνης πτερόν.

Archias in Anthol. p. 30.

Ἐν ποτε παμφαίνοντι μελάντερος αἰθέρι νωμῶν. Εὐνώμα hic legunt magno consensu Scholiastes, ed. Ald. et Bodlejani omnes. Respuit tamen et sensus et metrum: nec de analogia satis liquet; licet μηλονόμας a νέμω derivatum legatur Eurip. Alcest. 581. — Χρόνω τρυχόμενος videtur esse aetatis decursu confectus, et ad senium vergens. Musgr. Astium praecedens v. 595. χρόνος permovit, ut hic φόβω pro χρόνω scribi vellet.

V. 601. ἀνύσειν τὸν Ἄιδαν. Vide notam ad Oed. Col. 1562. Brunck.

V. 602. ἀπότροπον. Hesychius: ἀπότροπον, ὃ τις ἂν ἀποτράποιτο. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι. Locus est Oed. Tyr. 1345. (1310.) Πῦρ ἀπότροπον habet Aristoph. Eccles. 787. Musgr. Alio significato vox occurrit Eur. Herc. F. 821. ubi ἀπότροπος πημάτων est Hercules malorum depulsor. Wessel. αἰδῆλον, obscurum. Hesych. αἰδῆλον· ἀδηλον, ἀφανές.

V. 604. citat Schol. Aristoph. Ran. p. 249. a.

V. 605. ξύνναυλος, contubernalis: qua fere potestate alibi dixit ξυνοικος et ξυνοικεῖν. vid. Oed. Col. 1196. et 1302. (1134. 1238.) Musgr.

V. 608.

V. 608. νικῶντ'. Ed. Ald. et Bodlejani omnes κρατοῦντ'. Neutrum mihi verum videtur. Neque enim solent Graeci dicere εὐ νικῶντ', εὐ κρατοῦντ', sed simpliciter νικῶντ' vel κρατοῦντ'. Aliam hic phrasin elegantiozem latere mihi ex adverbio isto satis liquet. Legi potest non incommode:

Πρὶν εὐ ποτε θουρήσῃ

Πράττοντ' εἰν ἄρει.

Εὐ πράττοντ', bene rem gerentem, prospere agentem. Sed nec deterius foret, si vestigia vocis νικῶντ' malumus sequi: εὐ ἦκοντ' εἰν ἄρει. Hesychius: εὐ ἦκων, πλουτῶν, εὐ πράττων. ad quem locum plura dabunt Interpretes. Musgr. Lobeckius non improbat εἰν, quod occurrere monet Eur. Alcest. 438. Iph. A. 768. Troad. 821. Aeschyl. Suppl. 883.

V. 609. Φρενός γ' οἰωβότας. Ed. Ald. et MSS. Φρενός οἰοβότας. Quod ad vocalis brevis in longam mutationem attinet, sumunt hanc poetae et in aliis vocibus licentiam. Sic Διώνυσος pro Διόνυσος, et καρτερώτατα infra v. 678. (660.) pro καρτερότατα. Οἰωβότας proprie videtur esse, qui seorsim a grege pascitur: cum Φρενός hic conjunctum, ad significandum hominem qui a ratione aberrat, ejusque societatem abnegat, audacissimam sane figuram efficit. Conferendum tamen ἔξεδροι Φρενῶν Eurip. Hippol. 948. Confer huj. fab. 648. (632.) et citata ad Oed. Col. 1295. (1231.) Non displiceret οἰωβάτας. Anyte in Epigr. Anthol. p. 336.

Τίπτε κατ' οἰόβατον — Musgr.

Praeclare Hermannus verba Φρενός οἰοβότας s. οἰοβότας sic interpretatur, ut intelligat αὐτόγνωτον, qui suo arbitrio pervicax utitur.

V. 610.

V. 610. *εὕρηται*. Passivum pro activo. Sic γρὰ Φῆν σε τις γέγραπται Plato Euthyphr. p. 1. καταλελυμένους sensu activo Thucyd. VI. 36. — Porro, verbum ipsum *εὕρισκω* exquisitiorem sensum hic habet: significat enim non, ut vulgo, invenio, sed comparo, conscisco. Confer Trachin. 25 Phil. 291. (288.) Incertus apud Stobaeum de Rerum Natura cap. VII. ed. Gro'tii,

Δαίμων βροτοῖσι πάντ' ἀνεύρισκε κακά.

Inscriptio apud Pausaniam in Messeniis p. 335.

Πάντως ὁ χρόνος εὔρε δίνην ἀδίκῳ βασιλῆϊ.
Musgr.

εὕρηται, inventus est.

V. 611. *ἴungo ἔργα μεγίστας ἀρετᾶς χεροῖν*. Lobeckius τ' post *μεγίστας* requirebat.

V. 614. *μελέοις*. Hesychius: *μέλεος, μάταιος*. *Μελέη, ματαία*. *Μέλεον, μάταιον*, — *ἀσύνθετον*, (i. ἀσύνθετον,) *κακόν*. Musgr. *ἔπεσε*, caduca sunt, nihili aestimantur. Eurip. Iph. T. 121. Wessel.

V. 615. *παλαιᾶ — ἀμέρα*. Eandem phrasin habet Eurip. Rhés. 390. vide et annotata ad Phoeniss. 554 Musgr.

V. 619. *Φρενομόρως*. Hesychius: *μόρος — Φθόρος — νόσος*. Hinc apparet *Φρενομόρως* idem esse quod *Φρενοβλαβῶς*. Musgr.

V. 620. *αἴλινον, αἴλινον*. Scholiastes ante has voces οὐδ' supplet, Lobeckius *παρεϊθετιμῶς* dictas putat. Illius ratio displicet, quia non constat, *αἴλινον* esse *μέτριον γόνον*, huic dubitem accedere propter sequens οὐδ', pro quo tum exspectatur οὐκ. Lobeckius,

cus, ni fallor, sic intelligendus est: Iugubre carmen occinet, neque (i. e. et quidem non) molles questus edet, ut lusciniæ, sed clamorosos ejulatus.

V. 621. *οὐδ' οἰκτρᾶς γόνον ὄρνιθος*, i. e. non carmen musicum audituque jucundum, quale est lusciniæ. — *ὄρνιθος ἀηδοῦς*. Similia multa collegimus ad Eurip. Bacch. 1027. et 1364. Musgr. De forma *ἀηδοῦς* conf. Valcken. ad Phoen. p. 168.

V. 622. *ῥῥᾶς*, catachrestice pro ejulatus. Oppianus Cynege. II. 363.

— *αἰδεῖν στονόεν μέλος ἀμφὶ τεκούσῃ*.
et v. 548.

— *γόνον ὕστατον αἰδούντες*. Musgr.

V. 625. *ἄμυγμα* exquisitius dictum pro *σπάραγμα*.

V. 627. *κεύθων*. Vide citata ad Oed. Tyr. 987. (959.) — *μάταν*. An legendum *μάτας*, id est *ματαιότητας*? Hesychius: *μάταισι, ταῖς ματαιότησιν*. Musgr. *νοσεῖν μάτην* idem est quod *νοσεῖν Φρενομόρως* v. 619.

V. 628. *ἐκ πατρώας — γενεᾶς*. Satis commode incideret paterni generis mentio, si Ajax a virtute majorum descivisset. Sed aliud est quod queritur Chorus; eum scilicet non a parentum laudibus degenerasse, sed a sua indole, suisque moribus aberrasse. Hic igitur cum scopus sententiae sit, vel maxime ineptum est *γενεᾶς*, legendumque litera adjecta *ἐκ πατρώας γενετᾶς*, ex genitura paterna i. e. ex natalibus. Musgr. Paterni generis nobilitatem dehonore stare videbatur Ajax eo, quod a generosa indole sua descisceret.

V. 629.

V. 629. ἡμῶν valet hic γενόμενος, non, ut plerumque, ἐρχόμενος. Conf. Philoct. 182. (181.) Virgil, Georg. I. 29.

An Deus immensi venias maris.

Ejusdem Aeneid. V. 344.

Gratior et pulchro veniens in corpore
virtus. Musgr.

Phil. 180. οὗτος πρωτογόνων ἴσως ἡμῶν οὐδενὸς ὕστερος, ubi vid. Brunck.

V. 632. ἐκτός. Vid. ad Oed. Col. 1295. (1231.) Musgr.

V. 635. ἐθρεψεν. Vid. ad v. 503. (498.) Musgr.

V. 637. Hunc versum et seqq., monente Lo-
beckio, citavit etiam Io. Diac. Alleg. p. 244.

V. 638. κρύπτεται, in se condit, in gre-
mio suo celat. Sic Wakefield. ad Lucret. IV,
193. me non adstipulante. Vid. ad Oed. T. 1012.

V. 639. ἀλίσκεται. Bene Iohnsonus, expu-
gnatur. Et sic adhibet Pindarus Olymp. VIII,
Epod. II. Musgr.

V. 640. καὶ αἱ περισκελεῖς φρένες, prae fracti,
obstinati animi. De varia hujus vocis signi-
ficatione vide Gatakerum ad M. Antoninum p. 116.
Brunck. καὶ δεινός. An legendum καὶ σεμνός? Alterum certe epitheton cum ὄρκος conjunctum, nus-
quam mihi obvium fuit. — περισκελεῖς φρένες. Sic
Marc. Antoninus: περισκελές ἦθος Lib. IV. cap. 28.
Bene interpretatur Hesychius: περισκελές, σκληρόν.
De ingenio adhibitum valet durum, rigidum, δυσ-
μάλακτον. Occurrit Antig. 481. (473.) in fragm. Menan-
dri apud Stobaeum Serm. XCIV, Aliquot etiam exem-

pla

pla ex Hippocrate et Theophrasto conguessit H. Ste-
phanus in Lexico. Musgr. Recte libri veit, Suidas in
ἀελπτον et περισκελές et Stobaeus p. 234. Heer. καὶ
περισκελεῖς φρένες. Sic infra 1237. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς οὐδ'
εὐρύνωτοι φῶτες — ubi articulus inferri nullo pacto
potest. Pariter Trach. 357. οὐ τὰ πρὸς Λυδοῖς, οὐδ' ἐπ'
Ὀμφάλη πόνων λατρεύματ'. — δεινός. Ex Homero,
Il. B. 755.

ὄρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπορρώξ.

V. 642. Ferri aciem immersione in aquam fri-
gidam durari jam Homeri seculo notum erat, Odys.
I. 393. Βαφῇ igitur ab ἐθελύνῃ subaudito regi non
potest, repugnante utique rei veritate. Subabsur-
dum quoque foret ab ἐκαρτέρουν regi, cum id genus
ferri, quod candens ab igne in frigidam immergi-
tur, aciem aegrius amittat. Ad integritatem loci
desiderantur, meo judicio, duae literae:

— ὅς τὰ δεινὰ ἐκαρτέρουν τότε,

Ἀβαφῆς σίδηρος ὥς, ἐθελύνῃν στόμα —

Ego utique, qui mire durus et rigidus
videbar, nunc, velut ferrum immersio-
nem non passum, aciem emollitus sum:
τὰ δεινὰ pro δεινῶς. Vide quae dicemus ad Oed.
Col. 1711. (1640.) — Est inter Scholiastas qui de ferri
in oleo restinctione interpretetur, de quo sic Pli-
nius Hist. Nat. Lib. XXXIV. cap. 41. Tenuiora
ferramenta oleo restingui mos est, ne
aqua in fragilitatem durentur. — Galenus
Method. Therap. lib. X. p. 148. τῇ τοῦ σιδήρου βαφῇ.
— De ferri in acetum immersione locus obscurus
est Plutarchi in Lycurgo p. 44. E. Musgr. Verba
βαφῇ σίδηρος ὥς necessario conjungenda videntur
cum

cum ἐκατέρουν. Quomodo enim βαφή omnem cudi ferri fabricam significare possit, fateor equidem me non intelligere.

V. 645. παρακτίους λειμώνας. Litora memorat, tanquam aqua marina se purgaturus, omnium utique in eluendis piaculis efficacissima. Vide ad Iph. Taur. 1201. Musgr.

V. 647. Musgravio et Lobeckio verius videtur ἐξαλεύσωμαι, avertam. Ille comparat Aeschyl. Prometh. 570. Sept. Theb. 87. et 143. — Θεῶς, Minervae.

V. 649. τόδ' ἔγχος, hunc gladium. Vide Schol. ad Antig. 1236. (1220.) Trach. 1013. (1020.) et sic accipi debet haec vox in Oedipi prioris v. 969. et 1255. (960. 1251.) Apud Euripidem in Phoen. 1423. δι' ὀμφαλοῦ κατήκεν ἔγχος, ensem veritas necesse est: nam de hasta ne cogites, obstat quod paullo ante praecessit:

ἐνθενδε κώπας ἀρπάσαντε Φασγάνων
ἐς ταυτὸν ἦκον.

Ejusdem Electra ubi ait in cognomine dramate v. 700.

πρόχειρον ἔγχος χειρὶ βαστάζουσ' ἐμῇ.

gladium intelligit, quippe quae modo dixerat:

παίσω κέρα γὰρ τοῦμὸν ἀμφήκει ξίφει.

De hac significatione virum eruditum dubitare potuisse mirum est. Vide Historiam Academiae nostrae T. VII. p. 193. Eustathius p. 644. Σοφοκλῆς ἔγχος περιπετὲς (907. (897.)) εἰπεῖν ἐτόλμησεν, ὃ περιπέπτωκεν Αἴας· ξίφος ὃν ἐκεῖνο πάντως. τὸ δ' αὐτὸ καὶ βέλος τολμηρῶς ἐφῆ ἐν τῷ ἔγχος ἐχθιστον βελῶν, ὡς

ὡς δοθέν ὑπὸ ἐχθροῦ τοῦ Ἑκτορος. δῆλον δέ, ὡς οὔτε Ἐκτωρ δόρυ ἔδωκεν Αἴαντι, ὃ ταυτίζεται πρὸς τὸ ἔγχος, καὶ ὅτι οὐ βάλλεται ἔγχος, τὸ κατὰ τὸ ξίφος. ἐνηβολίαν γὰρ ἢ τοῦ βέλους λέξις δηλοῖ. ἴσως οὖν καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τετόλμηκεν ὁ Σοφοκλῆς καινότερον. Brunck. κρύψω. Religio fuisse apud Veteres videtur, instrumenta, quibus scelus quodcunque patratum fuerat, vel exilio dare, vel certe, si alterum fieri ob materiae duritiem nequibat, a visu omnium amovere. Hercules apud Senecam Herc. Fur. 1230.

Tibi tela frangam nostra; tibi nostros, puer,
Rumpemus arcus, ac tuis stipes gravis
Ardebit umbris.

Harpocraton v. ὀξυθυμία morem fuisse tradit arbores, unde aliquis se suspenderat, excindere vel urere. Sic inanimata extra flues terrae deportari vult Plato p. 935. E. Draconem imitatus. — Enses, e ferro conflatos, cum penitus abolere non possent, et tamen res piaculo inquinatas ne solis quidem lumini patefaciendas esse putarent, Oed. Tyr. 1425. (1411.) ideo in viscera terrae, tanquam inaccessum soli locum, condidisse videntur. Hinc forte Iason Apollonii IV. 696. ad focum Circes considet,

— μέγα φάσγανον ἐν χθονὶ πήξας,

Ἵνιπερ τ' Αἰήταο πᾶν κτάνεν. Musgr.

V. 656. Euripides Medea 621.

κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.

Brunck.

Clemens Alex. Strom. I. 6. p. 740 Sophoclem ex Eurip. Med. 621. sumpsisse hunc versum dicit. At fons, unde fluxit, in Homero est Il. I, 378. ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα. Wessel. Respexerunt Sophocleum locum

locum Eusthathius p. 682, 43. singula verba afferens p. 757, 15. ut Schol. ad Eurip. l. c.; Theophyl. Simocatta Hist. VII, c. 15. et Lucianus de merc. cond. c. 38.

V. 657. Hunc versum cum decem seqq. excerpit Stobaeus S. CXLV. p. 454. Proximum, omisso verbo *εἶπεν*, affert Eustath. p. 21, 21. et 1429, 25.

V. 661. *τιμαῖς*, honoribus, dignitatibus. Sic *ἀρχαί* passim pro *ἀρχοντες*. — *τοῦτο*, elliptice pro *κατὰ τοῦτο*, hoc modo. Conf. Antig. 171. et 173. (165. et 167.) Musgr.

V. 663. *αἰανῆς* legitur apud Suidam in *λευκῇ ἡμέρᾳ*, Zonaram T. I. p. 64. et 76. et Stobaeum S. CXLV. p. 455. habuitque etiam Eudocia Viol. p. 151. vid. Etym. M. h. v. et Schol. Pind. Isthm. I. 69. Aliter Tzetzes ad Hesiod. *Ἔργ.* p. 54. A probanda scriptura *αἰανῆς* non multum aberat Wesselingius, quod *αἰανῆς κύκλος* de perpetua noctis vertentis rota s. conversione recte dicatur.

V. 664. *τῇ λευκοπώλῳ ἡμέρᾳ*. Ex Aeschilo mutuatus est Persis 384.

*ἐπεὶ γε μὲν τοι λευκόπωλος ἡμέρα
πᾶσαν κατέσχε γαίαν εὐφεγγῆς ἰδεῖν.*

Brunck.

V. 665. *δεινῶν*. Apud Suidam in *ἄημα* legitur *δεινόν*, quod, nisi cum *στένοντα* jungatur, sententiam corrumpit. Sed librarii, ut videtur, est error: codices omnes nostri *δεινῶν* praeferunt. *ἄημα*. gl. *παυσάμενη πνοή*. Tragici sententiam sic effert Eustathius p. 982. *κοιμίζεται καὶ στένων πόντος, γαλήνης κατευναζούσης αὐτόν*. Brunck. Mare serenat flatus

tus non *δεινῶν πνευμάτων*, sed *λεῖων*, quod hic reponendum. Aristoph. Ran. 1033.

— *ἦνίκα' ἂν τὸ
Πνεῦμα λεῖον
Καὶ καθεστηκὸς λάβης.*

Theophrastus de Ventis p. 410. *ὁ δὲ ζέφυρος, λειότατος τῶν ἀνέμων*. Musgr. Eandem conjecturam protulit Jacobsius in Spec. Emendatt. in Auct. vett. c. II. p. 10 et in Animadv. ad Anthol. V. III. P. II. p. 210. improbante prioris libri censore in Bibl. d. alten Kunst u. Lit. P. III. p. 108. qui nihil ob stare ait, quominus haec: tempestatem sequitur serenitas, ita exprimantur, quasi serenitas effecta sit a tempestate. In eandem sententiam pronuntiat vir doctus (I. H. Vossius, filius, siquidem recte conjicio) in ephem. Ien. 1804. N. 256. p. 175. seqq. nec multum discrepat ea ratio, quam in Scholiis minoribus, Triclinianis, et a glossatore apud Brunckium occupatam nuper sequuti sunt Bothius et Schaeferus. „Quo enim jure (Schaeferi verbis utor in summa brevitate rem accuratissime explanantis) *ὁ παγκρατῆς ὕπνος* dicitur cessando *λύειν τὸν τέως πεπεδημένον*, eodem jure *δεινῶν ἄημα πνευμάτων* dicitur cessando *κοιμίζειν τὸν τέως στένοντα* [κεκυματώμενον] *πόντον*.” Sic infra 697.

ἔλυσε γὰρ αἶνον ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἀρης.

ubi Lobeckius meus comparat locum Valer. Flac. I, 434.

At tibi collectas solvit jam fibula vestes.

addens: „exemta scilicet.” ut mirandum sit, virum praestantissimum scripturae *δεινῶν*, quam Stobaeus quoque agnoscit, retinendae spei nullam vidisse. Trach. 656.

γυν

νῦν δ' Ἄρης ἀστρηθεὶς
ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἄμειραν.

Haec exempla censor ille, cujus supra mentionem feci, contulit in ephemer. Jen. 1810 n. 10. p. 313. seq. additis duobus Horatianis, Od. I, 13, 19. amor divulsus querimoniis solvit amantes, et I, 18, 6. arcani fides prodiga. Idem praeclare ostendit, λέγων ab h. l. plane alienum esse propterea, quod Ajacem ex leni aura, quae, quum numquam modum excedat, ne servare quidem modum possit, exemplum capere minime conveniat: quod ipsum innuisse videtur Schaeferus, quum verba παγκρατῆς ac δεινῶν diductionibus literis exprimi juberet.

V. 667. Rectissime Bothius ἐν δ' pro ἐν δ', quod non ponitur, nisi quum conjunguntur res, quae eodem temporis spatio vel sunt vel fiunt. Nam ἐν δὲ idem est, quod σὺν δέ, simulque. De somno, quidquid in rerum natura movetur, devincente, Vossius comparari jubet Orph. Arg. 1006. ibidemque Huschkium. Verba δ' παγκρατῆς — λαβὼν ἔχει affert Eustath. p. 173. 21.

V. 668. ἐγὼ γ' — Male in libris ἐγὼ δ' — Quod sequitur, in omnibus libris et apud Suidam, qui hos versus citat in ἄημα et in ἐχθραντέος, manifeste depravatum est. Nihil verius Kusteri emendatione, juxta quam pro ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῶν, legimus ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῶν. At posteriorem sententiae partem, τὸν φίλον ὠφελεῖν βουλήσονται ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα, vide quae disputat Cicero in Laelio c. XVI. Brunck. ἐγὼ δ' jure servavit Lobeckius ut ἀναπόδετον. Longa enim parenthesi interjecta eorum, quae dicere voluerat, oblitus, poeta v. 675. sic pergit: ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τοῦτοισιν εὖ σχήσει. Pleni sunt ejusmodi ἀναπολόγητοις

Grae.

Graecorum libri, et Romanorum. Vid. quae Davisius monuit ad Cic. Tusc. disp. II, 1. Pro ἡμῶν Musgravius malebat, ἡ μὴν, profecto. Denique de verbis τὸν φίλον — μενοῦντα consuli possunt, quae Wetzelius ad Ciceronis et Lobeckius ad nostrum locum attulere.

V. 679. τιμᾶτε, colite. Iph. Taur. 53.

Κάγὼ τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω, ξενοκτόνον
Τιμᾶσ', ὕδραινόν αὐτὸν — Musgr.

In hoc Euripidis loco certa emendatione scribendum ὕδραινειν. Vulgata lectio ferri non potest, quod augmentum vel desideratur, vel, si quis adesse putet, metrum evertit. Malim vero τιμᾶτε cum Lobeckio pro νέμετε accipere, ut Antig. 512. δυσσεβῆ τιμᾶς χάριν. — σημήνατε. Sic Attici libentius, quam σημάνατε, quod Bar. 2. exhibet. Vid. Valck. ad Hippol. p. 255. et diatr. de Aristob. p. 87.

V. 684. Ἐφριξ'. Insolenter, sed non solus Sophocles horrorem inter subitae laetitiae symptomata posuit. Eurip. Helen. 640.

Γέγηθα· κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας
Ἀνεπτέρωνά —

ἐν ἔρωτι, prae amicitia. Hesychius: ἔρως — Φιλία. Musgr. Statius Theb. 493.

laetusque per artus

Horror iit.

V. 686. ἀλίπλαγκτε. Ad hunc locum illustrandum non inepte citat Heathius Aeschyl. Pers. 447-9.

Νῆρὸς τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
Βαῖά, δύσσορμος ναυσίν, ἣν ὁ Φιλόχορος
Πᾶν ἐμβατεύει, ποντίας ἀντῆς ἔπι.

Potuit

Potuit Pan, talem insulam frequentans, ἀλίπλαγκτος vocari, eodem certe jure quo ipsa Salamis supra v. 602. (592) Diversa forte hujus epitheti ratio occurreret conferenti Orphei Hymnum in Pana, v. 14. vel Epigramma ἀπὸ Κυνηγῶν in libro quinto Anthologiae. — Mihi nihilominus, modo MSS. faverent, magis placeret ἀλίπλαγκτ' ὦ i. e. ἀλίπλαγκτα ὦ, quae cum φάνηθι connectenda forent: ἀλίπλαγκτα φάνηθι, mare transvectus appare. Musgr. Pana, quum locorum desertorum amans ad fluctus cantitare sole-
ret, mox ἄκτιον et λιμενίτην vocari coeptum esse docet Lobeckius.

V. 687. Κυλλανίας — ἀπὸ δειράδος. Pausanias in Arcadicis p. 652. ἔστι καὶ ναὸς ἐν τῇ Ἡραλῇ Πανός, ἅτε τοῖς Ἀρκάσι ἐπιχωρίου. Simonides: Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα. Anthol. p. 336. Virgil. Eclog. X, 26. Pan, Deus Arcadiae, venit. Musgr.

V. 690. Νύσσια. Vide Hesychium v. Νύσα et v. Νύσσιον. — Κνώσσια. Vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Iovem, 52. Musgr. Et Eustathium p. 1166, 19. Verba ὀρχήματ' αὐτοδαῆ respexit Zonaras T. I. p. 345.

V. 691. ἰάψης. gl. πέμψης, ἐμβάλης. Brunck. ἰάψης. Ex plurimis notionibus, quas huic verbo tribuunt veteres Grammatici, nullam invenio, exemplis saltem firmatam, quae huic loco competere possit. Fac ἰάπτειν idem esse quod πέμπειν, nemo, quod sciam, ὀρχήματα πέμπειν pro ὀρχεῖσθαι dixit. An igitur legendum, litera aljecta, διάψης, perne-
ctas? Χορὸν ἄψωμεν, Aeschyl. Eumen. 307. Seneca Herc. Oet. 366.

Arcadia nempe virgo, Palladios choros
Dum nectit —

De

De verbo ἰάπτω, qui plura cupit, conferre potest Aeschyl. Sept. Theb. 305. Agam. 1558. Miretur fortasse aliquis, Pana, Deum quidem rusticum, sed tamen Deum, e media Peloponneso nullam aliam ob causam evocari, nisi ut tripudia una cum Choro celebret. Quod mihi Poeta fecisse videtur ad significandam immanem minimeque vulgarem Chori laetitiam; tanquam putaret, nihil se tam inopinato gaudio dignum gestibus et saltatione praestare posse, nisi tripudiorum auctorem Deum socium atque adiutorem haberet. Musgr. Eurip. El. 434. πέμπουσai χοροὺς μετὰ Νηρηίδων de navibus: quem locum jam Bothius apposite comparavit. Aliter Eustathius p. 17, 12. et Lobeckius.

V. 692. Νῦν, emphatice: quasi diceret, Nunc demum; vel, Nunc, non antea. Musgr.

V. 694. Ἀπόλλων. Quid maxime spectans Chorus, Apollinis praesentiam implorat? An velut Medicinae Praesidem, cujus ope Ajax in posterum sanam mentem conservet? Hoc si voluisset Poeta, clarius, puto, indicasset. Magis mihi verisimile fit, ut Deum benevolum et propitium advocari, qui vulgato Marte, malevolo numine, Aiakis satellitumque ejus tutelam suscipiat. Eurip. Androm. 902.

Ἦ Φοῖβ' ἀνέστωρ, πημάτων δόλης λύσιν.

Musgr.

V. 695. εὐγνώστος. Callimachus Hymn. in Apoll. 9. Ἦ πόλλων οὐ παντὶ φαίνεται. Philostratus vit. Apollon. lib. I. c. 1. ἐαυτῷ δὲ τὸν τε Ἀπόλλω ἡμεῖν ὁμολογοῦντα, ὡς αὐτὸς εἶη. Musgr.

V. 697. ἔλυσε γὰρ — Istud γὰρ ob metrum eximendum non est. Senarius est jambicus, nec cum strophico

O o

phico minus congruit, quia is in secunda sede jambum habet, cujus loco hic anapaestus est. Inepte Triclinius eam ob causam dederat *ἐφριξ' ἐν ἔρωτι*. Brunck. Anapaestum in trimetris choricis, qui omnino majorem, quam diverbia, licentiam habent, non repudiasse videntur poëtae tragici. Aeschyl. S. Th. 979. et 991.

μέλαινά τ' Ἐρινύς, ἥ μεγασθενὴς τις εἴ.

Ibid. 984.

ἀπώλεσε δῆτα. καὶ τὸ τοῦδ' ἐνόσφισεν.

Pers. 1032.

δαίινε, δαίινε πῆμα· πρὸς δόμους δ' ἴθι.

Ibid. 1046.

καὶ στέρν' ἀρασσαὶ κἀπιβόα τὸ Μῦσιον.

Sophocl. Oed. 1466.

ἔπηξα θυμόν· οὐρανία γὰρ ἀστραπή.

Eurip. Bacch. 1153.

τὰν τοῦ δράκοντος ἐνγενέτα τοῦ Πενθέως.

Si quis tamen haec loca correctionis indigere putet omnia, in promptu est, omisso γὰρ, cum Heathio ἔλυσεν scribere, quod August. c. exhibet.

Ibid. Ἄρης. Veteres non solum bella, sed omne genus malorum, etiam morbos pestiferos, ut dicemus ad Oed. Tyr. 27. a Marte proficisci credebant. Ovidius in Ibin v. 215.

Te fera, nec quicquam placidum spondentia,
Martis

Sidera presserunt, falciferique senis.

Cicero Somn. Scipion. c. 4. Tum rutilus, horribilisque terris, quem Martem dicitis.
Sideris

Sideris autem potestati non dissimile erat, secundum Veteres, Dei ipsius ingenium. Salustius de Diis et Mundo c. 9. *Κρόνον τε καὶ Ἄρην κλυοποιούς λεγοντες*. Libanius caecitatem se evasisse ait Ἄρεος εἰς διαλλαγὰς ἐλθόντος, vol. II. p. 82. Inter alia morbum caducum immittere credebatur. Auctor *περὶ ἱερῆς νόσου*, cap. II. ἦν δὲ ἄφρον ἐν τοῦ στόματος ἀφίῃ καὶ τοῖσι ποσὶ λακτί-ζῃ, Ἄρης τὴν αἰτίην ἔχει. Denique et insaniam: Claudianus Epigr. 26.

Quod furis, adversi dedit inclementia Martis.

Macrobius Saturnal. Lib. I. c. 19. Fervorem — quo animus excandescit, excitaturque alias ad iram, alias ad virtutes, nonnunquam ad temporalis furoris excessum, per quas res etiam bella nascuntur, Martem cognominaverunt. — Hinc Ἄρης Sophocli est rabies, qua nuper tenebatur Ajax. At quomodo, inquires, si Mars morbi auctor fuit, eoque jam digresso morbus cessavit, idem tamen Mars τὸ ἄχος ἔλυσεν. An, cujus absentia aegrimoniam tollit, is demum aegrimoniam levare dicatur? Recte Horatius, lib. II. od. 4, 10.

— adeptus Hector

Tradidit fessis leviora tolli

Pergama Graiis.

At qualis, obsecro, sententia fuisset, si omissa voce, adeptus, dixisset tantum Hectora Grajis Trojam facilem expugnatu reddidisse? Pari modo dictum hic oportuit, non, ut nunc, Ἄρης ἄχος ἔλυσεν, sed Ἄρης ἀπερχόμενος ἄχος ἔλυσεν, ut supra Aristoteles citatus ad v. 243. (238.) ἀπέρχεται τὸ δαίμονιν. Legendum scilicet:

O o 2

Ελυσε

Ἐλυσε γὰρ αἶνον ἄχος ἀποστατῶν Ἀρης.

Verbum Sophocleum est ἀποστατέω, adhibitum Oed. Tyr. 762. (734.) vid. et Aeschyl. Choeph. 824. Phrasis ἔλυσε ἄχος ἀπ' ὀμμάτων, quanquam facilis sane explicatu, aliunde mihi non innotuit. Musgr. Lobeckius jure probat Scholiastae explicationem, secundum quam Ἀρης est ἡ λύσσα, ἡ μανία, allatis locis ex Plutarchi Amator. T. II. p. 757. B. et Theod. Therapeut. Diss. III. p. 772. Tom. IV. ed. Schulz. ostendens, Ἀρην διὰ τὸ μαχητικὸν ἐν ἡμῖν καὶ θυμοειδὲς s. τὸν θυμόν. De scriptura loci vide ad v. 665.

V. 699. Ordo verborum est, ut bene statuit Camerarius: Ω Ζεῦ, νῦν πάρεστι λευκὸν εὐήμερον φάος πελάσαι νεῶν. Nunc candida et laeta diei lux adest ut accedam (ὥστε πελάσαι) ad naves, id est, rursum poterimus libere et tuto in exercitu versari; nihil erit quod ab odio Graecorum formidemus, placata Deorum ira religiosis ritibus ab Ajace. Confer supra v. 245. (210.) — Λευκὸν εὐήμερον φάος videtur esse periphrasis pro λευκῇ ἡμέρᾳ, quae proverbialis Graecis locutio erat. Vid. Hesychium in v. ejusque interpretes. — Verbi πελάζω vel πελάω cum genitivo subjecto complura exempla dedi ad Eurip. Rhés. 914. — Fuit cum φάος spem interpretar, conferens Antig. 608. (594.) Trachin. 206. (204.) hoc fere sensu: Nunc mihi elucescit spes, posse me iterum ad naves accedere. Musgr. Lobeckius πάρα πελάσαι pro πελάσει accipit.

V. 703. Θέσμι' ἐξήνυσεν. Vide v. 664. (646.) Musgr.

V. 705. Simile hoc est Aeschyli Eum. 287. χρόνος καὶ παρὰ πάντα γηράσκων ὁμοῦ. Neque multum ab hoc

hoc Theodectis Eclog. phys. Stob. p. 17. ἐν ἄλλοις μνηστοῖς χρόνος τὰ πάντ' ἀμαυροῖ, nam ἀμαυροῦν tantumdem est atque obscurare, tollere, unde apud Stob. Serm. 112. p. 588. οὐδὲ ὁ πολὺς χρόνος δύναται ἀμαυρῶσαι, quod fortasse dictum est ex imitatione Simonidis, cujus simile dicendi genus in fragmento superest ap. Diod. Sic. l. XI. c. 11. Wessel. Verissime Schaeferus: „μαραίνει. ut nunc iram Ajacis. Conf. supra v. 648. (639.) sq.“ Stob. Eclog. phys. l. I. p. 234. Heer. verba πάντ' ὁ χρόνος ὁ μέγας μαραίνει ut Philemonis citantur.

V. 706. Hesychius: Ἀναύδατον· ἀνεξηγήτον, ἄλεκτον. Recte Lobeckius ἀναύδατον, sed scripsisse videtur Lexicographus ἀναύδατον, ἀναύδητον, quae una voce comprehensa sunt ἀναύδαhton. ἢ et u frequentissime confundi non est, quod moneam.

V. 706. εὐτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων. Sic optime Aldus et codices veteres. In membr. θυμὸν τ' Ἀτρ — Insertam copulam nullus alius agnoscit codex, nec Suidas, qui partem horum profert in Μετανεγνώσθη, ubi legitur εὐτ' Αἴας ἐξ ἀέλπτων μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις. Triclinius imperite dedit θυμῶν. Porro codices quidam habent μετανεγνώσθη, ut legisse videri possit Hesychius: sed minus sincerum esse censeo, et a male curioso metrorum scrutatore inventum, ut syllabarum aequaretur numerus in versibus antitheticis, quod minime necessarium est. De hoc loco egit Henr. Stephanus Thesauri T. I. col. 1856. ubi Scholiastam immerito reprehendit, qui verborum ordinem recte instituit: εὐτ' Αἴας μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις ἐξ ἀέλπτων καὶ μεγάλων νεικέων. Sunt enimvero ἄελπτα νείη jurgia συληρά, δυσχερῆ, ac proinde

proinde ἀνέλπιστα, desperata, quae componi umquam posse nemo speret. Sic in Homeric hymno in Apollinem 91. ἀέλπτοι ὠδῖνες. Quin ipse Stephanus male ἐξ ἀέλπτων adverbialiter positum esse statuit pro ἀέλπτως, quod si esset, postrema verba μεγάλων τε νεικέων cum praecedentibus connecti non possent. Triclinii interpolatio θυμῶν temeraria est. Sic ob metrum scripsit, cujus rationem perspectam non habuit. Antithetici versus asynarteti sunt ex duobus dochmaicis. Brunck. De metro recte statuerat Triclinius: quum tamen θυμῶν plurali numero alienum sit ab usu Tragicorum, Hermannii emendationem θυμοῦ τ' exhibendam putavi. ἐξ ἀέλπτων, observante Lobeckio, seniores demum usurpant pro ἐξ ἀέλπτου, quod hic reponendum censebat Toupius ad Suidam Vol. III. p. 509. Haec observatio fortasse vera est, sed nihil valet ad nostrum locum, ubi ἐξ ἀέλπτων proprie non vim habet adverbii, sed verti debet rebus insperatis, praepositione ἐκ originem et causam denotante. Sic Aeschyl. Suppl. 369.

μηδ' ἐξ ἀέλπτων ἀπρὸ μυθήτων πόλει
νεῖκος γένηται.

Eurip. Alcmen. fragm. XI. quod hunc in modum correxerim:

πολλὰ σὺν θεοῖς
κἂν τῶν ἀέλπτων εὖ πορ' ἀνθρώποις πέλει.

neque aliter idem Oedip. fragm. XIV. Quamquam, de insperato dicas, an rebus insperatis, ad extremum hic nihil interest. Verte igitur ex mente Hermannii: ubi Ajax de insperato ab ira et contentione in aliam erga Atridas voluntatem adductus est,

V. 708.

V. 708. μετανεγνώσθη. Hesychius: μετανεγνώσθη, μετανεπίσθη· τὸ ἀναπεῖσαι, ἀναγνῶναι Φασί. Sic et Lexicon Herodoteum: ἀνέγνωσεν, ἀνέπεισεν, ἀνεδίδαξεν. Musgr.

V. 710. Ἄνδρες φίλοι. Superfluum est epithetum φίλοι; satisque omnino fuisset ἄνδρες simpliciter positum, ut infra v. 1335. (1305.) Γυναῖκες Eurip. Hippol. 800. et Suppl. 636. Sententia contra in fine versus vel nulla, vel ineptissima est, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω. Interpres: hoc primum nunciare volo; ex ingenio utique supplens hoc. At quid multa? Legendum:

Ἄνδρες, φίλον τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω.

Viri, quod gratum futurum est primo loco nunciabo. Mos Praeconibus fuisse videtur, ut prius laeta, deinde tristia, si qua forte essent, nunciarent. Unde in Oedipo Tyranno nuncius veniam quodammodo praefatur, quod Oedipum prius de morte Polybi, quam de regno Corinthiorum in ipsum collato, certiores faciat. v. 977. (949.)

Εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
Εὖ ἴσθ' ἐκείνου θανάσιμον βεβηκότα.

Vid. et Eurip. Electr. 230. Symmachus: A prosperis ordiendum est, Lib. IV. epist. 19. Musgr. Adsentitur Musgravio Hermannus, conjecturam illam praeclare cum omni hujus orationis locique ratione conspirare iudicans. τοπρῶτον tum, inquit, probarem, si non nuncius, sed alius quispiam non narraret, quae gesta essent, sed post brevem narrationem aliud, quam narrationem subjiceret.

V. 713. κυδάζεται. Habet Apollon. Rhod. I. 1337. Musgr. Ex h. l. enotarunt Schol. Apollonii I, 1337.

I, 1337. Zonar. p. 879. et 1271. Etym. M. in ἐνυέχ-
σας et Favorinus, Eustathius p. 790, 40.

V. 718. ὡς οὐκ ἀρκέσει. Extrinsicus adsuimen-
dum participium λέγοντες. Brunck. ἀποκαλοῦντες.
In malam plerumque partem adhibetur. Sic ἀπεκά-
λουν ἀλαζόνα, Aristid. Tom. II. p. 383. — ὡς οὐκ ἀρ-
κέσοι. Non male Bodleiani duo ἀρκέσει. Sed quic-
quid hujus sit, legendum certe, copula adjecta, ὡς
τ' οὐκ ἀρκέσοι vel ἀρκέσει, vocantes germanum
et (affirmantes sc.) quod minime evadet.
Musgr. Vid. Schaefer. ad Lambertum Bos p. 246. —
ἀρκέσοι an ἀρκέσει scribas, ad rationem Grammaticam
nihil interest, sed illud meliores codices tuentur.

V. 719. καταξανθεῖς. Proprium est ξαίνειν et
καταξαίνειν in lana, cum carpitur et carminatur. Inde
vero compositum hoc verbum transfertur ad lapides,
verbera, scuticas, dolores, quibus corpus animus-
que lancinantur. Oenomaus philosophus apud Eu-
seb. de praep. ev. I. 6. c. 7. p. 261. σκύθας λαβόντες
καταξανοῦμεν αὐτοῦ τὰς πλευράς. Ὀδυρμοῖς τὴν ψυ-
χὴν καταξαίνειν in Basilio Seleuc. I. I. vitae S. The-
clae p. 259. θαυροῖς καταξανθεῖσα Eur. Troad. 509.
πέτροις καταξανθέντες Suppl. 503. Wessel. Oppian.
Halieut. III, 23. κρᾶθ' ἐκατὸν πέτρῃσι — ξαινόμενον.

V. 722. προσωτάτω amplectendum censeo,
nisi malis, ut rarius, προσώτατον. Vulgatam si se-
quaris, nullo modo constructionem expeditas. Sed
praeterea legendum τοῖ, non τοῦ.

Λήγει δ' ἔρις, δραμοῦσά τοι προσωτάτω.

Cessat autem contentio, cum longissime
sane (τοῖ) processisset. Musgr. τοῦ προσωτά-
τω. Sic ἵεναι τοῦ πρόσω Xenoph. Anab. I, 3. Genitivo
saepē

saepē indicatur meta, quam quis consequi studeat. Vid.
Hermann. in Musco antiq. stud. Vol. I. Fasc. I. p.
160. seq.

V. 723. ἐν ξυναλλαγῇ λόγου, mutuo sermo-
nis usu. Eur. Suppl. 602. Noster Oed. T. 33. ubi
δαιμόνων ξυναλλαγὰς vocat preces, quibus Dii
placantur. — In Scholio ad superiorem versum
omnino pro ἀρχῆς scribendum est ὀργῆς. Indicatur
enim pars ea Iliadis, quae contentionem Achillis et
Agamemnonis complectitur. Neque enim semper
veteres Homerum ita citabant, uti nos, libros lite-
rarum ordine designantes, sed materiam poematis
spectabant, quorsum pertinet insignis locus Aeliani
13, 14. et quae ibi Periz. Wessel.

V. 731. χρεῖας, negotii vel officii. Sic
interpretandum esse χρεῖαν pluribus exemplis do-
cuimus ad Eurip. Suppl. 20. quibus alia hic adjicie-
mus. Sic ergo adhibet Thucydides Libro primo c.
32, 33, 37, 136. Philo Iud. vol. II. p. 123, vit. Mosis:
ἕτεροι δ' εὐθύς ἐπὶ τὴν αὐτὴν χρεῖαν ἐχειροτονοῦντο.
Musgr.

V. 732. ἐνδοθεν στέγης. gl. ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς στέ-
γης. — παρήκειν. gl. ἀντὶ τοῦ ἤκειν. ἢ παρὰ περισσῇ.
Brunck.

V. 735. χόλου, id est ἔνενα χόλου, quod Scho-
liastes pro μανίας poni monet. Χόλος pro χολῇ, bi-
lis; Aeschyl. Prom. 370. Opp. Halieut. I. 561. Epi-
gram. in Archiloch. Anthol. p. 271. ἐχιδναίῳ πρῶτος
ἔβαψε χόλῳ. Antipater ibid. p. 240. τὸν ἐκ γενύων πι-
κρὸν ἐνεῖσα χόλον. Musgr.

V. 737. εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.
Docent Critici Graeci proverbium hoc esse, eoque
usum

usum Aristophanem. Et profecto cominodissimus ejus usus esse potest, si viri probi et docti sententiam verbaque apponamus, iuprimis si de conjecturis agitur. Quantum tamen recorder, in Aristophane id hodie non occurrit neque etiam in paroemiarum scriptoribus. Wessel.

V. 743. παντοίᾳ τέχνῃ, omnibus modis. Lysias or. 18. p. 299. δέομαι ὑμῶν πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ, quod Latini dicerent, etiam atque etiam, vehementer vos rogo. Et p. 316. πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ ἡλεήσατο. Or. 12. in fin. μήτε τέχνῃ μήτε μηχανῇ μηδεμιᾶ, nullo prorsus modo. Wessel.

V. 749. κἀνόνητα. Hoc praetuli non tam propter summum ac paene unanimem consensum testium, quam quod minus est definitum ideoque poëticae orationi haud paullo convenientius: etsi quod ad ipsam notionem attinet, κἀνόνητα paene nihil videtur differre. Eurip. Med. 299.

δόξεις ἄχρεῖος, καὶ σοφὸς πεφυνέναι.

Troad. 667. ξυνέσει τ' ἄχρηστον.

V. 751. ὅστις ad plurale nomen refertur σώματα. Nihil hoc schemate magis obvium. Eustathius pag. 415. Σύνηθες Ὀμήρῳ σχῆμα, τὸ ἐν πληθυντικῇ καταβαίνειν εἰς ἐνικόν· οἶον καὶ τὸ (Il. Γ. 279.)

ἀνθρώπους τίνυσσον, ὃ τις κ' ἐπίορκον ὁμόσση.

ἐν γὰρ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ ὃ τις μετέβη, διότι οὐ πάντες οἱ θανόντες κολάζονται, ἀλλ' ὁ κακός. τοιοῦτο σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ (Hec. 359.) Δεσποτῶν ὡμῶν τύχοιμι, ὃς τις μ' ὠνήσεται. καὶ τὸ (Med. 222.) Δίκη γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχνον ἐνμάθῃ σαφῶς, στυγεῖ. καὶ πα.

ρᾶ

ρᾶ Σοφοκλεῖ τὸ Τὰ περισσὰ κἀνόνητα σώματα, πάσχει τόδε τι, ὃς τις ἀνθρώπου φύσιν γεγώς, ἔπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονεῖ. Alia exempla sunt apud Euripidem, ut Androm. 179. El. 939. Inversa enallages ratione in Antig. 707. (699.) ὅστις in priore membro ponitur, eique subjiciuntur pronomen et verbum plurale.

ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπτύχθέντες, ὥφθησαν κακοί.

Brunck.

ἀνθρώπου φύσιν βλαστὼν est ἀνθρώπου φύσιν βλάστη ἔχων, nec mutari debet in ἀνθρώπος φύσιν vel ἀνθρώπου φύσις, quae conjecturae sunt Musgravii. — Seq. v. retinendum φρονεῖ, quod agnoscit Eustath., quamquam defendi potest coniunctivus, quem sic saepe poni Brunckius ad Oed. Col. 393. alique observarunt.

V. 755. αὐτὸν ἐννέπει. Insolens verbi ἐννέπω constructio; prius tamen ab Aeschilo, ni fallor, usurpata. Legerim equidem Agam. 418. Τὸδ' ἐννέποντες δόμον προφῆται, ita alloquentes domum vates. Musgr. Apud Homerum frequentissima est haec verbi εἰπεῖν constructio. Vid. Il. XII, 60. 210. XIII, 725. XVII, 237. 334. 651. et Heyn. Hom. T. V. p. 730. Sic etiam Machon ap. Athen. p. 583. C. καὶ πάλιν δ' αἰτήσασαν αὐτὸν μῦθον μίαν εἶπεν.

V. 762. διὰς Ἀθηνᾶς ab ἀντιφωνεῖ regi usus Graecorum vix patitur; nisi forte per licentiam, cuius supra bene multa exempla dedi, Genitivos scilicet pro Dativis adhibendi. Musgr. Genitivi cum Hermannō in ephem. Lips. 1807. n. III, p. 768. mutatione

tione constructionis explicandi sunt. Proprie aut *δία* 'Αθάννα, aut *δίας* 'Αθάννας *αὐδωμένης* requiritur.

V. 763. *ἡύδατ'* pro *ἡύδα*. Vid. Philoct. 131. (130.) Musgr.

V. 764. *τότ'*. Malim *τόδ'* vel *τοῦτ'*. Musgr. *τότε*, quod respicit ad *ἡνίκα*, minime mutandum.

V. 766. *ἐκρήξει μάχη*. Aliud a *ἐγγνύω* derivatum verbum adhibet itidem Noster de exercitu in fugam verso Antig. 686. (667.) 'Εκρήσσειν eleganter dicitur res, quae obicibus, quibus coercita erat, subito ruptis, libere in omnem partem se diffundit: verbi gratia, amnis Virgilianus Aeneid. II. 496.

Non sic, aggeribus ruptis cum spumeus amnis
Exiit, oppositasque evicit gurgite moles,
Fertur in arva furens cumulo —

Aristot. Meteor. lib. II. cap. VIII. p. 64. *ἐκρήξας εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς γῆς τόπον* — *ἄνεμος*: et postea in eodem capite p. 68. *ἀθρόαν ὠθουμένην ὑπὸ τοῦ ἐναντίου πνεύματος ἐκρήγνυσθαι* [*θάλατταν*]. Postquam igitur duae acies manum aliquamdiu conseruerunt, si alterutra subito in fugam se converterit, eleganter pugna ipsa, tanquam obicibus antea coercita, in eam partem *ἐκρήσσειν* dicatur. Musgr. Sic etiam Wesselingius, quo monente alioqui *ἐκρήσσειν πόλεμον* significat inchoare bellum, ut apud Synes. or. de regn. p. 27. — Hunc versum et superiorem paucis mutatis affert Eustath. p. 621, 55.

V. 773. Wakefieldius Silv. Crit. T. III. p. 15. *ἀφυστερήμεθα* conjicit, repugnante Graecorum usu, qui *ὑστερεῖν* dicunt, non *ὑστερεῖσθαι*.

V. 775.

V. 775. *δαίνα*, misera, calamitosa. Vid. Spanh. ad Comici Ran. 925. Wessel.

V. 777. *ξυρεῖ* — *ἐν χρωῖ*. Proverbium de rebus veram animo molestiam creantibus. Musgr. Verba illa Tragici affert Eustath. p. 796, 58. 1257, 12.

V. 779. *κακῶν ἀτρώτων*. Pluribus exemplis illustrat Valckenaerius, Vir summus, ad Theocriti Adonias. 7. quibus adde Pindarum, Pyth. IV. epod. 5. Musgr.

V. 780. *ἦν ἡλγησ' ἐγώ*, nempe *ἀκούων*. Sic in Philoct. 1314. (1290.) *ἦσθην πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε*, supplendum est *ἀκούων*. Similem ellipsin participii *ὄρων* supra ad v. 136. observavimus, per quam explicandum istud Cratini *γέγηθα τὸν ἄνδρα*, quod ex Homero abumbratum, *τίς ἂν τάδε γηθήσεις*. Hanc loquendi formam minus dilucide per ellipsin praepositionis *εἰς* vel *κατὰ* declarat Eustathius p. 757. initio. Brunck. *πρᾶξιν*, sortem, ut mox 783. et passim. *πρᾶξιν* *Φέρειν* autem significat *Φέρειν ἀγγελίαν πράξεως* vel *ἀγγέλλειν πρᾶξιν*. Sic Aeschyl. Ag. 617. 873. Eurip. Hec. 663. quae loca egregius censor Heubae Porson. in Monthly Review, Februar. 1799. p. 193. attulit. Vid. etiam Lobeckius p. 339. et Schaeferus p. 235. Perperam itaque Reiskius et Iacobsius in spec. emendatt. p. 9. *βᾶξιν* reponi voluerunt.

V. 785. *ὥστε μ' ὠδίνειν, τί Φήs*. Sic bene interpunxit Turnebus. Prava in aliis editionibus est distinctio: *ὥστε μ' ὠδίνειν. τί Φήs*; hic enim est sensus: ita ut angat me timor, sollicitam de eo quod nuntiaturus sis. ita ut anxie exspectem quid afferas. Ita accepit etiam auctor scholii, quod imprudens suo loco omisi:

καὶ

καὶ μὴν θυραῖός ἐστιν, ὥστε ἐμὲ συμβαίνει ζητεῖν μετὰ
πόνου τί ἐστιν ὃ λέγεις. Memoriae lapsu H. Stephanus
citāt ὥστε μὲν ὠδίνειν σφόδρα, Thesauri T. II. col. 1188.
Brunck. τί Φῆς; respondet vernaculo: *was du
meinst*. Oed. T. 619. Φράζε δὴ, τί Φῆς. Verbis ὥστε
μὲν ὠδίνειν τί Φῆς utitur Eustathius p. 843. 48.

V. 786. ἐξεφίεται, penitus mandat. Haec
enim vis est praepositionis ἐξ. Vide Suidam v. ἐξωμ-
μάτωμαι. Musgr.

V. 790. Impeditissima hujus commatis constru-
ctio est. Pro ὀλεθρίαν legerat Scholiastes ὀλεθρίως.
Scripserat, puto, Auctor:

Ὀλεθρίως Αἴαντ' ἐς ἐλπίζει Φέρειν.

Αἴαντ' ἐς pro ἐς Αἴαντα, ut κόπου ὕπο Eurip. Bacch.
634. τοίχοισιν ἐπὶ Ion. 1177. Φέρειν ἐς, spectare,
pertinere ad. Herodot. VI. 19. ἐχρήσθη — χρη-
στήριον, τὸ μὲν ἐς αὐτοὺς τοὺς Ἀργεῖους Φέρον. Vid.
et VIII. 142. Musgr. Equidem locum sic intelli-
go: metuit, ne hunc Ajacis egressum ut exitialem
laturus sit, i. e. ne hic egressus Ajaci interitum,
sibi dolorem sit conciliaturus.

V. 792. Eustath. p. 50, 16. ὅτι τὸν Θεστορίδην,
Θεστορείον νηπιτικῶς λέγει ὁ Σοφοκλῆς.

V. 793. ὅτ' h. l. non ᾗτι est, in quo i. numquam
apud Tragicos eliditur, sed ὅτε, ut supra 702. ὅτ'
Αἴας λαθίπονος πάλιν, et Xenoph. Cyrop. II, 4, 6. ἡ νῦν,
ὅτε οὕτως ὀξείως σοι ὑπακούω. Sequens Φέρει veteres
ad ἡμέραν retulisse, ex glossematicis lectionibus ἡ
τ' et ἡτ' itemque ex glossa interlineari ἦτις, quam co-
dex Icenensis exhibet, perspicuum est. Nihil hac ra-
tione verius: neque enim ἐξοδός intelligere licet,
quae θάνατον, non θάνατον ἢ βίον Ajaci allatura erat.

Quae

Quae quum ita sint, locum ita vertendum arbitror:
ex Thestoride vate, hoc ipso die, quo il-
le (vates) ei vel mortem vel vitam adfert.
Ambiguitatem, quae in verbis καθ' ἡμέραν τὴν νῦν
inest, scite animadvertit Scholiastes Romanus.

V. 794. πρόστητ' ἀναγκαίως τύχης, i. e. βοηθή-
σατε ἀναγκαίως τύχῃ. cujus phrasios quae vis sit, do-
cebunt annotata ad Oed. Tyr. 503. (494.) Musgr.
Lobeckius pro ἀντιτάσσεσθε πρὸς τὴν τύχην accipit,
qua significatione numquam, opinor, verbum προ-
στῆναι usurpatum est. Immo dicitur de quacunque
curatione et administratione, tamque late patet, ut,
quomodo vertendum sit, ex nexu demum cujusquo
loci intelligatur. Eurip. Androm. 219, 20.

Χεῖρον' ἀρσένων νόσον

ταύτην νοσοῦμεν, ἀλλὰ προὔστημεν καλῶς.

bene eum sustinemus. Noster Electr. 975. ὦ
τοῖσιν ἐχθροῖς — προὔστήτην Φόνου, qui hostibus
caedem intulerunt. Diogenes apud Stob. S.
CCLIV. p. 841. εὐ γε, ὦ τύχῃ, ὅτι μου ἀρρένως προέ-
στηκας, benefactum, o fortuna, quod viri-
liter mecum egisti. ubi si veritas ad Lobeckii
mentem, viriliter mihi restitisti, ne com-
moda quidem existit sententia. (Obiter moneo, ad-
verbium ἀρρένως in Lexicis desiderari.) Eodem mo-
do in hac ipsa fabula v. 1122. ἡ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος
προὔστη ποτέ; tibine igitur infestus Ajax
umquam te invasit? σοὶ enim pertinet ad πολέ-
μιος ex eoque ad προὔστη subintelligendus genitivus
σοῦ. Haec si recte disputavimus, apparet, verbis
πρόστητ' ἀναγκαίως τύχης nihil aliud incesse, nisi hoc:
curate urgentem necessitatem ita ut eam
arceatis.

V. 796.

V. 796. ἀγκῶνας, promontoria sive angulos montium. Apollon. Rhod. II. 369.

— μέγας καὶ ὑπεύροχος ἀγκῶν
Ἐξανέχει γαίης.

et postea, 562.

— ἀγκῶνα περιγνάμψαντες ἴδοντο.

Vid. et Philostrat. Vit. Apollon. lib. II. c. 2. — ἀντηλίους. Aeschyl. Agam. 528. δαίμονες τ' ἀντήλιοι, ubi Scholiastes: οἱ πρὸς ἀνατολὴν ὄρωντες. Musgr. De scriptura ἀντήλιος (pro ἀνθήςλιος) disputat Eustath. p. 83, 3. 1562, 38.

V. 802. οὐχ ἔδρας ἀκμή. Euripides Or. 1292.

οὐχ ἔδρας ἀγών·
ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐνεῖσ' ἐλίσσεται.

Formulam illustrat P. Victorius V. L. XVI. 20. ex Homericō οὐχ ἔδος derivatam. Vide Eustath. p. 1295. [Idem exprimit Comicus in Pluto his verbis:

ὁ καὶρὸς οὐχὶ μέλλειν,
ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντ'
ἀμύνειν.

[Ex edit. rec.] Brunck. ἀκμή, i. e. καὶρὸς. Hesychius: ἀκμή καλεῖ, καὶρὸς καλεῖ. Musgr. Vid. Valcken. ad Phoen. 591. — Verba χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν laudat Eustathius p. 1306, 32. Sic σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν Eurip. Hec. 507. et Themist. Orat. V, 71.

V. 804. ἔτοιμος. Subaudi εἰμί. De qua elipsi vide Dorvill. in Chariton. p. 49. Musgr.

V. 805. Postquam Chorus abiit, scena mutatur, et Ajax solus in loco deserto conspicitur. Vitium hoc est oeconomiae, quod vitari nulla ratione poterat,

poterat, siquidem Ajax coram spectatoribus mortem sibi consciscere debebat. In ceteris omnibus Tragicis nostri fabulis Chorus numquam e scena abscedit, nisi absoluta actione. Brunck. Accurate Sophoclem defendit Lobeckius.

V. 806. ὁ μὲν σφαγεύς. gl. τὸ ξίφος τὸ εἰς σφαγὴν ἡτοιμασμένον ἔστηκε τῇ στάσει τῇ τμητικωτάτῃ. Brunck. σφαγεύς, ensis, ut Eurip. Androm. 1137. Musgr. σφαγεύς μέντοι παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ ξίφος Pollux L. VII. 192.

V. 807. Male vulgo plenam distinctionem post σχολή ponunt. Pertinet enim haec dubitatio (utrum ratiociniis satis id tempus conveniret) ad subtilem quae sequitur disputationem, non ad praecedentia. Sic Eurip. in Hecub. 735. Δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω — Musgr.

V. 808. δῶρον μὲν. Huiusmodi ἐννοίας, quae severius aestimantibus frigidae videri possunt, moeror tamen commotis animis plerumque suggerere solet. Sic animadversum est, et in Historicorum quoque libros transiit, Caesarem ante Pompeji statuam concidisse. Musgr.

V. 811. Hinc Eustathius p. 1817, 27. Σηγάνη σιδηροβρῶς affert.

V. 814. εὐσκευόωμεν hinc enotarunt Zonaras T. I. p. 922. et Favorinus.

V. 816. οὐ μακρόν. non magnum. Musgr.

V. 821. ῥιφθῶ πρόβλητος. Sic supra 395. ὅλεθριον αἰκίζεῖ. Male Wakefieldius Silv. Crit. T. I. p. 165. πρόβλητον.

V. 822. Recte H. Stephanus legendum statuit *προστρέπω*. Προτρέπω, hortor; προστρέπω, sup-
plico. Musgr.

V. 824. *ἔν' ἀσφαδάστω πηδήματι*. Simile votum
Casandrae apud Aeschylum in Agamemnone 1301.

*ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν,
ὡς ἀσφαδάστος, αἱμάτων εὐθυσιμῶν
ἀπορρύντων, ὅμμη συμβάλω τόδε*. Brunck.

Pro *πηδήματι*: V. D. corrigit *πесήματι*, quod non
videtur plane absurdum, nam et infra 1058. (1022.)
θανασίῳ πесήματι periisse traditur Ajax. Neque
tamen propterea *πηδήματι* improbavero. Videtur
enim quid citius et morituri Ajacis animo convenien-
tius indicare. In mortem quasi insilire vult.
Wessel.

V. 826. *ταναύποδες, αἰεὶ παρθένοι, αἰεὶ ὀρῶσαι*
πάντα τὰ ἐν βροτοῖς πάθη ex h. l. citat Eustathius p.
763, 30. 33. 34. Eudocia Viol. p. 152. respicit versum
827. et explicat vocem *τανύποδας*, de qua vid. etiam
Hesychius.

V. 830. De adverbio *πανωλέθρως* vid. Herodot.
Wessel. p. 451. l. 7. et Apollodor. fin. — Wesselin-
gius non alienus erat ab eorum sententia, qui hunc
versum cum tribus insequentibus obelo configerent.
Nam nec structuram bene aptam esse praecedentibus,
et omissis versibus illis nihil orationem de vi sua
amittere. Haec argumenta codicum omnium, et, qui
cum his consentiunt, Suidae s. *αὐτοσφαγεῖ* et *τῶς*, Eu-
stathiique p. 429, 33. *τῶς αὐτοσφαγεῖς ὀλοῖατο*, p. 1867,
40. *Φιλίστων ἐγγόνων*, et p. 1961, 28. *ὁ Φίλιστος* e So-
phocle citantis auctoritati ne tantillum quidem ab-
rogant: locus enim ejusmodi est, ut, si recte intel-
liga.

ligatur, non modo offensione vacet, verum etiam
ob id ipsum, quod male habuit Criticos, poëta nostro
vel maxime dignus videatur esse. Ac miror nemi-
nem fuisse interpretum, quin verbum *εἰς ὀρῶσιν* de
Atridis acciperet, quasi vero hi eo tempore praesen-
tes adfuissent: quum Furias debere intelligi et ver-
sus 827. et res ipsa ostendat. Post *πίπτοντα* itaque
non comma, sed semicolon ponendum est, ita ut
quae sequuntur, ad augendam imprecationis gravi-
tatem superadjici putemus. Ea rectissime interpretatus
est Brunckius, dissentiente Lobeckio meo, qui *αὐ-
τοσφαγεῖς* h. l. non sua manu interfectos, sed simpli-
citer interfectos notare morientisque Ajacis praesa-
gium his verbis contineri existimat. Meo quidem
sensu optare debet heros exacerbatus, ut eodem, quo
ipse, leti genere occumbant adversarii, sed, quo
atrocius fiat, a carissimis libris ad occupandum fati
diem adigantur. Praedictionis nullum deprehendo
vestigium, eoque minus, quod divinantes futuris,
non optativis uti solent.

V. 833. *πρὸς τῶν Φιλίστων*. Codd. aliquot *πρό*,
cum glossa *ἐμπροσθεν*, ex librarii interpolatione sane
quam inepta. Sensum ille verborum non adsecu-
tus fuerat, quem disertim in versione expressimus.
Nec credendum est ad mortem Agamemnonis poë-
tam respexisse, nec Ajacem hic tamquam futura va-
ticipantem inducere voluisse. Nam Agamemnon
a libris suis occisus non fuit: sed Atridis mortis ge-
nus imprecatur Ajax, quod atrocissimum excogitare
possit. Brunck. Multum ab hujus loci venustate de-
cedet, nisi hanc morituri Ajacis execrationem prae-
dictionis loco numeramus. At quomodo praedictio
erit, siquidem Agamemnon ab uxore, non a filio
P p 2 inter-

interfectus est: Menelaus autem, Libitinae expers, in Μηκάρων νήστους translatus est, Homero teste Odyss. IV. 561. a qua tamen diversam fabulam audivisse Pausaniam ex p. 259. credibile est, etsi neque illic, neque alibi enarraverit. Ea quaecunque fuerit, legendum hoc quidem in loco censeo:

πρὸς τῶν Φιλίστων, ἐγγόνων τ' —

Φιλίστων ad Agamemnonem pertinere ab uxore occisum, sponte Lector intelliget: ἐγγόνων quo pertinere debeat, difficilior quaestio est. Menelaum sane a liberis occisum nemo, quod sciam, Mythologorum tradidit. An ergo Ulyssem a Telegono filio interemptum hic respexit Auctor? Quanquam enim in praecedentibus Atridas tantum nominet, tamen cum haec non pro vaticinio, sed pro execratione duntaxat venditet, iniquum foret tantam cum eventu convenientiam in singulis verbis exigere. Musgr.

V. 835. γεύεσθε. Insignis quidem, sed maxime contemnenda varietas est in citatione quam fecit hujus versus Thomas Mag. [p. 524.] κεντεῖτε, μὴ φείδεσθε — Brunck. Confudit Grammaticus cum Sophocleo versu Euripideum, Hecub. 387. — γεύεσθε Wakefieldius ad Aeschyli Eum. 137. p. 312. in σεύεσθαι mutari volebat.

V. 836. αἰπὺν οὐρανόν. Ex Homericο αἰπὺν Ὀλυμπον. Brunck. Similia loca sunt Senecae Herc. Oet. 1516. et Nonni Dionys. XXVII. 269. quorum indicium debemus Lobeckio.

V. 838. χρυσόνωτον ἡνίαν. Non frenum, sed currus ipse proprie χρυσόνωτος est. Eurip. Phoeniss. 2. χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβώς δίφροις Ἥλιε. Sic clypeus eidem χαλκόνωτος dicitur Troad. 1144. Bene igitur

igitur Scholiastes, ἡνίαν, ἀντὶ τοῦ ἄρμα. Musgr. Intellige potius cum Lobeckio habenam χρυσόπαστον vel παραπέταλον, aureis bullis seu bracteis ornatam.

V. 843. οὐδὲν ἔργον, nihil prodest, nihil opus est. Comicus in Lysistr. 424. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἰστάναι. Brunck.

V. 852. κλειναί τ' Ἀθῆναι. Poëta patriae suae laudibus et commodis studet, persuadereque conatur Salaminem Troici belli tempore iuris fuisse Attici, super qua re Solonis aetate haud levis agitata fuit controversia. Vid. Diog. Laert. in vit. Solon. et Plutarch. Wessel.

V. 857. sqq. Hermannus ad Eurip. Hec. p. 72. ita disponit:

προωδ. πόνος πόνῳ πόνον φέρει.

στρ. πᾶ, πᾶ, πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;

κούμεν ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος.

ἀντιστρ. ἰδοῦ, δοῦπον αὐτὸ κλύω τινά.

monometros etiam Bacchiacos, qui mox sequuntur, respondere sibi putans. Pro ΗΜΙΧΟΡΟΣ scripsi ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ. Recte enim Seidlerus meus ad Eurip. Troad. p. 21. „Musgravius, Valckenarius, Brunckius et Critici, credo, plerique omnes scribere solent Ἡμίχορος et latine Semichorus; quae forma haud scio, an Graecis non minus quam Romanis incognita fuerit. Scholiastae quidem Tragicorum pariter atque Aristophanis constanter, quod equidem sciam, neutrali utuntur forma Ἡμιχόριον, quibus accedit Pollucis auctoritas libr. IV. c. 15. diserte tradentis: ὁπόταν ὁ χορὸς εἰς δύο διαιρεθῇ, τὸ μὲν πρῶτον καλεῖται διχορία, ἑκατέρω δὲ μοῖρα ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ· ἃ δὲ ἀντάδουσιν, ἀντιχορία. In libris MSS. per compendium exarari solet Ἡμιχ.“

V. 857.

V. 857. Πόνος πόνῳ πόνον φέρει. Melius intelligerem πλάνος vel πόθος πόνῳ πόνον φέρει, incertitudo animi (vel desiderium) labori laborem addit. Musgr. Aeschyl. Pers. 1046. δόσιν κακῶν κακῶν κακοῖς, quem locum una cum nostro Porsonus confert ad verba Euripidis, Hec. 592. διάδοχος κακῶν κακοῖς. Vid. etiam Lobeckius.

V. 860. συμπαθεῖν hic transitivum est, et valet διδάξαι, qua potestate verbum hoc omnino carere affirmat Parisinus editor, quippe qui sui juris esse putat fines ponere, quos intra Sophocles novandi licentiam coercere debuit. Nec tamen est hoc ita novum, ut analogia aliorum exemplorum confirmari non possit. Nam ut δέδαεν didicit usurpat Homerus pro docuit, ita μανθάνειν observat Eustathius ab Homeri posteris utroque sensu adhibitum fuisse, et pro discere et pro docere. Popularis sui conjecturam συμπαθεῖν Heathius ne proferre quidem debebat [Quis eo illum deduxerit, nescio: haud sane Lucianus est, qui in Ocypode συμπάσχειν transitive usurpat, ut hic Sophocles συμμανθάνειν.

Οἱμοι· πόθεν μοι καινός εἰςῆλθεν πόνος
ποδός δι' ἄλλου, καί με συμπάσχει κακῶς;

Utrumque verbum praegnanti notione adhibitum: hoc, καί με ποιεῖ πάσχειν κακῶς. illud, οὐδεὶς μαθῶν ποιεῖ με σὺν αὐτῷ μαθεῖν. Luciani senarium ineptus emendator crurifragio mulcat legendo, καί μοι συμπάσχει. Ex edit. rec.] Brunck. συμπαθεῖν. Nihil hic difficultatis, si vere scribit Eustathius ad Odys. Z. p. 261. ὥςπερ — δέδαεν, οὐ μόνον τὸ ἐδιδάχθη, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐδίδαξεν, οὕτω καὶ τὸ μανθάνειν ἀμφω ταῦτα δηλοῖ. Quibus paria fere habet ad Odys. T. p. 722. Exemplum utrobique addit sophisma ex ambiguo

ambiguo sensu τοῦ, μανθάνειν γράμματα fabricatum. Verum cum hoc ipsum sophisma aliter proponant Plato in Euthydemo p. 192, D. Aristot. Sophist. Elench. lib. I. c. 3. vereor ne Eustathii doctrinae sustentandae hoc saltem minus aptum sit tibicen. Ne tamen temere hanc locutionem repudiemus, animadverti debet, eandem ἀμφιβολίαν in pluribus linguis obtinere. Itali utique apprendere, Galli apprendre, Batavi leeren, Angli learn, et discendi et docendi sensu nonnunquam adhibent. Pluribus hanc verbi μανθάνειν notionem adstruit V. D. [Abreschius] in Obs. Miscell. Vol. IX. p. 433. ex Aeschyl. Pers. 109. ejusque Scholiaste, et ex Aristide, Tom. I. p. 29. ubi, ὡς Πίνδαρός τε ὕμνεϊ, καὶ οἱ κατ' Αἴγυπτον ἱερεῖς κατέμαθον. Musgr. Recte iudicat Lobeckius, certa incertis miscuisse Abreschium et l. c. et in Auctar. Dilucid. p. 237. Conf. etiam Zeunius ad Viger. p. 194. ubi tamen falsa nonnulla, et de verbo ἐλπίζειν spem facere significante Niceph. Gregor. post Hermannii librum de emend. rat. Gr. p. 350. sect. 188.

V. 862. δοῦπον γὰρ κλύω. Ed. Ald. et MS. Bodl. δοῦπον αὖ κλύω. Legendum scilicet, δοῦπον γὰρ αὖ κλύω. Musgr.

V. 867. πόνου γε πλῆθος. Sic in Euripidis Satyrico roganti Choro ἔχεις; respondet Cyclops vers. 683. κακόν γε πρὸς κακῷ. Brunck.

V. 868. τὴν ἀφ' ἡλίου. Contrario sane modo orientem designat Euripides Orest. 1265.

Ημ. — ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον

Τὴνδ' ἐκφυλάξω, τὴν πρὸς ἡλίου βολάα.

Ημ. Καὶ μὴν ἐγὼ τὴνδ', ἣ πρὸς ἐσπέραν φέρει.

Philo.

Philostrat. vit. Apollon. lib. II. c. 2. *πᾶσι τοῖς πρὸς ἀκτῖνα ἔθνεσιν*. Hesychius: *πρὸς ἡλια, πρὸς ἀνατολήν*. Hinc intelligitur, *ἀφ' ἡλίου* occidentem potius quam orientem significare; legendumque adeo *τὴν ἐφ' ἡλίου*, viam quae ad solem ducit. — Pro *μολῶν* MSS. Bodlejani *βολῶν*, quod nulla ratione expedit. Constructionem sic ad mentem Heathii instituerim: *ἀλλ' οὐδ' ἐμοὶ δὴ οὐδαμοῦ φανείς ὁ ἀνὴρ δηλοῖ μολῶν* (ostendit se profectum esse) *κέλευθον τὴν ἐφ' ἡλίου*. Musgr. *ἡ ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθος* via est, quae ab oriente ad occidentem ducit.

V. 869. *οὐδ'* — *οὐδαμοῦ*. Rarior haec negationis repetitio. Exempla protuli in Addend. ad Antigoniae edit. minorem p. 154. quibus accedat locus Trach. 159. sq.

ξυνθήμαθ', ἅμοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτέ, πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών, οὐπω φράσαι.

δηλοῖ, i. e. *δηλοῦται*, quomodo etiam Scholiastae acceperunt. Vid. Brunck. ad Antig. 471. (469.) Wunderlichius obss. in Aeschyl. p. 96. *δηλοῖ φανείς* positum existimat pro *δηλοῖ φανῆναι*, quasi vero apte et commode dicatur aliquis ostendere se conspectum esse. Illud autem probo, quod in Addendus jungit *φανείς τὴν κέλευθον*, ut Electr. 1270. *φιλτάταν ὁδὸν φανῆναι*.

V. 871. *ἁλιαδῶν*. Sic si scribas, erit ab *ἁλιάδης*, pro *ἄλιος* posito, ut paullo post, *Θεῶν Ὀλυμπιάδων* pro *Θεῶν Ὀλυμπίων*. *Κοιρανίδαί* quoque habet Noster Antig. 952. (932.) pro *κοίρανοι*. Sed praestat forte, quod habent duo Bodlejani *ἁλιάδων*, a nominativo *ἁλιάς*, cymba, navicula: vid. Iul. Polluc. Lib.

Lib. I. cap. IX. sect. 82. et notam Wesselingii ad Diod. Sic. III. 21. Tales cum plerumque ad piscatoriam adhiberentur, eleganter inde *φιλόπονοι* vocantur. Tum autem consequens videtur, ut verum sit *ἔδρας*. Valde enim dubitem, an *ἔχων ἄγρας ἁλιάδων* significare possit piscaturae operans in naviculis. Musgr. Hesychius: *ἁλιάδων, ἐναλίων*: quae glossa si ad nostrum pertinet locum, recte Abreschius emendat *ἁλιαδῶν*. Sic versu sequente *Ὀλυμπιάδων* scribendum ab *Ὀλυμπιάδης*, i. e. *οὐρανίδης*, non *Ὀλυμπιάδων* ab *Ὀλυμπιάς*: nihil enim erat, cur deas potius, quam deos invocarent. *Ὀλυμπιάδης* eodem modo, quo *ἁλιάδης*, formatum est, ut, licet nusquam occurrat, analogia satis superque muniatur. „Praestat *Ὀλυμπιάδων*, quod pro masculino est, ut *Ἑλλάς* in Ajace Locro, et alia.“ Herm.

V. 872. *ρυτῶν* — *ποταμῶν*. Sic *ρυτοῖς πόροις* Aeschyl. Eumen. 455. *ρυτὰν παγὰν* Eurip. Hippol. 123. *ρυτοῖς νασμοῖσιν* ibid. 658. Idem valet quod *ρέων*: unde *ρυτὸν ὕδωρ* Theophrastus *ὀμβρίῳ* opponit, De Caus. Plant. II. c. 8. Ipsum illud participium fluvii nomini adjungitur ab Homero, *Ξανθὸν τε ρέοντα* Iliad. Z. 172. Sic Propertius, Asopi fluentis, III. XIII, 27. Musgr.

V. 874. *εἴ ποθι*, sc. *πλάζεται*, quod ex sequente *πλαζόμενον* subaudiendum. Sic Philoct. 1182. *ξίφος, εἴ ποθεν, προπέμψατε*. De *εἴπερ* elliptice posito vid. Boeckh. in Plat. Min. p. 149. et Heindorf. ad Plat. Parmen. p. 255.

V. 875. *σχέτλια*. Ultima syllaba brevis neminem debet offendere. Philoct. 392. *μᾶτερ αὐτοῦ Διός*, coll. versu antistrophico. Respexit nostrum locum Eusta-

Eustathius p. 59, 29. καὶ ἐστὶ τὸ Φίλα, ἀττικῶς ἀντὶ ἐνικοῦ τοῦ, Φίλον. ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. (Antig. 669.) οὕτως ἀμυντέα ἐστὶ τοῖς ποσμουμένοις, ἀντὶ τοῦ ἀμυντέον. καὶ σχέτλια γὰρ ἐμέ γε τὰδε πᾶσχειν. ἀντὶ τοῦ σχέτλιόν ἐστι. „Scribendum erat, servata librorum lectione,

σχέτλια γὰρ
ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων.

Sic etiam Seidlerus, cui ultima Cretici syllaba videbatur soluta esse; mihi prima.“ Herm.

V. 875. σχέτλια γὰρ μακρῶν ἀλάταν πόνων. Librarii vuculas partim insererunt, partim transposuerunt, quod ipsa metri ratio ostendit: σχέτλια γὰρ ἐμέγε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων. Sic veteres codd. et Aldus. Ista ἐμέγε τὸν invenusta sunt et sensui inutilia: ἐμὲ loco non suo posuerunt, quod esse debuit initio ultimi versus hujus strophae, ubi dederunt ἀλλ' ἀμενηνόν, jambicum senarium a trochaeo incipientes. Brunck.

V. 879. ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα. Quis unquam Ajacem ἀμενηνὸν ἄνδρα, virum debilem et infirmum, appellavit? Legendum, minima mutatione:

Ἄλλὰ μεμνηνὸτ' ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὄπου.

Ὅπου elliptice pro ὅπου ἐστί. Vide supra ad v. 33. Musgr. ἀμενηνὸν ἄνδρα se ipsum dicit Chorus quarendi labore exanimatus. — Versum Brunckius perperam pro jambico habuit, qui ex dochmio constat, et amphibracho, ultimam ancipitem habente, unde hic pro eo Baccheus est, et denique Cretico. Nolle itaque antistrophici versus defectum supplevis-

sent

sent addita voce Ἀχιλλέως, quae salvo metro inferri nequit.

V. 881. πάραυλος. πλησίον. Eodem sensu vox est in Oed. Col. 786. ἀλλ' ὡς πάραυλον οἴκησας. Perperam Eustathius hanc vocem ab αὐλός deducit p. 1157. βοή πάραυλος, ἡ ἐξισουμένη αὐλῷ ἢ κατὰ θρηνηφῶν, ἢ διὰ τὸ τρανές. Est enim ab αὐλή, ut supra 796. (787.) ὑπαυλος, et 611. (605.) ξύναυλος, quod glossa recte exponit σύνοικος. Brunck.

V. 884. οἶκῳ τῷδε συγκεκραμένην. Confer Antig. 1317. (1296.) et quod ibi citabimus. Οἶκτον hic non interpreter de sensu doloris, sed de voce lugubri, quam audierat Chorus. Hesychius: οἶκτος, θρηῆνος. Eurip. Troad. 155. αἶον οἶκτους, οὗς οἰκτίζῃ. Sententia forte est: inter haec lamenta versantem; ut συγκεκραμένην idem valeat quod συμμισγομένην, συναναστρεφομένην. Musgr.

V. 885. Hunc versum tamquam Euripideum citat Herodianus περὶ μεγάλου ῥήματος, apud Koenium ad Greg. p. 27. sine poëtae nomine, ac vitiose scriptum Moschopulus ad Il. B. 219.

V. 887. ἀρτίως νεοσφαγής. Eadem haec verba leguntur Trach. 1132. ubi vide. Simili abundantia v. 940. dixit ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος.

V. 888. κρυφαίῳ φασγάνῳ. Multa molitur Scholiastes, ut epithetum κρυφαίῳ explicet, sed incassum, ni fallor, omnia. Mihi legendum videtur, καθαίμῳ, cruento. Desideratur certe epithetum, quod praesentem ensis conditionem declaret. Musgr. κρυφαίῳ, in corpus abdito.

Ibid. Wakefield. Silv. Crit. T. III. p. 152.: „περιπτυχῆς, circumvolutus gladio, si ita liceat loqui.

loqui. Conf. Pind. Nem. VIII. 40. Virgil. Aen. X. 618. mucrone induat."

V. 897. περιπετές. Extat vox Eurip. Androm. 984. ubi apparet περιπετεῖς valere περιπεσούσας. Et sic Hesychius περιπετεῖς — περιπεσόντες. Hic ergo legendum puto περιπετοῦς i. e. περιπεσόντος: τὸ ἐγ-
χος κατηγορεῖ αὐτοῦ ὡς περιπεσόντος. Musgr. Vul-
gatam praeter Suidam in περιπετές et Favorinum
confirmat Eustathius, cujus verba ad v. 649. a Brun-
ckio allata sunt. — πηκτόν. Conf. Hesychius et Pho-
tius in πηκτός θάνατος.

V. 900. ἄφρακτος· ἀφύλακτος. Σοφ. Αἴαντι μα-
στιγοφόρῳ. Hesychius. ἄφρακτος φίλων Philostr. vit.
Apoll. V. 35. p. 219.

V. 903. Hesychius: δυστράπελος, δυσμετάθε-
τος, i. e. aegre a proposito dimovendus:
quod valde hic appositum est. Musgr.

V. 904. Hesychius: δυσώνυμος, κακώνυμος, χα-
λεπός. Musgr. Respexerunt hunc locum Plutar-
chus Sympos. IX, 6. Eustath. p. 640, 34. et Zonaras
T. I. p. 678.

V. 906. Hesychius: παμπήδην· ὁλοσχερῶς, παν-
τελῶς. De more usitatissimo, quo cadavera veste
iniecta tegebantur, vid. Valckenarius ad Eurip. Hip-
pol. 1458.

V. 907. ὅστις καὶ φίλος. Major forte videretur
esse vis sententiae, si legeretur ὅστις κ' οὐ φίλος,
siquidem infra dicitur Ajax καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος
θρήνων τυχεῖν. Brunck. ὅστις καὶ φίλος, qui sal-
tem amicus fuerit. Libentius quippe talia ini-
micus, quam amicus adspiceret. Musgr. Non sa-
tis

tis apte καὶ per saltem expressit. Significatur eo id,
quod nos dicimus, *wer nur immer sein Freund ist.*
Oed. T. 1416. 17. comparavit Solgerus.

V. 908. Φυσῶντ' ἄνω. Id est ἀναφυσῶντα, ἀνα-
πέμποντα πρὸς ῥῖνας, ἐν τε Φοινίας πληγῆς τὸ μέλαν
αἷμα ἀπὸ τῆς οἰκείας σφαγῆς. Corrupta haec esse de-
cernit Parisinus editor, faceto hoc argumento usus,
quia procumbente Ajace in gladium non
exiluit sursum sanguis per plagam, sed
per os et nares debuit erumpere. Pro-
inde conjicit legendum esse πρὸς ῥινὸς ἐν τε Φωνίας
πηγῆς, ex naribus et fonte vocali, id est,
si Diis placet, ex ore. Eugepae! Galenum terun-
cio non emam:

Nam ad sapientiam hujus nimius nugator fuit.

Lepidum conjectorem Tragicus ipse redarguit Teucrī
verbis in fine dramatis, *Θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι
μέλαν μένος.* Brunck. πρὸς ῥινὸς malebat etiam
Wakefieldius Silv. Crit. T. I. p. 104. comparato Sta-
tii loco Theb. III, 90.

Corruit, extremisque animae singultibus
errans

Alternus nunc ore venit nunc vulnere
sanguis.

V. 911. ὡς ἂν ἀνμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. Sic om-
nino legendum. Ejecerat librariorum imperitia par-
ticulam ἂν, quae salva structurae lege abesse non
potest. ὡς ἂν ἀνμαῖος μόλοι, quam tempestivus
veniret. Vide quae notavimus ad Comici Plutum
1037. ubi exempla ostendunt, verbum optativi modi
non adhiberi sine ἂν, quando in altero membro est
conditionalis εἰ, quae et ipsa optativum adsciscit.
[Sic

[Sic in ed. rec.] Prima in ἀναιδής corripitur, ut quaevis vocalis natura brevis ante tenuem et liquidam. Supra v. 811. (801.) ἀναιδής priorem corripit, ut et Oed. T. 1492. (1478.)

ἀλλ' ἤν/η' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἦν/η' ἀναιδής.

Euripides Phoen. 1265.

μάντεις δὲ μὴλ' ἐσφάζον, ἐμπύρους τ' ἀναιδής.

Eadem prosodia vox haec passim occurrit. Brunck. Adstipulor nunc Schaefero, ἂν in talibus omitti posse existimanti.

V. 916. Vocem στερεόφρων ex h. l. habet Eustath. p. 624, 58.

V. 922. ἀρχων — πημάτων. Comparari potest κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαινέας λόγον. Eurip. Hippol. 894. Musgr.

V. 924. Ajacis arma Pind. Nem. 8, 46. χρύσεα vocantur, unde Sophoclem scripsisse χρυσοδέτων ὄπλων non male conjicit Musgravius.

V. 926. οἶδα. Bodlejani duo ἦδε. Sed οἶδα meo iudicio retinendum, utpote reliqui versus, obscuriusculi aliter futuri, sententiam declarans. — γενναία valida, ut bene exponit H. Steph. in Lexico, allatis pluribus ejus notionis exemplis. Musgr.

V. 929. ἀποβλαφθεῖσαν — φίλου. Etiam βλάπτω sine praepositione genitivum adsciscit. Tyrtaeus Eleg. I. 40. Βλάπτειν οὐτ' αἰδοῦς οὐτε δύνῃς ἐθέλει. Theognis 223. νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ. Vide et Oppian. Halieut. II. 441. Musgr.

V. 934. ἀναλγῆτων, immisericordium. Sic ἀναλγῆτως infra v. 1350. (1320.) Vid. et Oed. Tyr. 12. Musgr.

V. 935.

V. 935. ἀναυδόν. Plerumque significat mutum, taciturnum. Eurip. Phoeniss. 41. Aeschylus apud Toup. Ep. Crit. p. 137. Apollon. Rhod. IV. 693.

Τὼ δ' ἄνεω καὶ ἀναυδοὶ ἐφ' ἐστὶν —

Ab hac notione non admodum diversa abit, quae hic Scholiastae primum obversata est: ἔργον ἄβρητον, ὅπερ δηλονότι ἔχουσιν ἐν τῇ γνώμῃ πράττειν, rem indictam, quam perficere cogitant Atridae. Cum voce ἀναυδός satis convenit haec interpretatio, loco et occasione minus opportuna est. Non enim de hoc consilio loquitur, ut quod diu antea ab Atridis agitatum fuerit, sed quod verisimile fuerit, ipsos statim capturos, oblata per mortem Ajacis opportunitate; qui antequam caede pecudum odium sibi conflasset, cur, obsecro, Atridae de Tecmessa in servitutem abducenda cogitarent? — An igitur cum Camerario infandum vertimus? Mihi sane nondum eo sensu obviam fuit, nec credo Graecos sic locutos esse. — Restat et alia difficultas, quo referri possit τῷ δ' ἄχει, quod ab ἀναλγῆτων regi vix patitur nimis longum intervallum: cum alioquin ἀναλγῆτων τῷ δ' ἄχει satis commode significet, hoc luctu minime commotorum. — Utrique malo occurras, optimamque sententiam effeceris legendo: ἀναιδῶν τ', ab ἀναιδής, crudelis. Musgr. ἀναυδός perinde atque ἀναυδῆτος et ἀναυδής infandum significare potest, ita ut passivam habeat notionem, quemadmodum haec interdum activam. Altera Musgravii dubitatio neminem morabitur.

V. 943. κελαινῶπαν θυμόν. De hoc loco sic Hesychius: κελαινοπάθιμον, τὸ μὴ φανερόν, τὸ δόλιον, καὶ τῇ ψυχῇ δύνουν: hactenus scilicet cum Scholiasta

sta consentiens, ut *κελαινώπαν θυμόν* de Ulyssis mente, utpote occulta et quasi tenebris involuta, intelligat. Idem Hesychius *ἀμφιμέλαινα* interpretatur *βαθεῖα*, *συνετή*: et *μέλαινα* *φρένες*, αἱ *βαθεῖαι*, καὶ *ἀγαθαί*, καὶ *ποικαί*: quarum glossarum sedes est Hom. Iliad. A. 103. vel P. 53. Priori in loco Scholiastes inter duas interpretationes incertus haeret: in posteriori fidentius pronunciat, *μελαίνας*, τῶν *συνετῶν*. Mihi contra nusquam Homerus, nusquam reliqui poetae *μέλαιναν φρένα*, *θυμόν*, *καρδίαν*, *ἥτορ*, ad indicandam solertiam vel prudentiam a malignitate sejunctam posuisse videntur; sed vel potestate longe diversa ad iracundiam, ferociam, tristes atque asperos mores, vel saltem ad vafritiem malevolam significandam. Hesiodus de leone Scuto Herculis, v. 429.

Ἐμμενέως δ' ἄρα τοῦ γε κελαινὸν πῖμπλαται ἥτορ.

Pindarus apud Athenaeum Lib. XIII. p. 565. ἐξ ἀδύμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν ψυχάν. Marc. Antoninus IV. 28. μέλαν ἥθος memorat, sed quo sensu, ex contextu non liquet. Malevoli sunt quos Horatius nigros vocat, Lib. I. Sat. 4. 85, et 91. Cicero cum Sextum Clodium nigrum vocat et Phormioni Terentiano comparat (Pro Caecin. c. 10.) improbum nebulonem intellexisse videtur. Aeschyl. Supp. 792. μελανόχρως δὲ πάλ्लεται μου καρδία, et Eumien. 452. ἐμὴ κελαινόφρων μῆτηρ. De aegrimonia Chorus in Choeph. 411. σπλάγχνα δέ μου κελαινοῦται. Diog. Laert. in Solone, lib. I. segm. 61. ἐν μελαίνας φρενὸς γεγωνῆ. Ex hisce tam diversae potestatis exemplis intelligitur, et Ajacis mentem, ut tristem et ferocem, et Ulyssis, ut cum malignitate astutam, *κελαινώπαν θυμόν* potuisse a Sophocle dici.

Utrum

Utrum revera fecerit, non aliter quam ex contextu sciri potest. Ergo si *κελαινώπαν θυμόν* Ulyssi tribuimus, non facile erit constructionem expedire, cum *θυμόν* ab *ἐφουβρίζει* regi non sinat sententia. Nec commodum fuerit *κελαινώπ' ἄν'* (i. e. *ἀνὰ*) *θυμόν*, cum et *ἐφουβρίζω* semper transitivum sit, et *ἀνὰ θυμόν* Graecis, quantum memini, ignotum. Restat ut Ulysses *κελαινώπαν* (vel *κελαινωπόν*) *θυμόν* Ajacis *ἐφουβρίζειν* dicatur: vel potius, tanquam *κελαινωπόν*. Neque enim Chorus, ex Ajacis clientibus constans, *κελαινωπόν θυμόν*, i. e. ferum, truce animum, quippe quod probrosum potius quam laudandum sit, ultro Regi suo imputasset. Interpretandum igitur: Nempe in atrum pectus Ajacis contumeliose invehitur. Mirum videri potest, cur Sophocles, *θυμόν* tanquam visibile aliquid, non *κελαινόν*, tantum, sed et *κελαινωπόν* vocaverit. Nam *χολήν*, *καρδίαν*, *σπλάγχνον*, *φρένας*, quae certas viscerum partes primario notant, facilius ideo sic dici feratur. Animadvertendum igitur, etiam *θυμόν* Anatomicis partem cordi vicinam significare. Rufus Ephesius p. 28. ἐκ τούτων τῶν ἀδένων καὶ ὁ καλούμενος θυμός ἐστι, πεφυκώς μὲν κατὰ τὴν κεφαλὴν τῆς καρδίας. Melanthius: πηδῶν ὁ θυμός τῶν φρενῶν ἀνωτέρω. apud Plutarch. Vol. II. p. 550, F. Merito hinc suspiceris, hanc primariam vocis *θυμός* potestatem et Sophocli hic obversatam fuisse. Musgr.

V. 945. *πολύτλας*. Nondum hoc epitheton infortuniis meruerat Ulysses, ut hic forte Sophoclis *ἀνρίβεια* desiderari possit. Musgr. Hesychius: *πολύτλας*· ὁ πολλὰ ὑπομείνας ἢ κακοπαθήσας, πολλὰ ἀνατλάς, ταλαίπωρος. Eandem glossam Suidas ex integriore Scholiorum corpore transscripsisse videtur Lobeckio.

Q q

V. 946.

V. 946. γὰρ — ἄχρεσι. Sic ἐγέλασεν εὐχαίς Eurip. Iph. Taur. 277. — Τοῖσι μαινομένοις ἄχρεσι interpretor, moerori Ajacis ob repulsam, mox in insaniam transeunti. Musgr.

V. 952. ἐν χρεῖα δαρός, in negotio hastae vel pugnae. Vide supra ad v. 751. (731.) Musgr.

V. 953. Plautus Capteiveis I. 2.

Tum denique homines nostra intellegimus
bona,

quom quae in potestate habuimus, ea
amisimus.

ego, postquam gnatus tuus potitu 'st
hostium,
expertus quanti fuerit, nunc desidero.

[Horatius Carm. III. 24, 31.

Virtutem incolumen odimus,

Sublatam ex oculis quaerimus invidi.

Ex edit. rec.] Brunck. Similem Libanii locum Epist. MDCCCIV. p. 684. ed. Wolf. κείμενον ἐν χερσὶν οὐκ εἰδώς, ὃ γινώσκεται ἀπελθόν, adhibuit Lobekius. Sophoclei versus (953, 54.) leguntur apud Stobaeum p. 112. Schow.

V. 955. κίρρος τέθνηκεν, ἡ μείνοις γλυκύς. Subaudi μάλλον. Sic Hom. Iliad. A. 117.

Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σέον ἔμμεναι, ἡ ἀπολέσθαι. Vid. et A. 319. Musgr.

V. 958. τί δῆτα citat Porson. ad Hecub. 1214. ibidemque et in Supplem. praefat. ad Hecub. p. XXXI. ed. sec. Lips. corrigit, τοῦδ' γ' ἐγγελέων. At nihil mutandum est tum quod hujusmodi versus non nimis infrequentes sunt, tum propter citatum a Beckio

beckio locum Electr. 831. κατ' ἐμοῦ μάλλον ἐπεμβάσει, quo cum duobus aliis, Philoct. 328. et Oed. Col. 1339. utitur ad refutandam Wakefieldii emendationem, τοῦ δῆτα τῷδ' ἐπεγγελέων, in Silv. Crit. T. III. p. 67. propositam.

V. 959. θεοῖς, deorum opera. Musgr.

V. 960. ἐν κενοῖς, pro κενῶς, inaniter. Magis ex more esset ἐν κενῷ, ut ἐν καλῷ Heraclid. 974. ἐν εὐσεβεῖ Helen. 1297. ἐν δέοντι Hippol. 936. Verum pluralia quoque adjectiva vice adverbiorum adhiberi ostendet v. 727. (707.) Musgr.

V. 965. αἴτης τῆςδ' ἐπίσκοπον. Interpretaris non absurde: quale debet ejus esse, qui talem caedem conspiciat. Confer. Oed. Col. 113. (112.) Occurrit quoque, sed ut sententiam non facile assequaris, Aeschyl. Eumen. 906. Musgr. ἐπίσκοπον μέλος, Hesychius ἐπίσκοπα explicat τὰ τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ· quare ἐπίσκοπον μέλος carmen s. orationem congruam dolori indicat. Suidas explicat ἔφορον ex Schol. nostro, habet tamen non multo post alia exempla, quae significationem ab Hesychio datam firman. Wessel.

V. 967. ἡμπόληκας. Scholion ineditum: ἐμπολῶ, τὸ ἀπὸ πραγματείας κερδαίνω. ἐμπολή, ἡ λεγομένη πρᾶσις. ἀπὸ ταύτης τῆς ἐμπολῆς καὶ τὸ ἡμπόληκας νῦν, ἀντὶ τοῦ ἐκέρδαναι. δονεῖ γὰρ ὁ Αἴας κερδάναι, τὸ οἰκεῖον θῆλημα πληρώσας. Brunck. ἡμπόληκας. Subaudiri potest ἐμὲ vel ἡμᾶς. An vendidisti (i. e. prodidisti) nos? Nam ἐμπολᾶν esse mortem oppetere non facile credimus; etiamsi Euripides de Phaedra habeat, Hippol. 977.

Κακὴν ἂρ' αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγεις.

Phoeniss. 1262. *Ψυχὰς ἀπεμπολᾷτε*. Legendum putabam: Ἄρ' ἡμπόληκας, ὡς περ ἡ Φάτις, κράτη; Κράτη res praeclare gestas; vide v. 416. Nisim alis:

Ἄρ' ἡμπόληκας μ', ὡς περ ἡ Φάτις κρατεῖ;

An prodidisti me? Confer Aeschyl. Suppl. 301. Musgr. „Ἠμπόληκας est perfecisti. Nam ἐμπολᾶν significat negotiari, negotium transigere. Vide Hesych. in v. ἐμπολᾶ, ejusque interpretes.“ Herm. Scholiastam Zonaras respexit T. I. p. 994.

V. 971. Hesych. *περισπερχής. περιώδυνος*. Eustathius ad Il. Δ. p. 142. Ἔστι δὲ ἀσπερχές, τὸ πολυσπούδαστον, ὃ περισπερχές λέγει ὁ Σοφοκλῆς, κατ' ἐπίτασιν καὶ αὐτός. ἀπλοῦν δὲ αὐτοῦ ρητόν, οὐ τὸ σπερχές, ἀλλὰ τὸ σπερχνόν, ὅμοιον δὲ τῷ τερνόν καὶ στεγνόν. Inde nomen substantivum ἡ πολυσπέρχεια, et nomen proprium Πολυσπέρχων. Brunck. *περισπερχές*. Oppianus: *περισπερχῆς ὀδύνῃσιν*, Halieut. V. 145. Musgr.

V. 972. τί γὰρ τέκνον τὸ τοῦδε, quid hujus factum est filio. Sic Philoct. 421. τί δ' ὅς παλαιός — ubi perperam Brunckius interrogationis notam post τί δ' posuit. Eurip. Iph. T. 543. τί δ' ὁ στρατηγός — ibid. v. 576. τί δ' ἡμεῖς;

V. 974. Χο. Μόνος. Melius hic conveniret Tecmessae, quam Chori, persona. Musgr.

V. 975. *κενῆς σὺν μόνον λεαίνης*. Enallage casuum est pro κενόν. Sic τοῦμόν αιμα πατρός Oed. Tyr. 1411. (1386.) Pindarus quoque: ἐν τέτρασι παλδων γυίοις. Olymp. VIII. stroph. 4. Musgr. *κενῆς*, quae rapto pullo orba fit. Abundat haec vox, ut ὀλέθριον 395. πρόβλητος 321. et alia hujusmodi plurima,

rima. In Scholio explicatur ἐστερημένης τοῦ συζύγου: quasi vero pullus leoninus non habeat satis praesidii in matre.

V. 978. Simillimus locus est Aeschyl. Agam. 893.

ὥς τε σύγγονον

Βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον.

Petron. Afran. Epigr. de Elephant.

Haec est humanae semper mutatio mortis:

Fit moriens ludus, qui fuit ante pavor.

V. 992. assert Eustathius p. 165, 40.

V. 993. Scribere poterat ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμη πικρά. Quia non admirandi particula ὦ cum genitivo etiam construitur, utramque syntaxin adhibuit. Vide Eustathium p. 409. l. ultima. Sed genitivi τόλμης πικρᾶς etiam ab ὄμμα pendere possunt, quod mihi verius videtur. Brunck. τόλμης πικρᾶς. Repetendum ὦ ab initio versus: nisi malis omitti interjectionem, ut apud Theocritum Syracus. 75. χρηστοῦ κοῖνὸν ἄνδρος. Cujus ellipseos complura exempla praebet Koenius ad Gregorium de Dialecto Attica, Sect. 70. Musgr. Probo posteriore Brunckii rationem: nam quae Lobeckius comparavit mutatae constructionis exempla, Theocr. Adonias. 124.

ὦ ἐβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐν λευκῷ ἐλέφαντος

αἰετῶ.

et Tryphiod. I. A. 395.

ὦ μοι ἐμῶν ἀχέων, ὦ μοι πατρώϊον ἄστυ.

haec ita demum apta viderentur esse, si nostro loco in membro posteriore ὦ, non καὶ legeretur, praecederet.

deretque nominativus, a quo pendere genitivi non possent. Ne quis autem Eurip. Med. 497. mihi obmoveat, monendum est, ibi genitivos τῶνδε γονάτων perinde ut ἡς ab ἐλαμβάνου regi.

V. 997. Ἡ που με Τελαμών. Emendatio est Toupii V. Cl. ad Suidam v. εὐπρόσωπος proposita. Confirmatque idem Suidas v. ποῖ. Musgr. Non confirmat: nam sic sola Kusteriana, nescio unde.

V. 998. ἴσως h. l. de re certa. Vid. Schaefer. ad Longum p. 357.

V. 999. πῶς γὰρ οὐχ; ὅτῳ — Bene sic distinguit I. c. Toupius, cum antea esset in nonnullis, πῶς γὰρ; οὐχ ὅτῳ — Sarcastice autem vel ironice hoc dicit Teucer, nihil tale sperans. Musgr.

V. 1000. ἥδιον pro ἡδύ. Comparativus pro positivo. Sic λαῶν ἄφες στιβαρώτερον Apollon. Rhod. III. 1056. Musgr.

V. 1006. τοιαῦτ' — ἐρεῖ affert Zonaras T. I. p. 577. variam lectionem δύσεργος commemorans.

V. 1007. Constructionem sic instituo: ἐρεῖ εἰς ἔριν, θυμούμενος πρὸς οὐδέν. Musgr. Eurip. Bacch. 742. κείς κέρας θυμούμενοι.

V. 1011. παῦρα δ' ὠφελήσιμοι. Facile esset emendare ὠφελήσιμα. Sed amat Sophocles insolitas parumque expeditas constructiones. Vid. supra v. 190. 981. 1005. 1023. (955. 975. 993.) Hic minus fortasse haesites, si articulum οἱ adjecisset Auctor: παῦρα δέ, οἱ ὠφελήσιμοι. Illud igitur subaudiendum. Vide ad Electr. 1071. (1061.) Musgr.

V. 1014. αἰόλου. Legendum forte αλανοῦ, nigri: αλανός, niger, extat Electr. 508. (499.) αλανῆς eodem

eodem sensu habet Noster supra 681. (663.) Pindar. Pyth. IV. stroph. 11. μέλας itidem ferri apud Homerum epitheton est. — κνώδοντος. Synecdoche partis pro toto, ut cum Latini mucronem dicunt. Pollux Lib. VII. cap. XXXIII. sect. 157. καλεῖται — ἡ τοῦ ξίφους ἀκμή, κνώδων. Paria habet Hesychius. Musgr. αἰόλου, nitentis: erat enim ἀργυρόηλον: Iliad. VII. 303.

V. 1015. ὑφ' οὗ φονέως. Sic χεῖρα φονέα Eurip. Iphig. T. 590. Lobeckius post κνώδοντος interrogationis et post ἐξέπνευσας exclamationis notam posuit, quod non probo. Sic enim Sophocli non οὗ, sed οἷου scribendum fuisset. Particulam ἄρα simili quodam modo usurpatam videmus Electr. 930.

V. 1016. ἀποφθίσειν. Oppian. Halieut. V. 576.

— ὁμῇ συναπέφθισαν ἄτη. Musgr.

V. 1017. Vid. Porson. ad Eurip. Orest. 412.

V. 1018. ἔδωρήθη. Sensu passivo, quod rarissimum. Activum tamen hujus verbi habet Pindarus Olymp. VI. epod. 4. Hesiod. Op. et D. 82. Musgr. Huc pertinet epigramma ex Anthol. I. 3. p. 345.

Ἐκτωρ Αἴαντι ξίφος ὠπασεν, Ἐκτορι δ' Αἴας
ζώστηρ· ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

Sic enim postrema videntur scribenda cum Opso. poeo, non, ut vulgo legitur, εἰς θάνατος. Neque enim eadem morte Hector et Ajax perierunt. Wesselingius.

V. 1019. περισθείς. Hujus locutionis quasi periphrasis est quod habet Seneca Troad. 559. Vinclis manus

manus secantibus praestrieta. Χειρὸς προμῆνης eodem fere sensu habet Oppian. Halieut. III. 314. confer etiam II. 377. et 575. III. 608. V. 186. Vix tamen Graecum arbitror πρισθεὶς ἐξ ἀντύων, ligatus ex curru, ut intellexisse videtur Suidas. Musgr. Suidae explicationem probamus cum Lobeckio, qui de verbi πρίειν vario usu docte et subtiliter exposuit.

V. 1020. ἀπέψυξεν, i. e. ἀπέπνευσεν.

— ἀποψύχων πνεῦμα τὸ λειφθὲν ἐστίν.

Anthol. Ined. apud Analect. Brunckii p. 7. ἀποψύχοντες Liban. Vol. I. p. 509. Musgr. ἀπέψυξε βίον citat Eustath. p. 622, 23.

V. 1024. κἀκείνον Αἰδῆς. Recte glossa verbum extrinsecus adsumendum supplet, ἐπλεξε, κατεσκεύασε. Nam ἐχαλκευσε, quod gladio aptum, balteo seorsum applicari non potest. Brunck.

V. 1026. μηχανᾶν. Rarissime activa vox adhibetur. Habet tamen Homerus ἀτάσθαλα μηχανώοντας Odyss. Σ. 142. et Apollon. Rhod. ὑπέρβρια μηχανώοντες III. 583. Musgr.

V. 1028. Evenus apud Stobaeum Serm. LXXX. — λόγος ὡς ὁ παλαιός,

Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἐστίν, ἐμοὶ δὲ τάδε.

Unde liquet proverbium esse, quod hic expressit Sophocles. Musgr. Eurip. Suppl. 466.

σοὶ μὲν δοκεῖτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τάναντία.

Sic enim pro ἐμοὶ δὲ τάναντία legendum.

V. 1032. ἂ δῆ. Usitatus est ἄτε, ἄτε δῆ, οἷα δῆ.

V. 1033. ἄνδρα — στρατοῦ. Vide ad v. 424. (419.) Musgr.

V. 1034.

V. 1034. ᾧ, i. e. cuius gratificandi causa. Conf. Valcken. ad Phoen. 1742. et Matthiae Gr. Gr. §. 387.

V. 1036. Recte Schaeferus punctum post Φωνῶ delevit, iungens σὲ Φωνῶ (iubeo) μὴ ξυγκομίζειν.

V. 1038. ἀνάλωσας λόγον. Schol. Ien. ἀπρεπῶς καὶ ματαιῶς εἶπες. Sic ἀνάλωμα de linguae intemperantia dictum Iulian. p. 208. C. ed. Spanh. τοῦ χάριν οὐκ ἐφείσάμεθα τοῦ πολυτελοῦς ἀναλώματος.

V. 1040. ἦντιν' αἰτίαν προθεῖς; Subaudiendum forte τοῦτο λέγεις vel Φωνεῖς: Eloquere igitur, quam causam praetendens, hoc jubes. Erunt forte qui ἦντιν' pro τινὰ accipiunt. Vid. ad v. 179. Quod mihi non aequè commodum videtur. Musgr.

V. 1043. ζητοῦντες. Eldickius in Specim. Susp. p. 179. sine iusta causa malebat ζητοῦντ' ἔρ'. Vulgata optime defendit Lobeckius comparando Aristoph. Plut. 105. Ran. 97. et Diodor. Sic. 16, 32. Eodem modo saepe adduntur participia ἔχων, παρών, alia.

V. 1045. ὡς ἐλοιδόρει, ut convicians dicebat. Sic ἐλοιδόρουν Eurip. fr. incert. LXXXI, 3. Otiosum est vulgatum ὡς ἔλοι δορί, cui nostram lectionem propterea, quod ab uno Schol. Romano prodita sit, proponendam censet Lobeckius. Omnino ille paullo iniquius, quidquid est lectionum ab hypomnematographis commemoratarum, repudiat, (p. 226. et 228.) immemor, puto, locorum, ubi probam scripturam soli vel ipsam exhibent, ut Electr. 1093. Ant. 519. vel ejus reperiendae copiam faciunt, ut Oed. C. 1559. Ac saepius etiam, quam factum esse dicit, Scholiastarum lectiones firmantur Codicum auctoritate, quaeque hujus consensus attulit exempla

ex

ex Ajac. 575. et Oed. T. 212. eorum numerus facile poterit augeri. Nobis nihil quaerentibus statim se offerunt bina alia, Ant. 53. et 757. add. Ajac. 529.

V. 1047. Lobeckius, „non improbable est, inquit, Sophoclem scripsisse *ἡμεῖς μὲν οὖν*, quod supra cum altero illo commutatum est.“ Vix credo: nam priore *ἂν* ad universam sententiam pertinente res incerta redditur: fortasse jacuissemus. Sic infra 1133. *ὦ Φθέρμ' ἂν οὐκ ἂν εὖρες*, cujus fortasse ne vocem quidem audisses.

V. 1050. *πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας*. Hinc Boissonade ad Philostr. p. 531. quod proverbii loco dici solet, *τὴν νόσον ἐς αἶγας τρέψαι*, natum esse sibi persuasit. Lobeck.

V. 1051. Eustath. p. 19, 18. *καὶ νῦν μὲν τὸ αὐτὸς ἐπὶ σώματος κεῖται, δακτύλῳ δεικνυσθαι δυνάμενον, ὥς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, αὐτὸν ὥς τε σῶμα τυμβεύσαι τάφῳ*.

V. 1052. Eustath. p. 688, 3. *τὸ τυμβεύσαι τάφῳ οὐκ ἔχοι ἂν παρολκήν, ἀλλὰ διαστολὴν ἑτεροῖα τυμβεύματα*. Scribendum videtur *ἑτεροῖον τυμβεύματος*. — *τυμβεύσαι τάφῳ* dixit etiam Lycophron Cassand. 154.

V. 1053. *χλωρὰν ψάμαθον*, viride litus, propter algas virides ibi crescentes, ut bene intellexit Scholiastes. *Χλωρὸν ἄλδος μνίον* habet Oppianus Halieut. II. 649. Musgr. Praestat cum Wesselingio et Brunckio pallidam, flavam arenam intelligere.

V. 1055. *ἐξάρης μένος*. Vid. ad v. 75. Musgr.

V. 1060. *κακοῦ πρὸς ἀνδρός*. gl. *ἰδίον ἐστὶν ἀνδρός κακοτρόπου*. Neminem offendit repetitio ejusdem vocis in *ἀνδρός ἀνδρα*. Nihil enim variant codd. Scribere potuit Tragicus *ὄντα δημότην*. Brunckius. Paullo

Paullo post repetitio ejusdem vocis in *ἄνδρες ἀνδρα* Brunckium ipsum non offendit.

V. 1063. *οὔτε — Φέροιντ' ἂν*, numquam enim leges civitatis observabuntur. *καλῶς, αὖ, κακῶς Φέρεσθαι* dicuntur ea, quae bene aut male procedunt, quibuscum bene aut male agitur. Xenoph. Oec. V. 17. *εὖ Φερομένης τῆς γεωργίας*. Idem Ages. I. 35. *αἴτιον εἶναι τοῦ κακῶς Φέρεσθαι τὰ ἑαυτοῦ*. Thucyd. II. 60. *καλῶς μὲν γὰρ Φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτόν*. — *καθέστηκεν*. Schaeferus conjunctivum *καθέστηκη* praetulit, nescio an recte. Sed v. 1160. *πάρα* non debet sollicitari. Sententia generalis enim, quam pro causa emendandi vir praestantissimus habet, quod ipsum non videtur concedi posse, ibi nulla est.

V. 1066. *καὶν σῶμα γεννήσῃ μέγα*. Glossa in tribus codd. *Φύσῃ*. Temere olim hanc lectionem, quam tuetur librorum omnium consensus, damnavi in nota ad Euripidis Or. 1208. *γεννᾶν σῶμα* tam bene dicitur, quam *Φύειν Φρένας*, quae locutio occurrit apud nostrum Oed. Col. 804. El. 1463. (1459.) et ut *Φύειν Φρένας* valet *Φρονεῖν, Φρόνιμον γενέσθαι*, sic *σῶμα γεννᾶν μέγα* tantumdem est ac *μέγαν ἢ ἰσχυρόν εἶναι τῷ σώματι*. Praeterquam vero minime emendatione eget hic versus, ne salvo quidem metro admitti posset quod conjeceram, *καὶν σῶμα κτήσῃται μέγα*. Nuspiam enim apud Atticos scenae poetas vocalis ante literas *κτ. πτ. μυ. σκ. σμ.**) corripitur, ne

*) De literis *μν* et aliis quibusdam, ut *δμ, γλ*, non sine exceptione dixerim. Aeschyl. Agam. 999. *τὸν δ' ἄνευ λῦρας ὅμως ἐμψοδεῖ*. Eurip. Iph. A. 68. *Δίδωσ' ἔχεισθαι θυγάτηρ μνηστῆρων ἕνα*. Iph. A. 847. *Ἄλλ' ἢ πέποιθα δεῖναι μνηστῆρῶ γαμους* — quae vereor ne non mutari debeant, quam-

ne quidem in diversis vocibus: sed vocalis brevis ante illas litteras semper producit, ut in hoc Euripidis senario Med. 1046.

λυποῦσαν, αὐτὴν δις τόσα πτασθαι κακὰ.

et hoc ipso dramate v. 1360. (1347.)

τοιοῦς δ' ἐπαινέεις δῆτα σὺ πτασθαι φίλους.

et Antig. 204.

μήτε περιζεῖν, μήτε κωκυῖσαι τινά.

Rata est haec prosodiae lex, a qua discessionem numquam fieri licuisse ostendunt cum alii, tum Marklandus ad Eurip. Suppl. 646. 984. Succurrit tamen Euripidis senarius, qui virum doctissimum fugit, in quo si nihil a librariis peccatum, culpam ipse poeta commisit. Sed exemplum unicum est, quo lex non labefactatur. Versus est in Ione 1198.

οἶνηρά σκευὴ μικρά, μεγάλα δ' εἰσφέρειν.

Verum

quamquam μνήστευμα et νόμπευμα confunduntur Phoen. 1219. Itidem huc referendum videtur μέμνησθαι Aeschyl. Pers. 285. Sed in ὑμνήσσω Eurip. Bacch. 72. perperam viri docti primam brevem esse putarunt. Quod attinet ad litteras γλ, locum Eurip. Electr. 1021. Γενναῖκα, γλώσση πικρότης ἐνεστί τις, immerito suspectum habet Porsonus ad Hecub. 302. Satis ille defenditur Aeschyleo versu apud Photium v. οὐκ ὠποῦν p. 238. Κέντημά γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω: nam quod Aeschyleo, id certe licuit etiam Euripidi, qui quod rarius, quam Aeschylus, Sophocles, Aristophanes, violavit regulam, ideo non existimandus est numquam violasse. Intactum ergo maneat ἐβλαστέν Med. 1252. corrigantur, quaecunque ne a reliquis quidem admissa esse constet. Sic Troad. 1261. legamus cum Porsono ἐλπίδας ἐν σοὶ κατέναντε βίον. Ion. 1198. cum Lobeckio οἶνηρά τεύχη μικρά, μεγάλα δ' εἰσφέρειν. Suppl. 984. correxerim κλεινὴν τ' ἀλοχὸν τὴν τοῦ φθιμένου: displicet enim, quod lenius est, κλεινὴν ἀλοχὸν τε καταφθιμένον. Denique Electr. 1299. certa emendatione scribendum κατὰ φθιμένην, ut κατὰ inferatur post participium, quemadmodum in locis ab Heindorfio ad Plat. Gorg. p. 37. excitatis.

Verum est, quod ait Marklandus, ab Homeri versibus hexametris ad tragicorum senarios argumentum metricum non recte transferri. Nam vitium huius senarii frustra defenderetur exemplo Hesiodi, qui hanc licentiam sumere potuit in hoc Operum versu:

εἷη πετραίη τε σκίῃ, καὶ βίβλινος οἶνος.

Brunck.

Musgravius legendum putabat vel καὶ σῶμα γεννηθῆ μέγας, vel καὶ σῶμα γεννηθῆ μέγα. Neutrum praeponderat vulgatae, quam tuetur etiam Hermannus ad Viger. p. 748.

V. 1068. αἰσχύνῃ. gl. αἰδώς. Sumtum ex Homero ἴσχε γὰρ αἰδώς καὶ δέος, ut observat Eustathius p. 1036. Brunck. Idem hunc versum et sequentem affert p. 111, 33. 399, 35. 667, 47.

V. 1072. ἐξ οὐρίων. Aristides, 'Tom. I. p. 18. τὰ μέγιστα τῶν πελαγῶν — παρέχειν ὁ θεὸς αὐτὸς εἴωθε πορεύσιμα, καὶ ἐνίστα γὰρ καὶ ἐξ οὐρίων, et p. 22. εἰσπλεῖν τε καὶ ἐκπλεῖν ἐν τῷ αὐτῷ ἐξ οὐρίων ἐνάστους, et p. 273. οὐτ' ἐξ οὐρίων θεοῦσιν οὐδὲν ἀνώμοτον. Musgr. Apud Basil. M. T. II. p. 67. proverbium est, μέχρι ὁ βίος ἐξ οὐρίας, τὸ λεγόμενον, χωρεῖ. at apud Liban. Ep. 322. ἐξ οὐρίων τὰ πάντα χωρεῖ, omnia prospere cedunt, pro quo Io. Chrysost. T. 8. p. 470. ἐξ οὐρίων πάντα φέρεται. Wessel.

V. 1073. Hunc locum afferunt Thomas M. p. 371. et Eustath. p. 1519, 17.

V. 1081. ἐν θανοῦσιν. Bene monet Heathius sic legendum esse, non conjunctim ἐν θανοῦσιν. Vide v. 366. (357.) et infra v. 1332. (1302.) Musgr.

V. 1082.

V. 1082. Eadem sententia apud Euripidem Hippol. 414.

ὅταν γὰρ αἰσχροὶ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ,
ἢ κάρτα δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλὰ. Brunck.

V. 1083. respexit Eustath. p. 626, 55. μηδὲν ὄντα γοναῖς citans.

V. 1085. ἐν λόγοις ἔπη. Sic Thucyd. III. 67. λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες. λόγοι totum sunt, ἔπη partes.

V. 1089. ποῦ σὺ στρατηγεῖς. Sic codd. omnes nostri. Gl. ἀντὶ τοῦ ἐστρατήγεις. Nihil vulgatus hac temporum variatione. Sic in seq. v. ἔξεστι pro ἔξην, et 1301. (1288.) ἴσχει pro ἔσχει. Brunck. σὺ 'στρατήγεις reponi volebat Valcken. ad Phoen. p. 320. sed primae vocabulorum litterae non eliduntur brevi vocali praecedente. Quod in Scholiorum textu pro τοῦδε legitur τῷδε, non minus bonum est. Vid. Matthiae Gr. Gr. mai.

V. 1090. ὣν ὁδ' ἡγεῖτ' οἰκοθεν. Haec minime adducor, ut cum Porsono praefat. ad Hec. p. XL. ed. sec. Lips. vitiosa esse credam: efficit enim elisio, ut duo postrema vocabula in unum coeant. Nec verendum, ne, si hoc modo statuamus, aliis cadentibus nova subnascentur vitia, velut ὡςτ' εἴ τις δύο Trach. 915. ἀλλ' ἡ νῦν κακὸς Trach. 348. quae cum similibus propterea non offendunt, quod, interpunctione in medium quartum pedem incidente, spatium pulmonibus ad renovandas vires relinquitur. Vid. quae monui ad Phil. 22.

V. 1094. ὑπαρχος. Extat vox Eurip. Helen. 1452. Nec video, cur Marklandus de hac voce aestuet ad Iph. Aul. 269. Musgr. ὅλων pro πάντων, quam notionem posteriorum esse temporum affirmantibus credam

credam Dorvillio ad Charit. p. 369. (p. 424. ed. Lips.) et Brunckio ad Anthol. Vol. III. p. 254. licet dissentiat Corayus Προδρ. Ἑλλην. Βιβλ. pag. π. Sophoclem itaque scripsissi conjicio ὅπων στρατηγός, quemadmodum ὅπων ἄρχοντα legitur Eurip. Iph. A. 374. et ὅπων ἐπιστάτης Aeschyl. Pers. 377. Sequentem versum, omissa voce στρατηγός, laudat Grammaticus post Hermannii librum de em. rat. Gr. Gr. p. 374.

V. 1096. νόλαζ' ἐκείνους. Sic libri omnes. Gl. πολάζων ἐκείνους λέγε τὰ σεμνὰ ἔπη. Ex alia glossa δίδασκε τοὺς ἀρχομένους ὑπὸ σοῦ. ἢ τοὺς σεμνοὺς λόγους, non sequitur a nonnullis lectitatum olim fuisse ἐκείνα, quod tamen vulgato non esset deterius, et Toupio reponendum omnino videtur in Epistola de Syracusiis Theocriti p. 338. Brunck. Vide ad Antig. 1217. (?) Trachin. 50. Πρώτη δέ με τοιάδ' ἐνι-επεν Oppian. Cynaget. I. 19. Musgr.

V. 1099. τὸ σὸν — στόμα tuum sermonem. Vid. infra v. 1242. (1212.) Oed. Col. 1018. (963.) Musgr.

V. 1101. οἱ πόνου πολλοῦ πλέω. Postrema vox a πλέως, plenus, fluit, non a πλέων, plus. De πόνου major quaestio est. Sugillat certe Teucer eos, qui nullo sacramento obligati, ad Trojam Atridis ducibus profecti sunt; non tamen arbitrator, ut πόνου πλέως, i. e. ut labore et miseria abundantes; quibus cur ii potissimum oppressi fuisse credantur, nulla ratio est. Legendum equidem puto: οἱ Κρόνου πολλοῦ πλέω, Saturno (i. e. stupore et hebetudine) pleni. Sic μωρίας πλέα v. 756. (736.) μωρίας πλέων v. 1169. (1139.) Musgr. Brunckius vertit: ut qui labori parcentes nulli me-

merent stipendia, designari ratus τὸς μισθοφόρους, praeunte scholiasta. „Ridicule vero: nam hi nulli fuerunt in bello Troiano. Intelligit poeta τὸς πολυπραγμονοῦντας.“ Herm.

V. 1103. ἀξιοῦν absolute positum pro honorare, ut Eurip. Hecub. 323. ubi Porsonus praeter nostrum locum comparat Eurip. Heraclid. 921. Adde Orest. 1166. 1208. — τὸς μηδένας. Conf. Valcken. ad Herodot. IX, 58. p. 719.

V. 1104. Eustath. p. 780, 46. οἱ δὲ κήρυκες οὐδὲν οὐδόλως προσφωνοῦνται, ἀλλ' ἄργα καὶ νῦν παρεισάγονται πρὸς ὥπα, ὅποια πολλὰ καὶ ὕστερον καθ' ὁμοιότητα ποιοῦσιν οἱ σκηνηκοί.

V. 1105. ψόφου regitur ab ἐνεκα subaudito. De qua ellipsi vid. Lambert. Bos. in voce. Musgr.

V. 1106. ἐς τ' ἂν ἦς οἷός περ εἶ. Mendose in libris omnibus ὡς ἂν ἦς. Numquam Graeci scriptores ὡς adhibuerunt pro ἔως. Nihil aliud ὡς ἂν significare potest, quam ut. Hoc satis adstruxi ad Eurip. Phoen. 89. ἐς τε, ἐς τ' ἂν frequentant poëtae pro μέχρις οὗ, ἔως ἂν, ut in hac ipsa fabula 1031. 1183. (1020. 1172.) In Apollonii Rhodii Argonauticis II. 252. ἐς τ' ἂν ὁμόσσης. et IV. 1581. ἐς τ' ἂν ἄνω τείνῃσι. salvo metro scribi poterat ὡς ἂν ὁμόσσης. ὡς ἂν ἄνω τείνῃσι. sed pessum dato sensu. Nec magis per linguae indolem ὡς ἂν pro ἐς τ' ἂν scribere possis in hoc Euripidis loco ex Alcestide v. 343.

οἶσω δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τόδε·

ἀλλ' ἐς τ' ἂν αἰὼν ὁυμός ἀντέχη, γύναι.

[ἐς τ' ἂν frequentant etiam Attici scriptores pedestri sermone. Lucianus in Toxaride p. 543. eadem sententia

tentia qua hic: ἐς τ' ἂν αὐτὸς ἢ ὅπερ ἐστίν. Ex edit. rec.] Brunck. οὐκ ἂν στραφείην. Confer Oed. Tyr. 747. (719.) — ὡς ἂν ἦς. Legendum ἔως ἂν ἦς, vel ἐς τ' ἂν ἦς, quamdiu talis fueris, qualis nunc es. Musgr. Defendi potest vulgata hoc sensu: ut sis, qui es, ut non plus, quam par est, honori tuo tribuatur, ut auctoritatem tuam nullam esse intelligas. „Scribendum videtur, ὡς ἂν ἦς, scilicet αὐτοῦ. Isto tuo strepitu, inquit, nihil moveor, ut te eum omittere velim, quum talis homo sis.“ Herm.

V. 1107, 8. Hi versus, quos Musgravius quoque, Heathium auctorem sequutus, Choro tribuit, excitantur a Stobaeo CXVI. p. 248. (p. 314. Schow.) posterior ab Eustath. p. 801, 57.

V. 1109. In contemptu habitos τοξότας intelligas etiam ex disputatione Lyci apud Euripidem Herc. Fur. 158. Musgr. Vid. Heynius ad Iliad. XI. p. 187.

Ibid. σμικρὰ φρονεῖν. Legendum σμικρὸν φρονεῖν, licet vulgatam et Scholiastes Aristophanis Acharn. p. 405. et Eustathius p. 851, 60. agnoscant. Nam vere Porsonus ad Orest. 64.: „Ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque duae consonantes excipiunt, quae brevem manere patiantur, vix credo exempla indubiae fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producat.“ Hanc regulam ut impugnaret, tria loca protulit Lobeckius: Aeschyl. Pers. 779.

Ἐέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὦν νέος νέα φρονεῖ.

Eurip. Iph. T. 503.

τί δὲ φρονεῖς ταῦτ' ἢ φρονεῖς οὕτω μέγα;

R r

Ion.

Ion. 1350.

ἔχει δέ μοι τί κέρδος, ἢ τίνα βλάβην;

Ex quibus huc non pertinent Euripidea, quod in praestantioribus libris τί δὲ φθονεῖς legitur breviumque vocalium ante βλ non productio, sed correptio infrequens dici potest. Aeschyleus autem versus ut nihil probet, mutando verborum ordine efficitur. Quam enim codd. et vett. editiones νέος ὦν νέα φρονεῖ pessumdato metro exhibeant, recte quidem Turnebus correxit ὦν νέος, sed non animadvertit requiri jam φρονεῖ νέα, ut verborum ὦν et φρονεῖ conspectior fiat oppositio. Videamus hac opportunitate oblata de aliis etiam locis, quae Porsonianae sententiae videri possint repugnare. Sic Aeschyl. Prom. 436. μή τι χλιδῇ δοκεῖτε. At recte Robortellus μήτοι, quod refertur ad sententiam non diserte expressam, sed obscurius a poeta cogitatam, hanc ferme: mirari vos arbitror silentium meum. Ne vero putetis —. Eodem modo οὐτοι positum nostrae fab. v. 423. Nec praeferendum est μήτι Prom. 630. — Ibid. 611. παθεῖν, τί μὲ χρεῖ, τί φάρμακον νόσου. Versus debet iambicus esse trimeter, ut strophicus 590. quare scribendum videtur, τί δὴ με χρεῖ. — V. 614. λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὃ τι χρεῖζεις μαθεῖν. Poisonus dedit ὅπερ, sumptum, ni fallor, ex v. 630. et 646. Poterat etiam ὅσον ex v. 793. — Choeph. 194. ἀλλ' εὖ σαφηνῇ τόνδ' ἀπέπτυσσεν πλόκον. Sic Aldus, commode quidem ad sensum, sed vitiose ad numeros. Vulgo ἀποπτύσαι, unde conjicias a poeta scriptum fuisse: ἀλλ' ἦν σαφηνῇ τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον. — Ibid. 603. πυρδαῇ τίνα πρόνοιαν. Leg. cum Hermanno πυρδαῇτιν πρόνοιαν et in antistrophico versu χρυσοδηῇτοισιν ὄροις.

μοις. — V. 851. οὗτοι φρένα κλέψει' ἂν ὠμωτομένην. Hermannus φρέν' ἂν corrigit. Mihi in mentem venerat οὗτοι τι φρένα κλέψει' ἂν. — Eumen. 253. ὃ δ' αὐτὲ γ' οὖν ἀλκὰν ἔχων περὶ βρέτει. De hoc versu non antea judicare licebit, quam chorici carminis, quo continetur, metrica ratio perspecta fuerit. Interim suspicor, verba περὶ βρέτει πλεχθεῖς dochmiacum effecisse, quod numerorum genus in toto carmine veluti dominatur; nam quae putantur sibi respondere non esse antistrophica pro certo affirmavimus. — Aeschyli fragm. in c. p. 648. ed. Stanl.

μή παρασπιστῆς ἐμοὶ
εἴη μὲν οὖν, μήτ' ἐγγύς, ὅστις μὴ φίλος
τῷ ἀνδρὶ τούτῳ, μήτε τιμᾷ τὸ πρέπον.

Servavit hoc fragmentum Aristides, apud quem sic legitur: μή μοι παρασπιστῆς μήτ' ἐγγύς εἴη, ὅστις μὴ φίλος τῷ ἀνδρὶ τούτῳ, μηδὲ τιμᾷ τὰ πρέποντα. Vae incredibili plurimorum Criticorum levitati, qua locis nulla umquam arte integrandis ita defunguntur, ut, non monito lectore, sua temeritatis ac saepe imperitiae piacula ipsis veteribus importune obtrudant. — Sophocl. Oed. T. 678. κακὰ προσάψει. Ut versus antistrophico, qui sanissimus est, respondeat, ex Hermanni emendatione (diss. de praeceptis quibusdam Atticistarum p. XI.) legendum κακὰ προσάψειε. — Oed. Col. 1314. et 1385. ubi δορὶ ante κρατύνων et κρατῆσαι producitur, Hermannus corrigi vult δόρει, quae forma dativi ut nusquam reperiatur, satis tamen praesidii habet in plurali δόρη, quem ab auctore Rhesi usurpatum commemorant Hesychius et Favorinus. [„At saepe occurreret forma δόρει in scenica poesi, nisi eam ubique librariorum inciticia sustulisset. Auctoribus Etym. M. p. 284, 38.

et Zonara p. 564. eam restituendam esse Aristophani in Pace v. 356. arguit scriptura libri Ravennatis. Aeschylus in Suppl. 853. scripserat, γομφόδετ'ω δὲ ὄρει διώλου. Sophocles Oed. Col. 620. ὄρει διασπιδέωσιν. Euripides Electr. 479. ἐν δὲ ὄρει Φονίῳ τετραβάμονες ἵπποι ἐπαλλον. Neque in his locis solis ea forma reponenda est. — Herm.] — Ibid. 739. τὰ τοῦδε πεν-
θεῖν πῆματα πλεῖστον πόλεως. Sic praeunte Mark-
lando edidit Brunckius pro πῆματ' ἢ πλ. π., quod
ex certa Hermannii emendatione mutandum in πῆ-
μαθ' ἢ πλ. π. — Trach. 7. ναῖουσ' ἐν Πλευρώνι.
Quod olim conjeci, ναῖουσ' ἐτ' ἐν Πλ., etiamnum pla-
cet. — Philoct. 435. pro λόγῳ δέ σε βραχεῖ sine
ulla dubitatione scribendum λόγῳ δέ σ' ἐν βραχεῖ. —
Eurip. Med. 248. vulgo πρὸς ἥλινα τραπεῖς, sed
recte jam Porsonus ἥλινας reposuit. — Hippol. 760.
ἐπτατο κλεινὰς Ἀθήνας. Recte pars codd. ἐπτατ' ἐπὶ
κλ. Α. — Alcest. 182. δεύετο πλημμυρίδι, ubi Porsono
judice (ad Med. 1138.) legendum δεύεται. — Ibid.
585. αἰσχροὺν παρὰ κλαῖουσι θοινᾶσθαι φίλοις. Hujus
loci vitium non uno modo tolli potest: praeferam
tamen vel αἰσχροὺν δὲ vel αἰσχροὺν τὸ παρὰ κ. θ. φ. —
Suppl. 143. ὁ δ' Οἰδίπου τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών; In-
seratur post Οἰδίπου voc. παῖς, quod ultima illius nomi-
nis syllaba absorptum est. — Iphig. A. 636. ὑπο-
δραμοῦσα προσβαλεῖν διὰ χρόνου. Fort. διὰ χρόνου γε
προσβαλεῖν. [„Frustra, opinor, hic versus corrigi-
tur, qui totus delendus est. Colloquii aequabili-
tas postulat duos, non tres versus ab Iphigenia pro-
nunciari. Interpres, ut βούλομαι explicaret, ex
superioribus adscripserat ὑποδραμοῦσα προσβαλεῖν.
Inde corrector, cujus manum etiam alibi in hac fa-
bula deprehendimus, additis verbis διὰ χρόνου ver-
sum effinxit, qualem ipse, non is, qui fabulam il-
lam

lam scripsit, probare posset. — Herm.] — Ibid. 971.
Φόνου κηλίσιν αἵματι χρανῶ. Ibi cum Reiskio αἵμα-
τος scribendum. — V. 1135. pro εἰκότα κλύοις Mark-
landus jam correxit εἰκότ' ἂν κλύοις. — Omittere li-
cet, quae v. 1579. et 1610. leguntur, λαιμόν τ' ἐπεσκο-
πεῖθ', ἵνα πληξείεν ἂν et ἀπροσδόκητα δὲ βροτοῖς τὰ τῶν
θεῶν, siquidem tota scena abusque v. 1532. (1541.) vel
Porsono iudice praef. ad Hecub. p. XXI. (XXIII.)
a recentiore quodam post Aeliani tempora suppo-
sita vel plurimis foedissimisque interpolationibus
depravata est. Utcunque tamen statuas, quid im-
pedit, quominus auctor horum versuum priore loco
τὸν ἂν πληξείεν νιν, altero ἀπροσδόκητα τοῖς βροτοῖς vel
γὰρ βροτοῖς dedisse putetur? Et in hoc quidem lo-
co repetita intra parvum spatium particula ἂν nemi-
nem offendet post ea, quae Porsonus ad Med. 139.
monuit. — Iphig. T. 669. vulgo ταῦτα δὲ φράσας λέ-
γεις, sed recte MSti aliquot φράσας. — Rhés. 871.
ποῖ δὲ τράπωμαι. Scribendum δὴ vel δαί. — Bacch.
515. pro οὔτι χρεῶν facile reponas οὔτοι χρεῶν. —
Heracl. 391. ἄνδρα δὲ χρεῶν. Scribi poterit δὴ
vel γάρ. — Hel. 692. ἀγχόνειον δὲ βρόχον. De hoc
versu anceps est iudicium, strophis nondum restitui-
tis. — Ibid. 1656. ἐμέ. πρὸ δεσποτῶν. Verissime
Hermannus ἐμ' ὡς πρὸ δεσποτῶν, quam correctio-
nem occupaverat Porsonus ad Hecub. 1270. —
Erechth. fragm. I. 17. ἃ δ' Ἑλλάς Ἀσία τε τρέφει.
Hermannus: „Haec mihi, si quis Musgravii vesti-
gia sequenda putat, sic scribenda videntur:

ἃ δ' Ἑλλάς Ἀσία τ' ἐντρέφει κάλλιστα γῆ,
γῆς τῆςδ' ἔχοντες δέλεαρ, οὐ θηρεύομεν.

Sed vereor, ne hic de altero versu secus ac par erat
senserit. Quare sic eum scribi malim:

δέλεαρ ἔχοντες οὐδέν, οὐ θηρεύομεν.“

Inus fragm. VI, 4. πύθονται ἄν ἄστοι πάντες, ἃ κρύπτειν χρεών. Immo ὧν κρύπτειν χρεών. — Melanipp. fragm. VIII. 2. τὸ χρεών. Hermannio auctore legendum, ἡ δὲ τῷ χρεών πόσει μένουσα, κἄσπούδατος ἤλθεν εἰς ὁμούς, quae ei, quem oportet, marito se servat, etiam non quaerens domum deducitur. — In ejusd. fabulae fragm. XXIII. temere in versus disposita sunt, quae Dionysius suis simul et Euripidis verbis conjunctis scripserat. — Telephi fragm. XII. ἐρεῖ τις οὐ χρεῖν, ἀλλὰ τί χρεῖν εἶπατε. Fortasse πῶς χρεῖν, nam τί et πῶς saepius permutantur, ut nostrae fab. 958. Pariter in VII. Inus fragmento ὅπως πλείστας pro ὅτι πλείστας legendum videtur. — Fragm. In c. LIV. μισῶ γυναῖκας, ἐν δὲ πασῶν σὲ πλέον, quae scriptura etiam propter invenustos numeros suspecta esse debet. Fortasse μισῶ γυναῖκας, ἀλλὰ σ' ἐν πασῶν πλέον. Obiter moneo, non constare sibi Valckenarium, quod in Diatr. Eurip. p. 142. codicis Stobaei Leidenensis indicio fretus hunc locum ex Euripidis Meleagro petitum esse, ad Hippolyti autem v. 664. a Barnesio non absurde ad Hippol. καλυπτομένου reliquias referri potuisse scribit. [„Quum apud Stobaeum ἐν πασῶν δὲ σὲ πλέον legatur, videndum, ne πλέον ad integrandum versum adjectum fuerit. Totum fragmentum fortasse sic scribendum est: μισῶ, γυναῖκα, γυναῖκας, ἐν πασῶν δὲ σὲ, ἥτις πονηρὰ τὰρ γ' ἔχουσ', εἴτ' εὐ λέγεις.“ Herm.]

Nonnullorum ex locis modo commemoratis indicium Hermannii debeo beneficio, qui praeterea haec ad me perscripsit: „Agatho ap. Stob. tit. 3. p. 71. Schow. τὸ φρονεῖν. Scribe τό γε φρονεῖν. In Grotii Excerptis p. 929. κακὰ τρία, iambographi est. P. 939. ἀλλὰ βραδύς. Hic versus est pentameter dactylicus,

licus. P. 945. fortasse moneas pro μέγα φρόνει scribi posse φρόνει μέγα. Non dijudicaverim, nisi loco invento, unde haec Grotius habet. Potuit enim φρόνει etiam in principio sequentis versus esse. P. 589. τὴ φράσαι criticorum est. Mihi scribendum videbatur, εἰ μὲν εὐ τις ἡ κακῶς φήσκει με κρύπτειν, οὐκ ἔχοιμεν ἂν φράσαι, quae in parenthesi dicuntur. Citat Athenaeus XI. p. 463. C. Denique in iisdem Grotii Excerptis in loco, quem inter Philemonis fragmenta collocavit Clericus p. 360. malim: καὶ γῆ καλύψει τοὺς δύο τὸν πάντ' εἰς χρέονον.“

Tragici igitur in versibus iambicis et trochaicis syllabam finalem ob mutam cum liquida numquam produxerunt, id quod Epicorum exemplo in dactylicis et, qui his adnumerandi sunt, anapaesticis aliquoties fecisse reperiuntur. Sic Ἄιδι προῖάψαι Aeschyl. S. Th. 307. γένος ὠλέσατε πρηνυόθεν οὕτως ibid. 1059. ἐπὶ νυέφας Eumen. 375. ὑπὸ πλάνα Soph. Ai. 1207. τὸ πρὶν ἐπαρμέσει Antig. 612. παρὰ πόδα κράτος Phil. 829. ubi non praeferendum Triclinii πόδας; [„Hic locus ab hac disputatione excludendus est, si vera sunt, quae dixi in dissertatione de pronomine αὐτός in Beckii Actis Seminarii philol. p. 70.“ Herm.] ἐπὶ προθύροις Eurip. Alcest. 101. ἀπὸ χροός Troad. 257. παρὰ φρόνον Heracl. 753. et in Pelei fragm. II. quod perperam a Brunckio inter Sophoclea relatum est (Incert. III.); ἄχρεα προχέων in Grotii Excerpt. ex Stobaei Eclogis p. 165.: p. 1006. ed. Heeren. Quamquam huc referri nolim εἴτ' προβίβαζε νόρυα Soph. Oed. Col. 180. quod certam ob causam corruptum esse arbitror.

Dochmiacos numeros eandem admittere licentiam, re nondum satis explorata neque affirmaverim equi-

equidem nec negaverim. Illud fateor, nihil a me talibus locis tribui, qualis exstat Aeschyli Prom. 586.

πυρὶ φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυψον, ἢ —

ubi post πυρὶ necessario addendum est με.

V. 1110. Hunc versum laudat Etym. M. in Βά-
μαυρος. v. Valck. ad Ammon. III. c. 4. p. 215.

V. 1111. Haec tamquam Agameinnonis verba
citatur Eustathius p. 851. 59. ubi λέβης legitur. Pri-
orem versus partem attulit Thomas M. p. 544.

V. 1112. φίλος. Male Johnsonus nudus. In-
telligit utique non γυμνόν, sed γυμνήτα, i. e. levi-
ter armatum. Musgr.

V. 1113. τρέφει. Valet ἔχει. Sic ὄμμα Γορ-
γόνος τρέφω Eurip. Herc. Fur. 990. Vide et su-
pra v. 503. (498.) Verto igitur: Lingua tua quan-
tos spiritus habet! i. e. quantum in lingua tua
spiritus est. — μέγαν. θυμὸς μέγας habet Homerus
Iliad. B. 196. Musgr.

V. 1116. Verba εἰ καὶ ζῆς θανὼν laudat Eustath.
p. 1256, 48.

V. 1122. προὔστη. Aristides Tom. I. p. 329.
ἦγον οἱ ναῦται — καὶ προστάντες ἐκοπτον τὴν θύραν.
An hic accipiendum pro καταντῶν στάντες, qui sen-
sus loco Sophocleo optime conveniret? Musgr.
Vid. ad v. 794.

V. 1123. unice probandum videtur ἐμίσειν. Nam
si dixisset Menelaus μισοῦντ' ἐμίσει, i. e. oderat
me, qui prior eum odissem, jure insimulari
poterat mutuam simultatem sua culpa conflasse.
Quae sequuntur, καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο, tu quoque
illud noras, haec ideo adjicit, ut supervacuum
fuisse

fuisse ostendat Teuceri interrogationem. Hic igitur
summa cum acerbitate respondet: sane no-
ram: doloso enim suffragio tuo fraudatus est.
Alteram scripturam ἐπίστασο non intelli-
gere me fateor.

V. 1124. κλέπτῃς — ψηφοποιός. Periphrastice
pro ψηφοκλέπτῃς, praestigiator, de quo genere
hominum vide Casaubon. ad Athenaeum Lib. I. p.
19. b. Vel potius significatur hic homo, qui prae-
stigatorum artes ad rem judicariam transfert, cal-
culos ab altera parte clanculum demens, alteri clanculum
adjiciens. Musgr. Citatur hunc versum Eus-
tathius p. 1601, 50.

V. 1125. τόδ' ἐσφάλη. Hoc quicquid est
admissum fuit. Vel, ut τόδ' accusativus sit:
Hanc repulsam passus est. Musgr.

V. 1130. σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὡς τεθάψεται.
Sic libri omnes, nisi quod oblitterata Attica forma
ἀντακούση exhibent. Vereor ne nimis ingeniosus
fuerit Valckenarius meus, cujus arguta quidem est
conjectura prolata ad Euripidis Phoen. p. 555.

σὺ δ' ἀντάνου' ἐν τοῦτό γ', ὡς τεθάψεται.

Equidem facile patior poëtam hic fuisse negligenter
nec medium ἀντακούσσομαι magis damno, quam
ᾠνομάζετο in prioris Oedipi v. 1021. (1012.) Multa
sunt verba, quorum futurum medium Atticis prae-
activo placuit. Simplex ἀκούσομαι pro ἀκούσω usita-
tissimum est; quidni item composito ἀντακούσσομαι
usi fuissent? Brunck. Rem confecit Lobeckius
Aristidem T. III. p. 726. et Philostratum Heroic.
XXVIII. p. 803. ἀντακούσσεσθαι dixisse observans.
[„Conf. quae nuper dixi in Indic. ad Gregor. Corinth.
p. 1063. Ceterum moneri poterat, in Aristidis l. c.

ἀντακούσσεσθαι legi, non libris auctoribus, qui habent ἀν ἀκούσσεσθαι, sed ex emendatione Abreschii Animadv. ad Aeschyl. III. p. 22. aut Valckenarii Diatr. Euripid. p. 249. C. "Schaefer.]

V. 1134. ὕφ' εἴματος κρυβείς. Summae hoc, non formidinis aut moestitiae, sed plane ἀπογνώσεως, indicium, ut satis norunt qui Graecos scriptores triverunt. Musgr.

V. 1135. πατεῖν παρεῖχε. Plato Theaeteto, παρῆ-
ξομεν, ὡς ναυτιῶντες, πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὃ, τι ἂν
βούλωνται. p. 139. C. Musgr. Lobeckius praeterea
laudat Synesium Ep. IV. p. 163. D. Petav., ubi sic:
καὶ καταβαλὼν ἐκυτὸν πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτί-
λων. Genitivum defendit allato Euripidis loco,
Iph. A. 340. τῷ θέλοντι δημοτῶν.

V. 1137. μικροῦ νέφους — Describitur his ver-
bis procella s. ventus, quem ἐνεφίαν vocant, i. e.
ut explicant Grammatici, ἐν νέφους ἄνεμον. Conf.
Senec. quaest. nat. 5, 12. et Aristot. problem. 5, 26.
p. 184. ed. Sylb. Wessel.

V. 1145. Eustathius p. 1364. ὄλβος, ἡ εὐδαιμονία,
ἡ ἡ φρόνησις. — ἀνολβος δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ ἀπαίδευ-
τος ἐν τῷ· ἀνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρῶν. Brunck.
Hesychius ἀβούλους per ἀνοήτους explicat: quod si-
gnificatu vox etiam Antig. 1014. et 1250. legitur.

V. 1147. respexit Zon. s. v. ἡνιξάμην T. I. p. 998.

V. 1148. Eustathius p. 71, 29. — τὸ τοῦ
τραγικοῦ, ὡς αἰσχροὺν λόγοις κολάζειν τὸν δυνάμενον ἔρ-
γοις ἀμύνασθαι. Idem p. 90, 18. ἴσως δὲ καὶ ὀκνῶν λό-
γοις κολάζειν ὃν ἔργοις ἀμυνεῖται.

V. 1153. ταχύνας. Intransitive. Vid. Aeschyl.
Pers. 694. Choeph. 658. Eurip. Rhes. 639. Musgr.
V. 1154.

V. 1154. Erotianus: κάπετος, ὄρυγμα, τάφος.
— ἰδεῖν, providere. Theocrit. Syracus. 2. ὄρη
δίφρον, Εὐνέα, αὐτῇ. Musgr.

V. 1155. In Scholio ad h. v. pro τάφον scriben-
dum videtur κάφρον. Wessel.

V. 1156. τάφον εὐρώεντα. Orci domicilium Ho-
merus vocat οἶνία — Σμερδαλέ, εὐρώεντα. T. 65.
Hic potius tenebricosum intellexerim, quam
squalidum. Hesychius: εὐρώεντα — σκοτεινά.
Εὐρώεντος, σκοτεινοῦ. Alia dabit I. G. Graevius ad
Hesiod. Op. et D. 153. Musgr.

V. 1158. πᾶρεια. Abierat utique Tecmessa post
v. 1005. (975.) Musgr.

V. 1159. Male Wakefield. Silv. Crit. II. p. 127.
περιστελοῦντε.

V. 1162. Hunc locum respexit Eust. p. 1293, 31.

V. 1164. ἐκτῆριον θησαυρόν, i. e. copiam, abun-
dantiam, cumulum ἐκτετηρίων. Musgr.

V. 1166 — 68. usurpat Eustath. p. 413, 45. verba
τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον idem p. 649, 9.

V. 1168. ὅπως περ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον. Ple-
rumque diris actio aliqua adjungebatur, cujus similitu-
dinem rei devotae imprecabantur. Vide Theocrit.
Idyll. II. Virg. Eclog. VIII. Callimach. Hymn. in
Cererem. Musgr.

V. 1171. μὴ γυναικες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας ἑστατε
citatur Eustath. p. 668, 39. et 1261, 64.

V. 1172. Apud Etymol. M. in ἐς τε hic locus
ita legitur: ἐς τ' ἐγὼ μολῶν τάφου μεληθεῖν, quam scri-
pturam praeferenti Schaefero meo non ausim acce-
dere. Participio μεληθεῖς causa indicatur τοῦ μο-
λεῖν. Sic Oed. Col. 732. ἤκου γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βου-
ληθεῖς. El. 1096. τί βουληθεῖς πάρεϊ.

V. 1177.

V. 1177. *δορυσσόντων*. gl. *πολεμικῶν*. *μετοχή* *ἀντὶ ὀνόματος*. *μόχθων*, *καμάτων*. *ἄταν*, *βλάβην*. Verbum est *δορύσσω*, futurum *δορύσω*, cujus participium frustra sollicitant viri docti in Eurip. *Heraclid.* 777.

πόρευσον ἄλλα τὸν σὺ δικάσις
τῷδ' ἐπάγοντα δορύσσοντα
στρατὸν Ἀργοθεν.

Ad verbum *δορύσσοντα* reddas hasta pugnaturum. Brunck. In loco Euripideo recte vulgatur *δορύσσοντα*: mutandus enim est versus antistrophicus, quem sic refingo: *ἀνεμόεντι δὲ γῆς ὄχθῳ*. Verbum *δορύσσειν* commemorat Eustathius p. 1292, 19.

V. 1179. *ἀνὰ τὰν εὐρώδῃ*. gl. *κατὰ τὴν σεσηπημένην*, *ἐνθα ἐχρονίσασμεν*. λέγεται δὲ ἀντὶ τοῦ σήπουσαν. Brunck. Merito Iohnsonum offendit vox *εὐρώδῃ*, minime ex analogiae regulis formata, nec metro satis conveniens. Scholiastes ab *εὐρώς*, squalor, sordes, deduxisse videtur; quam etymologiam si sequaris, *εὐρώδης Τροία* erit sordida, squalida Troja. At non ita Trojam nobis depingunt Veteres. Eurip. *Troad.* 1001. *τὴν Φρυγῶν πόλιν χρυσῷ ῥέουσαν*. Paris Ovidianus ad Helenam v. 185.

Ah! quoties dices, quam pauper Achaia
nostra est!

Una domus quaevis urbis habebit opes.

An igitur legendum?

Ἄντ', ἀν' εὐρυεδῇ Τροίαν.

Ἄντα ex adverso: *εὐρυεδοῦς χθονὸς* est in fragmento Simonidis, saepe Veteribus citato, nominatimque a Platone in Protagora, p. 240. B. *Εὐρυεδῇ*,
si

si de terminatione constaret, non improbarem, cum Homerus habeat *εὐρυοδείης* *Iliad.* Π. 635. Musgr. Corruptum esse hunc locum ostendit metri ratio. Lobeckius coniecit *τάνδ' ἂν εὐρυεδῇ Τροίαν*, quod me iudice prope a vero abest. [Non pro certo affirmaverim, *εὐρώδῃ* corruptum esse: quod vocabulum si de regione ad Trojam humidis pratis plena intelligatur, (v. v. 601. s.) consentit v. 1208. *ἄει πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας*, et Aeschylus *Ag.* 569. *ἐξ οὐρανοῦ γὰρ κατὰ γῆς λειμωνίας δρόσοι κατεφέλαζον*, *ἐμπεδον σίνος ἐσθλημάτων*, *τιθέντες ἐνθῆρον τρίχα*. Sed ἌΝΑ ΤΑΝ levi mutatione in ἌΝ ἈΙΑΝ mutandum videtur, metris in hunc modum distinctis:

τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσόντων
μόχθων ἄταν ἐπάγων
ἀν' αἴαν εὐρώδῃ,
Τροίαν, δύστανον οὐνεὶδος Ἑλλάνων.

Et in antistropa, servatis librorum lectionibus:

κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερωῶν ἐδαιξεν ὅπλων
Ἑλλάσι κοινὸν Ἀργιν.
ἰὼ πόνοι πρόγονοι
πόνων· κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

De metro multa possem afferre: sed satis habeo monuisse, in primo tertioque strophicorum versu pro choriambomolosso esse, qui pes aliquoties in hoc genere usurpatur. Secundus, tertius, quattuorque versus ex amphibracho et choriambomolosso constant, quem in quarto versu sequitur antispastus. [Her m.]

V. 1181. *αἰθέρα δύναι*. Insigne exemplum verbi substantivis duobus, sed alteri minus proprie connexti; a reliquis quoque huiusmodi locis non parum differens, quippe cum hic substantivum, cujus po-
te.

testas cum verbo pugnat, ipsi tamen proximum locum occupet. De altero genere nonnulla dabimus ad Electr. 437. (428.) Confer autem αἰθέρος βᾶτος, Eurip. Med. 1308. Musgr.

V. 1184. εἰδείξ'. In verbo δεινύναι, ut in lat. proferre, significatio est novitatis. Eurip. Troad. 799. ἴν' ἐλαία πρῶτον εἰδείξε κλάδον. Tibull. El. 1, 11. init. horrendos primus qui protulit enses.

V. 1185. κοινὸν ἄρην, communem noxam, communem perniciem. Quippe Martis sidus maleficum et exitiale hominibus credebatur. Macrobius in Somn. Scip. c. 19. Plerumque de Martis stella terribilia evenire definiunt. Vide etiam ad v. 716. (697.) Musgr. Immo bellum, quod sociatis viribus gerunt.

V. 1190. τέρψιν ὀμιλεῖν. gl. ὥστε διατρίβειν. Eadem structuræ ratione, eodemque sensu ac paullo infra ἰαύειν, quod etiam διατρίβειν significat. Brunck.

V. 1194. ἐρώτων. Eadem vox cum in praecedenti versu, citra mendi suspicionem, occurrat, legendum hic forte ἐορτῶν ab ἐορτῇ, dies festus. Quantam Graeci ex dierum festorum celebritate voluptatem ceperint, abunde docebit Plutarchus libro: ὅτι οὐδὲ ζῆν ἐστὶν ἡδέως κατ' Ἐπίκουρον Vol. II. p. 1101. E. F. Musgr.

V. 1195. ἀμέριμνος. Pro πολυμέριμνος. Multa huiusmodi composita collegit Valckenaerius, Vir summus, ad Theocriti Syracusias. Quibus adde ἀκαλυφῇ Philoct. 1365. (1303.) ἀκηδείῃσι Apollon. Rhod. III. 298. ἄσκαρνα Lycophr. 154. ἄσημος apud Erotianum. Forte et ἀσπίοις ὄρεσιν Pindari Nem. VI. epod. 2. Musgr. Lobeckius cum Brunckio ἀμέριμνος interpretatur neglectus.

V. 1196.

V. 1196. δρόσοις τεγγόμενος. Similis querela praeconis apud Aeschyl. Agam. 569. et seq. Nec abludit Ulyssis narratio Odys. E. 475. Valer. Flacc. I. 552.

— ad Trojam flentes hyberna Mycenae. Musgr.

V. 1197. Wakefieldius Silv. Crit. T. II. p. 153. legi vult κόρας, qua emendatione, ut vere iudicat Criticus praestantissimus in Monthly Review, Januar. 1799. p. 435. pulcritudo loci tollitur. „Nam quomodo (sic ille) κόρας δρόσοις τεγγόμενος, ut δρόσοι sint lacrimae, quadrat ad κείμαι, et ad praecedentem chorici carminis partem? Dedecet hoc Salaminios bellatores. Et quomodo congruit cum his, quae leguntur ap. Aeschyl. Agam. 560. εὐναὶ γὰρ ἦσαν — ἐνδηρον τρίχα, ubi est, quod de λειμωνίαι et τιθέντες adnotari possit.“

V. 1198. λυγρᾶς μνήματα Τροίας. Gl. ἀντὶ τοῦ εἰς μνημόσυνον τῆς Τροίας, ἡγουν ἵνα μνήμην ἔχω τῆς Τροίας. Brunck. μνήματα. Quia alte insidet animo malorum recordatio. Musgr. Wakefieldii λυγρὰ merito repudiat Lobeckius.

V. 1201. θούριος Αἴας. Ita supra v. 211. Musgr.

V. 1202. ἀνείται, devovetur, consecratur. Vid. Eurip. Phoeniss. 975. Philostrat. Icon. lib. I in Amphiarao. — συγερω Δαίμονι. Interpretatur Camerarius tristi fato. Johnsonus invisio Daemoni. Postremum hoc quid sibi velit, non satis intelligo. Alterum Ajaci viventi adhuc et aërumnis oppresso melius, puto, conveniret, quam mortuo. An ergo legendum συγίω Δαίμονι, i. e. Plutoni. Confer Eurip. Alcest. 75. Musgr. Codicis

dicis Lips. scriptura *ἐγκείται* Schaefero mutanda videtur in *ἀνείται*, quod nolim cum *ἀνείται* permu-
tari, praesertim renitente metro. *στυγερός δαίμων*
non alius est quam *Ἄρης* v. 697. cui Ajax permis-
sus fuisse dicitur, quatenus furore instinctus mor-
tem sibi consciverat nemine impediante. „Ego haec
simplicius intelligenda puto: nunc ille tristi
fato peremptus est. *Ἀνείται* proprie solutus
est: ut in *Oreste* 939. *ὁ νόμος ἀνείται*.“ Herm.

V. 1206. Eustathius p. 649, 53. citat *ιερήν ὑπὸ
πλάνα Σουνίου*.

V. 1209. *προσείποιμεν*, fausto clamore sa-
lutarem. Mos utique erat nautis, in conspe-
ctum terrae, quo tendebant, venientibus, nomine
eam salutare. Virgil. *Aeneid.* III. 524.

Italiam laeto socii clamore saluant.

Statius Theb. IV. 808.

— salutes, cum Leucada pandit Apollo.

Auctor est Pausanias in Atticis p. 67. jam inde a
Sunio in conspectum venire navigantibus Minervae
Poliados galeam. Quamobrem et inde etiam salu-
tari solitam esse nemo dubitet. Musgr.

V. 1210. *ἔσπευσα*, festinabam, i. e. festinans
huc redii. Musgr.

V. 1212. *στόμα* sermonem; ut supra v. 1129.
(1099.) Musgr.

V. 1213. *Σὲ δῆτα*, te scilicet, te homun-
cionem. Sarcastice. Vulgo *Σὲ δὴ τά*, in quo arti-
culus frigere videtur. Musgr. Wakefield. Silv.
Crit. III. p. 103. coniecit *σὲ δῆτα δεινὰ*. Sed nihil
mutandum esse apparet ex v. 303.

V. 1214.

V. 1214. Hunc locum observante Lobeckio ex-
pressit Attius in Armorum iudicio:

Hem vereor plus quam fas est captivum
hiscere.

V. 1217. *κατ' ἄκρων ὠδοιπόρεις*. Festive hinc
Aristophanes in *Acharn.* 638.

— *ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐνάθησθε*.

Ubi hunc locum citat Scholiastes. — Liban. Vol. I.
p. 326. *ἐπ' ἄκρων πορεύονται δακτύλων*. vid. et 806. D.
Musgr.

V. 1218. *τοῦ μηδέν*. Eurip. *Phoen.* 601. *πρὸς τὸν
οὐδέν*. ubi vid. Valcken. *Troad.* 412. *τῶν τὸ μηδέν*.
Male Wakefieldius Silv. Crit. T. II. p. 25. coniecit
τοῦ μηδενὸς ἀνέστης ὕπερ.

V. 1222. *Ταῦτ' οὐκ ἀκούειν* — Alioqui solebant,
quum indignarentur et aegrius quid audirent, di-
cere: *ἄρ' οὐχ ὕβρις τάδε*; quam formulam poeta in
Oed. C. 883. usurpavit. Illustrat eam pluribus
Hemsterh. ad Lucian. dial. mort. 2. Wessel.

V. 1223. *Πόλου κέραγας ἀνδρός*, id est *περὶ πόλου
ἀνδρός*. Subaudiendum enim *περί*. Musgr.

V. 1226. Vocem *ῥοιγμεν* ex h. l. enotavit Eu-
stath. p. 1695, 27. et, si vera est Tittmanni conjectura,
Zonaras T. I. p. 786.

V. 1228. *φανόμεθ'*, convincemur injusti
fuisse. Bene enim Scholiastes Bodlejanus per *ἐλεγ-
ξόμεθα* reddit. Musgr.

V. 1229. *ἀρκέσει*. gl. *ἀρκετὸν ἔσται*. Brunck.

V. 1231. *κακοῖς βαλεῖτε*. Non admodum dissi-
mile est Philostrati *κόμπῳ βαλὼν* Icon. lib. I. in Am-
phiaz

phiarao. Noster Trachin. 957. (942.) αἰτία βάλοι. Libanius Vol. I. p. 811. βάλλουσι σκώμμασι. Id. p. 303. δορύβοις βαλλόμενος. Id. p. 307. μήκεσι — λόγων βέβλημαι. vid. et p. 308. C. Id. Vol. II. p. 393. τοῦ Ῥωμαίων — δήμου βοαῖς αὐτὸν ἀσελγεστέrais βεβλημένος. vid. et p. 556. D. Musgr. Phrynichus App. Soph. M. S. βάλλειν σκώμμασιν, τὸ σκώπτειν. καὶ βάλλειν λοιδορίαις τὸ λοιδορεῖν. Quem locum ad illustrandam formulam οὐ σε βαλῶ ζήλοισ comparavit de Bosch in Notis ad Anthol. p. 499. Conf. etiam Jacobs. Anim. ad Anthol. Vol. I. P. I. p. 60.

V. 1233. seqq. profert Stobaeus III. p. 69. Schow. Maximus T. T. II. p. 535.

V. 1236. εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν. gl. προτιμήσομεν. Brunck.

V. 1237. πλατεῖς ad Ajacem referendum, qui revera procerus et grandis. Musgr.

V. 1240. πλευράς. Bodlejani duo πλευράν, quod Taylora in Lect. Lysiac. placere memini, ob verum alioqui πολύσιγμον. Musgr.

V. 1244. ἀνδρός. Potest hic ellipsis esse praepositionis περί, qualem supra notavimus ad v. 1253. (1223.) Vel, si a θαρσῶν regi malis, genitivus erit pro dativo. De qua antiptosi vid. ad v. 360. (351.) Musgr. Genitivi sunt absoluti.

V. 1247. ἄλλον τιν' — Haec satis contumeliose ab Agamemnone proferuntur. Servi enim, qualem Teucrum traducit, non poterant Athenis in concione causam agere. Conf. Terent. Phorm. 2, 1, 62. Wessel.

V. 1250. laudatur a Schol. Hom. Il. XV. 232.

V. 1251.

V. 1251. σωφρονεῖν. gl. εἰρηνεύειν, καὶ μὴ κατ' ἀλλήλων μαίνεσθαι. Brunck.

V. 1254. προδοῦσ', i. e. τὸν θανόντα, quod a versu praecedenti repetendum. Musgr.

V. 1255. Adsentior H. Stephano verba οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων vertenti ne verbis quidem tenus, ut putet intelligere Teucrum, debere Agamemnonem pro tot beneficiis ab Ajace acceptis honorificam saltem mentionem ejus facere, quum contra de eo contemptim etiam loquatur. Sic Eurip. Hippol. 1163. ἐπὶ σμικρᾷς ῥοπῆς. Temere Musgravius legi vult ἐπὶ σμικρῶν ψόγων, propter offensas leviculas.

V. 1257. τὴν σὴν προτείνων ψυχὴν. Ex Homero Il. I. 322.

αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. Brunck.

V. 1259. Musgravius placebat ἀνύογ'.

V. 1260. ἡνίκα ἐρμέων ποθ' ὕμᾱς — Haec sumsit et transposuit vetus Tragicus in armorum iudicio, ut mihi videtur, apud Charis. l. IV.

Vidi te, Ulysseu, saxo sternentem Hectora, vidi tegentem clypeo classem Doricam:

ego tunc pudendam trepidus hortabar fugam.

quae quidem Ajax ab irrisu Ulyssis occupationibus assignat Lobeck.

V. 1261. Pro οὗτος legendum ἐντός, quod praebet Bodlejanorum unus; nisi malis, hic iterum genitivum pro dativo positum esse: vid. ad v. 1274. (1244.) Musgr. Recte Scholiastes: ἡ ἐν ἀντὶ τοῦ ἐντός, ἢ ἐντός κεκληρισμένους. Similiter Eurip.

S s 2

Phoen.

Phoen. 454. τόνδ' εἰσεδέξω τειχεῶν. ubi vid. Valckenarius.

V. 1265. ναυτικοῖς ἐδωλίοις. Hunc locum Virgilius imitatus videtur Aen. V. 662.

Furit immissis Volcanus habenis
Transtra per et remos et pictas abjete puppis.
Lobeck.

V. 1267. Locum haud dubie depravatum sic non inepte restituas:

— οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε;
Οὐ τ' οὐδαμῶ Φῆς οὐ σε συμβῆναι ποδί,
Ἄμ' ὑμῖν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν, ἡ δίκη;

Refellit his verbis Teucer, quae de se jactaverat Agamemnon v. 1254. (1224.)

Ποῦ βάντος, ἡ ποῦ στάντος, οὐπερ οὐκ ἐγώ;
Negat, inquam, Teucer Agamemnonem prope adstitisse Ajaci classem Graecorum propugnanti, forma et ipse interrogativa utens: Nonne hic est, a quo haec gesta sunt? Cujus pedem ais te nunquam non pari passu comitatum esse, cum vobisne una, an seorsim haec facinora edidit? Οὐ τ' pro οὐ, cujus. Sic ὅς τε et ἡ τε pro ὅς et ἡ passim apud Homerum et Dionysium Periegeten. Οὐ τε ποδί, cujus pedi. Eurip. Hippol. 666.

Θεάσσομαι δὲ σὺν πατρὸς μολῶν ποδί.

Duo negativa aliquando apud Graecos affirmativam potestatem habere pluribus exemplis ostendit H. Stephanus in Lexico. Quibus adde οὐ μὴ μεμῆσθαι δύναμι ex Xenophontis Apologia, sub finem. Musgr. De versu 1268. plane adsentior Triclinio.

clinio. Simile artificium responsionis a Scholiasta observatum est Oed. C. 940. Non magis concedi potest, sequentem versum aliquo vitio laborare, quem recte sic vertit Brunckius: Anne vera ista sunt hujus viri facinora? ἄρ', ut saepe, pro ἄρ' οὐ positum.

V. 1272. ὑγᾶς ἀρούρας βῶλον. Alludit ad Cresphontis dolum, quo, quum ducerentur sortes de Peloponnesi divisione inter Herculis posteros, Messeniam, quam cupiebat, obtinuit. Rem narrat Apollodorus Bibliothecae L. II. cap. 8. Eustathius p. 361. τρόποι δὲ ἀναχρονισμοῦ εὐμέθοδοι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐνθα τε κλήρου μέμνηται, ὃς εὐλόφου κυνῆς ἐμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν, ὡς μὴ βῶλος ὑγᾶς ἀρούρας ὦν, κατὰ τὴν περιεργίαν τοῦ ὑστερογενεοῦς Αἴαντος Κρεσφόντου. καὶ ἐν τῷ Τραχυνίων δὲ προοιμίῳ, ἐνθα ἡ παλαιὰ Δηϊάνειρα γνωμικῶ λόγῳ χρᾶται τοῦ ὑστερου τῷ χρόνῳ Σόλωνος. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ (444.) οὐκ ἂν ποτε δίκην ὧδ' ἐψήφισαν. ψηφίζεῖν γὰρ οὕτω εἶδισαν ἥρωες, ἀλλὰ μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὔρημα. Quod sequitur ἄλμα κουφιεῖν, ex Homérico adumbratum: ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης. Brunck. πρῶτος ἐμελλεν ἄλμα κουφιεῖν citat Eustath. p. 675, 34. et ὑγᾶς ἀρούρας βῶλον ὃς ἐμελλε Thomas M. p. 176. ubi Oudendorpius conferri jubet Moerin et Phryn. p. 16.

V. 1274. ἄλμα κουφιεῖν. Sic νεβρὸς κήδημα κουφίζουσα Eurip. Electr. 866. Musgr.

V. 1279. Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα. Quod Phrygem fecerit, quem Lydum fuisse constet, poetam reprehendit Tzetzes Chiliad. V. 444. hoc versu memorato. Nostro praeter Herodotum VII. 3. p. 510. adstipulatur P. Orosius l. I. p. 341. Biblioth. Pattr. Bingii

Bingii T. V. Nimirum jam olim Lydiae et Phrygiae fines ἀδιάνητοι fuerunt. Lobeck.

V. 1280. Ἀτρεάδ' — Atreone nupserit Aerope, an Plistheni, variatur apud Graecos. Plures patrie Plisthene et Aerope matre Agamemnonem prosatum tradidere, sed quum Plisthenes in prima aetate occubisset, ab avo Atreo educatos ejus filios et propterea Atridas appellatos. Vid. Schol. ad Eurip. Orest. 5. Wessel.

V. 1282. Κρήσσης. Etsi Aëropae hoc fere proprium cognomen fuit, v. Burmann. ad Ovid. Trist. II. 391. tamen hoc loco contumeliosissime Cressa dicitur. Cretenses enim tum ob mores suos, tum ut νησιῶται contemti erant. Plato ἐν Ἑορταῖς apud Schol. Aristoph. Av. p. 578.

Τὸν μαινόμενον, τὸν Κρήτα, τὸν μόγις Ἀττικόν.

v. Dorvill. ad Charit. p. 332. Ipse Menelaus ἡμίκτης dicitur Lycophr. 150. Lobeck.

V. 1283. ὁ Φιτύσας πατήρ. Haec Scholiastes intelligit de Aëropes patre, non de Atreo, tametsi is ab aliis perhibetur uxorem suam, postquam eam a fratre Thyeste corruptam sensit, in mare praecipitari jussisse. Vide Euripidis Scholiastam ad Oresten 812. Brunck. Φιτύσας. Extat verbum Trachin. 315. (312.) Aeschyl. Prometh. 233. et apud Platonem de Rep. V. p. 657. D. Cum Φιτύσας supplendum αὐτήν, si Scholiastae fides, Aeropen a patre suo (quem Catreia vocat Tzetzes ad Lycophr. 149.) in mare projectam. Sed aliter haec cepisse videtur Euripidis Scholiastes ad Orest. 812. ubi tradit, Atrai mariti, non Catrei patris jussu, hanc poenam subiisse Aeropen, ὡς

ὡς Φησὶ Σοφοκλῆς: quibus verbis hunc ipsum locum significari verisimile est. Hunc igitur si sequaris, cum Φιτύσας subaudiendum erit σέ. Musgr. Zonaras T. I. p. 808. Ἐπακτόν· ξένον, ἐπαγόμενον, σφοδρόν. Ultimam vocem Lobeckius p. 444. mutari vult in νόθον, renitente Zonara ipso in ἐπακτός ὄμβρος.

V. 1284. ἔλλοις. Aliud hujus vocis exemplum profert Athenaeus p. 277. ex Titanomachia:

Ἐν δ' αὐτῇ πλωτοὶ χρυσάπιδες ἰχθύες ἔλλοι.

Utroque in loco cum nullum prae ceteris piscium genus designetur; intelligas ἔλλος generale piscium epithetum esse, ut μέρορες hominum: vereque adeo a Scholiaste per ἀφώνοις exponi. Sic Sophocles: Χορός δ' ἀναύδων ἰχθύων, ibidem apud Athenaeum. — Διαφθορά, quod statim sequitur, sensu passivo accipiendum. Musgr. διατροφήν conjecit Wakefield. Silv. Crit. T. III. p. 143. Respicitur h. l. ad supplicium καταποντισμοῦ, de quo vid. Wesseling. ad Diod. Sic. 16, 35.

V. 1287. στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας. Vid. supra 430.

V. 1291. ἄριστος. Retinet hanc scripturam Suidas tum editus, tum, teste Porsono ad Med. p. 390. ed. rec. Lips. manuscriptus in tribus codd. v. πρὸς αἷματος. Melius tamen viro eximio videtur ἀριστεύς, poteratque videri propterea, quod in talibus eadem verba usurpare Tragici solent. Necessarium ne ipse quidem, opinor, putavit.

V. 1293. τοιοῖςδ' ἐν πόνοισι. Praestiterit, puto, φόνοισι, in tali caede. Musgr. πόνοις recte Scholia minora explicant per συμφοραῖς.

V. 1294.

V. 1294. οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων, nec te pudet eorum, quae dicis. Eldikius Spec. Supplic. p. 6. coniecit οὐδ' ἐπαισχύνῃ ἡγελῶν.

V. 1295. βαλεῖτέ που. Postremae vocalae superscripta glossa in codd. τοπικόν. Mallem legi ποι. Brunck.

V. 1296. ἡμᾶς τρεῖς. Nugas ait vetus enarrator, qui tres hos esse ait Teucrum et geminos Atridas, quia comminantis, non misericordiam moventis sermo est. Sed et metu atrocioris sceleris, nempe si mulieri et puero violentas inferret manus, et minis, quas postmodo diserte profert, Agamemnonem a proposito deterret Teucer. Brunck.

V. 1297. τοῦδ' ὑπερπονουμένω. gl. ὑπὲρ τοῦδε ἀγωνιζομένω. Vide supra ad v. 225. (222.) Brunck.

V. 1299. τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός. Hoc minus bene in versione reddidi. Vertere debebam, quam tua pro conjuge, aut tui etiam fratris inquam. Sic sensus bene expositus est in minoribus scholiis. Haesitatio autem illa, et simulata ignoratio, utrius uxor caussa sit belli, irati et contemnentis est. Deductum hoc observat Eustathius pag. 754. ex Achillis oratione ad Graecorum legatos, ll. I. 327.

ὥς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἴαυον,
ἡμᾶτα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
ἀνδράσι μαρναμένους, ὁάρων ἐνεκα σφετεράων.

Eustathii observationis partem protulit Clarkius. Brunck. τοῦ σοῦ γ' scripsi pro τοῦ σοῦ θ': non puto enim fieri posse, ut encliticum *τε* significet etiam. *γε* et *τε* vel *θε* passim permutantur, ut *Electr.* 547. ejusdemque fab. v. 1412. non dubito, quin

quin rescribi debeat εἰ γὰρ Αἰγίσθω γ' ὁμοῦ. — λέγω hic vim habere videtur corrigendi ejus, quod antea dictum erat. Nos: *oder, wollt' ich sagen* —.

V. 1300. πρὸς ταῦθ' ὄρα. Hunc locum probabile est Aristidem in animo habuisse Ἦ. II. p. 237. πρὸς ταῦτα σκόπει μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν, Τεῦκροφ ἔφη. Lobeck.

V. 1301. βουλήσει ποτέ. Comminandae formula, qua usus etiam Comicus Nub. 1129.

ὥςτ' ἴσως βουλήσεται,
καὶ ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὦν μάλλον, ἢ κρῖναι
κακῶς. Brunck.

V. 1302. ἡ ὕ ἐμοί. Ἦ ἐν πρόθεσις ἀντὶ τῆς ἀντὶ Orus apud Etym. M. in Ἑυστάτης. Aesch. Choeph. 949. ἐν ἐχθροῖς κότον πνεῖν. Lobeck. Vid. etiam Musgr. ad v. 1081.

V. 1303. καιρόν. Vid. supra ad v. 34. Musgr.

V. 1307, 8. affert Schol. ad Oed. R. 74.

V. 1309, 10. Ulysses idem hic significat, quod Vespasianus apud Sueton. in eius vit. c. 9. non oportere maledici Senatoribus, remaledici civile fasque esse. Wessel.

V. 1311. Simile hoc Terentianum Andr. 5, 4, 17.

Si mihi pergīt, quae volt dicere, ea, quae
non volt, audiet.

tum in prol. Eunuchi v. 5.

— sic existimet,

Responsum, non dictum esse, quia laesit
prior. Wessel.

V. 1316. ξυνηρετμεῖν. Hanc formam, quae, ut verbum simplex ἐρετμοῦν et adjectivum εὐήρετος ab ἐρετμός

ἐρετμὸς derivatur, immerito suspectam habuit Lobeckius, unice probans formam ξυνηρετεῖν, quae cohaeret cum ἐρέτης.

V. 1320. μὴ σλῆς. gl. μὴ ὑπομείνης. Brunck.

V. 1321, 22. affert Stobaeus p. 217. Schow. ubi μὴθ' legitur.

V. 1328. Apposite comparavit Lobeckius notissimum Scolion servatum ab Athenaeo p. 695. c. cui Hermannus de metr. p. 415. pristinos numeros felici audacia restituit:

Χαῖρε, καὶ Τελαμῶνος, Αἴαν αἰχμήτ'·
 ἐς Τροίαν σε λέγουσ' ἄριστον ἐλθεῖν
 μετ' Ἀχιλλέα τῶν Δαναῶν·
 τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, σὲ δὲ δεύτερον.

ἕνα ἄριστον. Sic Latini unum optimum. Illustratur hic usus versu Homérico, II. XII, 243.

εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

V. 1332. βλάπτειν τὸν ἐσθλόν. Sic libri omnes. Mallem in generali sententia βλάπτειν τιν' ἐσθλόν. — οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῆς pro κυρῇ τις. Vide ad Trach. 2. Brunck. Recte libri τόν. Sic v. 1339. τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα, ubi pariter τινά scribi poterat.

V. 1335. ἐμβαίνειν, ἐπεμβαίνειν, προσεμβαίνειν de injuria dici solet, quae afflictis et dejectis additur, ut Electr. 837. (829.) Eleganter Isidorus Pelus. I. 3. ep. 347. παλαιὸς λόγος διαγορεύει μὴ ἐπεμβαίνειν τοῖς πεπτωκόσι. Hinc τοῖς δυστυχοῦσι ἐπεμβαίνειν in fragm. Alexandri Polyh. apud Euseb. praepar. ev. I. 9. c. 17. Alia exempla, qui volent, habebunt ex Eurip. Hippol. 668. Io. Chrysost. T. III. p. 382. et Basilio Magno T. II. p. 42. Wessel. Ab Eustathio

thio p. 1047, 29. pars hujus loci sic laudatur: καὶ προσεπεμβῆναι σε χρεῖ.

V. 1337. εὐσεβεῖν. τουτέστι δικαιοπραγεῖν, ὡς πᾶσιν ἀρέσκειν. Eustath. p. 1514. Quum Atheniensibus libertatis studiosissimis odio esset regnum, quavis oblata occasione Tragici poetae ejusmodi inculcabant sententias, quibus regiam potestatem obtrectarent. Brunck. εὐσεβεῖν Iacobsius Spec. emend. p. 25. mutari volebat in εἰκάθειν, ingeniose quidem, sed citra necessitatem. Vulgata Stobaei quoque testimonio communitur S. CXLVIII. p. 504.

V. 1339. τῶν ἐν τέλει, magistratuum et virorum principum, τῶν ἐν ἀξιώματι. Vid. Wesseling. et Valcken. ad Herodot. IX, 106. p. 739. — Laudant hunc versum et Stobaeus S. XXXVII. p. 111. (p. 133. ed. Schow.) et Eustathius p. 800, 9. ubi sic scriptus exstat: τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρεῖ κλύειν τῶν ἐν τέλει.

V. 1340. Παῦσαι· κρατεῖς τοι. Marklandum v. cl. offendit vox παῦσαι, ut parum decora. Neque enim Ulyssem debuisse imperatorem suum et regum regem Agamemnonem in ordinem cogere, et eo modo alloqui. Quamobrem emendat, neque, ut puto, ineleganter,

Πάσαις κρατεῖς τοι —

Omnibus suffragiis vincis, quando ab amicis vinceris. Append. notarum in Supplic. Eurip. p. 249. Omnino tamen malim: Πλεύσει κράτιστον, optime navigabis. Musgr. Marklandi emendationem jure suo improbant Porsonus ad Eurip. Med. 1011. et Lobeckius, qui chorum in Oed. T. 630. (626.) Creontis et Oedipi alterationes pari modo interpellare monet, πύσασθ', ἀνακτες, et Eur. Androm. 692. πύσασθον ἤδη.

V. 1344.

V. 1344. Hic versus legitur apud Stobaeum S. XCII. p. 397. (p. 367. Schow.) et Eustathium p. 1198, 38. Idem p. 842, 10. ἐν τῷ Νικᾷ γὰρ — πολὺ, καὶ νῶς τὸ πολὺ ἀντὶ τοῦ πλέον ληφθὲν γενικῇ συντέτακται. Vid. Musgr. ad v. 955.

V. 1345. ἐμπληκτοὶ βροτοῖς. Proprie ἐμπληκτος est μαινόμενος, μανιώδης, et per consequens εὐμετάβλητος. glossa: τοιοῦτε Φῶτες, ἡγουν οἱ νῦν μὲν Φίλοι, ἔπειτα δὲ ἐχθροί, ὥς περ οἱ παραπλήγες. Hac significatione, nempe τοῦ παραπλήγος, occurrit istud nomen apud Euripidem in loco, quem depravatam citat Heathius, quique sic ex Musgravii sententia legendus, Troadum v. 1211.

Θνητῶν δὲ μωρός, ὅστις, εὖ πράσσειν δοκῶν,
βέβαια χαίρει· ταῖς τροπαῖς γὰρ αἱ τύχαι,
ἐμπληκτος ὡς ἄνθρωπος, ἄλλοτ' ἄλλοτε
πῇ ῥῶσι, κούδεις ὡς τὸς εὐτυχεῖ ποτέ. Brunck.

βροτῶν agnoscunt Suidas in ἐμπληκτοὶ et Zonaras T. I. p. 698. ac sane defendi potest ejusmodi exemplis, quale reperitur Oed. Col. 281. Φωτὸς ἀνοσίῳ βροτῶν. Sed meo quidem judicio melior est dativus eodem modo positus, quo v. 1350. Ἑλλησι πᾶσιν.

V. 1352. ἐνθάδ' ἴξομαι. Euphemismus pro μέλῳ ἀποθανεῖν, ut explicatur in Scholiorum Sylloge.

V. 1353. ὁμοῖα, consimilia. Ut quisque operam dat, ut factis suis par referatur gratia! Brunck. Praeclare Lobeckius: „ὁμοῖα ἑαυτῷ ποιεῖν est facere quod cuique consentaneum sit. Plato Rep. l. VIII. p. 549. Vol. VII. p. 105. Bip. ὅσα καὶ οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες ὑμνεῖν — ὁμοῖα ἑαυταῖς. Aristoph. Thesmoph. 174.

ὁμοῖα γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει.

Phi-

Philostr. de VV. SS. l. II. c. 30. p. 621. οὔτε βαρὺς οὔτε ἀλαζών ἔδοξεν, ἀλλὰ πρᾶός τε καὶ ἑαυτῷ ὅμοιος. Hoc est παραπλησίως ἑαυτῷ ποιεῖν, εἰκνόντα, οἰκείως, εἰωθότως ἑαυτῷ πράττειν. Qui contra sibi non constant, ἐναντία ἑαυτοῖς ποιεῖν dicuntur Aristid. de Pace T. I. pag. 414. Sed quod addit: „Agamemnon igitur nunc repentinam Ulyssis magnanimitatem exprobrat, nec moribus ipsius nec pristinae simultati convenientem,“ in eo ne adstipuler, sequens versus prohibet. Nexum equidem hunc esse arbitror. Quum suasisset Ulysses, ut funus sepeliretur, quia et ipse sibi olim justa persolvi cuperet, mirans Agamemnon vafritiem hominis ad se omnia referentis, ut quisque, inquit, semper facit, quae ingenio suo consentanea sunt, i. e. quam tu ne tali quidem in causa mentem tuae utilitati intentam fateri dubitas! Iam intelligitur, quo pacto Scholiastes ὁμοῖα per συμφέροντα, ἀρμόδια explicare potuerit: intelligitur etiam, non favere illum Corayi conjecturae ὄνεια in notis ad Theophr. p. 333. propositae.

V. 1355. Meminit hujus loci Heindorfius ad Plat. Protag. p. 484. ubi particularum γὰρ ἄρα exempla profert e Platonis operibus repetita. Quae particulae quum nusquam in scenae Atticae reliquiis conjunctae reperiantur, Porsoni correctionem etiamnum veram esse puto.

V. 1356. Distinguendum:

Ὡς, ἂν ποιήσης, πανταχοῦ χρηστός γ' ἔσῃ.

Ὡς in initio commatis non rarum: vid. ad Eurip. Phoeniss. 637. In ejusmodi locis subaudiendum ἴσθι, scito. Χρηστός γ' ἔσῃ, bonus eris, i. e. bonus habebis. Musgr. Afferit hunc versum Tho-

Thomas M. p. 934. ubi duo codd. γ' omittunt. πανταχοῦ exhibet Favorinus in ὡς αὖν p. 1897.

V. 1357. Thomas M. p. 354. Ἐπίστω κάλλιον ἢ ἐπίστασο. Σοφ. ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ· εὐ μέντοι τοῦτ' ἐπίστω. Quae glossa vix alio spectat, quam ad nostrum locum, praesertim quum γε etiam in Mosq. b. desideretur.

V. 1358. τῆςδε καὶ μείζω χάριν. Haec eadem verba leguntur Oed. T. 755.

V. 1363. καὶ νῦν γε Τεῦκρῳ. Illam inopinatam Ulyssis benevolentiam Protesilaus vitisatori suo hoc modo exponit: Προκειμένῳ τῷ Αἴαντι τὰ ὅπλα ἐπενεγκὼν τοῦ Ἀχιλλεύως καὶ δακρύσας, θάπτου τοι, ἔφη, ἐν οἷς ἡγάπησας καὶ τὴν νίκην τὴν ἐπ' αὐτοῖς ἔχε, μηδὲν ἐς μῆνιν βαλλόμενος. Ἐπαινούντων δὲ τῶν Ἀχαιῶν τὸν Ὀδυσσεῆα, ἐπῆναι μὲν καὶ ὁ Τεῦκρος, τὰ δὲ ὅπλα παρηγεῖτο· μὴ γὰρ ὅσια εἶναι ἐντάφια τοῦ θανάτου αἰτία. Philostr. Heroicc. C. XL. 3. p. 721. Lobeck.

V. 1369. ἐψευσάς με τῆς ἐλπίδος ex h. l. affert Eustathius p. 1436, 37.

V. 1370. ἔχθιστος. gl. ἡγουν μάλιστα μεμισημένος. Brunck.

V. 1375. ἐκβαλεῖν. Nota hoc verbum sine nomine loci positum, et confer v. 1325, 6. (1295, 6.) et infra v. 1409. (1379.) Musgr.

V. 1381. ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψάειν ἔαν. Ne id scilicet Ajaci acerbum foret. Eurydice apud Statium Theb. VI. 181.

— prohibite nefas; auferte supremis Invisam exequiis.

Vide

Vide et Eurip. Herc. Fur. 1364. Musgr. Conf. laudatus a Wesselingio S. Petitus in comment. ad Att. leg. l. 6. t. 8. p. 589.

V. 1384. κομίζειν. Optime interpretatur Heathius: Si quem de exercitu alium efferre mortuum vis, non graviter feram; citatque v. 1067. (1037.) ubi συγκομίζειν eodem sensu. Musgr.

V. 1386. Affert haec Moschopulus περὶ σχεδ. p. 27. verba καθ' ἡμῶς explicans κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἡμετέρας γενεᾶς.

V. 1390. κάπετος, ὁ ἐσκαμμένος λάκκος, παρὰ τὸ σκάπτειν, ἐλλείψει τοῦ σ. Vide Eustathium p. 1019. 1376. Brunck.

V. 1392. τρίποδ' ἀμφίπυρον. Tripodas Graeci alios ἐμπυριβήτας vocabant, quod igni imponerentur et in eum quasi irent, eosdemque λουτροχόους, quod aqua inde effunderetur lavandis corporibus; alios ἀπύρους, qui ab igne plane remoti foculi quoddam genus erant. Haec docet Athenaeus p. 38. a. et ex eo Eustathius p. 740. — ὅσια interdum ea dicuntur, quae spectant ad mortuos. Ita καθ' ὅσιν τοῦ νεκροῦ est ad justa mortuo solvenda in Philostr. l. 8. de vita Apollon. p. 347. Wessel.

V. 1393. ἐπίηαιρον. Ab hoc adjectivo regi putem λουτρῶν ὁσίων, pro λουτροῖς ὁσίοις positum; tempestivum lavacris sanctis. Sic Thucyd. III. 92. τοῦ πολέμου καλῶς — ἐδόκει ἡ πόλις καθίστασθαι, pulchre ad bellum situm esse videbatur; et paullo post: τῆς τε ἐπὶ Θράκης παρόδου χρησίμως ἔξειν. Vide etiam ad v. 360. (351.) et 782. (762.) Musgr.

V. 1394.

V. 1394. τὸν ὑπασπίδιον κόσμον, *indumenta* quae in proeliis gestare consueverat. Confer v. 578. (572.) Musgr. ἤλθ. Scripturam εἶλη origini propiore pertendit Eustathius: esse enim ab εἰλέω. Dixi de hac re ad Diod. Sic. l. 17. c. 33. Wessel.

V. 1399. σύριγγες. H. Stephanus et simia ejus Scapula, Sophocli, scribunt, σύριγγες dicuntur venae colli grandiores, quae collo truncato sanguinem effundunt. Stephanus ipsa poetae verba citat, aliunde profecto quam ex fonte ipso: non enim hic agitur de venis colli truncati neque Ajax caput sibi amputavit. Id tamen bene, quod σύριγγες de venis arteriisque intelligunt. Proprium est vocabulum in fistula, quod leni translatione ad alia abiit fistulae quodammodo similia. Apud Aelianum σύριγγες αἰγύπτια de animal. 6, 43. sunt cavernae, quemadmodum clare explicat Ammianus l. 17. c. 7. p. 184. Id vero negligendum non est, Ennium in Ajace suo haec videri vertisse. Apud Festum enim v. Tullios ex ejus Ajace haec habentur: sanguine emisso tepido tullii efflantes volant, quae a Scalligero in Conjectan. ad Varr. p. 77. recte sunt constituta et cum his Sophocleis composita. Tullii autem in fragmento sunt projectiones sanguinis seu potius siphones quidam et silani. Wessel.

V. 1400. μέλαν μένος, atrum sanguinem. μένος ad corpus pertinet, et notat primaria significatione, ἰσχύν, δύναμιν, βίαν. Inde sanguinem, quo continentur vires et vita, μένος appellat Sophocles, ut prolificum humorem Sosipater in epigrammate λευκὸν μένος. [Ex edit. rec.] Brunck. Sic Aeschyl. Agam. 1075. αἱματηρὸν μένος. In ejusdem Eumenidibus virus Furiarum passim dicitur βία.

V. 1401.

V. 1401. σούσθω ex h. l. affert Eustathius p. 62, 46. et p. 1792, 6.

V. 1403, 4. Uterque versus graviter corruptus est. Legendum:

Κἄπ' οὐδενὶ πω λῶνι θνητῶν
Αἴαντος ὅτλαιν τόδε, Φωνῶν.

Dicensque insimul, nunquam se ob mortalem Ajace meliorem hanc operam navasse. Ὅτλῃσέμεν habet Apollon. Rhod. III. 768. ἔνδικον ὀτλήσοντες αἰεὶ πόνον. Epigr. in Anthol. p. 460. Musgr. Non aliter scripsit poeta, quam in libris omnibus legitur. Observandum est enim, primum, in ea, quam instituerat, constructione mansisse illum, (ἀγαθῶ καὶ οὐδενὶ λῶνι) deinde, ita factum esse, ut ad aliam constructionem transiret: nam proprie expectatur καὶ οὐ οὐδεὶς λῶν ἦν. Talis quidem transitus exempla, quum satis multa proferri possint, duo commemorasse sufficiat. Noster ipse supra v. 453. ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς ἔχθαίρομαι· μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός, pro ἔχθαίρομαι, μισοῦμαι δέ — et Oed. Col. 5. sq. σμικρὸν μὲν ἐξαίτουντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μείον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί, pro καὶ ὧ τόδε ἐξαρκεῖ. Alia ratione vulgatam defendit Lobbeckius, qui τῷ πάντ' ἀγαθῶ καὶ οὐδενὶ λῶνι θνητῶν dictum censet pro πάντων λῶσι et illustrandae constructionis causa comparat Herodot. VII. 145. τὰ δὲ Γέλωνος πρήγματα μεγάλα ἐλέγετο εἶναι, (καὶ) οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μέζω. Dion. Cass. XXXVIII. 37. πόλιν οὐδεμίαν ἧς οὐκ ἐλάττω τὸ πρῶτον νεμόμενοι. et Plat. Euthyd. T. IV. p. 101. οὐδενὸς ὅτου οὐ πάντων ἂν ὑμῶν πατὴρ εἴην. Videtur itaque haec loca nostro similia putasse, quatenus οὐδενὶ λῶνι idem esse quod οὐδενὶ ὅς λῶν ἦν ideoque pro οὐδεὶς ὅς λῶν ἦν dici potuisse

T t

potuisse statueret. Quae sententia duplicem ob causam improbabilis est, partim, quod exemplis illis binae negationes continentur, partim, quod in primo et ultimo casus pronominis negativi casum sequitur pronominis relativi.

V. 1404. *ὅτ' ἦν*. Meleag. Ep. XXII. *Ἦν καλὸς Ἡράκλειτος, ὅτ' ἦν ποτε*. Epigr. Inc. DCCLVI. p. 284. *ταῦτόν μιν καλέεσκον, ὅτ' ἦν ἔτι*. Quae loca comparavit Lobeckius. Adde Eurip. Belleroph. fragm. XXVIII.

Versus qui ex Ajacis persona in nescio cujus poetae tragoedia recitabantur profert Clemens Alex. Strom. II. p. 462. quos, etsi doctis quibusdam viris et Sophoclem auctorem habere, et ad ejus Ajacem pertinere visi fuerint, Grotius prudenter inter incertorum tragicorum fragmenta retulit p. 461.

*Πῆμα δ' οὐδὲν ἔλευθέρου
ψυχὴν ἔδανεν ἀνδρὸς, ὥς ἀτιμία.
οὕτως πέπονθα, καὶ με συμφοροῦς ἀεὶ
βαθεῖα κηλὶς ἐν βυθῶν ἀναστρέφει,
λύσσης πιπροῖς κέντροισιν ἡεθισμένον.*

Nihil infamia
gravius perurit pectus ingenuum viri:
ea me calamitas terret, et penitus fibris
adacta miserum versat ex imo lues,
stimulisque mentem durus exagitat furor.

Brunck.

Hujus fragmenti versum 1. Schaeferus ad L. Bos p. 215. ita refingit: *οὐδὲν δὲ πῆμα ἔλευθέρου* — aliter Lobeckius p. 235. emendans: *πῆμα δ' οὐδὲν ὥδ' ἔλευθέρου*, quam eandem conjecturam in meis adversariis

riis perscriptam reperio. Sed operam perdidimus: initium enim loci apud Clementem ita legitur: *οὐδὲν οὖν ἦν πῆμα, ἔλευθέρου ψυχὴν δάνων οὕτως, ὥς ἀνδρὸς ἀτιμία*, ut non cum librariorum erroribus, sed Critici nescio cujus ineptiis rem nobis fuisse appareat. V. 3. recte Bothius *συμφοροῦς* in *συμφορᾶς* mutavit. Sic κηλὶς *ξυμφορᾶς* Oed. T. 824.

Alios tres locos, qui ad Ajacem Sophocleum referuntur, landavit Lobeckius p. 234. seq. et p. 412. Sunt autem hi:

ἀνθρώπος ἐστὶ πνεῦμα καὶ σπινὰ μόνον.

quem versum ex Sophoclis Ajace (Locro, ut putant) profert Stobaeus p. 812. Lobeckius ex fabulae nostrae v. 125, 26. effectum suspicatur.

χαίρειν ἐπ' αἰσχροῖς ἡδοναῖς οὐ χρὴ ποτε.

quem servavit idem S. XXXVII. p. 111. (pag. 133. ed. Schow.) Sententia simillima legitur Aj. 1336. ad quam tragoediam facili scribarum lapsu fragmentum illud potuit referri, quum plures ex ea versus in commemorato Stobaei loco excitentur. Denique τὸ δειλίας γέρας ἀνίνδυνον a Sophocle in Ajace *μαστιγοφόρῳ* dictum esse testatur Aristides Orat. de quatuor. vv. T. II. p. 143. quibus verbis quum nullus ibi sit locus relictus, Grammaticorum tamen errorem, quam temporis iniuriam incusare maluit Lobeckius.

Not. Commentario huic inserta Wesselingiana sciatur Lector desumpta esse ex Viri Celeberrimi dictatis ad Ajacem, quae in manus meas venerunt ex auctione librorum D. Hoola van Nooten Trai. 1808. divenditorum.

INDEX

LOCORUM IN SUIDAE LEXICO CITATORUM.

(EX EDIT. MUSGR.)

V.	V.
1 in voce <i>πειρα</i> .	125 in voce <i>εἰδωλον</i> bis.
6 <i>νεοχαράκτα</i> .	134 <i>ἀγγαλία</i> .
8 <i>βάσις</i> — <i>εὐρινοσ</i> — <i>Λακαίνης</i> .	135 <i>βάθρα</i> .
15 <i>αποπτος</i> .	137 <i>ζαμενίης</i> — <i>κα-</i> <i>κόθρους</i> .
17 <i>εὐφήμεν</i> — <i>κώδων</i> .	139 <i>πελείαδες</i> .
23 <i>τρανές</i> .	141 <i>φθιμένης</i> .
25 <i>λείας</i> .	143 <i>ἵππομανῆ</i> .
26 <i>κατηναρισμένως</i> .	148 <i>ψιθυρίζει</i> .
27 <i>ἐπιστάτης</i> .	151 <i>κλύει</i> .
29 <i>ὀπτήρας</i> .	154 <i>ἱεῖς</i> .
30 <i>νεοφράντη</i> .	157 <i>φθόνος</i> .
32 <i>σημαίνομαι</i> .	159 <i>ῥύμα</i> .
34 <i>καίρια</i> .	165 <i>ἀπαλεξασθαι</i> .
50 <i>μαργώσαν</i> — <i>μα-</i> <i>μῶσα</i> .	172 <i>Ταυριώνη</i> et <i>Ταν-</i> <i>ροπόλον</i> .
51 <i>γνώμη</i> .	179 <i>Εὐνάλιος</i> .
56 <i>ραχίζων</i> .	182 <i>ἀριστέρά</i> — <i>δεξιὰ</i> — <i>φρενύθεν</i> .
59 <i>φροῖωντα</i> .	185 <i>θεόσεπτον</i> .
72 <i>ἀπευδύνει</i> .	186 <i>γάτις</i> .
82 <i>ὀκηφ</i> .	187 <i>υποβαλλόμενοι</i> .
89 <i>ὦ οὗτος</i> .	189 <i>ἀσωτία</i> — <i>Σίσυ-</i> <i>φον</i> .
90 <i>τί βαιόν</i> .	190 <i>μή μοι ἄναξ</i> .
96 <i>μή οὐχί</i> .	192 <i>ἄνα</i> — <i>ἐδράνων</i> — <i>μακραίωνι</i> .
103 <i>κίναδος</i> .	195 <i>ἀταρβητος</i> .
105 <i>δεσμώτης</i> .	197 <i>καργάξει</i> .
108 <i>ἐρκείος</i> <i>Ζεύς</i> .	204 <i>ὠμοκρατής</i> .
118 <i>προνοούστερος</i> .	210 <i>δοριάλωτον</i> .
120 <i>καίρια</i> .	
121 <i>ἄτη</i> .	
122 <i>ἐμψης</i> .	

V.	V.
210, 211 in voce <i>ἀνέχει</i> .	372 in voce <i>ἄλημα</i> — <i>κα-</i> <i>κοπινέστατον</i> .
213 <i>ἄρρητον</i> .	374 <i>ξὺν τῷ θεῷ</i> .
215 <i>ἀπέλωβίθη</i> .	375 <i>ἀτώμενος</i> .
218 <i>χειροδαίκτη</i> .	379 <i>ἄλημα</i> .
219 <i>χρηστήρια</i> .	385 <i>ἰὼ σκότος</i> — <i>ὥς</i> <i>γ' ἐμοί</i> .
220 <i>αἰθοπος</i> .	
222 <i>ὑποκληζόμεναν</i> .	395 <i>ὀλέθριον</i> .
224 <i>τὸ προσέρον</i> .	401 <i>δίπαλτος</i> .
225 <i>παραπλήγας</i> .	406, 405 <i>νέμος</i> — <i>πόρος</i> .
238 <i>δενναζων</i> .	411 <i>ἀμπινούς</i> .
244 <i>ἐρέσσουσιν</i> .	416 <i>οἶον</i> .
247 <i>ἄπλαστος</i> — <i>αἶσα</i> .	425 <i>αἶ, αἶ</i> .
248 <i>σιεροπή</i> .	434 <i>οὐδ' ἔργα</i> .
251 <i>ὑποτείνει</i> — <i>τὸ</i> <i>γάρ</i> .	436 <i>τοσοῦτον</i> .
254 <i>φρουδα</i> .	440 <i>παντουργῶ</i> .
256 <i>ἐξ ἀπλῶν</i> .	445 <i>ἀδάμαστος</i> — <i>γορ-</i> <i>γῶπις</i> .
262 <i>ἐξ ἀπλῶν</i> .	467 <i>ἄσπλαγχνος</i> .
269 <i>δέδοικα</i> .	468 <i>αἰσχρον</i> .
276 <i>ἀκρας νυκτός</i> — <i>λαμπτήρες</i> .	470 <i>ἡμαρ</i> .
279 <i>χρήματ</i> .	472 <i>θερμόν</i> — <i>πριά-</i> <i>μενος</i> .
280 <i>πείραν</i> .	474 <i>ἀλλ' ἢ καλῶς</i> — <i>εὐγενής</i> .
281 <i>οὔτε του</i> .	476 <i>υπόβλητον</i> .
283 <i>βαιός</i> .	478 <i>μεθεσθαι</i> .
286 <i>πάθας</i> .	480 <i>ἀναγκαῖα</i> .
289 <i>ηυχένιζε</i> .	486 <i>εὐ φρονῶ</i> .
298 <i>θωύσσοντες</i> .	488 <i>συνηλλάγην</i> .
299 <i>ἐρειπίους</i> .	490 <i>χειρίαν</i> .
301 <i>ἀπρίξ</i> .	496 <i>ζήλος</i> — <i>ἰάπτων</i> .
305 <i>κυρεῖ</i> .	498 <i>λατρεία</i> .
339 <i>ὀρθῶ νόμφ</i> .	502 <i>κληροῦχον</i> .
342 <i>ἀμφίδρομον</i> .	506 <i>διοίσεται</i> .
351 <i>ποιμένων</i> .	507 <i>ὀφφανιστιῶν</i> .
352 <i>συνδαΐζον</i> .	510 <i>ἡίστασας</i> .
353 <i>πῆμα</i> .	515 <i>μνηστis</i> .
357 <i>αφροβόσπλαγχνος</i> .	517 <i>χάρις</i> .
360 <i>ἄφορος</i> .	
368 <i>τί δητ</i> .	

V.	V.
543 in voce νόμοις — ὠμο- κρατής.	645 in voce εἶμι. ἀστιβές.
545 ὦ παῖ.	652 κεδνός.
547 ξηλοῦν.	655 ἄλλ' ἔστ'.
549 ἐν τῷ φρονεῖν.	656 ἄδωρα — ἐχθρῶν — μανονουχί.
— κάρτα.	
553 κοίτη.	657 εἴσομαι.
553, 4. ἀτάλλων.	660 νιφοστιβεῖς.
558 τηλωπύς.	663 αἰανής — λευκή ἡμέρα.
560 ἀσπιδηφόροι.	665 ἄημα.
561 ἐπισκήπτω.	670 ἔχθραντέος.
565 γηροτροφῶ — μυχός.	673 λιμην.
567 ἀγωνάσθαι — λυμεών.	684 ἔφριξα.
569 Εὐρουσάκης —	686 ἀλίπλαγκτος.
573 ἀπάκτου — ἐπι- σκήνους.	690 Νύσια.
575 φιλοϊκτιστον.	691 αὐτοδαή.
576 πύκαζε — ἐπωδός.	691 ἰάσθαι.
577 θρηνεῖν.	703 πάνθ' οὐτα.
581 σωφρονεῖν.	705 φλέγει.
582 μὴ προδοῦς.	706 ἀναυδος.
584 κάτοισθα — ὄφει- λέτης.	708 μετανεγνώσθη.
588 ξυνέρξεθ'.	711 Μυσίων.
589 μῶμα.	712 στρατήγιον.
595 παλαιός.	713 κινδάζεται.
603 ἐφεδρος.	715 ἡραυσον.
609 οἰοβότης.	716 οὔτις.
611 τὰ δὲ πρίν.	718 ὡς οὐκ ἀρκέσοι.
615 ἐντροφος.	721 διεπεραιώθη.
621 ἀηδών.	722 ξυναλλαγῇ.
637 ἀναριθμητος — περισκελές.	726 ἐγκαταξενύξας.
639 ἄελλτον.	739 τοσοῦτον.
642 ἐθελύνθη — σι- θηρέαν.	744 ἐμφανές — εἰ- μαρμένη.
	749 ἀνόννητα — τὰ γάρ.
	758 ὁμοῦ.
	775 θηία.
	777 ξυρεῖ.
	787 ὑπαυλον.

V.	V.
794 in voce πρόστη.	951 in voce δορός.
796 ἀγκών.	953 ἴσασι.
811 θηράνη.	955 γλεῦκος.
812 περιστέλλας.	959 θεοῖς.
814 ευσκευούμεν.	960 κενόν.
822 προτρέπω.	961 ἀνία.
823 ἀσφαδάστω — κοιμίσαι — πομπαῖος.	964 ἐπίσκοπον.
826 αἰεὶ παρθένους.	967 ἡμιπόληκας.
828 τανύποδας.	971 περισπερχές.
830 αὐτοσφαγή.	975 κενής.
831 τῶς.	994 κατασπείρας.
834 ἴτε — ποιμή.	995 ποῖ.
836 διφρηλατῶν — αἰπύ — ἐπισχών.	997 εὐπρόσωπος.
840 δύστηνος.	1003 κακανόρεια.
841 κλυεῖ — φάτις.	1006 δύσσοργος.
843 ἔργον.	1008 ἀπωστός.
857 πόνος πόνω.	1011 πολλοί.
860 συμμαθεῖν.	1013 κνώδοντος.
878 ουριός.	1015 ἀποφθίμενον.
881 παρναυλος.	1017 τύχη.
885 οἶχακ'.	1018 ἄντηγες.
888 περιπτυχής.	1019 πρισθείς.
897 περιπετές.	1022 πέσημα.
900 ἄφρακτος.	1023 Ερμινύς.
901 αἰδρις.	1024 ἄγριος — δη- μιουργός.
903 δυστραπέλος.	1025 μηχανορράφος.
911 ἀκμαῖος.	1027 ὅτῳ δὲ μή.
913 οἶος — ὦ δύςμορ'.	1091 ὑπαρχος.
915 ἐμῆλε.	1147 ἡνιξάμην.
922 ἀρχων.	1162 προστροπῆς.
923 ἀριστόχειρ.	1164 ἐξημημέρος.
929 ἀρτίως.	1168 πλόκον.
930 δόξαν.	1177 δορυσσόντων.
934 ἀνάλητος.	1181 ὠφέλον.
940 ὑπερβριδής.	1191 ὄττοβον.
943 κελαινῶπαν.	1217 ὑψηλοτέρας.
950 βλέποντες.	1264 ἐδωλία.
	1272 δραπέτης.

V.		V.	
1291	in voce πρὸς αἵματος.	1373	in voce επιβρόντητος.
1297	προδήλως.	1391	ἀμφίπυρον.
1345	ἐμπληκτοι.	1393	ἐλη.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

In textu:

V. 370. post ἀπάντων inserte τ.

V. 456. scribe μόνους τ.

In var. lect.

P. 3. l. 5. a fin. post alique adde: poetae.

P. 23. l. 9. a fin. pro numeris lege pedibus.

P. 28. l. 15. a fin. pro explicationem lege expositionem.

— — l. 7. a fin. dele verba: Heliodorus — ed. Paris.

P. 36. l. 8. a fin. pro et Aldus lege Aldus et Scholiastes.

P. 37. l. 9. a fin. post Strat. adde: v. Lex. Soph. p. 723.

P. 42. ante l. 2. a fin. inserte: V. 450. Schol. pro var. lect.
οὐκ ἔχοντος.

P. 63. l. 19. a fin. post εἰκεῖν adde αὐτοῖς.

P. 68. l. 15. a fin. leg. p. 441.

P. 86. l. 5. a fin. dele verba quae ne — effferri debet.

In notis:

V. 96. Hermannus in Museo antiq. stud. Vol. I. p. 221. legendum censet *οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ οὐ*, quod et Suidas in *μὴ οὐχ* et uterque Scholiastes ac Triclinius habuerit. Alioqui verba sibi repugnare, quum hoc dicatur: et aio me fecisse, nec nego non fecisse.

